

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia od 3 do 6 października 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 314 z 21.9.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

Posiedzenia od 24 do 27 października 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 326 z 28.9.2017.

Teksty przyjęte w dniu 27 października 2016 r. dotyczące absolutoriiów z wykonania budżetu za rok 2014 zostały opublikowane w Dz.U. L 333 z 8.12.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 4 października 2016 r.

2018/C 215/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie przyszłości stosunków AKP–UE po roku 2020 (2016/2053(INI))	2
---------------	---	---

Środa, 5 października 2016 r.

2018/C 215/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie kolejnych kroków w kierunku osiągnięcia globalnych celów i zobowiązań UE dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie (2016/2705(RSP))	10
---------------	---	----

2018/C 215/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie Prokuratury Europejskiej i Eurojustu (2016/2750(RSP))	18
---------------	--	----

2018/C 215/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie potrzeby europejskiej polityki reindustrializacji w świetle niedawnych spraw Caterpillar i Alstom (2016/2891(RSP))	21
 Czwartek, 6 października 2016 r.		
2018/C 215/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Rwandy: przypadek Victoire Ingabire (2016/2910(RSP))	29
2018/C 215/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Sudanu (2016/2911(RSP))	33
2018/C 215/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Tajlandii, w szczególności sprawy Andy'ego Halla (2016/2912(RSP))	37
2018/C 215/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej: MSSF 9 (2016/2898(RSP))	40
2018/C 215/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Syrii (2016/2894(RSP))	44
2018/C 215/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie wdrożenia porozumienia paryskiego oraz konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu w Marrakeszu (Maroko, COP 22) (2016/2814(RSP))	46
2018/C 215/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością ((WE) nr 1935/2004) (2015/2259(INI))	57
2018/C 215/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie kontroli stosowania prawa Unii: sprawozdanie roczne za rok 2014 (2015/2326(INI))	65
2018/C 215/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej wprowadzenia do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 (SYN-BTØ11-1) (D046173/01 – 2016/2919(RSP)) . .	70
2018/C 215/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej wprowadzenia do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy 1507 (DAS-Ø15Ø7-1) (D046172/00 – 2016/2920(RSP)) .	73
2018/C 215/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej odnowienia zezwolenia na wprowadzenie do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810 (MON-ØØ81Ø-6) (D046170/00 – 2016/2921(RSP))	76
2018/C 215/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę MON 810 (MON-ØØ81Ø-6) (D046169/00 – 2016/2922(RSP))	80

2018/C 215/17	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną bawełnę 281-24-236 × 3006-210-23 × MON 88913 (DAS-24236-5×DAS-21Ø23-5×MON-88913-8), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (D046168/00 – 2016/2923(RSP)) . . .	83
---------------	---	----

Wtorek, 25 października 2016 r.

2018/C 215/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie strategii UE wobec Iranu po zawarciu porozumienia w sprawie energii jądrowej (2015/2274(INI))	86
2018/C 215/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie walki z korupcją i działań następczych w związku z rezolucją komisji CRIM (2015/2110(INI))	96
2018/C 215/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie praw człowieka i migracji w państwach trzecich (2015/2316(INI))	111
2018/C 215/21	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie odpowiedzialności przedsiębiorstw za poważne naruszenia praw człowieka w państwach trzecich (2015/2315(INI)) . . .	125
2018/C 215/22	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie strategii UE dotyczącej skroplonego gazu ziemnego i magazynowania gazu (2016/2059(INI))	133
2018/C 215/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. W jaki sposób ujednoczyć kontrole rybołówstwa w Europie? (2015/2093(INI))	143
2018/C 215/24	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie usprawnienia połączeń i poprawy dostępności infrastruktury transportowej w Europie Środkowo-Wschodniej (2015/2347(INI))	152
2018/C 215/25	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. zawierające zalecenia dla Komisji w kwestii utworzenia unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych (2015/2254(INL))	162

Środa, 26 października 2016 r.

2018/C 215/26	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie śródkresowej rewizji WRF na lata 2014–2020 (2016/2931(RSP))	178
2018/C 215/27	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: realizacja priorytetów na rok 2016 (2016/2101(INI)) . .	182
2018/C 215/28	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie tłuszczów trans (2016/2637(RSP))	190

Czwartek, 27 października 2016 r.

2018/C 215/29	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji w północnym Iraku i Mosulu (2016/2956(RSP))	194
2018/C 215/30	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji dziennikarzy w Turcji (2016/2935(RSP))	199
2018/C 215/31	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie bezpieczeństwa jądrowego i nierozprzestrzeniania broni jądrowej (2016/2936(RSP))	202

2018/C 215/32	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie wolontariatu europejskiego i promowania wolontariatu w Europie (2016/2872(RSP))	208
2018/C 215/33	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie oceny strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2013–2015 (2015/2351(INI))	212
2018/C 215/34	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sposobu, w jaki WPR może usprawnić tworzenie miejsc pracy na obszarach wiejskich (2015/2226(INI))	228

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Wtorek, 4 października 2016 r.

2018/C 215/35	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Giorgosa Grammatikakisa (2016/2084(IMM))	241
---------------	--	-----

Wtorek, 25 października 2016 r.

2018/C 215/36	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Jeana-Marie Le Pena (2016/2108(IMM))	243
2018/C 215/37	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku Jane Collins o skorzystanie z przywilejów i immunitetu (2016/2087(IMM))	245
2018/C 215/38	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku o skorzystanie z przywilejów i immunitetu Maria Borghezia (2016/2028(IMM))	247

III *Akty przygotowawcze*

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 4 października 2016 r.

2018/C 215/39	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (12256/2016 – C8-0401/2016 – 2016/0184(NLE))	249
2018/C 215/40	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (FSUE) (COM(2016)0462 – C8-0283/2016 – 2016/2165(BUD))	250
2018/C 215/41	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Finlandię – EGF/2016/001 FI/Microsoft) (COM(2016)0490 – C8-0348/2016 – 2016/2211(BUD))	252

2018/C 215/42 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Szwecję – EGF/2016/002 SE/Ericsson) (COM(2016)0554 – C8-0355/2016 – 2016/2214(BUD)) 256

2018/C 215/43 P8_TA(2016)0368

Pomoc prawna dla podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym oraz osób podlegających nakazowi w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie tymczasowej pomocy prawnej dla podejrzanych lub oskarżonych, którzy zostali pozbawieni wolności, oraz w sprawie pomocy prawnej w ramach postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania (COM(2013)0824 – C7-0429/2013 – 2013/0409(COD))

P8_TC1-COD(2013)0409

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 października 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania 260

2018/C 215/44 P8_TA(2016)0369

Handel niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (COM(2014)0001 – C7-0014/2014 – 2014/0005(COD))

P8_TC1-COD(2014)0005

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 października 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania 261

2018/C 215/45 Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) Porozumienia o współpracy strategicznej między Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego Chińskiej Republiki Ludowej a Europolem (08364/2016 – C8-0217/2016 – 2016/0808(CNS)) 262

Środa, 5 października 2016 r.

2018/C 215/46 Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Republikę Austrii i Rumunię do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Peru do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (COM(2016)0367 – C8-0234/2016 – 2016/0168(NLE)) 263

2018/C 215/47 Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Kazachstanu do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (COM(2016)0368 – C8-0232/2016 – 2016/0169(NLE)) 264

2018/C 215/48	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Republiki Korei do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (COM(2016)0372 – C8-0233/2016 – 2016/0173(NLE))	265
---------------	--	-----

Wtorek, 25 października 2016 r.

2018/C 215/49	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie rozpoczęcia w Danii zautomatyzowanej wymiany danych w odniesieniu do danych DNA (11219/2016 – C8-0340/2016 – 2016/0813(CNS))	266
---------------	---	-----

2018/C 215/50	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie rozpoczęcia w Danii zautomatyzowanej wymiany danych w odniesieniu do danych daktyloskopijnych (11220/2016 – C8-0341/2016 – 2016/0814(CNS)) . . .	267
---------------	---	-----

2018/C 215/51	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych (15470/2015 – C8-0110/2016 – 2015/0293(NLE))	268
---------------	--	-----

2018/C 215/52	P8_TA(2016)0394 Państwa członkowskie doświadczające poważnych trudności w zakresie stabilności finansowej lub nimi zagrożone ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2016)0418 – C8-0238/2016 – 2016/0193(COD)) P8_TC1-COD(2016)0193 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 października 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych	269
---------------	---	-----

2018/C 215/53	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2003 w sprawie statystyki transportu kolejowego w odniesieniu do gromadzenia danych o towarach, pasażerach i wypadkach (10000/1/2016 – C8-0365/2016 – 2013/0297(COD))	270
---------------	--	-----

2018/C 215/54	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1365/2006 w sprawie statystyk dotyczących transportu towarów wodami śródlądowymi w odniesieniu do nadawania Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych do przyjęcia niektórych środków (09878/1/2016 – C8-0358/2016 – 2013/0226(COD))	271
---------------	--	-----

2018/C 215/55	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 25 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji (COM(2013)0884 – C8-0033/2014 – 2013/0432(COD))	272
---------------	---	-----

2018/C 215/56	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 3/2016 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016: bezpieczeństwo instytucji (12600/2016 – C8-0409/2016 – 2016/2121(BUD))	297
---------------	---	-----

Środa, 26 października 2016 r.

2018/C 215/57	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 4 października 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (C(2016)06329 – 2016/2930(DEA))	299
---------------	---	-----

2018/C 215/58	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. dotyczące stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017 (11900/2016 – C8-0373/2016 – 2016/2047(BUD))	301
---------------	--	-----

2018/C 215/59	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Estonię – EGF/2016/003 EE/ropa naftowa i chemikalia) (COM(2016)0622 – C8-0389/2016 – 2016/2235(BUD))	316
---------------	--	-----

2018/C 215/60	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępności stron internetowych i aplikacji mobilnych instytucji sektora publicznego (09389/1/2016 – C8-0360/2016 – 2012/0340(COD))	320
---------------	---	-----

2018/C 215/61	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady z myślą o przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin, zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013, (UE) nr 652/2014 i (UE) nr 1143/2014 oraz uchylającego dyrektywy Rady 69/464/EWG, 74/647/EWG, 93/85/EWG, 98/57/WE, 2000/29/WE, 2006/91/WE i 2007/33/WE (08795/2/2016 – C8-0364/2016 – 2013/0141(COD))	321
---------------	---	-----

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2016–2017

Posiedzenia od 3 do 6 października 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 314 z 21.9.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

Posiedzenia od 24 do 27 października 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 326 z 28.9.2017.

Teksty przyjęte w dniu 27 października 2016 r. dotyczące absolutorium z wykonania budżetu za rok 2014 zostały opublikowane w Dz.U. L 333 z 8.12.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 4 października 2016 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0371

Przyszłe stosunki AKP–UE po roku 2020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie przyszłości stosunków AKP–UE po roku 2020 (2016/2053(INI))

(2018/C 215/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., (zwaną dalej „umową z Kotonu”), a także jej przeglądy z roku 2005 oraz 2010 ⁽¹⁾,
- uwzględniając Porozumienie z Georgetown z 1975 r. ustanawiające grupę państw AKP oraz jego przegląd z 1992 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 października 2003 r. zatytułowany „W kierunku pełnego zintegrowania współpracy z krajami AKP w budżecie UE” (COM(2003)0590),
- uwzględniając wspólny dokument konsultacyjny Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 6 października 2015 r. zatytułowany „W stronę nowego partnerstwa między Unią Europejską a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku po 2020 r.” (JOIN(2015)0033),
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie stosunków AKP–UE, w szczególności rezolucję z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE ⁽³⁾, z dnia 13 czerwca 2013 r. ⁽⁴⁾ w sprawie drugiej zmiany umowy z Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r., z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁵⁾ oraz z dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając poprzednie rezolucje Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE, w szczególności rezolucję z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie czterdziestu lat partnerstwa – oceny wpływu na handel i rozwój w państwach AKP i perspektywy trwałych stosunków między państwami AKP a Unią Europejską ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/03_01/pdf/mn3012634_en.pdf

⁽²⁾ http://www.epg.acp.int/fileadmin/user_upload/Georgetown_1992.pdf

⁽³⁾ Dz.U. C 310 z 25.8.2016, s. 19.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 65 z 19.2.2016, s. 257.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 120.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, s. 833.

⁽⁷⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/2015_acp2/pdf/101905en.pdf

Wtorek, 4 października 2016 r.

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju,
- uwzględniając wspólne oświadczenie współprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie przyszłych relacji AKP–UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając globalną strategię UE w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, przedłożoną Radzie Europejskiej na jej posiedzeniu w dniach 28 i 29 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 21 marca 2012 r. pt. „W kierunku odnowionego partnerstwa na rzecz rozwoju między UE a regionem Pacyfiku” (JOIN(2012)0006),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji Europejskiej i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa „Wspólna strategia partnerstwa UE–Karaiiby” z dnia 26 czerwca 2012 r. (JOIN(2012)0018),
- uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE przyjętą przez afrykańskie i europejskie głowy państw i szefów rządów podczas szczytu w Lizbonie w dniu 9 grudnia 2007 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 października 2015 r. w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie AKP–UE z dnia 20 czerwca 2014 r. w sprawie programu na okres po roku 2015 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając deklarację z Sipopo przyjętą podczas 7. szczytu głów państw i szefów rządów, który odbył się w dniach 13–14 grudnia 2012 r., zatytułowaną „Przyszłość grupy państw AKP w zmieniającym się świecie: wyzwania i możliwości” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając trzecią międzynarodową konferencję w sprawie finansowania rozwoju z dni 13–16 lipca 2015 r. oraz plan działań z Addis–Abeby zatwierdzony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 27 lipca 2015 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając szczyt Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne w dniu 25 września 2015 r., zatytułowany „Przekształcenie naszego świata: agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając 41. posiedzenie wspólnej Rady AKP–UE, które odbyło się w Dakarze (Senegal) w dniach 28 i 29 kwietnia 2016 r.,
- uwzględniając 8. szczyt szefów państw i rządów AKP, który odbył się w Port Moresby (Papua–Nowa Gwinea) w dniach 31 maja i 1 czerwca 2016 r. i podczas którego przyjęto komunikat z Waigani dotyczący perspektyw grupy AKP oraz deklarację z Port Moresby przyjmującą sprawozdanie końcowe na temat przyszłości grupy AKP przedstawione przez grupę wybitnych osobistości,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Budżetowej (A8–0263/2016),

⁽¹⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/2015_acp2/pdf/1081264en.pdf

⁽²⁾ http://www.africa-eu-partnership.org/sites/default/files/documents/eas2007_joint_strategy_en.pdf

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0336.

⁽⁴⁾ <http://www.acp.int/content/acp-eu-stand-together-post-2015-development-agenda>

⁽⁵⁾ http://www.epg.acp.int/fileadmin/user_upload/Sipopo_Declaration.pdf

⁽⁶⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/69/313.

⁽⁷⁾ Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/1.

Wtorek, 4 października 2016 r.

- A. mając na uwadze, że korzystny charakter i dorobek umowy z Kotonu opiera się na szeregu unikalnych cech: jest to prawnie wiążący dokument, do którego przystąpiła niezrównana pod względem liczbowym ilość państw (79 państw + 28 państw członkowskich UE); jest to umowa kompleksowa dzięki swoim trzem filarom współpracy na rzecz rozwoju, współpracy politycznej oraz współpracy gospodarczej i handlowej; ma ona wspólne ramy instytucjonalne oraz duży budżet w formie środków z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR);
- B. mając na uwadze, że nadrzędny cel umowy z Kotonu, wyraźnie zapisany w jej art. 1, dotyczy „ograniczenia i wyeliminowania ubóstwa zgodnie z celami zrównoważonego rozwoju oraz stopniowego włączania krajów AKP w gospodarkę światową”; mając na uwadze, że partnerstwo opiera się na zbiorze podstawowych wartości i zasad, w tym poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności, demokracji opartej na rządach prawa oraz przejrzystym i rozliczalnym zarządzaniu;
- C. mając na uwadze, że 80 % krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC) leży w regionach AKP, co nadaje szczególne znaczenie partnerstwu AKP–UE;
- D. mając na uwadze zmiany, jakie nastąpiły w sytuacji politycznej i gospodarczej państw grupy AKP oraz Unii Europejskiej od czasu podpisania umowy z Kotonu;
- E. mając na uwadze, że przyszłość stosunków AKP–UE powinna opierać się na nowym podejściu do możliwości współpracy UE–AKP i stojących przed nią przeszkód;
- F. mając na uwadze, że wysoka liczba krajów AKP i państw członkowskich UE nie znalazła wystarczająco silnego odzwierciedlenia we wspólnych działaniach na forach światowych;
- G. mając na uwadze, że partnerstwo AKP–UE odegrało istotną rolę, przynosząc postęp w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju (MCR);
- H. mając z drugiej strony na uwadze, że stopień osiągnięcia celów dotyczących zwalczania ubóstwa i włączenia państw AKP do gospodarki światowej jest jak dotąd niewystarczający, gdyż połowę państw członkowskich AKP nadal stanowią kraje najsłabiej rozwinięte (LDC), łączny udział państw AKP w światowym handlu wynosi mniej niż 5 %, a w światowym PKB – około 2 %;
- I. mając na uwadze, że stosunki handlowe stanowią drugi filar umowy z Kotonu, a jego instrumentami są umowy o partnerstwie gospodarczym;
- J. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym są określone w art. 36 umowy z Kotonu jako instrumenty rozwoju, które „mają na celu wspieranie sprawnej i stopniowej integracji państw AKP z gospodarką światową, szczególnie poprzez pełne wykorzystanie integracji regionalnej i handlu Południe–Południe”; mając na uwadze, że włączenie umów o partnerstwie gospodarczym do umowy z Kotonu wspiera spójność polityki na rzecz rozwoju;
- K. mając na uwadze, że umowa z Kotonu uwzględnia rosnące znaczenie integracji regionalnej w państwach AKP, a także w ramach współpracy AKP–UE oraz jej rolę w sprzyjaniu pokojowi i bezpieczeństwu, wspieraniu wzrostu i podejmowaniu wyzwań o wymiarze transgranicznym;
- L. mając na uwadze, że umowa z Kotonu zajmuje się nowymi wyzwaniami globalnymi związanymi ze zmianą klimatu, migracją, pokojem i bezpieczeństwem (na przykład poprzez walkę z terroryzmem, ekstremizmem i międzynarodową przestępczością), ale przyniosła niewiele konkretnych wyników w tych obszarach;
- M. mając na uwadze, że posiedzenia wspólnych instytucji AKP–UE, a zwłaszcza wspólnej Rady Ministrów, przyniosły niewiele konkretnych rezultatów i charakteryzowały się zarówno niską frekwencją, jak i obecnością przedstawicieli niskiego szczebla;
- N. mając na uwadze, że UE pokrywa blisko 50 % kosztów funkcjonowania sekretariatu AKP; mając na uwadze, że liczne państwa członkowskie AKP nie płacą pełnych składek członkowskich;

Wtorek, 4 października 2016 r.

- O. mając na uwadze, że dialog polityczny na temat zasadniczych elementów, o których mowa w artykułach 8 i 96 umowy z Kotonu, jest konkretnym środkiem prawnym umożliwiającym przestrzeganie wspólnych wartości partnerstwa AKP–UE oraz promowanie demokracji i praw człowieka, które mają zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju;
- P. mając na uwadze, że istnieje wyraźna potrzeba, aby w nowej umowie zagwarantować zachowanie uwarunkowań w zakresie praw człowieka i wzmocnić dialog polityczny;
- Q. mając na uwadze, że mimo uznania ich znaczenia, zaangażowanie parlamentów krajowych, władz lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego w dialog polityczny było do tej pory raczej ograniczone; mając na uwadze, że rola grupy AKP jako takiej została ograniczona do przypadków, gdy przywoływany jest art. 96; mając na uwadze, że dialog polityczny, a zwłaszcza art. 96, są najczęściej wykorzystywane na późnym etapie kryzysów politycznych, a nie w sposób prewencyjny;
- R. mając na uwadze, że pomimo wyraźnego uznania roli parlamentów narodowych, władz lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego w przeglądzie umowy z Kotonu w roku 2010 ich udział w debatach na temat polityki i działań AKP–UE jest ograniczony;
- S. mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego stoją w obliczu coraz bardziej restrykcyjnych przepisów i innych przeszkód, które ograniczają ich aktywność i możliwości działania;
- T. mając na uwadze, że w regionach AKP położone są kraje i terytoria zamorskie stowarzyszone z Unią Europejską, których szczególne relacje z UE sprzyjają odejściu od tradycyjnego podejścia do pomocy rozwojowej w celu uwzględnienia w większym stopniu ich przynależności do europejskiej rodziny; mając na uwadze, że choć kraje i terytoria zamorskie posiadają szczególny status, nadal korzystają one z 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), podobnie jak państwa AKP;
- U. mając na uwadze, że EFR jest finansowany z bezpośrednich wkładów państw członkowskich UE i nie podlega zwykłym unijnym zasadom budżetowym; mając na uwadze, że Parlament nie ma uprawnień dotyczących EFR poza prawem do udzielania absolutorium w odniesieniu do już poniesionych wydatków, a także nie ma formalnych uprawnień do kontroli programowania EFR;
- V. mając na uwadze, że w ramach 11. EFR około 900 mln EUR wyasygnowano na poczet Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, a ok. 1,4 mld EUR z rezerw EFR zostanie przeznaczony na fundusz powierniczy UE dla Afryki;
- W. mając na uwadze, że zmobilizowanie zasobów krajowych w państwach AKP i środków diaspory może stać się istotnym źródłem finansowania rozwoju;
- X. mając na uwadze, że uwzględnienie EFR w budżecie pozwoliłoby na demokratyczną kontrolę, poprawiło widoczność oraz zwiększyło przejrzystość wykorzystywania unijnych funduszy na rzecz rozwoju; mając z drugiej strony na uwadze, że wieloletni charakter programowania EFR pozwala na przewidywalność zasobów, a włączenie go do budżetu może doprowadzić do zmniejszenia funduszy na rzecz rozwoju dla państw AKP na rzecz innych priorytetów polityki zewnętrznej i być postrzegane jako osłabienie uprzywilejowanego partnerstwa AKP–UE; mając na uwadze, że budżet EFR może również negatywnie wpłynąć na finansowanie Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, a także innych ważnych inicjatyw, takich jak fundusz powierniczy dla Afryki, chyba że powstanie specjalny instrument finansowania kosztów bezpieczeństwa, powiązany ze współpracą na rzecz rozwoju;
1. potwierdza, że współpraca AKP–UE jest cennym i niepowtarzalnym osiągnięciem, które w ciągu ostatnich 40 lat wzmocniało więzi między mieszkańcami oraz krajami AKP i państwami UE oraz ich parlamentami; podkreśla – biorąc pod uwagę, że kraje AKP wykazują swoje zaangażowanie w podejmowanie wspólnych działań jako grupa – że w celu poprawy skuteczności współpracy i dostosowania jej do nowych wyzwań należy ustanowić nową strukturę, zachowując te części dorobku prawnego AKP–UE, które mają charakter uniwersalny, takie jak zaangażowanie na rzecz praw człowieka i równości płci, rozwój ludzki, dobre rządy i demokracja, cel praworządności, jak również wymiana najlepszych praktyk we wspólnych ramach, ale wprowadzając też największe zmiany zgodnie z zasadą pomocniczości, tzn. wykonując pracę na szczeblu umów regionalnych, które są dopasowane do specyficznych potrzeb regionalnych i wzajemnych interesów istniejących między UE a danym regionem;

Wtorek, 4 października 2016 r.

2. podkreśla, że zarówno wspólne ramy, jak i regionalne porozumienia powinny być prawnie wiążące; podkreśla, że aby zwiększyć ich skuteczność, ograniczyć przypadki powielania działań i uniknąć pokrywania się ram politycznych, umowy regionalne z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku powinny być zaprojektowane w sposób uwzględniający istniejące organizacje regionalne i subregionalne, np. Unię Afrykańską, regionalne wspólnoty gospodarcze, strategie regionalne lub umowy regionalne, takie jak umowy o partnerstwie gospodarczym, powinny też umożliwiać włączanie kolejnych krajów, takich jak kraje Afryki Północnej, lub tworzenie grup interesów zgodnie ze szczególnymi interesami bądź potrzebami (np. status rozwojowy, jak w przypadku krajów najsłabiej rozwiniętych, lub specyficzne cechy geograficzne, jak w przypadku małych rozwijających się państw wyspiarskich);

Cele, zasady i zakres współpracy

3. wzywa do umieszczenia programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 i celów zrównoważonego rozwoju w centrum nowej umowy oraz do stworzenia silnych mechanizmów monitorowania, dbając o to, by realizacja celów umowy sprzyjała celom zrównoważonego rozwoju i promowała je;

4. apeluje o wdrożenie między państwami AKP–UE mechanizmu wzajemnego monitorowania, rozliczalności i oceny, aby regularnie nadzorować realizację celu zrównoważonego rozwoju w państwach członkowskich – przy czym przedstawiciele krajów AKP i UE powinni pochodzić nie tylko z centralnych instytucji rządowych, lecz również parlamentów, regionalnych i lokalnych organów władzy, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i grona naukowców – oraz sporządzać coroczne wnioski i zalecenia dotyczące krajowych, regionalnych i globalnych procesów przeglądu i dalszych działań;

5. podkreśla ponadto, że w planowaniu, przyjmowaniu i wdrażaniu publicznej polityki sektorowej przewidzianej w przyszłej umowie należy w pełni uwzględnić strategie polityczne oparte na wiedzy;

6. apeluje o to, by zwalczanie ubóstwa i nierówności, a docelowo ich zlikwidowanie, a także promowanie trwałego rozwoju stanowiło nadrzędne cele współpracy AKP–UE; podkreśla jednak, że nowa umowa musi stanowić przede wszystkim projekt polityczny oparty na zasadzie samoodpowiedzialności i jednoznacznie likwidować mentalność darczyńca–beneficjent; uważa, że współpraca ta powinna toczyć się w obszarach wspólnego zainteresowania, w których można oczekiwać wspólnej poprawy nie tylko pod względem gospodarczym, lecz również pod względem pokoju i bezpieczeństwa, praw człowieka, praworządności, dobrych rządów i demokracji, migracji, środowiska naturalnego, zmian klimatycznych oraz innych dziedzin związanych z dobrobytem społeczeństw zarówno UE, jak i AKP;

7. ponownie staje na stanowisku, że spójność polityki na rzecz rozwoju jest kluczowym elementem umożliwiającym urzeczywistnienie nowego programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju; uważa, że kompleksowa natura umowy z Kotonu wspiera spójność polityki na rzecz rozwoju i dlatego powinna ona zostać zachowana w nowej umowie; zwraca uwagę na konieczność zachowania szczególnych przepisów dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju oraz do zintensyfikowania w ramach nowej umowy dialogu na temat powiązanych kwestii; przypomina o swojej propozycji mianowania we Wspólnym Zgromadzeniu Parlamentarnym stałych współpracodawców ds. spójności polityki na rzecz rozwoju;

8. uważa, że poszanowanie zasad skuteczności pomocy uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym jest podstawą realizacji programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz że w przyszłej umowie należy zawrzeć odniesienie do tych zasad;

9. apeluje, by zasadnicze elementy umowy z Kotonu – dotyczące poszanowania praw człowieka, zasad demokratycznych i praworządności – nadal stanowiły oparte na wartościach podstawy nowej umowy; wzywa do dodania jako zasadniczego elementu również dobrych rządów w nawiązaniu do nowego, 16. celu zrównoważonego rozwoju dotyczącego pokoju, sprawiedliwości i skutecznych instytucji; przypomina o znaczeniu wdrożenia w pełni art. 9 umowy z Kotonu;

10. podkreśla, że dialog polityczny stanowi zasadniczy element umowy z Kotonu oraz że art. 8 i 96 są konkretnym środkiem prawnym gwarantującym przestrzeganie zasadniczych elementów stosunków AKP–UE, choć nie zawsze były one skutecznie wykorzystywane w przeszłości; apeluje, by dialog polityczny pozostał podstawowym filarem prawnym w nadrzędnych ramach, a także na szczeblu regionalnym nowej umowy; apeluje o skuteczniejsze, bardziej systematyczne i proaktywne wykorzystanie dialogu politycznego, aby unikać kryzysów politycznych;

Wtorek, 4 października 2016 r.

11. przypomina, że w art. 97 umowy z Kotonu przewidziano procedurę konsultacji i podjęcie odpowiednich środków w razie wystąpienia poważnych przypadków korupcji; ubolewa, że do tej pory na artykuł ten powołano się tylko raz; wzywa do wzmocnienia tej procedury w przyszłej umowie o partnerstwie między UE a państwami AKP, aby uczynić ją naprawdę skuteczną;

12. podkreśla w związku z tym, że dialog polityczny stanowi wartościową podstawę służącą poprawie sytuacji mieszkańców krajów partnerskich; wyraża ubolewanie z powodu niedostatecznego wykorzystania tego instrumentu oraz jego słabej dotychczasowej skuteczności; wzywa zatem do lepszego monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka i innych zasadniczych i podstawowych elementów umowy; domaga się, by monitorowanie to miało włączający i partycypacyjny charakter, oraz apeluje o regularną – dwuletnią lub wieloletnią – ocenę i wspólne sprawozdania dotyczące tych elementów, przygotowywane przez wszystkie państwa członkowskie AKP–UE, w celu wskazywania państw, które respektują zasady, oraz tych, które ich nie respektują; apeluje, by wyniki tych sprawozdań były przedstawiane na nadrzędnych posiedzeniach AKP–UE, by służyły za podstawę dialogu politycznego i były uwzględniane w krajowych, regionalnych i światowych ocenach monitorujących wdrażanie osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;

13. wzywa do większego udziału parlamentów krajowych oraz samorządów regionalnych i lokalnych – zarówno w państwach AKP, jak i UE – we wszystkich etapach prowadzenia polityk i działań AKP–UE, począwszy od planowania przyszłych działań i programowania po realizację, monitorowanie i ocenę, zwłaszcza z punktu widzenia zasady pomocniczości;

14. wzywa wszystkie strony nowej umowy, by zobowiązały się do wzmocnienia niezależności i potencjału władz lokalnych i regionalnych, aby umożliwić im skuteczne wypełnianie ich zadań oraz działanie w charakterze istotnych podmiotów przyczyniających się do rozwoju państw AKP;

15. wzywa do większego zaangażowania w dialog polityczny, programowanie i wdrażanie, a także do wsparcia budowania potencjału przez społeczeństwo obywatelskie, szczególnie wśród lokalnych grup, których strategie polityczne dotyczą bezpośrednio; podkreśla w związku z tym ryzyko kurczenia się przestrzeni działania dla społeczeństwa obywatelskiego w niektórych krajach oraz potrzebę uwzględniania również takich grup, jak mniejszości, młodzież oraz kobiety, które nie są w stanie zadbać o swoje interesy lub które, mimo uzasadnionego interesu demokratycznego, nie są uznawane przez rząd;

16. uważa, że sektor prywatny może odegrać zasadniczą rolę w procesie rozwoju i może przyczynić się do finansowania rozwoju, pod warunkiem, że inwestycje odbywają się z poszanowaniem osób, tradycyjnego prawa własności lub użytkowania, a także środowiska, zgodnie z wytycznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka; wzywa zatem do wsparcia prywatnych inwestycji pod auspicjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), o ile inwestycje te są zgodne z międzynarodowym prawem w zakresie praw człowieka oraz normami ochrony socjalnej i ochrony środowiska; podkreśla, że w nowym partnerstwie priorytetowo należy potraktować drobnych producentów i rolników, a także zapewnić sprzyjające warunki mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom (MMŚP); wzywa ponadto do umożliwienia lokalnemu i krajowemu sektorowi prywatnemu przedstawiania opinii w procesie kształtowania polityki, na etapie jej programowania i wdrażania;

Przyszłe instytucje AKP–UE

17. wzywa do włączania do wspólnych posiedzeń Rady AKP–UE tematycznych i pilnych debat politycznych, w tym dotyczących obszarów sensytywnych, w celu przyjmowania w ich sprawie wspólnych konkluzji; zwraca się do odpowiednich ministerstw państw członkowskich AKP i UE z wnioskiem o zwiększenie uczestnictwa na szczeblu ministrów w celu nadania tym spotkaniom koniecznej legitymacji politycznej, a zasadzie partnerstwa – potrzebnej widoczności;

18. apeluje, by nowa umowa o współpracy uwzględniała silny wymiar parlamentarny poprzez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne (WZP), co umożliwi otwarty, demokratyczny i kompleksowy dialog parlamentarny, w tym także na trudne i kontrowersyjne tematy, nada impuls wspólnym (regionalnym) projektom politycznym, zapewni ich demokratyczne podstawy dzięki udziałowi licznych zainteresowanych stron, podda kontroli działania władzy wykonawczej oraz współpracę na rzecz rozwoju, a także będzie promowało demokrację i prawa człowieka, wnosząc tym samym istotny wkład w nową partnerską współpracę AKP–UE na równych warunkach; podkreśla znaczenie zaangażowania WZP już na wczesnym etapie we wszystkie istotne rozmowy na temat partnerstwa AKP–UE po roku 2020;

Wtorek, 4 października 2016 r.

19. wyraża głębokie przekonanie, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne powinno zapewnić odpowiednią, demokratyczną i proporcjonalną reprezentację i udział wszystkich sił politycznych w swoich debatach; apeluje zatem, by w skład delegacji krajowych do Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego weszli parlamentarni przedstawiciele krajowych partii politycznych, oraz by zagwarantować obecność opozycji;

20. apeluje o dostosowanie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego do nowej struktury regionalnej, a tym samym o skupienie jego prac w forach regionalnych na kwestiach o znaczeniu regionalnym, głęboko angażujących parlamenty krajowe i regionalne, przy jednoczesnym zachowaniu regularnych, ale rzadszych wspólnych posiedzeń AKP–UE; wzywa do ujęcia w sesjach Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego tematycznych posiedzeń ze społeczeństwem obywatelskim, lokalnymi władzami i sektorem prywatnym z myślą o dalszym rozwijaniu i poszerzaniu debat dotyczących kwestii związanych z porządkiem obrad Zgromadzenia;

21. wzywa Prezydium Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego do bardziej strategicznego ukierunkowania programu prac Zgromadzenia; apeluje, by przyszłe sprawozdania Komitetu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w wyraźny sposób nawiązywały do 17 celów zrównoważonego rozwoju, aby umożliwić ciągłe monitorowanie każdego z tych celów; apeluje o ujednoczenie na nadrzędnym forum AKP–UE wspólnych rezolucji w sprawie pilnych kwestii międzynarodowych, opóźnień w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także w sprawie naruszania praw człowieka, oraz o ujednoczenie na regionalnych lub innych odpowiednich posiedzeniach rezolucji w sprawie tematów bieżących, pilnych zagadnień oraz rezolucji o szczególnym znaczeniu dla danego regionu lub określonej grupy; w tym kontekście przypomina wiceprzewodniczącą/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o politycznym znaczeniu obecności Rady na szczeblu ministerialnym podczas posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego; apeluje, by współprzewodniczący Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego UE–AKP byli zapraszani na wspólne posiedzenia Rady w celu zapewnienia skutecznego i wzajemnego przepływu informacji oraz poprawy współpracy instytucjonalnej;

22. wzywa do dalszych wysiłków na rzecz lepszej kontroli Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego nad działaniami z zakresu programowania rozwoju, z uwzględnieniem zasad skuteczności rozwoju, oraz do lepszych działań następczych po takich kontrolach; zwraca się do Komisji i rządów państw o promowanie zaangażowania parlamentów krajowych, władz lokalnych i regionalnych, podmiotów społeczeństwa obywatelskiego oraz sektora prywatnego i diaspor we wszystkie etapy kontroli programowania rozwoju i do udzielania parlamentom krajowym wszelkich dostępnych informacji w odpowiednim czasie i z zachowaniem przejrzystości, aby pomóc im w sprawowaniu demokratycznej kontroli;

23. uważa, że partnerstwo między UE a AKP powinno dążyć do rozwijania współpracy z innymi partnerami na szczeblu światowym (takimi jak Unia Afrykańska i Organizacja Narodów Zjednoczonych) oraz w przypadkach, gdy jest to możliwe, z innymi potęgami międzynarodowymi, a także pracować nad poprawą koordynacji i zacieśnieniem współpracy bez powielania działań lub misji, aby stawić czoła wyzwaniom wynikającym z wojen, konfliktów wewnętrznych, braku bezpieczeństwa, niestabilności i przemian;

Przyszłe finansowanie

24. jest przekonany, że jednoczesne wygaśnięcie umowy z Kotonu i wieloletnich ram finansowych Unii (WRF) jest okazją, by wreszcie podjąć decyzję o ujęciu Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) w budżecie w celu poprawy wydajności i skuteczności, przejrzystości, demokratycznej kontroli, rozliczalności oraz widoczności i spójności unijnego finansowania na rzecz rozwoju; podkreśla jednak, że takie ujęcie w budżecie należy przygotować poprzez: i) gwarantowane wyodrębnienie tworzenia funduszy w celu utrzymania poziomu finansowania dla krajów rozwijających się oraz ii) stałe i odrębne rozwiązanie dotyczące finansowania przez UE kosztów bezpieczeństwa związanych ze współpracą na rzecz rozwoju oraz spójnych z nią; podkreśla, że nawet jeśli EFR zostanie ujęty w budżecie, powinien obejmować wartości odniesienia dostosowane do unijnych działań dotyczących współpracy na rzecz rozwoju; wzywa obie strony do modernizacji instrumentów finansowych i promowania wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, ogólnej i sektorowej pomocy budżetowej;

25. zauważa, że budżet Unii przewiduje już instrumenty ukierunkowane na konkretnych partnerów, oraz że ujęcie EFR w budżecie można zaplanować tak, by odzwierciedlało ono i wspierało uprzywilejowane stosunki AKP–UE z myślą o wspieraniu zrównoważonego rozwoju; apeluje do Komisji, by przed złożeniem niezbędnych wniosków w sprawie kolejnych WRF przedstawiła plan działania uwzględniający ww. kwestie;

Wtorek, 4 października 2016 r.

26. przypomina, że przyszłość stosunków AKP–UE musi mieć charakter polityczny, tj. dążyć do wypracowania wspólnych projektów politycznych na różnych forach międzynarodowych, a nie charakteryzować się głównie relacją darczyńca–beneficjent; podkreśla zatem, że zasady pomocy rozwojowej UE muszą być stosowane jednakowo wobec wszystkich krajów rozwijających się, a bardziej zaawansowane rozwojowo państwa AKP muszą w związku z tym stopniowo przestać kwalifikować się do otrzymywania pomocy rozwojowej UE na takich samych warunkach, jak kraje spoza regionu AKP; uważa, że wyższy stopień samofinansowania przez państwa AKP byłby zgodny z aspiracjami AKP, aby stać się autonomicznym podmiotem, oraz podkreśla w tym kontekście, jak ważne jest, by w nowej umowie ująć udoskonalone narzędzia zwiększania zdolności państw AKP do samodzielnego finansowania podstawowych sektorów gospodarki; wzywa strony, by podwoiły starania na rzecz zwiększenia zdolności państw AKP do mobilizacji i dobrego wykorzystania zasobów krajowych, w szczególności przez wzmocnienie systemów podatkowych, dobre zarządzanie zasobami naturalnymi, rozwój przemysłu i przetwórstwo surowców z przeznaczeniem na rynki lokalne, regionalne i międzynarodowe;

27. podkreśla, że 11. EFR jest głównym źródłem finansowania instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce (APF), mimo że zgodnie z założeniami w chwili tworzenia tego instrumentu w 2003 r. miało to być rozwiązanie tymczasowe; wzywa do utworzenia specjalnego instrumentu finansowania bezpieczeństwa związanego ze współpracą na rzecz rozwoju;

28. odnotowuje komunikat Komisji z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie ustanowienia nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji; zauważa, że wkład z budżetu UE i EFR na rzecz pakietu w kwocie 8 mld EUR obejmuje wyłącznie pomoc, która została już zaplanowana; apeluje, by nie zagrażała pomocy rozwojowej dla beneficjentów i finansować inicjatywy dotyczące migracji za pomocą nowych środków;

29. wzywa do utworzenia instrumentu przeznaczonego dla wszystkich krajów i terytoriów zamorskich, dostosowanego do ich szczególnego statusu i przynależności do europejskiej rodziny; apeluje, by wdrożyć wzmocnioną współpracę między państwami AKP a krajami i terytoriami zamorskimi, aby włączyć je w zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu w danym regionie oraz umożliwić lepszą integrację krajów i terytoriów zamorskich w ich otoczeniu regionalnym;

Wymiar handlowy: umowy o partnerstwie gospodarczym

30. ponownie stwierdza, że umowy o partnerstwie gospodarczym są podstawą współpracy regionalnej i muszą być instrumentami rozwoju i integracji regionalnej; podkreśla zatem znaczenie wprowadzenia prawnie wiążących postanowień (dotyczących praw człowieka, norm socjalnych i środowiskowych) do wszystkich umów o partnerstwie gospodarczym i podkreśla, jak ważne jest stworzenie skutecznych systemów monitoringu, które obejmą szerokie spektrum społeczeństwa obywatelskiego w celu określenia wszelkich potencjalnych negatywnych skutków liberalizacji handlu i zapobiegania im;

31. apeluje, by umowa będąca przedłużeniem umowy z Kotonu była porozumieniem o charakterze politycznego parasola, na mocy którego ustalą się wiążące minimalne wymogi dla umów o partnerstwie gospodarczym, aby zapewnić ciągłość powiązań istniejących umów o partnerstwie gospodarczym w obecnej umowie z Kotonu ze zrównoważonymi przepisami dotyczącymi dobrego sprawowania władzy, poszanowania praw człowieka, w tym w społecznościach najbardziej narażonych, oraz poszanowania norm społecznych i środowiskowych, a także dlatego, że stworzyłaby ona wówczas odpowiednie ramy dla zrównoważonego rozwoju i spójności polityki; wzywa do prowadzenia wspólnej kontroli parlamentarnej i procesu monitorowania oddziaływania umowy o partnerstwie gospodarczym oraz mechanizmów monitorowania zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego;

o

o o

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie AKP, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Prezydium Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE.

Środa, 5 października 2016 r.

P8_TA(2016)0375

Globalne cele oraz zobowiązania UE dotyczące żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie kolejnych kroków w kierunku osiągnięcia globalnych celów i zobowiązań UE dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie (2016/2705(RSP))

(2018/C 215/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., w szczególności jej art. 25, w którym uznaje się prawo do pożywienia za część prawa do odpowiedniego poziomu życia,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, a zwłaszcza jego art. 11, w którym uznaje się „prawo (...) do odpowiedniego poziomu życia (...), włączając w to odpowiednie wyżywienie”, jak również „podstawowe prawo (...) do wolności od głodu”,
- uwzględniając przyjęty w 2008 r. Protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, czyniący z prawa do pożywienia prawo, które można egzekwować na szczeblu międzynarodowym,
- uwzględniając deklarację rzymską w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego przyjętą w 1996 r. na światowym szczycie żywnościowym zwołanym przez Organizację ds. Wyżywienia i Rolnictwa ONZ (FAO),
- uwzględniając wytyczne dotyczące prawa do pożywienia przyjęte przez FAO w 2004 r., które wskazują państwom, jak realizować zobowiązania dotyczące prawa do pożywienia,
- uwzględniając badanie FAO zatytułowane „Global food losses and food waste” [Globalne straty żywności i jej marnotrawienie] opublikowane w 2011 r., w którym przedstawione są dokładne informacje na temat ilości corocznie marnotrawionej żywności i strat żywnościowych,
- uwzględniając drugą międzynarodową konferencję na temat żywienia, która odbyła się w Rzymie w dniach 19–21 listopada 2014 r. oraz sporządzone w jej wyniku dokumenty końcowe, a mianowicie rzymską deklarację dotyczącą żywienia i ramy działania na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w przypadku przedłużających się kryzysów,
- uwzględniając inicjatywę grupy G8 z L'Aquila z 2009 r. na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając ruch na rzecz poprawy stanu wyżywienia (Scaling-Up Nutrition movement, SUN), który dąży do ukierunkowania potencjału i woli podmiotów międzynarodowych w celu wsparcia inicjatyw rządów krajowych i priorytetów służących zaradzeniu problemowi niedożywienia,
- uwzględniając przyjętą w 2012 r. rezolucję 65.6 Światowego Zgromadzenia Zdrowia (WHA) w sprawie kompleksowego planu realizacji dotyczącego żywienia matek, niemowląt i małych dzieci,
- uwzględniając inicjatywę Sekretarza Generalnego ONZ „Zero Hunger Challenge” podjętą w ramach Rio + 20, wzywającą rządy, społeczeństwo obywatelskie, wspólnoty wyznaniowe, sektor prywatny i instytucje badawcze do zjednoczenia wysiłków na rzecz wyeliminowania głodu i najgorszych form niedożywienia,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/259 z dnia 1 kwietnia 2016 r. zatytułowaną „Dekada działań w zakresie żywienia (2016–2025)”, która ma na celu wszczęcie nasilonych działań na rzecz wyeliminowania głodu i niedożywienia na świecie oraz zapewnienia powszechnego dostępu do zdrowszych i bardziej zrównoważonych diet dla wszystkich ludzi, niezależnie od tego, kim są i gdzie mieszkają,

Środa, 5 października 2016 r.

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/1 przyjętą dnia 25 września 2015 r., zatytułowaną „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”,
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju oraz ich połączony i zintegrowany charakter, w szczególności cel 1. (położenie kresu ubóstwu we wszystkich jego przejawach na całym świecie), cel 2. (eliminacja głodu, zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego i lepszego wyżywienia oraz promowanie zrównoważonego rolnictwa) i cel 12. (propagowanie zrównoważonych wzorców konsumpcji i produkcji),
- uwzględniając Partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z dnia 1 grudnia 2011 r.⁽¹⁾, w szczególności jego ust. 32, w którym mowa o potrzebie uznania centralnej roli sektora prywatnego dla postępów w zakresie innowacyjności, tworzenia dobrobytu, dochodów i miejsc pracy, mobilizowania zasobów krajowych i dzięki temu przyczyniania się do ograniczenia ubóstwa (1. cel zrównoważonego rozwoju),
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, który stanowi, że działania zewnętrzne Unii muszą przyczyniać się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, przestrzegania praw człowieka i zasady równości płci,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który potwierdza, że przy realizacji strategii politycznych, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia musi brać pod uwagę cel współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając Konwencję o wsparciu żywnościowym ratyfikowaną przez Unię Europejską w dniu 13 listopada 2013 r.,
- uwzględniając Światowy pakt w sprawie żywienia na rzecz wzrostu przyjęty na szczycie pod hasłem „Żywnienie na rzecz wzrostu”, który odbył się w Londynie w dniu 8 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Podejście UE do kwestii odporności: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego” (COM(2012)0586),
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 12 marca 2013 r. zatytułowany „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE” (COM(2013)0141) oraz konkluzje Rady z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego w ramach pomocy zewnętrznej,
- uwzględniając przyjęty przez Komisję Europejską w 2014 r. „Plan działania na rzecz żywienia – Zmniejszenie o 7 mln do roku 2025, liczby dzieci poniżej piątego roku życia cierpiących na zahamowanie wzrostu” (SWD(2014)0234),
- uwzględniając pierwsze sprawozdanie z postępów w realizacji planu działania Komisji na rzecz żywienia,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 grudnia 2014 r. zatytułowane „Wdrażanie unijnej polityki bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego: pierwsze sprawozdanie dwuletnie” (COM(2014)0712),
- uwzględniając wspólną globalną ocenę UE, FAO i Światowego Programu Żywnościowego (WFP) opublikowaną w marcu 2016 r., zatytułowaną „Ogólna analiza sytuacji w zakresie bezpieczeństwa żywieniowego i żywnościowego w punktach krytycznych występowania kryzysu żywnościowego”,
- uwzględniając dobrowolne wytyczne Komitetu ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego z dnia 11 maja 2012 r. dotyczące odpowiedzialnego zarządzania własnością do gruntów, łowisk i lasów w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając ramy działania na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w przypadku przedłużających się kryzysów⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nowego sojuszu na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia⁽³⁾,

⁽¹⁾ <http://www.oecd.org/development/effectiveness/49650173.pdf>

⁽²⁾ FAO (2015), Framework for Action for Food Security and Nutrition in Protracted Crises (FFA) (Ramy działania na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w przypadku przedłużających się kryzysów).

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0247.

Środa, 5 października 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie niedożywienia i niewłaściwego żywienia dzieci w krajach rozwijających się ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie wystawy Expo 2015 w Mediolanie zorganizowanej pod hasłem „Wyżywić planetę, energia do życia” ⁽³⁾,
 - uwzględniając „miejski pakt na rzecz polityki żywnościowej w Mediolanie” z dnia 15 października 2015 r. ⁽⁴⁾, promowany przez Radę Miasta Mediolan i podpisany przez 113 miast na całym świecie, który został przekazany Sekretarzowi Generalnemu ONZ Ban Ki Moonowi i który odzwierciedla kluczową rolę miast w opracowywaniu strategii politycznych w zakresie żywności,
 - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie kolejnych kroków w kierunku osiągnięcia globalnych celów i zobowiązań UE dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie (O-000099/2016 – B8-0717/2016),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że 2. cel zrównoważonego rozwoju i powiązane z nim założenia mają na celu eliminację głodu i niedożywienia do 2030 r., zwłaszcza poprzez zapewnienie możliwości drobnym producentom rolnym i zwiększenie ich wydajności, a także doprowadzenie do zrównoważonego i odpornego na zmianę klimatu rolnictwa oraz systemów żywnościowych, zdolnych do zapewnienia żywności populacji światowej, której spodziewana liczebność ma wynieść 8,5 miliarda w 2030 r., przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony różnorodności biologicznej, środowiska oraz interesów i dobrobytu drobnych producentów rolnych;
- B. mając na uwadze, że drobni producenci rolni, dzięki swoim inwestycjom i produkcji, stanowią największy podmiot sektora prywatnego w dziedzinie rolnictwa, bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
- C. mając na uwadze, że prawo człowieka do pożywienia może zostać w pełni zagwarantowane tylko wówczas, gdy ograniczy się radykalnie ubóstwo i nierówne traktowanie, zapewni równość i poprawi odporność na wstrząsy, w szczególności poprzez stworzenie opartych na prawach sieci zabezpieczenia społecznego, a także poprzez zapewnienie pełnego udziału szczególnie wrażliwych grup i zagwarantowanie drobnym producentom rolnym i społecznościom pasterskim dostępu do gruntów i ich kontroli, a także zarządzania zasobami i innymi środkami produkcji;
- D. mając na uwadze, że przemysłowa produkcja rolna doprowadziła do zwiększenia emisji gazów cieplarnianych oraz powierzchni upraw monokulturowych, a tym samym do znacznej utraty różnorodności biologicznej i przyspieszenia erozji gleby, podczas gdy gospodarstwa rodzinne i drobni producenci rolni wykazali, że są w stanie dostarczać różnorodnych produktów i zwiększyć produkcję żywności w sposób zrównoważony przy zastosowaniu praktyk agroekologicznych;
- E. mając na uwadze, że dokonano postępów w zmniejszaniu niedożywienia, lecz nadal są one zbyt powolne i nierównomierne, oraz mając na uwadze, że obecnie 795 mln osób na świecie nie otrzymuje wystarczającej ilości żywności, by prowadzić godne, aktywne życie; mając na uwadze, że jedna osoba na trzy cierpi w takiej czy innej formie z powodu niedożywienia;
- F. mając na uwadze, że w 2012 r. WHA zatwierdziło sześć globalnych celów w zakresie żywienia do roku 2025, a mianowicie ograniczenie o 40 % liczby dzieci poniżej piątego roku życia, u których występuje zahamowanie rozwoju, ograniczenie o 50 % przypadków występowania anemii u kobiet w wieku reprodukcyjnym, zmniejszenie o 30 % liczby dzieci o niskiej masie urodzeniowej, zapobieganie wzrostowi występowania nadwagi u dzieci oraz zwiększenie o co najmniej 50 % odsetka dzieci karmionych wyłącznie piersią w pierwszych sześciu miesiącach życia, a także zadbanie o to, by liczba dzieci wychudzonych nie przekraczała 5 %;

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 75.

⁽²⁾ Dz.U. C 289 z 9.8.2016, s. 71.

⁽³⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 88.

⁽⁴⁾ <http://www.foodpolicymilano.org/wp-content/uploads/2015/10/Milan-Urban-Food-Policy-Pact-EN.pdf>

Środa, 5 października 2016 r.

- G. mając na uwadze, że karmienie piersią jest najbardziej naturalnym i najlepszym sposobem karmienia niemowląt i małych dzieci, zwłaszcza w krajach rozwijających się, lecz praktyczna niewiedza lub obiekcyjne kulturowe wciąż jeszcze skutkują tym, że zbyt mała liczba dzieci karmiona jest piersią;
- H. mając na uwadze, że na szczycie pod hasłem „Żywnienie na rzecz wzrostu” w 2013 r. UE zobowiązała się do ograniczenia liczby dzieci cierpiących na zahamowanie wzrostu o co najmniej 7 mln do 2025 r. oraz zobowiązała się do przeznaczania w latach 2014–2020 3,5 mld EUR na osiągnięcie tego celu;
- I. mając na uwadze, że niewłaściwe żywienie w pierwszym 1000 dni życia dziecka ma niezwykle istotne skutki zdrowotne, społeczne i ekonomiczne, i mając na uwadze, że jedno na sześć dzieci na świecie ma niedowagę, 41 mln dzieci poniżej piątego roku życia ma nadwagę lub jest otyła, a niedożywienie jest przyczyną śmierci w blisko 45 % przypadków zgonów dzieci poniżej piątego roku życia, co oznacza niepotrzebną śmierć ok. 3 mln małych dzieci rocznie; mając na uwadze, że chroniczne niedożywienie dotyka blisko 161 mln dzieci na świecie;
- J. mając na uwadze, że kobiety są częściej narażone na niedożywienie, powodujące różne poważne skutki, w tym zmniejszenie ich wydajności i zdolności do utrzymywania rodziny, co powoduje, że zjawisko niedożywienia utrwała się z pokolenia na pokolenie;
- K. mając na uwadze, że oczekuje się, iż do 2030 r. liczebność populacji światowej wzrośnie do 8,5 mld;
- L. mając na uwadze, że skuteczne środki mające na celu zwalczanie zjawiska zawłaszczania ziemi w krajach rozwijających się, w tym poprzez konkretne rozwiązania zapewniające bezpieczeństwo własności ziemi, są kluczowe do osiągnięcia globalnych celów i wywiązania się ze zobowiązań UE dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie;
- M. mając na uwadze, że niedożywienie i uboga dieta stanowią zdecydowanie najpoważniejsze czynniki ryzyka odpowiedzialne za tak poważny bilans chorób na świecie;
- N. mając na uwadze, że w celu zwalczania niedożywienia należy opracować zrównoważoną politykę rolną sprzyjającą dywersyfikacji upraw, która będzie dostarczała żywności bogatej w składniki odżywcze i pozwoli na dywersyfikację diet; mając na uwadze, że w tym celu kontrola, własność i dostępność cenowa nasion są kluczowe dla zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego drobnym producentom rolnym i gospodarstwom rodzinnym;
- O. mając na uwadze, że poszanowanie prawa do pożywienia zależy między innymi od dostępu do ziemi i innych zasobów produkcyjnych;
- P. mając na uwadze, że inwestycyjne umowy handlowe mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe i niedożywienie, jeżeli dzierżawa lub sprzedaż gruntów uprawnych prywatnym inwestorom pozbawia miejscową ludność dostępu do zasobów produkcji niezbędnych do zapewnienia sobie utrzymania lub jeżeli znaczna część produkowanej żywności jest przeznaczona na eksport i sprzedaż na międzynarodowych rynkach, przez co państwo eksportujące staje się bardziej zależne od wahań cen towarów na rynkach międzynarodowych i bardziej na te wahania narażone;
- Q. mając na uwadze, że produkcja biopaliw spowodowała nową presję na światowy system żywnościowy, co spowodowało rywalizację o ziemię i wodę;
- R. mając na uwadze, że niezrównoważona produkcja mięsa ma ujemny wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe; mając na uwadze, że jedna trzecia światowej produkcji zboża jest wykorzystywana jako pasza dla zwierząt, natomiast rozwój pastwisk i upraw jest główną przyczyną wylesiania, zwłaszcza w Ameryce Południowej⁽¹⁾;
- S. mając na uwadze, że 240 mln osób w 45 krajach o niskim dochodzie i w krajach ogarniętych konfliktami znajduje się w trudnej sytuacji, jeśli chodzi o dostęp do żywności i wody, a 80 mln osób cierpi z powodu kryzysu żywnościowego, w tym w 2016 r. 41,7 mln osób ucierpiało z powodu zjawiska El Niño, które obecnie przybrało najsilniejszą formę obserwowaną od dziesięcioleci;

⁽¹⁾ Źródła: Sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ds. prawa do pożywienia Oliviera De Schuttera z dnia 24 stycznia 2014 r., http://www.srfood.org/images/stories/pdf/officialreports/20140310_finalreport_en.pdf

Środa, 5 października 2016 r.

- T. mając na uwadze, że według UNICEF każdego dnia 2 000 dzieci poniżej piątego roku życia umiera z powodu chorób wywołanych skażeniem wody i że połowa łóżek szpitalnych na świecie zajęta jest przez pacjentów cierpiących na choroby spowodowane niską jakością wody pitnej;
- U. mając na uwadze, że w 2050 r. 70 % światowej populacji będzie mieszkało w miastach i kwestia żywności będzie wymagała bardziej niż kiedykolwiek podejścia przewidującego połączone działania na szczeblu światowym i lokalnym;
- V. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe jest kluczowym warunkiem wstępnym trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, jako że gospodarze skutki niedożywienia mogą powodować straty wynoszące ok. 10 % PKB rocznie, a także mając na uwadze, że – jak wynika ze światowego raportu żywieniowego FAO za rok 2015 – każdy dolar wydany na interwencje służące poprawie wyżywienia przynosi zysk w wysokości 16 dolarów;
- W. mając na uwadze, że prywatyzacja nasion, poprzez klauzule dotyczące praw własności intelektualnej i GMO, zagraża suwerenności żywnościowej państw;
1. potwierdza znaczenie prawdziwie skoordynowanych i przyspieszonych działań podmiotów globalnych, krajowych, lokalnych, rządowych, pozarządowych i prywatnych, w tym podmiotów prowadzących badania naukowe i przemysłowe, jak również darczyńców, w celu zaradzenia problemowi niedożywienia, z myślą o pełnej realizacji programu do roku 2030 oraz osiągnięciu 2. celu zrównoważonego rozwoju, jakim jest wyeliminowanie problemu głodu; wzywa wspólnotę międzynarodową, UE i kraje rozwijające się do powstrzymywania się od opracowywania strategii żywieniowych opartych jedynie na spożyciu kalorii i przepisywaniu środków medycznych (takich jak tabletki zawierające substancje odżywcze) i do zajęcia się podstawowymi przyczynami głodu i niedożywienia; w tym kontekście podkreśla powiązania między rolnictwem, dietami i zdrowiem;
 2. stwierdza, że dzieci w krajach rozwijających się, które karmione są piersią przez ich matki, 15 razy rzadziej umierają na zapalenie płuc i 11 razy rzadziej na biegunkę niż dzieci, które nie są karmione piersią;
 3. apeluje do Komisji Europejskiej, Rady, państw członkowskich i społeczności międzynarodowej, a także do rządów krajów rozwijających się o niezwłoczne uruchomienie długoterminowych inwestycji finansowych w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego oraz zrównoważonego rolnictwa, jak również o poprawę bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego dzięki lepszemu zarządzaniu i większej odpowiedzialności oraz o prowadzenie systemowych strategii politycznych dotyczących żywności i żywienia, opartych na prawach i uwzględniających z jednej strony aspekt płci, zrównoważone rolnictwo, dostęp do zasobów naturalnych i ich wykorzystanie, publiczne zasoby wodne, warunki sanitarne i higieniczne oraz, z drugiej strony, stworzenie i rozwijanie integracyjnych, opartych na prawach sieci zabezpieczenia społecznego, skierowanych zwłaszcza do szczególnie wrażliwych i marginalizowanych grup;
 4. podkreśla potrzebę rozwiązania problemów systemowych, które są przyczyną niedożywienia we wszystkich formach; z niepokojem zauważa, że propagowane w przeszłości rolnictwo ukierunkowane na eksport było prowadzone kosztem rolnictwa rodzinnego, zajmującego się uprawami roślin spożywczych na użytek lokalny; uważa, że powrót do inwestowania w lokalną produkcję żywności, skoncentrowany w szczególności na drobnych producentach żywności i praktykach agroekologicznych, jest podstawowym warunkiem powodzenia strategii żywienia; uważa, iż równie niezbędne jest ustanowienie systemów ochrony socjalnej, które zapewnią wszystkim obywatelom ciągły dostęp do żywności bogatej w substancje odżywcze;
 5. zauważa z niepokojem, że jedna trzecia żywności produkowanej na całym świecie – około 1,3 mld ton – jest marnotrawiona; zwraca uwagę, że najwięcej żywności marnotrawionej jest w Ameryce Północnej i Oceanii – prawie 300 kg żywności na osobę trafia tam do śmieci; zwraca uwagę, że ogółem w UE rocznie trafia do śmieci 88 mln ton żywności, podczas gdy na całym świecie głodują 842 miliony ludzi, co stanowi 12 % ludności świata; podkreśla potrzebę dostosowania wszystkich systemów żywnościowych, aby wyeliminować straty lub marnotrawienie żywności;
 6. pilnie wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia uwagi na spójność polityki na rzecz rozwoju w ich działalności oraz do stosownego rozważenia konsekwencji ich strategii politycznych w dziedzinie handlu, rolnictwa, energii itp. dla globalnego bezpieczeństwa żywnościowego;

Środa, 5 października 2016 r.

7. wyraża ubolewanie w związku procederem masowego wykupu gruntów przez inwestorów zagranicznych, który uderza w lokalnych drobnych producentów rolnych i przyczynia się do braku bezpieczeństwa żywnościowego na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym, a także jest przyczyną ubóstwa;
8. wzywa społeczność międzynarodową i UE do współpracy z państwami w celu wsparcia i wyznaczenia uzależnionych od specyfiki sytuacji, wykonalnych i solidnych celów krajowych w zakresie żywienia zgodnych z celami zrównoważonego rozwoju w dążeniu do ograniczenia zjawiska zahamowania wzrostu i niedożywienia; wzywa Komisję i delegatury UE do promowania skoordynowanych krajowych strategii i podejść w dziedzinie żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego oraz do zachęcania do poprawy ich monitorowania i rozliczalności przez kraje partnerskie;
9. wzywa UE i wspólnotę międzynarodową do promowania na całym świecie „prawa do karmienia piersią” i podkreślania znaczenia karmienia piersią w prowadzonych kampaniach na rzecz zdrowia matki i dziecka;
10. wzywa państwa członkowskie i instytucje UE do poczynienia wszelkich starań na rzecz szerzenia świadomości europejskiego społeczeństwa w zakresie utrzymującego się ogólnoswiatowego problemu niedożywienia, który w szczególności dotyka dzieci i kobiety;
11. podkreśla, że działania na rzecz zwalczania niedożywienia powinny w pierwszej kolejności wspierać lokalną produkcję żywności i zwraca uwagę na znaczenie wspierania drobnych producentów rolnych i kobiet rolników jako producentów żywności; wzywa UE, aby w ramach globalnej strategii żywienia wspierała kraje rozwijające się i małych producentów rolnych w rozwijaniu lokalnych rynków, lokalnych łańcuchów wartości i lokalnych zakładów przetwórstwa żywności, a także w dostępie do nich, w połączeniu z polityką handlową wspierającą takie wysiłki;
12. zwraca uwagę, że w sytuacji, w której konwencjonalne rolnictwo charakteryzują monouprawy, przejście od zróżnicowanych systemów upraw do uproszczonych systemów ukierunkowanych na zboża doprowadziło do niedoboru mikroskładników odżywczych w diecie mieszkańców w wielu krajach rozwijających się; wzywa UE, by zobowiązała się, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia, do całkowitego przejścia na agroekologię, które pozwoli krajom wyżywić się samodzielnie i poprawić żywienie, jednocześnie umożliwiając zajęcie się wyzwaniami związanymi ze zmianą klimatu i ubóstwem; w szczególności wzywa UE i rządy krajów rozwijających się do wspierania różnorodności genetycznej upraw, np. poprzez tworzenie lokalnych systemów wymiany nasion oraz przepisów dotyczących nasennictwa zgodnie z przepisami Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla żywienia i rolnictwa, a także do inwestowania w szeroką gamę upraw lokalnych, sezonowych, bogatych w składniki odżywcze i zgodnych z wartościami kulturowymi;
13. podkreśla, że zawłaszczanie gruntów wynikające z nabywania na dużą skalę gruntów w krajach rozwijających się stanowi nowe zagrożenie dla bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia; wzywa Komisję do podjęcia konkretnych środków w celu przeciwdziałania zawłaszczaniu ziemi oraz do opracowania planu działania na rzecz zwalczania masowego wykupu gruntów i zapewnienia skutecznego wdrożenia wytycznych FAO w zakresie własności;
14. wzywa UE do zniesienia, zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju, pochodzących ze środków publicznych zachęt do produkcji biopaliw z roślin uprawnych;
15. podkreśla, że poziom inwestycji w żywienie pozostaje w gruncie rzeczy nieadekwatny do potrzeb, a na interwencje na rzecz żywienia w 2014 r. przeznaczonych zostało zaledwie 0,57 % światowej oficjalnej pomocy rozwojowej, co zaspokoiło tylko 1,4 % łącznych potrzeb;
16. oczekuje, że Komisja wywiąże się ze swojego zobowiązania do zainwestowania 3,5 mld EUR w celu ograniczenia liczby dzieci cierpiących na zahamowanie wzrostu o co najmniej 7 mln do 2025 r.; zaznacza, że z obiecanych 3,5 mld EUR jedyne 400 mln EUR zostało przeznaczonych na wsparcie interwencji na rzecz żywienia, natomiast pozostałe 3,1 mld EUR przeznaczono na niewalgczne interwencje związane z żywieniem, dotyczące powiązanych kwestii takich jak rolnictwo, bezpieczeństwo żywnościowe, płeć, woda, kwestie sanitarne, higiena i edukacja, które jednak nie zajmują się koniecznie bezpośrednimi przyczynami niedożywienia dzieci;

Środa, 5 października 2016 r.

17. podkreśla, że zahamowanie wzrostu – mierzone, gdy dziecko jest zbyt niskie jak na swój wiek, i które występuje w przypadkach, gdy ciągle nieprawidłowe żywienie oraz powracające infekcje w pierwszym 1 000 dni życia uniemożliwiają normalny wzrost i rozwój – jest jedną z najpoważniejszych przeszkód w rozwoju człowieka;

18. apeluje do Komisji i Rady, aby zapewniły przywództwo polityczne UE oraz promowały na arenie światowej i regionalnej dążenie do osiągnięcia uzgodnionych na szczelbu międzynarodowym celów w zakresie żywienia, które są jasno określone i ambitne; domaga się, by delegatury UE i Komisja promowały skoordynowane, prowadzone przez państwa strategie w zakresie żywienia i bezpieczeństwa żywności oraz by, w ramach współpracy z krajami partnerskimi, włączyły światowe cele w zakresie żywienia do wszystkich odpowiednich programów rozwoju i strategii krajowych;

19. wzywa UE do zapewnienia zrównoważonych systemów produkcji żywności oraz do wprowadzenia odpornych praktyk rolniczych, zwiększających wydajność i produkcję, do zapewnienia zapobiegania zakłóceniom handlu na światowych rynkach rolnych zgodnie z mandatem dauhańskiej rundy rozwojowej oraz do włączenia najbardziej dotkniętych tym problemem krajów do światowego rynku handlu w celu rozwiązania problemu braku bezpieczeństwa żywnościowego;

20. uważa, że przy przeglądzie ram finansowych UE należy uwzględnić fakt, iż w nadchodzących latach bezpieczeństwo żywności i zaopatrzenia w żywność będzie stanowiło wyzwanie z powodu rosnącej presji na zasoby; zwraca uwagę, że można by to wykorzystać do przeciwdziałania zjawisku niedożywienia zarówno w państwach spoza UE, jak i w państwach członkowskich;

21. przyznaje, że w ramach zrównoważonej polityki rolnej i systemów zdrowia oprócz problemu zahamowania wzrostu należy zająć się również innymi oznakami niedożywienia, takimi jak wychudzenie (zbyt niska waga w stosunku do wzrostu) oraz niedobór mikroelementów; zaznacza, że występowanie wychudzenia w Azji Południowej jest tak powszechne (występuje u nieco poniżej 15 % społeczeństwa), że osiąga ono niemal poziom wskazujący na poważny problem dla zdrowia publicznego;

22. podkreśla, że pomoc humanitarna przeznaczona na zaradzenie problemowi wychudzenia powinna zostać uzupełniona strategiami Komisji łączącymi interwencje humanitarne z działaniami na rzecz rozwoju; wzywa Komisję do określenia wkładu programów na rzecz rozwoju w niezwłoczną i skuteczną realizację nowo określonego zobowiązania i celu zapobieżenia wychudzeniu u dzieci poniżej piątego roku życia;

23. podkreśla, jak ważne jest propagowanie w szkołach i w lokalnych społecznościach programów edukacyjnych poświęconych żywieniu;

24. apeluje do Komisji o ustanowienie jasnych ram polityki w celu zwiększenia wsparcia dla krajowych sieci zabezpieczenia społecznego, zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi na szczelbu krajowym, regionalnym i międzynarodowym, które w wielu krajach okazały się być kluczowym środkiem poprawy odporności i ograniczenia niedożywienia;

25. podkreśla, że karmienie piersią, które jest najbardziej naturalnym i najlepszym sposobem żywienia noworodków i niemowląt, należy zagwarantować poprzez udzielenie kobietom prawdziwego wsparcia, zapewniając dobre zaopatrzenie w żywność, dobre warunki pracy oraz sieci wsparcia społecznego i wsparcia rodzin, a także prawo do płatnego urlopu macierzyńskiego;

26. zaznacza, że szacuje się, iż wymagane są dodatkowe inwestycje w wysokości 7 mld USD rocznie, aby osiągnąć światowe cele w zakresie zapobiegania zahamowaniu wzrostu, anemii u kobiet oraz propagowania karmienia piersią, jako że takie inwestycje przyczyniłyby się do ocalenia 3,7 mln dzieci, ograniczenia o co najmniej 65 mln liczby dzieci, u których stwierdzono zahamowanie wzrostu, oraz ograniczenia o 265 mln liczby kobiet cierpiących na anemię, w stosunku do 2015 r.;

27. wzywa Komisję do przejścia silniejszego przywództwa w dziedzinie bezpieczeństwa żywności i żywienia poprzez przyjęcie na siebie większych zobowiązań w postaci przeznaczenia dodatkowego 1 mld EUR na interwencje na rzecz żywienia, tak by osiągnąć cele WHA i milenijne cele rozwoju dotyczące żywienia, a także poprzez opracowanie jasnej strategii obrazującej sposób, w jaki Komisja zamierza wdrożyć i włączyć te cele do swoich planów i strategii politycznych, a także poprzez przedstawienie jasnego planu działania w zakresie podziału obiecanych środków na okres 2016–2020;

28. wzywa Komisję i darczyńców na rzecz poprawy stanu wyżywienia (Scaling-Up Nutrition, SUN) do dalszego regularnego składania sprawozdań z postępów poczynionych w ramach zobowiązań „Żywienia na rzecz wzrostu”, z zastosowaniem podejścia metodologicznego w oparciu o wspólny instrument monitorujący wykorzystanie zasobów, jak zostało to uzgodnione na posiedzeniu sieci SUN w Lusace w 2013 r.;

Środa, 5 października 2016 r.

29. podkreśla, że wszystkie strategie polityczne UE powinny być zgodne z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju; wzywa zatem do tego, aby polityka handlowa i rozwojowa UE były prowadzone z poszanowaniem przestrzeni politycznej oraz przestrzeni polityki gospodarczej krajów rozwijających się, aby umożliwić im ustanowienie niezbędnych strategii politycznych służących promowaniu zrównoważonego rozwoju i godności ich mieszkańców, w tym suwerenności żywnościowej, z poszanowaniem prawa lokalnych producentów żywności do sprawowania kontroli nad gruntami, nasionami i wodą oraz poprzez odrzucenie prywatyzacji zasobów naturalnych;
30. wzywa do opracowania szczegółowych wskaźników w celu wdrożenia planu działania UE, w tym wskaźników śledzenia wydatków przeznaczonych na żywienie i niewralgiczne interwencje związane z żywnością, poprzez dostosowanie podstawowego kodeksu Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD dotyczącego żywienia oraz opracowanie wskaźnika Komitetu Pomocy Rozwojowej dotyczącego interwencji związanych z żywnością; w tym kontekście podkreśla potrzebę przyjęcia rygorystycznych środków monitorowania i rozliczalności, co pozwoli zapewnić przejrzystość i skuteczne śledzenie postępów;
31. wzywa Komisję do wspierania drobnych producentów rolnych w podejmowaniu wysiłków mających na celu wypróbowanie i stosowanie bardziej odpornych i wydajnych praktyk rolnych (spełniających kryteria „przyjaznych klimatów” i agroekologicznych), by przyczynić się do odwrócenia procesu degradacji środowiska oraz do niezawodności i adekwatności warunków życia ludności pracującej w rolnictwie, co jest koniecznym warunkiem poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
32. podkreśla, że prawo do wody idzie w parze z prawem do pożywienia oraz że rezolucja ONZ z 2010 r. nie zaowocowała jeszcze zdecydowanymi działaniami mającymi na celu zapewnienie poszanowania prawa do wody jako prawa człowieka;
33. podkreśla znaczenie współpracy z rolnikami nad przystępnymi cenowo, dostosowanymi do warunków lokalnych i udoskonalonymi odmianami roślin uprawnych oraz stworzenia odpornego i reagującego na popyt krajowego zaplecza produkcji nasion, które może być samowystarczalne i które, aby przetrwać, nie musi polegać na finansowaniu pochodzącym od darczyńców;
34. apeluje do UE i jej państw członkowskich o nieudzielanie poparcia uprawom MGO podczas wypełniania zobowiązań dotyczących żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie;
35. zwraca się do Komisji oraz do innych darczyńców i organów o poprawę gromadzenia segregowanych i pełnych danych dotyczących żywienia, tak by lepiej ukierunkować przyszłe działania;
36. podkreśla konieczność przyjęcia całościowego podejścia do problemu niedożywienia, co wymaga działań w wielu innych sektorach gospodarczych i społecznych; w związku z powyższym podkreśla znaczenie partnerstw łączących wiele zainteresowanych stron oraz zasadniczą rolę sektora prywatnego w działaniach na rzecz poprawy bezpieczeństwa żywnościowego i zwiększenia skali działań ukierunkowanych na żywienie, zwłaszcza poprzez innowacje i inwestycje w zrównoważone rolnictwo oraz poprawę praktyk społecznych, gospodarczych i środowiskowych w rolnictwie i systemach żywnościowych;
37. wzywa Komisję, aby nadal pełniła wśród darczyńców funkcję lidera na rzecz zwalczania niedożywienia poprzez wzmoczenie wysiłków w celu wypełnienia podjętych zobowiązań oraz by służyła wiedzą i wsparciem w celu zapewnienia, że sprawdzone zostaną postępy poczynione w ramach powziętych w 2013 r. zobowiązań w zakresie żywienia na rzecz wzrostu i że podjęte zostaną dodatkowe zobowiązania służące wypełnieniu luki w finansowaniu żywienia;
38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Unii Afrykańskiej oraz FAO i Światowej Organizacji Zdrowia.
-

Środa, 5 października 2016 r.

P8_TA(2016)0376

Prokuratura Europejska i Eurojust

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie Prokuratury Europejskiej i Eurojustu (2016/2750(RSP))

(2018/C 215/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (COM(2013)0534),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy swojej Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) (PE530.084),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego (COM(2012)0363),
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) (COM(2013)0535),
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 85, 86, 218, 263, 265, 267, 268 i 340,
 - uwzględniając pytania do Rady i Komisji na temat Prokuratury Europejskiej i Eurojustu (O-000092/2016 – B8-0715/2016 i O-000093/2016 – B8-0716/2016),
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 86 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi, że w celu zwalczania przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń przyjętych zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, może ustanowić Prokuraturę Europejską po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego;
- B. mając na uwadze, że według ostatnich sprawozdań i analizy na temat luki w podatku VAT w 28 państwach członkowskich UE (sprawozdanie końcowe za 2016 r. (TAXUD/2015/CC/131)) straty w dochodach z tytułu podatku VAT w całej UE w 2014 r. opiewały na astronomiczną kwotę 159,5 mld EUR;
- C. mając na uwadze, że UE i wszystkie jej państwa członkowskie powinny skutecznie wykrywać i ścigać nadużycia przeciwko interesom finansowym UE, a także podejmować działania zniechęcające do takich nadużyć, chroniąc w ten sposób podatników we wszystkich państwach członkowskich wnoszących składki do budżetu Unii;
- D. mając na uwadze, że Eurojust ułatwiał koordynację i współpracę między krajowymi organami wykrywania i ścigania w sprawach dotyczących szeregu państw członkowskich, a także pomagał budować wzajemne zaufanie i łączyć różnorodne systemy i tradycje prawne UE; mając na uwadze, że Eurojust ułatwiał wykonywanie wniosków o współpracę i stosowanie instrumentów wzajemnego uznawania, umożliwiając w ten sposób skuteczniejsze ściganie przestępstw transgranicznych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0234.

⁽²⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 27.

Środa, 5 października 2016 r.

- E. mając na uwadze, że w ostatnim dziesięcioleciu nasiliła się zorganizowana przestępczość transgraniczna, a przestępstwa są popełniane przez niezwykle mobilne i elastyczne grupy działające w wielu państwach członkowskich i w wielu obszarach przestępczości;
- F. mając na uwadze, że w wyroku w sprawie C-105/14 (Taricco i inni) Europejski Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że pojęcie „nadużycia”, określone w art. 1 Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, obejmuje wpływy pochodzące z podatku VAT;
- ponownie potwierdza długotrwałe poparcie Parlamentu dla ustanowienia skutecznej i niezależnej Prokuratury Europejskiej w celu ograniczenia obecnego rozproszenia działań krajowych organów ścigania na rzecz ochrony budżetu UE, a tym samym nasilenia walki z nadużyciami finansowymi w Unii Europejskiej;
 - wzywa Radę do opracowania jednoznacznego i jasnego zestawu uprawnień i postępowań dotyczących Prokuratury Europejskiej w oparciu o proponowaną dyrektywę w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego (dyrektywę PIF); wzywa Radę do zwiększenia wysiłków na rzecz znalezienia porozumienia w sprawie dyrektywy PIF, obejmującego kwestię podatku VAT, oraz do wznowienia negocjacji z Parlamentem, tak aby umożliwić ustanowienie Prokuratury Europejskiej; podkreśla, że Prokuratura Europejska powinna mieć nadrzędne uprawnienia w odniesieniu do przestępstw określonych w dyrektywie PIF; głęboko ubolewa, że Rada nie dopuszcza, by Prokuratura Europejska posiadała uprawnienia w sprawach przeciwko ochronie interesów finansowych, w których finansowanie ze środków UE przekracza kwotę 10 000 EUR, lecz nie stanowi co najmniej 50 % kwoty współfinansowania; w związku z tym wzywa Radę, by zrezygnowała z przepisu pozbawiającego Prokuraturę Europejską możliwości wykonywania uprawnień w przypadku wszystkich przestępstw przeciwko ochronie interesów finansowych, w których strata dla unijnego budżetu jest równa lub niższa niż w przypadku innego pokrzywdzonego podmiotu; wzywa Radę do zadbania o to, by organy krajowe niezwłocznie informowały Prokuraturę Europejską o wszelkich sprawach związanych w jakikolwiek sposób z dyrektywą PIF zarówno przed dochodzeniem, jak i w jego trakcie;
 - wzywa Radę do wznowienia debaty nad art. 17–20 tekstu skonsolidowanego (11350/1/16) wniosku w sprawie Prokuratury Europejskiej, tak aby zapewnić większą przejrzystość i skuteczność jej działań; wzywa Radę, by uściśliła uprawnienia Prokuratury Europejskiej i krajowych prokuratur do prowadzenia dochodzeń w przypadku (a) przestępstw wielokrotnych (jedna zorganizowana grupa popełniająca szereg przestępstw, np. pranie pieniędzy i handel ludźmi) oraz (b) przestępstw mieszanych (więcej niż jedno przestępstwo popełnione w ramach jednego czynu, np. oszustwo związane z podatkiem VAT i pranie pieniędzy); głęboko ubolewa, że w przypadku braku porozumienia między Prokuraturą Europejską a krajowymi prokuraturami w kwestii uprawnień ostateczna decyzja nie zostanie podjęta przez niezależny sąd, taki jak Europejski Trybunał Sprawiedliwości; podkreśla, że skuteczność Prokuratury Europejskiej będzie zależała od uściślenia uprawnień, a jeżeli do tego nie dojdzie, unijni prawodawcy nie będą mogli zagwarantować skuteczności Prokuratury Europejskiej, co oznacza niedotrzymanie warunków określonych przez Parlament Europejski;
 - jest zdania, że Prokuratura Europejska powinna dysponować wystarczającymi środkami dochodzeniowymi w celu prowadzenia dochodzeń; w związku z tym przypomina, że współustawodawcy uzgodnili kryteria, na mocy których państwa członkowskie występują z wnioskiem o wykonanie czynności dochodzeniowych w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania określoną w dyrektywie 2014/41/UE w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych;
 - uważa, że aby zapewnić skuteczność kontroli sądowej zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i z traktatami, wszelkie decyzje operacyjne dotyczące stron trzecich, podejmowane przez Prokuraturę Europejską, powinny podlegać kontroli sądowej przed właściwym sądem krajowym; jest zdania, że należy dopuścić możliwość bezpośredniej kontroli sądowej przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości;
 - zauważa, że kluczowe znaczenie ma kwestia uniknięcia wszelkich niekorzystnych skutków wynikających z tzw. powiązania krajowego; w związku z tym wzywa Radę, by zadbała o wprowadzenie odpowiednich zabezpieczeń gwarantujących niezależność Prokuratury Europejskiej, takich jak przepis zezwalający na odstępstwo od powiązania krajowego z powodów związanych z właściwym funkcjonowaniem urzędu;
 - uważa, że należy zagwarantować ochronę praw procesowych osób podejrzanych i oskarżonych; rozporządzenie powinno w szczególności zapewniać dodatkowe prawa do obrony dla podejrzanych przez Prokuraturę Europejską, zwłaszcza prawo do pomocy prawnej, prawo do informacji i dostępu do materiału procesowego oraz prawo do przedstawienia dowodów i do zwrócenia się do Prokuratury Europejskiej o zgromadzenie dowodów w imieniu podejrzanego;

Środa, 5 października 2016 r.

8. wzywa Komisję, by przedstawiła w ramach analizy kosztów i korzyści skorygowane szacunki dotyczące wpływu struktury kolegalnej na budżet oraz przedłożyła Parlamentowi wyniki kontroli w praktyce, a także przypomina, że przed podjęciem ostatecznej decyzji Parlament weźmie te informacje pod uwagę;
 9. przypomina, że Eurojust odgrywa istotną rolę w poprawie współpracy sądowej i koordynacji między poszczególnymi organami sądowymi państw członkowskich oraz we wspieraniu dochodzeń obejmujących kraje spoza UE, a także wzywa Radę do wyjaśnienia stosunków między Eurojustem a Prokuraturą Europejską, w tym zwłaszcza skutków struktury kolegalnej, oraz relacji między Prokuraturą Europejską a OLAF-em, tak aby rozróżnić rolę poszczególnych organów w ochronie interesów finansowych UE;
 10. jest zdania, że najlepiej byłoby, gdyby Prokuratura Europejska i Eurojust miały siedzibę w tym samym miejscu, aby mogły skutecznie współpracować i prowadzić wymianę informacji;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.
-

Środa, 5 października 2016 r.

P8_TA(2016)0377

Potrzeba europejskiej polityki reindustrializacji w świetle niedawnych spraw Caterpillar i Alstom

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie potrzeby europejskiej polityki reindustrializacji w świetle niedawnych spraw Caterpillar i Alstom (2016/2891(RSP))

(2018/C 215/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 9, 151, 152, art. 153 ust. 1 i 2 oraz art. 173,
- uwzględniając art. 14, 27 i 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając dyrektywę Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych⁽¹⁾,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności art. 5 ust. 3 TUE, i Protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2005 r. „Restrukturyzacja i zatrudnienie. Antycypacja i towarzyszenie restrukturyzacji na rzecz poprawy zatrudnienia: rola Unii Europejskiej” (COM(2005)0120) oraz opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 listopada 2010 r. „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia: europejski wkład w pełne zatrudnienie” (COM(2010)0682),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie informowania pracowników i konsultowania się z nimi, przewidywania restrukturyzacji i zarządzania nimi⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 grudnia 2013 r. „Unijne ramy jakości na rzecz przewidywania zmian i restrukturyzacji” (COM(2013)0882),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie reindustrializacji Europy z myślą o promowaniu konkurencyjności i trwałego rozwoju⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 18 kwietnia 2012 r. na temat wykorzystania potencjału ekologicznego wzrostu gospodarczego w zakresie zatrudnienia (SWD(2012)0092),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 stycznia 2014 r. pt. „Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego” (COM(2014)0014),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2015 r. pt. „Handel dla wszystkich – W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej” (COM(2015)0497),

⁽¹⁾ Dz.U. L 225 z 12.8.1998, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽³⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 23.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0032.

Środa, 5 października 2016 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582) oraz 20 % cel reindustrializacji,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie rozwoju zrównoważonego europejskiego przemysłu obróbki metali nieszlachetnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2016 r. w sprawie konkurencyjności europejskiej branży zaopatrzenia kolei ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w chwili obecnej zachodzi bezwzględna konieczność zachowania spójności pomiędzy różnymi politykami UE w celu określenia rzeczywistej polityki przemysłowej, w szczególności w świetle spraw Caterpillar i Alstom;
- B. mając na uwadze, że w dniu 2 września 2016 r. Caterpillar zapowiedział duży ogólnoswiatowy plan restrukturyzacji; mając na uwadze, że jako część tego planu zakład w Gosselies został zmuszony do zakończenia swojej działalności, co doprowadziło do zwolnień 2 500 bezpośrednich pracowników oraz zagrożenia miejsc pracy około 4 000 podwykonawców;
- C. mając na uwadze, że obniżenie kosztów produkcji w latach 2013 i 2015 pozwoliło na to, by produkty zakładu stały się bardziej konkurencyjne niż produkty pochodzące spoza UE; mając na uwadze, że Caterpillar postanowił mimo to zamknąć zakład w celu przeniesienia produkcji do innych zakładów o niższych standardach ochrony socjalnej i ochrony środowiska niż standardy obowiązujące w przemyśle europejskim;
- D. mając na uwadze, że ze względu na znaczenie i europejski wymiar tej sprawy, Komisja podjęła decyzję o utworzeniu grupy zadaniowej z udziałem odpowiednich służb, która ma pełnić funkcję partnera dialogu w procesie zamknięcia Caterpillar;
- E. mając na uwadze, że te dwa zakłady produkcyjne nie są jedynymi, które zostaną objęte restrukturyzacją; oczekuje się kolejnych zwolnień w zakładach Alstom w Hiszpanii i we Włoszech, a także w zakładzie Caterpillar w Irlandii Północnej;
- F. mając na uwadze, że branża kolejowa jest podstawą industrializacji europejskiej i może pochwalić się ponad 175-letnią historią; mając na uwadze, że oczekiwana średnioroczna stopa wzrostu dostępnych rynków branży zaopatrzenia kolei wzrosnie do 2,8 % do 2019 r.; mając na uwadze, że europejska branża zaopatrzenia kolei zatrudnia bezpośrednio 400 000 osób w całej UE, z których wiele pracuje w MŚP; mając na uwadze, że w celu przejścia na transport kolejowy, co jest konieczne dla osiągnięcia celów UE w zakresie klimatu i energii, niezbędna jest silna i innowacyjna europejska branża zaopatrzenia kolei;
- G. mając na uwadze, że przemysł wytwórczy odpowiada za 65 % wydatków na działalność badawczo-rozwojową przedsiębiorstw, w związku z czym wzmocnienie naszej bazy przemysłowej jest niezbędne dla utrzymania doświadczenia i wiedzy specjalistycznej w UE; mając na uwadze, że aby rozwój cyfrowy będący priorytetem planu Junckera mógł się urzeczywistnić, konieczna jest silna baza przemysłowa;
- H. mając na uwadze, że europejski przemysł, taki jak ten świadczony przez Alstom i Caterpillar, charakteryzuje się wysoką wartością dodaną o uznanej wiedzy fachowej; mając na uwadze, że ta centralna i strategiczna dla UE branża stoi obecnie w obliczu silnej ogólnoswiatowej konkurencji ze strony państw, które eksportują na rynek europejski produkty o niższych kosztach wytworzenia dzięki prowadzeniu agresywnej i szybko rozwijającej się polityki na wszystkich kontynentach, często przy politycznym i finansowym wsparciu swoich rządów;
- I. mając na uwadze – w kontekście niedawnej sprawy Alstom – że Komisja przeprowadzi 15-letnie badanie prospektywne (2030 r.) na temat rozwoju branży kolejowej w Europie, kompilując różne scenariusze dotyczące celów środowiskowych państw członkowskich UE, połączone z analizą wpływu różnych scenariuszy na miejsca pracy, zawody i umiejętności; mając na uwadze, że Komisja musi szybko podjąć działania w odpowiedzi na zalecenia zawarte

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0460.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0280.

Środa, 5 października 2016 r.

w rezolucji Parlamentu w sprawie branży zaopatrzenia kolei w UE w celu zapewnienia pewnych i trwałych miejsc pracy oraz rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu; mając na uwadze, że wszelkie działania następcze powinny być ułatwione poprzez stały dialog z zainteresowanymi stronami oraz obejmować wszystkie rozdziały rezolucji;

- J. mając na uwadze, że Komisja zobowiązała się do opracowania w 2013 r. pełnego raportu w sprawie stosowania ram jakości; przypominając w tym kontekście swój wniosek do Komisji o przedstawienie, po konsultacji ze stosownymi partnerami społecznymi, wniosku dotyczącego aktu prawnego w sprawie informacji i konsultacji z pracownikami, przewidywania restrukturyzacji i zarządzania nią;
- K. mając na uwadze, że przemysł europejski musi zachować swoją konkurencyjność i zdolność do inwestowania w Europie, a także że stawia on czoła wyzwaniom społecznym i związanym z ochroną środowiska, które musi przewyciężyć, pozostając jednocześnie wzorem dla reszty świata pod względem odpowiedzialności społecznej i środowiskowej;
- L. mając na uwadze, że niektóre przedsiębiorstwa stosują strategie koncentrujące się wyłącznie na krótkoterminowych zwrotach finansowych, które zwykle są szkodliwe dla innowacji, inwestycji w badania i rozwój, zatrudnienia i odnowienia umiejętności;
- M. mając na uwadze, że ambitna polityka w zakresie innowacji, sprzyjająca produkcji innowacyjnych, energooszczędnych produktów wysokiej jakości i promująca zrównoważone procesy, pozwoli UE na niezależność przy rosnącej globalnej konkurencji;
- N. mając na uwadze, że w ostatnich latach handel maszynami budowlanymi w UE doznał poważnych zakłóceń, związanych ze zmniejszeniem inwestycji publicznych i prywatnych, ale także ze względu na wzrost kosztów produkcji wynikających ze wzrostu cen surowców;
- O. mając na uwadze, że sprawiedliwy handel wyrobami przemysłowymi musi respektować podstawowe prawa pracowników i zasady ochrony środowiska; mając na uwadze, że inwestycje w energię ze źródeł odnawialnych i efektywność energetyczną są głównym motorem inwestycji w produkty przemysłowe zdolne do tworzenia pozytywnego sprzężenia zwrotnego; mając na uwadze, że innowacje i inwestycje w działalność badawczo-rozwojową, zatrudnienie oraz odnawianie umiejętności są kluczowe dla trwałego wzrostu;
- P. mając na uwadze, że jak wykazano, innowacje produkcyjne mają pozytywny wpływ na wzrost liczby miejsc pracy na wszystkich etapach cyklu gospodarczego w przemyśle; mając na uwadze, że udział pracowników w działaniach innowacyjnych oraz w określaniu strategii może znacząco zwiększyć sukces gospodarczy;
- Q. mając na uwadze, że najbardziej zaawansowana i zrównoważona część sektora stalowego – która wytwarza produkty technologiczne o wysokiej wartości, przestrzega zasad dotyczących ochrony zdrowia pracowników i okolicznej ludności oraz gwarantuje przestrzeganie rygorystycznych norm środowiskowych – odgrywa istotną rolę w europejskiej strategii przemysłowej;
- R. mając na uwadze utratę specjalistycznej wiedzy branżowej i umiejętności pracowników podkreśla, że Europa musi zachować swój potencjał przemysłowy w celu zaspokojenia swoich potrzeb, bez uzależniania się od producentów z państw trzecich;
 - 1. wyraża swoją zdecydowaną solidarność z wszystkimi pracownikami firm Caterpillar i Alstom oraz ich rodzinami i popiera ich, podobnie jak zaangażowanych podwykonawców, a także ubolewa nad negatywnymi skutkami, jakie takie likwidacje wywierają na lokalne gospodarki i społeczności; apeluje o podjęcie środków na rzecz wsparcia tych pracowników oraz ich gospodarki lokalnej i wspomagania regionów w przewyciężaniu tej trudnej sytuacji gospodarczej i społecznej;
 - 2. jest przekonany, że przemysł europejski powinien być postrzegany jako strategiczny atut na rzecz konkurencyjności i zrównoważonego charakteru UE; podkreśla, że jedynie solidny i odporny sektor oraz przyszłościowa polityka przemysłowa pozwoli UE stawić czoła różnym nadchodzącym wyzwaniom, w tym reindustrializacji UE, przejściu UE do zrównoważonego rozwoju oraz tworzeniu miejsc pracy wysokiej jakości; podkreśla, że Komisja i państwa członkowskie muszą lepiej przewidywać takie sytuacje społeczno-ekonomiczne i zapewnić konkurencyjność naszej sieci przemysłowej;

Środa, 5 października 2016 r.

3. przypomina, że Europa jest społeczną gospodarką rynkową, której celem jest zapewnienie trwałego wzrostu gospodarczego i rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu; ubolewa nad brakiem prawdziwej polityki przemysłowej UE, która chroniłaby unijnych pracowników; wzywa zatem Komisję do ustanowienia prawdziwej europejskiej długoterminowej strategii przemysłowej, aby zgodnie ze strategią „Europa 2020” osiągnąć cel polegający na tym, by 20 % produktu krajowego brutto pochodziło z przemysłu;
4. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia należytej ochrony socjalnej, odpowiednich warunków pracy i płac umożliwiających ludziom godne życie, poprzez zapisanie tego w prawie lub w układach zbiorowych, a w przypadku zwolnień pracowników – do zapewnienia skutecznej ochrony przed niezgodnym z prawem zwolnieniem z pracy;
5. przypomina, że kryzys gospodarczy w Europie wykazał, że branże, które inwestują najwięcej konkretnie w innowacje, badania i rozwój, efektywność energetyczną, gospodarkę o obiegu zamkniętym itp., wykazują się największą odpornością; podkreśla w tym kontekście negatywny wpływ malejących inwestycji publicznych i prywatnych oraz kurczącej się konsumpcji wewnętrznej, które należałoby stymulować, aby mogły stać się bodźcem do wzrostu;
6. uważa, że zmniejszenie obciążeń administracyjnych nakładanych na przedsiębiorstwa i obniżenie ponoszonych przez nie kosztów przestrzegania przepisów oraz uchylenie zbędnego prawodawstwa przy jednoczesnym dalszym zapewnianiu wysokich standardów ochrony konsumentów, pracowników, zdrowia i środowiska musi stanowić kluczowy element każdej unijnej polityki reindustrializacji;
7. apeluje, aby polityka przemysłowa UE była oparta na jasno określonych celach i wskaźnikach – w tym na ambitnych celach w zakresie efektywności energetycznej, zasobów i klimatu – oraz na podejściu uwzględniającym cykl życia i gospodarkę o obiegu zamkniętym; podkreśla, że powinna ona obejmować inteligentny zestaw środków po stronie podaży i popytu, mających na celu relokację gospodarki w UE, dzięki czemu będzie ona bardziej odporna i mniej zależna od zasobów; zwraca uwagę, że powinna ona dążyć do inwestowania w kreatywność, umiejętności, innowacje i zrównoważone technologie oraz promować modernizację europejskiej bazy przemysłowej przez świadomą politykę w zakresie łańcucha wartości, która obejmuje podstawowe branże i ich regionalne i lokalne podmioty; uważa, że takie podejście mogłoby przynieść opłacalne korzyści dla europejskiego przemysłu i gospodarki europejskiej jako całości;
8. przypomina, że wiele lat interwencji wspierających banki i rynki aktywów w UE nie wywarło wpływu na miejsca pracy czy poprawę perspektyw gospodarczych; uważa, że należy przesunąć interwencję publiczną z nadmiernej stymulacji podaży na uzgodnioną politykę mającą na celu stymulowanie popytu, w tym poprzez środki fiskalne i zapewnienie wzrostu płac;

Polityka handlowa – kluczowy element zagwarantowania równych szans

9. podkreśla, że podczas gdy UE jest w dużej mierze otwarta dla konkurentów z państw trzecich w kilku sektorach gospodarki, państwa trzecie wprowadziły szereg barier, które dyskryminują europejskie przedsiębiorstwa; podkreśla, że w Europie i innych regionach świata trwa szybka i agresywna ekspansja konkurencji z państw trzecich, zwłaszcza z Chin, czemu towarzyszy często zdecydowane wsparcie polityczne i finansowe kraju pochodzenia; podkreśla, że takie praktyki mogą stanowić nieuczciwą konkurencję i zagrażać zatrudnieniu w Europie; podkreśla, że Chiny nie spełniają pięciu ustanowionych przez UE kryteriów określających status gospodarki rynkowej;
10. zachęca Komisję do ustanowienia takiej polityki handlowej UE, która będzie spójna z unijnymi celami przemysłowymi i będzie uwzględniać potrzebę zabezpieczenia miejsc pracy w przemyśle europejskim, unikając nowych przypadków relokacji i dalszej deindustrializacji; wzywa Komisję, aby zapewniła równe warunki działania podmiotom gospodarczym z Europy i spoza niej, gwarantując tym samym wszystkim uczciwą konkurencję;
11. przypomina o potrzebie osiągnięcia szybkiego porozumienia na temat zmiany rozporządzeń w sprawie instrumentów ochrony handlu w celu ich znaczącego wzmocnienia poprzez zwiększenie ich reaktywności i skuteczności; zwraca się do Komisji o wzięcie pod uwagę społecznych i ekonomicznych skutków, jakie uznanie statusu gospodarki rynkowej w przypadku państwowych lub innych nierynkowych gospodarek może mieć dla konkurencyjności przemysłu UE;

Środa, 5 października 2016 r.

12. podkreśla potrzebę zapobieżenia temu, by polityka handlowa UE wspierała praktyki antykonkurencyjne, w tym dumping środowiskowy, a w szczególności dumping tanich produktów niskiej jakości, które zagrażają europejskim standardom i mają wpływ na gałęzie przemysłu związane z UE; wzywa Komisję do zbadania granicznych środków dostosowawczych w celu zagwarantowania równych szans podczas opracowywania polityk na rzecz osiągnięcia celu strategii „Europa 2020” oraz jako sposobu unikania dumpingu środowiskowego, wykorzystywania pracowników i nieuczciwej konkurencji;

13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia badań dotyczących negocjacji handlowych, przy wykorzystaniu podejścia regionalnego i sektorowego, co powinno również poprawić zrozumienie oddziaływania na zatrudnienie i europejskie sektory przemysłu;

14. zwraca uwagę na nową tendencję polegającą na tym, że przedsiębiorstwa wracają do produkcji i świadczenia usług w Europie, a także na wynikające z tego możliwości w zakresie wzrostu i tworzenia miejsc pracy; apeluje do Komisji, by rozważyła, w jaki sposób UE może stworzyć warunki sprzyjające wykorzystaniu przez przedsiębiorstwa szans, jakie niesie ze sobą ta ponowna relokacja miejsc pracy;

Polityka konkurencji – kluczowy element dla przemysłu UE

15. zwraca się do Komisji o opracowanie skierowanych na zewnątrz, konkurencyjnych europejskich ram w celu przyciągnięcia i utrzymania inwestorów prywatnych, zachowując silne unijne łańcuchy wartości i tworząc wysokiej jakości miejsca pracy, aby zapewnić konkretne korzyści dla obywateli UE;

16. zauważa również, że przepisy dotyczące pomocy państwa powinny być lepiej dostosowane w celu zapewnienia innowacji i zrównoważonego charakteru oraz osiągnięcia celów promowania wysokiego poziomu zatrudnienia i kształtowania polityki społecznej zgodnie z art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

17. podkreśla, że europejski przemysł stoi w obliczu ogólnoświatowej konkurencji, i w związku z tym stanowczo zachęca Komisję, by niezwłocznie przyjęła światowy rynek jako punkt odniesienia przy określaniu rynków geograficznych w ramach swojej analizy oraz by nie ograniczała swojej analizy wyłącznie do rynków krajowych lub rynku wewnętrznego, co pozwoli europejskim branżom przemysłowym na tworzenie partnerstw badawczo-rozwojowych lub związków strategicznych; wzywa w tym kontekście do umożliwienia restrukturyzacji głównych europejskich producentów w celu ułatwienia powstawania podmiotów o masie krytycznej wystarczającej do stawienia czoła konkurencji międzynarodowej;

Zamówienia publiczne – narzędzie potrzebujące poprawy

18. wzywa Komisję do lepszego wdrożenia unijnych rozporządzeń w sprawie zamówień publicznych; przypomina, że przepisy unijne pozwalają na odrzucenie ofert, które są wyjątkowo niskie lub w których ponad 50 % wartości jest realizowane poza UE;;

19. uważa, że zamówienia publiczne oraz oznakowanie ekologiczne mogą odgrywać rolę we wprowadzaniu na rynek zrównoważonych produktów, usług i innowacji oraz w tworzeniu stabilnej bazy przemysłowej w Europie; apeluje o podejmowanie przez państwa członkowskie i Komisję wspólnych starań na rzecz zapewnienia podejmowania przez instytucje zamawiające decyzji dotyczących zamówień w oparciu o zasadę oferty najkorzystniejszej ekonomicznie;

Lepsze wykorzystanie unijnych funduszy, badań i rozwoju oraz innowacji –sposób na opracowanie nowej polityki przemysłowej

20. wzywa Komisję, aby wraz z państwami członkowskimi opracowała unijną strategię na rzecz spójnej i kompleksowej polityki przemysłowej mającej na celu reindustrializację Europy i opartej m.in. na digitalizacji (w szczególności na włączeniu inteligentnych technologii i robotyki w przemysłowe łańcuchy wartości), stabilności, efektywności energetycznej i odpowiednich zasobach; w tym celu wzywa do zwiększenia współpracy i zbieżności między państwami członkowskimi w sprawach fiskalnych, społecznych i budżetowych, tak aby ułatwiać powstawanie wspólnych projektów przemysłowych; uważa, że europejskie ramy regulacyjne powinny umożliwiać przemysłowi dostosowanie się do omawianych zmian i podejmowanie działań z wyprzedzeniem, aby przyczynić się do tworzenia miejsc pracy, do wzrostu i do konwergencji regionalnej;

21. wzywa Komisję do współpracy z różnymi sektorami przemysłu, w celu zapewnienia jak najlepszego wykorzystania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, a w szczególności Funduszu Rozwoju Regionalnego (FRR), w celu wspierania projektów badawczo-rozwojowych na szczeblu regionalnym;

Środa, 5 października 2016 r.

22. uważa, że fundusze UE oferują ogromne możliwości finansowania trwałych inwestycji w infrastrukturę energetyczną i infrastrukturę transportu publicznego oraz inteligentnego wykorzystania technologii informacyjnych i komunikacyjnych; wzywa do poprawy w zakresie wdrażania różnych kryteriów, w szczególności w odniesieniu do zatrudnienia, kryteriów środowiskowych i społecznych, przy korzystaniu z funduszy UE oraz wszystkich instrumentów finansowych zarządzanych przez EBI;

23. apeluje o program inteligentnych specjalizacji UE oraz o ustalanie priorytetów działalności w zakresie badań i rozwoju w tych sektorach, w których UE może odgrywać wiodącą rolę; apeluje o konkretne instrumenty umożliwiające UE i państwom członkowskim połączenie wysiłków w zakresie badań i rozwoju i wykorzystanie wyników uzyskanych w lokalnej gospodarce; uważa, że związek między badaniami a przemysłem jest kluczowy dla wzmocnienia konkurencyjności przemysłu UE; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego promowania intensyfikacji współpracy między ośrodkami badawczymi, uczelniami wyższymi i przedsiębiorstwami oraz do zachęcania do intensyfikacji takiej współpracy; wzywa do poprawy środowiska badawczego poprzez zwiększenie budżetu na badania, rozwój i innowacje oraz lepsze powiązanie różnych unijnych i krajowych programów finansowania;

24. wzywa Komisję i Europejski Bank Inwestycyjny do szczególnego skupienia się na regionach najbardziej dotkniętych deindustrializacją i do przyspieszenia wsparcia dla projektów w tych regionach w trybie pilnym, przy równoczesnym zapewnieniu wsparcia projektów opłacalnych i wysokiej jakości; uważa, że należy dalej badać potencjał w zakresie zwiększania strategicznego i ukierunkowanego kredytowania przez Europejski Bank Inwestycyjny projektów w zakresie innowacji i transformacji przemysłowej, zwłaszcza produkcji i powiązanych usług; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia przedsiębiorstwom z UE, w szczególności mikroprzedsiębiorstwom i MŚP, lepszego dostępu do źródeł finansowania, przez co mogą zwiększyć się ich zdolności do tworzenia projektów, oraz do zapewnienia im lepszych usług doradczych i wsparcia technicznego;

25. zwraca się do Komisji, by we współpracy z państwami członkowskimi zbadała sposoby umożliwiające wznowienie działalności gospodarczej przy zapewnieniu, aby przedsiębiorstwa w pełni uznały swą odpowiedzialność za środowisko, przestrzegały prawa środowiskowego i wdrażały wysokie normy środowiskowe; domaga się, aby przedsiębiorstwa oczyściły tereny zamknięte w rozsądnych ramach czasowych i ułatwiły władzom lokalnym ich odzyskanie;

26. wzywa Komisję do rozważenia ułatwienia wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi na temat najlepszych sposobów postępowania z zamykaniem przedsiębiorstw, zachęcając je do przeanalizowania przykładów zawartych w przepisach prawnych, by – w miarę możliwości – zorganizować poszukiwania nabywcy lub sprzedaż terenu w celu utrzymania zakładów produkcyjnych mimo zaprzestania działalności na mocy decyzji pierwotnych właścicieli;

27. uważa, że należy zapobiegać unikaniu opodatkowania, w tym poprzez przekazywanie dóbr materialnych i niematerialnych lub usług między przedsiębiorstwami po nieodpowiednich cenach (ceny transferowe), oraz że unikanie opodatkowania jest również skutkiem braku koordynacji spraw fiskalnych i handlowych na szczeblu europejskim; wzywa do zwiększenia współpracy i zbieżności między państwami członkowskimi w sprawach fiskalnych, społecznych i budżetowych;

Spółecznie odpowiedzialna restrukturyzacja i tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy w sektorach zorientowanych na przyszłość

28. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę niektórych władz lokalnych –podjętą wraz z partnerami społecznymi, jak w przypadku firmy Alstom – mającą na celu wspieranie projektów eksperymentalnych na rzecz pracowników i przedsiębiorstw podlegających procesowi restrukturyzacji, w celu zabezpieczenia kariery zawodowej w drodze szkoleń i działań podejmowanych na rzecz zachowania zatrudnienia dobrej jakości;

29. podkreśla zasadniczą potrzebę rozwoju umiejętności technicznych, zwłaszcza w sektorze wytwórczym; podkreśla potrzebę propagowania znaczenia wykwalifikowanych pracowników technicznych; wyraża przekonanie, że aby zmaksymalizować potencjał zatrudnienia netto w zielonej gospodarce, konieczne jest udostępnienie populacji aktywnej zawodowo odpowiednich możliwości nabywania nowych umiejętności potrzebnych w gospodarce o obiegu zamkniętym oraz radzenia sobie z przestawieniem się na bardziej zrównoważone procesy produkcji i produkty; przypomina, że wykwalifikowana siła robocza jest ważna dla rentowności produkcji; podkreśla znaczenie wspierania większego efektu synergii między systemami kształcenia, szkołami wyższymi i rynkiem pracy, w tym kontaktów z miejscem zatrudnienia i współpracy z przedsiębiorstwami w tworzeniu innowacyjnych klastrów;

Środa, 5 października 2016 r.

30. wzywa wszystkie właściwe organy do zadbania o pełne respektowanie przez wszystkie zaangażowane strony zgodności z krajowymi i europejskimi przepisami dotyczącymi informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji, zwłaszcza w trakcie restrukturyzacji, a także do zagwarantowania ochrony środowiska i bezpieczeństwa w miejscu pracy;
31. podkreśla, że przedsiębiorstwa muszą wywiązać się ze swoich zobowiązań prawnych na mocy prawa europejskiego i krajowego przez nadanie priorytetowego znaczenia informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji oraz możliwości przeglądu alternatywnych rozwiązań proponowanych przez partnerów społecznych;
32. uważa, że wszelkie działania restrukturyzacyjne powinny być w stosownych przypadkach wyjaśnione i uzasadnione zainteresowanym stronom, w tym w zakresie wyboru środków przewidzianych w odniesieniu do celów i ewentualnych rozwiązań alternatywnych; wzywa do podjęcia lokalnego dialogu obejmującego wszystkie zainteresowane strony w celu omówienia najlepszych możliwych rozwiązań w przypadkach restrukturyzacji;
33. podkreśla znaczenie trwałego dialogu społecznego na wszystkich szczeblach, opartego na wzajemnym zaufaniu i wspólnej odpowiedzialności, będącego jednym z najlepszych instrumentów wypracowywania kompromisowych rozwiązań i wspólnych perspektyw przy przewidywaniu procesów restrukturyzacyjnych, zapobieganiu tym procesom oraz zarządzaniu nimi;
34. podkreśla, że w przypadku restrukturyzacji niezbędna jest ochrona poszkodowanych pracowników pod względem ich zdrowia i warunków pracy, zabezpieczenia społecznego, przekwalifikowania i reintegracji z rynkiem pracy;
35. zauważa, że restrukturyzacja oddziałuje znacznie szerzej niż tylko na samo przedsiębiorstwo – wywołuje też nieprzewidziane skutki wśród społeczności i wywiera piętno na gospodarczej i społecznej tkance danego państwa członkowskiego;
36. wzywa Komisję do przeprowadzenia konsultacji z partnerami społecznymi na temat skuteczności przepisów dotyczących zwolnień grupowych w świetle spraw Caterpillar i Alstom;
37. ubolewa nad stopniową finansjalizacją gospodarki realnej, skoncentrowaną na krótkoterminowej perspektywie finansowej zamiast utrzymywania innowacyjnego narzędzia przemysłowego, które może zapewnić trwałe, wysokiej jakości miejsca pracy i długoterminowe korzyści dla społeczeństwa; ubolewa, że takie podejście doprowadziło do utraty dużej liczby miejsc pracy w sektorze produkcyjnym; zwraca się do Komisji, by skonsultowała się z partnerami społecznymi w sprawie możliwości zmiany obowiązującego prawodawstwa w zakresie zwolnień grupowych, biorąc pod uwagę te aspekty związane ze sprawami Caterpillar i Alstom, a w szczególności udział w procedurze wszystkich pracowników i podwykonawców, oraz skuteczne środki zapobiegające bezprawnym zwolnieniom grupowym, które nie opierają się na rzeczywistych względach ekonomicznych, włącznie z możliwością nałożenia sankcji, np. zawieszenia dostępu do programów finansowanych przez UE lub zażądania zwrotu przyznanej pomocy publicznej;
38. zwraca się do służb Komisji o zbadanie, w jaki sposób przeprowadzono procedurę konsultacji z europejską radą zakładową; wzywa Komisję – w świetle tego postępowania – do rozważenia potrzeby zmiany dyrektywy w sprawie europejskiej rady zakładowej;
39. zauważa, że w dobie globalizacji EFG jest podstawowym unijnym narzędziem wspierania państw członkowskich w ich polityce zawodowego przekwalifikowania pracowników oraz przywracania struktury gospodarczej w regionie w odniesieniu do pracowników, którzy odczuwają negatywne skutki globalizacji i kryzysu gospodarczego; przypomina o znaczeniu zaleceń wydanych przez Parlament w jego rezolucji z 15 września 2016 r. w sprawie działalności, oddziaływania i wartości dodanej Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w latach 2007–2014 ⁽¹⁾;
40. podkreśla jednak, że EFG jest instrumentem, który reaguje tylko wtedy, kiedy doszło już do zwolnień, oraz że niezbędne są większe starania ze strony państw członkowskich i UE, aby stworzyć właściwe otoczenie gospodarcze i prawne w celu pobudzenia konkurencyjności i tworzenia długoterminowych i trwałych miejsc pracy;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0361.

Środa, 5 października 2016 r.

41. wzywa Komisję do informowania Parlamentu o jej strategii na rzecz głównych sektorów przemysłowych w Europie, a mianowicie sektora zaopatrzenia kolei i sektora maszynowego, w celu stworzenia bardziej przyjaznego otoczenia rynkowego, a także o tym, co Komisja zamierza zrobić, aby utrzymać wysokiej jakości zatrudnienie, wiedzę specjalistyczną i inwestycje w Europie;

42. zauważa, że w przypadkach restrukturyzacji młodszy i starsi pracownicy są znacznie częściej typowani do zwolnienia niż inne grupy wiekowe; podkreśla, że w razie zwolnień pracodawcy muszą przestrzegać przepisów antidyskryminacyjnych, szczególnie w obszarze dyskryminacji ze względu na wiek;

43. zauważa, że przestawienie się na zieloną gospodarkę ma znaczny potencjał w zakresie tworzenia lokalnych miejsc pracy, które nie mogą zostać przeniesione, oraz w dziedzinach, które nie mogą podlegać offshoringowi; zauważa, że istnieją przekonujące dowody na to, iż w ostatecznym rozrachunku przestawienie się na zieloną gospodarkę wywrze pozytywny wpływ na zatrudnienie, zważywszy że zrównoważona działalność gospodarcza, np. oszczędność energii, wymaga większego nakładu pracy, niż czynności, które zastępuje, i może sprawić, że regiony staną się w większym stopniu samowystarczalne;

o

o o

44. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i Radzie.

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0378

Rwanda: sprawa Victoire Ingabire**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Rwandy: przypadek Victoire Ingabire (2016/2910(RSP))**

(2018/C 215/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie Rwandy: przypadek Victoire Ingabire ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
 - uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów,
 - uwzględniając zasady i wytyczne dotyczące prawa do rzetelnego procesu sądowego i pomocy prawnej w Afryce,
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., ratyfikowany przez Rwandę w 1975 r.,
 - uwzględniając wyniki powszechnego przeglądu okresowego dotyczącego Rwandy za 2015 r. oraz uwagę końcową Komisji Praw Człowieka ONZ z 2016 r.,
 - uwzględniając umowę z Kotonu,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawicielki Federiki Mogherini w sprawie zmiany konstytucji w Rwandzie, wydane w imieniu UE w dniu 3 grudnia 2015 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie lokalne UE z dnia 18 grudnia 2015 r. w sprawie referendum dotyczącego projektu konstytucji w Rwandzie,
 - uwzględniając komunikat prasowy Zjednoczonych Sił Demokratycznych z dnia 16 marca 2016 r. w sprawie apelacji więźnia politycznego Victoire Ingabire Umuhozy,
 - uwzględniając sprawozdanie organizacji Freedom House za 2015 r., dotyczące Rwandy,
 - uwzględniając krajowy raport Amnesty International pt. „Rwanda 2015/2016”,
 - uwzględniając sprawozdanie Amnesty International z roku 2013 zatytułowane „Sprawiedliwość w niebezpieczeństwie: rozprawa w pierwszej instancji Victoire Ingabire”,
 - uwzględniając odpowiedź, jakiej w dniu 4 lutego 2013 r. udzieliła wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawicielka UE Catherine Ashton na pytanie pisemne E-010366/2012 w sprawie Victoire Ingabire,
 - uwzględniając sprawozdanie organizacji Human Rights Watch z dnia 29 września 2016 r. pt. „Rwanda – zaginiona działaczka opozycji”,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się w sprawie Rwandy za rok 2014,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Rwanda jest wśród niewielu krajów afrykańskich, które odgrywają przodującą rolę w realizacji milenijnych celów rozwoju, zwłaszcza w sprawach takich jak równość płci, wzmacnianie pozycji kobiet, powszechna edukacja na poziomie podstawowym, wskaźniki umieralności dzieci i matek, zakażenia HIV i zrównoważenie środowiskowe;

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 12.2.2016, s. 127.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- B. mając na uwadze, że szybkiemu wzrostowi gospodarczemu towarzyszy znaczna poprawa standardu życia, co potwierdził spadek umieralności dzieci o dwie trzecie oraz osiągnięcie niemal powszechnej edukacji szkolnej na poziomie podstawowym;
- C. mając na uwadze, że podjęto wysiłki gospodarcze i polityczne w celu poprawy gospodarki kraju oraz jego uprzemysłowienia i nastawienia w większym stopniu na usługi;
- D. mając na uwadze, że w dniu 30 października 2012 r. liderkę Zjednoczonych Sił Demokratycznych Republiki Rwandy (UDF) Victoire Ingabire skazano na osiem lat więzienia za konspirację w celu zaszkalenia władzom z wykorzystaniem terroryzmu oraz za umniejszanie ludobójstwa z 1994 r. na podstawie stosunków z Demokratycznymi Siłami Wyzwolenia Rwandy (FDLR);
- E. mając na uwadze, że we wrześniu 2016 r. delegacji Parlamentu Europejskiego odmówiono dostępu do uwięzionej liderki opozycji Victoire Ingabire; mając na uwadze, że choć głównym tematem wizyty była rola kobiet w społeczeństwie i wzmocnienie ich pozycji, Ministerstwo Spraw Zagranicznych i Współpracy uznało, że „nie ma szczególnego powodu, by Victoire Ingabire – skazana, która podlega krajowym wytycznym i przepisom dotyczącym pozbawienia wolności – spotkała się z posłami do Parlamentu UE podczas ich podróży służbowej”;
- F. mając na uwadze, że delegacja odnotowała, iż nadal utrzymują się istotne wyzwania w tym zakresie, takie jak dostęp do edukacji na obszarach wiejskich, równiejsze prawa własności i lepszy dostęp do zatrudnienia poza gospodarstwami rolnymi, oraz mając na uwadze, że sytuacja w zakresie praw człowieka, w szczególności w odniesieniu do udziału w życiu politycznym oraz wolności wypowiedzi w Rwandzie, jest nadal niepokojąca, a niezależne społeczeństwo obywatelskie jest nadal bardzo słabe;
- G. mając na uwadze, że wiele organizacji praw człowieka skrytykowało rozprawę Victoire Ingabire w pierwszej instancji, gdyż stwierdzono poważne nieprawidłowości, a oskarżoną potraktowano niesprawiedliwie; mając na uwadze, że w sprawozdaniu Amnesty International wskazano na negatywne publiczne wypowiedzi prezydenta Rwandy jeszcze przed jej procesem, a także na oparcie na zeznaniach osób przetrzymywanych w obozie Kami, gdzie wedle doniesień stosuje się tortury; mając na uwadze, że po złożeniu w 2012 r. zeznań przeciwko Victoire Ingabire w rwandyjskim sądzie, czterech świadków oskarżenia i współoskarżonych powiedziało w Sądzie Najwyższym w 2013 r., że ich zeznania były sfałszowane;
- H. mając na uwadze, że w dniu 13 września 2012 r. zgłoszono Victoire Ingabire Umuhozę, wraz z dwoma innymi politykami rwandyjskimi, Bernardem Ntaganda i Deogratiasem Mushyayidi, do przyznawanej przez Parlament Europejski Nagrody im. Sacharowa za wolność myśli za 2012 r.;
- I. mając na uwadze, że w 2015 r. V. Ingabire wniosła do Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów skargę na naruszenie jej praw przez rząd Rwandy; mając na uwadze, że w marcu 2015 r. Rwanda wycofała się spod jurysdykcji Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów, twierdząc, sądy rwandyjskie były w stanie rozpatrzyć wszystkie sprawy miejscowe; mając na uwadze, że w dniu 29 lutego 2016 r. rząd Rwandy wycofał swoje oświadczenie, dzięki któremu jednostki mogły wносить skargi bezpośrednio do Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów, zaledwie kilka dni przed terminem rozprawy w sprawie wniesionej przez Victoire Ingabire przeciwko rządowi Rwandy;
- J. mając na uwadze, że zdaniem partii Victoire Ingabire FDU-Inkingi warunki osadzenia Victoire Ingabire od kwietnia 2016 r. znacznie się pogorszyły; mając na uwadze, że pozbawiono ją posiłków zewnętrznych i dostosowanych do specjalnej diety, zaś jej zaświadczenie lekarskie zostało unieważnione;
- K. mając na uwadze, że m.in. FDU-Inkingi nie udało się legalnie zarejestrować jako partii politycznej, a kilku jej członkom grożono, a także kilku aresztowano i osadzono;
- L. mając na uwadze, że kilku członków partii opozycyjnej osadzono w więzieniu; mając na uwadze, że pielęgniarka i działaczka polityczna związana z FDU-Inkingi Illuminée Iragena jest zaginiona od ostatnich pięciu miesięcy oraz że istnieją obawy o jej bezpieczeństwo; mając na uwadze, że skarbniczkę FDU-Inkingi Léonille Gasengayire aresztowano w dniu 23 sierpnia 2016 r. i oskarżono o wznecanie publicznych rozruchów;

Czwartek, 6 października 2016 r.

- M. mając na uwadze, że Rwanda znajduje się na 161. miejscu (spośród 180) w światowym rankingu wolności prasy na rok 2016; mając na uwadze, że wolność prasy nadal się pogarsza, ponieważ niezależni dziennikarze są często prześladowani, poddawani groźbom i aresztowani; mając na uwadze, że dziennikarze na uchodźstwie i dziennikarze zagraniczni coraz częściej są bezprawnie zastraszani, poddawani przemocy i stają się ofiarami wymuszonych zaginięć za krytykę funkcjonariuszy publicznych w ich relacjach;
- N. mając na uwadze, że w październiku 2014 r. rząd bezterminowo zawiesił działalność rozgłośni radiowej British Broadcasting Corporation (BBC) w języku ruanda-rundi po emisji kontrowersyjnego programu dokumentalnego telewizji BBC o ludobójstwie w Rwandzie w 1994 r.;
- O. mając na uwadze, że umacnianie demokracji, w tym zapewnienie niezawisłości sądownictwa i udziału partii opozycyjnych, ma zasadnicze znaczenie, w szczególności ze względu na wybory prezydenckie, które mają się odbyć w 2017 r.;
- P. mając na uwadze, że braki rwandyjskiego systemu sądowego, widoczne w przebiegu sprawy karnej Victoire Ingabire, osłabiły jego zdolność do zajęcia się głośnymi sprawami politycznymi;
- Q. mając na uwadze, że Rwanda jest kluczowym podmiotem w regionie Wielkich Jezior i może odgrywać zasadniczą rolę w procesie stabilizacji, między innymi prowadząc walkę z nielegalnym handlem minerałami i innymi zasobami naturalnymi; mając na uwadze, że w sprawozdaniu grupy ekspertów ONZ ds. Demokratycznej Republiki Konga (DRK) z 2015 r. zalecono, by rząd Rwandy prowadził dochodzenia i ścigał osoby zamieszane w nielegalny handel cyną, tantalem i wolframem, a także w legalizowanie w Rwandzie minerałów nielegalnie sprowadzanych z DRK;
1. stanowczo potępia motywowane politycznie procesy, ściganie przeciwników politycznych oraz przesądzenie z góry o wyniku procesu; wzywa rząd Rwandy, by rozszerzył zakres osiągnięć gospodarczych i społecznych na obszar praw człowieka, co pozwoli mu w pełni wstąpić na drogę ku nowoczesnej i pluralistycznej demokracji; wzywa władze rwandyjskie do dopilnowania, by postępowanie apelacyjne w sprawie Victoire Ingabire było rzetelne i spełniało standardy określone w prawie rwandyjskim i międzynarodowym; podkreśla, że procesy i zarzuty stawiane oskarżonym nie mogą opierać się na niejednoznacznych i nieprecyzyjnych przepisach i ich niewłaściwym stosowaniu, jak ma to miejsce w przypadku Victoire Ingabire;
 2. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu oddalenia apelacji przez Sąd Najwyższy Rwandy i skazania Victoire Ingabire na 15 lat pozbawienia wolności oraz z powodu pogorszenia się warunków jej przetrzymywania; jest przekonany, że postępowanie apelacyjne przeprowadzone w Rwandzie nie spełniało standardów międzynarodowych, w tym zasady domniemania niewinności Victoire Ingabire;
 3. podkreśla, że wycofanie się Rwandy w marcu 2016 r. spod jurysdykcji Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów zaledwie kilka dni przed rozpatrzeniem apelacji Victoire Ingabire nie było przypadkowe i miało na celu ograniczenie bezpośredniego dostępu osób indywidualnych i organizacji pozarządowych do Trybunału;
 4. przypomina władzom rwandyjskim, że w ramach oficjalnego dialogu politycznego z Rwandą na mocy art. 8 umowy z Kotonu UE przedstawiła swoje obawy co do poszanowania praw człowieka i prawa do rzetelnego procesu sądowego; wzywa do szybkiego i bezstronnego ponownego rozpatrzenia sprawy Victoire Ingabire w oparciu o fakty, zgodnie z prawem i bez jakichkolwiek ograniczeń, niewłaściwych wpływów, nacisków czy groźb; apeluje o zachowanie w więzieniu praw przysługujących Victoire Ingabire, w tym prawa dostępu do przedstawiciela prawnego oraz prawa do odpowiedniego żywienia i traktowania;
 5. potępia wszelkie akty zastraszania, aresztowania, przetrzymywanie i ściganie przywódców, członków i działaczy partii opozycyjnych, a także dziennikarzy i innych osób uznawanych za krytyków rządu rwandyjskiego, jedynie z powodu wyrażania przez nich własnych poglądów; wzywa w związku z tym władze Rwandy do dokonania przeglądu i dostosowania prawa krajowego tak, aby gwarantowało wolność słowa, w szczególności art. 463 i 451 kodeksu karnego, które ograniczają wolność wypowiedzi;
 6. wzywa rząd Rwandy, by okazał wolę zbadania zarzutów o nadużycia wobec działaczy opozycyjnych i dziennikarzy oraz dopilnował, by wojskowe ośrodki przetrzymywania spełniały przepisy prawa rwandyjskiego i standardy międzynarodowe; wzywa władze rwandyjskie do natychmiastowego zwolnienia wszystkich osób i działaczy zatrzymanych lub skazanych wyłącznie za to, że korzystali z przysługującego im prawa do wolności słowa, wolności zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń, oraz do zapewnienia rozdziału władzy wykonawczej, ustawodawczej i sądowej, w szczególności niezawisłości sądownictwa;

Czwartek, 6 października 2016 r.

7. wzywa władze rwandyjskie do nasilenia działań w celu zbadania spraw Illuminée Irageny, Johna Ndabarasy, Léonille Gasangayire i innych osób, co do których istnieją obawy, że padły ofiarą przymusowego zaginięcia, do ujawnienia miejsca ich pobytu oraz do ich uwolnienia lub postawienia przed sądem, jeśli są przetrzymywani, a także do zapewnienia rzetelności procesów rzeczywistych przeciwników lub krytyków rządu lub osób o to podejrzewanych, w tym Franka Rusagary, Joela Mutabaziego, Kizito Mihigo i osób oskarżonych razem z nimi;
 8. wzywa władze rwandyjskie do zapewnienia pokojowych, wiarygodnych i przejrzystych wyborów w 2017 r. oraz apeluje do rządu, by podjął kontakty z opozycją w trakcie kampanii przed tymi wyborami; wyraża poparcie dla długoterminowej unijnej misji obserwacji wyborów prezydenckich w 2017 r., koncentrującej się na przestrzeni politycznej i podstawowych wolnościach;
 9. przypomina władzom rwandyjskim, że demokracja opiera się na pluralistycznych rządach, działającej opozycji, niezależnych środkach przekazu i niezawisłym sądownictwie, przestrzeganiu praw człowieka oraz wolności słowa i swobody zgromadzeń; wzywa w związku z tym Rwandę, by otworzyła swą przestrzeń polityczną, przestrzegając tych standardów oraz poprawiła sytuację w zakresie praw człowieka; oczekuje od Rwandy wprowadzenia w życie zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się (z 2014 r.);
 10. wzywa władze rwandyjskie, aby w trybie pilnym dokonały przeglądu deklaracji zezwalającej osobom indywidualnym i organizacjom pozarządowym na wnoszenie skarg do Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów oraz do jej przywrócenia i ponownego wprowadzenia w życie;
 11. wzywa UE i jej partnerów międzynarodowych, aby nadal wspierali naród rwandyjski w jego pracy na rzecz budowy pokoju i stabilności w kraju i w całym regionie;
 12. zwraca się do Komisji, aby nadal regularnie oceniała unijne wsparcie dla rwandyjskich instytucji rządowych w celu dopilnowania, żeby wsparcie to w pełni służyło upowszechnianiu praw człowieka, wolności słowa i wolności zrzeszania się, pluralizmu politycznego i niezależnego społeczeństwa obywatelskiego;
 13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel Federice Mogherini, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, instytucjom Unii Afrykańskiej, Wspólnocie Wschodnioafrykańskiej, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE, państwom członkowskim UE, obrońcom Victoire Ingabire i prezydentowi Rwandy.
-

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0379

Sudan**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Sudanu (2016/2911(RSP))**

(2018/C 215/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Sudanu,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie UE, przedstawicieli trojki (Norwegia, Wielka Brytania i Stany Zjednoczone) oraz Niemiec z dnia 8 sierpnia 2016 r., w którym przyjęto z zadowoleniem fakt, że sygnatariusze deklaracji „Sudan Call” podpisali plan działania opracowany przez panel wykonawczy wysokiego szczebla z ramienia Unii Afrykańskiej do spraw Sudanu (AUHIP),
 - uwzględniając „Raport niezależnego eksperta ds. sytuacji praw człowieka w Sudanie” z dnia 28 lipca 2016 r. oraz „Raport z wizyty w Sudanie specjalnego sprawozdawcy ds. negatywnych skutków jednostronnych środków przymusu dla przestrzegania praw człowieka” z dnia 4 sierpnia 2016 r.,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel z dnia 27 czerwca 2016 r. w sprawie jednostronnego ogłoszenia przez rząd Sudanu czteromiesięcznego zawieszenia broni,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2296 w sprawie Sudanu, przyjętą na 7728. posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2016 r.,
 - uwzględniając komunikat Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z dnia 13 czerwca 2016 r. w sprawie sytuacji w Darfurze,
 - uwzględniając art. 5 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz art. 7 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, które stanowią, że nikt nie może być poddawany torturom ani okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel z dnia 9 kwietnia 2015 r. wydane w imieniu Unii Europejskiej w sprawie braku sprzyjających warunków dla wyborów w Sudanie w kwietniu 2015 r.,
 - uwzględniając deklarację „Sudan Call” o „ustanowieniu państwa obywatelstwa i demokracji”,
 - uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z dnia 18 grudnia 1979 r.,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że choć konflikt w Darfurze trwa od 13 lat i pochłonął już 300 000 ofiar, sudańskie siły rządowe wciąż atakują ludność cywilną, zwłaszcza w Dżabal Marra; mając na uwadze, że ciągle masowe bombardowania ludności cywilnej, w tym bezprawne ataki sił sudańskich na wsie w Kordofanie Południowym, Nilu Błękitnym i Darfurze, spowodowały ofiary śmiertelne oraz zniszczenia infrastruktury cywilnej;
- B. mając na uwadze, że ustawa o bezpieczeństwie narodowym z 2010 r. przyznała rządowi Sudanu szerokie uprawnienia pozwalające mu rutynowo przetrzymywać zatrzymanych w odosobnieniu przez dłuższy okres bez przedstawiania zarzutów; mając na uwadze, że wiele organizacji zostało przymusowo zamkniętych, a w ich siedzibach przeprowadzano rewizje;

Czwartek, 6 października 2016 r.

- C. mając na uwadze, że jak stwierdzono w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka ONZ z dnia 21 września 2016 r., Sudan potwierdził swoje zobowiązanie do przystąpienia do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania oraz do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem;
- D. mając na uwadze, że w Darfurze, a w szczególności w Kordofanie Południowym i Nilu Błękitnym, coraz częściej dochodzi do łamania i naruszania praw człowieka, między innymi w formie egzekucji pozasądowych, nadmiernego użycia siły, uprowadzeń osób cywilnych, aktów przemocy wobec kobiet na tle seksualnym i płciowym, naruszeń i nadużyć wobec dzieci oraz arbitralnych aresztowań i zatrzymań;
- E. mając na uwadze, że przestrzeń obywatelska dla opozycyjnych partii politycznych, społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka jest w Sudanie ograniczona; mając na uwadze, że Krajowe Służby Wywiadu i Bezpieczeństwa nieustannie nękać, atakują i prześladować obrońców praw człowieka, działaczy studenckich i przeciwników politycznych za prowadzenie legalnej działalności; mając na uwadze, że tylko w tym roku dokonano arbitralnych aresztowań wielu działaczy społeczeństwa obywatelskiego: na przykład służby bezpieczeństwa zatrzymały na lotnisku międzynarodowym w Chartumie czterech przedstawicieli sudańskiego społeczeństwa obywatelskiego udających się na posiedzenie wysokiego szczebla z dyplomatami na temat praw człowieka, które odbyło się 31 marca 2016 r. w Genewie;
- F. mając na uwadze, że organizacje praw człowieka ujawniły wiarygodne dowody na ataki z użyciem broni chemicznej na ludność cywilną ze strony sudańskich sił rządowych, a mieszkańcy wioski w regionie Dżabal Marra w Darfurze opisali straszliwe skutki domniemanych ataków z wykorzystaniem broni chemicznej, z których ostatni miał miejsce 9 września 2016 r. w wiosce Gamarah; mając na uwadze, że zgłaszano również ataki ze strony Sił Szybkiego Wsparcia, sudańskiej jednostki wojskowej złożonej z byłych członków przrządowych bojówek pod dowództwem Krajowych Służb Wywiadu i Bezpieczeństwa;
- G. mając na uwadze, że w dniu 29 lutego 2016 r. Krajowe Służby Wywiadu i Bezpieczeństwa przeprowadziły brutalny nalot na siedzibę organizacji społeczeństwa obywatelskiego pod nazwą Centrum Szkoleń i Rozwoju Społecznego w Chartumie (TRACKS), w wyniku którego dyrektor Khalfalah Alafif Muktar i działacze Arwa Ahmed Elrabie, Al-Hassan Kheiry, Imani-Leyla Raye, Abu Hureira Abdelrahman, Al-Baqir Al-Afif Mukhtar Midhat Afifadeen i Mustafa Adam zostali aresztowani i oskarżeni o znowę przestępczą i prowadzenie wojny przeciwko państwu, które to zarzuty podlegają karze śmierci; mając na uwadze, że według doniesień stan zdrowia dyrektora jest bardzo zły, a wizyty członków rodziny są zabronione;
- H. mając na uwadze, że władze Sudanu poważnie ograniczają wolność religijną; mając na uwadze, że w ostatnich latach coraz częściej dochodzi do gróźb wobec przywódców kościelnych i zastraszania wspólnot chrześcijańskich; mając na uwadze, że czeski pracownik organizacji Christian Aid Petr Jašek, sudańscy pastory Hassan Abduraheem Kodi Taour i Kuwa Shamal, a także student z Darfuru Abdulmonem Abdumawla Issa Abdumawla są już od dziewięciu miesięcy przetrzymywani w areszcie przez Krajowe Służby Wywiadu i Bezpieczeństwa i czeka ich proces pod zarzutem piętnowania domniemanych prześladowań chrześcijan na ogarniętych wojną obszarach Sudanu; mając na uwadze, że w ostatnich latach odnotowano wzrost liczby procesów sądowych na podstawie zarzutów o apostazję oraz wzrost liczby wydawanych wyroków śmierci w tych procesach;
- I. mając na uwadze, że Siły Szybkiego Wsparcia zostały niedawno rozmieszczone wzdłuż północnej granicy Sudanu w celu przeciwdziałania napływowi nielegalnych migrantów; mając na uwadze, że 31 sierpnia 2016 r. dowódca Sił Szybkiego Wsparcia oświadczył, że jego siły patrolują granicę z Egiptem i Libią, twierdząc, że w ten sposób Sudan walczy z nielegalną migracją w imieniu UE; mając na uwadze, że w dniu 6 września 2016 r. delegatura UE w Sudanie zaprzeczyła istnieniu tego rodzaju wsparcia;
- J. mając na uwadze, że w dniu 24 sierpnia 2016 r. 48 potencjalnych azylantów z Sudanu zostało deportowanych z Włoch do Sudanu; mając na uwadze, że w maju 2016 r. władze sudańskie deportowały ponad 400 Erytrejczyków, których aresztowano w drodze do Libii;
- K. mając na uwadze, że władze Sudanu w stopniu nieproporcjonalnym skazują kobiety i dziewczęta za niejasno zdefiniowane przestępstwa; mając na uwadze, że kobiety borykają się z dyskryminacją o charakterze systemowym i że nakłada się na nie kary cielesne i kary chłosty za niejasno określone naruszenia zasad dotyczących ubioru;

Czwartek, 6 października 2016 r.

- L. mając na uwadze, że sygnatariusze deklaracji „Sudan Call” (przedstawiciele partii politycznych i zbrojnych ugrupowań opozycyjnych, w tym Narodowej Partii Umma, Sił Zgody Narodowej i Rewolucyjnego Frontu Sudanu) zobowiązali się do dążenia do zakończenia konfliktów panujących w różnych regionach Sudanu oraz do przeprowadzenia reform prawnych, instytucjonalnych i gospodarczych;
- M. mając na uwadze, że Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) wydał w 2009 i 2010 r. dwa nakazy aresztowania prezydenta al-Basziira, oskarżając go o odpowiedzialność za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i akty ludobójstwa; mając na uwadze, że chociaż Sudan nie jest stroną statutu rzymskiego, rezolucja Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 (2005) nakłada na ten kraj obowiązek współpracy z MTK, dlatego musi on zastosować się do nakazu aresztowania wydanej przez MTK;
- N. mając na uwadze, że na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych w czerwcu 2008 r. ministrowie spraw zagranicznych UE stwierdzili, iż „Rada pozostaje otwarta na rozważenie środków skierowanych przeciwko osobom odpowiedzialnym za brak współpracy z MTK”;
- O. mając na uwadze, że UE wdraża obecnie projekt dotyczący „lepszego zarządzania migracją” w odniesieniu do Sudanu;
1. ubolewa nad użyciem przez sudański rząd broni chemicznej przeciwko ludności cywilnej w Dżabal Marra w Darfurze i podkreśla, że czyn ten stanowi poważne naruszenie norm międzynarodowych, a także zbrodnie wojenną; przypomina, że Sudan jest stroną konwencji o zakazie broni chemicznej, oraz wzywa do przeprowadzenia międzynarodowego dochodzenia w sprawie tych zarzutów pod przewodnictwem Organizacji ds. Zakazu Broni Chemicznej; przypomina władzom Sudanu o spoczywającym na nich obowiązku ochrony praw człowieka;
 2. pozostaje głęboko zaniepokojony ciągłymi przypadkami bezprawnych zabójstw, uprowadzeń oraz przemocy na tle seksualnym i płciowym w strefach konfliktów, zwłaszcza w Darfurze, Kordofanie Południowym i Nilu Błękitnym, jak również poważnym kryzysem humanitarnym wywołanym wewnętrznymi przesiedleniami na wielką skalę; wzywa do natychmiastowego zaprzestania bombardowań ludności cywilnej przez siły sudańskie;
 3. potępia arbitralne aresztowania i przetrzymywanie działaczy oraz pozbawianie wolności obrońców praw człowieka i dziennikarzy w Sudanie; wzywa rząd Sudanu, by zagwarantował pokojowe korzystanie z wolności słowa, zrzeszania się i zgromadzeń; podkreśla, że dialog narodowy zakończy się powodzeniem tylko wtedy, jeżeli będzie prowadzony w atmosferze gwarantującej wolność słowa, mediów, zrzeszania się i zgromadzeń;
 4. wzywa Unię Afrykańską i rząd Sudanu do niezwłocznego przeprowadzenia dochodzenia w sprawie wszystkich domniemanych przypadków tortur, brutalnego traktowania, arbitralnych zatrzymań i nadmiernego użycia siły oraz do pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności podczas rzetelnych procesów, bez uciekania się do kary śmierci; wzywa rząd Sudanu do wprowadzenia natychmiastowego moratorium na wszystkie egzekucje oraz do zniesienia kary śmierci i wszelkich form kar cielesnych;
 5. wyraża szczególne zaniepokojenie z powodu utrudniania dostępu międzynarodowym agencjom i organizacjom humanitarnym; domaga się, aby rząd sudański podjął wszelkie możliwe starania, aby ułatwić międzynarodowym organizacjom humanitarnym dostęp do wszystkich osób potrzebujących pomocy humanitarnej zgodnie z podjętymi przezeń zobowiązaniami w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka; wzywa rząd Sudanu do konstruktywnej współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w celu jak najszybszego podniesienia poziomu wiedzy na temat praw człowieka w Sudanie;
 6. przypomina, że wolność religii, sumienia i przekonań jest powszechnym prawem człowieka, które należy chronić wszędzie i w przypadku wszystkich osób; domaga się, aby rząd sudański uchylił wszelkie przepisy, które karzą lub dyskryminują jednostki za ich przekonania religijne, zwłaszcza w przypadku apostazji a w szczególności w przypadku czeskiego pracownika organizacji Christian Aid Petra Jaška, sudańskich pastorów: Hassana Abduraheema Kodi Taoura i Kuwy Shamala oraz studenta z Darfuru Abdulmonema Abdulmawli Issy Abdulmawli;
 7. wyraża zaniepokojenie z powodu coraz częstszego tłumienia przez Krajowe Służby Wywiadu i Bezpieczeństwa protestów obywateli będących działaczami społeczeństwa obywatelskiego i wzywa Sudan do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia więźniów oraz do zaprzestania arbitralnych zatrzymań, wycofania wszelkich zarzutów, które wynikają z ich pokojowej działalności oraz umożliwienia organizacjom pozarządowym, np. pracownikom organizacji TRACK, powiązanych z nimi podmiotom i działaczom studenckim, wykonywania ich pracy bez strachu przed represjami;

Czwartek, 6 października 2016 r.

8. odnotowuje fakt, że Sudan przyjął zalecenia dotyczące ratyfikowania Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania oraz nasilenia starań na rzecz zapobiegania torturom i niehumanitarnemu traktowaniu; apeluje jednak do rządu Sudanu, by dokonał pilnej rewizji ustawy o bezpieczeństwie narodowym umożliwiającej zatrzymywanie podejrzanych nawet na cztery i pół miesiąca bez żadnej formy kontroli sądowej, oraz by zreformował system prawny zgodnie z międzynarodowymi normami prawa człowieka;
9. wzywa rząd Sudanu do uchylecia szerokich immunitetów zapisanych w sudańskim prawodawstwie, do opublikowania wyników prac trzech państwowych komisji śledczych i do publicznego przyznania się do szeregu zabójstw podczas tłumienia protestów przeciwko polityce oszczędności we wrześniu 2013 r. oraz do oddania sprawiedliwości ofiarom;
10. przypomina o konkluzjach Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z czerwca 2008 r., w których odniesiono się do faktu, że rząd Sudanu wciąż nie współpracuje z Międzynarodowym Trybunałem Karnym (MTK), chociaż ma obowiązki i możliwości nawiązania takiej współpracy, a także wskazano konieczność stosowania się do wszystkich nakazów aresztowania wydanych przez MTK; wzywa Omara al-Baszira do przestrzegania prawa międzynarodowego i stawienia się przed MTK, by odpowiedzieć za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo;
11. wzywa państwa członkowskie Unii Afrykańskiej, w szczególności te państwa, które udzielały gościny prezydentowi Baszirowi (Demokratyczna Republika Konga, Czad, Republika Południowej Afryki, Uganda i Dżibuti), do przestrzegania statutu rzymskiego oraz decyzji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
12. apeluje do UE o nałożenie ukierunkowanych sankcji karnych wobec osób odpowiedzialnych za wciąż popełniane zbrodnie wojenne i brak współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym; wzywa ESDZ do niezwłocznego sporządzenia listy osób, które powinny zostać objęte takimi sankcjami;
13. zauważa, że w dniu 16 marca 2016 r. rząd Sudanu podpisał umowę w sprawie planu działania, a następnie wyjaśnił swoje zobowiązania dotyczące włączenia innych zainteresowanych stron w proces dialogu narodowego oraz dalszego poszanowania wszelkich decyzji podjętych wspólnie przez sygnatariuszy ze strony opozycji i mechanizm 7+7, komitet sterujący dialogu narodowego; nalega, aby wszystkie strony konfliktu przestrzegały swoich zobowiązań i wzywa do kontynuowania dialogu na rzecz ogłoszenia ostatecznego zawieszenia broni; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby nadal z zaangażowaniem wspierały działania Unii Afrykańskiej na rzecz pokoju w Sudanie oraz Sudańczyków w ich dążeniach do zreformowanej wewnętrznie demokracji;
14. wzywa misję ONZ/Unii Afrykańskiej w Darfurze (UNAMID) do ustanowienia stałej obecności w Dżabal Marra; wzywa UNAMID do bezzwłocznego zbadania i opublikowania sprawozdań dotyczących domniemych naruszeń praw człowieka i prawa międzynarodowego przez członków sudańskich sił rządowych i sił opozycyjnych w Dżabal Marra;
15. wzywa ESDZ i Komisję do ścisłego monitorowania pomocy rozwojowej UE w Sudanie w celu uniknięcia jakiegokolwiek bezpośredniego lub pośredniego wsparcia dla lokalnych bojówek oraz do dopilnowania, by Siły Szybkiego Wsparcia patrolujące granice Sudanu z Egiptem i Libią nie utrzymywały, że zwalczają nielegalną migrację w imieniu UE;
16. w związku z tym wzywa Komisję i zainteresowane państwa członkowskie do zapewnienia całkowitej przejrzystości w odniesieniu do projektu dotyczącego „lepszego zarządzania migracją” w Sudanie, w tym wszystkich zaplanowanych działań i beneficjentów finansowania unijnego i krajowego, a także do opracowania kompleksowego sprawozdania z wizyty delegacji technicznej UE do Sudanu w maju 2016 r.;
17. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, by Parlament był w pełni informowany o dialogu prowadzonym w ramach procesu chartumskiego i by działania finansowane z funduszu powierniczego UE dla Afryki, szczególnie te służące budowaniu potencjału rządu Sudanu, były prowadzone w pełnej zgodności z obowiązującymi umowami, przy zapewnieniu, że poszanowanie międzynarodowych zobowiązań oraz aktów prawnych jest w pełni przejrzyste dla obywateli i społeczeństwa obywatelskiego w UE i w Sudanie;
18. z zaniepokojeniem odnotowuje ciągłe i częste naruszenia praw kobiet w Sudanie, a w szczególności art. 152 kodeksu karnego, i wzywa władze sudańskie do jak najszybszego podpisania i ratyfikowania Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi Sudanu, Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu Narodów Zjednoczonych, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE i Parlamentu Panafrkańskiego (PAP) oraz Organizacji ds. Zakazu Broni Chemicznej.

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0380

Tajlandia, w szczególności sprawa Andy'ego Halla**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Tajlandii, w szczególności sprawy Andy'ego Halla (2016/2912(RSP))**

(2018/C 215/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Tajlandii, w szczególności rezolucje z dnia 20 maja 2010 r. ⁽¹⁾, 6 lutego 2014 r. ⁽²⁾, 21 maja 2015 r. ⁽³⁾ i 8 października 2015 r. ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając odpowiedź wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa F. Mogherini z dnia 19 listopada 2015 r. udzieloną w imieniu Komisji w sprawie sytuacji Andy'ego Halla,
 - uwzględniając oświadczenia delegatury UE w Tajlandii wydane w porozumieniu z szefami misji UE w Tajlandii w dniu 14 listopada 2014 r.,
 - uwzględniając oświadczenie prasowe Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka z dnia 20 września 2016 r.,
 - uwzględniając oświadczenie Maurizio Bussiego, dyrektora odpowiedzialnego za Tajlandię, Kambodżę i Laotańską Republikę Ludowo-Demokratyczną w Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 21 września 2016 r. w sprawie skazania obrońcy praw pracowniczych Andy'ego Halla w Tajlandii,
 - uwzględniając powszechny okresowy przegląd praw człowieka w Tajlandii przed Radą Praw Człowieka ONZ i wynikające z niego zalecenia, z dnia 11 maja 2016 r.,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie na temat migracji w Tajlandii z 2014 r. przygotowane przez tematyczną grupę roboczą ONZ ds. migracji,
 - uwzględniając deklarację ONZ w sprawie obrońców praw człowieka z 1998 r. i rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ A/RES/70/161 z 17 grudnia 2015 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego stroną jest Tajlandia,
 - uwzględniając konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r.,
 - uwzględniając deklarację Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej w sprawie praw człowieka z dnia 18 listopada 2012 r.,
 - uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że obrońca praw pracowniczych i obywatel UE Andy Hall został w dniu 20 września 2016 r. skazany na trzy lata więzienia w zawieszeniu i ukarany grzywną w wysokości 150 tys. THB z powodu wysłania fińskiej organizacji pozarządowej Finnwatch raportu ujawniającego łamanie praw pracowniczych w tajskim zakładzie przetwórstwa ananasów Natural Fruit Company Ltd;

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 152.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0107.

⁽³⁾ Dz.U. C 353 z 27.9.2016, s. 52.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0343.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- B. mając na uwadze, że Andy Hall został formalnie oskarżony o zniesławienie i popełnienie przestępstwa komputerowego w związku z publikacją w internecie wspomnianego raportu oraz mając na uwadze, że oba wszczęte przeciw A. Hallowi postępowania karne toczyły się w tajskim systemie sądowym;
- C. mając na uwadze, że liczne przypadki łamania praw pracowniczych, których dopuściło się przedsiębiorstwo zostały zidentyfikowane przez tajskie ministerstwo pracy i przez pracowników Natural Fruit Company Ltd podczas wcześniejszych rozpraw sądowych;
- D. mając na uwadze, że w dniu 18 września 2015 r. sąd Prakanong w Bangkoku, który wydał wyrok na korzyść A. Halla, podtrzymał decyzję o oddaleniu pozostałych zarzutów o zniesławienie, które przeciw niemu wniesiono; mając na uwadze, że w związku z tą decyzją Natural Fruit Company Ltd i prokurator generalny Tajlandii wniosli apelację, w związku z czym sprawa znajduje się obecnie w Sądzie Najwyższym; mając na uwadze, że dwa postępowania cywilne zostały zawieszono w oczekiwaniu na wynik dwóch postępowań karnych;
- E. mając na uwadze, że według raportów międzynarodowych i lokalnych mediów organizacji Migrant Worker Rights Network (Sieć Praw Pracowników Migrujących), której doradza A. Hall, oraz samemu A. Hallowi i 14 pracownikom farmy kurzej z Mjanmy grożą podobne sprawy sądowe o zniesławienie i przestępstwa komputerowe ze strony tajskich dostawców kurczaków na europejski rynek;
- F. mając na uwadze, że w dniu 28 września 2016 r. tajskie władze zablokowały publiczną prezentację i ogłoszenie przez zagranicznych ekspertów i badaczy ds. praw człowieka najnowszy raport badawczy Amnesty International dokumentującego systematyczne torturowanie lub nękanie przeciwników politycznych, pracowników migrujących, podejrzanych rebeliantów i innych osób w bazach wojskowych, na komisariatach policji i w aresztach;
- G. mając na uwadze, że nieproporcjonalne wykorzystywanie przepisów o zniesławieniu, które przewidują kary więzienia, przeciw obrońcom praw człowieka, którzy zgłaszają domniemane przypadki łamania praw człowieka, ogranicza wolność słowa, a zatem narusza podjęte przez Tajlandię zobowiązania wynikające z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego Tajlandia jest stroną;
- H. mając na uwadze, że w Tajlandii mieszkają prawie cztery miliony obcokrajowców, w tym 2,7 mln osób pochodzących z Kambodży, Laosu lub Mjanmy; mając na uwadze, że pozwolenia na pracę były wydawane obywatelom tych krajów od 2001 r., ale mając na uwadze, że ponad milion pracowników migrujących wciąż nie jest w tym kraju zarejestrowanych;
- I. mając na uwadze, że według Human Rights Watch (oświadczenie z 18 września 2016 r.) prawa człowieka i prawa pracownicze pochodzących z Mjanmy, Kambodży i Laosu pracowników migrujących w Tajlandii były systematycznie i od lat bezkarnie łamane oraz pracownicy migrujący są często w niewielkim stopniu chronieni tajskim prawem pracy lub nie otrzymują żadnej ochrony mimo zapewnień rządu, że wszyscy legalnie zarejestrowani pracownicy migrujący podlegają ochronie;
- J. mając na uwadze, że Tajlandia rozpoczęła wdrażanie protokołu ustaleń w sprawie współpracy w zatrudnianiu pracowników z Kambodżą i Laosem w 2006 r. i z Mjanmą w 2009 r.; mając na uwadze, że w ramach systemu z protokołu ustaleń pracownicy mogą uzyskać oferty pracy i dokumenty podrózne przed wyjazdem do Tajlandii, ale tylko 5 % pracowników z tych krajów zostało objętych procedurą z protokołu ustaleń;
1. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane zaangażowanie UE na rzecz ludności Tajlandii, z którą łączy ją silne i wieloletnie związki polityczne, gospodarcze i kulturalne;
 2. wyraża ubolewanie z powodu wydania wyroku skazującego Andy'ego Halla i wyraża zaniepokojenie procesem sądowym oraz tym, w jaki sposób może on wpłynąć na swobodę prowadzenia działalności przez obrońców praw człowieka;
 3. wzywa rząd Tajlandii, aby przedsięwziął wszelkie niezbędne środki w celu zagwarantowania poszanowania i ochrony praw Andy'ego Halla i innych obrońców praw człowieka, w tym prawa do sprawiedliwego procesu, oraz by stworzył otoczenie prawne sprzyjające korzystaniu z praw człowieka, a konkretnie, by zagwarantował, że za promowanie i ochronę praw człowieka nie będzie groziła odpowiedzialność karna;

Czwartek, 6 października 2016 r.

4. wzywa władze Tajlandii do dopilnowania, by krajowe prawo dotyczące zniesławienia było zgodne z Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych, którego stroną jest Tajlandia, oraz by dokonały przeglądu ustawy o przestępczości komputerowej, ponieważ jej obecne brzmienie jest zbyt ogólne;
5. wyraża uznanie dla ESDZ za jej prace w sprawie Andy'ego Halla oraz wzywa do dalszego ścisłego monitorowania sytuacji; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do poruszenia tej kwestii z rządem Tajlandii w czasie nadchodzącego posiedzenia ministrów ASEAN-UE w Bangkoku;
6. wzywa rząd Tajlandii i instytucje państwowe do przestrzegania swej własnej konstytucji i międzynarodowych zobowiązań w odniesieniu do niezależności sądownictwa, prawa do rzetelnego i sprawiedliwego procesu sądowego, prawa do wolności słowa, zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń;
7. docenia osiągnięte przez rząd Tajlandii postępy w zakresie zwalczania wykorzystywania pracowników oraz w zakresie ochrony pracowników krajowych i migrujących, co w szczególności widać we wzmocnieniu systemu inspekcji pracy, uregulowaniach dotyczących agencji pracy, środkach na rzecz przeciwdziałania niewoli za długi i handlowi ludźmi, surowszej polityce karania łamania praw pracowniczych, ratyfikowaniu konwencji nr 187 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) oraz podpisaniu w marcu 2016 r. Konwencji o pracy na morzu;
8. zwraca się do władz Tajlandii, by przyjęły oraz realizowały, w prawie i w praktyce, holistyczną, długoterminową politykę imigracyjną w odniesieniu do pracowników migrujących o niskich umiejętnościach zawodowych, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi praw człowieka i z uwzględnieniem potrzeb rynku pracy; w tym kontekście sugeruje, by w pierwszej kolejności dokonać przeglądu ustawy o stosunkach pracy, aby zagwarantować pracownikom migrującym takie same prawo do wolności zrzeszania się, jakim cieszą się obywatele Tajlandii;
9. wzywa do ochrony pracowników migrujących dzięki silniejszym zachętom dla pracodawców do zaangażowania się w proces legalizacji, przy jednoczesnym nakładaniu wysokich grzywn lub innych kar na pracodawców, którzy nie biorą udziału w tym procesie lub łamią prawo pracy;
10. apeluje do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i delegatury UE w Bangkoku oraz do przedstawicielstw państw członkowskich, by kontynuowały monitorowanie sytuacji praw człowieka w Tajlandii, by nadal współdziałały z rządem i społeczeństwem obywatelskim oraz by wykorzystywały wszystkie dostępne narzędzia mogące zapewnić przestrzeganie praw człowieka, obrońców praw człowieka i praworządności w Tajlandii;
11. wzywa UE i jej państwa członkowskie, by zagwarantowały, że przedsiębiorstwa z siedzibą na ich terytoriach, które prowadzą działalność w Tajlandii przestrzegały międzynarodowych standardów praw człowieka dzięki przejrzystemu systemowi monitorowania i sprawozdawczości i we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim, oraz z zadowoleniem przyjmuje wsparcie, jakiego udzieliła Andy'emu Hallowi fińska grupa detalistów S-Ryhmä;
12. jest głęboko przekonany, że przedsiębiorstwa powinny być rozliczane za szkody wyrządzone środowisku i przypadki łamania praw człowieka, za które są odpowiedzialne, oraz że UE i państwa członkowskie powinny traktować to jako podstawową zasadę;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji, rządowi i parlamentowi Tajlandii, parlamentom i rządowi państw członkowskich, Wysokiemu Komisarzowi Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz rządowi państw należących do Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej.

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0381

Międzynarodowe standardy sprawozdawczości finansowej: MSSF 9

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej: MSSF 9 (2016/2898(RSP))

(2018/C 215/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości ⁽¹⁾,
- uwzględniając końcowy projekt rozporządzenia Komisji (UE) .../... zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej 9,
- uwzględniając Międzynarodowy Standard Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) 9 dotyczący instrumentów finansowych wydany w dniu 24 lipca 2014 r. przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR), a także opinię Europejskiej Grupy Doradczej ds. Sprawozdawczości Finansowej (EFRAG) w sprawie zatwierdzenia MSSF 9 ⁽²⁾, ocenę MSSF 9 dokonaną przez EFRAG pod kątem zasady prawdziwego i rzetelnego obrazu oraz pisma Europejskiego Banku Centralnego (EBC) i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) zawierające uwagi na temat zatwierdzenia MSSF 9,
- uwzględniając zmiany do MSSF 4 opublikowane w dniu 12 września 2016 r. przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości w opracowaniu zatytułowanym „Stosowanie MSSF 9 »Instrumenty finansowe« wspólnie z MSSF 4 »Umowy ubezpieczeniowe«”,
- uwzględniając przygotowane przez Philippe’a Maystadta sprawozdanie pt. „Should IFRS standards be more European?” („Czy Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej powinny być bardziej europejskie?”) z października 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenie przywódców państw G-20 z dnia 2 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 25 lutego 2009 r. przedstawione przez grupę wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE, której przewodniczy Jacques de Larosière,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie oceny międzynarodowych standardów rachunkowości (MSR) oraz działalności Fundacji ds. Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF), Europejskiej Grupy Doradczej ds. Sprawozdawczości Finansowej (EFRAG) i Rady Nadzoru nad Interesem Publicznym (PIOB) ⁽³⁾,
- uwzględniając pismo z dnia 8 stycznia 2016 r. skierowane przez Komisję Gospodarczą i Monetarną PE do przewodniczącego Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) dotyczące wpływu wprowadzenia MSSF 9 na stabilność finansów – wniosek w sprawie analizy oraz odpowiedź na to pismo z dnia 29 lutego 2016 r.,
- uwzględniając pismo z dnia 16 czerwca 2016 r. skierowane przez Komisję Gospodarczą i Monetarną PE do komisarza do spraw stabilności finansowej, usług finansowych i unii rynków kapitałowych, dotyczące zatwierdzenia MSSF 9 oraz odpowiedź na to pismo z dnia 15 lipca 2016 r.,
- uwzględniając badania Komisji Gospodarczej i Monetarnej PE dotyczące MSSF 9 [„IFRS Endorsement Criteria in Relation to IFRS 9” („Kryteria zatwierdzenia MSSF w odniesieniu do MSSF 9”), „The Significance of IFRS 9 for Financial Stability and Supervisory Rules” („Znaczenie MSSF 9 dla stabilności finansowej oraz zasad nadzoru”), „Impairments of Greek Government Bonds under IAS 39 and IFRS 9: A Case Study” („Utrata wartości greckich obligacji rządowych

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ <http://www.efrag.org/Assets/Download?assetUrl=%2Fsites%2Fwebpublishing%2FsiteAssets%2FEndorsement%2520Advice%2520on%2520IFRS%25209.pdf>.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0248.

Czwartek, 6 października 2016 r.

w świetle MSR 39 oraz MSSF 9: studium przypadku”) oraz „Expected-Loss-Based Accounting for the Impairment of Financial Instruments: the FASB and IASB IFRS 9 Approaches” („Rachunkowość w oparciu o spodziewane straty a utrata wartości instrumentów finansowych: podejście do MSSF 9 prezentowane przez FASB oraz RMSR”)],

- uwzględniając pytanie do Komisji dotyczące Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej: MSSF 9 (O-000115/2016 – B8-0721/2016),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Gospodarczej i Monetarnej,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że globalny kryzys finansowy spowodował, że grupa G20 oraz UE zainteresowały się rolą Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF), zwłaszcza przepisów dotyczących uznawania strat poniesionych w systemie bankowym, w zapewnianiu stabilności finansowej i wzrostu; mając na uwadze, że w sprawozdaniu G20 oraz w sprawozdaniu de Larosièrè'a uwypuklono główne problemy dotyczące standardów rachunkowości przed kryzysem, obejmujące procykliczność związaną z zasadą wyceny według wartości rynkowej oraz uznawania zysków i strat, niedoszacowanie akumulacji ryzyka podczas cyklicznych okresów koniunktury oraz brak wspólnych i przejrzystych metod wyceny aktywów niepiętnych i aktywów o obniżonej jakości;
- B. mając na uwadze, że Rada Międzynarodowych Standardów Rachunkowości opublikowała MSSF 9 „Instrumenty finansowe” jako kluczową odpowiedź na niektóre aspekty kryzysu finansowego oraz na jego wpływ na sektor bankowy; mając na uwadze, że MSSF 9 wejdzie w życie w dniu 1 stycznia 2018 r. i zastąpi MSR 39;
- C. mając na uwadze, że EFRAG wydała pozytywną opinię dotyczącą zatwierdzenia MSSF 9 zawierającą szereg spostrzeżeń dotyczących stosowania wartości godziwej w skrajnych warunkach rynkowych, braku podstawy koncepcyjnej w odniesieniu do podejścia do tworzenia rezerw z tytułu strat dwunastomiesięcznych i niezadawalających postanowień dotyczących inwestycji długoterminowych; mając na uwadze, że ze względu na różne daty wejścia w życie MSSF 9 oraz przyszłego standardu ubezpieczeń MSSF 17 w opinii wyrażono zastrzeżenia dotyczące możliwości stosowania tego standardu w odniesieniu do sektora ubezpieczeń;
- D. mając na uwadze, że brak ilościowej oceny skutków w tym zakresie potęguje kontrowersje dotyczące wpływu księgowania według wartości godziwej na inwestycje długoterminowe i składnia do debaty na ten temat;
- E. mając na uwadze, że uznanie niezrealizowanych zysków w ramach księgowania według wartości godziwej może być postrzegane jako naruszenie dyrektywy o utrzymaniu kapitału oraz dyrektywy o rachunkowości; mając na uwadze, że Komisja porównuje obecnie praktyki stosowane w państwach członkowskich w zakresie wypłaty dywidend;
- F. mając na uwadze, że zasada ostrożności musi stanowić istotną zasadę przewodnią w przypadku każdego standardu rachunkowości;
- G. mając na uwadze, że nowy standard wydaje się co najmniej tak samo skomplikowany jak poprzedzający go MSR 39; mając na uwadze, że początkowym celem było ograniczenie stopnia złożoności;
- H. mając na uwadze, że przyszedł nowy standard w zakresie ubezpieczeń MSSF 17, który zastąpi MSSF 4, prawdopodobnie wejdzie w życie po 2020 r.; mając na uwadze, że wyrażono niepokój z powodu niespójności terminów wejścia w życie MSSF 9 i MSSF 17; mając na uwadze, że RMSR opublikowała ostateczne zmiany do MSSF 4 we wrześniu 2016 r., oferując dwa rozwiązania do wyboru: podejście „overlay approach” lub czasowe wyłączenie na szczeblu jednostki sprawozdawczej;
- I. mając na uwadze, że Komisja Gospodarcza i Monetarna dokonała weryfikacji MSSF 9 „Instrumenty finansowe”, organizując wysłuchanie publiczne, zlecając cztery badania dotyczące MSSF 9 oraz prowadząc działalność kontrolną w komisji, a także nadzorując działalność stałego zespołu ds. MSSF;

Czwartek, 6 października 2016 r.

1. zwraca uwagę, że MSSF 9 „Instrumenty finansowe” stanowi jedną z głównych odpowiedzi RMSR na kryzys finansowy; zwraca uwagę na podejmowane obecnie wysiłki na rzecz wdrożenia;
2. przyznaje, że MSSF 9 stanowi krok naprzód w stosunku do MSR 39, ponieważ odejście od modelu pomiaru utraty wartości w oparciu o koncepcję „strat oczekiwanych” w miejsce „strat poniesionych” stanowi rozwiązanie dla problemu „zbyt małej ilości działań podejmowanych zbyt późno” w procedurze uznawania straty z tytułu pożyczek; zwraca jednak uwagę, że MSSF 9 wymaga wysokich umiejętności oceny sytuacji w procesie rachunkowości; podkreśla, że w tym zakresie widoczne są duże rozbieżności w opiniach oraz że istnieje mało konkretnych wytycznych przekazanych przez audytorów; apeluje zatem, by Europejski Urząd Nadzoru, we współpracy z Komisją oraz EFRAG, opracował wytyczne mające na celu zapobieganie wszelkim naruszeniom związanym ze swobodą uznania w zarządzaniu;
3. przypomina apele w sprawie MSSF 9 zawarte w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 7 czerwca 2016 r., nie wyrażając jednocześnie sprzeciwu wobec rozporządzenia Komisji zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące niektóre międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej 9;
4. przypomina, że podejście zakładające lepsze stanowienie prawa wymaga przeprowadzenia oceny skutków; zwraca uwagę na brak odpowiedniej ilościowej oceny skutków MSSF 9, który częściowo wynika z braku wiarygodnych danych; podkreśla potrzebę lepszego zrozumienia skutków MSSF 9 dla sektora bankowego, ogólnie dla sektora ubezpieczeń i rynków finansowych, a także dla sektora finansowego jako całości; w związku z tym ponownie podkreśla swój apel do RMSR i EFRAG o wzmocnienie ich potencjału w zakresie analizy skutków, zwłaszcza w dziedzinie makroekonomii;
5. ponownie podkreśla wniosek Komisji Gospodarczej i Monetarnej PE skierowany do ERRS w sprawie analizy wpływu wprowadzenia MSSF 9 na stabilność finansową; przypomina, że ERRS zobowiązała się odpowiedzieć na ten wniosek w 2017 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ERRS utworzyła nową grupę zadaniową ds. MSSF 9; przypomina zalecenia Maystadta dotyczące kryterium rozszerzonego dobra publicznego, według którego standardy rachunkowości nie powinny zagrażać stabilności finansowej w UE ani utrudniać rozwoju gospodarczego UE;
6. zwraca uwagę na znaczenie dogłębnego zrozumienia wpływu MSSF 9 na inne wymogi regulacyjne; z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzaną obecnie przez EUNB ocenę skutków MSSF 9 dla banków w UE mającą na celu lepsze zrozumienie skutków MSSF 9 dla ustawowych funduszy własnych, wpływu na inne wymogi ostrożnościowe oraz sposobu przygotowywania się przez instytucje do wprowadzenia MSSF 9; zwraca uwagę, że na ograniczeniu kapitału podstawowego Tier 1 w największym stopniu najprawdopodobniej ucierpiałyby banki stosujące metodę standardową; w związku z tym apeluje do Komisji, by przed upływem 2017 r. zaproponowała odpowiednie kroki w ramach ostrożnościowych, np. w celu uwzględnienia w rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych fazy stopniowego wdrażania, która zminimalizuje wpływ nowego modelu pomiaru utraty wartości w okresie trzyletnim lub do momentu zastosowania odpowiedniego rozwiązania międzynarodowego, a także w celu uniknięcia jakiegokolwiek nagłego nieuzasadnionego wpływu na współczynniki kapitałowe banków oraz akcję kredytową;
7. zwraca uwagę na niespójność terminów wejścia w życie MSSF 9 oraz przyszłego nowego standardu w zakresie ubezpieczeń MSSF 17; zwraca uwagę, że RMSR opublikowała zmiany do MSSF 4, rozwiązując pewne problemy, zwłaszcza w odniesieniu do możliwości skorzystania z odroczenia; domaga się, by Komisja przy wsparciu EFRAG uważnie przeanalizowała tę kwestię i rozwiązała ją w sposób zadowalający i odpowiedni, zapewniając równe warunki działania w całej UE;
8. podkreśla znaczenie długoterminowych inwestycji dla wzrostu gospodarczego; niepokoi się, że podejście księgowe w ramach MSSF 9 do pewnych instrumentów finansowych utrzymywanych bezpośrednio lub pośrednio jako inwestycje długoterminowe, zwłaszcza kapitału własnego, mogłoby być sprzeczne z ogólnym celem wspierania inwestycji długoterminowych; domaga się, by Komisja dopilnowała, aby MSSF 9 służył unijnej strategii w zakresie inwestycji długoterminowych i ograniczał procykliczność oraz zachęty do nadmiernego podejmowania ryzyka; wzywa Komisję do przedłożenia oceny najpóźniej przed końcem grudnia 2017 r.;

Czwartek, 6 października 2016 r.

9. z zadowoleniem przyjmuje obecną inicjatywę Komisji mającą na celu porównanie stosowanych w państwach członkowskich praktyk w zakresie wypłacania dywidend; domaga się, by Komisja zapewniła zgodność MSSF 9 z dyrektywą o utrzymaniu kapitału oraz dyrektywą o rachunkowości oraz by w miarę potrzeby współpracowała z RMSR, krajowymi organami ustanawiającymi standardy, a także organami ustanawiającymi standardy z państw trzecich w celu uzyskania ich wsparcia podczas dokonywania modyfikacji lub w przypadku braku takiego wsparcia wprowadzenia w prawie unijnym odpowiednich zmian;
 10. domaga się, by Komisja wspólnie z Europejskim Urzędem Nadzoru, Europejskim Bankiem Centralnym, Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego oraz EFRAG ściśle monitorowała wdrażanie MSSF 9 w UE, przygotowała ocenę skutków *ex post* najpóźniej do czerwca 2019 r., a także przedłożyła ją Parlamentowi Europejskiemu i działała zgodnie z jego stanowiskiem;
 11. domaga się, by RMSR dokonała przeglądu po wdrożeniu MSSF 9 w celu określenia i oceny niezamierzonych skutków standardu, zwłaszcza dla inwestycji długoterminowych;
 12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji.
-

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0382

Sytuacja w Syrii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie Syrii (2016/2894(RSP))

(2018/C 215/09)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że konflikt w Syrii zaostrzył się, szczególnie w Aleppo, gdzie doszło do ciężkich bombardowań, w tym do ataków na placówki medyczne; mając na uwadze, że pomimo wysiłków wspólnoty międzynarodowej na rzecz zaprzestania działań wojennych sytuacja ulega dramatycznemu i błyskawicznemu pogorszeniu;
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska jest jednym z głównych dostarczcycieli pomocy humanitarnej dla ludzi uciekających przed radykalną przemocą i zagładą w Syrii; mając na uwadze, że brak jedności międzynarodowej sprawia, że wynegocjowanie rozwiązania konfliktu w Syrii jest znacznie trudniejsze;
- C. mając na uwadze, że UE powinna kontynuować swoje działania i jako całość – za pośrednictwem wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji – odgrywać bardziej istotną rolę w mediacji na rzecz pokojowego rozwiązania konfliktu w Syrii;
1. zdecydowanie potępia wszelkie ataki na ludność i infrastrukturę cywilną, nieustanne obleganie wielu miast w Syrii oraz brak dostępu pomocy humanitarnej do potrzebującej ludności syryjskiej; wyraża najgłębsze ubolewanie z powodu cierpień, jakich doznaje ludność w oblężonych obszarach Aleppo i innych miejscach w całej Syrii, w tym wiele kobiet i dzieci, które nie mają dostępu do niezbędnej pomocy humanitarnej i desperacko potrzebują żywności, czystej wody i środków medycznych;
 2. wyraża głębokie ubolewanie z powodu ostatnich ataków na konwój z pomocą humanitarną oraz na magazyn Czerwonego Półksiężycy w pobliżu Aleppo i bezwarunkowo potępia te ataki, uznając je za poważne i zatrważające naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, a być może nawet za zbrodnię wojenną; składa hołd pracownikom humanitarnym, którzy ponieśli śmierć, próbując pomóc ludności Aleppo i innym mieszkańcom Syrii, oraz składa najszczersze kondolencje rodzinom i przyjaciółom ofiar; domaga się, by osoby winne zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości poniosły konsekwencje swoich czynów i zostały z nich rozliczone;
 3. wzywa wszystkie strony konfliktu, szczególnie Rosję i reżim Asada, do zaprzestania wszelkich ataków na ludność i infrastrukturę cywilną, w tym infrastrukturę wodociągową i elektryczną, a także do podjęcia wiarygodnych i natychmiastowych kroków na rzecz zaprzestania działań wojennych, przerwania wszystkich oblężeń oraz umożliwienia organizacjom humanitarnym szybkiego, bezpiecznego i swobodnego dostępu do wszystkich ludzi znajdujących się w potrzebie;
 4. z zadowoleniem przyjmuje pilną inicjatywę humanitarną UE na rzecz Aleppo, która oprócz gromadzenia środków na pilne potrzeby humanitarne ma na celu umożliwienie ewakuacji osób rannych i chorych ze wschodniej części Aleppo, zwłaszcza kobiet, dzieci i osób starszych; wzywa wszystkie strony do pilnego wydania niezbędnych zezwoleń, tak by umożliwić dostawy pomocy humanitarnej i ewakuację chorych i rannych;
 5. wzywa wszystkich członków Międzynarodowej Grupy Wsparcia Syrii do wznowienia negocjacji, tak by ułatwić wprowadzenie stabilnego rozejmu oraz zintensyfikować prace na rzecz trwałego porozumienia politycznego w Syrii; w tym kontekście w pełni popiera działania specjalnego wysłannika ONZ Staffana de Mistury;
 6. wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji do wznowienia wysiłków na rzecz wspólnej unijnej strategii wobec Syrii, której celem byłoby ułatwienie porozumienia politycznego w Syrii i która obejmowałaby narzędzia do monitorowania i egzekwowania prawa w celu wzmocnienia poszanowania umów i zobowiązań poczynionych w ramach Międzynarodowej Grupy Wsparcia Syrii;

Czwartek, 6 października 2016 r.

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji, Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, Organizacji Narodów Zjednoczonych, członkom Międzynarodowej Grupy Wsparcia Syrii oraz wszystkim stronom zaangażowanym w konflikt w Syrii.

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0383

Konferencja klimatyczna ONZ 2016 – COP 22 w Marrakeszu, Maroko

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie wdrożenia porozumienia paryskiego oraz konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu w Marrakeszu (Maroko, COP 22) (2016/2814(RSP))

(2018/C 215/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając porozumienie paryskie, decyzję 1/CP.21, 21. konferencję stron (COP 21) konwencji UNFCCC oraz 11. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 11), które odbyły się w Paryżu (Francja) w dniach 30 listopada–11 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając 18. konferencję stron (COP 18) konwencji UNFCCC oraz 8. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 8), które odbyły się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 26 listopada – 8 grudnia 2012 r., a także przyjęcie poprawki do protokołu ustanawiającej zobowiązania na drugi okres rozliczeniowy protokołu z Kioto, rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2013 r. i kończący dnia 31 grudnia 2020 r.,
- uwzględniając fakt, że porozumienie paryskie otwarto do podpisu w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku w dniu 22 kwietnia 2016 r. i że pozostanie ono otwarte do dnia 21 kwietnia 2017 r., uwzględniając też, że porozumienie paryskie zostało podpisane do chwili obecnej przez 180 państw, a 27 państw złożyło instrumenty jego ratyfikacji, co odpowiada 39,08 % ogółu emisji gazów cieplarnianych (według stanu na 7 września 2016 r.),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 października 2015 r. zatytułowaną „W sprawie nowego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte w Paryżu” ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 marca 2016 r. zatytułowany „Po konferencji w Paryżu: ocena skutków porozumienia klimatycznego z Paryża” (COM(2016)0110),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 kwietnia 2013 r. zatytułowany „Strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu” (COM(2013)0216) oraz dołączone do niego dokumenty robocze służb Komisji,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 i 24 października 2014 r.,
- uwzględniając fakt, że w dniu 6 marca 2015 r. Łotwa i Komisja Europejska przedstawiły UNFCCC wkłady zaplanowane i ustalone na szczeblu krajowym UE i jej państw członkowskich,
- uwzględniając 5. sprawozdanie oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) oraz jego sprawozdanie podsumowujące,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z listopada 2014 r. pt. „Raport w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji” oraz sprawozdanie UNEP w sprawie luki adaptacyjnej z 2014 r.,
- uwzględniając deklarację przywódców przyjętą podczas szczytu G7 w Schloss Elmau (Niemcy), który odbył się w dniach 7–8 czerwca 2015 r., zatytułowaną „Przyszłościowe myślenie. Wspólne działanie”, w którym powtórzyli oni swój zamiar przestrzegania zobowiązania do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych o poziom od 40 % do 70 % do 2050 r. w porównaniu z rokiem 2010, przy czym konieczne jest zapewnienie, by zmniejszenie było bliższe 70 % niż 40 %,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0359.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- uwzględniając deklarację przywódców przyjętą podczas szczytu G7 w Ise-Shimie (Japonia), który odbył się w dniach 26–27 maja 2016 r., wzywającą wszystkie strony do dążenia do wprowadzenia w życie porozumienia paryskiego w 2016 r.,
 - uwzględniając opublikowane w lutym 2016 r. sprawozdanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego zatytułowane „Too late, too sudden: Transition to a low-carbon economy and systemic risk” [Zbyt późno, zbyt gwałtownie: przejście na gospodarkę niskoemisyjną a ryzyko systemowe],
 - uwzględniając encyklikę „Laudato si”,
 - uwzględniając 10 najważniejszych komunikatów w sprawie zmiany klimatu Międzynarodowego Panelu ds. Zasobów z grudnia 2015 r.,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że porozumienie paryskie wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty złożenia ONZ instrumentów jego ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia przez co najmniej 55 stron konwencji, odpowiadających szacunkowo przynajmniej za 55 % całkowitych emisji gazów cieplarnianych;
- B. mając na uwadze, że ścieżka redukcji zaprezentowana we wnioskach Komisji dotyczących ram polityki klimatycznej do roku 2030 nie jest zgodna z celami wyznaczonymi w porozumieniu paryskim; mając na uwadze, że pierwszym krokiem powinno być dostosowanie celów tak, aby zbliżały się one do górnego pułapu obecnego zakresu przewidzianego na okres do roku 2050, tzn. poziomu 95 % do roku 2050;
- C. mając na uwadze, że walka z ociepleniem klimatu nie może być postrzegana jako przeszkoda na drodze do osiągnięcia wzrostu gospodarczego, lecz przeciwnie – winna być postrzegana jako impuls do realizacji nowego, trwałego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;
- D. mając na uwadze, że zmiana klimatu może zwiększać współzawodnictwo o zasoby takie jak żywność, woda i pastwiska, może potęgować trudności ekonomiczne i niestabilność polityczną, przez co w niedalekiej przyszłości może stać się główną przyczyną przemieszczania się ludności, zarówno w ramach granic państwowych, jak i w wymiarze transgranicznym; mając w związku z tym na uwadze znaczenie umieszczenia kwestii migracji klimatycznych wśród priorytetów międzynarodowej agendy;
- E. mając na uwadze, że zmiana klimatu będzie najbardziej dotkliwa dla krajów rozwijających się, a w szczególności dla krajów najslabiej rozwiniętych i dla małych rozwijających się państw wyspiarskich, które nie mają wystarczających zasobów, aby przygotować i dostosować się do zachodzących zmian; mając na uwadze, że według Międzynarodowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) Afryka jest szczególnie podatna na zagrożenia w obliczu tego wyzwania, a zatem szczególnie narażona na niedobór wody, ekstremalnie gwałtowne zjawiska meteorologiczne i brak bezpieczeństwa żywnościowego z powodu suszy i pustynnienia;
- F. mając na uwadze, że w dniu 6 marca 2015 r. UE i jej państwa członkowskie przedłożyły UNFCCC swój wkład zaplanowany i ustalony na szczeblu krajowym, w którym zobowiązały się do realizacji wiążącego celu dotyczącego redukcji do 2030 r. krajowych emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % w stosunku do poziomów z 1990 r., zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 23 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030;

Działanie w dziedzinie klimatu oparte na rzetelnych podstawach naukowych

1. przypomina, że zgodnie z dowodami naukowymi przedstawionymi w 5. sprawozdaniu oceniającym Międzynarodowego Zespołu ds. Zmian Klimatu ocieplenie klimatu jest wyraźne, zmiana klimatu postępuje, a działania człowieka stanowią główną przyczynę ocieplenia obserwowanego od połowy XX wieku; niepokoi się, że powszechny i istotny wpływ zmiany klimatu jest już widoczny w ekosystemach naturalnych i wytworzonych przez człowieka na wszystkich kontynentach oraz w oceanach;
2. przyjmuje do wiadomości konkluzje sekretariatu UNFCCC, zgodnie z którymi dalsze utrzymywanie obecnych poziomów globalnych emisji gazów cieplarnianych doprowadzi do wyczerpania pozostałego budżetu emisji dwutlenku węgla zapewniającego ograniczenie wzrostu globalnej średniej temperatury do poziomu nieprzekraczającego 1,5 °C w ciągu kolejnych 5 lat; podkreśla, że w celu uniknięcia najgorszych skutków globalnego ocieplenia wszystkie kraje powinny przyspieszyć przejście na model oparty na zerowym poziomie netto emisji gazów cieplarnianych i odporności na zmianę klimatu zgodnie z uzgodnieniami zawartymi w porozumieniu paryskim;

Czwartek, 6 października 2016 r.

3. wzywa kraje rozwinięte, zwłaszcza UE, do zdecydowanego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w stopniu wykraczającym poza obecne zobowiązania, w celu uniknięcia – w możliwym zakresie – masowego wystąpienia negatywnych emisji, gdyż technologie nie okazały się jeszcze sukcesem ani rozwiązaniem społecznie akceptowanym, opłacalnym czy bezpiecznym;

Pilna potrzeba ratyfikacji oraz wdrożenia porozumienia paryskiego

4. z zadowoleniem przyjmuje paryskie porozumienie klimatyczne jako przełomowe osiągnięcie w przeciwdziałaniu zmianie klimatu oraz w sferze wielostronnej współpracy; uważa, że jest to ambitne, wyważone, sprawiedliwe i prawnie wiążące porozumienie oraz że przyjęcie go, wraz ze zbiorowymi komunikatami 187 stron dotyczącymi wkładów zaplanowanych i ustalonych na szczeblu krajowym do końca COP21, stanowiły decydujący punkt zwrotny w kierunku wszechstronnych i wspólnych działań w skali światowej, których realizacja ostatecznie i nieodwracalnie przyspieszy proces przechodzenia na odporną na zmiany klimatu i neutralną dla klimatu gospodarkę światową;

5. z dużym zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie wszystkich państw do ograniczenia wzrostu średniej temperatury na świecie do znacznie poniżej 2 °C w porównaniu z poziomem sprzed ery przemysłowej oraz do podjęcia wysiłków w celu ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C, a także cel, jakim jest osiągnięcie w drugiej połowie bieżącego stulecia równowagi pomiędzy emisjami antropogenicznymi ze źródeł a eliminacją gazów cieplarnianych za sprawą pochłaniaczy („zerowe emisje netto”), na zasadzie równości;

6. przypomina, że ograniczenie wzrostu temperatury na świecie do poziomu znacznie poniżej 2 °C nie gwarantuje uniknięcia znaczących niekorzystnych skutków klimatycznych; zdaje sobie sprawę, że należy pracować nad pełnym zrozumieniem poszczególnych następstw politycznych ograniczania wzrostu temperatury na świecie do średniego poziomu 1,5 °C; dlatego z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź przygotowania w 2018 r. specjalnego sprawozdania Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu w tym celu; podkreśla, że nie należy przeceniać potencjału pochłaniaczy gazów cieplarnianych w zakresie ich wkładu w neutralność emisji;

7. przypomina, że niezbędne jest wczesne obniżenie emisyjności w celu ograniczenia wzrostu średniej temperatury globalnej poniżej poziomu 2 °C, przy jednoczesnym kontynuowaniu wysiłków na rzecz ograniczenia tego wzrostu do poziomu 1,5 °C, a ogólnoświatowy poziom emisji gazów cieplarnianych powinien osiągnąć możliwie jak najszybciej swoją najwyższą wartość; przypomina, że ogólnoświatowe emisje powinny zostać stopniowo wyeliminowane do 2050 r. lub krótko po tej dacie; wzywa wszystkie strony dysponujące takimi możliwościami do realizacji własnych krajowych celów i strategii w zakresie obniżenia emisyjności przez nadanie priorytetu stopniowemu eliminowaniu emisji powstających przy spalaniu węgla, który jest najbardziej zanieczyszczającym źródłem energii, oraz wzywa UE do współpracy z jej międzynarodowymi partnerami na rzecz osiągnięcia tego celu oraz udostępniania przykładów dobrych praktyk;

8. podkreśla, że prawnie wiążące porozumienie paryskie i zarysowana w nim droga do obniżenia emisyjności stanowić będzie wiarygodne wytyczne podczas procesu podejmowania decyzji, umożliwi unikanie kosztowego uzależnienia do inwestycji wysokoemisyjnych, zapewni przedsiębiorstwom i inwestorom pewność i przewidywalność, a także zachęci do przesunięcia inwestycji z paliw kopalnych w stronę inwestycji niskoemisyjnych;

9. podkreśla, że nawet bez dowodów naukowych, z których wynikałoby, co ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C oznacza dla każdego sektora i regionu, oczywiste jest, że obecnie podejmowane przez poszczególne kraje wysiłki nie są wystarczające do osiągnięcia tych bezpiecznych limitów na rzecz najbardziej narażonych krajów; wzywa wszystkie kraje, zwłaszcza kraje rozwinięte, do zintensyfikowania wspólnych wysiłków i aktualizacji własnych wkładów ustalonych na szczeblu krajowym w kontekście dialogu ułatwiającego w 2018 r.; w tym kontekście wzywa UE do zobowiązania się do dalszych ograniczeń emisji we własnych wkładach ustalonych na szczeblu krajowym na rok 2030; przypomina, że działanie w samej Unii Europejskiej nie wystarczy, dlatego apeluje do Komisji i Rady o wzmocnienie wysiłków mających na celu zachęcenie innych partnerów do pójścia jej śladem;

10. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w porozumieniu paryskim zobowiązanie do ograniczenia globalnej wartości emisji do poziomu zerowego netto w drugiej połowie obecnego stulecia; uznaje, że oznacza to, iż większość sektorów w UE musi osiągnąć zerowy poziom emisji znacznie wcześniej; podkreśla, że UE musi wywrzeć presję na strony, które nie zmierzają do osiągnięcia celu zgodnego z porozumieniem paryskim;

11. apeluje o szybkie wejście w życie porozumienia paryskiego oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia szybkiej i sprawnej ratyfikacji, aby nie opóźnić wejścia w życie tego porozumienia; w związku z tym apeluje do Komisji Europejskiej, aby przedstawiała Parlamentowi i właściwym komisjom okresowe sprawozdania z postępów w procesie ratyfikacji, a w szczególności relacje z przyczyn ewentualnych nadal istniejących przeszkód; wyraża zadowolenie z faktu, że niektóre państwa członkowskie już rozpoczęły krajowe procedury ratyfikacyjne, a kilka państw już je nawet ukończyło;

Czwartek, 6 października 2016 r.

12. ubolewa jednak, że nawet suma wszystkich wkładów zaplanowanych i ustalonych na szczeblu krajowym nie przybliży świata do celu dotyczącego ograniczenia wzrostu temperatury poniżej poziomu 2 °C; zauważa, że niezbędne jest dodatkowe zwiększenie poziomu ambicji i wzywa UE oraz pozostałe kraje emitujące największe ilości zanieczyszczeń do podjęcia wspólnych działań w celu dostosowania wkładów zaplanowanych i ustalonych na szczeblu krajowym do zobowiązań podjętych w porozumieniu paryskim; podkreśla pilną potrzebę oraz kluczowe znaczenie podwyższania co pięć lat przez wszystkie strony, w tym UE, podjętych przez nie zobowiązań dotyczących redukcji emisji określonych w ich wkładach ustalonych na szczeblu krajowym zgodnie z mechanizmem zwiększania ambicji przewidzianym w porozumieniu paryskim; uważa, że wkłady ustalone na szczeblu krajowym są istotnymi narzędziami planowania rozwoju krajowego w sposób zbieżny z celami zrównoważonego rozwoju;

13. podkreśla znaczenie, jakie ma wykazanie przywiązania UE do porozumienia paryskiego, m.in. poprzez przegląd jej własnych średnio- i długoterminowych celów i instrumentów politycznych, a także rozpoczęcie tego procesu najwcześniej jak to możliwe, aby umożliwić kompleksową debatę, w której Parlament Europejski powinien odgrywać zasadniczą rolę w ramach partnerstwa z przedstawicielami organów krajowych, regionalnych i lokalnych, a także reprezentantami społeczeństwa obywatelskiego i świata biznesu; wzywa Komisję do przygotowania dla UE strategii, obejmującej pierwszą połowę bieżącego stulecia, na rzecz osiągnięcia zerowych emisji, stanowiącej racjonalną pod względem kosztów drogę do realizacji celu przyjętego w porozumieniu paryskim i dotyczącego zerowych emisji netto;

Konferencja ONZ w sprawie zmiany klimatu w Marrakeszu (COP 22)

14. wyraża przekonanie, że należy przyspieszyć negocjacje dotyczące kluczowych elementów porozumienia paryskiego, w tym ulepszonych ram przejrzystości, szczegółów dotyczących ogólnoświatowego przeglądu, dalszych wytycznych dotyczących wkładów zaplanowanych i ustalonych na szczeblu krajowym, zrozumienia zróżnicowania, strat i szkód, finansowania oraz wspierania tworzenia potencjału na potrzeby działań na rzecz klimatu, wielopoziomowego sprawowania rządów o charakterze integracyjnym, a także mechanizmu usprawniającego wdrażanie i promującego zgodność; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podtrzymania zobowiązań uzgodnionych w ramach porozumienia paryskiego, zwłaszcza w odniesieniu do unijnego wkładu na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i dostosowywania się do niej, a także unijnego wsparcia dla sektorów finansów, transferu technologii i budowania potencjału bez względu na ewentualne zmiany statusu państw członkowskich UE;

15. podkreśla, że czas ma istotne znaczenie we wspólnych wysiłkach na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu i poszanowania porozumienia paryskiego; podkreśla, że UE legitymuje się zarówno potencjałem, jak i odpowiedzialnością, aby dawać innym przykład oraz rozpocząć w trybie natychmiastowych prac nad dostosowaniem własnych celów klimatyczno-energetycznych do uzgodnionego celu międzynarodowego dotyczącego ograniczenia wzrostu średniej temperatury na świecie poniżej 2 °C, przy jednoczesnym kontynuowaniu wysiłków na rzecz ograniczenia tego wzrostu do poziomu 1,5 °C;

16. zachęca UE i państwa członkowskie do kontynuowania ich aktywnego udziału w tzw. koalicji o wysokim poziomie ambicji oraz do zobowiązania się do przyspieszenia tempa osiągania postępów w ramach negocjacji i wspierania prezydencji marokańskiej w jej zadaniu przyczyniania się – za pomocą energii odnawialnych i środków dostosowawczych – do ogólnoświatowego przeciwdziałania zmianie klimatu;

17. podkreśla konieczność rozpoczęcia w 2018 r. dyskusji nad kształtem „dialogu ułatwiającego”, który będzie ważną sposobnością do wyeliminowania utrzymującej się różnicy między rzeczywistością a potrzebami w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, zważywszy na aktualnie zgłoszone wkłady zaplanowane i ustalone na szczeblu krajowym; uważa, że UE powinna odegrać czynną rolę w tym pierwszym „dialogu ułatwiającym”, aby dokonać przeglądu zbiorowych ambicji oraz postępów w realizacji zobowiązań; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby z dużym wyprzedzeniem przed rozpoczęciem „dialogu ułatwiającego” przedstawiły dalsze plany redukcji emisji gazów cieplarnianych, wykraczające poza obecne zobowiązania wynikające z porozumienia paryskiego i odpowiednio przyczyniające się do eliminacji niedostatecznego łagodzenia zmiany klimatu zgodnie z możliwościami UE;

18. przypomina, że intensyfikacja działań na rzecz łagodzenia zmiany klimatu w okresie przed rokiem 2020 jest nieodzownym warunkiem wstępnym osiągnięcia długoterminowych celów porozumienia paryskiego i kluczowym elementem oceny powodzenia COP 22 w Marrakeszu;

Cele na okres do 2020 r. a protokół z Kioto

19. zauważa, że UE jest teraz na dobrej drodze do osiągnięcia z nadwyżką celów na rok 2020 dotyczących zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i realizacji swojego celu na rok 2020 dotyczącego korzystania z energii ze źródeł odnawialnych, poczyniono też znaczne postępy w zakresie intensywności wykorzystania energii dzięki bardziej energooszczędnym budynkom, produktom, procesom przemysłowym i pojazdom, przy jednoczesnym rzeczywistym wzroście gospodarczym w UE w wysokości 45 % licząc od 1990 r.; podkreśla jednak, że nadal potrzeba większego poziomu ambicji i działań, aby utrzymać wystarczający poziom zachęt skłaniających do redukcji emisji gazów

Czwartek, 6 października 2016 r.

cieplarnianych wymaganych do osiągnięcia unijnych celów klimatyczno-energetycznych w okresie do 2050 r.; zaznacza, że poczyniono niewystarczające postępy w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych w sektorach transportu i rolnictwa w odniesieniu do celów na okres do 2020 r. oraz że należy zintensyfikować wysiłki na rzecz wkładu tych sektorów w redukcję emisji do 2030 r.;

20. podkreśla, że cel 20/20/20 dotyczący emisji gazów cieplarnianych, odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii odegrał kluczową rolę w tym procesie i zapewnił zatrudnienie 4,2 mln osób w różnych dziedzinach ekoprzemysłu, przy odnotowanym stałym wzroście mimo kryzysu gospodarczego;

21. wyjaśnia, że chociaż zakres drugiego okresu zobowiązań na mocy protokołu z Kioto jest ograniczony, należy go postrzegać jako bardzo ważny etap przejściowy, dlatego wzywa strony tego protokołu, w tym państwa członkowskie UE, do jak najszybszego zakończenia procesu ratyfikacji; zauważa, że Parlament wykonał w tym zakresie swoje zadanie przez wyrażenie odpowiedniej zgody, oraz z zadowoleniem przyjmuje starania tych państw członkowskich, które już ukończyły własne procesy wewnętrzne;

Kompleksowy wysiłek wszystkich sektorów

22. z zadowoleniem przyjmuje opracowywanie globalnych systemów handlu emisjami obejmujących 17 systemów handlu emisjami działających na czterech kontynentach i odpowiadających za 40 % globalnego PKB, które mają przyczynić się do zmniejszenia ogólnoswiatowych emisji w sposób efektywny kosztowo; zachęca Komisję, aby wspierała powiązania między unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji a innymi systemami handlu uprawnieniami do emisji w celu stworzenia w przyszłości takich mechanizmów międzynarodowego rynku handlu uprawnieniami do emisji, które zwiększą poziom ambicji w dziedzinie klimatu i zarazem zmniejszą ryzyko ucieczki emisji poprzez zapewnienie równych warunków; apeluje o podjęcie zdecydowanych wysiłków na rzecz utrzymania w unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji każdego państwa członkowskiego, którego status może ulec zmianie; wzywa Komisję do ustanowienia zabezpieczeń mających zapewnić, by powiązanie unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji przyczyniało się w trybie ciągłym do łagodzenia zmiany klimatu i nie niweczyło unijnego celu dotyczącego ograniczenia krajowych emisji gazów cieplarnianych;

23. podkreśla, że zgodnie z ustaleniami IPCC emisje wynikające z wykorzystania gruntów (rolnych, hodowlanych, leśnych i innych) dają duże opłacalne możliwości łagodzenia zmiany klimatu i zwiększania odporności na tę zmianę oraz że działalność UE i współpraca międzynarodowa muszą zatem zostać zacieśnione w celu lepszego szacowania i maksymalizacji potencjału pochłaniania dwutlenku węgla z emisji wynikających z wykorzystania gruntów, aby zapewnić bezpieczną i trwałą sekwestrację dwutlenku węgla; odnotowuje w tym kontekście szczególne możliwości związane z agroleśnictwem; przypomina o ważnym porozumieniu osiągniętym na początku kadencji parlamentarnej w odniesieniu do pośredniej zmiany użytkowania gruntów; wyraża nadzieję, że ówczesny wkład negocjacyjny Parlamentu będzie mógł stać się podstawą ambitnego rozwiązania w ramach najbliższego przeglądu przepisów;

24. odnotowuje, że wylesianie i degradacja lasów odpowiadają za 20 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych oraz podkreśla rolę lasów **i aktywnego prowadzenia zrównoważonej gospodarki leśnej** w łagodzeniu zmiany klimatu, a także potrzebę wzmocnienia potencjału dostosowawczego lasów i ich odporności na zmianę klimatu; podkreśla potrzebę skoncentrowania wysiłków służących łagodzeniu zmiany klimatu na sektorze lasów tropikalnych (REDD+); podkreśla, że bez tych wysiłków cel utrzymania wzrostu temperatury poniżej poziomu 2 °C może być niemożliwy do osiągnięcia; ponadto zachęca UE do zwiększenia międzynarodowego finansowania przeznaczonego na redukcję wylesiania w krajach rozwijających się;

25. podkreśla znaczenie zachowania poszanowania praw człowieka jako kluczowego elementu działań związanych ze zmianą klimatu oraz domaga się, aby Komisja i państwa członkowskie dopilnowały, aby podczas negocjacji w sprawie środków dostosowawczych uznano konieczność poszanowania, ochrony i promocji praw człowieka obejmujących m.in. równość płci, pełne i równe uczestnictwo kobiet oraz aktywną promocję sprawiedliwej transformacji siły roboczej, która zapewnienia godną pracę i odpowiedniej jakości stanowiska pracy dla wszystkich;

26. apeluje o włączenie LULUCF do unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, mając na uwadze, że emisje te należy uwzględnić osobno, aby uniknąć sytuacji, w której pochłanianie dwutlenku węgla przez unijny sektor LULUCF będzie wykorzystywane do ograniczenia wysiłków na rzecz łagodzenia w innych sektorach;

Czwartek, 6 października 2016 r.

27. przypomina, że sektor transportu jest drugim w kolejności sektorem generującym najwięcej emisji gazów cieplarnianych; z zalem zauważa, że w porozumieniu paryskim nie wspomniano o międzynarodowym lotnictwie i żegludze; podkreśla potrzebę wprowadzenia w życie szeregu strategii mających na celu ograniczenie emisji w tym sektorze; przypomina, że strony konwencji UNFCCC muszą dążyć do skutecznego uregulowania i ograniczenia emisji pochodzących z międzynarodowego lotnictwa i żeglugi, zgodnie z potrzebami i pilnym charakterem sytuacji; wzywa wszystkie strony do współpracy w ramach ICAO oraz IMO w celu opracowania ogólnościatowych ram politycznych, które umożliwią skuteczne reagowanie, a także do podjęcia działań, aby wyznaczyć przed końcem 2016 r. odpowiednie cele, które pozwolą osiągnąć zmniejszenie emisji niezbędne do utrzymania wzrostu temperatury na poziomie znacznie poniżej 2 °C;

28. przypomina, że od dnia 1 stycznia 2012 r. emisje gazów cieplarnianych z lotnictwa są włączone do EU ETS, który zobowiązuje wszystkich operatorów statków powietrznych objętych zakresem EU ETS do nabywania uprawnień do emisji; zwraca uwagę, że w latach 2013 i 2014 przyjęte zostały dwie decyzje o tymczasowym odstępstwie, które tymczasowo ograniczyły zakres EU ETS, wyłączając z niego loty międzynarodowe, aby dać ICAO czas na opracowanie ogólnościatowego środka rynkowego służącego zmniejszeniu emisji z międzynarodowego lotnictwa, oraz zauważa, że odstępstwo to wygasa począwszy od 2017 r.;

29. wzywa do ustanowienia na trwającej właśnie 39. sesji Zgromadzenia ICAO sprawiedliwego i solidnego ogólnościatowego środka rynkowego, który byłby wdrażany na szczeblu międzynarodowym począwszy od 2020 r.; wyraża głębokie rozczarowanie obecną propozycją omawianą na forum ICAO oraz przypomina, że wszelkie zmiany obowiązującego prawa przewidywanego objęcie lotnictwa EU ETS można rozważać jedynie wówczas, gdy ogólnościatowy środek rynkowy będzie ambitny, oraz że w każdym razie loty wewnątrz europejskie pozostaną objęte EU ETS;

30. zwraca uwagę na wydane przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego ostrzeżenie, zgodnie z którym zbyt późne uświadomienie sobie znaczenia, jakie ma kontrolowanie emisji, mogłoby spowodować raptowne wdrożenie ograniczeń ilościowych dotyczących wykorzystywania wysokoemisyjnych źródeł energii, a koszty tego przejścia byłyby odpowiednio wyższe i mogłyby wywrzeć wpływ na działalność gospodarczą i instytucje finansowe; wzywa Komisję, aby prowadziła dalszą ocenę potencjalnego ryzyka systemowego związanego z raptownym przejściem oraz by zaproponowała, w razie potrzeby, wymogi i strategię w zakresie niezbędnej przejrzystości rynku finansowego mające służyć łagodzeniu w możliwie największym stopniu zagrożeń systemowych;

31. podkreśla centralną rolę, jaką gospodarka o obiegu zamkniętym będzie odgrywać na drodze ku społeczeństwu niskoemisijnemu; zauważa, że działania koncentrujące się wyłącznie na redukcji emisji bez uwzględnienia wkładu, jaki wnosi wprowadzanie energii ze źródeł odnawialnych oraz efektywne wykorzystanie zasobów, nie osiągną wyznaczonego dla nich celu; uważa, że z uwagi na wpływ emisji gazów cieplarnianych pochodzących z eksploatacji surowców i gospodarowania odpadami przejście na model ogólnościatowej gospodarki o obiegu zamkniętym musi stać się przedmiotem odpowiednich ustaleń podczas COP22;

32. podkreśla znaczenie całościowego, systemowego podejścia do opracowania i wdrażania strategii służących redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz zwraca w szczególności uwagę na oddzielenie wzrostu gospodarczego i dobrobytu ludzi od zużycia zasobów, ponieważ efektywne gospodarowanie zasobami zmniejsza zarówno emisję gazów cieplarnianych, jak i inne rodzaje presji na środowisko i zasoby, ułatwiając zarazem zrównoważony wzrost gospodarczy, podczas gdy strategia koncentrująca się wyłącznie na redukcji emisji gazów cieplarnianych nie gwarantuje jednocześnie efektywnego gospodarowania zasobami; podkreśla, że efektywne korzystanie z zasobów ułatwia czerpanie korzyści gospodarczych i środowiskowych; podkreśla, że gospodarka o obiegu zamkniętym i tym samym właściwe gospodarowanie zasobami naturalnymi może być główną siłą sprawczą w kwestii przeciwdziałania zmianie klimatu; stwierdza, na przykład, że duża część zużywanej energii wiąże się bezpośrednio z pozyskiwaniem, przetwarzaniem, transportem, przekształcaniem, wykorzystaniem i usuwaniem zasobów; stwierdza, że zwiększenie produktywności zasobów przez poprawę wydajności i zmniejszenie marnotrawstwa zasobów przez ponowne użycie, ponowny przerób i recykling również przyczyniają się do znacznego zmniejszenia zużycia zasobów i jednocześnie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych; zwraca w związku z tym uwagę na prace Międzynarodowego Panelu ds. Zasobów;

Redukcja emisji innych niż CO₂

33. z zadowoleniem przyjmuje deklarację przywódców przyjętą podczas szczytu G-7, który odbył się w Ise-Shimie w Japonii w dniach 26–27 maja 2016 r., podkreślającą, jak ważne dla spowolnienia tempa ocieplenia w najbliższym czasie jest ograniczenie emisji nietrwałych zanieczyszczeń wpływających na zmianę klimatu, w tym sadzy, wodorofluorowęglowodórów i metanu;

Czwartek, 6 października 2016 r.

34. wzywa do przyjęcia w 2016 r. w ramach protokołu montrealskiego ambitnego ogólnoświatowego planu wycofania wodorofluorowęglowodorów; przypomina, że UE przyjęła ambitne przepisy mające na celu wycofanie 79% wodorofluorowęglowodorów do 2030 r., ponieważ powszechnie dostępne są przyjazne dla klimatu rozwiązania alternatywne i należy w pełni wykorzystać ich potencjał; zwraca uwagę, że wycofanie z użycia wodorofluorowęglowodorów jest łatwe do przeprowadzenia w ramach działań łagodzących zmianę klimatu w UE i poza UE;

Przemysł i konkurencyjność

35. podkreśla, że przeciwdziałanie zmianie klimatu jest priorytetem i należy dążyć do niego na całym świecie, a jednocześnie należy zapewnić bezpieczeństwo energetyczne oraz trwały rozwój gospodarczy i zatrudnienie;

36. podkreśla, że inwestycje związane z klimatem wymagają stabilnych i przewidywalnych ram prawnych oraz jasnych sygnałów politycznych;

37. wyraża zadowolenie, że Chiny i inni główni konkurenci energochłonnych sektorów UE wprowadzają mechanizmy handlu uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla lub inne mechanizmy nakładania opłat; uważa, że do momentu osiągnięcia równych warunków działania UE powinna utrzymać odpowiednie i proporcjonalne środki mające zapewnić konkurencyjność unijnego przemysłu oraz przeciwdziałać, w razie potrzeby, ucieczce emisji, przy uwzględnieniu faktu, że polityka energetyczna, polityka przemysłowa i polityka przeciwdziałania zmianie klimatu idą z sobą w parze;

38. podkreśla znaczenie lepszego wykorzystania istniejących programów i instrumentów, takich jak program „Horyzont 2020”, które są otwarte na udział państw trzecich, zwłaszcza w dziedzinach energetyki, zmiany klimatu i zrównoważonego rozwoju, oraz podkreśla, że ważne jest, by w odpowiednich programach uwzględniać zrównoważony rozwój;

Polityka energetyczna

39. wzywa UE, by nakłoniła społeczność międzynarodową do niezwłocznego przyjęcia konkretnych środków, w tym harmonogramu, które umożliwią stopniowe wycofywanie dopłat mających szkodliwy wpływ na środowisko lub gospodarkę, w tym dopłat do paliw kopalnych;

40. podkreśla, że ambitniejszy cel dotyczący efektywności energetycznej w Unii Europejskiej może pomóc w osiągnięciu ambitnego celu w dziedzinie klimatu i jednocześnie w ograniczeniu ryzyka ucieczki emisji;

41. podkreśla znaczenie efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych dla redukcji emisji, a także dla oszczędności ekonomicznych, bezpieczeństwa energetycznego oraz zapobiegania ubóstwu energetycznemu i jego łagodzenia w celu ochrony narażonych i ubogich gospodarstw domowych i udzielania im pomocy; apeluje o propagowanie na szczeblu ogólnoświatowym środków w zakresie efektywności energetycznej oraz rozwoju odnawialnych źródeł energii (np. przez pobudzanie własnej produkcji i wykorzystywania odnawialnych źródeł energii) oraz przypomina, że efektywność energetyczna i odnawialne źródła energii stanowią dwa z głównych celów unii energetycznej UE;

Badania, innowacje i technologie cyfrowe

42. podkreśla, że badania naukowe i innowacje w dziedzinie zmiany klimatu oraz polityka przystosowania się do niej, a także zasobooszczędne i niskoemisyjne technologie mają kluczowe znaczenie dla przeciwdziałania zmianie klimatu w sposób racjonalny pod względem kosztów, zmniejszając zależność od paliw kopalnych oraz powinny promować wykorzystywanie surowców wtórnych; wzywa zatem do podjęcia globalnych zobowiązań do pobudzenia i skoncentrowania inwestycji w tym obszarze;

43. przypomina, że badania, innowacje i konkurencyjność są elementami jednego z pięciu filarów strategii UE dotyczącej unii energetycznej; zauważa, że UE jest zdecydowana utrzymać pozycję światowego lidera w tych dziedzinach, rozwijając jednocześnie ścisłą współpracę naukową z partnerami międzynarodowymi; podkreśla, że ważne jest, by zbudować i utrzymać silny potencjał innowacyjności zarówno w krajach rozwiniętych, jak i wschodzących, z myślą o wprowadzaniu czystych i zrównoważonych technologii energetycznych;

44. przypomina, że technologie cyfrowe mogą odgrywać rolę katalizatora w transformacji systemu energetycznego; podkreśla znaczenie rozwoju technologii magazynowania energii, które przyczynią się do dekarbonizacji sektora energetycznego oraz sektora ogrzewania i chłodzenia gospodarstw domowych;

Czwartek, 6 października 2016 r.

45. podkreśla znaczenie, jakie ma zwiększenie liczby wykwalifikowanych pracowników działających w tym sektorze oraz upowszechnianie wiedzy i najlepszych praktyk, aby pobudzać tworzenie miejsc pracy dobrej jakości, a jednocześnie wspierać transformację zawodową tam, gdzie jest to konieczne;

46. apeluje o lepsze wykorzystanie technologii, na przykład satelitów kosmicznych, do gromadzenia dokładnych danych o emisjach, temperaturze i zmianie klimatu; zwraca szczególną uwagę na wkład programu Copernicus; apeluje również o przejrzystą współpracę i wymianę informacji między poszczególnymi państwami oraz dostępność danych dla środowiska naukowego;

Rola podmiotów niepaństwowych

47. zwraca uwagę na działania podejmowane przez coraz więcej podmiotów niepaństwowych w celu dekarbonizacji i zwiększenia odporności na skutki zmiany klimatu; podkreśla w związku z tym znaczenie uporządkowanego i konstruktywnego dialogu między rządami, środowiskiem biznesowym, w tym małymi i średnimi przedsiębiorstwami, miastami, regionami, organizacjami międzynarodowymi, społeczeństwem obywatelskim i instytucjami akademickimi oraz zapewnienia ich udziału w planowaniu i wdrażaniu działań w dziedzinie klimatu w celu mobilizacji do zdecydowanego ogólnościowego działania na rzecz społeczeństw niskoemisyjnych i odpornych na zmianę klimatu; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie ogólnościowego programu działań w dziedzinie klimatu, który opiera się na planie działań Lima–Paryż i obejmuje siedemdziesiąt wielostronnych inicjatyw w różnych sektorach;

48. podkreśla, że w ramy UNFCCC należy w pełni włączyć platformę podmiotów niepaństwowych działających na rzecz klimatu (NAZCA); zauważa, że organy lokalne i regionalne wnoszą największy wkład do planu działań Lima–Paryż i NAZCA, oraz że wykazały już zaangażowanie w realizację porozumienia paryskiego, jeśli chodzi o łagodzenie zmiany klimatu i dostosowanie się do niej, zapewnienie koordynacji poziomej i uwzględnianie polityki w dziedzinie zmiany klimatu, wzmocnienie pozycji społeczności lokalnych i obywateli oraz promowanie procesów zmiany społecznej i innowacji, zwłaszcza za sprawą inicjatyw takich jak Światowe Porozumienie Burmistrzów i protokół ustaleń „Under 2”;

49. wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy ze wszystkimi podmiotami społeczeństwa obywatelskiego (stowarzyszeniami, sektorem prywatnym, organizacjami pozarządowymi i społecznościami lokalnymi) w celu rozwoju inicjatyw na rzecz redukcji emisji w kluczowych sektorach (energetyka, technologia, miasta, transport), a także inicjatyw w dziedzinie przystosowania się i odporności związanej z problemami przystosowania się, w szczególności jeśli chodzi o dostęp do wody, bezpieczeństwo żywnościowe i zapobieganie zagrożeniom; zwraca się do wszystkich rządów i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego o wspieranie i wzmocnianie tego planu działania;

50. uważa, że ważne jest zapewnienie, aby legalna działalność lobbingowa podczas negocjacji w sprawie przyszłej COP22 charakteryzowała się jak największą przejrzystością oraz aby wszystkie zainteresowane, oficjalnie uznane strony miały równy dostęp do wszystkich niezbędnych informacji;

51. przypomina stronom i samej ONZ, że działania indywidualne są równie ważne jak działania rządów i instytucji; z tego względu apeluje o usilniejsze dążenie do organizacji kampanii i akcji informacyjnych podnoszących wiedzę ludności o małych i wielkich gestach, które mogą przyczynić się do przeciwdziałania zmianie klimatu w krajach rozwiniętych i w krajach rozwijających się;

Odporność na zmianę klimatu przez przystosowanie się

52. podkreśla, że działania przystosowawcze są bezwzględnie konieczne we wszystkich krajach, jeśli mają one zminimalizować niekorzystne skutki i w pełni wykorzystać możliwości wzrostu odpornego na zmianę klimatu oraz zrównoważonego rozwoju; wzywa do ustanowienia odpowiednich długoterminowych celów związanych z przystosowaniem się do zmiany klimatu; przypomina, że kraje rozwijające się, w szczególności kraje najsłabiej rozwinięte i małe rozwijające się państwa wyspiarskie, które w najmniejszym stopniu przyczyniły się do zmiany klimatu, są najbardziej narażone na jej negatywne skutki i mają najmniejsze możliwości przystosowania się do niej;

53. zwraca się do Komisji, by dokonała przeglądu przyjętej w 2013 r. strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu; zwraca się do Komisji o zaproponowanie prawnie wiążącego instrumentu, jeśli działania podejmowane w państwach członkowskich zostaną uznane za niewystarczające;

Czwartek, 6 października 2016 r.

54. podkreśla poważne, negatywne i często nieodwracalne konsekwencje braku działań i przypomina, że zmiana klimatu w zróżnicowany, ale bardzo szkodliwy sposób wpływa na wszystkie regiony świata, powodując przepływy migracyjne i utratę życia ludzkiego oraz straty gospodarcze, ekologiczne i społeczne; podkreśla, że uzgodnione, globalne polityczne i finansowe wsparcie innowacji w zakresie czystych i odnawialnych źródeł energii ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia naszych celów w dziedzinie klimatu oraz ułatwiania wzrostu gospodarczego;

55. apeluje o potraktowanie z największą powagą problemu uchodźców klimatycznych – będącego następstwem klęsk klimatycznych spowodowanych globalnym ociepleniem – i jego rozmiarów; z niepokojem zauważa, że w latach 2008–2013 166 mln osób musiało opuścić swoje domy z powodu powodzi, huraganów, trzęsień ziemi i innych klęsk żywiołowych; zwraca szczególną uwagę na fakt, że związane z klimatem zmiany zachodzące w niektórych regionach Afryki i Bliskiego Wschodu mogą przyczynić się do niestabilności politycznej, trudności ekonomicznych i nasilenia się kryzysu uchodźczego na Morzu Śródziemnym;

56. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki warszawskiego międzynarodowego mechanizmu strat i szkód, który zostanie poddany przeglądowi podczas COP22; apeluje, aby mechanizm ten nadal służył lepszemu zrozumieniu skutków zmiany klimatu i pozyskiwaniu fachowej wiedzy na temat sposobu, w jaki wpływają one na modele przepływów migracyjnych, przemieszczeń i mobilność ludzi, a także by promował wykorzystywanie takiego zrozumienia i wiedzy fachowej;

57. wzywa UE i wszystkie pozostałe państwa do zajęcia się wymiarem praw człowieka i społecznymi skutkami zmiany klimatu, do zapewnienia ochrony i promocji praw człowieka i solidarności oraz do udzielenia wsparcia krajom uboższym, których potencjał jest ograniczany przez skutki zmiany klimatu;

Wspieranie krajów rozwijających się

58. podkreśla, jak ważna jest rola, jaką w dążeniu do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego odgrywają również kraje rozwijające się, oraz konieczność wsparcia tych krajów w realizacji ich planów w dziedzinie klimatu, przy czym należy w pełni wykorzystać synergię z odpowiednimi celami zrównoważonego rozwoju wyznaczonymi we wdrażanych środkach na rzecz klimatu, planie działania z Addis Abeby i programie działań do roku 2030;

59. podkreśla konieczność promowania powszechnego dostępu do zrównoważonej energii w krajach rozwijających się, w szczególności w Afryce, w drodze upowszechniania energii ze źródeł odnawialnych; zwraca uwagę, że Afryka dysponuje olbrzymimi zasobami naturalnymi, które mogą jej zapewnić bezpieczeństwo energetyczne; podkreśla, że w przyszłości – jeśli z powodzeniem wprowadzone zostaną energetyczne połączenia międzysystemowe – część energii elektrycznej w Europie mogłaby pochodzić z Afryki;

60. podkreśla, że UE dysponuje doświadczeniem, zdolnościami i globalnym zasięgiem, by stać się liderem w tworzeniu bardziej inteligentnej, czystszej i odporniejszej infrastruktury niezbędnej do realizacji globalnych przemian zapoczątkowanych w Paryżu; wzywa UE do wspierania wysiłków krajów rozwijających się w procesie transformacji w społeczeństwa niskoemisyjne, które bardziej sprzyjają włączeniu społecznemu, są zrównoważone pod względem społecznym i środowiskowym, zamożne i bardziej bezpieczne;

Finansowanie działań związanych z klimatem

61. zauważa, że nieodzowne są dalsze wysiłki w celu mobilizacji środków finansowych przeznaczonych na działania związane z klimatem, aby do 2020 r. osiągnąć poziom 100 mld USD; z zadowoleniem przyjmuje kontynuację tego celu do 2025 r.; wzywa UE i wszystkie strony dysponujące odpowiednimi możliwościami, by wypełniły swoje zobowiązania do zapewnienia środków finansowych na działania związane z klimatem w celu wspierania większych wysiłków na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych i przystosowania się do skutków zmiany klimatu, zważywszy na skalę oraz pilny charakter tego wyzwania; przyznaje, że minimalizowanie niebezpiecznych skutków klimatycznych wymagać będzie znacząco wyższych inwestycji w technologie niskoemisyjne i odporne na zmianę klimatu oraz wysiłków na rzecz stopniowego wycofywania dopłat do paliw kopalnych; podkreśla znaczenie, jakie ma tworzenie zachęt dla szerszych przepływów finansowych dzięki ustalaniu cen uprawnień do emisji i partnerstwom publiczno-prywatnym;

62. wzywa do podjęcia przez UE i na szczeblu międzynarodowym zobowiązań do zapewnienia dodatkowych źródeł finansowania działań związanych z klimatem, w tym wprowadzenia podatku od transakcji finansowych, odłożenia pewnej liczby przydziałów w EU ETS w okresie 2021–2030 i przeznaczenia dochodów z unijnych i międzynarodowych środków dotyczących emisji z lotnictwa i żeglugi na potrzeby międzynarodowego finansowania działań związanych z klimatem i na Zielony Fundusz Klimatyczny przeznaczony m.in. na projekty innowacji technologicznych;

Czwartek, 6 października 2016 r.

63. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w porozumieniu paryskim zobowiązanie do zapewnienia spójności wszystkich przepływów finansowych z rozwojem opartym na niskim poziomie emisji gazów cieplarnianych i odpornym na zmianę klimatu; uważa, że wymaga to, aby UE w trybie pilnym zajęła się przepływami finansowymi przeznaczanymi na paliwa kopalne i infrastrukturę wysokoemisyjną;
64. oczekuje rozpoczęcia dialogu ułatwiającego, który wskaże możliwości zwiększenia zasobów finansowych oraz wsparcia energiczniejszych działań łagodzących zmianę klimatu prowadzonych przez wszystkie strony; dostrzega odpowiedzialność wszystkich stron, darczyńców i beneficjentów za współpracę w zakresie zwiększenia skali wsparcia oraz poprawy jego dostępności i skuteczności;
65. wzywa Komisję, aby przeprowadziła pełną ocenę potencjalnych skutków porozumienia paryskiego dla budżetu UE oraz opracowała specjalny, automatyczny mechanizm finansowy UE zapewniający dodatkowe i odpowiednie wsparcie, które posłuży do osiągnięcia przez UE sprawiedliwego udziału w międzynarodowym finansowaniu działań związanych z klimatem, którego wysokość ma wynieść 100 mld USD;
66. postuluje, aby szeroko pojęte nakładanie opłat za emisję było stosowanym na całym świecie instrumentem zarządzania emisjami oraz apeluje o przeznaczanie dochodów z handlu uprawnieniami do emisji i dochodów z nałożenia opłat za emisję dwutlenku węgla na paliwa transportowe w handlu międzynarodowym na inwestycje związane z klimatem; wzywa ponadto do przeznaczenia części dopłat rolnych na zagwarantowanie inwestycji w wytwarzanie i wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych w gospodarstwach rolnych; podkreśla znaczenie mobilizacji kapitału sektora prywatnego i odblokowania koniecznych inwestycji w technologie niskoemisyjne; wzywa do podjęcia przez rządy oraz publiczne i prywatne instytucje finansowe, w tym banki, fundusze emerytalne i towarzystwa ubezpieczeniowe, ambitnych zobowiązań do dostosowania praktyk w zakresie udzielania pożyczek i inwestycji do celu utrzymania globalnego ocieplenia poniżej 2 °C oraz do zbywania paliw kopalnych, w tym wycofywania kredytów eksportowych na inwestycje w paliwa kopalne; apeluje o specjalne gwarancje publiczne dla ekologicznych inwestycji, o oznakowanie i ulgi podatkowe dla zielonych funduszy inwestycyjnych i emisji obligacji ekologicznych;
67. podkreśla, że ważna jest wymiana praktyk dotyczących uwzględniania kwestii zrównoważoności w sektorach finansowych zarówno na szczeblu międzynarodowym, jak i europejskim oraz apeluje o rozważenie możliwości etykietowania produktów finansowych, przeprowadzanego w drodze oceny, oraz składania sprawozdań dotyczących narażenia tych produktów na zagrożenia związane z klimatem oraz ich wkładu w przechodzenie na model niskoemisyjny, tak aby inwestorzy mogli otrzymać wiarygodne i związane informacje na temat kwestii pozafinansowych;

Dyplomacja klimatyczna

68. z zadowoleniem przyjmuje nieprzerwany nacisk UE na dyplomację klimatyczną, która jest nieodzowna do zwiększania wagi działań w dziedzinie klimatu w krajach partnerskich oraz wśród społeczności międzynarodowej; podkreśla, że UE, jej państwa członkowskie oraz Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) dysponują ogromnym potencjałem w zakresie polityki zagranicznej i muszą wieść prym na forach klimatycznych; podkreśla, że ambitne i pilne działania w dziedzinie klimatu oraz realizacja zobowiązań podjętych na COP21 muszą pozostać jednym z priorytetów UE w dwustronnych i międzyregionalnych dialogach wysokiego szczebla z krajami partnerskimi, grupami G-7 i G-20, na forum ONZ i na innych forach międzynarodowych;
69. zwraca się do UE, by skoncentrowała swoje starania w zakresie dyplomacji klimatycznej na budowaniu solidnej struktury porozumienia paryskiego;

Parlament Europejski

70. zobowiązuje się do jak najszybszej ratyfikacji porozumienia paryskiego oraz do wykorzystania swojej międzynarodowej roli, jak również członkostwa w międzynarodowych sieciach parlamentarnych w celu konsekwentnego dążenia do szybkiej ratyfikacji i wdrożenia porozumienia paryskiego;
71. jest przekonany, że Parlament musi aktywnie uczestniczyć w pracach delegacji UE, ponieważ będzie musiał także udzielić zgody na każde międzynarodowe porozumienie; oczekuje zatem, że będzie mógł uczestniczyć w spotkaniach koordynacyjnych UE w Marrakeszu, a także że będzie miał zagwarantowany dostęp do wszystkich dokumentów przygotowawczych od samego początku etapu negocjacyjnego.

Czwartek, 6 października 2016 r.

o

o o

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród wszystkich umawiających się stron spoza UE.

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0384

Wykonanie rozporządzenia w sprawie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością ((WE) nr 1935/2004) (2015/2259(INI))

(2018/C 215/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1935/2004 z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 2023/2006 z dnia 22 grudnia 2006 r. w sprawie dobrej praktyki produkcyjnej w odniesieniu do materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 10/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu z żywnością ⁽³⁾,
- uwzględniając europejską ocenę wdrażania rozporządzenia (WE) nr 1935/2004 w sprawie materiałów do kontaktu z żywnością, która to ocena została przeprowadzona przez Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego w maju 2016 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z warsztatów pt. „Materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością – jak zapewnić bezpieczeństwo żywności i innowacje technologiczne w przyszłości?“, które odbyły się w Parlamencie Europejskim w dniu 26 stycznia 2016 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając najbardziej aktualne sprawozdanie Komisji w sprawie toksyczności mieszanin ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady w sprawie połączonego oddziaływania chemikaliów – mieszanin chemicznych (COM(2012)0252),
- uwzględniając konkluzje przyjęte przez Radę Ministrów ds. Środowiska w dniu 22 grudnia 2009 r. w sprawie połączonego oddziaływania chemikaliów ⁽⁷⁾,
- uwzględniając decyzję 1386/2013/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” ⁽⁸⁾, która między innymi uznaje potrzebę poruszenia przez Unię we wszystkich odnośnych przepisach unijnych kwestii połączonego oddziaływania chemikaliów i obaw związanych z bezpieczeństwem w odniesieniu do substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego,
- uwzględniając ocenę zawartą w sprawozdaniu przygotowanym na potrzeby Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) i Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) pt. „State of the science of endocrine disrupting chemicals – 2012” (Stan wiedzy w 2012 r. na temat substancji chemicznych zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego) ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie

⁽¹⁾ Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 384 z 29.12.2006, s. 75.

⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 15.1.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ PE 581.411.

⁽⁵⁾ PE 578.967.

⁽⁶⁾ Kortenkamp 2009. http://ec.europa.eu/environment/chemicals/effects/pdf/report_mixture_toxicity.pdf

⁽⁷⁾ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=PL&f=ST%2017820%202009%20INIT>

⁽⁸⁾ 7. unijny program działań w zakresie środowiska: Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/pl/TXT/?uri=CELEX:32013D1386>

⁽⁹⁾ <http://www.who.int/ceh/publications/endocrine/en/>

Czwartek, 6 października 2016 r.

Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE ⁽¹⁾ („rozporządzenie REACH”),

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0237/2016),
- A. mając na uwadze, że w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004 ustanowiono ogólne wymogi bezpieczeństwa dla wszystkich materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością w celu zapobiegania migracji do żywności substancji w ilościach wystarczających, by zagrozić zdrowiu ludzkiemu lub spowodować niemożliwe do przyjęcia zmiany w składzie takiej żywności lub pogorszenie jej cech organoleptycznych;
- B. mając na uwadze, że w załączniku I do rozporządzenia ramowego wymieniono 17 materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością (FCM), które mogą zostać objęte szczególnymi środkami prawnymi;
- C. mając na uwadze, że z powyższych 17 tylko 4 materiały objęte są szczególnymi środkami unijnymi: tworzywa sztuczne (w tym tworzywa sztuczne pochodzące z recyklingu), wyroby ceramiczne, regenerowana celuloza oraz aktywne i inteligentne materiały i wyroby;
- D. mając na uwadze, że istnieje silna potrzeba przeprowadzenia przeglądu pewnych konkretnych środków UE, w szczególności dyrektywy Rady 84/500/EWG w sprawie wyrobów ceramicznych;
- E. mając na uwadze, że odnośnie do 13 pozostałych materiałów wymienionych w załączniku I państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy krajowe;
- F. mając na uwadze, że wiele państw członkowskich już wprowadziło różne środki dotyczące pozostałych indywidualnych materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością lub pracuje obecnie nad takimi środkami; mając na uwadze, że w odniesieniu do tych środków krajowych zasada wzajemnego uznawania nie funkcjonuje, a zatem nie można zapewnić sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego ani wysokiego poziomu ochrony zdrowia, zgodnie z rozporządzeniem ramowym i traktatami;
- G. mając na uwadze, że materiały nieregulowane szczególnymi środkami unijnymi mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego i doprowadzić do utraty zaufania konsumentów, niepewności prawnej i wzrostu kosztów przestrzegania przepisów dla podmiotów gospodarczych, które często są przerzucane na konsumentów na dalszym etapie łańcucha dostaw, co prowadzi do spadku konkurencyjności i hamuje innowacje; mając na uwadze, że według europejskiej oceny wdrażania przeprowadzonej przez Biuro Analiz Parlamentu Europejskiego (EPRS) w maju 2016 r. istnieje szeroki konsensus wśród wszystkich zainteresowanych podmiotów co do tego, że brak jednolitych środków jest szkodliwy dla zdrowia publicznego i ochrony środowiska oraz dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
- H. mając na uwadze, że zasady „lepszego stanowienia prawa” nie powinny opóźniać jakichkolwiek środków mających na celu zapobieganie potencjalnie poważnym lub nieodwracalnym skutkom dla zdrowia ludzkiego i/lub środowiska lub redukcję tych skutków, zgodnie z zasadą ostrożności zapisaną w traktatach UE;
- I. mając na uwadze, że substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego i substancje genotoksyczne zawarte w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością są szczególnie problematyczne zarówno w kontekście zdrowia publicznego, jak i środowiska; mając na uwadze, że właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego ani genotoksycznych nie można obecnie wiarygodnie przewidzieć w oparciu o skład chemiczny, a zatem należy zachęcać do przeprowadzania testów biologicznych jako opcjonalnego środka zapobiegawczego mającego na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa chemicznie złożonych materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością; mając na uwadze, że powinno się zachęcać do prowadzenia badań poświęconych rozwojowi testów analitycznych i toksykologicznych, aby zagwarantować solidną i racjonalną pod względem kosztów ocenę bezpieczeństwa materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, dla dobra konsumentów, środowiska i producentów;
- J. mając na uwadze, że szkodliwe mikroorganizmy (czynniki chorobotwórcze lub powstające w wyniku psucia się), jakie mogą zanieczyszczać materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością, oraz środki biobójcze, które mogą być używane, aby zmniejszyć ich liczbę, również stanowią zagrożenie dla zdrowia publicznego;

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- K. mając na uwadze, że niektóre produkty spożywcze mają kontakt przez długi czas z bardzo różnymi materiałami opakowaniowymi;
- L. mając na uwadze, że skuteczniejsza koordynacja wszystkich przepisów mających znaczenie dla korzystania z materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością mogłaby przyczynić się do lepszej ochrony zdrowia konsumentów i ograniczenia oddziaływania materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, w szczególności materiałów opakowaniowych na środowisko;
- M. mając na uwadze, że skuteczniejsza koordynacja wszystkich przepisów, które dotyczą materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, w tym rozporządzenia REACH, przyczyniłaby się do zwiększenia efektywności gospodarki o obiegu zamkniętym;
- N. mając na uwadze, że szczególne środki powinny być oparte na dowodach naukowych; mając na uwadze, że na płaszczyźnie naukowej pozostało wiele niewiadomych, w związku z czym potrzebne są dalsze badania naukowe;
- O. mając na uwadze, że według Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) nanotechnologia i nanomateriały to nowe zmiany technologiczne, a materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością są jednym z sektorów, w których wykorzystuje się nanomateriały; mając na uwadze, że szczególne właściwości nanomateriałów mogą wpłynąć na ich profil toksykokinetyczny i toksykologiczny, jednak w odniesieniu do tych aspektów dostępne są ograniczone informacje; mając na uwadze, że istnieje również dużo niewiadomych wynikających z trudności w określaniu, wykrywaniu i mierzeniu nanomateriałów w żywności i w matrycach biologicznych oraz z ograniczonej dostępności danych na temat toksyczności i metod testowania;
- P. mając na uwadze, że oceny zagrożenia zdrowia i środowiska na szczeblu UE ograniczają się obecnie do oceny pojedynczych substancji i nie biorą pod uwagę rzeczywistych warunków użytkowania, czyli połączonego i skumulowanego narażenia na kontakt w związku z różnymi drogami i rodzajami produktów, nazywanego również efektem „koktajlu” lub „mieszanki”;
- Q. mając na uwadze, że zgodnie z zaleceniem Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO)/WHO z 2009 r.⁽¹⁾ oceny narażenia powinny obejmować ogół populacji, lecz również grupy krytyczne, które są szczególnie wrażliwe lub można się spodziewać, że będą w większym stopniu narażone niż ogół społeczeństwa (np. niemowlęta, dzieci);
- R. mając na uwadze, że należy zapewnić identyfikowalność materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością na wszystkich etapach łańcucha dostaw w celu ułatwienia kontroli, zwrotów wadliwych produktów, informowania konsumentów oraz określania odpowiedzialności;
- S. mając na uwadze, że etykietowanie jest bardzo bezpośrednim i skutecznym narzędziem informowania konsumenta o cechach produktu;
- T. mając na uwadze, że horyzontalne podejście do substancji we wszystkich sektorach gospodarki nadaje przepisom spójność, a przedsiębiorstwom gwarantuje przewidywalność;
- U. mając na uwadze, że rozwój jednolitych unijnych metod badawczych dla wszystkich materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością przyczyniłby się do podniesienia poziomu zdrowia i ochrony środowiska w całej UE;
- V. mając na uwadze, że jedną z możliwości uzupełnienia określonych szczególnych środków byłoby wprowadzenie kontroli bezpieczeństwa dla gotowych wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością;

Wdrożenie w państwach członkowskich unijnego ustawodawstwa dotyczącego materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością: sukcesy i luki

1. przyznaje, że rozporządzenie ramowe stanowi solidną podstawę prawną, której cele są nadal aktualne;
2. podkreśla, że choć należy skoncentrować się przede wszystkim na przyjęciu szczególnych środków w odniesieniu do owych 13 materiałów, które nie zostały jeszcze uregulowane na poziomie UE, wszystkie odnośne zainteresowane strony zwracają uwagę, że istnieją niedociągnięcia w zakresie wdrażania i egzekwowania obowiązujących przepisów;
3. spodziewa się przeglądu przepisów krajowych przyjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do niezharmonizowanych materiałów, który to przegląd wkrótce przeprowadzi Wspólne Centrum Badawcze Komisji; wzywa Komisję, by wykorzystała ten przegląd jako podstawę do opracowania wymaganych środków;

⁽¹⁾ Ostatnie zmiany jeśli chodzi o ocenę ryzyka dotyczącą obecności chemikaliów w żywności i ich potencjalny wpływ na ocenę bezpieczeństwa substancji wykorzystywanych w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością – Dziennik EFSA 2016; 14 (1):4357 (28 s.) <https://www.efsa.europa.eu/en/efsajournal/pub/4357>

Czwartek, 6 października 2016 r.

4. zaleca, by przy opracowywaniu niezbędnych środków Komisja uwzględniła ocenę wdrożenia na szczeblu europejskim wykonaną przez EPRS oraz już obowiązujące lub przygotowywane środki krajowe;
5. wskazuje, że ze względu na występowanie na rynku UE materiałów, o których mowa, oraz zagrożenie, jakie stwarzają one dla zdrowia ludzi, a także aby zachować jednolity rynek materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością i produktów żywnościowych Komisja powinna niezwłocznie nadać priorytet opracowaniu szczególnych środków unijnych w odniesieniu do papieru i tektury, lakierów i powłok, metali i stopów oraz farb drukarskich i klejów;
6. podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na te materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością – bez względu na to, czy mają z nią bezpośredni czy pośredni kontakt – z którymi wiąże się większe ryzyko migracji, takie jak materiały pozostające w kontakcie z płynami i produktami o wysokiej zawartości tłuszczów oraz materiały pozostające w kontakcie z żywnością przez dłuższy czas;
7. jest zdania, że przyjęcie kolejnych środków szczegółowych na szczeblu UE mogłoby zachęcić podmioty gospodarcze do opracowania bezpiecznych ponownie wykorzystanych i pochodzących z recyklingu materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, przyczyniając się w ten sposób do wysiłków UE zmierzających do ustanowienia bardziej efektywnej gospodarki o obiegu zamkniętym; uważa, że warunkiem tego byłaby skuteczniejsza identyfikacja i stopniowe wycofywanie tych substancji w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością, które mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego;
8. podkreśla w tym kontekście, że wykorzystanie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością wykonanych z produktów pochodzących z recyklingu oraz ponowne wykorzystanie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością nie powinno prowadzić do zwiększenia ilości zanieczyszczeń i/lub pozostałości w produkcie końcowym;
9. jest przekonany, że w świetle dążenia UE do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, należy rozwijać lepszą synergię między rozporządzeniem ramowym w sprawie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością a gospodarką o obiegu zamkniętym, co powinno uwzględniać również szczególne środki na szczeblu UE w odniesieniu do papieru i tektury pochodzących z recyklingu; zauważa, istnieje granica wielokrotnego ponownego wykorzystania papieru i tektury poddanych recyklingowi, co wiąże się z potrzebą stałej dostawy świeżych włókien drzewnych;
10. biorąc pod uwagę ryzyko migracji do żywności olejów mineralnych z materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością i wyrobów z papieru i tektury i w oczekiwaniu na przyjęcie szczególnych środków i ewentualny zakaz stosowania olejów mineralnych w farbach drukarskich popiera dalsze badania mające na celu zapobieganie takiej migracji;
11. popiera zawarte we wniosku Komisji dotyczącym dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (COM(2015)0596) zwiększenie celów dotyczących recyklingu i ponownego użycia wszystkich materiałów; przypomina jednak Komisji, że celem dotyczącym recyklingu i ponownego użycia muszą towarzyszyć odpowiednie środki kontroli, aby zagwarantować bezpieczeństwo materiałów pozostających w kontakcie z żywnością;
12. zwraca uwagę na trudną sytuację małych i średnich przedsiębiorstw w łańcuchu produkcji, ponieważ z powodu braku regulacji prawnych nie są one w stanie uzyskać ani przekazywać informacji zapewniających bezpieczeństwo ich produktów;
13. uważa, że państwa członkowskie absolutnie powinny zaangażować w proces określania szczegółowych wymogów w zakresie bezpieczeństwa w odniesieniu do materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością wszystkie zainteresowane strony;
14. przyznaje, że obecny paradygmat oceny bezpieczeństwa materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością jest niewystarczający, ponieważ rola tych materiałów w zanieczyszczaniu żywności jest zasadniczo niedoceniana i brakuje informacji na temat stopnia narażenia ludzi;

Ocena ryzyka

15. jest świadomy ważnej roli, jaką odgrywa EFSA w ocenianiu ryzyka związanego z substancjami stosowanymi w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością regulowanych szczególnymi środkami; stwierdza, że z oceną ryzyka danej substancji wiąże się koszty, a zasoby EFSA są ograniczone; wzywa zatem Komisję, aby zwiększyła poziom finansowania dla EFSA, biorąc pod uwagę dodatkowe prace konieczne ze względu na większą potrzebę ocen ryzyka, jak wyszczególniono poniżej;
16. wzywa EFSA i Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA) do ściślejszej współpracy i koordynacji w celu skutecznego wykorzystania dostępnych środków do prowadzenia kompleksowych ocen;

Czwartek, 6 października 2016 r.

17. uznaje, że aby właściwie ocenić zagrożenia wiążące się z materiałami przeznaczonymi do kontaktu z żywnością, należy wziąć pod uwagę zarówno substancje wykorzystywane podczas ich produkcji i przetwarzania, jak i substancje dodane w sposób niezamierzony, łącznie z zanieczyszczeniami pochodzącymi z substancji dodanych w sposób zamierzony i innymi substancjami powstającymi w reakcjach chemicznych; uznaje, że w tym celu EFSA i właściwym organom w państwach członkowskich należy jasno wskazać substancje wyjściowe; w związku z tym podkreśla znaczenie współpracy między instytucjami naukowymi i laboratoriami i z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez EFSA zamiar większego skoncentrowania się na gotowych materiałach i wyrobach oraz na procesie produkcji zamiast na stosowanych substancjach;
18. podkreśla znaczenie dalszych badań naukowych nad substancjami dodanymi w sposób niezamierzony (NIAS), ponieważ w przeciwieństwie do znanych substancji niebezpiecznych ich właściwości oraz struktura – zwłaszcza w tworzywach sztucznych – są często nieznanymi;
19. wzywa Komisję do dokonania przeglądu dowodów dotyczących: (i) aktualnych założeń dotyczących migracji substancji przez barierę funkcjonalną; (ii) pułapu stężenia w wysokości 10 ppb dla substancji migrujących do pożywienia, używanego przez niektóre przedsiębiorstwa i właściwe organy do podjęcia decyzji, które chemikalia należy badać pod kątem ryzyka; (iii) stopnia, w jakim bariery funkcjonalne stają się mniej skuteczne w przypadku długich okresów przechowywania, ponieważ mogą one jedynie spowolnić migrację; (iv) aktualnych założeń dotyczących wielkości cząsteczek wpływającej na absorpcję substancji chemicznych w jelitach;
20. wzywa EFSA i Komisję do włączenia do koncepcji grup szczególnie wrażliwych kobiet ciężarnych i karmiących piersią oraz do uwzględnienia w kryteriach oceny ryzyka potencjalnych skutków narażenia na niskie dawki i reakcji na dawki niemonotoniczne;
21. ubolewa, że w obecnej procedurze oceny ryzyka EFSA nie uwzględnia oddziaływania tzw. „efektu koktajlu” ani efektu wielokrotnego równoległego i skumulowanego narażenia na kontakt z materiałami przeznaczonymi do kontaktu z żywnością i innymi źródłami, co może mieć niekorzystne skutki nawet jeżeli poziomy pojedynczych substancji w mieszaninie są niskie, i nakłania EFSA do uwzględnienia tych efektów w przyszłości; apeluje również do Komisji o rozważenie takiego efektu, w tym przez długie okresy czasu, przy oznaczaniu limitów migracji, które uznaje się za bezpieczne dla zdrowia ludzi;
22. wzywa do prowadzenia dalszych badań naukowych nad oddziaływaniem różnych chemikaliów;
23. ubolewa też, że jak dotąd EFSA nie bierze pod uwagę możliwości obecności szkodliwych mikroorganizmów w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością; wzywa w związku z tym Panel ds. zagrożeń biologicznych EFSA (BIOHAZ) do zbadania kwestii obecności tych mikroorganizmów w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz do przygotowania opinii EFSA na ten temat;
24. zauważa, że materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością są objęte zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 528/2012⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie produktów biobójczych, „BPR”), ponieważ biobójcze substancje czynne mogą występować w takich materiałach, by zapewnić, że ich powierzchnia pozostanie wolna od skażenia mikrobiologicznego (środki dezynfekujące), oraz by konserwować żywność (konserwanty); zauważa jednak, że poszczególne rodzaje biobójczych substancji czynnych w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością podlegają różnym ramom prawnym oraz że ECHA, EFSA lub obie agencje razem muszą dokonywać oceny ryzyka w zależności od rodzaju substancji;
25. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między rozporządzeniem w sprawie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością a rozporządzeniem w sprawie produktów biobójczych oraz do wyjaśnienia przy tym roli ECHA i EFSA; ponadto wzywa Komisję do wypracowania zharmonizowanego i skonsolidowanego podejścia do oceny ogólnej i wydawania zezwoleń dla substancji wykorzystywanych jako biobójcze substancje czynne w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością, aby unikać nakładania się przepisów, niepewności prawa i powielania pracy;
26. wzywa EFSA do wzięcia pod uwagę faktu, że w 2009 r. Komitet Naukowy ds. Pojawiających się i Nowo Rozpoznanych Zagrożeń dla Zdrowia (SCENIHR) określił miejsca produkcji żywności jako krytyczne pod względem sprzyjania rozwojowi bakterii opornych zarówno na antybiotyki, jak i biobójcze substancje czynne; stwierdza zatem, że materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością, które zawierają biobójcze substancje czynne, również mogą przyczynić się do występowania u ludzi bakterii opornych na antybiotyki;

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1.

Czwartek, 6 października 2016 r.

27. podkreśla, że materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością są istotnym źródłem narażenia ludzi na budzące obawy chemikalia, w tym związki perfluorowane i substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego, jak na przykład ftalany i bisfenole, które powiązano z chorobami przewlekłymi, problemami reprodukcyjnymi, zaburzeniami metabolicznymi, alergiami i problemami w rozwoju neurologicznym; zauważa, że migracja takich substancji chemicznych jest szczególnie niepokojąca w przypadku materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością ze względu na ich potencjał wyrządzania szkód nawet w wyjątkowo niskich dawkach;

28. odnotowuje z zaniepokojeniem zwiększony wpływ na zdrowie, jaki substancje wykorzystywane w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością mogą mieć na zdrowie niemowląt i małych dzieci;

29. wzywa Komisję do uzupełnienia – w ramach oceny bezpieczeństwa – luki między przepisami dotyczącymi REACH a materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością poprzez zobowiązanie przedsiębiorstw do przeprowadzania ocen bezpieczeństwa dotyczących wpływu na zdrowie ludzkie w przypadku narażenia na kontakt z chemikaliami stosowanymi w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością w czasie produkcji, używania i dystrybucji; uważa, że powinno to zostać doprecyzowane w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004;

30. wzywa Komisję do zapewnienia lepszej koordynacji i zastosowania bardziej spójnego podejścia do rozporządzenia REACH oraz przepisów dotyczących materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, w szczególności w odniesieniu do CMR (kategorie 1A, 1B i 2) lub substancji sklasyfikowanych w rozporządzeniu REACH jako substancje wzbudzające szczególnie duże obawy (SVHC), oraz do dopilnowania, by szkodliwe substancje stopniowo wycofywane na mocy rozporządzenia REACH zostały także stopniowo wycofane w kontekście materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością; podkreśla, że aby zagwarantować wykluczenie jakiegokolwiek zagrożenia dla zdrowia publicznego, Komisja musi okresowo informować i Parlament i Radę oraz aktualizować przekazywane przez siebie informacje w przypadku gdy niektóre substancje wzbudzające obawy (takie jak substancje wzbudzające szczególnie duże obawy (SVHC), CMR, substancje chemiczne podatne na bioakumulację lub niektóre kategorie substancji chemicznych zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego), zakazane lub stopniowo wycofywane na mocy REACH lub innych aktów prawnych, są nadal stosowane w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością; wzywa Komisję, aby rozważyła uznanie bisfenolu A (BPA) za jedną z substancji sklasyfikowanych jako substancje wzbudzające szczególnie duże obawy (SVHC);

31. przyjmuje do wiadomości opublikowanie przez Komisję w dniu 15 czerwca 2016 r. naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających gospodarkę hormonalną substancji czynnych stosowanych w produktach biobójczych i środkach ochrony roślin; podkreśla jednak potrzebę przyjęcia kryteriów horyzontalnych dotyczących wszystkich produktów, w tym materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, i wzywa Komisję do bezwzględnego przedstawienia takich kryteriów; apeluje, by kryteria te, po ich wejściu w życie, były uwzględniane w procedurze oceny ryzyka powodowanego przez materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością;

32. przyjmuje do wiadomości fakt, że w następstwie niedawnej opinii EFSA Komisja ostatecznie ogłosiła swój plan wprowadzenia limitu migracji dla BPA w wysokości 0,05 mg/kg w odniesieniu do opakowań i pojemników z tworzyw sztucznych, a także w odniesieniu do lakierów i powłok stosowanych w pojemnikach metalowych; mając jednak na uwadze, że wiele ocen EFSA w ciągu ostatnich dziesięciu lat nie rozwiązało skutecznie wszystkich problemów zdrowotnych oraz że EFSA będzie ponownie oceniać⁽¹⁾ zagrożenia związane z BPA w 2017 r., w następstwie publikacji sprawozdania budzącego obawy, że obecne tolerowane dzienne pobranie (TDI) nie chroni płodów ani niemowląt przed skutkami oddziaływania BPA na układ odpornościowy i w którym zaleca się doradzanie konsumentom obniżenia stopnia narażenia na BPA z żywności i innych źródeł, wzywa do ustanowienia zakazu stosowania BPA we wszystkich materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością;

33. przyjmuje do wiadomości, w oparciu o sprawozdanie naukowe i techniczne z 2015 r. przygotowane przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji, problem metali ciężkich migrujących do jedzenia; zdaje sobie sprawę z tego, że Komisja przeprowadza przegląd limitów dla ołowiu i kadmu dotyczących wyrobów ceramicznych (dyrektywa Rady 84/500/EWG); zdecydowanie wzywa Komisję do przedstawienia wniosku legislacyjnego wprowadzającego niższe limity uwalniania kadmu i ołowiu oraz ubolewa, że przegląd dyrektywy 84/500/EWG nie został jeszcze omówiony w Parlamencie i Radzie;

34. popiera inicjatywy w zakresie badań naukowych i innowacji mające na celu opracowanie nowych substancji do stosowania w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością, które okazały się bezpieczne dla zdrowia ludzi; uważa jednak, że obecnie żadna bezpieczniejsza alternatywa nie może zawierać bisfenolu S (BPS) jako substytutu bisfenolu A (BPA), ponieważ BPS może mieć właściwości toksykologiczne podobne do BPA⁽²⁾;

⁽¹⁾ https://www.efsa.europa.eu/en/press/news/160426a?utm_content=hl&utm_source=EFSA+Newsletters&utm_campaign=3bd764133f-HL_20160428&utm_medium=email&utm_term=0_7ea646dd1d-3bd764133f-63626997

⁽²⁾ Komitet ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych (SEAC), opinia w sprawie Załącznika XV do dossier zawierającego propozycje ograniczenia bisfenolu A, s. 13 http://www.echa.europa.eu/documents/10162/13641/bisphenol_a_seac_draft_opinion_en.pdf

Czwartek, 6 października 2016 r.

35. popiera zwłaszcza dalsze badania nad nanomateriałami, ponieważ nadal nie ma pewności naukowej co do ich skutków i zdolności migracyjnych oraz skutków dla zdrowia ludzkiego; w związku z tym uważa, że w przypadku nanomateriałów konieczne powinno być uzyskanie zezwolenia na wykorzystanie nie tylko w tworzywach sztucznych, lecz we wszystkich materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością, a ponadto że nie należy ich oceniać wyłącznie luzem;

36. zauważa, że przeszkody rynkowe, a w szczególności występowanie o zezwolenia na podstawie różnych przepisów krajowych, skutkują utratą możliwości poprawy bezpieczeństwa żywności za pośrednictwem innowacji;

Identyfikowalność

37. uważa, że deklaracja zgodności może być skutecznym narzędziem gwarantującym, że materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością są zgodne z odpowiednimi przepisami, i zaleca, by wszystkim materiałom przeznaczonym do kontaktu z żywnością, zarówno tym zharmonizowanym, jak i niezharmonizowanym, towarzyszyła deklaracja zgodności i odpowiednia dokumentacja, jak ma to obecnie miejsce w przypadku materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, w odniesieniu do których przyjęto szczególne środki; uważa, że należy lepiej odzwierciedlić warunki użytkowania w odpowiednich deklaracjach zgodności;

38. ubolewa jednak, że mimo iż pewne dokumenty są obowiązkowe, deklaracje zgodności nie zawsze są dostępne do celów egzekwowania przepisów, a jeżeli są one dostępne, to ich jakość nie zawsze jest wystarczająca, aby zapewnić, że są one miarodajnym źródłem dokumentowania zgodności;

39. apeluje, by identyfikowalność i zgodność materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością importowanych z państw trzecich została zwiększona poprzez wprowadzenie wymogu prowadzenia należytej i pełnej dokumentacji dotyczącej identyfikowalności i deklaracji zgodności; podkreśla, że importowane materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością muszą być zgodne z normami UE, a tym samym gwarantować ochronę zdrowia publicznego i zapewniać uczciwą konkurencję;

40. wzywa Komisję do wprowadzenia obowiązkowego etykietowania zamierzonej obecności nanomateriałów w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością, jak również składu materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością stosowanych w produktach ekologicznych i produktach przeznaczonych dla grup krytycznych;

Zgodność, egzekwowanie prawa i kontrole

41. wyraża zaniepokojenie tym, że stopień egzekwowania przepisów dotyczących materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością jest w UE bardzo zróżnicowany; podkreśla znaczenie opracowania unijnych wytycznych dotyczących materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością, tak by ułatwić zharmonizowane i jednolite wdrażanie oraz lepsze egzekwowanie przepisów w państwach członkowskich; w związku z tym podkreśla znaczenie wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi; uważa, że inne nielegislacyjne opcje polityczne, takie jak doświadczenia związane z samooceną przemysłu, powinny być uzupełnieniem środków na rzecz poprawy egzekwowania rozporządzenia ramowego w sprawie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością;

42. uważa, że dzięki dalszej harmonizacji materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością można zapewnić jednolity, wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego;

43. zaleca wprowadzenie jednolitych unijnych norm dotyczących badań analitycznych dla poszczególnych materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością w celu zapewnienia, że przedsiębiorstwa i właściwe organy w całej UE będą prowadzić badania tą samą metodą; zauważa, że wprowadzenie jednolitych metod testowania zagwarantowałoby równe traktowanie materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością na całym rynku wewnętrznym, co zapewniłoby lepsze standardy monitorowania i wyższy poziom ochrony;

44. podkreśla, że obowiązkiem każdego państwa członkowskiego jest przeprowadzanie kontroli przedsiębiorstw, które produkują lub importują materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością; wyraża jednak ubolewanie, że niektóre państwa członkowskie nie nakładają na przedsiębiorstwa obowiązku rejestracji swojej działalności gospodarczej, dzięki czemu przedsiębiorstwa te mogą uniknąć kontroli zgodności; wzywa Komisję do zobligowania tych państw członkowskich, które dotychczas tego nie uczyniły, do nałożenia na wszystkie przedsiębiorstwa produkujące lub importujące materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością obowiązku oficjalnego zarejestrowania swojej działalności gospodarczej zgodnie z przeglądem rozporządzenia (WE) nr 882/2004; uznaje, że w szeregu państw członkowskich istnieją odpowiednie mechanizmy rejestracyjne, które mogą być przykładem najlepszych praktyk;

45. wzywa państwa członkowskie do prowadzenia częstszych i skuteczniejszych kontroli urzędowych opartych na ryzyku niezgodności oraz odnośnych zagrożeniach dla zdrowia, z uwzględnieniem ilości żywności, docelowej grupy konsumentów oraz okresu czasu, przez jaki żywność stykała się z danym materiałem przeznaczonym do kontaktu z żywnością, jak również rodzaju materiału przeznaczonego do kontaktu z żywnością, temperatury i wszelkich innych istotnych czynników;

Czwartek, 6 października 2016 r.

46. podkreśla, że państwa członkowskie muszą zapewnić niezbędny personel i wyposażenie do przeprowadzania jednolitych, rzetelnych i systematycznych kontroli, jak również system odstraszających kar w przypadkach stwierdzenia niezgodności, zgodnie z przeglądem rozporządzenia (WE) nr 882/2004;

47. podkreśla znaczenie sprawniejszej współpracy i koordynacji między państwami członkowskimi i Komisją za pośrednictwem systemu wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach, aby umożliwić szybkie i skuteczne usuwanie zagrożeń dla zdrowia;

48. wzywa Komisję do dalszej analizy podejścia opartego na kontroli bezpieczeństwa gotowych wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością lub innych procedur udzielania zezwoleń dla takich wyrobów;

49. z zadowoleniem przyjmuje program Komisji Europejskiej „Lepsze szkolenia na rzecz bezpieczniejszej żywności”; zachęca do rozszerzenia działań prowadzonych w jego ramach;

o

o o

50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0385

Kontrola stosowania prawa Unii – Sprawozdanie roczne za rok 2014**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie kontroli stosowania prawa Unii: sprawozdanie roczne za rok 2014 (2015/2326(INI))**

(2018/C 215/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 32. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2014) (COM(2015)0329),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Ocena projektu EU Pilot” (COM(2010)0070),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Drugie sprawozdanie z oceny projektu EU Pilot” (COM(2011)0930),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 kwietnia 2012 r. zatytułowany „Aktualizacja zasad postępowania w stosunkach ze skarżącymi w przedmiocie stosowania prawa unijnego” (COM(2012)0154),
 - uwzględniając Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie 30. i 31. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa UE (2012-2013) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 52 oraz art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, jak również Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Petycji (A8-0262/2016),
- A. mając na uwadze, że w art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) określono zasadniczą rolę Komisji jako „strażniczki traktatów”;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 ust. 1 TUE Karta praw podstawowych Unii Europejskiej ma taką samą moc prawną jak traktaty i obowiązuje instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz państwa członkowskie przy stosowaniu przez nie prawa Unii (art. 51 ust. 1 karty);
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 258 ust. 1 i 2 TFUE Komisja przedstawia państwu członkowskiemu uzasadnioną opinię, jeżeli uzna, że uchybiło ono jednemu ze zobowiązań na mocy traktatów, i może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli to państwo członkowskie nie zastosuje się do uzasadnionej opinii w terminie określonym przez Komisję;
- D. mając na uwadze, że Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską przewiduje wymianę informacji dotyczących wszystkich postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczętych na podstawie wezwań do usunięcia uchybienia, ale nie dotyczy nieformalnej procedury EU Pilot, która poprzedza wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0322.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- E. mając na uwadze, że Komisja powołuje się na art. 4 ust. 3 TUE i na zasadę lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, aby uzasadnić stosowanie przez siebie tajemnicy służbowej względem państw członkowskich w trakcie spraw w ramach EU Pilot;
- F. mając na uwadze, że sprawy w ramach EU Pilot powinny sprzyjać bliższej i spójnej współpracy między Komisją a państwami członkowskimi, aby można było eliminować naruszanie prawa UE w miarę możliwości już na wczesnym etapie i nie musieć stosować postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
- G. mając na uwadze, że w 2014 r. Komisja otrzymała 3 715 skarg dotyczących domniemanych naruszeń prawa UE, przy czym państwa członkowskie, których dotyczyła większość skarg, to Hiszpania (553), Włochy (475) i Niemcy (276);
- H. mając na uwadze, że w 2014 r. Komisja wszczęła 893 nowe postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, przy czym państwa członkowskie, których dotyczy najwyższa liczba otwartych spraw, to Grecja (89), Włochy (89) i Hiszpania (86);
- I. mając na uwadze, że w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do dobrej administracji definiuje się jako prawo każdej osoby do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, a zgodnie z art. 298 TFUE instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii wykonując swoje zadania, korzystają ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej;
1. przypomina, że zgodnie z art. 17 TUE Komisja odpowiada za nadzorowanie stosowania prawa Unii, w tym postanowień Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 6 ust. 1 TUE), które obowiązują instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz państwa członkowskie przy stosowaniu przez nie prawa Unii;
 2. uznaje, że główna odpowiedzialność za właściwe wdrażanie i stosowanie prawa UE spoczywa na państwach członkowskich, lecz zauważa, że nie zwalnia to instytucji unijnych z obowiązku przestrzegania prawa pierwotnego UE przy opracowywaniu prawa wtórnego UE;
 3. podkreśla kluczową rolę Komisji w nadzorowaniu stosowania prawa UE i przedkładaniu corocznego sprawozdania Parlamentowi i Radzie; wzywa Komisję do odgrywania w dalszym ciągu aktywnej roli w rozwijaniu różnych narzędzi służących poprawie wdrażania i egzekwowania prawa UE i zgodności z nim w państwach członkowskich, a ponadto do uwzględnienia w swoim następnym rocznym sprawozdaniu oprócz danych dotyczących wdrażania dyrektyw UE również danych dotyczących wdrażania rozporządzeń UE;
 4. uznaje, że główna odpowiedzialność za właściwe wdrażanie i stosowanie prawa UE spoczywa na państwach członkowskich, a także podkreśla, że stosując prawo UE, muszą one również w pełni przestrzegać podstawowych wartości i praw zapisanych w traktatach i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; przypomina, że nadzorowanie i ocena wdrażania prawa UE należy do Komisji; w związku z tym ponownie apeluje do państw członkowskich o systematyczne korzystanie z tabel korelacji, ale zauważa, że nie zwalnia to instytucji unijnych z obowiązku przestrzegania prawa pierwotnego UE przy opracowywaniu prawa wtórnego UE; traktuje to jako przypomnienie, że powinien korzystać z przysługującego mu prawa do sporządzania sprawozdań poświęconych kwestii wdrażania w odniesieniu do przepisów sektorowych;
 5. uznaje, że w związku z tym Parlament również ma do odegrania istotną rolę w ramach sprawowania politycznego nadzoru nad działaniami wykonawczymi Komisji, kontrolowania corocznych sprawozdań dotyczących monitorowania wdrażania prawa UE, a także w ramach przyjmowania odpowiednich rezolucji parlamentarnych; zauważa, że w dalszym ciągu może przyczynić się do terminowej i dokładnej transpozycji przepisów UE przez dzielenie się wiedzą fachową w procesie podejmowania decyzji ustawodawczych za pośrednictwem wcześniej nawiązanych kontaktów z parlamentami narodowymi;
 6. zauważa, że terminowa i prawidłowa transpozycja przepisów prawa UE do ustawodawstwa krajowego oraz wyraźne krajowe ramy legislacyjne powinny być dla państw członkowskich priorytetem w celu uniknięcia przypadków naruszenia prawa UE, a jednocześnie z zamiarem przysporzenia obywatelom i przedsiębiorstwom zamierzonych korzyści, możliwych dzięki skutecznemu i efektywnemu stosowaniu prawa UE;
 7. podkreśla istotną rolę, jaką odgrywają partnerzy społeczni, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i inne zainteresowane strony w tworzeniu ustawodawstwa oraz w monitorowaniu i zgłaszaniu uchybień w transpozycji i stosowaniu prawa UE przez państwa członkowskie; odnotowuje fakt uznania przez Komisję roli zainteresowanych stron przez uruchomienie w 2014 r. nowych narzędzi ułatwiających ten proces; zachęca zainteresowane strony do zachowania czujności w tym zakresie w przyszłości;

Czwartek, 6 października 2016 r.

8. uznaje wpływ skutecznego stosowania prawa UE na poprawę wiarygodności instytucji UE; docenia fakt, iż w sprawozdaniu rocznym Komisji przywiązano wagę do petycji składanych przez obywateli, przedsiębiorstwa i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, ponieważ jest to prawo podstawowe zapisane w traktacie lizbońskim, ważny element obywatelstwa europejskiego oraz istotna dodatkowa możliwość kontroli stosowania przepisów UE i określenia możliwych luk prawnych dzięki bezpośredniemu wyrażaniu przez obywateli ich opinii i dzieleniu się przez nich swoimi doświadczeniami w uzupełnieniu przysługującego im prawa do wyborów i referendum, które pozostają głównym sposobem demokratycznego wyrażania woli;

9. uważa, że nierealne terminy wdrażania aktów prawnych mogą prowadzić do niezdolności państw członkowskich do zastosowania się do nich, co stanowi domyślną zgodę na opóźnione stosowanie; wzywa instytucje europejskie do uzgodnienia stosowniejszych terminów wdrażania rozporządzeń i dyrektyw, tak aby uwzględnić niezbędne okresy kontroli i konsultacji; uważa, że Komisja powinna przedstawiać sprawozdania, przeglądy i rewizje aktów ustawodawczych w terminach ustalonych przez współprawodawców oraz przewidzianych w odpowiednich aktach prawnych;

10. wyraża zadowolenie, że nowe porozumienie instytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa zawiera przepisy, których celem jest poprawa wdrażania i stosowania prawa UE oraz zachęcanie do bardziej ustrukturyzowanej współpracy w tej dziedzinie; popiera zawarty w porozumieniu apel o sprawniejsze identyfikowanie środków krajowych, które nie są ściśle powiązane z prawodawstwem Unii (zjawisko nadmiernie rygorystycznego wdrażania); podkreśla znaczenie poprawy procesu transpozycji i potrzebę powiadamiania przez państwa członkowskie o środkach krajowych stanowiących uzupełnienie dyrektyw europejskich, jak i wyjaśniania tych środków; podkreśla, że stosując prawodawstwo UE, państwa członkowskie powinny unikać dodatkowego zbędnego obciążania go, gdyż prowadzi to do błędnego wyobrażenia o działalności prawodawczej UE i pogłębia nieuzasadniony sceptycyzm obywateli wobec UE; zauważa jednak, że nie ma to żadnego wpływu na prawo państw członkowskich do przyjmowania na szczeblu krajowym wyższych standardów społecznych i środowiskowych niż standardy uzgodnione na szczeblu UE;

11. podkreśla, że Parlament powinien odgrywać bardziej zdecydowaną rolę w analizowaniu przestrzegania prawa Unii przez kraje przystępujące i kraje, z którymi Unia Europejska podpisała układy o stowarzyszeniu; w związku z powyższym proponuje udzielenie tym krajom odpowiedniego wsparcia w ramach stałej współpracy z ich parlamentami narodowymi w zakresie przestrzegania i stosowania prawodawstwa UE;

12. sugeruje, by w odpowiedzi na roczne sprawozdania z postępów przygotowywane przez Komisję Parlament sporządzał nie same tylko rezolucje, ale sprawozdania dotyczące wszystkich państw kandydujących, aby umożliwić wszystkim zainteresowanym komisjom parlamentarnym wydanie opinii; jest zdania, że Komisja w dalszym ciągu powinna przygotowywać sprawozdania z postępów dotyczące wszystkich krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa, które podpisały układy o stowarzyszeniu, aby Parlament mógł systematycznie dokonywać wiarygodnej oceny postępów, jakie państwa te poczyniły we wdrażaniu dorobku prawnego Unii Europejskiej wchodzącego w zakres programu akcesji;

13. przychylnie odnosi się do 32. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa UE i zauważa, że środowisko, transport, rynek wewnętrzny i usługi były obszarami polityki, w odniesieniu do których najwięcej postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego rozpoczętych lub kontynuowanych w 2013 r. toczyło się nadal w 2014 r.; zauważa ponadto, że środowisko, zdrowie, ochrona konsumentów, mobilność i transport to w 2014 r. ponownie dziedziny polityki, w których wszczęto najwięcej nowych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; zachęca Komisję, by w celu zagwarantowania większej przejrzystości międzyinstytucjonalnej umożliwiła Parlamentowi lepszy dostęp do aktów spraw dotyczących naruszenia prawa wspólnotowego;

14. zauważa, że według sprawozdania rocznego „liczba formalnych postępowań w sprawie uchybienia zmniejszyła się w ciągu ostatnich pięciu lat” oraz że zdaniem Komisji odzwierciedla to skuteczność zorganizowanego dialogu z państwami członkowskimi w ramach projektu EU Pilot; uważa jednak, że przyczyn tego spadku w ostatnich latach, jak i przewidywanego spadku w najbliższych latach należy upatrywać przede wszystkim w stale malejącej liczbie nowych wniosków ustawodawczych Komisji; zwraca uwagę, że Komisja nie przeprowadza żadnych spraw w ramach EU Pilot w przypadku opóźnień we wdrażaniu dyrektyw;

15. przypomina, że taka ocena ex post nie zwalnia Komisji z obowiązku skutecznego i terminowego monitorowania, jak stosowane i wdrażane jest prawo UE, a także zauważa, że Parlament mógłby pomagać w przeglądzie wdrażania prawodawstwa, wykorzystując swoje uprawnienia kontrolne w stosunku do Komisji;

Czwartek, 6 października 2016 r.

16. zauważa, że wzrost liczby nowych spraw w ramach EU Pilot w badanym okresie oraz spadek liczby toczących się postępowań w sprawie uchybienia pokazują, o czym mowa w sprawozdaniu rocznym, że system EU Pilot sprawdził się i wywarł pozytywny wpływ dzięki działaniom na rzecz egzekwowania prawa UE; podkreśla jednak, że egzekwowanie prawa UE nie jest ani wystarczająco przejrzyste, ani nie podlega żadnej rzeczywistej kontroli przez skarżących czy zainteresowane strony, a także wyraża ubolewanie, że pomimo wielokrotnych apeli Parlament nadal ma niewystarczający dostęp do informacji o procedurze EU Pilot i nierozstrzygniętych sprawach; w związku z powyższym Parlament zwraca się do Komisji o zagwarantowanie większej przejrzystości informacji dotyczących procedury EU Pilot i nierozstrzygniętych spraw;

17. jest zdania, że kary finansowe za nieprzestrzeganie prawa UE powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, a także uwzględniać powtarzające się niedociągnięcia w tej samej dziedzinie, oraz że należy przestrzegać praw przysługujących państwom członkowskim;

18. zwraca uwagę, że w Unii Europejskiej, która zasadza się na praworządności oraz pewności i przewidywalności prawa, obywatele muszą, zgodnie z przysługującym im prawem, zostać powiadomieni w jasny, przystępny, przejrzysty i terminowy sposób (za pośrednictwem internetu lub innego medium) o tym, czy i które przepisy krajowe zostały przyjęte w ramach transpozycji przepisów unijnych i które władze krajowe są odpowiedzialne za zagwarantowanie ich prawidłowego wdrożenia;

19. wzywa Komisję do powiązania wszystkich istniejących portali, punktów dostępu i informacyjnych stron internetowych w ramach jednej bramy sieciowej, która zapewni obywatelom łatwy dostęp do formularzy skarg online oraz przyjaznych dla użytkowników informacji dotyczących postępowań w sprawie naruszenia przepisów; ponadto wzywa Komisję do uwzględnienia w swoim następnym sprawozdaniu monitorującym bardziej szczegółowych informacji dotyczących korzystania z tych portali;

20. przypomina o obustronnym obowiązku lojalnej współpracy między Komisją a Parlamentem; dlatego wzywa do przeglądu porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, aby umożliwić przekazywanie informacji o sprawach w ramach EU Pilot w postaci (poufnego) dokumentu komisji Parlamentu Europejskiego odpowiedzialnej za interpretowanie i wdrażanie prawa Unii;

21. przypomina, że w rezolucji z dnia 15 stycznia 2013 r.⁽¹⁾ Parlament wezwał do przyjęcia rozporządzenia UE w sprawie europejskiego prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego na mocy art. 298 TFUE, lecz choć rezolucję przyjęto przeważającą większością głosów (572 głosów za, 16 przeciw i 12 wstrzymujących się), Komisja nie przedstawiła swojego wniosku w następstwie postulatu Parlamentu; zwraca się do Komisji o ponowne rozpatrzenie rezolucji Parlamentu w celu przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie europejskiego prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego;

22. ubolewa w szczególności nad brakiem jakichkolwiek działań następczych w odniesieniu do swojego apelu o wiążące przepisy w formie rozporządzenia określającego różne aspekty postępowania w sprawie uchybienia i postępowania na etapie poprzedzającym wszczęcie tej procedury, w tym powiadomienia, obowiązujące terminy, prawo do bycia wysłuchanym, obowiązek podania przyczyn, a także prawo dostępu każdej osoby do dokumentacji jej dotyczącej, celem wzmocnienia praw obywateli i zagwarantowania przejrzystości;

23. przypomina w tym kontekście, że Komisja Prawna ustanowiła nową grupę roboczą ds. prawa administracyjnego, która podjęła decyzję o sporządzeniu konkretnego projektu rozporządzenia o postępowaniu organów administracji Unii, by posłużył on Komisji jako „źródło inspiracji”, nie z zamiarem kwestionowania prawa Komisji do inicjatywy, lecz aby pokazać, że tego rodzaju rozporządzenie byłoby zarówno przydatne, jak i możliwe do wprowadzenia w życie;

24. uważa, że celem wspomnianego projektu rozporządzenia nie jest zastąpienie obowiązującego prawodawstwa UE, lecz uzupełnienie istniejących braków lub wyjaśnienie problemów związanych z wykładnią oraz poprawienie zrozumiałości, jasności i spójności interpretacji obowiązujących przepisów, co byłoby korzystne dla obywateli i przedsiębiorstw oraz administracji i jej urzędników;

25. wzywa zatem po raz kolejny Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie europejskiego prawodawstwa dotyczącego postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem kroków podjętych dotychczas przez Parlament Europejski w tej dziedzinie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 17.

Czwartek, 6 października 2016 r.

26. przypomina, że instytucje UE, nawet jeśli działają jako członkowie grup międzynarodowych kredytodawców („trojki”), zobowiązane są przestrzegać traktatów i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
 27. wzywa Komisję do uczynienia zgodności z prawem UE rzeczywistym priorytetem politycznym realizowanym w bliskiej współpracy z Parlamentem, który ma obowiązek a) politycznego rozliczania Komisji i b) jako współprawodawca – dbania o to, by otrzymywać wszystkie niezbędne informacje w celu stałego usprawniania swojej pracy prawodawczej;
 28. opowiada się za utworzeniem w Parlamencie procedury do celów monitorowania stosowania prawa UE w państwach członkowskich, w ramach której możliwe byłoby analizowanie kwestii niezgodności w sposób uwzględniający sytuację poszczególnych krajów oraz fakt, że właściwe komisje stałe w Parlamencie monitorują stosowanie prawa UE w dziedzinach wchodzących w zakres swoich kompetencji;
 29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Komitetowi Regionów, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz parlamentom narodowym.
-

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0386

Wprowadzenie do obrotu ziaren genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy Bt11

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej wprowadzenia do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 (SYN-BTØ11-1) (D046173/01 – 2016/2919(RSP))

(2018/C 215/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej wprowadzenia do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 (SYN-BTØ11-1) (D046173/01,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającą dyrektywę Rady 90/220/EWG⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18 ust. 1,
- uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 19 maja 2005 r.⁽²⁾,
- uwzględniając opinię EFSA z dnia 6 grudnia 2012 r.⁽³⁾, w której aktualizuje się wnioski wypływające z oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810,
- uwzględniając opinię naukową przyjętą przez EFSA w dniu 6 grudnia 2012 r.⁽⁴⁾, która uzupełnia wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące uprawy odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 i MON 810,
- uwzględniając opinię naukową EFSA z dnia 28 maja 2015 r.⁽⁵⁾, w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt,
- uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1.

⁽²⁾ Opinia panelu EFSA ds. GMO wydana na wniosek Komisji i dotycząca powiadomienia złożonego przez przedsiębiorstwo Pioneer Hi-Bred International/Mycogen Seeds (nr ref.: C/F/96/05) o wprowadzeniu do obrotu zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 odpornej na szkodniki w celu wykorzystania w materiałach paszowych, do obróbki przemysłowej i uprawy zgodnie z częścią C dyrektywy 2001/18/WE (Dziennik EFSA, 2005, 213, s. 1–33).

⁽³⁾ Panel EFSA ds. GMO; opinia naukowa, w której aktualizuje się wnioski wypływające z oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810. Dziennik EFSA 2012; 10(12):3017. [98 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2012.3017.

⁽⁴⁾ Panel EFSA ds. GMO; opinia naukowa, która uzupełnia wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące uprawy odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 i MON 810. Dziennik EFSA 2012; 10(12):3016. [32 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2012.3016.

⁽⁵⁾ Panel EFSA ds. GMO. Opinia naukowa, w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt. Dziennik EFSA 2015; 13(7):4127, 31 ss., doi:10.2903/j.efsa.2015.4127.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE, kukurydzy (*Zea mays* L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera ⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w 1996 r., zgodnie z dyrektywą Rady 90/220/EWG ⁽²⁾, przedsiębiorstwo Syngenta Seeds SAS (wcześniej: Novartis Seeds) (zwane dalej zgłaszającym) wniosło do właściwego organu francuskiego zawiadomienie (ref.: C/F/96/05.10) o wprowadzeniu do obrotu kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie Bt11; mając na uwadze, że zaktualizowane zawiadomienie wniesiono w 2003 r., zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE;
- B. mając na uwadze, że genetycznie zmodyfikowana kukurydza Bt11 wykazuje ekspresję białka Cry1Ab, które jest białkiem Bt (od: *Bacillus thuringiensis* subsp. *Kurstaki*), nadającego odporność na omacnicę prosowiankę (*Ostrinia nubilalis*) i *Sesamia nonagrioides*, a także białka PAT nadającego tolerancję na herbicyd glufosynat amonowy;
- C. mając na uwadze, że glufosynat zaliczono do substancji działających szkodliwie na rozrodczość, w związku z czym podlega on kryteriom wyłączenia określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009; mając na uwadze, że w odniesieniu do już zatwierdzonych substancji kryteria te stosuje się w razie konieczności odnowienia zezwolenia; mając na uwadze, że zezwolenie dla glufosynatu traci ważność w 2017 r.; mając na uwadze, że w związku z tym od 2017 r. glufosynat zasadniczo nie powinien być stosowany;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 26c ust. 2 dyrektywy 2001/18/WE uprawa kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie Bt11 jest zabroniona na następujących obszarach: Walonia (Belgia); Bułgaria; Dania; Niemcy (z wyjątkiem do celów badawczych); Grecja; Francja; Chorwacja; Włochy; Cypr; Łotwa; Litwa; Luksemburg; Węgry; Malta; Holandia; Austria; Polska; Słowenia; Irlandia Północna (Zjednoczone Królestwo); Szkocja (Zjednoczone Królestwo); Walia (Zjednoczone Królestwo);
- E. mając na uwadze, że zdaniem EFSA dowody wskazują na to, iż 95–99 % uwalnianych pyłków opada ok. 50 m od ich źródła, choć pionowe ruchy powietrza lub podmuchy wiatru podczas uwalniania pyłków mogą je wnieść wysoko do atmosfery i przenieść na duże odległości dochodzące do kilku kilometrów;
- F. mając na uwadze, że w opinii z 2005 r. EFSA uznał, że w Europie nie występują kompatybilne krzyżowo dzikie odmiany tej kukurydzy i jednocześnie doszedł do wniosku, iż nie należy spodziewać się niezamierzonych efektów środowiskowych z powodu zdomowienia i rozprzestrzeniania się;
- G. mając na uwadze, że Teosinte, pierwotna odmiana kukurydzy jako rośliny uprawnej, występuje w Hiszpanii od 2009 r.; mając na uwadze, że uprawy Teosinte mogłyby stać się odbiorcami transgenicznego DNA pochodzącego ze zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810, którą uprawia się w niektórych regionach Hiszpanii, gdzie odmiana Teosinte jest szeroko rozpowszechniona; mając na uwadze, że przepływ genów może przejść na Teosinte, prowadząc do produkcji toksyny Bt, jak i do tego, że hybrydowe odmiany kukurydzy oraz Teosinte staną się odporniejsze w porównaniu z rodzimymi odmianami Teosinte; mając na uwadze, że scenariusz ten przewiduje poważne zagrożenia dla rolników i środowiska;
- H. mając na uwadze, że właściwe organy w Hiszpanii poinformowały Komisję o obecności Teosinte na hiszpańskich polach kukurydzy, a także o nader ograniczonym występowaniu na polach kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie; mając na uwadze, że z dostępnych informacji wynika, iż Teosinte zidentyfikowano także we Francji;
- I. mając na uwadze, że w dniu 13 lipca 2016 r. Komisja zwróciła się do EFSA o ocenę – do końca września 2016 r. – czy w dostępnej literaturze naukowej i innych stosownych informacjach pojawiają się nowe dowody mogące prowadzić do zmiany wniosków i zaleceń zawartych w opiniach naukowych EFSA poświęconych uprawie kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie MON 810, Bt11, 1507 i GA21;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0036.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska naturalnego organizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. L 117 z 8.5.1990, s. 15).

Czwartek, 6 października 2016 r.

- J. mając na uwadze, że w pkt 24 projektu decyzji wykonawczej Komisja twierdzi, że w odniesieniu do lokalnej śmiertelności EFSA rozważał dwa poziomy „akceptowalnej” śmiertelności lokalnej (0,5 i 1 %); mając jednak na uwadze, że w swojej opinii naukowej z dnia 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt, EFSA jednoznacznie stwierdza, że „każdy konkretny poziom ochrony podany przez panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie celem ilustracji ma jedynie charakter przykładowy” oraz że „siłą rzeczy każdy zastosowany próg musi mieć charakter arbitralny i należy go objąć możliwością zmiany zgodnie z obowiązującymi w UE celami w zakresie ochrony”;
- K. mając na uwadze, że w projekcie decyzji wykonawczej Komisja zdecydowała się na wybór poziomu lokalnej śmiertelności poniżej 0,5 % i w załączniku doń przewiduje arbitralne wartości w odniesieniu do zachowania odpowiedniej odległości, mianowicie co najmniej 5 m między polem kukurydzy Bt11 a siedliskiem chronionym, zgodnie z definicją w art. 2 ust. 3 dyrektywy 2004/35/WE, mimo że EFSA właściwie za potwierdzony uznaje fakt, iż odizolowanie chronionego siedliska od najbliższej uprawy kukurydzy Bt11 lub MON 810 pasem o szerokości 20 m prawdopodobnie zmniejszyłoby lokalną śmiertelność, nawet w przypadku wysoce wrażliwych larw z rzędu Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, do poziomu poniżej 0,5 %, przy czym odległość ta jest czterokrotnie większa niż odległość proponowana przez Komisję;
- L. mając na uwadze, że w swojej opinii naukowej przyjętej w dniu 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, EFSA stwierdza, iż „obecnie nie ma wystarczających danych pozwalających na analizę śmiertelności larw związanej z Bt w kontekście ogólnej śmiertelności”;
1. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w dyrektywie 2001/18/WE;
 2. uważa, że przeprowadzona przez EFSA ocena ryzyka dotycząca uprawy jest niekompletna, a zaproponowane przez Komisję zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem – nieodpowiednie;
 3. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji nie jest spójny z prawem Unii, gdyż nie jest on zgodny z celem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE, który zgodnie z zasadą ostrożności polega na zbliżeniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich oraz na ochronie zdrowia ludzkiego i środowiska w przypadku zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie dla celów innych niż wprowadzanie ich do obrotu we Wspólnocie lub w przypadku wprowadzania do obrotu organizmów zmodyfikowanych genetycznie jako produktów lub w produktach we Wspólnocie;
 4. wzywa Komisję do wycofania projektu decyzji wykonawczej;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0387

Wprowadzenie do obrotu ziaren genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy 1507**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej wprowadzenia do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy 1507 (DAS-Ø15Ø7-1) (D046172/00 – 2016/2920(RSP))**

(2018/C 215/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej wprowadzenia do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy 1507 (DAS-Ø15Ø7-1) (D046172/00,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającą dyrektywę Rady 90/220/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18 ust. 1,
- uwzględniając opinię naukową Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) w wersji zmienionej ostatnio w dniu 24 lutego 2012 r., która zawiera aktualną ewaluację oceny ryzyka środowiskowego oraz zaleceń w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczących odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy 1507 przeznaczonej do uprawy ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię naukową EFSA z dnia 18 października 2012 r., która uzupełnia wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy 1507 przeznaczonej do uprawy ⁽³⁾,
- uwzględniając opinię naukową EFSA z dnia 6 grudnia 2012 r., która aktualizuje wnioski wypływające z oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając opinię naukową EFSA z dnia 6 grudnia 2012 r., która uzupełnia wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące uprawy odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 i MON 810 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając opinię naukową EFSA z dnia 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1.

⁽²⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie; opinia naukowa zawierająca aktualną ewaluację oceny ryzyka środowiskowego oraz zaleceń w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczących odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy 1507 przeznaczonej do uprawy. Dziennik EFSA 2011; 9(11):2429 [73 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2011.2429.

⁽³⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie; opinia naukowa uzupełniająca wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy 1507 przeznaczonej do uprawy. Dziennik EFSA 2012; 10(11):2934 [36 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2012.2934.

⁽⁴⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie; opinia naukowa, która aktualizuje wnioski wypływające z oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810. Dziennik EFSA 2012; 10(12):3017. [98 pp.] doi:10.2903/j.efsa.2012.3017.

⁽⁵⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie; opinia naukowa, która uzupełnia wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące uprawy odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 i MON 810. Dziennik EFSA 2012; 10(12):3016 [36 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2012.3016.

⁽⁶⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie. Opinia naukowa, w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt. Dziennik EFSA 2015; 13(7):4127. [31 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2015.4127.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE, kukurydzy (*Zea mays* L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera ⁽²⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w 2011 r., zgodnie z dyrektywą Rady 90/220/EWG ⁽³⁾, przedsiębiorstwa Pioneer Overseas Corporation i Dow AgroSciences Europe Ltd wniosły do właściwego organu hiszpańskiego zawiadomienie (ref.: C/ES/01/01) o wprowadzeniu do obrotu kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie 1507; mając na uwadze, że zaktualizowane zawiadomienie wniesiono w 2003 r., zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE;
- B. mając na uwadze, że genetycznie zmodyfikowana kukurydza 1507 wykazuje ekspresję białka Cry1F, które jest białkiem Bt (od: *Bacillus thuringiensis* subsp. *Kurstaki*), nadającego odporność na omacnicę prosowiankę (*Ostrinia nubilalis*) i niektóre inne szkodniki z rzędu Lepidoptera, takie jak *Sesamia* spp., sówka (*Spodoptera frugiperda*), rolnica gwoździarka (*Agrotis ipsilon*) i *Diatraea grandiosella*, a także białka PAT nadającego tolerancję na herbicyd glufosynat amonowy;
- C. mając na uwadze, że glufosynat zaliczono do substancji działających szkodliwie na rozrodczość, w związku z czym podlega on kryteriom wyłączenia określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009; mając na uwadze, że w odniesieniu do już zatwierdzonych substancji kryteria te stosuje się w razie konieczności odnowienia zezwolenia; mając na uwadze, że zezwolenie dla glufosynatu traci ważność w 2017 r.; mając na uwadze, że w związku z tym od 2017 r. glufosynat zasadniczo nie powinien być stosowany;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 26c ust. 2 dyrektywy 2001/18/WE uprawa kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie 1507 jest zabroniona na następujących obszarach: Walonia (Belgia); Bułgaria; Dania; Niemcy (z wyjątkiem do celów badawczych); Grecja; Francja; Chorwacja; Włochy; Cypr; Łotwa; Litwa; Luksemburg; Węgry; Malta; Holandia; Austria; Polska; Słowenia; Irlandia Północna (Zjednoczone Królestwo); Szkocja (Zjednoczone Królestwo); Walia (Zjednoczone Królestwo);
- E. mając na uwadze, że zdaniem EFSA dowody wskazują na to, iż 95–99 % uwalnianych pyłków opada ok. 50 m od ich źródła, choć pionowe ruchy wiatru lub podmuchy wiatru podczas uwalniania pyłków mogą je wznieść wysoko do atmosfery i przenieść na duże odległości dochodzące do kilku kilometrów;
- F. mając na uwadze, że panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie określił ewentualny rozwój odporności szkodników z rzędu Lepidoptera będących przedmiotem zwalczania na białko Cry1F jako problem związany z uprawą kukurydzy 1507, gdyż rozwój odporności może prowadzić do zmiany praktyk zwalczania szkodników, a te z kolei mogą mieć negatywne skutki dla środowiska;
- G. mając na uwadze, że Teosinte, pierwotna forma kukurydzy jako rośliny uprawnej, występuje w Hiszpanii od 2009 r.; mając na uwadze, że uprawy Teosinte mogłyby stać się odbiorcami transgenicznego DNA pochodzącego ze zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810, którą uprawia się w niektórych regionach Hiszpanii, gdzie odmiana Teosinte jest szeroko rozpowszechniona; mając na uwadze, że przepływ genów może przejść na Teosinte, prowadząc do produkcji toksyny Bt, jak i do tego, że hybrydowe odmiany kukurydzy oraz Teosinte staną się odporniejsze w porównaniu z rodzimymi odmianami Teosinte; mając na uwadze, że scenariusz ten przewiduje poważne zagrożenia dla rolników i środowiska;

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0036.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska naturalnego organizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. L 117 z 8.5.1990, s. 15).

Czwartek, 6 października 2016 r.

- H. mając na uwadze, że właściwe organy w Hiszpanii poinformowały Komisję o obecności Teosinte na hiszpańskich polach kukurydzy, a także o nader ograniczonym występowaniu na polach kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie; mając na uwadze, że z dostępnych informacji wynika również, iż Teosinte zidentyfikowano także we Francji;
- I. mając na uwadze, że w dniu 13 lipca 2016 r. Komisja zwróciła się do EFSA o ocenę – do końca września 2016 r. – czy w dostępnej literaturze naukowej lub innych stosownych informacjach pojawiają się nowe dowody mogące prowadzić do zmiany wniosków i zaleceń zawartych w opiniach naukowych EFSA poświęconych uprawie kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie MON 810, Bt11, 1507 i GA21;
- J. mając na uwadze, że w pkt 24 projektu decyzji wykonawczej Komisja twierdzi, iż EFSA rozważał dwa poziomy „akceptowalnej” śmiertelności lokalnej (0,5 i 1 %); mając jednak na uwadze, że w swojej opinii naukowej z dnia 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt, EFSA właściwie jednoznacznie podkreśla, że „każdy konkretny poziom ochrony podany przez panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie celem ilustracji ma jedynie charakter przykładowy” oraz że „siłą rzeczy każdy zastosowany próg musi mieć charakter arbitralny i należy go objąć możliwością zmiany zgodnie z obowiązującymi w UE celami w zakresie ochrony”;
- K. mając na uwadze, że w projekcie decyzji wykonawczej Komisja zdecydowała się na wybór poziomu lokalnej śmiertelności poniżej 0,5 % i w załączniku doń przewiduje arbitralne wartości w odniesieniu do zachowania odpowiedniej odległości, mianowicie co najmniej 20 m między polem kukurydzy 1507 a siedliskiem chronionym, zgodnie z definicją w art. 2 ust. 3 dyrektywy 2004/35/WE, mimo że EFSA uznaje za potwierdzony fakt, iż odizolowanie chronionego siedliska od najbliższej uprawy kukurydzy 1507 pasem o szerokości 30 m prawdopodobnie zmniejszyłoby lokalną śmiertelność, nawet w przypadku wysoce wrażliwych larw z rzędu Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, do poziomu 0,5 % lub poniżej tego poziomu, przy czym odległość ta jest większa niż odległość proponowana przez Komisję;
- L. mając na uwadze, że w swojej opinii naukowej z dnia 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, EFSA stwierdził, iż „obecnie nie ma wystarczających danych pozwalających na analizę śmiertelności larw związanej z Bt w kontekście ogólnej śmiertelności”;
1. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w dyrektywie 2001/18/WE;
 2. uważa, że ocena ryzyka dotycząca uprawy, przeprowadzona przez EFSA, jest niekompletna, a zaproponowane przez Komisję zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem – nieodpowiednie;
 3. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji nie jest spójny z prawem Unii, gdyż nie jest on zgodny z celem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE, który zgodnie z zasadą ostrożności polega na zbliżeniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich oraz na ochronie zdrowia ludzkiego i środowiska w przypadku zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie dla celów innych niż wprowadzanie ich do obrotu we Wspólnocie lub w przypadku wprowadzania do obrotu organizmów zmodyfikowanych genetycznie jako produktów lub w produktach we Wspólnocie;
 4. wzywa Komisję do wycofania projektu decyzji wykonawczej;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.
-

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0388

Odnowienie zezwolenia na ziarna genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy MON 810

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej odnowienia zezwolenia na wprowadzenie do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810 (MON-ØØ81Ø-6) (D046170/00 – 2016/2921(RSP))

(2018/C 215/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji wykonawczej Komisji dotyczącej odnowienia zezwolenia na wprowadzenie do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810 (MON-ØØ81Ø-6) (D046170/00,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy⁽¹⁾, w szczególności jego art. 23 ust. 3,
- uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾,
- uwzględniając opinię naukową Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 6 grudnia 2012 r., która aktualizuje wnioski wypływające z oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810⁽³⁾,
- uwzględniając opinię naukową przyjętą przez EFSA w dniu 6 grudnia 2012 r., która uzupełnia wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące uprawy odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 i MON 810⁽⁴⁾,
- uwzględniając opinię naukową EFSA z dnia 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt⁽⁵⁾,
- uwzględniając opinię naukową EFSA z dnia 9 marca 2016 r.⁽⁶⁾ na temat rocznego sprawozdania przedsiębiorstwa Monsanto Europe S.A. w sprawie kontroli w kontekście ochrony środowiska po wprowadzeniu do obrotu, poświęconego uprawie w 2014 r. zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810,

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie; opinia naukowa, która aktualizuje wnioski wypływające z oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810. Dziennik EFSA 2012; 10(12):3017 [98 ss.], doi:10.2903/j.efsa.2012.3017.

⁽⁴⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie; opinia naukowa uzupełniająca wnioski wypływające z oceny ryzyka środowiskowego oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące uprawy odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy Bt11 i MON 810. Dziennik EFSA 2012; 10(12):3016 [s. 32]. doi:10.2903/j.efsa.2012.3016.

⁽⁵⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie. Opinia naukowa, w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt. Dziennik EFSA 2015; 13(7):4127 [31 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2015.4127.

⁽⁶⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie. Opinia naukowa na temat rocznego sprawozdania w sprawie kontroli w kontekście ochrony środowiska po wprowadzeniu do obrotu, poświęconego uprawie w 2014 r. zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810 (Monsanto Europe S.A.). Dziennik EFSA 2016; 14(4):4446 [26 ss.], doi:10.2903/j.efsa.2016.4446.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie wprowadzenia do obrotu w celu uprawy, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE, kukurydzy (*Zea mays* L., linia 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera ⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 11 i 18 kwietnia 2007 r. przedsiębiorstwo Monsanto Europe S.A. przedstawiło Komisji, zgodnie z art. 11 i 23 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, trzy wnioski o odnowienie zezwolenia na istniejące środki spożywcze, składniki żywności i materiały paszowe produkowane z kukurydzy MON 810, zezwolenia na żywność zawierającą kukurydzę MON 810 lub składającą się z niej, a także zezwolenia na kukurydzę MON 810 w produktach składających się z niej lub zawierających ją, mających inne przeznaczenie niż żywność lub pasza, tak jak każdy inny rodzaj kukurydzy, w tym przeznaczonych do uprawy; mając na uwadze, że po dacie wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 o produktach tych powiadomiono Komisję, zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 20 ust. 1 lit. b) tegoż rozporządzenia, a także ujęto je we wspólnotowym rejestrze genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy;
- B. mając na uwadze, że w dniu 9 marca 2016 r. przedsiębiorstwo Monsanto Europe S.A. wysłało do Komisji pismo z prośbą o oddzielne – w stosunku do reszty wniosku – rozpatrzenie części wniosku dotyczącej uprawy;
- C. mając na uwadze, że zmodyfikowana genetycznie kukurydza MON 810 w formie opisanej we wniosku wykazuje ekspresję na białko Cry1Ab uzyskiwane z *Bacillus thuringiensis* subsp. *kurstaki*, które nadaje odporność na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera, w tym na omacnicę prosowiankę (*Ostrinia nubilalis*) i *Sesamia* spp;
- D. mając na uwadze, że zezwolenia na wprowadzenie do obrotu w celu uprawy materiału siewnego zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810 udzielono pierwotnie zgodnie z dyrektywą Rady 90/220/EWG ⁽²⁾ na mocy decyzji Komisji 98/294/WE ⁽³⁾; mając na uwadze, że w dniu 3 sierpnia 1998 r. Francja udzieliła zgody przedsiębiorstwu Monsanto Europe S.A. (dalej: Monsanto) na wprowadzenie do obrotu produktów z kukurydzy MON 810;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 26c ust. 2 dyrektywy 2001/18/WE uprawa zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810 jest zabroniona na następujących obszarach: Walonia (Belgia); Bułgaria; Dania; Niemcy (z wyjątkiem do celów badawczych); Grecja; Francja; Chorwacja; Włochy; Cypr; Łotwa; Litwa; Luksemburg; Węgry; Malta; Holandia; Austria; Polska; Słowenia; Irlandia Północna (Zjednoczone Królestwo); Szkocja (Zjednoczone Królestwo); Walia (Zjednoczone Królestwo);
- F. mając na uwadze, że zdaniem EFSA dowody wskazują na to, iż 95–99 % uwalnianych pyłków opada ok. 50 m od ich źródła, choć pionowe ruchy wiatru lub podmuchy wiatru podczas uwalniania pyłków mogą je wzniesić wysoko do atmosfery i przenieść na duże odległości dochodzące do kilku kilometrów;
- G. mając na uwadze, że EFSA arbitralnie wykluczył zapylenie krzyżowe kukurydzy z zakresu swoich opinii naukowych na temat kukurydzy MON 810, pomijając tym samym potencjalne zagrożenia dla różnorodności biologicznej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0036.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie (Dz.U. L 117 z 8.5.1990, s. 15).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 98/294/WE z dnia 22 kwietnia 1998 r. dotycząca wprowadzenia do obrotu zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy (*Zea mays* L., linia MON 810), w zastosowaniu dyrektywy Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 131 z 5.5.1998, s. 32).

Czwartek, 6 października 2016 r.

- H. mając na uwadze, że Teosinte, czyli pierwotne gatunki kukurydzy jako rośliny uprawnej, występują w Hiszpanii od 2009 r.; mając na uwadze, że uprawy Teosinte mogłyby stać się odbiorcami transgenicznego DNA pochodzącego ze zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810, którą uprawia się w niektórych regionach Hiszpanii, gdzie odmiana Teosinte jest szeroko rozpowszechniona; mając na uwadze, że może dojść do przepływu genów na Teosinte, co spowodowałoby wytwarzanie przez nią toksyny Bt, jak i do tego, że hybrydowe odmiany kukurydzy oraz Teosinte staną się odporniejsze w porównaniu z rodzimymi odmianami Teosinte; mając na uwadze, że scenariusz ten przewiduje poważne zagrożenia dla rolników i środowiska;
- I. mając na uwadze, że właściwe organy w Hiszpanii poinformowały Komisję o obecności Teosinte na hiszpańskich polach kukurydzy, a także o nader ograniczonym występowaniu na polach kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie; mając na uwadze, że z dostępnych informacji wynika ponadto, iż Teosinte zidentyfikowano także we Francji;
- J. mając na uwadze, że w dniu 13 lipca 2016 r. Komisja zwróciła się do EFSA o ocenę – do końca września 2016 r. – czy w dostępnej literaturze naukowej i innych stosownych informacjach pojawiają się nowe dowody mogące prowadzić do zmiany wniosków i zaleceń zawartych w opiniach naukowych EFSA poświęconych uprawie kukurydzy zmodyfikowanej genetycznie MON 810, Bt11, 1507 i GA21;
- K. mając na uwadze, że w pkt 22 projektu decyzji wykonawczej Komisji stwierdzono, że w odniesieniu do kwestii lokalnej śmiertelności EFSA uznał dwa poziomy „akceptowalnej” śmiertelności lokalnej (0,5 i 1 %), ale mając na uwadze, że w swojej opinii naukowej przyjętej w dniu 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, na pyłki kukurydzy Bt, EFSA właściwie jednoznacznie stwierdza, że „każdy konkretny poziom ochrony podany przez panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie celem ilustracji ma jedynie charakter przykładowy” oraz że „siłą rzeczy każdy zastosowany próg musi mieć charakter arbitralny i należy go objąć możliwością zmiany zgodnie z obowiązującymi w UE celami w zakresie ochrony”;
- L. mając na uwadze, że w projekcie decyzji wykonawczej Komisja zdecydowała się na wybór poziomu lokalnej śmiertelności poniżej 0,5 % i w załączniku doń przewiduje arbitralne wartości w odniesieniu do zachowania odpowiedniej odległości, mianowicie co najmniej 5 m między polem kukurydzy MON 810 a siedliskiem chronionym, zgodnie z definicją w art. 2 ust. 3 dyrektywy 2004/35/WE, mimo że EFSA uznaje za potwierdzony fakt, iż odizolowanie chronionego siedliska od najbliższej uprawy kukurydzy Bt11 lub MON 810 pasem o szerokości 20 m, a więc czterokrotnie szerszym niż odległość zaproponowana przez Komisję, prawdopodobnie zmniejszyłoby lokalną śmiertelność, nawet w przypadku wysoce wrażliwych larw z rzędu Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, do poziomu 0,5 % lub poniżej tego poziomu;
- M. mając na uwadze, że w swojej opinii naukowej przyjętej w dniu 28 maja 2015 r., w której aktualizuje się zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem w celu ograniczenia narażenia Lepidoptera niebędących przedmiotem zwalczania, które należy chronić w chronionych siedliskach, EFSA stwierdził, iż „obecnie nie ma wystarczających danych pozwalających na analizę śmiertelności larw związanej z Bt w kontekście ogólnej śmiertelności”;
- N. mając na uwadze, że stale nie egzekwuje się wymogu kontroli w kontekście ochrony środowiska po wprowadzeniu do obrotu, gdyż EFSA zwraca uwagę, że ze sprawozdania na temat tej kontroli za rok 2014 wynika częściowe niespełnienie w Hiszpanii wymogu zagwarantowania obszarów wolnych od Bt, co zaobserwowano w latach poprzednich, oraz że podczas analizy kwestionariuszy wypełnianych przez rolników oraz przeglądu stosownej literatury dopatrzone się braków metodologicznych podobnych do tych, jakie znaleziono w poprzednich rocznych sprawozdaniach na temat kontroli w kontekście ochrony środowiska po wprowadzeniu do obrotu, dotyczących kukurydzy MON 810;
- O. mając na uwadze, że panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie każdego roku stale i zdecydowanie powtarza – na próżno – swoje zalecenia dotyczące kontroli kukurydzy MON 810 w kontekście ochrony środowiska po wprowadzeniu do obrotu, aby uzyskać więcej szczegółowych informacji na temat metod pobierania próbek, ograniczyć możliwość obciążenia selekcji w kwestionariuszach wypełnianych przez rolników i zadbać o identyfikację wszystkich odpowiednich publikacji naukowych; mając na uwadze, że w kwestii usprawnienia schematu pobierania próbek w związku z sondażem wśród rolników panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie każdego roku na próżno podkreśla znaczenie krajowych rejestrów upraw organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz powtarza własne zalecenia dla podmiotów posiadających zezwolenie, dotyczące jak najlepszego wykorzystania przez nich informacji zawartych w rejestrach krajowych oraz prowadzenia dialogu z podmiotami odpowiedzialnymi za zarządzanie tymi rejestrami w regionach uprawy kukurydzy MON 810;

Czwartek, 6 października 2016 r.

1. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003;
 2. uważa, że ocena ryzyka dotycząca uprawy, przeprowadzona przez EFSA, jest niekompletna, a zaproponowane przez Komisję zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem – nieodpowiednie;
 3. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji jest niespójny z prawem Unii, gdyż nie odpowiada celowi rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 zakładającemu – zgodnie z zasadami ogólnymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 – stworzenie podstawy do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony życia i zdrowia ludzkiego, zdrowia i dobrostanu zwierząt, środowiska naturalnego oraz interesów konsumenta w związku z genetycznie zmodyfikowaną żywnością i paszą, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
 4. wzywa Komisję do wycofania projektu decyzji wykonawczej;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.
-

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0389

Wprowadzenie do obrotu produktów z genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy MON 810

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę MON 810 (MON-ØØ81Ø-6) (D046169/00 – 2016/2922(RSP))

(2018/C 215/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 (D046169/00) produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę MON 810 (MON-ØØ81Ø-6),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003 z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 3 i art. 23 ust. 3,
- uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾,
- uwzględniając głosowanie w dniu 8 lipca 2016 r. – bez wydania opinii – w Stałym Komitecie ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt, o którym mowa w art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003,
- uwzględniając opinię naukową Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z dnia 6 grudnia 2012 r.⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2279 z dnia 4 grudnia 2015 r. zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003⁽⁴⁾ produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003⁽⁵⁾ produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87705 × MON 89788 (MON-877Ø5-6 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003⁽⁶⁾ produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87708 × MON 89788 (MON-877Ø8-9 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1829/2003⁽⁷⁾ produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję FG72 (MST-FGØ72-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ Panel EFSA ds. GMO; opinia naukowa, która aktualizuje wnioski wypływające z oceny ryzyka oraz zalecenia w zakresie zarządzania ryzykiem dotyczące odpornej na szkodniki zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy MON 810. Dziennik EFSA 2012; 10(12):3017 [98 ss.] doi:10.2903/j.efsa.2012.3017.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0456.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte P8_TA(2016)0040.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0039.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0038.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych oraz produktów zawierających genetycznie zmodyfikowane odmiany kukurydzy łączące dwie lub trzy spośród modyfikacji genetycznych Bt11, MIR162, MIR604 i GA21, składających się z nich lub z nich wyprodukowanych, oraz uchylającej decyzje 2010/426/UE, 2011/893/UE, 2011/892/UE i 2011/894/UE⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 11 i 18 kwietnia 2007 r. przedsiębiorstwo Monsanto Europe S.A. przedstawiło Komisji, zgodnie z art. 11 i 23 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, trzy wnioski o odnowienie zezwolenia na istniejące środki spożywcze, składniki żywności i materiały paszowe produkowane z kukurydzy MON 810, zezwolenia na żywność zawierającą kukurydzę MON 810 lub składającą się z niej, a także zezwolenia na kukurydzę MON 810 w produktach składających się z niej lub zawierających ją, mających inne przeznaczenie niż żywność lub pasza, tak jak każdy inny rodzaj kukurydzy, w tym przeznaczonych do uprawy; mając na uwadze, że po dacie wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 o produktach tych powiadomiono Komisję, zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 20 ust. 1 lit. b) tegoż rozporządzenia, a także ujęto je w wspólnotowym rejestrze genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy;
- B. mając na uwadze, że w dniu 9 marca 2016 r. przedsiębiorstwo Monsanto Europe S.A. wysłało do Komisji pismo z prośbą o oddzielne – w stosunku do reszty wniosku – rozpatrzenie części wniosku dotyczącej uprawy;
- C. mając na uwadze, że zmodyfikowana genetycznie kukurydza MON-ØØ81Ø-6 w formie opisanej we wniosku wykazuje ekspresję na białko Cry1Ab uzyskiwane z *Bacillus thuringiensis* subsp. *kurstaki*, które nadaje odporność na drapieżnictwo ze strony niektórych szkodników z rzędu Lepidoptera, w tym omacnicy prosowianki (*Ostrinia nubilalis*) i *Sesamia spp*;
- D. mając na uwadze, że projekt decyzji wykonawczej Komisji został poddany pod głosowanie na posiedzeniu Stałego Komitetu w dniu 8 lipca 2016 r., ale nie doszło do wydania opinii;
- E. mając na uwadze, że dwa główne powody, dla których państwa członkowskie zagłosowały przeciw lub wstrzymały się od głosu, to brak długofalowych badań żywieniowych i badań toksyczności oraz niewystarczająca ocena ryzyka;
- F. mając na uwadze, że projekt decyzji wykonawczej Komisji poddano pod głosowanie na posiedzeniu komitetu odwoławczego w dniu 15 września 2016 r., ale ponownie nie wydano żadnej opinii, przy czym 12 państw członkowskich reprezentujących 38,74 % ludności UE głosowało za, 11 państw członkowskich reprezentujących 18,01 % ludności UE głosowało przeciw, 4 państwa członkowskie reprezentujące 43,08 % ludności UE wstrzymały się od głosu, a jedno państwo członkowskie reprezentujące 0,17 % ludności UE było nieobecne podczas głosowania;
- G. mając na uwadze, że w dniu 22 kwietnia 2015 r., w uzasadnieniu wniosku ustawodawczego zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1829/2003, Komisja wyraziła ubolewanie w związku z faktem, że od czasu wejścia w życie tegoż rozporządzenia decyzje zatwierdzające są przyjmowane przez Komisję, zgodnie z obowiązującymi przepisami, bez poparcia w formie opinii komitetów z państw członkowskich oraz że zwrot dokumentacji do Komisji w celu podjęcia ostatecznej decyzji, który zdecydowanie stanowił wyjątek w całej procedurze, stał się normą w zakresie podejmowania decyzji w sprawie zatwierdzania genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy;
- H. mając na uwadze, że w dniu 28 października 2015 r. Parlament odrzucił wniosek ustawodawczy z dnia 22 kwietnia 2015 r. zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 ze względu na to, że o ile uprawa z natury rzeczy ma miejsce na terytorium państwa członkowskiego, to handel GMO ma charakter transgraniczny, co oznacza, że krajowy zakaz „sprzedaży i stosowania” zaproponowany przez Komisję może okazać się niemożliwy do wyegzekwowania bez ponownego wprowadzenia kontroli granicznych w odniesieniu do przywozu; mając na uwadze, że Parlament odrzucił wniosek ustawodawczy zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 oraz zwrócił się do Komisji o wycofanie tego wniosku i o przedstawienie nowego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0271.

Czwartek, 6 października 2016 r.

1. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003;
 2. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji jest niespójny z prawem Unii, gdyż nie odpowiada celowi rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 zakładającemu – zgodnie z zasadami ogólnymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 – stworzenie podstawy do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony życia i zdrowia ludzkiego, zdrowia i dobrostanu zwierząt, środowiska naturalnego oraz interesów konsumenta w związku z genetycznie zmodyfikowaną żywnością i paszą, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
 3. wzywa Komisję do wycofania projektu decyzji wykonawczej;
 4. wzywa Komisję, aby przedstawiła nowy wniosek ustawodawczy na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 w taki sposób, by uwzględnić wyrażane często na szczeblu krajowym obawy, które dotyczą nie tylko kwestii związanych z bezpieczeństwem GMO dla zdrowia lub środowiska;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 6 października 2016 r.

P8_TA(2016)0390

Wprowadzenie do obrotu genetycznie zmodyfikowanej bawełny 281-24- 236 × 3006-210-23 × MON 88913

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną bawełnę 281-24-236 × 3006-210-23 × MON 88913 (DAS-24236-5×DAS-21Ø23-5×MON-88913-8), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (D046168/00 – 2016/2923(RSP))

(2018/C 215/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną bawełnę 281-24-236 × 3006-210-23 × MON 88913 (DAS-24236-5×DAS-21Ø23-5×MON-88913-8), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (D046168/00,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 3 i art. 19 ust. 3,
- uwzględniając art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾,
- uwzględniając głosowanie w dniu 8 lipca 2016 r. – bez wydania opinii – w Stałym Komitecie ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt, o którym mowa w art. 35 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003,
- uwzględniając opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności z dnia 9 marca 2016 r.⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/2279 z dnia 4 grudnia 2015 r. zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę NK603 × T25 (MON-ØØ6Ø3-6 × ACS-ZMØØ3-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87705 × MON 89788 (MON-877Ø5-6 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87708 × MON 89788 (MON-877Ø8-9 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽³⁾ Panel EFSA ds. organizmów modyfikowanych genetycznie (GMO); opinia naukowa w sprawie wniosku przedsiębiorstwa Dow Agrosciences LLC (EFSA-GMO-NL-2009-68) dotyczącego wprowadzenia do obrotu bawełny 281-24-236 × 3006-210-23 × MON 88913 w żywności i w celach spożywczych, wywozu i przetwarzania na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003. EFSA Dziennik EFSA 2016; 14(4):4430 [21 ss.]; doi: 10.2903/j.efsa.2016.4430.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0456.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0040.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0039.

Czwartek, 6 października 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję FG72 (MST-FGØ72-2), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji zezwalającej na wprowadzenie do obrotu produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną kukurydzę Bt11 × MIR162 × MIR604 × GA21, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych oraz produktów zawierających genetycznie zmodyfikowane odmiany kukurydzy łączące dwie lub trzy spośród modyfikacji genetycznych Bt11, MIR162, MIR604 i GA21, składających się z nich lub z nich wyprodukowanych, oraz uchylającej decyzje 2010/426/UE, 2011/893/UE, 2011/892/UE i 2011/894/UE⁽²⁾,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 106 ust. 2 i 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 12 marca 2009 r. przedsiębiorstwo Dow AgroSciences Europe zwróciło się, zgodnie z art. 5 i 17 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, do właściwego organu Niderlandów z wnioskiem o wprowadzenie do obrotu żywności, składników żywności i paszy zawierających bawełnę 281-24-236 × 3006-210-23 × MON 88913, składających się z niej lub z niej wyprodukowanych;
- B. mając na uwadze, że opisana we wniosku zmodyfikowana genetycznie bawełna DAS-24236-5×DAS-21Ø23-5×MON-88913-8 wykazuje ekspresję białka transferazy acetylu fosfotrycyny, które powoduje tolerancję na środki chwastobójcze zawierające glufosynat amonowy, i zmodyfikowanego białka syntazy CP4 5-enolpirogrotonianoszikimowo-3-fosforanowej (CP4 EPSPS), które nadaje tolerancję na środki chwastobójcze zawierające glifosat, białek Cry1F i Cry1Ac, nadających odporność na niektóre szkodniki z rzędu Lepidoptera (łuskoścrydła), oraz mając na uwadze, że w dniu 20 marca 2015 r. Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem – wyspecjalizowana agencja Światowej Organizacji Zdrowia zajmująca się badaniami nad rakiem – zaklasyfikowała glifosat jako substancję prawdopodobnie rakotwórczą dla ludzi⁽³⁾;
- C. mając na uwadze, że projekt decyzji wykonawczej Komisji został poddany pod głosowanie na posiedzeniu Stałego Komitetu w dniu 8 lipca 2016 r., ale nie wydano żadnej opinii;
- D. mając na uwadze, że projekt decyzji wykonawczej Komisji został poddany pod głosowanie na posiedzeniu komitetu odwoławczego w dniu 15 września 2016 r., ale ponownie nie wydano żadnej opinii, przy czym 11 państw członkowskich reprezentujących 38,66 % ludności UE głosowało za, 14 państw członkowskich reprezentujących 33,17 % ludności UE głosowało przeciw, 2 państwa członkowskie reprezentujące 28 % ludności UE wstrzymały się od głosu, a jedno państwo członkowskie reprezentujące 0,17 % ludności UE było nieobecne podczas głosowania;
- E. mając na uwadze, że w dniu 22 kwietnia 2015 r., w uzasadnieniu wniosku ustawodawczego zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1829/2003, Komisja wyraziła ubolewanie w związku z faktem, że od czasu wejścia w życie tegoż rozporządzenia decyzje zatwierdzające są przyjmowane przez Komisję, zgodnie z obowiązującymi przepisami, bez poparcia w formie opinii komitetów z państw członkowskich oraz że zwrot dokumentacji do Komisji w celu podjęcia ostatecznej decyzji, który zdecydowanie stanowił wyjątek w całej procedurze, stał się normą w zakresie podejmowania decyzji w sprawie zatwierdzania genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy;
- F. mając na uwadze, że w dniu 28 października 2015 r. Parlament odrzucił wniosek ustawodawczy z dnia 22 kwietnia 2015 r. zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003⁽⁴⁾ ze względu na to, że o ile uprawa z natury rzeczy ma miejsce na terytorium państwa członkowskiego, to handel GMO ma charakter transgraniczny, co oznacza, że krajowy zakaz „sprzedaży i stosowania” zaproponowany przez Komisję może okazać się niemożliwy do wyegzekwowania bez ponownego wprowadzenia kontroli granicznych w odniesieniu do przywozu; mając na uwadze, że Parlament odrzucił wniosek ustawodawczy zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 oraz zwrócił się do Komisji o wycofanie tego wniosku i o przedstawienie nowego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0038.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0271.

⁽³⁾ IARC Monographs, t. 112: evaluation of five organophosphate insecticides and herbicides [ocena pięciu insektycydów i herbicydów fosforoorganicznych], 20 marca 2015 r.
<http://www.iarc.fr/en/media-centre/iarcnews/pdf/MonographVolume112.pdf>

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0379.

Czwartek, 6 października 2016 r.

1. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji przekracza uprawnienia wykonawcze przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003;
 2. uważa, że projekt decyzji wykonawczej Komisji jest niespójny z prawem Unii, gdyż nie odpowiada celowi rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 zakładającemu – zgodnie z zasadami ogólnymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 – stworzenie podstawy do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony życia i zdrowia ludzkiego, zdrowia i dobrostanu zwierząt, środowiska naturalnego oraz interesów konsumenta w związku z genetycznie zmodyfikowaną żywnością i paszą, przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
 3. wzywa Komisję do wycofania projektu decyzji wykonawczej;
 4. wzywa Komisję, aby przedstawiła nowy wniosek ustawodawczy na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zmieniający rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 w taki sposób, by uwzględnić wyrażane często na szczeblu krajowym obawy, które dotyczą nie tylko kwestii związanych z bezpieczeństwem GMO dla zdrowia lub środowiska;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0402

Strategia UE wobec Iranu po zawarciu porozumienia w sprawie energii jądrowej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie strategii UE wobec Iranu po zawarciu porozumienia w sprawie energii jądrowej (2015/2274(INI))

(2018/C 215/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini oraz irańskiego ministra spraw zagranicznych Mohammada Dżawada Zarifa, wydane dnia 16 kwietnia 2016 r. w Teheranie,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2231 (2015) przyjętą dnia 20 lipca 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie porozumienia dotyczącego irańskiego programu jądrowego z dnia 20 lipca 2015 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza rezolucję z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie podejścia UE do Iranu ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie sytuacji mniejszości etnicznych w Iranie ⁽²⁾, rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie Iranu – niedawne przypadki łamania praw człowieka ⁽³⁾ oraz rezolucję z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie strategii UE wobec Iranu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając ramy strategiczne i plan działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji; uwzględniając coroczne sprawozdania UE na temat praw człowieka,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie corocznych sprawozdań UE na temat praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2015 r. w sprawie kary śmierci ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ z dnia 10 marca 2016 r. na temat sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu, jego niedawne oświadczenia z dnia 20 maja i z dnia 8 czerwca 2016 r., w których wyraża on zaniepokojenie w związku z przypadkami uwięzienia obrońców praw człowieka i coraz częstszym ostatnio nawoływaniem do nienawiści wobec społeczności bahaitów, a także sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 70/173 w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu (A/RES/70/173) przyjętą dnia 17 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Federiki Mogherini z dnia 14 października 2015 r. w sprawie egzekucji nieletniego przestępcy w Iranie oraz z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie skazania irańskiej obrończyni praw człowieka Narges Mohammadi,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0286/2016),

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 163.

⁽²⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 102.

⁽³⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 157.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0339.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0348.

Wtorek, 25 października 2016 r.

A. mając na uwadze, że dzięki porozumieniu jądrowemu z Iranem i wewnętrznej sytuacji politycznej w tym kraju zaistniała szansa na reformy w Iranie i poprawę jego stosunków z Unią Europejską;

Stosunki UE-Iran

Dialog polityczny

1. uważa, że Wspólny kompleksowy plan działania, znany również jako „porozumienie jądrowe z Iranem”, to wybitne osiągnięcie dla dyplomacji wielostronnej, a szczególnie dla dyplomacji europejskiej, które powinno umożliwić nie tylko znaczną poprawę w stosunkach między UE a Iranem, lecz również propagowanie stabilności w całym regionie; uważa, że wszystkie strony odpowiadają teraz za zapewnienie jego dokładnej i pełnej realizacji; wyraża zadowolenie z powodu ustanowienia wspólnej komisji, w skład której wchodzi przedstawiciele Iranu oraz E3/UE+3 (Chiny, Francja, Niemcy, Federacja Rosyjska, Zjednoczone Królestwo i Stany Zjednoczone, a także wiceprzewodnicząca Komisji / wysoka przedstawiciel); w pełni wspiera wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w funkcji koordynatora wspólnej komisji ustanowionej na mocy Wspólnego kompleksowego planu działania, a także wyraża przekonanie, że wciąż najważniejsza jest dokładna i pełna realizacja tego planu działania;

2. z zadowoleniem przyjmuje wizytę w Iranie w dniu 16 kwietnia 2016 r. wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Federiki Mogherini oraz siedmiu komisarzy europejskich, która to wizyta stanowiła ważny krok w kierunku ustanowienia ambitnego programu dwustronnych stosunków między UE a Iranem w obszarach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; zwraca uwagę, że liczne oświadczenia Komisji i wizyty delegacji unijnych w Iranie dotyczyły stosunków handlowo-gospodarczych, a w ostatniej delegacji uczestniczyła wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel wraz z siedmioma komisarzami;

3. przypomina, że decyzja Rady o zniesieniu wszystkich sankcji związanych z polityką jądrową wobec Islamskiej Republiki Iranu wskutek wywiązania się przez to państwo z zobowiązań podjętych w ramach Wspólnego kompleksowego planu działania umożliwia wznowienie stosunków z Iranem i stworzy możliwości dla obu stron oraz przyniesie im korzyści, pozwalając na ponowne otwarcie irańskiego rynku dla europejskich przedsiębiorstw; przypomina, że Iran dysponuje liczną grupą stosunkowo dobrze wykształconych i młodych obywateli, ma jedną z najbardziej zróżnicowanych struktur PKB w regionie oraz potrzebuje inwestycji i jest potencjalnym rynkiem zbytu dla europejskich towarów wysokiej jakości;

4. z zadowoleniem przyjmuje otwartość w stosunkach z Iranem; wskazuje, że rozwój stosunków między UE a Iranem powinien iść w parze z wdrażaniem porozumienia w sprawie energii jądrowej / Wspólnego kompleksowego planu działania; przypomina, że zgodnie z porozumieniem jego niewdrożenie przez Iran może prowadzić do przywrócenia sankcji; zachęca do odnowienia stosunków między UE i jej państwami członkowskimi a Iranem, przy ścisłej współpracy obu stron nad kwestiami dwustronnymi i wielostronnymi w celu zagwarantowania większej stabilności w regionie i skutecznego wdrożenia porozumienia jądrowego; jest zdania, że stosunki między UE a Iranem należy rozwijać w drodze dialogu na wielu szczeblach, obejmującego kontakty polityczne, dyplomatyczne, gospodarcze, akademickie i międzyludzkie oraz kontakty w kwestiach technicznych, w których uczestniczą podmioty społeczeństwa obywatelskiego, organizacje pozarządowe i obrońcy praw człowieka; wspiera wznowienie relacji UE-Iran, przynoszących wzajemne korzyści obu stronom, opartych na realistycznej ocenie wspólnych interesów i różnic z myślą o wspieraniu stopniowego rozwijania współpracy w atmosferze budowania zaufania, przede wszystkim dla dobra ludności Iranu i UE; w związku z tym popiera zobowiązanie się Unii Europejskiej do wznowienia współpracy z Iranem w oparciu o dialog: o szerokim zakresie, zakładający współpracę w obszarach, w których Iran i UE mają wzajemne interesy, krytyczny, otwarty i szczery w dziedzinach, w których Iran i UE nie zgadzają się, ale poszukują płaszczyzny porozumienia, a także ogólnie konstruktywny w przesłaniu i praktyce;

5. z zadowoleniem przyjmuje zmiany instytucjonalne wprowadzone w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ) w celu odzwierciedlenia wyników Wspólnego kompleksowego planu działania, zwłaszcza ustanowienie w ESDZ grupy zadaniowej ds. Iranu w celu koordynowania różnych obszarów działania we wszystkich kwestiach związanych z Iranem; z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte przez ESDZ w celu utworzenia delegatury UE w Teheranie, o co apelowano we wcześniejszych rezolucjach PE, ponieważ pozwoli to UE współpracować z władzami irańskimi, aby umożliwić lepsze zrozumienie samej UE w społeczeństwie Iranu, wyjaśniać nieporozumienia i budować intensywniejszą współpracę między UE a Iranem; podkreśla w tym względzie, że handel i inwestycje należą do kompetencji UE oraz że ustanowienie delegatury UE w Teheranie ułatwiłoby współpracę między Iranem a UE w obszarach handlu, edukacji, kultury, praw człowieka i zrównoważenia środowiskowego, co w znacznej mierze przyczyni się do spełnienia oczekiwań obu stron; podkreśla, że Euronews Farsi powinien stanowić w przyszłości również ważne spoiwo medialne między Unią Europejską a odbiorcami posługującymi się językiem perskim;

Wtorek, 25 października 2016 r.

6. przypomina, że UE i Iran postanowiły w konstruktywny sposób zająć się zagadnieniami będącymi przedmiotem wspólnego zainteresowania; apeluje, aby unijna strategia ponownego nawiązania dialogu z Iranem opierała się przede wszystkim na działaniach służących budowaniu zaufania w obszarach technicznych, co stanowiłoby pozytywne wzorce współpracy między UE a Iranem oraz mogłoby utorować drogę do bardziej znaczącej długoterwałej współpracy;

7. nalega na znaczenie rozwijania parlamentarnego wymiaru stosunków UE-Iran jako części strategii na rzecz przywracania wzajemnego zaufania; w związku z tym ponawia swoje poparcie dla propozycji omawianej przez Parlament i Madżlis, dotyczącej międzyparlamentarnego dialogu na temat zwalczania terroryzmu, ponieważ świadczy ona o uznaniu wspólnych wyzwań związanych z radykalizacją postaw w Iranie, na Bliskim Wschodzie i w samej UE; z zadowoleniem przyjmuje wznowiony dialog polityczny między UE a Iranem, również na temat praw człowieka; zachęca do rozwijania w przyszłości dialogu na temat praw człowieka, w którym udział braliby przedstawiciele władzy sądowniczej, sił bezpieczeństwa i społeczeństwa obywatelskiego; uznaje, że choć obie strony żywią wobec siebie podejrzania i nie mają do siebie zaufania, to jednak wiele państw członkowskich łączy z Iranem długa historia, zaś Iran jest zdecydowany nawiązać dobre relacje z UE, co stwarza szanse na stosunki oparte na wzajemnym zaufaniu i szacunku; dostrzega złożoność polityki wewnętrznej Iranu i powtarza, że UE nie stara się ingerować w wewnętrzne wybory polityczne tego kraju ani żadnego innego, ale zmierza do współpracy opartej na wzajemnym poszanowaniu międzynarodowych norm i zasad; uważa, że pełną normalizację relacji można osiągnąć jedynie przy jednoczesnym ciągłym wdrażaniu Wspólnego kompleksowego planu działania, dzięki regularnemu i nieustannemu dialogowi, oraz że natychmiastowym priorytetem powinno być poszerzenie zakresu stosunków UE-Iran w obszarach, co do których panuje powszechna zgoda na rozwijanie relacji; uważa jednak, że ostatecznym celem musi być ustanowienie partnerstwa między Iranem a UE;

8. ponownie zaznacza, że Unia Europejska od dawna zdecydowanie i zasadniczo sprzeciwia się stosowaniu kary śmierci we wszystkich przypadkach i okolicznościach, oraz ponownie podkreśla, że zniesienie kary śmierci jest kluczowym celem unijnej polityki w obszarze praw człowieka i polityki zagranicznej; zachowuje wysoce krytyczne stanowisko wobec częstego stosowania przez Iran kary śmierci; postrzega ograniczenie stosowania kary śmierci jako jeden z głównych celów dialogu politycznego; wzywa do natychmiastowego wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci w Iranie; zauważa, że większość egzekucji wykonuje się za przestępstwa związane z narkotykami; rozumie wyzwanie, przed jakim stoi Iran, ponieważ jeden z największych szlaków tranzytowych na świecie przebiega przez jego terytorium, a 86 % przypadków konfiskaty opium na świecie ma miejsce w tym kraju; niemniej jednak uważa, że zaangażowanie w kwestie związane z karą śmierci, takie jak stosowanie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami i przeciwko osobom poniżej 18. roku życia, które w obu przypadkach stanowi naruszenie zobowiązań przyjętych dobrowolnie przez Iran na mocy prawa humanitarne i prawa dotyczącego praw człowieka, mogłoby stanowić wspólny program umożliwiający poruszenie tej kwestii; apeluje do posłów do parlamentu irańskiego o to, by przede wszystkim dokonali rewizji art. 91 kodeksu karnego z 2013 r. w celu zniesienia kary śmierci w stosunku do osób poniżej 18. roku życia; odnotowuje, że parlamentowi irańskiemu przedłożono projekt ustawy, która – jeśli zostanie przyjęta – złagodzi karę za przestępstwa związane z narkotykami bez użycia przemocy z kary śmierci na dożywotnie więzienie; zauważa, że ustawa ta, jeśli zostanie przyjęta, mogłaby znacznie ograniczyć liczbę egzekucji w Iranie;

9. podkreśla, że zniesienie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami znacznie zmniejszyłoby liczbę egzekucji (nawet o 80 % według szacunków Iranu); apeluje o nawiązanie współpracy między UE a Iranem na rzecz zwalczania nielegalnego handlu narkotykami, co pomoże rozwiązać problem egzekucji w tym kraju przy jednoczesnym poszanowaniu norm w zakresie praw człowieka; wzywa Komisję do udzielenia Iranowi wsparcia technicznego i w zakresie budowania zdolności administracyjnych w celu wspierania praworządności w tym kraju, między innymi przez zachęcanie do reformy wymiaru sprawiedliwości w celu uzyskania poprawy w zakresie rozliczalności oraz środków alternatywnych wobec kary pozbawienia wolności i śmierci; wzywa Komisję do dopilnowania, aby żadna pomoc techniczna lub inna oferowana Iranowi nie była wykorzystywana do naruszania praw człowieka;

Kwestie handlowe i gospodarcze

10. odnotowuje zadeklarowany cel Iranu zakładający osiągnięcie rocznej stopy wzrostu wynoszącej 8 %; uważa, że inwestycje europejskie mają kluczowe znaczenie dla osiągnięcia tego celu przez Iran; podkreśla, że Unia Europejska nie utrudnia prowadzenia działalności gospodarczej z Iranem ani nie będzie utrudniać zaangażowania międzynarodowych przedsiębiorstw lub instytucji finansowych w Iranie, o ile będą one przestrzegać wszelkich obowiązujących przepisów; podkreśla, że aby Iran mógł wykorzystać swój potencjał gospodarczy, musi podjąć kroki w celu stworzenia przejrzystego otoczenia gospodarczego sprzyjającego inwestycjom międzynarodowym, a także podjąć działania antykorupcyjne na wszystkich szczeblach, zwłaszcza jeśli chodzi o przestrzeganie zaleceń Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) dotyczących kwestii takich jak przerwanie przepływu środków finansowych do organizacji terrorystycznych; wzywa UE do pełnego wspierania starań Iranu w tym procesie, zwłaszcza poprzez pomoc w pracach na rzecz przygotowania dwustronnego traktatu inwestycyjnego między UE a Iranem;

Wtorek, 25 października 2016 r.

11. podkreśla, że handel i wznowiony dostęp do uregulowanego handlu światowego może stanowić sposób na przełamanie izolacji Iranu, oraz uważa, że handel może stanowić ważny instrument służący pogłębieniu dialogu politycznego oraz rozwojowi współpracy między krajami tego regionu, z myślą o zwiększeniu rozwoju regionalnego, zatrudnienia i stabilności w całym regionie;

12. zauważa, że Iran jest drugą największą gospodarką na Bliskim Wschodzie, a jego szacowany nominalny PKB w 2015 r. wynosił 397 mld USD; zwraca ponadto uwagę, że wartość wymiany handlowej między UE a Iranem wynosi obecnie około 8 mld USD i według oczekiwań ma wzrosnąć czterokrotnie w ciągu najbliższych dwóch lat; przypomina, że UE była głównym partnerem handlowym Iranu, i wyraża przekonanie, że należy dążyć do odzyskania tej pozycji; wspiera rozwój relacji handlowych UE z Iranem i wzywa UE do rozwijania współpracy handlowej, finansowej i gospodarczej z Iranem, aby poprawić warunki życia i zatrudnienia ludności irańskiej oraz zapewnić lepszy rozwój regionalny; wyraża przekonanie, że rozwój handlu i inwestycji z Iranem może w perspektywie długoterminowej przyczynić się do promowania pokoju i stabilności w regionie, jeżeli UE będzie mogła dążyć do realizacji regionalnych programów inwestycji dotyczących na przykład energii i połączeń transportowych;

13. uważa, że pomimo podpisania licznych umów z przedsiębiorstwami europejskimi Iran nie może wywiązać się ze swoich zobowiązań z powodu braku płynności, w związku z czym proces otwierania się Iranu utknął w błędnym kole;

14. zwraca uwagę, że Iran jest największą na świecie gospodarką poza Światową Organizacją Handlu (WTO); wspiera starania Iranu, by stać się członkiem WTO; zwraca uwagę, że obecny mandat UE do negocjacji umowy o handlu i współpracy z Iranem jest nieaktualny; wzywa Komisję, by zbadała możliwości wzmocnienia stosunków handlowych i inwestycyjnych z myślą o zbliżeniu Iranu do zasad WTO i o ochronie inwestycji europejskich; podkreśla, że formalne ramy negocjacyjne pozwoliłyby UE na pełne wykorzystanie jej pozycji jako największego zintegrowanego rynku i bloku gospodarczego oraz na stworzenie forum wymiany i dialogu; apeluje do UE o zbadanie możliwości wznowienia rozmów na temat przystąpienia Iranu do Światowej Organizacji Handlu, ponieważ członkostwo w WTO doprowadziłoby do dalszej liberalizacji irańskiej gospodarki, pobudzałoby wzrost gospodarczy, utwierdziłoby pozycję kraju w uregulowanym handlu światowym oraz zapewniłoby mechanizm, który wspierałby niezbędne reformy gospodarcze w Iranie, a także zmuszałoby Iran do wywiązywania się z międzynarodowych zobowiązań; wzywa Komisję do wykorzystania bieżących negocjacji jako szansy na nadanie impetu kluczowym reformom dotyczącym praw pracowniczych, przeprowadzanym w oparciu o najważniejsze konwencje MOP; wyraża zaniepokojenie z powodu opóźnienia w wyznaczeniu przewodniczącego grupy roboczej WTO ds. członkostwa Iranu; apeluje do Komisji o wywieranie zdecydowanych nacisków w celu bezzwłocznego usunięcia tej przeszkody i rozpoczęcia procesu przystąpienia Iranu do WTO; uważa, że aby można było zakończyć proces przystąpienia, należy usunąć Iran z wykazu zawartego w oświadczeniu publicznym Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF);

15. uważa, że brak wolności wypowiedzi w internecie, systematyczny nadzór nad przesyłem w internecie i monitorowanie go, a także brak wolności cyfrowych stanowią przeszkodę w handlu z Iranem oraz naruszenie praw i wolności mieszkańców; podkreśla potencjalne znaczenie otwartego i bezpiecznego internetu w Iranie dla gospodarki cyfrowej; ponawia swój apel, aby za sprawą skutecznego europejskiego reżimu kontroli eksportu zapobiegać nadużywaniu towarów i technologii podwójnego zastosowania do naruszania praw człowieka oraz przeciwko UE;

16. ponadto podkreśla, że Iran powinien pogłębić stosunki gospodarczo-handlowe z innymi krajami tego regionu, przy należyтым poszanowaniu zasad WTO, w celu utworzenia spójnego bloku gospodarczego i handlowego; zauważa, że UE może wnieść swoją eksperyżę i zapewnić wsparcie przy nawiązywaniu i budowaniu tego regionalnego dialogu;

17. uważa, że zniesienie przez UE i społeczność międzynarodową sankcji finansowych i gospodarczych związanych z kwestiami jądrowymi, przewidziane we Wspólnym kompleksowym planie działania, świadczy o tym, że UE wywiązała się ze swoich zobowiązań wobec Iranu oraz że chce zacieśnić współpracę gospodarczą zapewniającą wzajemne korzyści ekonomiczne; zwraca jednak uwagę, że chociaż większość sankcji gospodarczych i finansowych została zniesiona, niektóre wciąż obowiązują i nie są objęte porozumieniem jądrowym; apeluje do UE o zobowiązanie przedsiębiorstw unijnych do zapewnienia pełnej przejrzystości ich działań w Iranie; wzywa do położenia nacisku na jakość oraz na ilość inwestycji, a także do przygotowania inicjatywy mającej na celu sprawdzenie, czy nowe inwestycje są zgodne z wytycznymi ONZ dotyczącymi biznesu i praw człowieka, podobnej do inicjatywy podjętej, kiedy zniesiono sankcje w Mjanmie/Birmie; zwraca uwagę, że skuteczne wdrożenie wytycznych dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw ma decydujące znaczenie, jeżeli zacieśnienie stosunków handlowych między UE a Iranem ma wywrzeć pozytywny wpływ na całe społeczeństwo irańskie;

Wtorek, 25 października 2016 r.

18. przypomina o niepewności prawa, jaką pierwotne sankcje USA oraz fakt, że transakcje prowadzone są w dolarach, stwarzają dla unijnych przedsiębiorstw chcących inwestować w Iranie, co utrudnia ludności irańskiej czerpanie oczekiwanych korzyści gospodarczych ze Wspólnego kompleksowego planu działania; nalega na konieczność zajęcia się tą kwestią i innymi kwestiami finansowymi zgodnie z zaleceniami FATF, aby stworzyć niezbędną jasność i pewność prawa dla unijnych przedsiębiorstw prowadzących działalność w Iranie; apeluje o zmianę podejścia do wymiany handlowej z Iranem; apeluje, by walutą transakcji prowadzonych z Iranem było euro, tak aby uniknąć nakładania kar ze strony władz amerykańskich, jak miało to miejsce w przeszłości w przypadku niektórych banków europejskich; popiera prowadzenie rozmów ze Stanami Zjednoczonymi, aby zagwarantować ciągłość wymiany handlowej i inwestycji europejskich w Iranie;

19. podkreśla równocześnie, że kluczowe są większe wysiłki w celu zapewnienia otoczenia sprzyjającego inwestycjom międzynarodowym, co pozwoli Iranowi wykorzystać jego potencjał gospodarczy; w związku z tym apeluje do Iranu o zapewnienie przejrzystości sektora finansowego oraz o zwalczanie korupcji i prania pieniędzy zgodnie z zaleceniami Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF); pochwała plan działania rządu irańskiego przyjęty na podstawie zaleceń FATF, a także spotkania techniczne z udziałem przedstawicieli UE i urzędników irańskich, które odbyły się w dniu 12 lipca, w związku z przeprowadzeniem niezbędnych reform w tym obszarze;

20. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne rezultaty osiągnięte już w ramach Wspólnego kompleksowego planu działania, takie jak wzrost o 43% wymiany handlowej między UE a Iranem w ciągu sześciu pierwszych miesięcy 2016 r. w porównaniu do analogicznego okresu w 2015 r., fakt, że 30 irańskich banków ponownie przyjęło system SWIFT, a także pozytywny wpływ planu działania na wzmocnienie tendencji do zmniejszania inflacji i obniżania stóp procentowych w Iranie; wyraża zadowolenie w związku z faktem, że w Iranie działa obecnie coraz więcej małych banków europejskich, co ułatwia kredytowanie MŚP; wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na rolę MŚP z Europy i Iranu we wzmacnianiu stosunków handlowych;

21. wyraża zadowolenie, że rząd irański jest zainteresowany przyciąganiem inwestycji zagranicznych, jako że bezpośrednie inwestycje zagraniczne są potrzebne we wszystkich kluczowych sektorach gospodarki; zwraca uwagę, że w ciągu najbliższych 10 lat Iran może potrzebować inwestycji w infrastrukturę o wartości ponad 1 bln USD, co stanowi szansę dla przedsiębiorstw europejskich, w tym przedsiębiorstw z sektorów energetycznego, motoryzacyjnego i produkcji statków powietrznych; wyraża zadowolenie w związku z faktem, że od czasu podpisania Wspólnego kompleksowego planu działania do Teheranu udało się 180 delegacji handlowych, w tym z 15 państw członkowskich UE, co stanowi wyraz rosnącego zainteresowania relacjami gospodarczymi z Iranem; apeluje do UE i jej państw członkowskich o analizę możliwości wykorzystania gwarancji kredytów eksportowych w celu pobudzenia handlu, finansowania projektów i inwestycji w Iranie; popiera zakończone sukcesem zawarcie umów między rządem irańskim a przedsiębiorstwami Airbus i Boeing jako kolejny środek służący budowaniu zaufania w następstwie przyjęcia Wspólnego kompleksowego planu działania;

Współpraca sektorowa

22. zwraca uwagę, że Iran posiada drugie pod względem wielkości rezerwy gazu i czwarte pod względem wielkości rezerwy ropy naftowej na świecie; uważa, że współpraca energetyczna może odegrać istotną rolę w dywersyfikacji źródeł dostaw energii do UE i w ograniczaniu zależności energetycznej państw członkowskich od pojedynczych dostawców, przyczyniając się tym samym do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego UE; uważa, że zniesienie sankcji gospodarczych może potencjalnie odblokować znaczne wydatki w sektorze ropy i gazu, a także w innych sektorach gospodarki, które będą mogły korzystać z inwestycji i dostępu do nowych technologii; apeluje do przedsiębiorstw europejskich o inwestycje w irańskim sektorze energetycznym; w szczególności wzywa UE do wspierania rozwoju technologii LNG w Iranie; uważa, że inwestycje w Iranie muszą być w pełni zgodne z długoterminowymi zobowiązaniami UE w zakresie dekarbonizacji;

23. zauważa, że obecnie ponad połowa zapotrzebowania irańskich gospodarstw domowych na energię zaspokajana jest przez gaz ziemny; kładzie nacisk na ogromny potencjał rozwoju odnawialnych źródeł energii w Iranie, gdzie średnio przez 300 dni w roku świeci słońce, oraz na szacunkową zdolność produkcji równoważną trzynastokrotnemu całkowitemu zużyciu energii w Iranie; wzywa Komisję do wspierania rozwoju odnawialnych źródeł energii w Iranie jako wkładu w dywersyfikację krajowego koszyka energetycznego;

24. wzywa Iran do przystąpienia do Inicjatywy przejrzystości w branżach wydobywczych oraz apeluje o to, by współpracy między UE a Iranem w dziedzinie energii stale przyświecał cel zapewniania zarówno mieszkańcom Iranu, jak i mieszkańcom UE coraz większych korzyści środowiskowych, społecznych i gospodarczych;

25. podkreśla, że Iran stoi przed szeregiem wyzwań środowiskowych, takich jak niedobór wody i degradacja gleby, a także zwraca uwagę, że wykorzystując pełnię potencjału współpracy biznesowej, UE powinna podjąć dialog z Iranem w celu zwiększenia ochrony środowiska i promowania środowiskowo zrównoważonego rozwoju; zwraca się o nawiązanie współpracy środowiskowej w obszarach zarządzania ochroną wody, w tym o wspieranie Iranu w ratowaniu jeziora Urmia,

Wtorek, 25 października 2016 r.

a także w obszarach walki z pustynnieniem, monitorowania trzęsień ziemi oraz zwalczania zanieczyszczenia powietrza i gospodarki odpadami; wyraża w związku z tym szczególne zaniepokojenie z powodu poziomów zanieczyszczenia Morza Kaspijskiego oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie do aktywnego wspierania wysiłków rządu irańskiego mających na celu zaradzenie tej poważnej degradacji; wyraża zadowolenie w związku z tym, że irańskie organizacje pozarządowe działające w dziedzinie środowiska nawiązały partnerstwo z innymi organizacjami pozarządowymi w regionie; wyraża zadowolenie z powodu ich przystąpienia do Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody i Jej Zasobów oraz konwencji ramsarskiej; apeluje do Komisji o wspieranie irańskich organizacji pozarządowych w opracowywaniu partycypacyjnych projektów z obszaru zarządzania;

26. wyraża przekonanie, że dialog regionalny i współpraca w kwestiach dotyczących środowiska między Iranem a sąsiednimi państwami są niezbędne do podjęcia takich wyzwań jak zanieczyszczenie powietrza, niedobór wody i pustynnienie; podkreśla, że UE powinna ułatwić taką współpracę regionalną jako ważny środek budowy zaufania i wykorzystać wolę podmiotów regionalnych do korzystania z europejskich doświadczeń w tym obszarze;

27. odnotowuje badania wskazujące, że energia jądrowa może nie być opłacalna w Iranie z powodu niskich rezerw uranu i kosztów jego wydobywania; niemniej jednak wzywa Komisję do zbadania potencjału cywilnej współpracy jądrowej z Iranem, zgodnie z zobowiązaniem zapisanym we Wspólnym kompleksowym planie działania, oraz do zachęcenia Iranu do podpisania Konwencji bezpieczeństwa jądrowego; pochwała propozycję wysuniętą przez kilku irańskich urzędników, dotyczącą ustanowienia regionalnego dialogu na temat bezpieczeństwa cywilnych programów jądrowych;

28. podkreśla potencjał współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa lotniczego, zakładającej zapewnianie irańskim przedsiębiorstwom wsparcia technicznego i dostępu do niezbędnych komponentów, aby można było usunąć te przedsiębiorstwa z europejskiej czarnej listy;

29. zwraca uwagę na fakt, że Iran przyjął 3 miliony obywateli afgańskich, z których tylko 950 000 ma formalny status prawny uchodźcy w Iranie, co czyni Iran jednym z głównych krajów przyjmujących uchodźców; z zadowoleniem przyjmuje przyznanie Iranowi dodatkowej kwoty 6,5 mln EUR na edukację i opiekę zdrowotną dla ludności afgańskiej w tym kraju; podkreśla potrzebę podjęcia konkretnych działań w celu zagwarantowania poszanowania praw człowieka afgańskich migrantów i uchodźców w Iranie, w tym prawa do rzetelnego procesu i równości wobec prawa; uważa, że współpraca między UE a Iranem w zakresie zarządzania przepływami uchodźców może zwiększyć wzajemne zrozumienie, promować lepsze poszanowanie prawa międzynarodowego i praw człowieka osób ubiegających się o azyl, a także samych uchodźców, a także przyczynić się do rozwiązania konfliktu w celu ograniczenia powodów obecnych i przyszłych ruchów uchodźców; uważa, że współpraca między UE a Iranem w zakresie zarządzania przepływami uchodźców doprowadziłaby do poprawy dobrostanu uchodźców w Iranie i powstrzymałaby działalność handlarzy ludźmi; uważa, że współpraca między UE a Iranem powinna również obejmować szeroko zakrojony dialog w kwestii migracji, a zwłaszcza rozwiązań politycznych i ustawowych oraz priorytetów w odniesieniu do legalnej i nielegalnej migracji, osób ubiegających się o azyl i uchodźców, zarówno na szczeblu krajowym, jak i regionalnym;

30. przyznaje, że młode, wykształcone, zaawansowane technologicznie i pełne energii społeczeństwo Iranu, gdzie szacuje się, iż 60 % ludności to osoby w wieku poniżej 30 lat, może zapewnić konkretne możliwości zacieśniania kontaktów międzyludzkich z UE zgodnie z zasadami wzajemności i obustronnego szacunku; uważa, że programy wymiany młodzieży należą do najbardziej udanych działań służących zbliżeniu społeczeństw i kultur; z zadowoleniem przyjmuje zatem wzrost liczby studentów z Iranu na uniwersytetach europejskich w ramach programu Erasmus Mundus, uznając to za jeden ze sposobów na walkę z uprzedzeniami i stereotypami; apeluje o zacieśnioną współpracę w obszarze edukacji, badań i innowacji dzięki intensywniejszym wymianom studentów i naukowców, co obejmuje współpracę między uniwersytetami, w dziedzinie między innymi środowiska, odnawialnych źródeł energii, wymiaru sprawiedliwości, praw człowieka oraz dobrego rządzenia; apeluje do Komisji o zwiększenie budżetu przeznaczanego na przyjmowanie studentów z Iranu w ramach programu Erasmus Mundus; wyraża zadowolenie w związku z warsztatami przeprowadzonymi niedawno na uniwersytecie w Teheranie w celu poszerzenia wiedzy na temat potencjalnych korzyści, jakie irańskie uniwersytety mogą czerpać z udziału w programie „Horyzont 2020”; apeluje do rządu irańskiego o wyznaczenie krajowego koordynatora programu „Horyzont 2020”, który zapewni wsparcie techniczne i doradztwo na uniwersytetach irańskich przy składaniu projektów objętych programem „Horyzont 2020”; wzywa Komisję, aby zbadała możliwość wprowadzenia większych ułatwień dla irańskich pracowników akademickich i naukowców, aby mogli studiować i odbywać szkolenia na uniwersytetach europejskich; wzywa do ustanowienia programu UE łączącego naukowców i studentów z Iranu, krajów będących członkami Rady Współpracy Państw Zatoki i Europy w celu analizowania doświadczeń i wniosków płynących z integracji regionalnej w Europie;

Wtorek, 25 października 2016 r.

31. wyraża głębokie zaniepokojenie aresztowaniami po przyjeździe do Iranu osób posiadających podwójne obywatelstwo, tj. obywatelstwo Unii i obywatelstwo irańskie, a także podkreśla, że tego rodzaju aresztowania uniemożliwiają kontakty międzyludzkie; wzywa władze irańskie, by umożliwiły diasporze irańskiej w Europie bezpieczne podróżowanie do rodzimego kraju;

Bezpieczeństwo regionalne

32. podkreśla ważny wpływ wywierany od tysięcy lat przez różne ludy i kultury Iranu – również na Europę; zwraca uwagę, że Iran jest głównym podmiotem na Bliskim Wschodzie i w regionie Zatoki Perskiej, co wynika z jego położenia geograficznego, liczby jego mieszkańców i wielkości gospodarki, rezerw ropy i gazu ziemnego oraz wpływów w regionie; podkreśla, że najlepszą formę obrony interesów strategicznych Iranu stanowi przywrócona stabilność regionalna, a broniąc swoich interesów, Iran nie konkuruje i nie powinien konkurować z innymi głównymi podmiotami w regionie;

33. uważa, że porozumienie jądrowe stwarza możliwości współpracy na rzecz zaradzenia kryzysowi bezpieczeństwa w regionie; jest zdania, że Iran może i powinien odgrywać stabilizującą rolę w regionie; uważa, że cały region może skorzystać na normalizacji relacji z Iranem; uważa, że status Iranu jako głównego podmiotu regionalnego powinien skłonić ten kraj do odgrywania roli stabilizatora w regionie; podkreśla, że przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS), przedstawiony w dniu 18 listopada 2015 r., zawiera plany stowarzyszenia państw trzecich sąsiadujących z państwami partnerskimi sąsiadującymi z UE w ramach rozszerzonej współpracy; zachęca zatem do ustanowienia ram tematycznych, aby zaproponować współpracę między Unią, krajami partnerskimi z południowego sąsiedztwa i kluczowymi podmiotami regionalnymi, jak Iran, w obszarze wyzwań regionalnych, takich jak bezpieczeństwo, energia lub zarządzanie przepływami uchodźców;

34. wzywa wszystkie państwa regionu, zwłaszcza Arabię Saudyjską i Iran, do powstrzymania się od nienawistnej retoryki podsycającej konflikty oraz od działań na rzecz wrogich ugrupowań zbrojnych w regionie i wspierania ich, w tym zbrojnego skrzydła Hezbollah i Dżabhat Fatah an-Szam; wyraża zaniepokojenie coraz większą militarystką w całym regionie i wspiera starania na rzecz większej kontroli zbrojeń, nieprolifracji oraz zwalczania terroryzmu, uznając jednocześnie uzasadnione obawy dotyczące obrony, ale w kontekście działań mających na celu promowanie pełnego poszanowania suwerenności wszystkich krajów tego regionu; wyraża zaniepokojenie z powodu przeprowadzania testów rakietowych pocisków balistycznych przez Iran, które nie są spójne z duchem rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2231 (2015), choć nie naruszają Wspólnego kompleksowego planu działania;

35. uważa, że w ramach dialogu politycznego między UE a Iranem należy wezwać Iran oraz inne ważne podmioty w regionie do odegrania konstruktywnej roli w rozwiązaniu kryzysów politycznych w Iraku, Jemenie, Syrii, Libanie i Afganistanie, w oparciu o poszanowanie prawa międzynarodowego i suwerenności tych krajów; w związku z tym apeluje o model dyplomacji unijnej oparty na priorytetach politycznych, a nie tożsamościach religijnych, oraz na zasadzie szacunku dla narodów i zapewniania im bezpieczeństwa we wszystkich krajach Bliskiego Wschodu, w tym w Izraelu i Palestynie, w celu dążenia do większej stabilizacji i bardziej harmonijnego rozwoju na Bliskim Wschodzie; uznaje współpracę między UE a Iranem w zwalczaniu terroryzmu i brutalnego ekstremizmu w regionie za ważny element dialogu politycznego;

36. uważa, że nie rozwiążemy konfliktów na Bliskim Wschodzie, w Afryce Północnej i w regionie Zatoki Perskiej, jeśli przy jednym stole negocjacji nie zasiądą wszystkie podmioty; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje, że Iran, uczestnicząc w pracach Międzynarodowej Grupy Wsparcia Syrii, angażuje się w rozmowy dotyczące pokoju w Syrii; ubolewa jednak, że dotychczas irański wkład nie przyczynił się do znaczącej poprawy sytuacji, i apeluje do Iranu, by przynajmniej wspomógł dalsze ułatwianie dostarczania pomocy humanitarnej, aby zwiększyć ochronę ludności cywilnej przed atakami oraz by nieustannie poszukiwać trwałego rozwiązania konfliktu; w tym kontekście zwraca uwagę, że utrzymywanie się reżimu Asada w Syrii jest w coraz większym stopniu zależne od Iranu, w związku z czym apeluje do władz irańskich, by wykorzystały tę dogodną pozycję i doprowadziły do pokojowego rozwiązania konfliktu w Syrii;

37. z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną przez Iran gotowość do wspierania podejmowanych obecnie starań mających na celu przywrócenie stabilności w Iraku oraz apeluje o to, aby Iran odegrał istotną rolę w położeniu kresu przemocy na tle religijnym, i o dodatkowe działania, aby podporządkować wszystkie bojówki działające w kraju rządowi irackiemu z myślą o uwzględnianiu interesów wszystkich grup; podkreśla, że UE i Iran mają wspólnych wrogów, jakimi są ISIS/Daisz, Al-Kaida, Dżabhat Fatah an-Szam i podobne organizacje terrorystyczne wyznaczone przez Radę Bezpieczeństwa ONZ, których członkowie czerpią inspirację z ekstremistycznych wynaturzeń islamu; z zadowoleniem przyjmuje wkład Iranu w walkę z ISIS/Daisz, w tym poparcie, jakiego Iran niezwłocznie udzielił Regionalnemu Rządowi Kurdystanu w Irbilu, i wyraża uznanie dla znacznego udziału tego państwa w działaniach prowadzonych w Iraku, dzięki którym zatrzymano

Wtorek, 25 października 2016 r.

ofensywę ISIS/Daisz i odzyskano kontrolę nad terytoriami, na których dżihadyści prowadzili działalność terrorystyczną; wyraża jednak zaniepokojenie powtarzającymi się informacjami na temat uwalniania członków kadr Al-Kaidy; odnotowuje porozumienie zawarte między Iranem a Australią w sprawie dzielenia się informacjami wywiadowczymi na temat walki z ISIS/Daisz;

38. uważa, że rywalizacje regionalne są podstawową przyczyną konfliktów w kilku krajach tego regionu; wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z eskalacją przemocy na tle religijnym w regionie i podkreśla potrzebę trwałego i kompleksowego zaangażowania dyplomatycznego UE w celu podjęcia zasadniczych problemów, które podsycają ten konflikt, przy długotrwałym wsparciu na rzecz pojednania w wymiarze etnicznym i religijnym; odnotowuje zaniepokojeniem, że nasila się rywalizacja o wpływy polityczne i religijne między Iranem a Arabią Saudyjską, oraz ostrzega przed konsekwencjami tego stanu rzeczy w kontekście rozwiązywania konfliktów i utrzymania bezpieczeństwa na Bliskim Wschodzie i w innych regionach; wyraża przekonanie, że polityka zbliżenia między Iranem a Arabią Saudyjską i konstruktywna współpraca tych państw mają zasadnicze znaczenie dla rozładowania napięć w regionie, co mogłoby przyczynić się do zażegnania konfliktów zbrojnych w Iraku, Syrii i Jemenie oraz rozwiązania problemu wynikających z tych konfliktów przepływów migracyjnych, a także dla wyeliminowania podstawowych przyczyn terroryzmu i ekstremizmu, które stanowią zagrożenie dla regionu, a także dla Unii Europejskiej i reszty świata; wzywa UE do podjęcia aktywnych działań dyplomatycznych, aby złagodzić napięcia między Teheranem a Rijadem, co obejmuje budowanie zaufania, dyplomację drugiego toru i środki łagodzące mające na celu ponowne nawiązanie stosunków dyplomatycznych między Arabią Saudyjską a Iranem, co będzie stanowiło pierwszy krok na drodze ku normalizacji stosunków między tymi krajami; zwraca się do UE, aby w tym celu współpracowała z USA i Rosją, a zwłaszcza by wspierała rozwój nowej regionalnej infrastruktury bezpieczeństwa uwzględniającej zagrożenia postrzegane przez Iran i Arabię Saudyjską oraz ich uzasadnione obawy dotyczące bezpieczeństwa, a także zapewniającej gwarancje bezpieczeństwa zarówno Iranowi, jak i członkom Rady Współpracy Państw Zatoki; podkreśla, że współpraca w zakresie bezpieczeństwa morskiego w Zatoce Perskiej, w tym podpisanie karty swobodnej żeglugi, mogłaby stanowić pierwszy środek budowania zaufania w ramach rozwijania regionalnej współpracy i zaufania;

39. zdecydowanie potępia powtarzające się przypadki wzywania przez irański reżim do unicestwienia Izraela oraz prowadzoną przez ten reżim politykę negowania holokaustu;

Kwestie społeczno-gospodarcze, praworządność, demokracja i prawa człowieka

40. jest zdania, że rewolucyjne dziedzictwo Iranu i fakt, że jest to republika islamska, a także istotne różnice między Iranem a UE pod kątem systemów polityczno-instytucjonalnych nie mogą uniemożliwić otwartości i prowadzenia szczerego i bezpośredniego dialogu oraz znalezienia płaszczyzny porozumienia w kwestiach związanych z demokracją, praworządnością i prawami człowieka; apeluje do Islamskiej Republiki Iranu o zapewnienie szerszej przestrzeni dla pluralizmu politycznego; podkreśla, że Madżlis jest proreformatorski i proeuropejski, i jednocześnie uważa, że wyniki wyborów do parlamentu i do Zgromadzenia Ekspertów z lutego 2016 r. odzwierciedlają wolę obywateli Iranu, stwarzają możliwość dalszej współpracy z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, która powinna doprowadzić do nawiązania konstruktywnych stosunków, a także możliwość przeprowadzenia wewnętrznych reform gospodarczych, politycznych i społecznych; wzywa Iran, by w pełni umożliwił przeprowadzanie wolnych i uczciwych wyborów zgodnych z normami międzynarodowymi;

41. zauważa, że Iran zdecydował się na otwarcie, ponieważ potrzebuje pomocy w zaspokajaniu potrzeb swoich obywateli oraz w zatrzymaniu młodych i dobrze wykształconych obywateli w kraju, co jest ważne dla zachowania jego stabilności;

42. zauważa z zaniepokojeniem, że w Iranie wykonuje się najwięcej wyroków śmierci na świecie w przeliczeniu na mieszkańca; podkreśla, że zniesienie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami znacznie zmniejszyłoby liczbę egzekucji; w związku z tym z zadowoleniem odnosi się do możliwości rozpatrzenia przez nowo wybrany Madżlis przepisów wyłączających niektóre przestępstwa związane z narkotykami z listy przestępstw, za które grozi kara śmierci;

43. zauważa, że przyjęty w 2013 r. islamski kodeks karny daje sędziom większą swobodę uznania oraz że ratyfikowana przez Iran Konwencja ONZ o prawach dziecka zakazuje wykonywania kary śmierci na dzieciach i umożliwia nieletnim przestępcom skazanym na śmierć przed 2013 r. zwrócić się o ponowny proces; wzywa Iran do dopilnowania, by ten zakaz był w pełni stosowany i by wszyscy odnośni przestępcy zostali poinformowani o tym przysługującym im prawie; wzywa Iran do ogłoszenia moratorium na wykonywanie kary śmierci;

44. zachęca ponadto Iran do pełnej współpracy ze wszystkimi mechanizmami ONZ w zakresie praw człowieka i do działania na rzecz stosowania zaleceń sformułowanych w tym kontekście, w tym w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, przez umożliwienie międzynarodowym organizacjom praw człowieka prowadzenia ich misji;

Wtorek, 25 października 2016 r.

takie działania podniesie rangę Iranu w europejskiej opinii publicznej; podkreśla, że rząd irański zacieśnił współpracę ze specjalnymi ekspertami ONZ i prowadzi z nimi dialog; apeluje do rządu irańskiego o rozwianie istotnych obaw, na które zwrócono uwagę w sprawozdaniach specjalnego sprawozdawcy ONZ i Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie sytuacji w dziedzinie praw człowieka w Iranie oraz w poszczególnych wezwaniach do działania zawartych w rezolucjach Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

45. apeluje do ESDZ i Komisji o wsparcie w tworzeniu otoczenia umożliwiającego właściwe i niezależne funkcjonowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla znaczenie przestrzegania wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka, w tym w sprawie obrońców praw człowieka, w kontekście stosunków UE-Iran;

46. wzywa Iran do poszanowania, chronienia i realizowania zobowiązań wynikających z konstytucji Islamskiej Republiki Iranu, z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, Konwencji o prawach dziecka oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych poprzez poszanowanie praw do wolności wypowiedzi w internecie i poza nim, wolności opinii, zrzeszania się i pokojowego zgromadzania się, myśli, sumienia, religii i wyznania oraz przez zagwarantowanie swoim obywatelom w prawie i praktyce możliwości korzystania z ich praw indywidualnych, społecznych i politycznych bez dyskryminacji i prześladowania ze względu na płeć, język, religię, poglądy polityczne i inne, pochodzenie narodowe, etniczne lub społeczne, płeć społeczno-kulturową, orientację seksualną czy inny status, zgodnie z tymi instrumentami; wskazuje, że obejmuje to podstawowe prawo do równości wobec prawa, jak również prawo równego dostępu do edukacji, opieki zdrowotnej i możliwości zawodowych;

47. z zadowoleniem przyjmuje reformy wprowadzone na mocy nowego kodeksu postępowania karnego, wyraża jednak poważne obawy, że kodeks ten nie gwarantuje w pełni poszanowania międzynarodowych zasad sprawiedliwości proceduralnej; apeluje do Iranu o dokonanie przeglądu kodeksu postępowania karnego z 2014 r., aby zapewnić włączenie gwarancji rzetelnego procesu sądowego; apeluje do Iranu o dokonanie przeglądu i zmianę prawa, aby zapewnić niedopuszczalność oświadczeń wymuszonych torturami, niewłaściwym traktowaniem lub innymi formami przymusu jako dowodów w postępowaniu karnym oraz automatyczne badanie wszelkich zgłaszanych władzom zarzutów stosowania tortur lub innych rodzajów niewłaściwego traktowania;

48. wzywa do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych; apeluje do Iranu o uwolnienie uwięzionych obywateli Unii, którzy zostali zatrzymani lub skazani w wyniku procesu sądowego niespełniającego norm międzynarodowych, w tym: 58-letniego Nazaka Afshara przetrzymywanego od marca 2016 r., 76-letniego Kamala Foroughiego przetrzymywanego od maja 2011 r., 65-letniej Homy Hoodfar przetrzymywanej od czerwca 2016 r. i 37-letniej Nazanin Zaghari-Ratcliffe przetrzymywanej od kwietnia 2016 r.;

49. przyjmuje do wiadomości, że w Iranie istnieje znaczne zróżnicowanie wyznań i przekonań; zauważa, że niektóre mniejszości religijne i ich podstawowe swobody religijne są formalnie chronione przez konstytucję Islamskiej Republiki Iranu; jest jednak zaniepokojony zwiększeniem się liczby osób uwięzionych z powodu przynależności do mniejszości religijnych lub z powodu przekonań; wzywa władze Iranu, by zapewniały pełne poszanowanie i pełną ochronę prawną praw mniejszości religijnych i etnicznych, a także by poszerzyły wolność religijną;

50. zwraca uwagę na postępy dokonane przez kobiety irańskie w dziedzinach edukacji, nauki i badań, czego dowodem jest fakt, że większość studentów na irańskich uniwersytetach stanowią kobiety; zachęca UE i państwa członkowskie do dalszego poruszania kwestii związanych z równością płci w kontaktach dwustronnych z władzami Iranu; apeluje o zapewnienie pełnego równouprawnienia płci dzięki środkom mającym na celu wyeliminowanie istniejącej prawnej i praktycznej dyskryminacji kobiet oraz zapewnienie równego udziału kobiet w rynku pracy oraz wszystkich aspektach życia gospodarczego, kulturalnego, społecznego i politycznego; z zadowoleniem przyjmuje próby sporządzenia projektu ustawy „o ochronie kobiet przed przemocą” i wyraża nadzieję, że nowo wybrany parlament rozważy wprowadzenie ustawodawstwa uznającego przemoc wobec kobiet, w tym przemoc domową i gwałty małżeńskie, za całkowicie niezgodne z prawem;

51. z zadowoleniem przyjmuje obietnicę wyborczą prezydenta H. Rouhaniego dotyczącą przedstawienia karty praw obywatelskich oraz jego oświadczenia dotyczące propagowania praw mniejszości etnicznych; uważa, że karta ta powinna opierać się na międzynarodowych zobowiązaniach Iranu w dziedzinie praw człowieka i być całkowicie zgodna z nimi; podkreśla znaczenie poszanowania praworządności i niezależności władzy sądowniczej przy zapewnianiu pewności prawa niezbędnej dla bezpośrednich inwestycji zagranicznych, przede wszystkim jednak w interesie samych obywateli Iranu; apeluje do władzy sądowniczej o przestrzeganie zasad rzetelnych procesów sądowych i sprawiedliwości proceduralnej oraz o zapewnianie podejrzany dostęp do adwokata; wzywa ESDZ i Komisję do współpracy z władzami Iranu w dziedzinach

Wtorek, 25 października 2016 r.

takich jak reforma sądownictwa, reforma systemu więziennictwa, co obejmuje warunki panujące w więzieniach, rozliczalność rządu, poszanowanie praworządności, wolność wypowiedzi, przysługujące obywatelom powszechne prawa człowieka i podstawowe wolności oraz walka z korupcją;

o

o o

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Iranu, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, a także ESDZ.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0403

Walka z korupcją i działania następcze w związku z rezolucją komisji CRIM

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie walki z korupcją i działań następczych w związku z rezolucją komisji CRIM (2015/2110(INI))

(2018/C 215/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 67 i art. 82–89 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 5, 6, 8, 17, 32, 38 i 41, art. 47–50 i art. 52,
- mając na uwadze konkluzje Rady ds. WSiSW z dnia 16 czerwca 2015 r. w sprawie odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej na lata 2015–2020,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z posiedzenia w dniach 25–26 czerwca 2015 r. w dziedzinie bezpieczeństwa,
- uwzględniając właściwe konwencje Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwłaszcza Konwencję NZ przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej i konwencję NZ przeciwko korupcji (UNCAC),
- uwzględniając prawnokarną i cywilnoprawną konwencję Rady Europy o korupcji, otwarte do podpisu w Strasburgu odpowiednio w dniu 27 stycznia i 4 listopada 1999 r., oraz rezolucje (98)7 i (99)5 przyjęte przez Komitet Ministrów Rady Europy odpowiednio w dniu 5 maja 1998 r. i 1 maja 1999 r. ustanawiające Grupę Państw Przeciwko Korupcji (GRECO),
- uwzględniając zalecenie CM/Rec (2014) 7 w sprawie ochrony osób zgłaszających nieprawidłowości, przyjęte przez Komitet Ministrów Rady Europy w dniu 30 kwietnia 2014 r.,
- uwzględniając Konwencję OECD o zwalczaniu przekupstwa zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w międzynarodowych transakcjach handlowych, otwartą do podpisu w Paryżu w dniu 17 grudnia 1997 r., zalecenia, które ją uzupełniają, a także ostatnie sprawozdania z kontroli poświęcone poszczególnym państwom,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącą ataków na systemy informatyczne i zastępującą decyzję ramową Rady 2005/222/WSiSW ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2014/42/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/62/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie prawnokarnych środków ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem, zastępującą decyzję ramową Rady 2000/383/WSiSW ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 14.8.2013, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 151 z 21.5.2014, s. 1.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę 2006/70/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne ⁽²⁾;
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 513/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego oraz uchylające decyzję Rady 2007/125/WSiSW ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2219 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL) oraz zastępujące i uchylające decyzję Rady 2005/681/WSiSW ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącą współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1142/2014 z dnia 22 października 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w odniesieniu do finansowania europejskich partii politycznych ⁽⁷⁾
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającą decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) ⁽⁹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego (COM(2012)0363),

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28.

⁽³⁾ Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 93.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 319 z 4.12.2015, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 103.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 317 z 4.11.2014, s. 28.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (COM(2013)0534),
 - uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-105/14 (Taricco i inni) ⁽¹⁾, w którym Trybunał stwierdził, że pojęcie „nadużycia”, określone w art. 1 Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, obejmuje wpływy pochodzące z podatku VAT;
 - uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust) (COM(2013)0535),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującej decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu (COM(2015)0625),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r., w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego – „Sprawozdanie o zwalczaniu korupcji w UE” z dnia 3 lutego 2014 r. (COM(2014)0038),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno – Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Europejska agenda bezpieczeństwa” z dnia 28 kwietnia 2015 r. (COM(2015)0185),
 - uwzględniając sprawozdanie Europolu z marca 2013 r. poświęcone ocenie zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością oraz sprawozdanie zawierające ocenę zagrożenia przestępczością zorganizowaną w internecie z dnia 30 września 2015 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy: zalecenia dotyczące potrzebnych działań i inicjatyw (sprawozdanie końcowe) ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając badania Biura Analiz Parlamentu Europejskiego poświęcone kosztom braku działań na poziomie europejskim wobec przestępczości zorganizowanej i korupcji,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Rozwoju oraz Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0284/2016),
- A. mając na uwadze, że przestępczość zorganizowana stanowi globalne zagrożenie i jako taka wymaga wspólnego i skoordynowanego działania UE i państw członkowskich,
- B. mając na uwadze, że obecnie wciąż brakuje pełnej świadomości na temat złożonego charakteru zjawiska zorganizowanych grup przestępczych oraz zagrożeń wynikających z ich przenikania do społeczeństwa, gospodarki, sektora przedsiębiorstw, polityki i instytucji państw członkowskich,

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2015:555.

⁽²⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0269.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 208 z 10.6.2016, s. 89.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- C. mając na uwadze, że zorganizowane grupy przestępcze wykazują tendencję do dywersyfikowania działalności i wielką łatwość w tym zakresie, dostosowując się do różnych obszarów geograficznych, gospodarczych i społecznych, wykorzystując ich słabości i niestabilności, działając jednocześnie na różnych rynkach i korzystając z różnych przepisów systemów sądowniczych w poszczególnych państwach członkowskich, aby rozwijać działalność z jak największym zyskiem,
- D. mając na uwadze, że organizacje przestępcze zmieniły sposób działania i korzystają z pomocy specjalistów, instytucji bankowych, urzędników i polityków, którzy – nie należąc do organizacji przestępczej – wspierają jej działalność na różnych szczeblach,
- E. mając na uwadze, że organizacje przestępcze dowiodły dużej zdolności przystosowawczej, w tym w posługiwaniu się dla własnych korzyści osiągnięciami nowych technologii,
- F. mając na uwadze, że zagrożenie związane z siłą zastraszania, jaka wynika z samej tylko przynależności do grupy przestępczej, nie jest traktowane priorytetowo względem tzw. przestępstw docelowych, co doprowadziło do powstania luki w przepisach i działaniach na szczeblu UE ułatwiającej działalność transnarodową zorganizowanych grup przestępczych,
- G. mając na uwadze, że przestępczość zorganizowana wiąże się nie tylko z oczywistymi zagrożeniami dla porządku publicznego i bezpieczeństwa wynikającymi z typowych dla organizacji przestępczych przejawów przemocy, ale także z równie poważnymi zagrożeniami związanymi z przenikaniem do legalnej gospodarki oraz z zachowaniami korupcyjnymi w stosunku do urzędników państwowych i wynikającym z nich przenikaniem do instytucji i administracji publicznej,
- H. mając na uwadze, że nielegalne zyski pochodzące z przestępstw popełnianych przez organizacje przestępcze są w znacznej mierze „prane” w legalnej gospodarce europejskiej; mając na uwadze, że kapitał ten – po ponownym zainwestowaniu w zdrową gospodarkę – stanowi poważne zagrożenie dla swobody prowadzenia działalności gospodarczej i konkurencji z uwagi na powodowane w ten sposób poważne zakłócenia,
- I. mając na uwadze, że grupy przestępcze przedostają się do życia politycznego i administracyjnego w celu uzyskania dostępu do środków finansowych, jakimi dysponują organy administracji publicznej, i wpływania na ich działania za przyzwoleniem polityków, urzędników i przedsiębiorców; mając na uwadze, że wywieranie wpływu na aparat polityczny i administracyjny ma miejsce głównie we wszystkich sektorach zamówień publicznych i publicznych robót budowlanych, dotacji rządowych, utylizacji złomu i odpadów, bezpośrednich umów zakupu wszelkiego rodzaju towarów i zarządzania usługami,
- J. mając na uwadze, że głównym celem przestępczości zorganizowanej jest zysk; mając na uwadze, że organy ścigania powinny w związku z tym dysponować koniecznymi zdolnościami do śledzenia ich finansowania, które często jest nierozdzielnie powiązane z korupcją, oszustwami, podrabianiem produktów i przemysłem;
- K. mając na uwadze, że osoby zgłaszające przypadki nadużyć odgrywają kluczową rolę w walce z korupcją i pozwalają na ujawnianie oszustw, które mogłyby w innym wypadku pozostać tajemnicą; mając na uwadze, że zgłaszanie przypadków nadużyć uznaje się za jedno z najefektywniejszych narzędzi przeciwdziałania i zapobiegania przypadkom nadużyć oraz ujawniania tych, które już miały miejsce;
- L. mając na uwadze, że żaden zapis prawodawstwa europejskiego nie powinien być interpretowany jako ograniczający możliwość zgłaszania przypadków naruszenia;
- M. mając na uwadze, że przestępczość zorganizowana, korupcja i pranie pieniędzy stanowią poważne zagrożenie dla gospodarki UE, gdyż znacznie obniżają dochody podatkowe państw członkowskich oraz UE jako całości, a także dla rozliczalności projektów publicznych finansowanych przez UE, ponieważ organizacje przestępcze działają w różnych sektorach, z których wiele podlega kontroli rządowej;

Wtorek, 25 października 2016 r.

N. mając na uwadze, że w 2014 r. zgłoszono jako nadużycia finansowe na szkodę budżetu UE 1 649 nieprawidłowości na kwotę 538,2 mln EUR, a nieprawidłowości te dotyczyły zarówno wydatków, jak i dochodów, jednak nie istnieją żadne oficjalne dane, które wskazywałyby, jaki procent nadużyć można przypisać przestępczości zorganizowanej;

Wprowadzenie

1. ponownie podkreśla treść oraz zalecenia rezolucji z dnia 23 października 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy; ponawia w szczególności swój apel o przyjęcie europejskiego planu działania przeciwko przestępczości zorganizowanej, korupcji i praniu pieniędzy, który to plan, aby mógł być skuteczny, powinien obejmować odpowiednie zasoby finansowe i wykwalifikowany personel;
2. z zadowoleniem przyjmuje 18-miesięczny program Rady UE przeznaczony do realizacji przez prezydentkę niderlandzką, słowacką i maltańską, przyjmujący kompleksowe i zintegrowane podejście do przestępczości zorganizowanej jako jeden z priorytetów; wskazuje, że zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i prania pieniędzy musi stanowić priorytet polityczny instytucji UE i że z tego względu współpraca policyjna i sądowa między państwami członkowskimi odgrywa zasadniczą rolę;
3. pragnie skupić uwagę na konkretnych dziedzinach wymagających priorytetowo działań w obecnym kontekście;

Zapewnienie przyjęcia i prawidłowej transpozycji aktualnych przepisów, monitorowanie ich stosowania oraz ocena ich skuteczności

4. wskazuje na to, że państwa członkowskie powinny dokonać transpozycji istniejących instrumentów unijnych i międzynarodowych służących walce z przestępczością zorganizowaną, korupcją i praniem pieniędzy, a także stosować te instrumenty;
5. wzywa Komisję do jak najszybszego zakończenia oceny środków transpozycji związanych z tymi instrumentami oraz do pełnego poinformowania Parlamentu o wyniku tych ocen, a także – w stosownych przypadkach – do wszczęcia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; w szczególności wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania z oceny transpozycji decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne;
6. wzywa państwa członkowskie do prawidłowej transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych jako istotnego narzędzia służącego usprawnieniu współpracy sądów i policji w Unii Europejskiej;
7. zachęca państwa członkowskie do szybkiej transpozycji czwartej dyrektywy dotyczącej przeciwdziałania praniu pieniędzy;
8. zaleca, by UE przystąpiła do GRECO jako pełnoprawny członek; wnosi o uczestnictwo UE w Partnerstwie na rzecz Otwartego Rządu, o wypełnienie przez nią obowiązków sprawozdawczych wynikających z Konwencji NZ przeciwko korupcji, której jest stroną, oraz do wsparcia Biura NZ ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC) w jego działaniach z zakresu pomocy technicznej w ramach ww. konwencji NZ; wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia Parlamentowi sprawozdania z postępów przygotowań do członkostwa UE w GRECO, w tym przeglądu wyzwań prawnych i możliwych rozwiązań w tym zakresie;
9. ubolewa nad faktem, że Komisja nie opublikowała jeszcze drugiego sprawozdania o zwalczaniu korupcji, które miało się ukazać na początku 2016 r.; wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia tego sprawozdania; ponownie podkreśla, że sprawozdania o zwalczaniu korupcji nie powinny ograniczać się do sytuacji w państwach członkowskich, ale powinny również obejmować sekcję poświęconą instytucjom Unii Europejskiej; zwraca się w związku z tym do Komisji o określenie stosownej metody monitorowania korupcji w instytucjach, organach i agencjach UE;

Wtorek, 25 października 2016 r.

10. wzywa Komisję do rozważenia możliwości połączenia różnych mechanizmów monitorowania na szczeblu europejskim, w tym mechanizmu współpracy i weryfikacji, sprawozdania o zwalczaniu korupcji w UE i tablicy wyników wymiaru sprawiedliwości, w ramach szerszego mechanizmu monitorowania praworządności, który mógłby zostać wdrożony we wszystkich państwach członkowskich oraz w instytucjach, organach i agencjach Unii Europejskiej; w tym kontekście uważa, że instytucje Unii Europejskiej powinny dawać przykład propagowania najwyższych standardów przejrzystości i zapewnić istnienie odstrasżających i skutecznych sankcji wobec sprawców; wzywa Komisję do uregulowania lobbyingu i do nakładania sankcji w przypadku konfliktu interesów;

11. przypomina o potrzebie stosowania podejścia wielodyscyplinarnego w zakresie zapobiegania przestępczości zorganizowanej i skutecznego jej zwalczania; podkreśla w związku z tym rolę sieci zapobiegania przestępczości w Unii Europejskiej i konieczność finansowego wspierania tej sieci;

12. zaleca, by Komisja przeprowadziła badanie dotyczące najbardziej zaawansowanych ustawodawstw krajowych w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej i korupcji, aby opracować skuteczne i nowoczesne prawodawstwo europejskie; wzywa Komisję do przygotowania badania na temat praktyk dochodzeniowych obowiązujących w państwach członkowskich w obszarze zwalczania przestępczości zorganizowanej, ze szczególnym odniesieniem do stosowania narzędzi, takich jak podsłuch rozmów telefonicznych, podsłuch otoczenia, procedury rewizji, celowo opóźnione aresztowanie, celowo opóźnione zajęcie, tajne operacje oraz dostawy kontrolowane i nadzorowane;

13. wzywa państwa członkowskie do większego zaangażowania w kulturę przestrzegania prawa, zważywszy zwłaszcza na fakt, że podstawową i najskuteczniejszą formą działań prewencyjnych jest kształcenie nowych pokoleń obywateli Unii, zwłaszcza poprzez propagowanie konkretnych działań w szkołach;

Priorytety i struktura operacyjna zwalczania przestępczości zorganizowanej i korupcji

14. uważa, że w obecnym cyklu polityki UE dotyczącej zwalczania przestępczości zorganizowanej należy położyć nacisk na przeciwdziałanie przestępstwu polegającemu na udziale w grupie przestępczej, a nie tylko na zwalczanie tzw. przestępstw docelowych (przestępstw, w celu popełnienia których te organizacje powstają); uważa w szczególności za konieczne, by ustanowić kary za udział w grupie przestępczej niezależnie od popełnienia przestępstwa docelowego; podkreśla, że ten cykl polityki powinien również wśród swoich priorytetów uwzględnić zwalczanie prania pieniędzy, korupcji i handlu ludźmi, w ramach prawdziwej europejskiej strategii antykorupcyjnej;

15. wzywa do określenia priorytetów w połączeniu z europejskimi strategiami polityki zapobiegania przestępczości oraz ze strategiami gospodarczymi, społecznymi, w dziedzinie zatrudnienia i kształcenia, przy zapewnieniu pełnego włączenia w ten proces Parlamentu Europejskiego;

16. wzywa do utworzenia specjalnej jednostki Europolu do celów zwalczania zorganizowanych grup przestępczych, które działają jednocześnie w różnych sektorach; uważa, że państwa członkowskie powinny stworzyć bezpieczne i skuteczne mechanizmy w istniejących ramach instytucjonalnych w celu zapewnienia odpowiedniej koordynacji działań dochodzeniowych w obszarze przestępczości zorganizowanej oraz budowy wzajemnego zaufania pomiędzy organami ścigania państw członkowskich;

Solidniejsze ramy prawne

17. wzywa Komisję do zaproponowania – na podstawie oceny transpozycji i stosowania istniejących norm – środków ustawodawczych w celu wypełnienia ewentualnych luk w walce z przestępczością zorganizowaną i korupcją oraz poprawy transgranicznej współpracy sądowej; wzywa Komisję w szczególności:

a) do przeglądu istniejących przepisów w celu wprowadzenia skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających kar, w tym za członkostwo w organizacji lub ugrupowaniu przestępczym, które można by określić jako zorganizowaną grupę, istniejącą przez pewien czas i składającą się z co najmniej dwóch osób działających wspólnie w celu osiągnięcia w sposób niezgodny z prawem, bezpośrednio lub pośrednio, wszelkiego rodzaju korzyści finansowych lub korzyści materialnych oraz poważnie zagrażającą spójności społecznej i gospodarczej UE i jej państw członkowskich;

Wtorek, 25 października 2016 r.

b) do przedstawienia zmienionego wniosku ustawodawczego mającego na celu zwalczanie przestępstw przeciwko środowisku z myślą o zaostrożeniu środków prawa karnego w odpowiedzi na nielegalne spalanie odpadów oraz uznaniu nielegalnego usuwania nowych substancji zanieczyszczających za przestępstwo podlegające karze, tak jak przewidziano w dyrektywie 2008/99/WE;

18. wzywa do opracowania minimalnych norm dotyczących definicji przestępstw oraz określania kar; domaga się zwłaszcza:

a) określenia ogólnej definicji – o powszechnym zastosowaniu – „urzędnika państwowego”, przestępstwa nadużycia i przestępstwa korupcji; przypomina, że w kontekście negocjacji dyrektywy w sprawie ochrony interesów finansowych (dyrektywy PIF) określono definicje tych terminów, ale jedynie do celów tej dyrektywy; zauważa, że negocjacje te są obecnie zablokowane w Radzie, i domaga się ich bezzwłocznego wznowienia;

b) nowego wniosku ustawodawczego w sprawie szczególnego typu organizacji przestępczych, których członkowie wykorzystują siłę zastraszania związaną z przynależnością do grupy przestępczej oraz wynikające z niej sytuacje podległości i znowu milczenia w związku z popełnianiem przestępstw, zarządzaniem, bezpośrednim lub pośrednim kontrolowaniem działalności gospodarczych, koncesji, zezwoleń, zamówień publicznych i usług publicznych lub osiąganiem nielegalnych zysków czy korzyści dla siebie lub dla innych;

c) wniosku ustawodawczego ustanawiającego specjalny unijny program ochrony świadków i osób, które współpracują z wymiarem sprawiedliwości, przekazując informacje o organizacjach przestępczych i organizacjach opisanych w lit. b);

d) wniosku ustawodawczego określającego i wprowadzającego wspólne zasady ochrony osób zgłaszających przypadki naruszenia; wzywa do przedłożenia takiego wniosku do końca 2017 r.;

e) dodatkowych inicjatyw ustawodawczych dotyczących wzmocnienia praw osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym, między innymi w odniesieniu do tymczasowego aresztowania, w celu zapewnienia poszanowania prawa do uczciwego procesu zgodnie z europejską konwencją praw człowieka i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej;

f) odrębnego prawodawstwa w celu zwalczania wywozu materiałów radioaktywnych i odpadów niebezpiecznych oraz nielegalnego handlu fauną i florą, mając na uwadze fakt, że w opinii stowarzyszeń i pozarządowych organizacji ochrony środowiska zarówno przestępstwa przeciwko dzikiej przyrodzie i lasom, jak i nielegalny obrót materiałami radioaktywnymi i odpadami niebezpiecznymi i ich wywóz do państw trzecich odgrywa istotną rolę w finansowaniu przestępczości zorganizowanej;

Skuteczniejsza współpraca wymiarów sprawiedliwości i policji na szczeblu europejskim

19. zauważa, że zjawiska przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy mają zazwyczaj wymiar transgraniczny, co wymaga bliskiej współpracy właściwych organów krajowych oraz współpracy pomiędzy organami krajowymi a właściwymi agencjami unijnymi;

20. wyraża przekonanie, że współpraca policji i sądów w drodze wymiany informacji między organami krajowymi ma zasadnicze znaczenie dla podejmowania skutecznych środków walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną;

21. zwraca się do Komisji o podjęcie konkretnych działań na rzecz lepszej europejskiej koordynacji w dziedzinie zwalczania przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy oraz na rzecz większego uwrażliwienia na szkody humanitarne, społeczne i gospodarcze wynikające z tych zjawisk;

22. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że transgraniczna współpraca policyjna i sądowa wiąże się z nazbyt długotrwałymi procedurami biurokratycznymi, które szkodzą jej efektywności i zagrażają skuteczności walki z przestępczością zorganizowaną, korupcją i praniem pieniędzy na poziomie UE; zwraca się do państw członkowskich o wzmocnienie i przyspieszenie transgranicznej współpracy policyjnej i sądowej oraz prowadzonej przez nie wymiany informacji za pośrednictwem agencji Europol i Eurojust, a także o zwiększenie skuteczności działań w tym zakresie, oraz o zapewnienie odpowiedniego szkolenia i wsparcia technicznego, również za pośrednictwem CEPOL-u oraz Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości, w celu propagowania wzajemnego uznawania środków dowodowych pomiędzy państwami członkowskimi oraz zapewnienia większego wykorzystania wspólnych zespołów dochodzeniowo-sledczych;

Wtorek, 25 października 2016 r.

23. wzywa państwa członkowskie do systematycznego zapewniania wkładu do istniejących europejskich baz danych, korzystania z tych baz oraz wymiany informacji o wszelkich uznanych za niezbędne i właściwe danych przechowywanych w tych bazach i dotyczących osób skazanych za przestępstwo związane z przestępczością zorganizowaną, a także do zwrócenia się do europejskich agencji Europol i Eurojust o ułatwienie tej wymiany informacji; w tym kontekście wzywa do poprawy działania infrastruktury służącej do bezpiecznej komunikacji i skutecznego korzystania ze wszystkich istniejących narzędzi Europolu, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu europejskich przepisów w sprawie ochrony danych;

24. podkreśla pilną potrzebę stworzenia bardziej skutecznego systemu komunikacji i wymiany informacji pomiędzy organami sądowymi w UE, który w razie potrzeby zastąpi tradycyjne instrumenty wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych; zwraca się do Komisji o ocenę konieczności podjęcia działań ustawodawczych w tym zakresie oraz do utworzenia odpowiedniego unijnego systemu wymiany informacji pomiędzy organami sądowymi w UE;

25. wzywa państwa członkowskie, by systematycznie wymieniały się wszystkimi uznawanymi za konieczne i istotne danymi dotyczącymi przelotu pasażera w odniesieniu do osób powiązanych z przestępczością zorganizowaną;

Zajmowanie mienia organizacji przestępczych i ułatwianie wykorzystania go do celów społecznych

26. uważa, że wspólna metoda zajmowania mienia organizacji przestępczych w UE będzie dla przestępców środkiem odstraszającym; wzywa państwa członkowskie do niezwłocznej transpozycji dyrektywy 2014/42/UE w sprawie konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa; wzywa Komisję do przedstawienia w najbliższym możliwym terminie wniosku ustawodawczego mającego na celu zapewnienie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty związanych z krajowymi środkami zabezpieczającymi dotyczącymi mienia;

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia unijnych środków dotyczących:

- a) wykrywania, zamrażania i konfiskaty dochodów pochodzących z działalności przestępczej poprzez, między innymi, uznanie, że przekazywanie własności kapitałów i mienia w celu uniknięcia środków dotyczących zamrożenia lub konfiskaty, a także przyjmowanie własności lub dostępu do tego kapitału jest przestępstwem, lub poprzez orzekanie konfiskaty w przypadku braku prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo;
- b) propagowania zarządzania zamrożonym i skonfiskowanym mieniem oraz wykorzystywania tego mienia do celów społecznych oraz jako rekompensaty dla rodzin ofiar i dla przedsiębiorstw dotkniętych zjawiskiem lichwy i wymuszeń;
- c) rozwijania współpracy administracyjnej, policyjnej i sądowej, aby śledzić, zajmować i konfiskować mienie pochodzące z przestępstw w całej Unii, a także udoskonalenia działań krajowych biur ds. odzyskiwania mienia, którym należy zapewnić odpowiednie zasoby;

28. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia współpracy i wymiany najlepszych praktyk w tym obszarze w ramach istniejących platform spotkań, jak Komitet Doradczy ds. Koordynacji w zakresie Nadużyć Finansowych i inne organizacje;

Zapobieganie infiltrowaniu legalnej gospodarki przez przestępczość zorganizowaną i korupcję

29. przypomina, że korupcja stanowi efekt dźwigni, sprzyjający infiltrowaniu przez przestępczość zorganizowaną legalnej gospodarki, zwłaszcza poprzez udzielanie zamówień publicznych i partnerstwa publiczno-prywatne;

30. wnosi o wdrożenie w całej UE pełnego systemu elektronicznych zamówień publicznych („e-procurement”) w celu zmniejszenia ryzyka korupcji w ramach zamówień publicznych;

31. wzywa państwa członkowskie i instytucje europejskie do wdrożenia instrumentów monitorowania zamówień publicznych, do sporządzenia czarnych list przedsiębiorstw, co do których udowodniono powiązania z przestępczością zorganizowaną lub udział w praktykach korupcyjnych, oraz do wykluczania ich ze wszelkich stosunków gospodarczych z administracją publiczną i z korzystania z funduszy UE; zwraca się do państw członkowskich o utworzenie na szczeblu krajowym wyspecjalizowanych struktur do wykrywania organizacji przestępczych i eliminowania z przetargów publicznych podmiotów gospodarczych dopuszczających się praktyk korupcyjnych oraz prania pieniędzy; podkreśla, że umieszczanie na „czarnej liście” może być skutecznym sposobem zniechęcania przedsiębiorstw do działań korupcyjnych

Wtorek, 25 października 2016 r.

oraz może stanowić zachętę do tego, by przedsiębiorstwa doskonaliły i wzmacniały wewnętrzne procedury na rzecz uczciwości; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia certyfikacji przedsiębiorstw, służącej zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, oraz wnosi o to, by odpowiednie informacje podlegały automatycznej wymianie na poziomie europejskim;

32. przypomina, że dwadzieścia jeden państw członkowskich nie dokonało jeszcze transpozycji pakietu dyrektyw w sprawie zamówień publicznych; przepisy dotyczące zamówień publicznych mają fundamentalne znaczenie dla przejrzystości i rozliczalności w obszarach najbardziej narażonych na korupcję;

33. przypomina, że przejrzyste zasady rachunkowości muszą być gwarantowane i weryfikowalne na szczeblu nie tylko centralnym, ale również regionalnym i lokalnym we wszystkich państwach członkowskich;

34. wyraża zaniepokojenie z powodu częstej praktyki polegającej na tym, iż przestępcze spółki zamieszane w pranie pieniędzy składają zaniżone oferty w przetargach na duże projekty; wzywa Komisję do wprowadzenia ekonomicznej oceny wniosków przedsiębiorstw, którym udzielane są zamówienia, oraz podwykonawców;

35. wskazuje, że pranie pieniędzy z wykorzystaniem złożonych struktur przedsiębiorstw oraz integracji z legalną działalnością gospodarczą może stanowić zagrożenie dla porządku publicznego państwa; wzywa państwa członkowskie, aby ustanowiły – bez niepotrzebnego obciążania małych i średnich przedsiębiorstw – środki pozwalające na zwiększenie przejrzystości transakcji pieniężnych i poprawę zdolności śledzenia transakcji do poziomu osób fizycznych w celu ujawniania finansowania ze źródeł przestępczych i terrorystycznych (zasada „podążania za pieniędzmi”); wzywa państwa członkowskie do podjęcia kroków ukierunkowanych na utrudnianie tworzenia złożonych i zagęszczonych struktur wzajemnie powiązanych przedsiębiorstw, które z uwagi na brak przejrzystości mogą być wykorzystywane w celu finansowania działalności przestępczej lub terrorystycznej bądź innych poważnych przestępstw;

36. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie wymagały od wykonawców ujawnienia pełnej struktury korporacyjnej i właścicielskiej przed udzieleniem im jakichkolwiek zamówień, w celu uniknięcia wspierania przedsiębiorstw dopuszczających się agresywnego planowania podatkowego, oszustw podatkowych oraz korupcji i uchylania się od opodatkowania;

37. zauważa, że nabywanie mienia w państwach członkowskich stanowi metodę prania dochodów pochodzących z działalności przestępczej pozwalającą przestępcom na ukrywanie faktycznej struktury własnościowej poprzez wykorzystanie zagranicznych przedsiębiorstw fasadowych; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, aby każde przedsiębiorstwo zagraniczne pragnące nabyć mienie na ich terytorium podległo takim samym standardom w zakresie przejrzystości jak te mające zastosowanie do przedsiębiorstw zarejestrowanych w ramach ich jurysdykcji;

38. przypomina, że kryzys finansowy dodatkowo obciążył rządy europejskie; uważa, że wobec obecnych wyzwań gospodarczych konieczna jest lepsza gwarancja integralności i przejrzystości wydatków publicznych;

39. wzywa państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia przejrzystości decyzji w sprawie przydzielania licencji i udzielania pozwoleń na budowę na szczeblu regionalnym i lokalnym;

40. zauważa, że zgodnie z art. 325 TFUE państwa członkowskie i Komisja mają prawny obowiązek zwalczania nadużyć finansowych, i z zadowoleniem przyjmuje włączenie klauzul dotyczących zwalczania nadużyć do wniosków ustawodawczych mających skutki finansowe;

41. wyraża zaniepokojenie wzrostem liczby nadużyć finansowych związanych z podatkiem VAT, w szczególności tak zwanych oszustw karuzelowych; apeluje do wszystkich państw członkowskich o udział we wszystkich dziedzinach działalności sieci Eurofisc, aby umożliwić przepływ informacji potrzebnych do zwalczania tego typu nadużyć finansowych;

42. zwraca się do państw członkowskich o przyjęcie odrębnego prawodawstwa i podjęcie odpowiednich kroków w celu zapobiegania i zwalczania działalności fachowców, instytucji bankowych, urzędników i polityków wszystkich szczebli, którzy – nie należąc do organizacji przestępczej – wspierają jej działalność na różnych szczeblach; w tym względzie:

Wtorek, 25 października 2016 r.

- a) zaleca państwom członkowskim i instytucjom europejskim propagowanie rotacji urzędników państwowych w celu zapobiegania korupcji i przenikaniu przestępczości zorganizowanej;
- b) domaga się obowiązkowych przepisów stanowiących, że osoby, które zostały skazane w związku z przestępczością zorganizowaną, praniem pieniędzy, korupcją bądź innymi poważnymi przestępstwami, przestępstwami przeciwko administracji publicznej, udziałem w grupie przestępczej czy korupcją, lub które brały udział w tego rodzaju działaniach, nie mogą kwalifikować się do kandydowania w wyborach lub do pracy w administracji publicznej, w tym w instytucjach, organach i agencjach Unii Europejskiej;
- c) wzywa do karania kierowników i banków w udowodnionych przypadkach prania dużych ilości pieniędzy; wzywa Komisję do sformułowania wniosku mającego na celu zapewnienie bezwzględnej przejrzystości przepływów bankowych nie tylko w przypadku osób fizycznych, lecz także osób prawnych i funduszy powierniczych;
43. dostrzega potrzebę obowiązywania na szczeblu europejskim zasad zapewniających weryfikację i kontrolę wszystkich źródeł finansowania partii politycznych w celu zagwarantowania, że są one zgodne z prawem;
44. uważa, że niezbędne jest wzmocnienie przepisów prawnych mających na celu zapewnienie większej przejrzystości i identyfikowalności przepływów finansowych, zwłaszcza w związku z zarządzaniem funduszami europejskimi, w tym poprzez kontrole wstępne i końcowy audyt w celu upewnienie się, czy fundusze zostały właściwie wykorzystane; wzywa państwa członkowskie do przedłożenia deklaracji krajowych na temat stosowanych przez nie systemów kontroli; wzywa Komisję do:
- a) korekty płatności w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w wykorzystywaniu funduszy UE przez państwa członkowskie;
- b) tymczasowego wykluczenia instytucji i przedsiębiorstw uznanych za winne nadużyć funduszy unijnych z możliwości dostępu do tych funduszy;
- c) uważnego monitorowania wykorzystania funduszy unijnych i składania regularnego sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu;
45. jest zdania, że Komisja powinna narzucić najwyższe standardy uczciwości w procesach zamówień publicznych w ramach realizacji projektów finansowanych przez UE; przypomina, że monitorowanie rezultatów projektów we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i przypisanie organom administracji lokalnej odpowiedzialności ma kluczowe znaczenie w procesie zapewnienia odpowiedniego wykorzystania funduszy unijnych i zwalczania korupcji;
46. przypomina, że przejrzystość jest najskuteczniejszym narzędziem walki z oszustwami i nadużyciami finansowymi; wzywa Komisję do udoskonalenia przepisów w tym zakresie przez wprowadzenie obowiązku publikowania danych dotyczących wszystkich beneficjentów funduszy europejskich, w tym danych dotyczących podwykonawstwa;
47. zwraca się do Komisji o podjęcie działań ustawodawczych mających na celu uproszczenie biurokratycznych procedur administracyjnych w taki sposób, aby zapewnić większą przejrzystość i zwalczanie korupcji;
48. zwraca się do Komisji Europejskiej o monitorowanie i przedkładanie Parlamentowi sprawozdań na temat procentowego udziału bezpośredniego udzielenia zamówień publicznych w państwach członkowskich, a także okoliczności prawnych, w których administracje krajowe najczęściej wykorzystują ten środek;
49. zaleca, aby państwa członkowskie dążyły do zapewnienia skutecznych mechanizmów przejrzystości, monitorowania i odpowiedzialności w ramach wykorzystania funduszy unijnych; mając na uwadze, że pozytywny wpływ funduszy UE zależy od procesów wdrażanych na szczeblu krajowym i unijnym w celu zapewnienia przejrzystości, skutecznego monitorowania i odpowiedzialności, należy rozważyć możliwości monitorowania i oceny w formie procesów bieżących, a nie wyłącznie procesów ex-post; jest zdania, że należy wzmocnić rolę Trybunału Obrachunkowego w tym zakresie;
50. jest zdania, że należy ustanowić wskaźniki jakościowe i ilościowe oraz że wskaźniki te powinny być one porównywalne, aby mierzyć wpływ funduszy UE i pomóc w ocenie, czy fundusze te osiągnęły swoje cele, oraz że należy systematycznie gromadzić i publikować dane ilościowe;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Prokuratura Europejska

51. uważa, że Prokuratura Europejska powinna stanowić centralny element w walce z korupcją w Unii Europejskiej; ponawia swój apel jak najszybsze i przy udziale jak największej liczby państw członkowskich ustanowienie Europejskiej Prokuratury będącej organem skutecznym i niezależnym od rządów krajowych i instytucji UE, a także chronionym przez wpływami i naciskami politycznymi;

52. raz jeszcze podkreśla znaczenie jasnego zdefiniowania zakresów odpowiedzialności i podziału kompetencji pomiędzy prokuraturami krajowymi a przyszłą Prokuraturą Europejską, jak również Eurojustem i OLAF-em w celu zapobieżenia wszelkim konfliktom właściwości; wzywa do przeznaczenia odpowiednich zasobów finansowych i ludzkich na potrzeby przyszłej Prokuratury Europejskiej zgodnie z jej zadaniami; uważa, że Prokuratura Europejska powinna posiadać kompetencje pozwalające na ściganie wszystkich przestępstw z zakresu ochrony interesów finansowych UE, w tym oszustw związanych z VAT; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do dostosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości wydanego w sprawie Taricco (C-105/14) i do jak najszybszego odblokowania negocjacji w sprawie dyrektywy PIF w Radzie;

53. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że prowadzone obecnie w Radzie negocjacje zagrażają podstawowemu założeniu, jakim jest niezależna i skuteczna Prokuratura Europejska;

54. wzywa Komisję, by oceniła konieczność ewentualnej zmiany uprawnień przyszłej Prokuratury Europejskiej, aby po jej powołaniu dysponowała ona uprawnieniami do zwalczania przestępczości zorganizowanej;

Szczegółowe obszary interwencji

Podrabianie produktów

55. potępia coraz bardziej powszechny proceder podrabiania towarów, lekarstw i produktów rolno-spożywczych w UE, który powiązany jest z sieciami dystrybucji zarządzanymi przez transgraniczną przestępczość zorganizowaną; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu zapobiegania podrabianiu produktów, lekarstw i produktów rolno-spożywczych oraz zwalczania tego procederu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do systematycznego gromadzenia danych na temat przypadków oszustw i fałszerstw – tak aby uzyskać informacje na temat ich skali i częstotliwości występowania – oraz do wymiany najlepszych praktyk w zakresie identyfikacji i zwalczania tych zjawisk;

56. zachęca Komisję i państwa członkowskie do poddania pod rozwagę innych metod mających na celu zapobieganie oszustwom w branży spożywczej oraz zniechęcanie do nich, takich jak stworzenie czarnej listy w postaci rejestru skazanych podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa spożywcze i farmaceutyczne dopuszczających się oszustw;

57. domaga się wzmocnienia dotychczasowych systemów monitorowania oraz konsekwentnego wdrażania możliwości ciągłego monitorowania żywności, pasz, zwierząt hodowlanych oraz wszelkich substancji przeznaczonych do dodania do żywności lub pasz, bądź które można do nich dodać, przewidzianej w podstawowym tekście rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

Nielegalny obrót środkami odurzającymi

58. przypomina, że nielegalny obrót środkami odurzającymi jest olbrzymim źródłem dochodu dla grup przestępczych i że należy go zwalczać zarówno poprzez ściganie, jak i prewencję; wzywa państwa członkowskie i właściwe instytucje do zwalczania powiązań między handlem narkotykami a innymi działaniami przestępczymi oraz ich wpływu na legalną gospodarkę i handel, wykazanego przez Europol i EMCDDA w raporcie dotyczącym rynków narkotykowych za 2016 r.;

59. przypomina Komisji o konieczności dokonania oceny postępów we wdrażaniu planu działań antynarkotykowych UE na lata 2013–2016; wzywa Komisję, aby na podstawie tej oceny przedstawiła propozycję nowego planu działania na okres 2017–2020;

Wtorek, 25 października 2016 r.

60. zwraca uwagę, że jednym z priorytetów jest ocena nowych strategii w odniesieniu do narkotyków miękkich, oraz wyraża przekonanie, że politykę depenalizacji/legalizacji należy uznać za jeden ze środków skutecznej walki z organizacjami przestępczymi; wnioskuje o uwzględnienie tej kwestii w wewnętrznej i zewnętrznej polityce UE poprzez zaangażowanie w debatę polityczną wszystkich odpowiednich agencji unijnych i międzynarodowych oraz instytucji ze wszystkich zaangażowanych państw;

Gry hazardowe i ustawianie wyników zawodów sportowych

61. przypomina, że organizacje przestępcze często wykorzystują legalne i nielegalne systemy gier hazardowych i systemy ustawiania wyników zawodów sportowych do prania brudnych pieniędzy; potępia nielegalne interesy skupione wokół tych zjawisk oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do utrzymania lub wprowadzenia przepisów mających na celu zwalczanie tych zjawisk i zapobieganie im przez uznanie manipulacji wydarzeniami sportowymi za przestępstwo; wzywa państwa członkowskie do przejrzystej i skutecznej współpracy z organizacjami sportowymi, a także do wzmocnienia komunikacji i współpracy z Eurojustem i Europolem w celu zwalczania tych zjawisk;

Raje podatkowe

62. wskazuje, że oszustwa podatkowe i unikanie opodatkowania powodują co roku w UE straty w wysokości 1 bln EUR; podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na raje podatkowe i kraje stosujące nieprzejrzyste lub szkodliwe opodatkowanie, co stanowi ogromny problem dotyczący każdego obywatela Unii;

63. z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe porozumienie w ramach G20 dotyczące stosowania nowego globalnego standardu na rzecz większej przejrzystości podatkowej, który odpowiada wysokiemu standardowi stosowanemu już przez UE; apeluje o jego szybkie wdrożenie oraz skuteczne monitorowanie oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania na szczeblu międzynarodowym; wyraża zadowolenie, że na szczeblu UE Komisja w lutym 2016 r. podpisała umowy obejmujące wymianę informacji w sprawach podatkowych z krajami takimi jak Andora i Monako, a w 2015 r. ze Szwajcarią, Liechtensteinem i San Marino;

64. przypomina o odpowiedzialności UE w zakresie zwalczania zasad podatkowych ułatwiających uchylanie się od opodatkowania korporacjom ponadnarodowym i osobom prywatnym oraz w zakresie pomagania krajom trzecim w repatriowaniu nielegalnych funduszy i ściganiu sprawców; podkreśla, że UE musi wspierać walkę z rajami podatkowymi, tajemnicą bankową i praniem brudnych pieniędzy, a także zniesienie nadmiernej tajemnicy zawodowej, publiczną sprawozdawczość korporacji wielonarodowych w rozbiciu na poszczególne kraje i publiczne rejestry rzeczywistych właścicieli spółek jako priorytet na wszelkich odpowiednich forach międzynarodowych; przypomina, że raje podatkowe są idealnymi miejscami do pozyskiwania i prania pieniędzy pochodzących z działalności przestępczej i w związku z tym podkreśla potrzebę skoordynowanego podejścia na szczeblu unijnym;

65. wzywa Komisję, aby uświadomiła obywatelom poważne skutki przyzwolenia na korupcję, rozważyła możliwość opracowania kompleksowego planu mającego na celu powstrzymanie transferu mienia do państw niebędących członkami UE, które chronią anonimowość nieuczciwych obywateli, a także aby poddała ponownej ocenie swoje stosunki gospodarcze i dyplomatyczne z tymi państwami;

Przestępstwa przeciwko środowisku

66. wyraża zaniepokojenie wzrostem nielegalnej działalności w dziedzinie środowiska, powiązanej ze zorganizowaną działalnością przestępczą o charakterze mafijnym lub wynikającej z niej, jak nielegalny handel odpadami i nielegalne usuwanie odpadów, w tym odpadów toksycznych, oraz niszczenie dziedzictwa naturalnego; przypomina swoje zalecenie dotyczące opracowania wspólnego planu działania w celu zapobiegania i zwalczania tego rodzaju form przestępczości; przypomina o konieczności wzmocnienia istniejących przepisów dotyczących ochrony przyrody i środowiska, w tym poprzez poddawanie kontrolom – w celu przeciwdziałania przestępczości – wykonawców i podwykonawców, którym udzielane są zamówienia na realizację dużych przedsięwzięć infrastrukturalnych finansowanych z budżetu UE;

67. wzywa Komisję do kontrolowania i oceny wdrażania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne w celu dopilnowania, by państwa członkowskie karały w sposób skuteczny, proporcjonalny i odstraszący wszelkiego rodzaju bezprawne zachowania mające negatywny wpływ na zdrowie ludzkie lub środowisko; zachęca Europejską Sieć Wdrażania i Egzekwowania Prawa Ochrony Środowiska (IMPEL) do okresowego informowania Parlamentu Europejskiego o działaniach podejmowanych przez państwa członkowskie w zakresie wdrażania dyrektywy 2008/99/WE;

Wtorek, 25 października 2016 r.

68. wskazuje, że przestępczość zorganizowana wykorzystuje spółki budowlane specjalizujące się w robotach ziemnych do prania pieniędzy i do nielegalnego usuwania substancji toksycznych, które powodują zanieczyszczenie środowiska; wzywa Komisję, aby w celu zapobiegania takim praktykom przeprowadzała kontrole mające na celu przeciwdziałanie przestępczości w odniesieniu do wykonawców i podwykonawców, którym udzielane są zamówienia na realizację dużych przedsięwzięć infrastrukturalnych finansowanych z budżetu UE;

Cyberprzestępczość

69. przypomina, że cyberprzestępczość jest środkiem wykorzystywanym w związku z praniem pieniędzy i podrabianiem; stanowi ona znaczące źródło zysku dla licznych organizacji przestępczych, więc istotne jest, aby wzmocnić unijne prawodawstwo w tej dziedzinie, a współpraca między państwami członkowskimi i agencjami unijnymi w tej dziedzinie powinna zostać wzmocniona; zauważa z niepokojem, że poprzez stosowanie oszustw internetowych do nielegalnych celów, jak propagowanie handlu narkotyków i handlu ludźmi, organizacje przestępcze zwiększyły skalę prowadzonego przez nie nielegalnego handlu;

Przestępczość zorganizowana i terroryzm

70. przypomina, że rosnąca konwergencja i sieć połączeń pomiędzy przestępczością zorganizowaną a terroryzmem oraz związki obserwowane pomiędzy organizacjami przestępczymi a ugrupowaniami terrorystycznymi stanowią coraz większe zagrożenie dla Unii Europejskiej; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia karalności finansowania i wspierania terroryzmu za pośrednictwem przestępczości zorganizowanej oraz do zagwarantowania, aby wzajemne powiązania pomiędzy przestępczością zorganizowaną a działaniami o charakterze terrorystycznym i finansowaniem terroryzmu były bardziej jednoznacznie uwzględniane przez organy państw członkowskich uczestniczące w postępowaniach karnych;

71. podkreśla, że nielegalny handel bronią palną, ropą naftową, narkotykami, dziką fauną lub florą, a także przemysł papierosów, migrantów oraz towarów podrobionych, sfałszowanych dzieł sztuki i innych dóbr kultury prowadzony za pośrednictwem sieci przestępczości zorganizowanej stał się niezwykle lukratywnym sposobem zdobywania środków finansowych przez grupy terrorystyczne; odnotowuje przedstawienie przez Komisję planu działania przeciwko nielegalnemu handlowi bronią palną i materiałami wybuchowymi oraz ich wykorzystywaniu do celów niezgodnych z prawem; podkreśla konieczność jego szybkiego wdrożenia; wzywa państwa członkowskie do podjęcia koniecznych kroków przy jednoczesnym unikaniu tworzenia zbędnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych w celu zapewnienia, aby organizacje terrorystyczne i przestępcze nie mogły czerpać korzyści z obrotu jakimikolwiek towarami;

72. przypomina, że udział w działaniach przestępczych może być powiązany z przestępstwami o charakterze terrorystycznym; przypomina, że według Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości (UNODC) handel narkotykami, obrót nielegalną bronią palną, międzynarodowa przestępczość zorganizowana i pranie pieniędzy stały się integralną częścią terroryzmu; uważa, że jeśli walka z terroryzmem ma być skuteczna, niezbędne jest wzmocnienie przepisów UE w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej i prania pieniędzy, również z uwagi na istniejące powiązania pomiędzy ugrupowaniami terrorystycznymi a zorganizowanymi grupami przestępczymi oparte na zasadzie wzajemnych korzyści;

Przestępczość zorganizowana a handel ludźmi i przemysł ludzi

73. wyraża zaniepokojenie coraz większą profesjonalizacją przemytu ludzi i związanymi z tym rosnącymi korzyściami, które sieci dopuszczające się przemytu ludzi i handlu ludźmi czerpią w wyniku nieustającego napływu uchodźców do Europy; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zapewniły postęp w zakresie międzynarodowej współpracy mającej na celu zwalczanie handlu ludźmi, aby zlikwidować przemysł ludzi i ograniczyć do minimum wpływ sieci przemytników;

74. przypomina, że w odniesieniu do handlu ludźmi Unia Europejska ustanowiła szczegółowe ramy prawne i polityczne na rzecz optymalizacji współpracy i nadania temu procederowi statusu priorytetowego celu dla organów i agencji, takich jak Europol i Eurojust; przyjmuje z zadowoleniem wnioski pierwszego sprawozdania z postępów uzyskanych w dziedzinie zwalczania handlu ludźmi; wzywa Komisję do jak najszybszego opracowania na tej podstawie strategii na okres po roku 2016;

75. potępia infiltrowanie przez przestępczość zorganizowaną organów odpowiedzialnych za zarządzanie funduszami przeznaczonymi na przyjmowanie migrantów i wnosi o konkretne działania mające na celu zwalczanie przemytu ludzi i handlu ludźmi, którym parają się złożone sieci organizacji przestępczych działające w krajach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia ofiar;

Wtorek, 25 października 2016 r.

76. podkreśla pilną potrzebę rozwiązania kwestii poważnego wycisku migrujących pracowników w Unii Europejskiej; zauważa, że do głównych przyczyn leżących u podstaw handlu ludźmi należy brak legalnych kanałów migracyjnych i występowanie ograniczeń w dostępie do wymiaru sprawiedliwości; zauważa również, że dyrektywa w sprawie kar wobec pracodawców zawiera istotne przepisy dotyczące wycisku obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terenie UE, lecz przepisy te wymagają istnienia uczciwych, skutecznych i łatwo dostępnych mechanizmów umożliwiających składanie skarg na szczeblu krajowym, tymczasem mechanizmy te zostały jak dotąd wdrożone jedynie w minimalnym stopniu;

Wymiar zewnętrzny

77. apeluje, aby UE nadal wspierała konsolidację administracji publicznej i przyjmowanie odpowiednich antykorupcyjnych ram prawnych we wszystkich krajach, zwłaszcza w krajach po zakończonym konflikcie i w krajach znajdujących się w fazie transformacji, gdzie instytucje państwowe są słabe; zwraca uwagę na potrzebę wzmocnienia regionalnych i wyspecjalizowanych sił policyjnych i sieci sądowych w krajach rozwijających się, zawsze w warunkach gwarantujących odpowiednie standardy ochrony danych i prywatności, oraz na potrzebę dzielenia się najlepszymi praktykami i know-how Europolu, Eurojustu i Europejskiej Sieci Sądowej; podkreśla potrzebę ulepszenia regulacji i egzekwowania prawa oraz promowania ochrony osób zgłaszających przypadki naruszenia, tak by pociągać przestępców do odpowiedzialności za popełnianie przez nich przestępstwa, a także wskazuje, że należy ustanowić odpowiedni system ochrony osób zgłaszających przypadki naruszenia zarówno w UE, jak i poza nią; podkreśla w szczególności, że konieczny jest mechanizm bezpośrednich zgłoszeń dla obywateli w krajach otrzymujących pomoc UE, którzy zwracają uwagę na nieprawidłowości w programach pomocy finansowanych przez UE;

78. zauważa z zaniepokojeniem, że najważniejsze konwencje i inicjatywy międzynarodowe mające na celu walkę z korupcją i nielegalnymi przepływami finansowymi nie przyniosły konkretnych rezultatów podczas etapu wdrażania; przypomina, że rozwój strategii antykorupcyjnej w ramach polityki zagranicznej ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego zwalczania korupcji i przestępstw finansowych; apeluje, aby w polityce zewnętrznej UE szczególną uwagę zwracano na prawidłową transpozycję i wdrażanie Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej oraz innych stosownych instrumentów międzynarodowych, których celem jest walka z korupcją i przeciwdziałanie praniu pieniędzy;

79. wzywa Komisję do dopilnowania, dzięki stałemu monitorowaniu, by pomoc UE nie przyczyniała się bezpośrednio bądź pośrednio do korupcji; jest zdania, że pomoc powinna być lepiej dostosowana do zdolności absorpcyjnych kraju przyjmującego i jego ogólnych potrzeb w zakresie rozwoju, aby unikać masowego marnowania środków pomocowych i korupcji; w szczególności wzywa UE do zmierzenia się z korupcją bezpośrednio poprzez programowanie i krajowe dokumenty strategiczne oraz do powiązania wsparcia budżetowego z jasnymi celami w zakresie walki z korupcją; w tym celu podkreśla konieczność ustanowienia solidnych mechanizmów w celu monitorowania wdrażania; wzywa Komisję do opracowania silnej, całościowej i kompleksowej strategii zarządzania ryzykiem korupcji w krajach rozwijających się w celu zapobieżenia sytuacji, w której pomoc rozwojowa mogłaby przyczynić się do korupcji, oraz nawołuje do pełnego wdrożenia strategii zwalczania nadużyć finansowych wydanej w 2013 r., zwłaszcza przy wdrażaniu pomocy UE we wszystkich jej aspektach, w tym EFR i funduszy powierniczych oraz przy zlecaniu projektów pomocowych stronom trzecim; z zaniepokojeniem zauważa, że podejście UE do korupcji w krajach AKP zapewnia jedynie skąpe wytyczne strategiczne w kwestii umacniania systemów krajowych w celu zapobiegania korupcji i jej kontrolowania; uważa, że konieczna jest ściślejsza koordynacja między Europejską Służbą Działań Zewnętrznych a Dyrekcją Generalną Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju w związku z ich podejściem do skutecznego ograniczania korupcji w krajach rozwijających się;

80. przypomina o znaczeniu spójności między wewnętrzną i zewnętrzną polityką UE i wskazuje na potrzebę włączenia walki ze zorganizowaną przestępczością do strategii w dziedzinie rozwoju i bezpieczeństwa jako sposobów przywracania stabilności w krajach rozwijających się;

81. podkreśla, że poszanowanie prawa ludzi i rządów do decydowania w sprawach dotyczących ich własnych systemów gospodarczych, żywnościowych i rolniczych stanowi rozwiązanie w walce z działalnością przestępczą, której skutkami są głód i ubóstwo; wzywa społeczność międzynarodową do czynnego przeciwdziałania spekulacjom finansowym w odniesieniu do środków spożywczych, polegającym między innymi na prowadzeniu skupu po zaniżonych cenach z ogromnych obszarów użytków rolnych oraz masowym wykupie i dzierżawie gruntów przez międzynarodowe spółki rolnicze, z uwzględnieniem szkodliwego wpływu na drobnych producentów;

Wtorek, 25 października 2016 r.

82. wzywa kraje rozwijające się do zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności w związku z umowami dotyczącymi zasobów, sprawozdawczością przedsiębiorstw i audytem, a także poborem dochodów i ich podziałem jako części programu antykorupcyjnego;

83. wzywa UE do zwiększenia wsparcia w celu pomagania krajom bogatym w zasoby we wdrażaniu zasad przewidzianych w inicjatywie przejrzystości w branżach wydobywczych (EITI), dotyczących większej przejrzystości i odpowiedzialności w sektorze naftowym, gazowym i górniczym; zdecydowanie nawołuje do stworzenia skutecznych ram prawnych w celu wsparcia właściwego stosowania EITI przez przedsiębiorstwa należące do łańcucha dostaw w sektorach naftowym, gazowym i górniczym.

84. zleca Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych kontynuację prac w oparciu o zalecenia ujęte w rezolucjach w sprawie walki z korupcją; wzywa Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych do dokonania w ciągu dwóch lat oceny działań ustawodawczych w tym zakresie podejmowanych przez Komisję Europejską w świetle powyższych zaleceń;

o

o o

85. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0404

Prawa człowieka i migracja w państwach trzecich**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie praw człowieka i migracji w państwach trzecich (2015/2316(INI))**

(2018/C 215/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (PDPC) z 1948 r., w szczególności jej art. 13,
- uwzględniając Konwencję z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz protokół dotyczący tego statusu,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r. i Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych z 1966 r. oraz protokoły do nich,
- uwzględniając Konwencję z 1954 r. dotyczącą statusu bezpaństwowców oraz Konwencję z 1961 r. o ograniczaniu bezpaństwowości,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję z 1966 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej,
- uwzględniając Konwencję z 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet i protokół do niej,
- uwzględniając Konwencję z 1984 r. w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania oraz protokół do niej,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka z 1989 r. oraz protokoły do niej,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję z 1990 r. o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem z 2006 r.,
- uwzględniając Konwencję o prawach osób niepełnosprawnych z 2006 r. oraz protokół do niej,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 3 sierpnia 2015 r. w sprawie propagowania i ochrony praw człowieka, w tym środków promowania praw człowieka w odniesieniu do migrantów,
- uwzględniając rezolucję w sprawie ochrony migrantów przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ dnia 18 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając prace różnych mechanizmów międzynarodowych dotyczące praw człowieka, szczególnie różne sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów François Crépeau oraz innych specjalnych sprawozdawców, a także powszechny okresowy przegląd praw człowieka i prace innych organów traktatowych,
- uwzględniając prace i sprawozdania Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR), w tym zalecane zasady i wytyczne dotyczące praw człowieka i granic międzynarodowych oraz sprawozdanie w sprawie sytuacji migrantów w państwach tranzytowych,
- uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka,

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając zasady z Dhaki dotyczące odpowiedzialnej rekrutacji i zatrudniania migrantów,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając odnośne sprawozdania Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 listopada 2011 r. pt. „Globalne podejście do kwestii migracji i mobilności” (COM(2011)0743),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2015 r. pt. „Europejski program w zakresie migracji” (COM(2015)0240),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 października 2015 r. pt. „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: stan realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0510),
- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 20 października 2015 r. w sprawie utworzenia kryzysowego funduszu powierniczego Unii Europejskiej na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i wysiedleń w Afryce (C(2015)7293),
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w sprawie migracji z dni 25 i 26 czerwca 2015 r. oraz z dnia 15 października 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji 2015–2019, przyjęte w dniu 20 lipca 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 9 listopada 2015 r. w sprawie środków na rzecz radzenia sobie z kryzysem uchodźczym i migracyjnym,
- uwzględniając deklarację polityczną i plan działania przyjęte podczas szczytu w Valletcie w dniach 11–12 listopada 2015 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące kwestii związanych z migracją, zwłaszcza rezolucje z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie sytuacji w regionie Morza Śródziemnego oraz potrzeby opracowania całościowego podejścia UE do migracji⁽¹⁾, z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie ostatnich tragicznych wydarzeń na Morzu Śródziemnym oraz polityki UE w zakresie migracji i azylu⁽²⁾ oraz z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji na Morzu Śródziemnym i potrzeby całościowego podejścia UE do problematyki migracji⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. w sprawie wzmocnienia pozycji dziewcząt przez edukację w Unii Europejskiej⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie sytuacji uchodźczyń i kobiet ubiegających się o azyl w UE⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi w stosunkach zewnętrznych UE⁽⁶⁾,
- uwzględniając deklarację końcową z drugiego szczytu przewodniczących Zgromadzenia Parlamentarnego Unii dla Śródziemnomorza na temat imigracji, azylu i praw człowieka w regionie Morza Śródziemnego, przyjętą dnia 11 maja 2015 r.⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 12.8.2016, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 47.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0102.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0312.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0073.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0300.

⁽⁷⁾ http://apum.parlement.ma/Future_Meetings/Docs/IIISummit-of-Speakers_Lisbon-11MAY2015/DeclaracaoCimeira_EN.pdf

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie migracji, praw człowieka i uchodźców ze względów humanitarnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając różne sprawozdania organizacji społeczeństwa obywatelskiego dotyczące sytuacji praw człowieka wśród migrantów,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A8-0245/2016),
- A. mając na uwadze, że prawa człowieka są nieodłącznymi prawami wszystkich ludzi, bez jakichkolwiek rozróżnień;
 - B. mając na uwadze, że migracja jest zjawiskiem ogólnoswiatowym i wielowymiarowym, wywołanym przez wiele czynników, do których należą warunki ekonomiczne (w tym zmiany w dystrybucji bogactwa oraz w integracji gospodarczej na szczeblu regionalnym i światowym), warunki socjalne i polityczne, sytuacja w zakresie warunków pracy, przemocy i bezpieczeństwa, stopniowe pogarszanie się stanu środowiska i coraz poważniejsze klęski żywiołowe; mając na uwadze, że do zjawiska tego należy podejść w sposób spójny i wyważony, w perspektywie całościowej uwzględniającej jego wymiar ludzki, w tym jego pozytywny wpływ na rozwój demograficzny i gospodarczy;
 - C. mając na uwadze, że szlaki migracyjne są bardzo złożone i często występują w obrębie regionów oraz pomiędzy nimi, a według ONZ migracja międzynarodowa nasila się, pomimo światowego kryzysu gospodarczego; mając na uwadze, że obecnie prawie 244 mln osób jest uważanych za migrantów międzynarodowych;
 - D. mając na uwadze, że prawa zapisane w PDPC i w innych konwencjach międzynarodowych są powszechne i niepodzielne;
 - E. mając na uwadze, że migracja jest również owocem rosnącej globalizacji i współzależności rynków;
 - F. mając na uwadze, że różne czynniki warunkujące migrację zapowiadają jej skutki i zmuszają do opracowania odpowiedniej polityki;
 - G. mając na uwadze, że zmiany w przepływach migracyjnych, zwłaszcza w czasach kryzysu, mają istotne skutki gospodarcze, społeczne i polityczne, zarówno dla krajów pochodzenia migrantów, jak i dla krajów, do których migranci się udają;
 - H. mając na uwadze, że niezwykle istotne jest, aby istniały skuteczne mechanizmy monitorowania i kontrolowania wjazdów i wyjazdów cudzoziemców, a także analizy i przewidywania dotyczące wpływu migracji, ponieważ mogą służyć za podstawę do opracowania wszelkiej polityki zarządzania migracjami;
 - I. mając na uwadze, że czynniki powodujące migracje zróżnicowały się oraz że mogą być wielowymiarowe i opierać się na przesłankach ekonomicznych, środowiskowych, kulturalnych, politycznych, rodzinnych lub osobistych; mając na uwadze, że coraz więcej tych migrantów pada ofiarą przymusowych wysiedleń i potrzebuje szczególnej ochrony, ponieważ uciekają oni na przykład przed niestabilnością państw, konfliktami i prześladowaniami politycznymi lub religijnymi;
 - J. mając na uwadze, że coraz trudniej wprowadzić rozróżnienie między uchodźcami, osobami ubiegającymi się o azyl i migrantami, również dlatego że wiele krajów nie dysponuje odpowiednimi instrumentami oraz ramami prawnymi i instytucjonalnymi;

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 18.5.2016, s. 40.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- K. mając na uwadze, że władze państw tranzytowych i państw docelowych, a także władze ośrodków przyjmujących migrantów muszą być wyszkolone i przygotowane do zróżnicowanego i elastycznego traktowania migrantów i osób ubiegających się o azyl;
- L. mając na uwadze, że przepływy migracyjne nabrały charakteru globalnego i regionalnego oraz że przepływy migracyjne południe-południe, których 80 % odnotowuje się między krajami graniczącymi ze sobą, gdzie różnice w dochodach są niewielkie, przekraczają teraz nieco pod względem wielkości przepływy południe-północ;
- M. mając na uwadze, że Europa od zawsze jest miejscem docelowym, ale także miejscem, z którego pochodzą migranci; mając na uwadze, że oprócz współczesnej migracji dotyczącej wyższych warstw społecznych Europejczycy także migrowali za granicę ze względu na trudności gospodarcze, konflikty lub prześladowania polityczne; mając na uwadze, że trwający kryzys gospodarczy i finansowy doprowadził wielu Europejczyków do emigracji, w tym do wschodzących gospodarek z globalnego Południa;
- N. mając na uwadze, że kobiety i dzieci są coraz liczniejszą grupą wśród migrantów oraz że jest ich jeszcze więcej wśród uchodźców; mając na uwadze, że coraz więcej migrantów i uchodźców to ludzie z dyplomami oraz że w 2010 r. „drenaż mózgow” oszacowano na 59 mln; mając na uwadze, że Azja jest kontynentem, którego najbardziej to dotyczy, jednak to kontynent afrykański jest w najgorszej sytuacji, ponieważ tylko 4 % osób posiada tam dyplomy i 31 % z tych osób migruje⁽¹⁾;
- O. mając na uwadze, że według Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców niestabilność w pewnych regionach i konflikty spowodowały kryzys humanitarny, który dotyka ponad 65 mln uchodźców i osób przesiedlonych, zwłaszcza w krajach rozwijających się;
- P. mając na uwadze, że Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców odnotowuje co najmniej 10 mln bezpaństwowców;
- Q. mając na uwadze, że art. 13 Powszechnej deklaracji praw człowieka stanowi, iż każdy człowiek ma prawo do swobodnego poruszania się i wyboru miejsca zamieszkania w granicach każdego państwa, ale również prawo do opuszczenia jakiegokolwiek kraju, włączając w to swój własny, i powrócenia do swego kraju;
- R. mając na uwadze, że współpraca między państwami pochodzenia, tranzytu i państwami docelowymi oraz dzielenie się informacjami i dobrymi praktykami mają zasadnicze znaczenie dla zapobiegania nielegalnej migracji i handlowi ludźmi oraz dla zwalczania tych zjawisk, ponieważ pozwalają określić wspólne interesy i obawy;
- S. mając na uwadze, że całościowe podejście do migracji musi sprostać światowym wyzwaniom w zakresie rozwoju, pokoju na świecie, praw człowieka i zmiany klimatu, ze szczególnym uwzględnieniem poprawy warunków humanitarnych w krajach pochodzenia, aby umożliwić ludności lokalnej życie na bezpieczniejszych obszarach;
- T. mając na uwadze prawa uchodźców określone w konwencji genewskiej i w protokołach do niej;
- U. mając na uwadze, że w licznych obozach dla uchodźców na Bliskim Wschodzie i w Afryce pogarszają się warunki życiowe, w tym jeśli chodzi o opiekę zdrowotną, oraz często nie zapewnia się uchodźcom bezpieczeństwa, w szczególności osobom w najgorszej sytuacji, czyli kobietom i dzieciom;
- V. mając na uwadze, że według Banku Światowego przekazy pieniężne migrantów międzynarodowych wynosiły ponad 550 mld USD w 2013 r., z czego 414 mld USD przekazano do krajów rozwijających się;

⁽¹⁾ Sprawozdanie ONZ w sprawie międzynarodowej migracji za 2015 r., dostępne pod linkiem: http://www.un.org/en/development/desa/population/migration/publications/migrationreport/docs/MigrationReport2015_Highlights.pdf

Wtorek, 25 października 2016 r.

- W. mając na uwadze, że poziom ksenofobii, dyskryminacji i przemocy, której celem są migranci, nastroje antyimigranckie, mowa nienawiści i przestępstwa z nienawiści znacznie wzrosły w krajach AKP;
- X. mając na uwadze, że konkretna, dobrze zorganizowana i odpowiednia strategia w zakresie migracji jest szansą dla pojedynczych osób i całych państw; mając na uwadze, że takiej strategii musi przewodzić zasada zwalczania ubóstwa, promowania zrównoważonego rozwoju oraz przestrzegania praw i poszanowania godności migrantów i uchodźców; mając na uwadze, że strategia ta musi być oparta na ścisłej współpracy między państwami pochodzenia, tranzytu i państwami docelowymi;
- Y. mając na uwadze, że migracja jest istotnym dynamicznym elementem przeciwdziałającym kryzysowi demograficznemu i zmniejszeniu odsetka ludności w wieku produkcyjnym w niektórych państwach;
- Z. mając na uwadze, że trudno oszacować liczbę migrantów o nieuregulowanym statusie, co nie ułatwia wprowadzania wskaźników dotyczących ich warunków życia i pracy, podczas gdy to oni najbardziej potrzebują ochrony, ponieważ nie posiadając statusu i uznania prawnego są szczególnie narażeni na wyzysk i wykorzystywanie oraz odmowę najbardziej podstawowych praw człowieka;
- AA. mając na uwadze, że międzynarodowa migracja może być wykorzystana jako narzędzie do zaspokojenia konkretnych braków na rynku pracy;
- AB. mając na uwadze, że migranci przyczyniają się do zwiększenia różnorodności i bogactwa kulturowego państw przyjmujących; mając na uwadze, że aby tak się stało, migranci muszą być w pełni zintegrowani ze społeczeństwami przyjmującymi, aby mogły one wykorzystać ich potencjał gospodarczy, społeczny i kulturowy; mając na uwadze, że niezwykle istotne jest, aby decydenci polityczni informowali opinię publiczną o pozytywnym wpływie migrantów na społeczeństwo z punktu widzenia gospodarczego, kulturowego i społecznego, co zapobiegnie ksenofobicznym i dyskryminacyjnym postawom;
- AC. mając na uwadze, że odpowiednia polityka przyjmowania i integracji pozwala uniknąć nasilenia lub utrwalenia się skutków traumatycznych wydarzeń, jakie przeżyli migranci;
- AD. mając na uwadze, że rozwój społeczno-kulturalny jest możliwy tylko dzięki integracji i że wymaga to poważnego zaangażowania ze strony migrantów, którzy muszą chcieć przystosować się do społeczeństwa przyjmującego, niekoniecznie rezygnując z ojczystej tożsamości kulturowej, a także zaangażowania ze strony instytucji i wspólnot państwa przyjmującego, które muszą być przygotowane na przyjęcie migrantów i zaspokojenie ich potrzeb;

Wyzwania i zagrożenia związane z poszanowaniem praw migrantów

1. wyraża solidarność z osobami, które są zmuszone do opuszczenia swojego kraju z powodu m. in. konfliktów, prześladowań, naruszenia praw człowieka i skrajnego ubóstwa; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu poważnego łamania praw człowieka, jakie dotyka wielu migrantów w wielu krajach tranzytu lub krajach docelowych; podkreśla, że trzeba szanować godność migrantów i przestrzegać przysługujących im praw człowieka;
2. podkreśla, że Unia i jej państwa członkowskie muszą dawać dobry przykład w zakresie propagowania i ochrony praw człowieka w odniesieniu do migrantów, zwłaszcza w obrębie swoich granic państwowych, aby zachować wiarygodność w dyskusjach dotyczących migracji i praw człowieka w państwach trzecich;
3. przypomina, że większość uchodźców i migrantów na świecie jest przyjmowanych przez kraje rozwijające się; uznaje wysiłki państw trzecich w zakresie przyjmowania migrantów i uchodźców; podkreśla, że systemy wsparcia w tych krajach są poddawane krytycznej presji, co może poważnie zagrażać ochronie coraz większej liczby przesiedlonej ludności;

Wtorek, 25 października 2016 r.

4. przypomina, że „każdy człowiek ma prawo opuścić jakikolwiek kraj, włączając w to swój własny” oraz „powrócić do swego kraju”⁽¹⁾; podkreśla, że sytuacja społeczna i narodowość danej osoby nie powinny w żadnym wypadku kwestionować tego prawa oraz że każdy człowiek ma prawo do dokonywania wyboru dotyczącego migracji z zachowaniem godności; wzywa wszystkie rządy, by zajęły się lukami w ochronie praw człowieka, które napotyka migranci; wzywa rządy i parlamenty narodowe do uchylecia represyjnych systemów prawnych kryminalizujących migrację i do wdrożenia krótko-, średnio- i długoterminowych rozwiązań, aby zapewnić bezpieczeństwo migrantów; potępia przypadki ograniczania lub zakazywania opuszczania terytorium i powrotu w niektórych państwach oraz wskazuje na wpływ bezpaństwowości na dostęp do praw;
5. odnotowuje, że rosnącą liczbę uchodźców na całym świecie przesłania jeszcze większa liczba osób wewnętrznie przesiedlonych; podkreśla, że osoby przesiedlone nie powinny być dyskryminowane przez sam fakt, że szukają schronienia bez przekraczania granic międzynarodowych, i dlatego podkreśla, że trzeba szanować ich prawa, w tym dostęp do zdrowia i edukacji;
6. przypomina o znaczeniu identyfikowania bezpaństwowców w celu zapewnienia im ochrony na mocy prawa międzynarodowego; w związku z tym wzywa państwa, aby wprowadziły procedury stwierdzania statusu bezpaństwowca oraz dzieliły się dobrymi praktykami, również w kwestii prawa i praktyk w zakresie zapobiegania mnożeniu się przypadków bezpaństwowości wśród dzieci;
7. zwraca uwagę na utrzymującą się konieczność uwzględnienia przez UE bezpaństwowości w polityce zagranicznej, zwłaszcza że bezpaństwowość jest głównym powodem przymusowych wysiedleń; przypomina o przyjętym w strategicznych ramach i planie działania Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka i demokracji opublikowanych w 2012 r. zobowiązaniu do „opracowania wspólnych ram dla Komisji i ESDZ umożliwiających omawianie kwestii bezpaństwowości i arbitralnych zatrzymań migrantów z państw trzecich”;
8. wyraża zaniepokojenie faktem, że migranci i uchodźcy padają ofiarami arbitralnych zatrzymań oraz złego traktowania, i przypomina, że do pozbawienia wolności dochodzić może wyłącznie, gdy jest to absolutnie niezbędne, i że w każdym przypadku trzeba zagwarantować odpowiednie środki ochrony, w tym dostęp do właściwych procedur sądowych;
9. apeluje do państw o uznanie, że na mocy prawa międzynarodowego mają one zobowiązania wobec azylu i migracji, i o ustanawianie takich przepisów krajowych, jakie są niezbędne do skutecznej realizacji tych zobowiązań, co obejmuje możliwość zwrócenia się o ochronę międzynarodową; domaga się, aby w tych przepisach uwzględniono stopień i charakter prześladowania i dyskryminacji, jakich doświadczyli migranci;
10. przypomina, że migranci mają prawo do tego, by nie wysyłano ich do krajów, w których istnieje ryzyko brutalnego traktowania i tortur; podkreśla, że wydalenia zbiorowe i odsyłanie są zabronione na mocy prawa międzynarodowego; wyraża zaniepokojenie w związku ze sposobem traktowania migrantów, którzy są zawracani do kraju pochodzenia lub do państwa trzeciego bez odpowiednich informacji zwrotnych odnośnie do ich sytuacji, oraz w każdym przypadku apeluje o uwzględnianie trudności, jakie napotyka, gdy powracają do tych krajów;
11. proponuje, aby utworzyć programy reintegracji dla migrantów, którzy powracają do swojego kraju pochodzenia;
12. podkreśla znaczenie poszanowania praw migrantów, niezależnie od ich statusu, do dostępu do wymiaru sprawiedliwości i skutecznych środków odwoławczych bez lęku, że zostaną zadenuncjowani służbom imigracyjnym, zatrzymani i deportowani; wyraża zaniepokojenie z powodu braku w wielu krajach mechanizmów kontroli i nadzoru nad procedurami związanymi z łamaniem praw migrantów oraz braku gwarancji jakości, jeśli chodzi o informacje i wsparcie prawne zapewniane migrantom i ubiegającym się o azyl; zaleca, aby pracownicy odpowiedzialni za sprawy azylowe, a także pracownicy ośrodków recepcyjnych i inni pracownicy oraz pracownicy socjalni nawiązujący kontakt z osobami starającymi się o ochronę międzynarodową byli odpowiednio przeszkoleni, aby uwzględniać ogólne i osobiste okoliczności oraz aspekt płci we wnioskach o przyznanie ochrony;
13. wzywa ponadto Komisję Europejską i ESDZ do zwiększenia wymiany dobrych praktyk z państwami trzecimi, zwłaszcza w zakresie szkoleń dla pracowników niosących pomoc dotyczących skuteczniejszej identyfikacji poszczególnych cech, pochodzenia i doświadczeń migrantów, zwłaszcza tych w najtrudniejszej sytuacji, tak aby lepiej chronić migrantów i pomagać im stosownie do potrzeb;

⁽¹⁾ Art. 13 ust. 2 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka (PDPC).

Wtorek, 25 października 2016 r.

14. podkreśla, że koncepcja bezpiecznych krajów i bezpiecznych krajów pochodzenia nie powinna uniemożliwiać indywidualnych ocen wniosków o azyl; domaga się, aby we wszystkich okolicznościach określać migrantów potrzebujących ochrony międzynarodowej i uwzględniać składane przez nich wnioski, nalega, aby korzystali oni z odpowiednich gwarancji w zakresie zasady non-refoulement i mieli dostęp do mechanizmu składania skarg;

15. zwraca uwagę na przemoc fizyczną i psychiczną oraz na konieczność uznania szczególnych form przemocy i prześladowań, których ofiarami padają kobiety i dzieci będące migrantami, jak handel ludźmi, wymuszone zaginięcia, niegodziwe traktowanie w celach seksualnych, okaleczenia narządów płciowych, wczesne i przymusowe małżeństwo, przemoc domowa, niewolnictwo, zbrodnie honorowe oraz dyskryminacja na tle seksualnym; zwraca uwagę na bezprecedensową, stale rosnącą liczbę ofiar przemocy uwarunkowanej płcią oraz stosowania gwałtu, również jako narzędzia wojny;

16. wyraża zaniepokojenie z powodu rekrutacji dzieci do ugrupowań zbrojnych; kładzie nacisk na konieczność promowania polityki na rzecz ich rozbrojenia, ich rehabilitacji i ponownej integracji;

17. podkreśla, że odseparowanie od rodzin, w tym na skutek umieszczenia w ośrodku detencyjnym, naraża kobiety i dzieci na zwiększone ryzyko;

18. przypomina, że w szczególnie trudnej sytuacji są kobiety i dziewczęta pozbawione opieki, kobiety będące głowami rodzin, kobiety ciężarne, osoby niepełnosprawne i osoby w podeszłym wieku; przypomina, że dziewczęta uciekające przed konfliktami i prześladowaniem w większym stopniu zagrożone są zawarciem wymuszonego, przedwczesnego małżeństwa, przedwczesnym wydawaniem na świat dzieci, a także narażone są na gwałty, nadużycia seksualne i fizyczne oraz prostytucję, również gdy dotrą one do tzw. bezpiecznych miejsc; w związku z tym wzywa do specjalnego chronienia i świadczenia specjalistycznej pomocy tym kobietom podczas ich pobytu w ośrodkach dla uchodźców, zwłaszcza w zakresie opieki zdrowotnej;

19. zaleca uwzględnienie kwestii płci w polityce migracyjnej, również aby zapobiegać handlowi ludźmi i wszelkim formom przemocy i dyskryminacji wobec kobiet oraz karać takie praktyki; wzywa do pełnego urzeczywistnienia de iure i de facto równości, ponieważ jest to kluczowy element w zapobieganiu takim aktom przemocy z myślą o ułatwieniu autonomii i niezależności kobiet;

20. jest zaniepokojony z powodu licznych raportów i świadectw, które wyciągają na światło dzienne nasilenie przemocy w stosunku do dzieci migrantów, włącznie z torturami i przetrzymywaniem, a także zaginięciami; podkreśla, że zgodnie z opinią Komitetu ONZ ds. praw dziecka zatrzymanie dzieci wyłącznie na podstawie statusu imigracyjnego ich lub ich rodziców łamie prawa dzieci i nigdy nie jest w ich najlepszym interesie;

21. przypomina, że dzieci migranci znajdują się w wyjątkowo niekorzystnej sytuacji, w szczególności jeśli nie towarzyszą im dorośli, oraz mają prawo do specjalnej ochrony dyktowanej nadrzędnym interesem dziecka, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego; podkreśla konieczność włączenia kwestii nieletnich pozbawionych opieki do współpracy na rzecz rozwoju z myślą o wspieraniu ich integracji w krajach, w których przebywają, zwłaszcza dzięki dostępowi do edukacji i opieki zdrowotnej, oraz o zapobieganiu ryzyku przemocy, niegodziwego traktowania, wykorzystywania i zaniedbywania;

22. wyraża zaniepokojenie trudnościami napotykanymi przy rejestrowaniu dzieci urodzonych poza ich krajem pochodzenia, co może zwiększać ryzyko bezpaństwowości; apeluje w związku z tym, aby można było rejestrować narodziny takich dzieci, niezależnie od statusu imigracyjnego ich rodziców;

23. wzywa Unię do ścisłej współpracy z UNICEF-em, Biurem UNHCR i wszystkimi właściwymi organizacjami i instytucjami międzynarodowymi, aby dołożyć wszelkich starań w celu zwiększenia zdolności w zakresie ochrony dzieci migrantów i ich rodzin, niezależnie od ich statusu imigracyjnego i przez cały okres przebywania na uchodźstwie, poprzez finansowanie programów ochrony, zwłaszcza w zakresie placówek oświatowych i opieki zdrowotnej, udostępnianie specjalnych przestrzeni dla dzieci i wsparcia psychologicznego, zapewnianie stwierdzania powiązań rodzinnych i łączenia dzieci podróżujących bez opiekunów lub odseparowanych od swoich rodzin oraz poprzez stosowanie zasad niedyskryminacji, niekryminalizacji, niezatrzymywania, non-refoulement, niestosowania nienależnych kar, łączenia rodzin, ochrony fizycznej i prawnej oraz prawa do tożsamości;

Wtorek, 25 października 2016 r.

24. przypomina, że sieci kryminalne wykorzystują brak legalnych szlaków migracyjnych, niestabilność regionalną i konflikty oraz trudną sytuację kobiet, dziewcząt i dzieci próbujących ucieczki, aby wyzyskiwać je poprzez handel ludźmi i eksploatację seksualną;
25. zwraca uwagę na szczególne formy przemocy i prześladowań, których ofiarami padają migranci LGBTI; apeluje o wsparcie dla wprowadzania specjalnych społeczno-prawnych mechanizmów ochrony dla migrantów i osób ubiegających się o azyl ze społeczności LGBTI, aby zagwarantować uwzględnienie ich słabszej pozycji i dopilnować, by ich wnioski o ochronę były starannie rozpatrywane, nawet w postępowaniu odwoławczym;
26. przypomina, że prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne, a zwłaszcza prawo do zdrowia, edukacji i mieszkania, to prawa człowieka, do których dostęp trzeba zapewnić wszystkim migrantom, w szczególności dzieciom, niezależnie od ich statusu imigracyjnego;
27. wyraża zaniepokojenie naruszeniami prawa pracy i wykorzystywaniem migrantów; uznaje, że kształcenie, możliwości zawodowe i łączenie rodzin to ważne elementy procesu integracji; nalega na konieczność zwalczania wszelkich form przymusowej pracy migrantów i potępia zwłaszcza wszelkie formy wykorzystywania dzieci;
28. wyraża zaniepokojenie z powodu praktyk dyskryminacyjnych, które zbyt często dotyczą niektóre mniejszości społeczno-kulturowe, językowe i religijne oraz przyczyniają się do braku równości w dostępie do praw migrantów;
29. apeluje do państw przyjmujących, aby chroniły prawo dostępu migrantek do usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;
30. zwraca uwagę, że należy unikać tworzenia odizolowanych dzielnic dla migrantów, a promować integrację i korzystanie z wszystkich możliwości, jakie oferuje życie w społeczeństwie;
31. uważa, że prawo do edukacji i prawo do podejmowania pracy pozwalają migrantom usamodzielnić się i sprzyjają ich integracji, podobnie jak prawo do życia w rodzinie i do łączenia rodzin; zwraca uwagę na znaczenie zapewnienia ochrony socjalnej pracownikom migrującym i ich rodzinom; zauważa, że skuteczna integracja migrantów musi się opierać na wnikliwej ocenie rynku pracy i jego przyszłego potencjału, lepszej ochronie praw człowieka i praw pracowniczych pracowników migrujących oraz stałym dialogu z podmiotami na rynku pracy;
32. wskazuje, że nauka języka państwa przyjmującego może znacząco poprawić jakość życia migrantów, a także ich niezależność ekonomiczną i kulturową, oraz ułatwić zdobywanie informacji o prawach i obowiązkach w społeczeństwie przyjmującym; uważa, że naukę języków muszą zagwarantować władze państwa przyjmującego; zaleca włączenie migrantów do wszystkich procesów podejmowania decyzji społecznych i politycznych;
33. uważa, że dostęp do zatrudnienia, szkolenia i do statusu niezależnego ma kluczowe znaczenie dla integracji i wzmacniania pozycji migrantek; wzywa do nasilenia działań w tym względzie w przypadku migrantek, które najczęściej są niedostatecznie reprezentowane, aby przezwyciężyć większe przeszkody w ich integracji i wzmacnianiu ich pozycji;
34. przypomina, że państwa przyjmujące muszą propagować wzmacnianie pozycji migrantów, głównie migrantek, umożliwiając im zdobywanie wiedzy i niezbędnych umiejętności społecznych, w szczególności tych związanych ze szkoleniami zawodowymi i nauką języka, z myślą o ich zastosowaniu w ramach integracji społeczno-kulturowej;
35. uważa, że wszyscy pracownicy powinni otrzymywać umowę w zrozumiałym dla nich języku i być chronieni przed umowami zastępczymi; podkreśla, że umowy dwustronne między krajami pochodzenia i krajami docelowymi powinny wzmacniać ochronę praw człowieka;
36. uważa za istotne stworzenie spójnych i globalnych krajowych migracyjnych strategii politycznych uwzględniających problematykę płci i wszystkie etapy procesu migracyjnego, koordynowanych na szczeblu rządowym i opracowywanych w ramach szeroko zakrojonych konsultacji z krajowymi instytucjami praw człowieka, sektorem prywatnym, organizacjami pracodawców i pracowników, społeczeństwem obywatelskim i samymi migrantami oraz przy wsparciu organizacji międzynarodowych;

Wtorek, 25 października 2016 r.

37. przypomina, że wszyscy mają prawo do bezpiecznych i sprawiedliwych warunków pracy oraz do pełnego poszanowania praw pracownika zgodnie z normami i międzynarodowymi instrumentami w zakresie praw człowieka i podstawowymi konwencjami Międzynarodowej Organizacji Pracy;

38. podkreśla, że niepewne stanowiska pracy, zazwyczaj przeznaczone dla migrantów w państwach przyjmujących, głównie dla migrantek, pogarszają ich i tak już trudną sytuację; przypomina, że wyzysk pracowników jest często następstwem handlu ludźmi i przemytu ludzi, lecz może mieć miejsce nawet tam, gdzie ten proceder nie występuje; w tym względzie wyraża zaniepokojenie z powodu bezkarności, jaką cieszą się liczni pracodawcy w państwach przyjmujących, choć są oni odpowiedzialni za łamanie międzynarodowych norm prawa pracy w stosunku do pracowników będących migrantami; wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że przepisy dotyczące prawa pracy w niektórych krajach dopuszczają praktyki naruszające normy międzynarodowe; uważa, że walka z wyzyskiem pracowników musi ostatecznie być prowadzona dwutorowo: z jednej strony musi służyć skutecznemu ściganiu pracodawców, a z drugiej – ochronie ofiar tego wyzysku;

39. zwraca uwagę na konieczność uznawania kwalifikacji zdobytych przez migrantów w państwach, z których pochodzą, jako sposobu na ułatwienie im niezależności i integracji społecznej w różnych warstwach społeczeństwa, zwłaszcza na rynku pracy; podkreśla konieczność uznania prawa wszystkich migrantów, w tym osób o nieuregulowanym statusie, do tworzenia organizacji broniących praw pracowniczych i przystępowania do nich, w tym związków zawodowych, a także konieczność uznawania tych struktur;

40. zachęca przedsiębiorstwa do wdrażania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, aby ich działalność nie wywierała szkodliwego wpływu na prawa człowieka, a ponadto wzywa do zaradzenia takiemu wpływowi w przypadku jego wystąpienia oraz dążenia do zapobiegania wszelkiemu niepożądanemu wpływowi na prawa człowieka, który jest bezpośrednio związany z działalnością tych przedsiębiorstw, lub do łagodzenia tego wpływu;

41. wzywa Unię, by kontynuowała wspólne działania dyplomatyczne wraz ze Stanami Zjednoczonymi i innymi partnerami międzynarodowymi mające na celu aktywną współpracę z państwami trzecimi z myślą o zaspokojeniu pilnej potrzeby przyjęcia wspólnej strategii w związku z obecnym światowym problemem migracji;

42. pilnie wzywa Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa do dołożenia wszelkich konkretnych starań niezbędnych, aby doprowadzić do skutecznego i efektywnego zaangażowania zainteresowanych krajów trzecich;

43. podkreśla, że UE powinna zintensyfikować swoją politykę zagraniczną, tak aby zapewnić pokój i stabilizację na obszarach, gdzie wojna i konflikt wywołują ogromne fale migracji do Unii Europejskiej;

44. przypomina, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie mają obowiązek podejmowania pozytywnych działań w celu eliminowania źródłowych przyczyn kryzysów, które prowadzą do tych masowych zjawisk migracyjnych;

45. wzywa do poprawy warunków humanitarnych w krajach pochodzenia i tranzytu w celu umożliwienia społeczności lokalnej i uchodźcom życia na bezpieczniejszych obszarach;

46. apeluje do stron konfliktu, aby zaprzestały ataków na ludność cywilną, chroniły ją oraz umożliwiły jej bezpieczne opuszczenie terenów ogarniętych przemocą lub uzyskanie pomocy od organizacji humanitarnych;

47. podkreśla wpływ ISIS i jego ewolucji na masowy napływ zarówno osób zgodnie z prawem ubiegających się o azyl, jak i nielegalnych migrantów; przyznaje, że strategie polityczne na rzecz bezpieczeństwa i zwalczania terroryzmu odgrywają kluczową rolę w eliminowaniu podstawowych przyczyn migracji;

48. powtarza niedawne oświadczenie Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców, zgodnie z którym wielu migrantów jest ofiarą terroryzmu i poważnego łamania praw człowieka, a zatem uchodźców tych należy odpowiednio traktować;

Wtorek, 25 października 2016 r.

49. przypomina, że programy przesiedleń pod auspicjami Biura UNHCR to pożyteczne narzędzie uporządkowanego zarządzania napływami osób potrzebujących ochrony międzynarodowej w różnych państwach świata; podkreśla, że jeżeli nie da się zastosować przesiedlenia, należy zachęcić wszystkie państwa, by opracowały i realizowały programy przyjmowania ze względów humanitarnych lub przynajmniej stworzyły warunki umożliwiające uchodźcom pozostanie w pobliżu ich krajów pochodzenia;

50. odnotowuje rosnące potrzeby i ciągły brak środków na pomoc humanitarną wysyłaną do krajów znajdujących się w pobliżu Syrii, co doprowadziło zwłaszcza do zmniejszenia racji żywnościowych dla uchodźców w ramach Światowego Programu Żywnościowego; zwraca się do państw członkowskich ONZ oraz do Unii Europejskiej i jej państw członkowskich o wypełnienie przynajmniej zobowiązań finansowych; podkreśla znaczenie skoncentrowania ich pomocy dla uchodźców w tych krajach na udostępnianiu środków utrzymania, bezpieczeństwie uchodźców, ich dostępie do praw podstawowych, zwłaszcza do opieki zdrowotnej i edukacji, w ścisłej współpracy z Biurem UNHCR, Światowym Programem Żywnościowym i właściwymi organizacjami;

51. przypomina, że migracja i rozwój są ze sobą powiązane i że współpraca na rzecz rozwoju w dziedzinie edukacji, opieki zdrowotnej, prawa pracy, ograniczania ubóstwa, praw człowieka, demokratyzacji i odbudowy pokonfliktowej oraz zwalczania nierówności, konsekwencji zmiany klimatu i korupcji jest kluczowym instrumentem zapobiegania przymusowej migracji; stwierdza, że masowy wykup gruntów rolnych i zasobów może mieć istotny wpływ na kryzysy humanitarne oraz że kryzysy społeczne, polityczne i humanitarne mogą skłaniać ludzi do migracji; uważa, że migracja jest uznawana na całym świecie za potężne narzędzie zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;

52. wzywa UE i społeczność międzynarodową do wskazania konkretnych działań, które rządy mogą podjąć, aby zwiększyć potencjał legalnej migracji jako czynnika rozwoju; podkreśla, że wymagane jest przywództwo polityczne i szerokie działania propagujące, zwłaszcza w krajach docelowych, aby zwalczać ksenofobię i ułatwiać integrację społeczną migrantów;

53. jest zdania, że migrację powodują pewne podstawowe przyczyny (zwłaszcza czynniki gospodarcze, polityczne, społeczne i środowiskowe); uważa, że w ramach pomocy rozwojowej należy skutecznie zająć się tymi przyczynami poprzez poprawę budowania zdolności, wspieranie rozstrzygania konfliktów i promowanie przestrzegania praw człowieka; podkreśla, że przyczyny te są powiązane z coraz liczniejszymi konfliktami i wojnami, z przypadkami łamania praw człowieka oraz z brakiem dobrego zarządzania;

54. podkreśla jak ważne jest, aby zarządzano migracjami w ramach współpracy regionalnej i lokalnej z udziałem społeczeństwa obywatelskiego;

Podejście oparte na poszanowaniu praw człowieka

55. wzywa wszystkie podmioty zaangażowane w kształtowanie polityki i procesy decyzyjne dotyczące azylu i migracji, by nie dopuszczały do łączenia definicji migrantów i uchodźców; przypomina o konieczności zwrócenia szczególnej uwagi na uchodźców uciekających przed konfliktami czy prześladowaniami i podlegających w związku z tym prawu azylowemu tak długo, jak długo nie mogą wrócić do kraju pochodzenia; przypomina, że większość uchodźców znajduje schronienie w krajach i regionach sąsiadujących z ich krajem pochodzenia; uważa w związku z tym, że należy przyjąć wobec nich podejście całościowe w ramach polityki zewnętrznej Unii;

56. zwraca się do państw o ratyfikowanie wszystkich traktatów i konwencji międzynarodowych dotyczących praw człowieka i o stosowanie norm dotyczących praw migrantów, które znajdują się w wielu instrumentach prawnych, w tym w podstawowych międzynarodowych instrumentach w zakresie praw człowieka, jak i w innych instrumentach dotyczących kwestii związanych z migracją, jak Konwencji ONZ z 1951 r. dotycząca statusu uchodźców i protokoły do niej oraz Międzynarodowa konwencja o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin; w związku z tym uważa, że nieratyfikowanie przez państwa członkowskie Unii tej drugiej konwencji szkodzi polityce Unii w dziedzinie praw człowieka i jej deklarowanemu zaangażowaniu na rzecz niepodzielności tych praw;

Wtorek, 25 października 2016 r.

57. przypomina, że otwarcie bezpiecznych i legalnych szlaków migracyjnych stanowi najlepszy sposób zapobiegania handlowi ludźmi i przemytowi ludzi oraz że strategie rozwoju muszą uznawać migrację i mobilność za siłę napędzającą rozwój państwa przyjmującego oraz państwa pochodzenia dzięki przekazom pieniężnym i inwestycjom; zwraca się w związku z tym do Unii i najbardziej rozwiniętych państw trzecich o współpracę na rzecz otworzenia legalnych szlaków migracyjnych, biorąc przykład z dobrych praktyk stosowanych przez niektóre państwa, w szczególności z myślą o sprzyjaniu łączeniu rodzin i mobilności, w tym z przyczyn ekonomicznych, i to na wszystkich poziomach kompetencji, w tym dla migrantów najmniej wykwalifikowanych, aby zwalczać nielegalne zatrudnienie;

58. z zadowoleniem przyjmuje szczegółowe przepisy dotyczące migrantów, osób ubiegających się o azyl, przesiedleńców i bezpaństwowców, zawarte w Europejskim Instrumencie na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka 2014–2020; wzywa Komisję, by nadal uznawała ochronę i promowanie praw migrantów za priorytet w czasie śródkresowego przeglądu tego instrumentu w latach 2017–2018; zwraca się do ESDZ i państw członkowskich o wywiązanie się z zobowiązań podjętych w ramach planu działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji przyjętego w lipcu 2015 r. oraz uwzględnienie i poprawę gwarancji praw człowieka we wszystkich porozumieniach, procesach i programach z państwami trzecimi związanych z migracją; uważa, że wszelkim porozumieniom i programom powinna również towarzyszyć niezależna ocena w dziedzinie praw człowieka tam, gdzie jest to możliwe, oraz powinny one być poddawane okresowym przeglądom; zaleca opracowanie i realizację kampanii komunikacyjnych i uświadamiających na temat szans, jakie migracja i migranci mogą stworzyć społeczeństwu w krajach pochodzenia i w krajach przyjmujących; przypomina w związku z tym, że Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka powinien kontynuować finansowanie projektów mających na celu wspieranie walki z rasizmem, dyskryminacją, ksenofobią i innymi formami nietolerancji, w tym nietolerancji religijnej;

59. wzywa Unię do przyjęcia specjalnych wytycznych w zakresie praw migrantów, w uzupełnieniu do jej wytycznych dotyczących praw człowieka, oraz do przeprowadzenia zgodnie z tymi wytycznymi ocen skutków i do utworzenia mechanizmów monitorowania strategii politycznych w zakresie rozwoju i migracji, aby zagwarantować skuteczność publicznych strategii politycznych dotyczących migrantów; podkreśla znaczenie włączania kwestii poszanowania praw człowieka do wszystkich strategii politycznych związanych z migracją w stosunkach zewnętrznych Unii, ze szczególnym uwzględnieniem spraw zagranicznych, rozwoju i pomocy humanitarnej; przypomina o konieczności przestrzegania praw człowieka we wszystkich zewnętrznych strategiach politycznych Unii, zwłaszcza w polityce dotyczącej handlu, rozwoju, środowiska i migracji, a także o konieczności realizowania celów wymienionych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej oraz włączania klauzul dotyczących praw człowieka do wszystkich umów zawieranych przez Unię, w tym umów handlowych; w związku z tym wzywa, by wszelka współpraca w dziedzinie migracji z państwami trzecimi zakładała ocenę ich systemów wsparcia dla migrantów i osób ubiegających się o azyl, pomocy, jaką przeznaczają one dla uchodźców oraz ich zdolności i woli zwalczania procederu handlu ludźmi i przemytu ludzi; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by zbliżyły się do krajów, takich jak Kanada, które wdrażają skuteczną politykę przesiedleń; podkreśla, że żadna strategia polityczna w tej dziedzinie nie może być realizowana kosztem polityki pomocy rozwojowej;

60. zachęca, by swoboda przemieszczania się oraz prawo do edukacji, zdrowia i pracy były włączane jako priorytety tematyczne do instrumentów finansowania współpracy zewnętrznej Unii, oraz apeluje o wspieranie krajów rozwijających się, aby mogły przyjmować długoterminowe strategie polityczne zapewniające poszanowanie tych praw; zwraca się do Komisji i ESDZ o zwrócenie szczególnej uwagi na prawa migrantów w ramach strategii dotyczących praw człowieka, skierowanych do poszczególnych krajów;

61. wyraża pragnienie, aby prawa migrantów i uchodźców były wpisywane, jako osobny punkt, do porządku dziennego dialogu Unii z odpowiednimi państwami trzecimi oraz by nadać priorytetowe znaczenie europejskiemu finansowaniu projektów na rzecz ochrony osób znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji oraz organizacji pozarządowych, obrońców praw człowieka, dziennikarzy i adwokatów walczących o obronę praw migrantów;

62. w związku z tym wzywa państwa do zapewnienia obserwatorom niezależnym, organizacjom pozarządowym oraz instytucjom i organizacjom krajowym i międzynarodowym i mediom dostępu do wszystkich miejsc przyjmowania i przetrzymywania migrantów; zachęca delegatury UE i ambasady państw członkowskich, a także wizytujące delegacje Parlamentu Europejskiego, do monitorowania sytuacji imigrantów w tych miejscach i do interweniowania u władz krajowych w tym względzie, aby zagwarantować poszanowanie praw migrantów i przejrzystość względem społeczeństwa;

Wtorek, 25 października 2016 r.

63. stwierdza, że handlarze ludźmi przedstawiają wielu uchodźcom nieprawdziwą sytuację; podkreśla znaczenie zwalczania handlu ludźmi, zatrzymania przepływów pieniędzy i rozbicia sieci, ponieważ przyniesie to pozytywne skutki dla przestrzegania w państwach trzecich praw człowieka uchodźców, którzy pragną uciec przed wojną i terrorem;

64. opowiada się za ścisłą współpracą w dziedzinie obrony praw migrantów z właściwymi organizacjami międzynarodowymi i innymi instytucjami i organizacjami zajmującymi się zarządzaniem migracją, zwłaszcza w krajach najbardziej dotkniętych tym problemem, aby pomóc im w godnym przyjmowaniu migrantów gwarantującym poszanowanie ich praw;

65. podkreśla konieczność zacieśnienia współpracy z tymi organizacjami w celu zapobiegania przemytowi migrantów i handlowi ludźmi przez wzmocnienie szkoleń, działań na rzecz budowania potencjału i mechanizmów wymiany informacji, co obejmuje ocenę wpływu sieci „urzędników łącznikowych ds. imigracji” i współpracy, którą nawiązują z państwami trzecimi, szczególnie w sprawach karnych, zachęcając do ratyfikacji protokołów z Palermo w tym obszarze, aby wspierać współpracę w sprawach karnych i identyfikację podejrzanych oraz wspomóc prowadzenie dochodzeń w partnerstwie z władzami krajowymi;

66. domaga się, by Parlament Europejski w większym stopniu uczestniczył w opracowywaniu przekrojowego podejścia do praw człowieka w polityce migracyjnej i by jego pytania włączono do rocznego sprawozdania Unii na temat praw człowieka i demokracji na świecie, w tym do części poświęconej podejściu do poszczególnych krajów; apeluje o dokładniejszą kontrolę parlamentarną nad porozumieniami roboczymi zawieranymi z państwami trzecimi oraz nad działaniami w zakresie współpracy zewnętrznej właściwych agencji Unii; wzywa do poświęcania większej uwagi sprawozdaniom ekspertów i danym dotyczącym krajów pochodzenia uchodźców, zebranych przez Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu;

67. uznaje rolę i wkład społeczeństwa obywatelskiego w ramach dialogu politycznego; podkreśla, jak ważne jest konsultowanie się ze społeczeństwem obywatelskim na temat wszelkich aspektów polityki zewnętrznej Unii, ze szczególnym uwzględnieniem pełnego udziału obywateli, przejrzystości i właściwego rozpowszechniania informacji na temat wszystkich aspektów polityki i wszystkich procesów związanych z migracją; przypomina potrzebę zwiększenia udziału organizacji kobiecych w rozwiązywaniu konfliktów na szczeblach decyzyjnych, a także potrzebę właściwego włączenia uchodźczyń, kobiet przesiedlonych i migrantek w podejmowanie decyzji ich dotyczących; wzywa Komisję i ESDZ do wzmocnienia zdolności krajowych instytucji ds. praw człowieka w państwach trzecich, aby mogły one zintensyfikować starania w zakresie ochrony praw migrantów oraz zwalczać nieludzkie i poniżające traktowanie oraz mowę nienawiści w stosunku do migrantów, jak wskazano w deklaracji belgradzkiej przyjętej przez 32 mediatorów i krajowe instytucje ds. praw człowieka;

68. wzywa państwa przyjmujące do nadania większego znaczenia stowarzyszeniom migrantów, które powinny bezpośrednio uczestniczyć w programach rozwoju społeczności;

69. apeluje do państw członkowskich o wypełnienie ich zobowiązania do przeznaczania 0,7 % dochodu narodowego brutto (DNB) na pomoc rozwojową; apeluje, by pomoc ta nie była uwarunkowana współpracą w zakresie migracji, i wzywa Unię i jej państwa członkowskie, by nie włączały finansowania przeznaczonego na przyjmowanie uchodźców do pomocy rozwojowej;

70. podkreśla, że programy pomocy rozwojowej nie powinny być stosowane wyłącznie do celów dotyczących migracji i zarządzania granicami; domaga się, by projekty rozwojowe UE skierowane do migrantów i azylantów realizowały zasadę niezostawiania nikogo w tyle, koncentrując się na dostępie do podstawowych usług społecznych, zwłaszcza do opieki zdrowotnej i edukacji, oraz zwracając szczególną uwagę na osoby i grupy znajdujące się w trudnej sytuacji, takie jak kobiety, dzieci, mniejszości, ludy tubylcze, osoby LGBT i osoby niepełnosprawne;

71. zwraca uwagę na pozytywny wpływ migracji na rozwój krajów pochodzenia migrantów, na przykład na przekazy pieniężne migrantów, które mogą być bardzo przydatne dla rodzin i rozwoju społeczności; w związku z tym apeluje do państw o ograniczenie kosztów wysyłania takich przekazów;

72. wzywa Unię i jej państwa członkowskie, by zapewniały skuteczną i efektywną spójność polityki na rzecz rozwoju i by nadały priorytet poszanowaniu praw człowieka w polityce migracyjnej względem państw trzecich;

Wtorek, 25 października 2016 r.

73. wzywa UE do włączenia wymiaru migracji do ram na okres po wygaśnięciu umowy z Kotonu, które określą przyszłe stosunki między UE a państwami AKP; zauważa, że większe zaangażowanie państw trzecich w opracowanie instrumentów GPMM i w negocjowanie ich zwiększyłoby partnerski charakter tych instrumentów, zwiększając jednocześnie odpowiedzialność za nie na szczeblu lokalnym i ich skuteczność;

74. apeluje o redukcję długu zubożałych państw, aby pomóc im w rozwijaniu publicznych strategii politycznych gwarantujących poszanowanie praw człowieka; nalega na ułatwienie wprowadzania rozwiązań na rzecz zrównoważonego poziomu zadłużenia, w tym norm odpowiedzialnego udzielania i zaciągania pożyczek, za pomocą wielostronnych ram prawnych dla procesów restrukturyzacji długu państwowego z myślą o zmniejszeniu ciężaru zadłużenia i uniknięciu nie zrównoważonego poziomu zadłużenia, aby stworzyć warunki dla ochrony praw człowieka w długiej perspektywie;

75. z zadowoleniem przyjmuje włączenie migracji do celów zrównoważonego rozwoju, a konkretnie do celu nr 10, który ustanawia ramy globalnej polityki rozwoju do 2030 r.; przypomina, że państwa zobowiązały się do międzynarodowej współpracy w celu „zagwarantowania bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji, przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i humanitarnego traktowania migrantów niezależnie od ich statusu migrantów, uchodźców i wysiedleńców”; zauważa, że przymusowe wysiedlenie jest nie tylko kwestią z dziedziny humanitarnej, lecz również wyzwaniem w zakresie rozwoju, i że należy w związku z tym zapewnić lepszą koordynację między podmiotami działającymi w dziedzinie pomocy humanitarnej i pomocy rozwojowej; uważa, że realizacja celów zrównoważonego rozwoju jest okazją, by wzmocnić podejście oparte na prawach człowieka w polityce azyłowej i migracyjnej oraz by uwzględnić wytyczne dotyczące migracji w strategiach na rzecz rozwoju; wzywa społeczność międzynarodową do przyjęcia wymiernych wskaźników celów zrównoważonego rozwoju dotyczących migracji oraz do gromadzenia i publikowania zdezagregowanych danych o dostępie migrantów do godnych miejsc pracy, opieki zdrowotnej i edukacji, zwłaszcza w krajach rozwijających się będących krajami docelowymi, aby poprawić zarządzanie migracją;

76. nalega na konieczność wspierania przez Unię i jej państwa członkowskie krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC) w ramach walki ze zmianą klimatu, aby uniknąć pogłębienia się nędzy w tych krajach i zwiększenia liczby osób przesiedlonych ze względów środowiskowych;

77. apeluje do Unii, by aktywnie uczestniczyła w debacie na temat terminu „uchodźca klimatyczny” oraz w opracowywaniu ewentualnej definicji z odniesieniem do prawa międzynarodowego;

78. podkreśla, że potrzebna jest skuteczniejsza koordynacja i ocena stosowania, wpływu i sposobności kontynuowania różnych instrumentów finansowania dostępnych na szczeblu Unii Europejskiej dla państw trzecich w dziedzinie migracji, które to instrumenty są obecnie rozproszone po dziedzinach, takich jak polityka migracyjna, współpraca na rzecz rozwoju międzynarodowego, polityka zewnętrzna, polityka sąsiedztwa czy też polityka pomocy humanitarnej, i w ramach których w okresie 2004–2014 zmobilizowano ponad 1 mld EUR na ponad 400 projektów;

79. podkreśla wpływ unijnych instrumentów współpracy w dziedzinie imigracji, azylu i ochrony praw człowieka; odnotowuje utworzenie kryzysowego funduszu powierniczego na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i wysiedleń w Afryce; wzywa do zapewnienia oceny i monitorowania tego funduszu, jak również układów o podobnym charakterze, jak oświadczenie UE i Turcji czy proces chartumski i proces z Rabatu;

80. podkreśla, że porozumienia z państwami trzecimi muszą skoncentrować wsparcie na radzeniu sobie z kryzysami społecznym, gospodarczym i politycznym prowadzącymi do migracji;

81. podkreśla znaczenie, jakie ma większa współpraca Unii Europejskiej z państwami trzecimi w zakresie globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności (GPMM), aby wzmocnić partnerski charakter tych instrumentów, ich wydajność i ich wkład w podejmowanie wyzwań związanych z migracją;

82. uważa, że niezbędne jest poprawienie spójności globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności, włączanie do wszystkich porozumień zewnętrznych rygorystycznych mechanizmów monitorowania i nadzorowania poszanowania praw człowieka oraz priorytetowe traktowanie projektów realizowanych w krajach pochodzenia i tranzytu, które umożliwiają lepsze poszanowanie praw człowieka migrantów;

Wtorek, 25 października 2016 r.

83. zachęca Unię do zawarcia partnerstw na rzecz mobilności z jej najbliższymi partnerami;
84. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zastanowiły się nad polityką powrotu migrantów tylko do krajów pochodzenia, w których będą oni mogli być bezpiecznie przyjęci, z pełnym poszanowaniem ich praw podstawowych i proceduralnych, oraz apeluje w związku z tym o nadanie pierwszeństwa powrotom dobrowolnym nad powrotami przymusowymi; podkreśla, że umowy zawierane z państwami trzecimi w ramach tych strategii politycznych muszą zawierać klauzule ochronne gwarantujące, że migranci odesłani do swoich krajów nie będą narażeni na łamanie praw człowieka czy prześladowania; uznaje znaczenie okresowych ocen, aby wykluczyć takie umowy z krajami, które nie spełniają międzynarodowych norm dotyczących praw człowieka;
85. domaga się działań wycelowanych w siatki przemytników i służące powstrzymaniu handlu ludźmi; apeluje o zapewnienie legalnych i bezpiecznych szlaków, również za pośrednictwem korytarzy humanitarnych, dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową; wzywa do wprowadzenia stałych i obowiązkowych programów przesiedleń oraz do przyznawania wiz humanitarnych osobom uciekającym z regionów objętych konfliktami, również aby umożliwić dostęp do państwa trzeciego w celu ubiegania się o azyl; wzywa do zapewnienia większej liczby legalnych szlaków i do opracowania ogólnych zasad dotyczących wjazdu i pobytu, aby umożliwić migrantom podejmowanie pracy i szukanie zatrudnienia;
86. podkreśla potrzebę stworzenia i lepszego wprowadzania w życie ram ochrony migrantów znajdujących się w niebezpieczeństwie, migrantów w państwach tranzytowych i na granicach Unii;
87. z zadowoleniem przyjmuje operacje przeciwko przemytnikom i handlarzom ludźmi oraz popiera wzmocnienie zarządzania granicami zewnętrznymi Unii; podkreśla konieczność kompleksowego i konkretnego planu działania na rzecz szybkich i długofalowych działań obejmujących współpracę państw trzecich w celu zwalczania zorganizowanych sieci przestępczych przemytników ludzi;
88. podkreśla, że przemyt migrantów jest związany z handlem ludźmi i stanowi zasadnicze naruszenie praw człowieka; przypomina, że rozpoczęcie misji, takich jak EURONAVFOR MED, jest metodą konkretnej walki z przemytem migrantów; zwraca się do Unii o prowadzenie i zintensyfikowanie tego rodzaju operacji;
89. uważa, że konieczne jest zastanowienie się nad wzmocnieniem bezpieczeństwa i polityki granicznej oraz nad sposobami poprawy przyszłej roli agencji Frontex i EASO; apeluje o solidarność i zaangażowanie w postaci wystarczających wkładów na rzecz budżetu i działalności tych agencji;
90. podkreśla potrzebę poprawy funkcjonowania punktów szybkiej rejestracji migrantów i punktów wjazdu na zewnętrznych granicach UE;
91. zwraca się do Unii, by włączyła ochronę danych do umów dotyczących dzielenia się informacjami i wymiany informacji na granicach i na szlakach migracyjnych;
92. domaga się od Unii Europejskiej i państw przyjmujących utworzenia skutecznych narzędzi koordynacji, ujednoczenia przepływu informacji, gromadzenia, porównywania i analizy danych;
- o
- o o
93. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, ONZ, Radzie Europy, Unii Afrykańskiej, Organizacji Państw Amerykańskich i Lidze Państw Arabskich.
-

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0405

Odpowiedzialność przedsiębiorstw za poważne naruszenia praw człowieka w państwach trzecich

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie odpowiedzialności przedsiębiorstw za poważne naruszenia praw człowieka w państwach trzecich (2015/2315(INI))

(2018/C 215/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (PDPC) oraz inne traktaty i dokumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) dotyczące praw człowieka, w szczególności Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, przyjęte w Nowym Jorku w dniu 16 grudnia 1966 r.,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 2, 3, 8, 21 i 23 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 81, 82, 83, 114, 208 i 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i demokracji, przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.⁽¹⁾, oraz plan działania UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019, przyjęty przez Radę w dniu 20 lipca 2015 r.⁽²⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie praw człowieka,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, zasad demokracji i praworządności,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2013 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie korupcji w sektorze publicznym i prywatnym: wpływ na prawa człowieka w krajach trzecich⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: rozliczalne, przejrzyste i odpowiedzialne zachowanie przedsiębiorstw a trwały wzrost⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: dbanie o interesy obywateli a droga do trwałego ożywienia gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ nr 26/9 z dnia 26 czerwca 2014 r., w której Rada Praw Człowieka ONZ postanowiła ustanowić międzyrządową grupę roboczą o nieograniczonym składzie, której rolą będzie opracowanie prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu w celu uregulowania działalności spółek międzynarodowych i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do praw człowieka,

⁽¹⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-11855-2012-INIT/pl/pdf>

⁽²⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-10897-2015-INIT/pl/pdf>

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 316 z 30.8.2016, s. 141.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 2.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 24 z 22.1.2016, s. 28.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 24 z 22.1.2016, s. 33.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka, zmienione wytyczne Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) dotyczące przedsiębiorstw wielonarodowych, wydaną przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) trójstronną deklarację zasad dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej, ramy działania Międzynarodowej Rady ds. Zintegrowanej Sprawozdawczości (IIRC), dziesięć zasad inicjatywy ONZ Global Compact oraz normę Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej ISO 26000 „Wytyczne w sprawie społecznej odpowiedzialności”, jak również przewodnik użytkownika dla europejskich MŚP dotyczący normy ISO 26000 „Wytyczne dotyczące społecznej odpowiedzialności”, opublikowany przez Europejskie Zrzeszenie Rzemiosła oraz Małych i Średnich Przedsiębiorstw dla Normalizacji,
 - uwzględniając projekt „Realising Long-term Value for Companies and Investors” (Osiąganie wartości w dłuższej perspektywie przez przedsiębiorstwa i inwestorów), realizowany obecnie w ramach inicjatywy ONZ dotyczącej zasad odpowiedzialnego inwestowania (PRI) i inicjatywy Global Compact,
 - uwzględniając zalecenie Rady Europy dla państw członkowskich w sprawie biznesu i praw człowieka, przyjęte w dniu 2 marca 2016 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie odnowionej strategii UE na lata 2011–2014 (COM(2011)0681) i zieloną księgę Komisji pt. „Promoting a European framework for corporate social responsibility” (COM(2011)0366) (Propagowanie europejskich ram społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw) oraz zawartą w niej definicję społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, a także komunikaty z 2006 i 2011 r. będące jej kontynuacją,
 - uwzględniając zobowiązania eksterytorialne państw, wynikające z zasad z Maastricht,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8–0243/2016),
- A. mając na uwadze, że UE opiera się na takich wartościach, jak poszanowanie godności ludzkiej, wolność, demokracja, równość, praworządność, jak również poszanowanie praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości; mając na uwadze, że działania UE na arenie międzynarodowej (w tym jej polityka handlowa) „oparte są na [tych] zasadach”;
- B. mając na uwadze, że wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka mają zastosowanie do wszystkich państw i do wszystkich przedsiębiorstw, zarówno międzynarodowych, jak i krajowych, niezależnie od ich wielkości, branży, umiejscowienia, struktury własności i struktury organizacyjnej, choć skuteczne mechanizmy kontroli i sankcji pozostają wyzwaniem w światowym wdrażaniu wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; mając na uwadze, że w rezolucjach z dnia 6 lutego 2013 r. Parlament Europejski zwrócił uwagę na szczególne cechy MŚP, które należy odpowiednio uwzględnić w polityce w dziedzinie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, oraz na potrzebę zapewnienia elastycznego podejścia w dziedzinie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, dostosowanego do ich potencjału;
- C. mając na uwadze inicjatywę ONZ Global Compact⁽¹⁾, obejmującą dziesięć zasad, które przedsiębiorstwa powinny w swojej strefie wpływów przyjąć, wspierać i wcielać w życie jako zbiór podstawowych wartości w obszarach praw człowieka, norm pracy, środowiska naturalnego oraz walki z korupcją, a także mając na uwadze, że przedsiębiorstwa zobowiązują się do przestrzegania tych zasad i włączają je do swoich działań biznesowych na zasadzie dobrowolności;
- D. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa należą do grupy najważniejszych podmiotów w globalizacji gospodarki, usługach finansowych i w handlu międzynarodowym oraz są zobowiązane do przestrzegania wszystkich mających zastosowanie przepisów i obowiązujących traktatów międzynarodowych oraz do poszanowania praw człowieka; mając na uwadze, że handel i prawa człowieka mogą się wzajemnie wzmacniać, a środowisko biznesu, zobowiązane do poszanowania praw człowieka, może też odgrywać istotną rolę w stwarzaniu pozytywnych zachęt do promowania praw człowieka, demokracji, norm środowiskowych i społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;

⁽¹⁾ <https://www.unglobalcompact.org/what-is-gc/mission/principles>

Wtorek, 25 października 2016 r.

- E. mając jednak na uwadze, że przedsiębiorstwa te mogą czasem dopuszczać się naruszania praw człowieka lub przyczynić się do tego oraz podważać prawa grup szczególnie wrażliwych, takich jak mniejszości, ludy tubylcze, kobiety i dzieci, lub przyczynić się do problemów dotyczących środowiska naturalnego;
- F. mając na uwadze, że łamanie praw człowieka przez przedsiębiorstwa to problem światowy, a także mając na uwadze, że wszystkie przedsiębiorstwa na świecie mają obowiązek poszanowania praw człowieka, a jednocześnie podstawowym obowiązkiem instytucji europejskich jest wprowadzanie przepisów w dziedzinie odpowiedzialności przedsiębiorstw, które mają związek z UE;
- G. mając na uwadze, że wiele przedsiębiorstw, zarówno europejskich, jak i spoza Europy, prowadzących działalność międzynarodową w państwach trzecich prowadzi liczne interesy w Europie lub ma tu siedzibę, lub też jest własnością przedsiębiorstw europejskich, posiada aktywa lub majątek w Europie lub kontroluje inne przedsiębiorstwa w Europie, bądź też uzyskuje środki inwestycyjne w Europie lub korzysta z usług finansowych świadczonych przez instytucje w Europie; mając na uwadze, że z powodu globalizacji i rozwoju technologicznego przedsiębiorstwa zlecają prowadzenie określonej działalności dostawcom lokalnym lub wykorzystują w swoich łańcuchach dostaw i łańcuchach produkcyjnych towary lub usługi, które zostały wytworzone lub dostarczone przez inne przedsiębiorstwa w wielu różnych krajach i w związku z tym podlegają różnym jurysdykcjom, w których obowiązują różne systemy prawne, poziomy i standardy ochrony praw człowieka i poziomu egzekwowania;
- H. mając na uwadze, że ochrona praw człowieka powinna być priorytetem dla państw członkowskich i samej Unii; mając na uwadze, że UE odegrała wiodącą rolę w negocjowaniu i wdrażaniu szeregu inicjatyw na rzecz globalnej odpowiedzialności, które idą w parze z propagowaniem i przestrzeganiem standardów międzynarodowych; mając na uwadze, że w przypadku naruszania praw człowieka potrzebne są skuteczne środki odwoławcze; mając na uwadze, że zarówno w prawie krajowym, jak i międzynarodowym potrzebny jest system bardziej sprawiedliwych i skuteczniejszych środków odwoławczych, mający zastosowanie do przypadków naruszania praw człowieka, których dopuszczają się przedsiębiorstwa;
- I. mając na uwadze, że wciąż brakuje całościowego globalnego podejścia do kwestii odpowiedzialności przedsiębiorstw za naruszenia praw człowieka; mając na uwadze, że ofiary naruszeń praw człowieka z udziałem przedsiębiorstw międzynarodowych napotykają wiele przeszkód utrudniających im dostęp do środków sądowych, np. przeszkody proceduralne dotyczące dopuszczalności i ujawniania dowodów, często wygórowane koszty postępowania sądowego oraz brak jednoznacznych standardów odpowiedzialności dotyczących udziału przedsiębiorstw w naruszeniach praw człowieka;

Przedsiębiorstwa a prawa człowieka

1. zauważa, że z powodu coraz większej globalizacji oraz umiędzynarodowienia działalności gospodarczej i łańcuchów dostaw rola odgrywana przez przedsiębiorstwa w zapewnianiu poszanowania praw człowieka będzie większa, a międzynarodowe normy i reguły oraz współpraca międzynarodowa będą miały kluczowe znaczenie dla zapobiegania naruszeniu praw człowieka w państwach trzecich; jest głęboko zaniepokojony przypadkami naruszania praw człowieka w państwach trzecich, w szczególności będącymi konsekwencją decyzji zarządczych podejmowanych w niektórych przedsiębiorstwach i podmiotach gospodarczych UE, a także przez osoby, podmioty niepaństwowe i państwa; przypomina przedsiębiorcom o odpowiedzialności za przestrzeganie praw człowieka w działaniach prowadzonych na całym świecie, niezależnie od tego, gdzie są zlokalizowani ich użytkownicy i czy państwo przyjmujące wypełnia własne zobowiązania w zakresie praw człowieka;
2. zauważa, że szybki postęp technologiczny wymaga pilnej uwagi i odpowiednich ram prawnych;
3. ponownie stwierdza pilną potrzebę działania w sposób ciągły, skuteczny i spójny na wszystkich szczeblach, w tym krajowym, europejskim i międzynarodowym, aby skutecznie i na bieżąco zajmować się przypadkami naruszania praw człowieka przez przedsiębiorstwa międzynarodowe oraz problemami prawnymi wynikającymi z ekstraterytorialnego wymiaru przedsiębiorstw i ich postępowania oraz powiązaniem z tym brakiem pewności co do tego, kto ponosi odpowiedzialność za naruszenie praw człowieka;

Ramy międzynarodowe

4. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka oraz wyraża zdecydowane poparcie dla ich wdrażania na całym świecie; podkreśla, że wytyczne te zostały jednogłośnie uzgodnione w ONZ przy pełnym poparciu państw członkowskich UE, MOP i Międzynarodowej Izby Handlowej, w tym przy poparciu dla koncepcji inteligentnego połączenia działań regulacyjnych i dobrowolnych; wzywa przedstawicieli UE do systematycznego odwoływania się do tych wytycznych ONZ oraz innych międzynarodowych standardów społecznej

Wtorek, 25 października 2016 r.

odpowiedzialności przedsiębiorstw w ramach dialogów w zakresie praw człowieka prowadzonych z państwami trzecimi; wzywa ponadto przedsiębiorstwa do wdrażania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, w tym przez wprowadzenie polityki należytej staranności i mechanizmów ochronnych dotyczących zarządzania ryzykiem, a także przez zapewnienie skutecznych środków odwoławczych na wypadek, gdyby ich działania spowodowały szkodliwe konsekwencje dla praw człowieka lub przyczyniły się do nich;

5. uznaje inicjatywę ONZ Global Compact, normę ISO 26000 dotyczącą odpowiedzialności społecznej, wydaną przez MOP trójstronną deklarację zasad dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej oraz wytyczne OECD dotyczące przedsiębiorstw wielonarodowych za narzędzia, które mogą mobilizować przedsiębiorstwa do wykazywania się odpowiedzialnością w swojej działalności;

Wezwania skierowane do przedsiębiorstw w związku z ich obowiązkiem poszanowania praw człowieka

6. wzywa przedsiębiorstwa, zarówno europejskie, jak i te spoza Europy, by przeprowadzały procedury należytej staranności w dziedzinie praw człowieka i włączały swoje ustalenia do wewnętrznych strategii politycznych i procedur, a także by odpowiednio przydzielały odpowiednie zasoby i kompetencje oraz należycie je wykorzystywały; podkreśla, że wymaga to przydzielenia dostatecznych środków; podkreśla, że przejrzystość i przekazywanie informacji w zakresie środków podejmowanych w celu zapobiegania naruszeniom praw człowieka w państwach trzecich mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia odpowiedniej kontroli demokratycznej i umożliwienia konsumentom podejmowania decyzji w oparciu o fakty;

7. uznaje istotne znaczenie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz z zadowoleniem przyjmuje coraz szersze korzystanie z instrumentów opartych na zasadach społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i dobrowolne podejmowanie zobowiązań przez przedsiębiorstwa; zdecydowanie podkreśla jednak, że poszanowanie praw człowieka jest obowiązkiem moralnym i obowiązkiem prawnym przedsiębiorstw i ich zarządów, niezależnie od tego, gdzie prowadzą działalność, jaka jest ich wielkość i w jakiej branży działają, i powinno zostać uwzględnione w długoterminowej perspektywie gospodarczej; uznaje, że szczegółowe obowiązki prawne przedsiębiorstw powinny być konkretnie dostosowane do ich wielkości i możliwości, oraz że UE i państwa członkowskie powinny realizować cel polegający na osiągnięciu najlepszej ochrony praw człowieka za pomocą najskuteczniejszych środków, a nie tylko wprowadzania nadmiernej ilości formalistycznych przepisów administracyjnych i biurokratycznych;

8. wyraża przekonanie, że należy zadbać o wystarczającą elastyczność przy wdrażaniu wytycznych w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw z myślą o specyficznych wymaganiach poszczególnych państw członkowskich i regionów, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości małych i średnich przedsiębiorstw; z zadowoleniem przyjmuje czynną współpracę Komisji przy udziale Parlamentu i Rady z innymi podmiotami międzynarodowymi z myślą o osiągnięciu w perspektywie długoterminowej fundamentalnej konwergencji inicjatyw dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz doprowadzeniu do wymiany i wspierania dobrych praktyk biznesowych dotyczących społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, a także o propagowaniu wytycznych zapisanych w międzynarodowej normie Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej ISO 26000, by zapewnić na całym świecie jednolitą, spójną i przejrzystą definicję społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; wzywa Komisję, by skutecznie wspomagała prowadzenie i koordynowanie polityki państw członkowskich, ograniczając tym samym ryzyko dodatkowych kosztów, jakie w wyniku rozbieżnych przepisów mogą ponosić przedsiębiorstwa działające w kilku państwach członkowskich;

9. powtarza, że należy zwrócić uwagę na szczególnie charakter MŚP, które działają głównie na szczeblu lokalnym i regionalnym, w obrębie konkretnych sektorów; uważa zatem, że podstawowe znaczenie ma odpowiednie uwzględnienie – w ramach unijnych strategii politycznych na rzecz społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w tym krajowych planów działania w tej dziedzinie – specyficznych wymogów MŚP, zgodność tych strategii i planów z zasadą „najpierw myśl na małą skalę”, a także uznanie w nich nieformalnego i intuicyjnego podejścia MŚP do społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; ponownie sprzeciwia się wszelkim inicjatywom, które mogłyby spowodować dodatkowe obciążenia o charakterze administracyjnym lub finansowym dla MŚP, oraz wyraża poparcie dla środków, które umożliwiałyby MŚP prowadzenie działań wspólnych;

10. przypomina, że jeśli stwierdzono, iż przedsiębiorstwa wyrządziły krzywdę osobom lub społecznościom lub przyczyniły się do takiej krzywdy, muszą wziąć na siebie odpowiedzialność moralną, lecz również prawną i zapewnić skuteczny proces naprawienia tej krzywdy w stosunku do tych osób lub społeczności lub uczestniczyć w takim procesie; zauważa, że obejmuje to przywrócenie stanu poprzedniego, odszkodowanie, rehabilitację i zagwarantowanie, że fakt taki się nie powtórzy;

11. z zadowoleniem przyjmuje praktykę włączania odpowiedzialności za przestrzeganie praw człowieka do wiążących wymogów zapisywanych w umowach między przedsiębiorstwami a klientami i dostawcami instytucjonalnymi i prywatnymi; zauważa, że wymogi takie w większości można egzekwować na drodze sądowej;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Wezwania skierowane do państw członkowskich w związku z ich obowiązkiem ochrony praw człowieka

12. z dużym zadowoleniem przyjmuje prace przygotowawcze dotyczące wiążącego traktatu ONZ w sprawie biznesu i praw człowieka; wyraża ubolewanie z powodu obstrukcyjnych zachowań w związku z tym procesem oraz wzywa UE i państwa członkowskie konstruktywnego uczestnictwa w tych negocjacjach;

13. przypomina o różnych, lecz wzajemnie uzupełniających się rolach państw i przedsiębiorstw w odniesieniu do ochrony praw człowieka; przypomina, że państwa mają obowiązek w ramach swojej jurysdykcji chronić prawa człowieka, m.in. przed naruszeniem przez przedsiębiorstwa, nawet jeśli prowadzą one działalność w państwach trzecich; z całą stanowczością przypomina, że w przypadkach naruszeń praw człowieka państwa muszą zapewnić ofiarom dostęp do skutecznych środków odwoławczych; przypomina w związku z tym, że poszanowanie praw człowieka przez państwa trzecie, w tym zagwarantowanie skutecznych środków odwoławczych osobom podlegającym ich jurysdykcji, stanowi zasadniczy element stosunków zewnętrznych UE z tymi państwami;

14. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zagwarantowanie spójności polityki dotyczącej biznesu i praw człowieka na wszystkich szczeblach: w różnych instytucjach UE, między tymi instytucjami oraz między UE a jej państwami członkowskimi, a zwłaszcza w odniesieniu do polityki handlowej Unii; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wyraźne włączenie wspomnianej powyżej zasady do wszystkich zawieranych przez nie traktatów, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami w dziedzinie praw człowieka; zauważa, że będzie to wymagało intensywnej współpracy pomiędzy różnymi dyrekcjami generalnymi Komisji a Europejską Służbą Działań Zewnętrznych;

15. wzywa UE, państwa członkowskie, państwa trzecie i wszystkie władze krajowe i międzynarodowe do przyjęcia w trybie pilnym i w jak najszerszym zakresie wiążących instrumentów służących skutecznej ochronie praw człowieka w tej dziedzinie oraz do dopilnowania, aby wszystkie krajowe i międzynarodowe zobowiązania wynikające z wyżej wspomnianych przepisów międzynarodowych były w pełni egzekwowane; wyraża nadzieję, że europejskie wysiłki w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw mogą stać się przykładem dla innych krajów; jest przekonany, że krajowe banki rozwoju muszą mieć wzorcowy charakter pod względem dającego się zweryfikować przestrzegania praw człowieka;

16. wzywa wszystkie państwa, w tym UE i jej państwa członkowskie, do szybkiego i skrupulatnego wdrożenia wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka we wszystkich obszarach podlegających ich kompetencji, tym przez opracowanie planów działania; ubolewa, że nie wszystkie państwa członkowskie przyjęły deklaracje lub strategie w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w których mowa o prawach człowieka, lub opublikowały swoje plany dotyczące biznesu i praw człowieka, chociaż Komisja wydała w 2011 r. komunikat w tej sprawie, i wzywa UE do opublikowania swojego planu; zachęca państwa członkowskie do opracowania lub przeglądu krajowych planów działania zgodnie z wytycznymi grupy roboczej ONZ ds. biznesu i praw człowieka; wzywa do opracowania tych planów w oparciu o wyjściowe oceny identyfikujące luki w prawie, ustanowienie mechanizmów monitorujących wdrażanie i skuteczność tych planów, polityki i praktyki, przy znaczącym udziale zainteresowanych stron;

17. wzywa państwa członkowskie do stanowienia prawa w sposób spójny, całościowy, skuteczny i wiążący, tak aby wywiązywać się z obowiązku zapobiegania naruszeniom praw człowieka przez przedsiębiorstwa działające w jurysdykcji państw członkowskich, prowadzenia dochodzeń w sprawie tych naruszeń, karania ich i zapewnienia zadośćuczynienia za nie, co się tyczy również naruszeń popełnianych w państwach trzecich;

18. wzywa UE i państwa członkowskie do ustanowienia jasnych zasad stanowiących, że przedsiębiorstwa mające siedzibę na ich terytorium lub podlegające ich jurysdykcji muszą przestrzegać praw człowieka we wszystkich swoich działaniach, w każdym kraju i w każdym kontekście prowadzenia działalności oraz w odniesieniu do ich relacji biznesowych, w tym poza UE; uważa, że przedsiębiorstwa, w zależności od ich wielkości i możliwości, w tym banki i inne instytucje finansowe lub kredytowe działające w państwach trzecich, powinny zapewnić sobie systemy służące ocenie ryzyka i minimalizowaniu potencjalnych negatywnych skutków tych aspektów ich działań i łańcuchów wartości, które dotyczą praw człowieka, prawa pracy, ochrony środowiska i kłesk żywiołowych, wzywa państwa członkowskie do przeprowadzania okresowej oceny zasadności takich przepisów i eliminowania ewentualnych niedociągnięć;

19. przypomina, że niedawne zmiany w ustawodawstwie na szczeblu krajowym, takie jak wprowadzenie klauzuli o przejrzystości w łańcuchach dostaw do brytyjskiej ustawy o przeciwdziałaniu współczesnemu niewolnictwu czy projekt francuskiej ustawy o obowiązku dochowania należytej staranności, stanowią istotne kroki w kierunku ustanowienia obowiązku należytej staranności w dziedzinie praw człowieka; przypomina również, że UE podjęła już kroki w tym

Wtorek, 25 października 2016 r.

kierunku (rozporządzenie UE w sprawie drewna, dyrektywa UE w sprawie ujawniania informacji niefinansowych, wnioski Komisji dotyczący rozporządzenia ustanawiającego unijny system certyfikacji własnej w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw odpowiedzialnych importerów cyny, tantalu i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka); wzywa Komisję i państwa członkowskie oraz wszystkie państwa do uwzględnienia tego modelu przy ustanawianiu obowiązku należytej staranności w dziedzinie praw człowieka;

20. podkreśla, że obowiązkowa należyta staranność w dziedzinie praw człowieka powinna obejmować działania wymagane w wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, jak również powinna opierać się na określonych nadrzędnych zasadach odnoszących się do aktywnego identyfikowania zagrożeń dla praw człowieka, sporządzania drobiazgowych i udokumentowanych planów działania służących zapobieganiu tym zagrożeniom i minimalizowaniu ich, właściwego reagowania na ujawnione naruszenia, a także do aspektu przejrzystości; podkreśla, że strategie polityczne powinny uwzględniać wielkość przedsiębiorstw i wynikające z tego możliwości, ze zwróceniem szczególnej uwagi na mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa; ponadto podkreśla, że należy zapewnić konsultacje z właściwymi podmiotami na każdym etapie, jak również dopilnować, aby ujawniono wszystkie istotne informacje dotyczące danego projektu lub danej inwestycji zainteresowanym stronom, których dotyczy projekt lub inwestycja;

21. wzywa wszystkie państwa, w szczególności UE i jej państwa członkowskie, aby nadały priorytetowe znaczenie niezwłocznemu ustanowieniu obowiązku należytej staranności w dziedzinie praw człowieka dla przedsiębiorstw, które są własnością państwa lub są kontrolowane przez państwo, otrzymują istotne wsparcie od agencji państwowych lub instytucji europejskich i korzystają z ich usług, a także dla przedsiębiorstw, które dostarczają towary i świadczą usługi w drodze zamówień publicznych;

22. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwrócenia się do przedsiębiorstw, które w ramach obecnej procedury ustawodawczej wykorzystują surowce lub towary mogące pochodzić z obszarów ogarniętych konfliktami, o ujawnianie źródeł pochodzenia tych materiałów i faktu ich zastosowania poprzez etykietowanie produktów w celu zapewnienia kompletnych informacji dotyczących ich składu i pochodzenia, przez wymaganie od dostawców, zarówno europejskich, jak i pozaeuropejskich, ujawniania tych danych; apeluje o wsparcie dla wprowadzenia obowiązku należytej staranności w odniesieniu do tzw. minerałów z regionów ogarniętych konfliktami dla importerów minerałów i metali cyny, tantalu i wolframu oraz złota, w oparciu o Wytyczne OECD dotyczące należytej staranności dla odpowiedzialnych łańcuchów dostaw minerałów z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka; apeluje o to, by rozważyć uwzględnienie w tym procesie kwestii należytej staranności w łańcuchu dostaw;

23. z zadowoleniem odnotowuje, że w wyniku przeglądu obowiązującej dyrektywy o rachunkowości (2014/95/UE) dotyczącej ujawniania informacji niefinansowych i informacji dotyczących różnorodności duże spółki oraz grupy kapitałowe będą od 2017 r. miały obowiązek ujawniania informacji o polityce, ryzyku i rezultatach w odniesieniu do poszanowania praw człowieka i powiązanych kwestii; wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia zmienionej dyrektywy o rachunkowości w przewidzianym terminie, w tym do stworzenia odpowiednich i skutecznych mechanizmów gwarantujących spełnianie przez przedsiębiorstwa wymogów w zakresie sprawozdawczości; wzywa Komisję do opracowania jasnych wytycznych dla przedsiębiorstw w zakresie nowych wymogów ujawniania informacji niefinansowych; zaleca, aby wytyczne te obejmowały szczegółowe omówienie minimalnych informacji, których ujawnienie jest niezbędne dla dokładnego i całościowego zrozumienia podstawowych zagrożeń dla praw człowieka i oddziaływań na prawa człowieka, które są wynikiem działalności danego przedsiębiorstwa i występują w jego globalnym łańcuchu wartości;

Dostęp do skutecznych środków odwoławczych

24. zachęca Komisję do szczegółowego przeanalizowania, z uwzględnieniem konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym ze społeczeństwem obywatelskim i przedsiębiorstwami, istniejących barier w dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach wnoszonych do sądów państw członkowskich o zarzucane naruszenia praw człowieka popełnione za granicą przez przedsiębiorstwa z siedzibą w UE; domaga się, by analiza ta była ukierunkowana na zidentyfikowanie i propagowanie przyjęcia skutecznych środków służących likwidowaniu lub redukowaniu tych barier;

25. wzywa państwa członkowskie do podjęcia we współpracy z partnerami międzynarodowymi wszelkich właściwych działań w celu dopilnowania, za pomocą środków sądowych, administracyjnych, legislacyjnych lub innych właściwych środków, by w przypadku wystąpienia naruszeń praw człowieka osoby poszkodowane miały dostęp do skutecznych środków odwoławczych, kiedy przedsiębiorstwo z siedzibą w danym państwie posiada lub kontroluje przedsiębiorstwa odpowiedzialne za naruszenia praw człowieka w innych państwach, lub też kieruje takimi przedsiębiorstwami; wzywa wspomniane państwa do poczynienia odpowiednich kroków, aby wyeliminować bariery prawne, praktyczne i inne

Wtorek, 25 października 2016 r.

odnośne bariery, które mogłyby skutkować odmową dostępu do środka odwoławczego, oraz do ustanowienia odpowiednich środków proceduralnych w celu umożliwienia osobom poszkodowanym z państw trzecich dostępu do wymiaru sprawiedliwości, zarówno na drodze cywilnej, jak i karnej; w związku z tym wzywa państwa do zdjęcia zasłony, jaką jest osobowość prawna, mogącej utrudniać ustalenie, kto jest rzeczywistym właścicielem określonych przedsiębiorstw;

26. wzywa UE i wszystkie państwa, w szczególności państwa członkowskie UE, do eliminowania obciążeń finansowych i proceduralnych w postępowaniu cywilnym; z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Komisji 2013/396/UE przyjęte w dniu 11 czerwca 2013 r.⁽¹⁾ i zachęca wszystkie państwa członkowskie do jego wykonania; uważa, że instrument zaoferowany w tym zaleceniu mógłby potencjalnie obniżyć koszty postępowania sądowego ponoszone przez ofiary naruszeń praw człowieka; zachęca do działań prowadzących do tego, by ten rodzaj środka odwoławczego miał zastosowanie do wszystkich ofiar naruszeń praw człowieka, również w państwach trzecich, i apeluje o wspólne standardy umożliwiające stowarzyszeniom przedstawicielskim wnoszenie skarg w imieniu domniemyanych ofiar;

Wezwania skierowane do Komisji

27. zdaje sobie sprawę, że „odpowiedzialność przedsiębiorstw” nie jest kwestią istniejącą autonomicznie, tylko powiązaną z bardzo wieloma różnymi dziedzinami prawnymi i politycznymi;

28. z zadowoleniem przyjmuje niewiążące inicjatywy sektora prywatnego na rzecz odpowiedzialnego zarządzania łańcuchami dostaw wprowadzone przez służby Komisji, lecz podkreśla, że niewiążące inicjatywy sektora prywatnego same w sobie nie są wystarczające; wzywa do pilnego wprowadzenia wiążących i możliwych do egzekwowania przepisów i powiązanych sankcji oraz niezależnych mechanizmów monitorowania;

29. z zadowoleniem przyjmuje nowe rozporządzenie w sprawie ogólnego systemu preferencji taryfowych (GSP+), które weszło w życie dnia 1 stycznia 2014 r.⁽²⁾, ponieważ jest to kluczowy instrument polityki handlowej wspierający prawa człowieka i prawa pracownicze, ochronę środowiska i dobre rządy w krajach rozwijających się, które znajdują się w szczególnie niekorzystnym położeniu; z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza rygorystyczny i systematyczny mechanizm monitorujący GSP+ i apeluje o skoncentrowanie się na skutecznym wdrożeniu na szczeblu krajowym konwencji wymienionych w tej umowie;

30. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie muszą chronić prawa człowieka; zauważa, że umowy handlowe ogólnie mogą przyczyniać się do wzmacniania globalnego, opartego na zasadach systemu handlowego, oraz że działalność handlowa musi iść w parze z określonymi wartościami, co niedawno podkreśliła Komisja w swojej nowej strategii handlowej „Handel z korzyścią dla wszystkich”; przypomina, że potrzebne jest dokonanie oceny możliwego wpływu umów handlowych i inwestycyjnych na prawa człowieka oraz włączenie do nich, na podstawie tej oceny, wszelkich niezbędnych klauzul i gwarancji w zakresie praw człowieka pozwalających ograniczać stwierdzone zagrożenia związane z wpływem na prawa człowieka i przeciwdziałać im; zwraca się do Komisji o pilne poczynienie wszelkich niezbędnych i możliwych kroków, tak aby działać w sposób całościowy i spójny, i zdecydowanie domaga się systematycznego włączania do umów handlowych i inwestycyjnych zasad dotyczących odpowiedzialności przedsiębiorstw za naruszenia praw człowieka, które to zasady należy wdrożyć na szczeblu krajowym, a także odesłać do zasad i wytycznych uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;

31. wzywa Komisję, aby jak najszybciej przedstawiła wniosek ustawodawczy w sprawie kontroli eksportu produktów podwójnego zastosowania, ponieważ technologie tworzone przez europejskie przedsiębiorstwa w dalszym ciągu powodują łamanie praw człowieka na całym świecie;

32. apeluje o opracowanie spójnego zbioru przepisów, w tym regulujących dostęp do wymiaru sprawiedliwości, kwestie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, prawa właściwego i pomocy prawnej w sprawach transgranicznych dotyczących państw trzecich;

33. zachęca do refleksji nad objęciem zasadami jurysdykcji na mocy rozporządzenia Bruksela I⁽³⁾ pozwanym z państw trzecich w sprawach przeciwko przedsiębiorstwom mającym wyraźne powiązania z jednym z państw członkowskich – ponieważ mają one tam siedzibę lub prowadzą tam istotną działalność, lub też ich głównym miejscem prowadzenia działalności jest UE – lub przedsiębiorstwom, dla których UE jest istotnym rynkiem zbytu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 26.7.2013, s. 60.

⁽²⁾ <http://ec.europa.eu/trade/policy/countries-and-regions/development/generalised-scheme-of-preferences/>

⁽³⁾ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=URISERV%3A133054>

Wtorek, 25 października 2016 r.

34. wzywa do poprawy dostępu do dowodów przez udoskonalenie procedur ujawniania dowodów;
35. przypomina, że jeśli naruszeń praw człowieka dopuszczają się przedsiębiorstwa, działania mogą wiązać się z osobistą odpowiedzialnością karną, i wzywa do ścigania osób odpowiedzialnych za te przestępstwa na właściwym szczeblu; wzywa państwa członkowskie do usuwania prawnych, proceduralnych i praktycznych przeszkód, które uniemożliwiają organom ścigania prowadzenie dochodzeń i stawianie przed sądem przedsiębiorstw i ich przedstawicieli zaangażowanych w przestępstwa związane z naruszeniami praw człowieka;
36. wzywa Radę i Komisję do działania zgodnie z art. 83 TFUE w celu ustanowienia norm minimalnych odnoszących się do określania przestępstw oraz kar w dziedzinach szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym, dotyczącej poważnych naruszeń praw człowieka w państwach trzecich przez przedsiębiorstwa, wynikających z rodzaju lub skutków tych przestępstw i ze szczególnej potrzeby wspólnego ich zwalczania;
37. podkreśla, że pełne przestrzeganie praw człowieka w łańcuchu produkcyjnym jest kwestią zasadniczą, a nie kwestią, w sprawie której konsument ma wybór; zaleca – w celu budowania większej świadomości producentów i konsumentów – utworzenie na szczeblu UE etykiety zaświadczającej o braku nadużyć, o przyznanie której można byłoby się ubiegać na zasadzie dobrowolnej, która byłaby monitorowana przez niezależny organ działający w oparciu o surowe przepisy, mający uprawnienia do inspekcji i powołany w celu przeprowadzania weryfikacji oraz stwierdzania, że na żadnym etapie łańcucha produkcji danego towaru nie doszło do żadnych nadużyć; uważa, że UE i państwa członkowskie powinny propagować tę etykietę; zaleca, aby produkty opatrzone taką etykietą otrzymywały określone korzyści;
38. stanowczo wzywa Komisję do rozpoczęcia ogólnounijnej kampanii, mającej na celu zaprezentowanie i wypromowanie etykiety „wolny od nadużyć”, zachęcającej europejskich konsumentów do wyboru produktów i firm, które uzyskały tę etykietę, oraz wzywającej wszystkie przedsiębiorstwa do przyjęcia najlepszych praktyk w zakresie poszanowania praw człowieka i w odniesieniu do powiązanych kwestii;
39. zachęca Komisję i państwa członkowskie do składania regularnych sprawozdań z działań podjętych w celu zapewnienia skutecznej ochrony praw człowieka w kontekście działalności gospodarczej, osiągniętych wyników, wciąż istniejących luk w zakresie ochrony i zalecanych przyszłych działań mających na celu wyeliminowanie tych luk;

o

o o

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka oraz Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0406

Strategia UE na rzecz skroplonego gazu ziemnego i składowania gazu**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie strategii UE dotyczącej skroplonego gazu ziemnego i magazynowania gazu (2016/2059(INI))**

(2018/C 215/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 lutego 2016 r. w sprawie strategii UE dotyczącej skroplonego gazu ziemnego i magazynowania gazu (COM(2016)0049),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowany „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu” (COM(2015)0080) oraz załączniki do niego,
- uwzględniając strategię energetyczną do 2030 r. nakreśloną w komunikacie Komisji z dnia 22 stycznia 2014 r. zatytułowanym „Ramy polityczne na okres 2020–2030 dotyczące klimatu i energii” (COM(2014)0015),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lipca 2014 r. zatytułowany „Efektywność energetyczna i jej wkład w bezpieczeństwo energetyczne a ramy polityczne dotyczące klimatu i energii do roku 2030” (COM(2014)0520),
- uwzględniając piąte sprawozdanie z oceny przygotowane przez IPCC – sprawozdanie I grupy roboczej zatytułowane „Zmiana klimatu 2013: fizyczne podstawy naukowe”,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 października 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając porozumienie paryskie osiągnięte w grudniu 2015 r. podczas 21. Konferencji Stron (COP 21) Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2011 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” (COM(2011)0885),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając trzeci pakiet energetyczny,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 lutego 2016 r. zatytułowany „Strategia UE w zakresie ogrzewania i chłodzenia” (COM(2016)0051),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 16/2015 zatytułowane „Zwiększenie bezpieczeństwa dostaw energii poprzez rozwój wewnętrznego rynku energii – konieczność podjęcia dalszych działań”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2015 r. zatytułowaną „W kierunku europejskiej unii energetycznej” ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0444.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Transportu i Turystyki (A8-0278/2016),
- A. mając na uwadze, że choć UE dąży do osiągnięcia celów w zakresie emisji gazów cieplarnianych, efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych oraz przechodzi na gospodarkę niskoemisyjną, w której rola gazu będzie się stopniowo zmniejszać na rzecz czystych energii, gaz może odgrywać ważną rolę w systemie energetycznym UE w nadchodzących dziesięcioleciach, w produkcji przemysłowej i jako źródło ciepła w budynkach oraz jako wsparcie dla energii ze źródeł odnawialnych;
- B. mając na uwadze, że gaz ziemny jest paliwem kopalnym, które w przypadku niewłaściwego obchodzenia się z nim może emitować znaczne ilości metanu w swoim cyklu życia (produkcja, transport, zużycie); mając na uwadze, że metan ma o wiele wyższy współczynnik ocieplenia globalnego niż CO₂ w perspektywie 20 lat, a zatem ma znaczący wpływ na zmianę klimatu;
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska jest zdecydowana ograniczyć do roku 2050 emisję gazów cieplarnianych o 80–95 % poniżej poziomu z 1990 r.;
- D. mając na uwadze, że w nadchodzących latach oczekuje się w Europie wzrostu uzależnienia od importu gazu, a w niektórych państwach członkowskich uzależnienie to już jest całkowite, w przypadku gdy nie ma alternatywnych dostawców lub tras dostaw lub gdy ich liczba jest ograniczona;
- E. mając na uwadze, że skroplony gaz ziemny (LNG) stanowi dla Europy szansę pod względem zarówno zwiększenia konkurencyjności w wyniku presji na obniżanie cen gazu ziemnego, jak i zwiększenia bezpieczeństwa dostaw; mając na uwadze, że gaz ziemny zapewnia również elastyczną rezerwę w przypadku produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii;
- F. mając na uwadze, że wykorzystywanie gazu ziemnego w transporcie (CNG i LNG), jak przewidziano w dyrektywie 2014/94/UE w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych, przyniosłoby ogromne korzyści dla środowiska naturalnego;
- G. mając na uwadze, że UE powinna aktywnie rozwijać wewnętrzne konwencjonalne źródła gazu ziemnego, takie jak te odkryte na Cyprze;
- H. mając na uwadze, że UE jako drugi co do wielkości importer LNG na świecie powinna odgrywać bardziej aktywną rolę na międzynarodowej scenie dyplomacji energetycznej;
- I. mając na uwadze, że należy promować zintegrowany wniosek w sprawie wykorzystywania lokalnych źródeł energii, takich jak złoża gazu ziemnego w wyłącznej strefie ekonomicznej Cypru, a także wspierać budowę terminalu skraplającego LNG na Cyprze w celu eksploatacji złóż także z sąsiednich obszarów;
- J. mając na uwadze, że UE nie jest jeszcze w stanie czerpać pełni korzyści wynikających ze zintegrowanego wewnętrznego rynku energii z powodu braku wystarczających połączeń międzysystemowych i spójności oraz niepełnego wdrożenia trzeciego pakietu energetycznego;
- K. mając na uwadze, że w strategii ramowej na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu wymieniono pięć wzajemnie wzmacniających się i blisko powiązanych wymiarów, mianowicie: bezpieczeństwo energetyczne, w pełni zintegrowany europejski rynek energii, efektywność energetyczną, dekarbonizację gospodarki oraz badania naukowe, innowacje i konkurencyjność; mając na uwadze, że strategia powinna również promować przystępne ceny energii dla wszystkich;

Wstęp

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie strategii UE dotyczącej skroplonego gazu ziemnego i magazynowania gazu; uważa, że wewnętrzny rynek energii w pełni integrujący LNG i magazynowanie gazu będzie odgrywał istotną rolę w dążeniu do osiągnięcia ostatecznego celu, jakim jest stabilna unia energetyczna;

Wtorek, 25 października 2016 r.

2. przypomina, że strategia UE dotycząca LNG i magazynowania gazu stanowi jeden z elementów unii energetycznej, której celem jest urzeczywistnienie ambicji UE polegających na szybkim przejściu na zrównoważony, bezpieczny i konkurencyjny system energetyczny oraz uniezależnienie się od zewnętrznych dostawców gazu; podkreśla, że jednym z celów unii energetycznej jest uczynienie UE światowym liderem w dziedzinie energii odnawialnej;
3. mając na uwadze, że zgodnie z porozumieniem paryskim COP 21 należy dostosować politykę gazową UE, aby odpowiadała ona uzgodnionemu celowi ograniczenia globalnego wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej stanu sprzed okresu uprzemysłowienia; mając na uwadze, że gaz będzie prawdopodobnie odgrywał rolę w systemie energetycznym UE do 2050 r., gdy zgodnie z porozumieniem paryskim i planem działania UE w zakresie energii emisje gazów cieplarnianych będą musiały zostać ograniczone do 80–95 % poniżej poziomu z 1990 r., zwłaszcza w produkcji przemysłowej i jako źródło ogrzewania budynków; mając na uwadze, że rola gazu zmniejszy się i że w perspektywie długofalowej należy go stopniowo wycofywać, gdyż UE dąży do ambitnych celów w zakresie emisji gazów cieplarnianych, efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych oraz przechodzi na zrównoważoną gospodarkę;
4. jest zdania, że bezpieczeństwo energetyczne można osiągnąć w sposób najbardziej efektywny poprzez lepszą koordynację krajowych polityk energetycznych, budowę rzeczywistej unii energetycznej z jednolitym rynkiem energii oraz wspólną politykę energetyczną, a także dzięki współpracy między państwami członkowskimi w tym zakresie zgodnie z zasadami solidarności i zaufania; w związku z tym uważa, że dalsza integracja polityki energetycznej powinna służyć państwom członkowskim, zgodnie z dążeniami i międzynarodowymi zobowiązaniami UE, a także z ustalonymi celami, i nie powinna być sprzeczna z interesami państw członkowskich ani ich obywateli; popiera dążenie do kształtowania wspólnego stanowiska UE w wielostronnych instytucjach i ramach energetycznych;
5. uważa, że wszyscy obywatele UE muszą mieć dostęp do bezpiecznych i przystępnych cenowo dostaw energii; w związku z tym zwraca uwagę na bieżącą sytuację na światowych rynkach LNG, na których nadwyżka podaży doprowadziła do obniżenia cen, co stwarza szansę na obniżenie kosztów energii ponoszonych przez odbiorców w UE dzięki stosunkowo tańszym dostawom gazu; podkreśla, że bezpieczna, przystępna cenowo i zrównoważona energia jest jedną z głównych sił napędowych gospodarki europejskiej oraz ma zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności przemysłowej; wzywa UE i państwa członkowskie, by w ramach unijnej strategii energetycznej potraktowały priorytetowo likwidację ubóstwa energetycznego oraz by poprawiły dostawy energii dzięki wymianie najlepszych praktyk na szczeblu UE;
6. podkreśla, że strategia UE dotycząca LNG musi być zgodna ze strategią ramową na rzecz stabilnej unii energetycznej, tak aby przyczyniała się do większego bezpieczeństwa dostaw energii, dekarbonizacji, długoterminowego zrównoważenia gospodarki i zapewnienia przystępnych i konkurencyjnych cen energii;
7. zgadza się z oceną Komisji, że państwa członkowskie położone w regionie Morza Bałtyckiego i w środkowej i południowo-wschodniej Europie oraz Irlandia – mimo ogromnych wysiłków na rzecz rozwoju infrastruktury podejmowanych przez niektóre państwa członkowskie – są nadal poważnie uzależnione od jednego dostawcy i narażone na szoki podażowe i zakłócenia dostaw;
8. przyznaje, że dostępność LNG, w tym pomocniczej infrastruktury rurociągowej, w tych państwach członkowskich mogłaby znacznie poprawić bieżącą sytuację w zakresie bezpieczeństwa dostaw nie tylko pod względem fizycznym, ale i ekonomicznym, wpływając na większą konkurencyjność cen energii;
9. nalega na Komisję i państwa członkowskie, by propagowały racjonalniejsze i lepsze wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym magazynowania gazu, oraz by stwarzały zachęty do tego;
10. zwraca uwagę na potencjał technologii przetwarzania energii elektrycznej w gaz w celu magazynowania energii ze źródeł odnawialnych i umożliwienia wykorzystania jej w postaci gazu neutralnego pod względem emisji dwutlenku węgla w transporcie, ogrzewaniu i wytwarzaniu energii;
11. podkreśla, że trzeba bardziej zróżnicować i uelastyczyć system gazowy UE, a tym samym przyczynić się do osiągnięcia głównego celu unii energetycznej, jakim jest zapewnienie bezpiecznych, stabilnych i konkurencyjnych dostaw gazu; wzywa Komisję, aby opracowała strategię, która będzie miała na celu zmniejszenie uzależnienia UE od gazu w perspektywie długoterminowej i która będzie odzwierciedlać zobowiązanie UE do ograniczenia do roku 2050 emisji

Wtorek, 25 października 2016 r.

gazów cieplarnianych o 80–95 % poniżej poziomu z 1990 r., oraz podkreśla w związku z tym, że traktowanie efektywności energetycznej jako „pierwszej zasady” oraz stopniowe odchodzenie od dopłat do paliw kopalnych znacznie ograniczyłyby uzależnienie UE od importowanych paliw kopalnych;

12. przypomina, że Parlament wielokrotnie wzywał do wprowadzenia wiążących celów klimatyczno-energetycznych na rok 2030, zakładających ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w państwach członkowskich o co najmniej 40 %, udział energii ze źródeł odnawialnych na poziomie przynajmniej 30 % oraz 40 % w zakresie efektywności energetycznej, przy czym cele te należy osiągnąć za pomocą indywidualnych celów krajowych;

13. podkreśla, że przed udzieleniem wsparcia nowym terminalom regazyfikacji trzeba promować najbardziej wydajne z perspektywy transgranicznej wykorzystanie istniejących terminali LNG, tak aby uniknąć impasu technologicznego lub osieroconych aktywów w odniesieniu do infrastruktury paliw kopalnych oraz zadbać o to, by konsumenci nie musieli ponosić kosztów jakichkolwiek nowych projektów; uważa, że Komisja musi dokładnie zrewidować swoją analizę zapotrzebowania na gaz oraz oceny zagrożeń i potrzeb;

Uzupełnienie brakującej infrastruktury

Infrastruktura LNG

14. przypomina, że UE jako całość dysponuje wystarczającą liczbą terminali do regazyfikacji LNG oraz przyznaje, że ze względu na niskie zapotrzebowanie wewnętrzne na gaz w minionych latach i stosunkowo wysoką cenę LNG na świecie szereg unijnych terminali do regazyfikacji LNG odnotowuje niskie wskaźniki wykorzystania; podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie, w szczególności te uzależnione od jednego dostawcy, powinny mieć dostęp do LNG bezpośrednio lub pośrednio przez inne państwa członkowskie;

15. podkreśla, że w większości przypadków priorytet należy nadać rozwiązaniom rynkowym oraz wykorzystaniu istniejącej infrastruktury LNG na poziomie regionalnym; zauważa jednak, że rozwiązania mogą być różne w zależności od specyficznych cech krajowych i rynkowych, na przykład poziomu połączeń międzysystemowych, dostępności rozwiązań z zakresu magazynowania i struktury rynku;

16. podkreśla, że aby uniknąć osieroconych aktywów, przed podjęciem decyzji w sprawie nowej infrastruktury konieczne jest przeprowadzenie dokładnej analizy alternatywnych źródeł dostaw LNG i opcji z perspektywy regionalnej i zrównoważonej ochrony środowiska, z uwzględnieniem unijnych celów klimatyczno-energetycznych i zasady równowagi geograficznej, co pozwoli poprawić bezpieczeństwo energetyczne i zagwarantować najbardziej efektywne wykorzystanie istniejącej infrastruktury;

17. uwypukla znaczenie współpracy regionalnej przy budowie nowych terminali LNG i połączeń międzysystemowych oraz podkreśla, że państwa członkowskie z dostępem do morza powinny ściśle współpracować z państwami śródlądowymi, aby unikać nadmiernych inwestycji w niepotrzebne i nieopłacalne projekty; podkreśla, że w tym zakresie bardziej optymalne wykorzystanie korytarzy zachód-wschód i północ-południe z usprawnioną zdolnością zwrotnego przepływu zwiększyłoby możliwości dostaw LNG; uważa, że można wspólnie gromadzić wiedzę i informacje na takie tematy jak instalacje do magazynowania energii oraz procedury przetargowe na LNG i połączenia międzysystemowe; zdecydowanie uważa, że strategia UE musi zapewnić dostępność LNG na poziomie regionalnym w całej Europie;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wprowadziły strategie wspierania instalacji, które można będzie wykorzystać w przyszłości do zarządzania przesyłem i magazynowaniem odnawialnego gazu ziemnego;

19. podkreśla, że strategia powinna obejmować także wykorzystanie LNG jako alternatywy dla rozwoju gazowej infrastruktury przesyłowej i dystrybucyjnej na obszarach, gdzie obecnie nie jest to opłacalne; zauważa, że małe instalacje LNG mogą stanowić optymalną infrastrukturę służącą większemu wykorzystaniu gazu ziemnego na obszarach, gdzie inwestycje w infrastrukturę gazowniczą są nieopłacalne, w tym większemu wykorzystaniu gazu do produkcji ciepła i ograniczenia tym samym tzw. niskiej emisji;

20. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w pełni wdrożyły kluczowe projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz nadały wysoki priorytet przede wszystkim najbardziej racjonalnym z ekonomicznego i środowiskowego punktu widzenia projektom wskazanym przez trzy regionalne grupy wysokiego szczebla; podkreśla, że budowa terminali LNG, które są niezbędne do zaspokojenia popytu na gaz i adekwatne do niego, nie wystarczy, oraz że, aby osiągnąć korzyści poza krajami-odbiorcami, niezbędna jest pomocnicza infrastruktura rurociągową i odpowiednie taryfy za jej wykorzystanie;

Wtorek, 25 października 2016 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje, że ważne projekty LNG (np. korytarz północ-południe) są określane jako projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania; apeluje do Komisji, by planując dalszą rekonstrukcję gazociągu oraz sieci TEN-E, w pełni uwzględniła kraje Bałkanów, co pozwoli zapewnić kluczową rolę unijnego sektora energii w regionie;
22. popiera złożoną podczas trwającego procesu zmiany rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa dostaw propozycję Komisji, żeby dokonać przeglądu obecnych zwolnień z obowiązku odwrócenia przepływu w połączeniach międzysystemowych oraz popiera zwiększenie roli Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) w tym procesie; odnotowuje niewystarczającą liczbę personelu oraz zasobów, jakimi dysponuje ACER; podkreśla, że konieczne jest zapewnienie ACER niezbędnych zasobów, w szczególności wystarczającej liczby personelu, aby umożliwić agencji wywiązanie się z zadań powierzonych jej na mocy prawa;

Infrastruktura magazynowa

23. przypomina, że przy rozwoju nowych instalacji magazynowania gazu głównym czynnikiem decydującym jest geologia oraz odnotowuje obecne nadwyżki pojemności w instalacjach magazynowania gazu w Europie; podkreśla, że współpraca regionalna i odpowiedni poziom gazowych połączeń międzysystemowych, a także usunięcie wewnętrznych wąskich gardeł mogłyby znacznie przyczynić się do poprawy wskaźnika wykorzystania istniejących instalacji magazynowania gazu; podkreśla, że należy zadbać o stosowanie najwyższych norm środowiskowych w planowaniu, budowie i wykorzystywaniu infrastruktury magazynowania LNG;
24. przypomina, że transgraniczna dostępność instalacji magazynowania gazu jest jednym z kluczowych narzędzi wdrażania zasady solidarności energetycznej w okresach niedoboru gazu i w czasie stanu nadzwyczajnego;
25. podkreśla, że szersze wykorzystanie ukraińskiej pojemności magazynowej będzie możliwe wyłącznie wtedy, gdy na Ukrainie zagwarantowane będą odpowiednie, stabilne ramy handlowe i prawne oraz integralność infrastruktury dostaw, oraz pod warunkiem że zapewniony zostanie odpowiedni poziom gazowych połączeń międzysystemowych, aby energia mogła być swobodnie przesyłana przez granice bez fizycznych przeszkód; podkreśla ponadto, że gdy wkrótce dojdzie do ponownego ożywienia uzależnionego od gazu ukraińskiego sektora przemysłowego, konieczny będzie import dodatkowych ilości gazu; uważa, że UE powinna wspierać Ukrainę w przechodzeniu z uzależnienia od rosyjskiego gazu ziemnego na LNG;

Powiązanie LNG i magazynowania gazu z rynkami

26. podkreśla znaczenie prac regionalnych grup wysokiego szczebla, takich jak Grupa Wysokiego Szczebla ds. Tworzenia Gazowych Połączeń Międzysystemowych w Europie Środkowej i Południowo-Wschodniej (CESEC), grupa ds. planu działań w zakresie połączeń międzysystemowych na rynku energii państw bałtyckich (BEMIP) i grupa ds. Europy Południowo-Zachodniej; uważa, że taki rodzaj dobrowolnej koordynacji na szczeblu regionalnym jest bardzo efektywny i z zadowoleniem przyjmuje rolę Komisji jako pośredniczki przy tych uzgodnieniach; podkreśla konieczność pragmatycznego i terminowego wykonania zatwierdzonych planów działania i nalega na uważne śledzenie ich realizacji;
27. podkreśla, jak ważne jest znalezienie racjonalnych pod względem kosztów i zrównoważonych pod względem środowiska możliwości dostaw energii w celu zwiększenia długofalowego bezpieczeństwa dostaw na Półwyspie Iberyjskim, w Europie Środkowej i Południowo-Wschodniej, w krajach bałtyckich i w Irlandii, które nie są dobrze połączone lub zintegrowane z wewnętrznym rynkiem energii i zasługują na pełne wsparcie UE w imię zasady solidarności; podkreśla również potrzebę wsparcia państw najbardziej podatnych na zagrożenia, które nadal pozostają wyspami energetycznymi, takich jak Cypr i Malta, w celu dywersyfikacji ich źródeł i dróg dostaw; podkreśla w związku z tym, że LNG i magazynowanie gazu muszą przyczynić się do położenia kresu wszelkiego rodzaju izolacji energetycznej, która dotyka państwa członkowskie i regiony UE;
28. wzywa do produkcji gazu w regionie Morza Śródziemnego, Morza Czarnego i Morza Kaspijskiego, a także do objęcia krajów bez dostępu do morza w Europie Środkowej i Południowo-Wschodniej połączeniami międzysystemowymi, które umożliwią dostęp do nowych zdolności, w celu dywersyfikacji źródeł dostaw w tych regionach; zauważa, że umożliwi to konkurowanie gazu z różnych źródeł oraz zastąpi import gazu ziemnego w ramach umów indeksowanych do ceny ropy naftowej, co wpłynie na zwiększenie siły przetargowej państw członkowskich; podkreśla, że żadne pojedyncze źródło energii nie zaspokoi nigdy potrzeb energetycznych UE oraz że podstawowe znaczenie ma dywersyfikacja zarówno rynków krajowych, jak i zagranicznych; uważa zatem, że należy aktywnie dążyć do wykorzystania krajowych konwencjonalnych zasobów gazu odkrytych na Cyrze;

Wtorek, 25 października 2016 r.

29. popiera zamiar Komisji, by dostarczać promotorom projektów więcej informacji i pomocy w zakresie różnych opcji finansowania projektów, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), instrument „Łącząc Europę”, europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, a także na temat różnych rozwiązań technicznych;

30. zauważa, że znalezienie racjonalnych pod względem kosztów i zrównoważonych pod względem środowiska rozwiązań powinno stanowić kluczową zasadę w dążeniu do optymalnej sytuacji w UE i regionach oraz wzywa Komisję, państwa członkowskie i krajowe organy regulacyjne, by przeznaczyły ograniczone, dostępne zasoby na rozwój infrastruktury krytycznej, tak aby przyciągnąć inwestycje prywatne na rozwój infrastruktury LNG i połączeń międzysystemowych;

31. wyraża zaniepokojenie, że import gazu z Rosji był w 2015 r. o 7 % wyższy niż w 2014 r. oraz że w 2015 r. 41 % gazu importowanego spoza UE pochodziło z Rosji; podkreśla, że oprócz podnoszenia efektywności i upowszechniania energii ze źródeł odnawialnych LNG i magazynowanie gazu odgrywają kluczową rolę, jeśli chodzi o zmniejszanie uzależnienia od rosyjskiego gazu;

32. wyraża zaniepokojenie z powodu proponowanego podwojenia przepustowości gazociągu Nord Stream oraz odwrotnych do zamierzonych skutków, jakie miałyby to dla bezpieczeństwa energetycznego i dywersyfikacji źródeł dostaw oraz zasady solidarności między państwami członkowskimi; zwraca uwagę na geopolityczne implikacje tego projektu oraz podstawowe zasady w pełni zintegrowanej, bezpiecznej, konkurencyjnej i zrównoważonej unii energetycznej, podkreślając, że jako taki projekt ten nie powinien korzystać ze wsparcia finansowego UE ani z odstępstw od prawa UE; podkreśla, że podwojenie przepustowości gazociągu Nord Stream zapewniłoby jednemu przedsiębiorstwu pozycję dominującą na europejskim rynku gazowym, czego należy unikać;

33. uważa, że jeśli – wbrew interesom europejskim – Nord Stream 2 miałby powstać, wymagałoby to koniecznie rzetelnej oceny dostępności terminali LNG oraz szczegółowego przedstawienia stanu korytarza gazowego północ-południe;

Zakończenie tworzenia wewnętrznego rynku gazu: aspekty handlowe, prawne i regulacyjne

Uczynienie z UE atrakcyjnego rynku LNG

34. nalega na państwa członkowskie, aby w pełni wdrożyły trzeci pakiet energetyczny i kodeksy sieci gazowej;

35. zwraca uwagę na ważną rolę dobrze wzajemnie połączonych hubów gazu płynnego na rynkach gazu, zapewniających jednolity zintegrowany rynek, na którym gaz może być swobodnie przesyłany przez granice zgodnie z rynkowymi sygnałami cenowymi;

36. podkreśla, że znaczne zasoby gazu w krajach Afryki Północnej oraz ostatnie odkrycia we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego stwarzają regionowi szansę stania się tętającym życiem centrum transportu gazu do Europy; uważa, że powstające w regionie Morza Śródziemnego nowe zdolności w zakresie LNG mogłyby stać się załącznikiem węzła infrastrukturalnego;

37. utrzymuje, że zakończenie tworzenia wewnętrznego rynku gazu i usunięcie przeszkód regulacyjnych bardzo poprawiłoby płynność rynków gazu; nalega na zainteresowane strony, by jak najszybciej sfinalizowały prace nad kodeksem sieci zawierającym zasady dotyczące zharmonizowanych struktur taryf przesyłowych gazu;

38. przypomina o stałej potrzebie aktywnej współpracy pomiędzy rządami, krajowymi organami regulacyjnymi i głównymi zainteresowanymi stronami w zakresie inwestycji transgranicznych, pamiętając zawsze o perspektywie europejskiej obok interesów narodowych;

Magazynowanie gazu na rynku wewnętrznym

39. podkreśla potrzebę opracowania zharmonizowanych struktur taryf w całej UE oraz zwiększenia przejrzystości definicji taryf, aby osiągnąć wyższy współczynnik wykorzystania istniejących instalacji magazynowania gazu; wyraża pogląd, że w kodeksie sieci zawierającym zasady dotyczące zharmonizowanych struktur taryf przesyłowych gazu należy wziąć pod uwagę potrzebę harmonizacji;

Wtorek, 25 października 2016 r.

40. popiera wniosek Komisji, aby umożliwić wprowadzenie biometanu i innych gazów ze źródeł odnawialnych, które spełniają odpowiednie normy jakości UE, do sieci przesyłu, dystrybucji i magazynowania gazu; zaleca w związku z tym przeanalizowanie parametrów technicznych, jakości gazu, opłacalności, ekonomii skali i możliwych rozwiązań sieciowych w skali lokalnej i regionalnej;

41. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia trzeciego pakietu energetycznego, w szczególności jeśli chodzi o przepisy dotyczące zapewnienia dostępu biometanu do sieci przesyłowej i instalacji magazynowych; zwraca w związku z tym uwagę na dyrektywę 2009/73/WE, zgodnie z którą państwa członkowskie powinny zapewnić – uwzględniając niezbędne wymagania jakościowe – niedyskryminacyjny dostęp biogazu i gazu z biomasy lub innych rodzajów gazu do systemu gazowego, pod warunkiem że dostęp ten jest stale zgodny z odpowiednimi zasadami technicznymi i normami bezpieczeństwa;

42. zachęca operatorów LNG i instalacji magazynowych do opracowania, we współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi, nowych elastycznych produktów i usług zgodnych z obowiązującym prawodawstwem UE, aby uatrakcyjnić regazyfikację i magazynowanie LNG oraz maksymalnie wykorzystywać istniejące instalacje LNG i instalacje magazynowe;

Optymalizacja roli magazynowania dla bezpieczeństwa dostaw gazu

43. podkreśla rolę szybkich, bardzo elastycznych usług oferowanych przez instalacje magazynowania gazu w niektórych państwach członkowskich i wskazuje na odmienną rolę, jaką magazynowanie może odgrywać w czasie zakłóceń dostaw w porównaniu z LNG, w przypadku którego logistyka w łańcuchu dostaw może nie zapewniać takich samych zdolności reagowania;

44. podkreśla, że ważne jest wyeliminowanie barier regulacyjnych utrudniających rozwój regionalnych koncepcji magazynowania; uważa, że niektóre instalacje magazynowania mogą oferować dostosowane do potrzeb usługi międzynarodowe, tj. usługi magazynowania powiązane z transportem transgranicznym; proponuje, by regionalne grupy wysokiego szczebla rozszerzyły współpracę w celu znalezienia innowacyjnych rozwiązań, jak efektywnie wykorzystywać cenne pod względem strategicznym dobra na szczeblu regionalnym i europejskim;

Rola UE jako uczestnika międzynarodowych rynków LNG

45. zauważa ujawniającą się globalną tendencję do zwiększania zdolności skraplania gazu i jej potencjalny wpływ na europejskie rynki gazu;

46. uważa, że UE, stając się ważnym rynkiem, może przyczynić się do zmiany zasad handlu gazem z myślą o poprawie elastyczności i konwergencji globalnych rynków gazu;

47. wspiera Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i państwa członkowskie, które aktywnie angażują się w dyplomację energetyczną w celu promowania opartego na zasadach, przejrzystego i dobrze funkcjonującego globalnego rynku gazu;

48. podkreśla, że w zgodzie z podstawowymi wartościami UE i mając na uwadze skuteczność jej działań zewnętrznych, ważne jest, by ograniczyć lub wyeliminować uzależnienie UE od importu gazu i ropy naftowej z autorytarnych reżimów, w których łamane są prawa człowieka;

49. apeluje o większą konwergencję i synergii instytucjonalną, a w szczególności o lepszą integrację priorytetów zewnętrznego bezpieczeństwa energetycznego w polityce prowadzonej przez Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz o lepszą koordynację między wiceprzewodniczącym / wysokim przedstawicielem i właściwymi komisarzami; wzywa Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, by wraz z państwami członkowskimi wzmocnił dotychczasowe i podjął nowe sposoby współpracy energetycznej z obecnymi i potencjalnymi dostawcami oraz z państwami tranzytowymi i innymi głównymi podmiotami; wzywa w związku z tym wiceprzewodniczącego / wysokiego przedstawiciela do regularnego informowania Parlamentu o realizacji unijnego planu działania w sprawie dyplomacji energetycznej;

50. podkreśla konieczność wyeliminowania wszystkich barier w światowym wolnym handlu LNG, którego produkcja musi być zrównoważona; w związku z tym należą na amerykańskich decydentów politycznych, aby zwiększyli pewność inwestycyjną przez wprowadzenie jasnych kryteriów i terminów w procedurze udzielania zezwoleń na eksport gazu do krajów nieobjętych umową o wolnym handlu;

Wtorek, 25 października 2016 r.

51. podkreśla konieczność pobudzania na światowych forach wolnego handlu świadomości w zakresie wpływu importowanego LNG na środowisko naturalne, klimat i społeczeństwo; w szczególności podkreśla potrzebę zminimalizowania lotnych emisji metanu;

52. podkreśla, że wykorzystanie LNG może prowadzić także do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych pochodzących z transportu morskiego i drogowego, pod warunkiem że podjęte zostaną wszelkie skuteczne środki, aby zminimalizować wyciek metanu przez cały cykl życia paliwa, w tym na etapie produkcji, dystrybucji i spalania; dlatego wzywa do podjęcia odpowiednich środków, aby zminimalizować wyciekanie metanu w całym łańcuchu LNG przez zastosowanie najlepszych dostępnych technologii i zapewnienie odpowiedniego finansowania prowadzonych w tym celu prac badawczo-rozwojowych;

53. podkreśla, że handel odgrywa kluczową rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa energetycznego oraz że silne partnerstwa energetyczne, wzmocnione dzięki włączeniu rozdziałów o energii do unijnych umów handlowych, to podstawowe narzędzia; uważa, że niezwykle ważne jest, by polityka handlowa UE zwiększała dywersyfikację źródeł energii Unii i państw członkowskich oraz ograniczała ich zależność od importowanej energii pochodzącej od zbyt małej liczby dostawców; podkreśla, że UE powinna poszukiwać nowych partnerstw, przeanalizować już istniejące i podjąć konkretne rozmowy na temat energii z innymi partnerami, m.in. w regionie Azji Środkowej, Afryki Północnej i obu Ameryk; zauważa, że UE powinna odgrywać bardziej aktywną rolę na międzynarodowej scenie dyplomacji energetycznej; apeluje o większą spójność między polityką handlową a polityką energetyczną UE; podkreśla konieczność zwiększenia przejrzystości w międzynarodowych negocjacjach dotyczących LNG; uważa, że obecne i przyszłe negocjacje z takimi partnerami jak Stany Zjednoczone i Australia powinny uwzględniać w wyraźny sposób problematykę energii; podkreśla, że UE powinna ściśle współpracować z partnerami międzynarodowymi na rzecz konkurencyjnego i przejrzystego światowego rynku LNG;

54. przypomina, że aby sprostać aktualnym wyzwaniom i osiągnąć cele w zakresie energii i zmiany klimatu w kontekście światowych ograniczeń w tych obszarach polityki, UE i jej państwa członkowskie muszą, na podstawie obowiązujących ram prawnych i konwencji wielostronnych, podjąć też wspólne działania na arenie międzynarodowej przez podnoszenie kwestii bezpieczeństwa energetycznego i zrównoważonego rozwoju na międzynarodowych forach handlowych, w tym we współpracy z krajami partnerskimi uzależnionymi od importu gazu; uważa, że jednocześnie UE powinna wspierać i promować efektywność energetyczną;

55. uważa, że szczególnie ważna jest polityka handlowa stwarzająca przedsiębiorstwom prywatnym i publicznym w państwach członkowskich UE znaczne możliwości w zakresie czystych, bezpiecznych i efektywnych energetycznie technologii, zwłaszcza w świetle rosnącego globalnego zapotrzebowania na energię; wzywa do znacznych obniżek taryf na czyste technologie w ramach inicjatywy dotyczącej „zielonych towarów”, a także w ramach unijnych umów o wolnym handlu, które muszą usuwać bariery pozataryfowe w handlu źródłami energii;

56. podkreśla, że rozdział porozumienia w sprawie transatlantyckiego partnerstwa handlowo-inwestycyjnego (TTIP) dotyczący energii i surowców jest ważny dla bezpieczeństwa energetycznego UE; z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji na rzecz zniesienia ograniczeń eksportu gazu ze Stanów Zjednoczonych do UE;

57. uważa, że 12,2 mld m³ rocznie, jakie terminal Sabine Pass LNG na amerykańskim Wschodnim Wybrzeżu doda do rynku w 2016 r., wraz z potencjalnymi dalszymi 74 mld m³ w ramach różnych projektów realizowanych w Stanach Zjednoczonych do 2020 r., stanowi dla Europy istotną szansę na zacieśnienie stosunków ze Stanami Zjednoczonymi w dziedzinie handlu energią; uważa, że zakończenie prac nad rozdziałem TTIP dotyczącym energii i surowców znacznie zwiększy możliwości dostaw gazu do UE;

58. uważa, że nie należy ograniczać możliwości prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa europejskie na rynkach energii państw trzecich na takich samych warunkach jak przedsiębiorstwa krajowe; podkreśla, że przedsiębiorstwa z państw trzecich działające na europejskich rynkach energii muszą przestrzegać prawa europejskiego; podkreśla, że takie podmioty muszą mieć przejrzystą strukturę umożliwiającą identyfikację ich udziałowców;

59. podkreśla, że przy planowaniu, budowie i wykorzystywaniu LNG, jak również podczas eksploatacji lokalnych rezerw i źródeł należy zapewnić jak najlepszą ochronę środowiska, a ponadto należy przestrzegać międzynarodowych norm pracy w zakresie BHP; podkreśla potrzebę poszerzania wiedzy na temat wpływu importowanego LNG na środowisko naturalne, klimat i społeczeństwo; przypomina o potrzebie angażowania społeczności lokalnych i posiłkowania się

Wtorek, 25 października 2016 r.

realistycznymi ocenami dotyczącymi zużycia, a w przypadku budowy – planowania nowej infrastruktury; podkreśla, że przejście na LNG oferuje szansę uniezależnienia transportu morskiego od węgla; wzywa UE do zapewnienia wsparcia finansowego dla realizowanych w tym celu projektów europejskich;

60. zauważa, że wobec perspektywy wzrostu podaży LNG w nadchodzących latach strategię tę można uzupełnić o ocenę zapotrzebowania na statki do przewozu LNG oraz środki, które pozwolą sektorowi stoczniowemu w UE wykorzystać tę okazję i przyczynią się w ten sposób do osiągnięcia celu, jakim jest zwiększenie do 2020 r. udziału przemysłu w PKB do 20%; apeluje o normy bezpieczeństwa umożliwiające monitorowanie transportu LNG i w razie potrzeby o ich zaostreżenie w ramach środków zapobiegania terroryzmowi;

Zrównoważony rozwój i wykorzystanie LNG jako paliwa alternatywnego w transporcie, ciepłownictwie i energetyce

61. uznaje potencjał LNG jako alternatywnego paliwa w transporcie drogowym i morskim; podkreśla, że szersze stosowanie LNG w transporcie towarowym mogłoby przyczynić się do zmniejszenia globalnych emisji CO₂, SO_x i NO_x, w szczególności w wyniku powszechniejszego stosowania silników LNG w transporcie morskim;

62. podkreśla, że sieć infrastruktury uzupełniania paliwa jest niezbędnym warunkiem do wprowadzenia LNG na znaczną skalę jako alternatywnego paliwa w sektorze transportu; wzywa w związku z tym Komisję i państwa członkowskie, by zapewniły pełne wdrożenie dyrektywy 2014/94/UE w sprawie paliw alternatywnych, w tym by utworzyły w sieci korytarzy TEN-T oraz w portach morskich i śródlądowych punkty uzupełniania LNG, które zastąpią bardziej zanieczyszczające paliwa konwencjonalne; podkreśla jednak w związku z tym, że LNG nie powinien wypierać odnawialnych źródeł energii, tak aby zachować zgodność z celami zrównoważonego rozwoju;

63. wzywa do rozwoju szlaków morskich, w szczególności w obrębie archipelagu Azorów, który ze względu na położenie geograficzne może służyć za kluczową stację paliw dla transatlantyckich szlaków transportu LNG; wzywa Komisję do udostępnienia funduszy wspierających europejskie projekty zmierzające w tym celu;

64. zwraca się do Komisji, by wraz z państwami członkowskimi i ich regionami opracowała wspólny projekt „Błękitnych korytarzy LNG dla wysp” w sektorze transportu morskiego, obejmujący porty sieci kompleksowej TEN-T, w celu stworzenia niezbędnej infrastruktury LNG oraz powiązania tej sieci z siecią bazową TEN-T;

65. apeluje ponadto do państw członkowskich, by zapewniły wdrożenie dyrektywy 2014/94/UE w odniesieniu do utworzenia punktów tankowania CNG na terenie aglomeracji miejskich/podmiejskich, a także na innych gęsto zaludnionych obszarach, aby umożliwić pojazdom silnikowym napędzanym tym paliwem przemieszczanie się po tych obszarach, oraz przynajmniej wzdłuż istniejącej sieci bazowej TEN-T, umożliwiając przemieszczanie się takich pojazdów na terenie Unii;

66. podkreśla, że należy ustanowić wspólne specyfikacje techniczne dla punktów tankowania LNG przeznaczonych dla statków morskich, statków żeglugi śródlądowej i pojazdów silnikowych, jak przewidziano w dyrektywie 2014/94/UE; domaga się rygorystycznych i zharmonizowanych przepisów bezpieczeństwa oraz szkoleń dotyczących magazynowania, bunkrowania i użytkowania LNG na pokładzie na terenie całej Unii, umożliwiającym zarazem jednoczesne bunkrowanie i przewóz ładunków; zauważa, że te prace powinny być prowadzone w ścisłej współpracy z Międzynarodową Organizacją Morską (IMO) i EMSA;

67. podkreśla, że należy zapewnić odpowiednie finansowanie prac badawczo-rozwojowych prowadzonych w celu opracowania doskonalszych technologii dla statków żeglugi śródlądowej, statków morskich i pojazdów silnikowych, które umożliwią szybsze przejście na flotę niskoemisyjną, oraz w celu stworzenia systemów bezzałogowych umożliwiających instalację punktów tankowania LNG; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie, by tworzyły zachęty do prowadzenia prac rozwojowych nad statkami i pojazdami silnikowymi napędzanymi LNG lub do modernizacji pojazdów napędzanych paliwami konwencjonalnymi, aby mogły wykorzystywać LNG;

68. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by tworzyły zachęty do transportu LNG koleją, gdyż z jednej strony ograniczy to transport drogowy, a z drugiej strony przyczyni się do przyjaznego środowiska i bezpiecznego transportu paliwa zgodnego z zasadami rozwoju charakteryzującego się niską zawartością substancji zanieczyszczających;

Wtorek, 25 października 2016 r.

69. apeluje do Komisji o rozważenie – po zasięgnięciu opinii zainteresowanych stron – czy obok rozporządzenia (WE) nr 443/2009 określającego normy emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych możliwe byłoby ustalenie ekwiwalentu CO₂ w odniesieniu do emisji węglowodorów z myślą o informowaniu konsumentów;

70. zauważa, że zastosowanie technologii LNG na niewielką skalę w niektórych obszarach, na przykład w transporcie na duże odległości lub w wysoko wydajnych zastosowaniach przemysłowych, mogłoby nie tylko przyczynić się do osiągnięcia celów polityki klimatycznej, ale również doprowadzić do znacznej przewagi biznesowej;

71. zauważa, że LNG, a zwłaszcza CNG, stanowi również opłacalne i dostępne już rozwiązanie dla sektora transportu publicznego, które może pomóc zmniejszyć zanieczyszczenie powietrza i zagrożenie hałasem, poprawiając tym samym warunki życia, zwłaszcza w aglomeracjach miejskich;

72. zauważa, że chociaż LNG i CNG mogą stanowić opłacalne rozwiązania przejściowe służące ograniczeniu wpływu transportu na środowisko, ich wykorzystanie przyniesie długoterminowe korzyści tylko wtedy, gdy płynne przejście do korzystania ze skroplonego biogazu (LBG) i innych form energii odnawialnej będzie jednocześnie wspierane także przez zapewnienie interoperacyjności systemów LNG i LBG; podkreśla, że strategię UE na rzecz LNG należy dopasować do szerszych europejskich celów i priorytetów klimatyczno-energetycznych, a ponadto powinna ona być zgodna z porozumieniem COP21 oraz koncentrować się na ograniczeniu zapotrzebowania, poprawie efektywności energetycznej i wycofywaniu paliw kopalnych;

73. podkreśla, że wydajna sieć infrastruktury tankowania stanowi warunek konieczny znacznego wykorzystania LNG jako alternatywnego paliwa w sektorze transportu; wzywa Komisję i państwa członkowskie do tworzenia zachęt do rozwoju tego rodzaju infrastruktury, aby wyeliminować istniejące luki w zaopatrzeniu i stworzyć pełną sieć dostaw;

74. podkreśla znaczenie infrastruktury LNG w portach morskich i śródlądowych dla promowania multimodalności, gdyż z takiej infrastruktury mogą korzystać statki morskie, statki żeglugi śródlądowej, a także pojazdy ciężarowe służące do dalszego transportu lądowego paliwa; wzywa operatorów krajowych i regionalnych do ścisłej współpracy w celu zwiększenia wielofunkcyjności i gotowości eksploatacyjnej tej infrastruktury;

75. uważa, że promowanie korzystania z gazu ziemnego jako paliwa alternatywnego w transporcie stanowi ważne globalne wyzwanie i apeluje, by podjąć zobowiązanie do osiągnięcia ograniczenia emisji za pośrednictwem Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) i Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO);

o

o o

76. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, Sekretariatowi Wspólnoty Energetycznej, a także umawiającym się stronom Wspólnoty Energetycznej.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0407

W jaki sposób ujednoczyć kontrole rybołówstwa w Europie?**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. W jaki sposób ujednoczyć kontrole rybołówstwa w Europie? (2015/2093(INI))**

(2018/C 215/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w którym przewidziano potrzebę działania na rzecz „trwałego rozwoju Europy”, w tym „wysokiego poziomu ochrony i poprawy jakości środowiska”, oraz uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 11, 43 i 191,
- uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych UE,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (rozporządzenie w sprawie kontroli),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, w szczególności jego art. 15 i 36,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 768/2005 ustanawiające Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1010/2009 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającego wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/812 w odniesieniu do obowiązku wyładunku, w szczególności jego art. 7 i 9,
- uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 768/2005 ustanawiające Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie identyfikowalności produktów rybołówstwa i akwakultury w restauracjach i handlu detalicznym ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A8-0234/2016),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0083.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0307.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0222

Wtorek, 25 października 2016 r.

- A. mając na uwadze, że zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli objęta jest Unia Europejska;
- B. mając na uwadze, że formularze inspekcji w poszczególnych wzorach sprawozdań z inspekcji w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 404/2011 same nie są ujednolicone i zawierają różne nazewnictwo dla tych samych tematów, co skutkuje problemami operacyjnymi w przekazywaniu informacji między organami;
- C. mając na uwadze, że ostatnie protokoły wymiany danych, które są konieczne dla wdrożenia elektronicznych dzienników połowowych, zostały sporządzone w lipcu 2010 r., natomiast elektroniczne dzienniki połowowe zaczęły obowiązywać w styczniu 2010 r.;
- D. mając na uwadze nierówne traktowanie – faktyczne lub odczuwane przez rybaków – w odniesieniu do częstotliwości, trwania, surowości, dokładności, skuteczności i metod kontroli rybołówstwa w Europie oraz mając na uwadze konieczność równego i wolnego od dyskryminacji traktowania;
- E. mając na uwadze, że wysiłki w ramach kontroli powinny być prowadzone koniecznie przy zaangażowaniu i udziale sektora rybołówstwa;
- F. mając na uwadze, że system punktów skutkuje karami dla statków rybackich, a nie właścicieli statków, rybaków czy innych osób zaangażowanych w cały łańcuch produkcji;
- G. mając na uwadze, że sektor rybołówstwa jest jedną z głównych stron zainteresowanych zrównoważonym zarządzaniem morzami i oceanami;
- H. mając na uwadze, że oprócz możliwych różnic regionalnych, istnieją znaczne różnice w stosowaniu unijnych przepisów w państwach członkowskich, zwłaszcza przepisów wprowadzonych na podstawie rozporządzenia w sprawie kontroli, oraz że poszczególne państwa członkowskie posiadają odmienny system prawny, a także odmienne struktury administracyjne i sądowe, co nieuchronnie znajduje odzwierciedlenie w systemach sankcji administracyjnych lub karnych za naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz znajduje wyraz w fakcie, że systemy te prowadzą do rozbieżności i niesprawiedliwości w poszczególnych państwach członkowskich;
- I. mając na uwadze, że stwierdzono występowanie ryzyka w przypadku, gdy krajowe organy kontroli nie zawsze posiadają dostęp do istotnych danych, aby skutecznie kontrolować zagraniczne statki, a różne podejście do kontroli i sankcji przysparza problemów państwom członkowskim, które podejmują z państwami bandery działania następcze w związku z wykrytymi uchybieniami;
- J. mając na uwadze konieczność wzmocnienia kontroli wprowadzanych do Unii Europejskiej produktów pochodzących z nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów oraz potrzebę zagwarantowania we wszystkich państwach członkowskich równoważnego poziomu kontroli tych połowów;
- K. mając na uwadze, że za wdrażanie rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 i wynikających z niego sankcji odpowiadają państwa członkowskie;
- L. mając na uwadze brak jednostek kontrolnych wyspecjalizowanych w działalności połowowej w niektórych państwach członkowskich;
- M. mając na uwadze, że Europejska Agencja Kontroli Rybołówstwa (EFCA), która została powołana w celu promowania najwyższych wspólnych standardów kontroli w ramach wspólnej polityki rybołówstwa, pełni skuteczną rolę w zakresie zharmonizowanego stosowania systemu kontroli, mimo ograniczonych środków, jakie posiada;
- N. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Morski i Rybacki (EFMR) może przyczynić się do usprawnienia i modernizacji kontroli rybołówstwa, zwłaszcza dzięki liniom budżetowym 11 06 62 02 [kontrola i egzekwowanie przepisów w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) i zintegrowanej polityki morskiej] i 11 06 64 (EFCA);
- O. mając na uwadze wprowadzenie zakazu wyrzucania przyłówów, który w praktyce skutkuje niesłusznym nakładaniem kar na podmioty sektora rybołówstwa, ponieważ może się zdarzyć, że pomimo stosowania przez te podmioty środków i narzędzi dopuszczonych prawem europejskim oraz podejmowania przez nie wszelkich działań w celu uniknięcia przypadkowych połowów, zostaną one ukarane przez sam fakt, że połowy te przekraczają dopuszczalny limit określony w prawodawstwie europejskim i krajowym;

Wtorek, 25 października 2016 r.

- P. mając na uwadze zmianę i rozwój technik oraz sprzętu do połowu, istnieje również konieczność uaktualnienia systemów i technik wykorzystywanych do monitorowania w celu zapewnienia ich skuteczności; przypomina, że w tym celu można wykorzystać EFMR;
- Q. mając na uwadze, że obowiązek wyładunku stanowi podstawowe wyzwanie w dziedzinie kontroli, co wymaga szczególnej uwagi ze strony ustawodawcy i organów odpowiedzialnych za kontrole;
- R. mając na uwadze, że niskokosztowe technologie zdalnego śledzenia, takie jak system automatycznej identyfikacji (AIS), umożliwiają dobrowolną kontrolę oraz ułatwiają monitorowanie i zwiększają bezpieczeństwo rybaków;
- S. mając na uwadze, że nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane połowy, jak również handel produktami złowionymi w trakcie takich połowów, stanowią działalność przestępczą w skali całego świata;
- T. mając na uwadze, że ośrodki aukcyjne tworzą strukturę sektora produktów morskich i odgrywają zasadniczą rolę w dziedzinie kontroli połowów na lądzie;
- U. mając na uwadze, że państwa członkowskie posiadają różne systemy prawne, oraz że zgromadzone dowody muszą być dopuszczalne i możliwe do wykorzystania w tych różnych systemach, specyficznych dla każdego państwa członkowskiego prowadzącego dochodzenie;
- V. mając na uwadze, że najlepszymi sprzymierzeńcami wdrożenia rozporządzenia w sprawie kontroli są dobrze wyszkoleni, zmotywowani rybacy, którzy rozumieją korzyści wynikające z tych kontroli i czynnie je honorują;

I - Czynniki hamujące harmonizację

1. podkreśla duże znaczenie skutecznej kontroli działalności połowowej w celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów morskich i utrzymania równych warunków działania dla unijnych flot; apeluje do państw członkowskich, aby zapewniły skuteczne wdrożenie rozporządzenia w sprawie kontroli;
2. podkreśla, że ambitnej walce UE z połowami NNN na całym świecie powinno towarzyszyć skuteczne stosowanie rozporządzenia w sprawie kontroli na jej własnych wodach;
3. podkreśla różnorodność zakresów stosowania kontroli oraz rozbieżność dotyczącą poszczególnych miejsc kontroli, a także wynikający z tego dyskryminujący charakter kontroli rybołówstwa, gdyż niektóre państwa członkowskie organizują kontrole na wszystkich etapach, a inne robią to wyłącznie w odniesieniu do niektórych ogniw łańcucha, wykluczając na przykład kwestie dotyczące transportu połowów czy usług restauracyjnych;
4. uznaje, że znacząco usprawniono system kontroli za sprawą obowiązującego rozporządzenia w sprawie kontroli w połączeniu z rozporządzeniem w sprawie połowów NNN pod względem skonsolidowania wielu poprzednich odrębnych rozporządzeń, jak również wprowadzenia możliwości wykorzystania nowych technologii, podjęcia wstępnych działań na rzecz zharmonizowania sankcji, doprecyzowania roli Komisji i państw członkowskich, usprawnień w zakresie identyfikowalności oraz innych postępów;
5. przypomina, że akceptacja przepisów przez rybaków uwarunkowana jest uznaniem skutków wdrożenia tych przepisów za sprawiedliwe, narzuconych przepisów za istotne oraz stwierdzeniem zgodności rozporządzenia z tradycyjnymi wzorami i praktykami połowowymi;
6. uważa za konieczne uściślenie, uporządkowanie i standaryzację działalności połowowej na poszczególnych obszarach morskich;
7. stwierdza istnienie różnorodnych podejść do organizowania kontroli, gdyż niektóre państwa dzielą kontrole między różne służby administracyjne, podczas gdy w innych kontrole przeprowadza jeden organ administracyjny, a także istnienie różnorodności instrumentów, narzędzi i zasobów ludzkich, środków logistycznych i finansowych stosowanych do przeprowadzania kontroli; stwierdza również, że okoliczności te zmniejszają przejrzystość zarządzania i utrudniają dostęp do informacji;

Wtorek, 25 października 2016 r.

8. podkreśla, że skuteczność kontroli jest niejednolita także ze względu na ogromne zróżnicowanie obszarów rybołówstwa w UE, obejmujących od stref ograniczonych i zamkniętych, których zasoby połowowe są współdzielone głównie przez sąsiadujące państwa członkowskie, aż po bardzo odległe i oddalone strefy połowu; w szczególności zwraca uwagę na specyfikę regionów najbardziej oddalonych, których bardzo obszerne wyłączne strefy ekonomiczne obejmujące przede wszystkim wody oceaniczne, a także rodzaj eksploatowanych zasobów połowowych (głównie gatunki głębinowe i masowo migrujące gatunki pelagiczne) oraz brak alternatywnych źródeł wyraźnie usprawiedliwiają wzmożone działania kontrolne w tych regionach, w dużym stopniu uzależnionych od rybołówstwa i silnie narażonych na niszczycielskie działania flot nieprzeznaczających przepisów wspólnej polityki rybołówstwa;

9. apeluje do państw członkowskich o pełne i prawidłowe wdrożenie rozporządzenia w sprawie kontroli, tak aby wypracować jasny pogląd co do elementów wymagających udoskonalenia podczas nadchodzącego przeglądu i tym samym zapewnić funkcjonalność i łatwość stosowania obowiązującego rozporządzenia w sprawie kontroli na przyszłość;

10. zauważa różnicę w podejściu między kontrolami opartymi na ocenie ryzyka a kontrolami wyrywkowymi działalności połowowej i łańcucha dystrybucji produktów rybołówstwa;

11. zauważa, że obecna złożoność środków technicznych oraz ogromna liczba przepisów, być może nawet sprzecznych, w tym liczne odstępstwa i wyjątki, rozproszonych w całym zestawie różnych tekstów prawnych, skutkuje problemami nie tylko ze zrozumieniem, ale również z kontrolowaniem i egzekwowaniem tych przepisów;

12. przypomina, że większość kontroli wyrywkowych przeprowadza się w momencie wyładunku, podczas gdy kontrole przeprowadzane na morzu wykazują wyraźnie wyższy poziom naruszeń przepisów niż kontrole przeprowadzane na lądzie, gdyż te na morzu są oparte na ocenie zagrożeń;

13. przypomina, że z uwagi na to, iż obowiązek wyładunku oznacza dla rybołówstwa fundamentalną zmianę, w rozporządzeniu (UE) 2015/812 przewidziano dwuletni okres na dostosowanie się, zanim niedotrzymanie obowiązku wyładunku uznawane będzie za poważne wykroczenie; wzywa do przedłużenia tego okresu w razie potrzeby;

14. zauważa, że państwa członkowskie, a czasem także regiony, w różny sposób dokonują transpozycji przepisów do prawa krajowego i regionalnego ze względu na znaczną liczbę przepisów nieobowiązkowych zawartych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1224/2009; podkreśla trudności w praktycznym stosowaniu niektórych przepisów zawartych w rozporządzeniu ze względu na niewielką możliwość ich dostosowania do realiów, między innymi z powodu definicji specyfiki sektora rybołówstwa (floty, narzędzi połowowych, obszarów połowowych i gatunków docelowych), które różnią się znacznie w poszczególnych akwenach, państwach członkowskich i systemach rybołówstwa, lub ze względu na sprzeczności, które mogą prowadzić do kilku odmiennych interpretacji tych przepisów przez inspektorów;

15. stwierdza, że w przypadku tego samego naruszenia waga przewinień jest różna w poszczególnych państwach członkowskich, a za to samo naruszenie może grozić sankcja administracyjna lub karna; zwraca uwagę, że licencja połowowa oparta na systemie punktów karnych odejmowanych w przypadku nieprzeznaczania przepisów, jest odpowiednim instrumentem europejskim, który przewiduje ramy sankcji grożących za poważne naruszenia, jednak bez koniecznej harmonizacji pogłębia nierówność, pociągając za sobą nierówne traktowanie operatorów w państwach członkowskich; wzywa do unikania takiego różnicowania sankcji;

16. zauważa, że brak zaufania i przejrzystości między państwami członkowskimi to jeden z podstawowych problemów, jeśli chodzi o wymianę danych w odniesieniu do rozporządzenia; zachęca do rozwiązania tej sytuacji w celu zapewnienia i potwierdzenia równych warunków działalności wszystkich rybaków;

17. przypomina, że EFCA czuwa nad stosowaniem wspólnych norm w dziedzinie kontroli, inspekcji i nadzoru oraz ułatwia współpracę operacyjną między państwami członkowskimi za pomocą wspólnych planów rozmieszczenia; przypomina o znaczeniu zwiększenia zakresu uprawnień EFCA, tak aby realizowano wspólne działania operacyjne w zakresie kontroli połowów umożliwiające skuteczną koordynację działalności wielu organów władzy lokalnej, regionalnej i państwowej oraz agencji UE pełniących funkcje ochrony wybrzeży na szczeblu UE; apeluje do EFCA o zwiększenie zasobów przeznaczonych na realizację tego zadania;

Wtorek, 25 października 2016 r.

18. uważa, że wprowadzenie przez EFCA obowiązkowych elementów programu szkolenia inspektorów rybołówstwa stanowi ważny punkt wyjścia dla standaryzacji procesu kształcenia oraz ujednoczenia procedur kontrolnych, a także wzywa wszystkie państwa członkowskie, by z nich korzystały; stwierdza, że państwa członkowskie nie posiadają – z wyjątkiem przypadków opartych na zasadzie dobrowolności – tych samych norm szkolenia, co oznacza odmienność zakresu kwalifikacji, rekrutacji i celów;

19. stwierdza, że szkolenie i informowanie rybaków przebiega odmiennie w poszczególnych państwach członkowskich, oraz że nie wdrożono żadnego narzędzia służącego do uproszczenia lub zwiększenia dostępności informacji na temat celu i treści rozporządzenia w sprawie kontroli; uważa, że ten stan rzeczy prowadzi do niewiedzy, która jest głównym czynnikiem hamującym pożądane jednolite stosowanie tego prawodawstwa; zdecydowanie zaleca jak najszybsze wdrożenie tych narzędzi;

20. zauważa, że choć z upływem czasu zwiększa się świadomość konsumentów w sprawie pochodzenia i identyfikacji nabywanych produktów, również dzięki działaniom uświadamiającym prowadzonym na szeroką skalę przez Komisję, nie są oni w stanie uzyskać odpowiednich informacji o produktach rybnych podawanych w restauracjach, ponieważ ten ostatni etap obrotu handlowego nie jest objęty obowiązkiem informacyjnym;

21. podkreśla, że wykorzystywanie nowych technologii monitorowania i przekazywania informacji w czasie rzeczywistym ma zasadnicze znaczenie dla usprawnienia nadzoru morskiego; apeluje do państw członkowskich, by zapewniły kompatybilność techniczną stosowanych instrumentów, a także do unikania jedynie częściowego udostępniania baz danych dotyczących kontroli, wynikających z tego różnic i utraty skuteczności;

22. zauważa, że nie została przeprowadzona ocena rzeczywistego braku możliwości zastosowania niektórych przepisów, który wynika z różnego stanu technologicznego łodzi, logistyki na lądzie oraz organizacji sektora w poszczególnych portach;

23. podkreśla rolę EFMR, zwłaszcza dzięki jego budżetowi przeznaczonemu na kontrolę celów WPRyb, który na okres 2014–2020 wynosi 580 mln EUR;

24. uważa, że należy zapewnić jednolity charakter rynku wspólnotowego oraz spełnianie równoważnych wymogów kontroli w poszczególnych państwach członkowskich, tak aby nie zagwarantować jednolitą jakość kontroli wewnętrznych i zewnętrznych w państwach członkowskich oraz brak różnic wynikających z granicy, zza której produkty są wprowadzane do UE;

II - Propozycje na rzecz poprawy istniejącej sytuacji

25. opowiada się za uproszczeniem i poprawą unijnego prawodawstwa oraz za zmniejszeniem obciążenia administracyjnego w celu osiągnięcia celu lepszego stanowienia prawa, w szczególności dzięki ograniczonemu i celowemu przeglądowi rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009, który jest zaplanowany i oczekiwany najpóźniej w 2017 r., przy jednoczesnym utrzymaniu skutecznych przepisów służących zapobieganiu naruszeniom przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, ich wykrywaniu i karaniu, skupiając się w pierwszej kolejności na lepszym wdrożeniu norm między poszczególnymi państwami członkowskimi, dążąc do większej harmonizacji, z zastrzeżeniem że uproszczenie to opiera się na silnych dotychczasowych ramach kontroli i nie oznacza osłabienia najwyższych standardów ochrony zatrudnienia, środowiska, związków zawodowych czy społeczeństwa;

26. uważa, że regionalizację przewidzianą w nowej WPRyb należy włączyć w ramy solidnego i zharmonizowanego systemu kontroli; stanowczo sprzeciwia się osłabianiu rozporządzenia w sprawie kontroli oraz jest zdania, że państwa członkowskie mogą korzystać z elastyczności, jaką zapewniają istniejące ramy;

27. domaga się opracowania tego przeglądu przy udziale instytucji europejskich i sektora rybołówstwa, w szczególności sektora rybołówstwa przybrzeżnego, połowów na małą skalę oraz rybołówstwa tradycyjnego, których ochrona i wsparcie powinny stanowić cel każdego nowego ustawodawstwa;

28. podkreśla potrzebę prowadzenia rozmów z różnymi organami władz w kraju, w regionach najbardziej oddalonych i w regionie na etapie tworzenia lub zmiany instrumentów prawnych;

Wtorek, 25 października 2016 r.

29. stwierdza, że zacieśnienie współpracy między państwami członkowskimi może być drogą do dalszej harmonizacji kontroli; podkreśla w związku z tym konieczność utworzenia grupy eksperckiej ds. przestrzegania zobowiązań w ramach systemu kontroli połowów w Unii;
30. przypomina Komisji, że aby uniknąć paradoksalnych sytuacji, wdrożenie obowiązujących zasad trzeba poprzedzić zapewnieniem środowiska prawnego i operacyjnego;
31. uważa, że Komisja Europejska powinna czuwać nad jednolitą i dokładną transpozycją obowiązującego prawodawstwa i sprawdzać stan jego stosowania, na przykład ustanawiając minimalny odsetek partii do sprawdzenia przez każde państwo członkowskie; uważa ponadto, że procedury kontroli muszą być przejrzyste, równe i ujednolicone, co zapewni państwom członkowskim takie same warunki sprawowania kontroli nad rybakami, a zasady kontroli powinny być prostsze, bardziej kompleksowe i spójne;
32. opowiada się za wzmocnieniem kontroli celem zapobiegania przywozowi ryb pochodzących z połowów nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych poprzez stworzenie, między innymi, krajowych grup wywiadowczych złożonych z wyspecjalizowanych inspektorów połowowych, dysponujących optymalnymi środkami wykrywania zagrożeń, jak również poprzez ustanowienie minimalnego odsetka partii podlegających weryfikacji;
33. uważa, że niezbędny jest proces gromadzenia wysokiej jakości danych związanych z obowiązkiem wyładunku, proces zarządzania nimi i wykorzystywania ich w celu kontroli i oceny skuteczności wdrażania obowiązku wyładunku oraz w celu dostosowania procesu gromadzenia danych do wymagań wynikających ze zmienionej WPRyB;
34. apeluje do państw członkowskich i ich organów ds. kontroli rybołówstwa morskiego, by utworzyły zespoły inspektorów wyspecjalizowanych w działalności połowowej; popiera zacieśnienie współpracy między państwami członkowskimi w drodze wymiany inspektorów, metod i danych dotyczących kontroli, dzielenia się analizami ryzyka i informacjami o kwotach statków bandery, a także wzywa do takiej współpracy;
35. przypomina, że za wdrażanie rozporządzenia w sprawie kontroli odpowiadają państwa członkowskie; wzywa państwa członkowskie do wywiązywania się z ich zobowiązań i do tego, aby ściśle ze sobą współpracowały w celu wymiany dobrych praktyk i danych oraz umożliwienia interoperacyjności systemów kontroli;
36. uważa, że jednolite i przewidywalne stosowanie różnego rodzaju możliwych kontroli za sprawą pełnego zdefiniowania, zharmonizowania i objaśnienia tych kontroli pomogłoby zapewnić konieczne równe warunki działania w całym unijnym sektorze rybołówstwa;
37. zwraca uwagę, że w niektórych regionach basenami morskimi zarządza się wspólnie z państwami trzecimi, i wzywa do wzmocnienia współpracy między państwami członkowskimi i państwami trzecimi;
38. uważa, że potrzebne jest wzmocnienie współpracy i koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa i Komisją;
39. zwraca się do EFCA i instytucji szkoleniowych w państwach członkowskich o wprowadzenie jednolitego europejskiego programu kształcenia inspektorów rybołówstwa opartego na jednolitym programie nauczania i znormalizowanych zasadach, częściowo finansowanego ze środków EFMR;
40. wnioskuje o przetłumaczenie i szerokie rozpowszechnianie „podstawowego programu szkoleń” opracowanego przez EFCA, na przykład w drodze praktycznych szkoleń dla organów krajowych, przy wsparciu ze strony EFMR; proponuje, aby włączyć do tego podręcznika przykłady dobrych praktyk stosowanych przez inspektorów;
41. podkreśla znaczenie oceny i certyfikacji inicjatyw w zakresie szkoleń z kontroli podejmowanych przez strony trzecie;
42. proponuje poprawę jakości systemów szkolenia i informowania rybaków, które mogłyby być włączone do rybackich organizacji branżowych i przybrzeżnych grup działania (PGD) w celu zapewnienia lepszego zrozumienia celu i ogólnej wagi przepisów, prowadząc tym samym do większej kultury zrozumienia i przestrzegania prawa; zaleca przeprowadzenie w tym celu skutecznych konsultacji z komitetami doradczymi; proponuje utworzenie ogólnodostępnych internetowych baz danych zawierających istotne dla rybołówstwa dokumenty i informacji (łącznie z systemem punktów karnych), o ile dopuszczają to obowiązujące przepisy o ochronie danych, tak aby wszyscy mogli zapoznać się z przepisami i je zrozumieć; zwraca się do Komisji o przedstawienie sytuacji w dziedzinie istniejących szkoleń dających dostęp do zawodu rybaka w Europie oraz o przekazanie jej wniosków w komunikacie;

Wtorek, 25 października 2016 r.

43. proponuje rozważenie idei elektronicznego rejestru EFCA (jednego punktu EFCA) wraz z gotowymi do druku lub elektronicznymi wzorami na potrzeby kontroli i centralizacji sprawozdań z kontroli; zauważa, że taki elektroniczny rejestr EFCA można by również wykorzystać do odbioru i centralizacji certyfikatów uprawniających do połowu gatunków wolno żyjących, wydawanych przez państwa członkowskie i państwa trzecie;
44. proponuje usprawnienie systemów komunikacji publicznej w agencjach kontroli, oraz podkreśla znaczenie okresowego upowszechniania informacji na temat prowadzonych prac i uzyskanych rezultatów, a także stałego udzielania informacji o zasadach stosowanych wobec zasobów rybnych, takich jak minimalne rozmiary oraz tymczasowe i przestrzenne zamknięcia obszarów;
45. podkreśla konieczność wzmocnienia roli EFCA, w szczególności zwiększenia jego budżetu, uprawnień oraz zasobów ludzkich; sugeruje przeprowadzenie przeglądu warunków kontroli, o których mowa w art. 94 i 95 rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009, oraz w szczególności przyznanie EFCA prawa do wszczęcia kontroli w odniesieniu do nadmiernie eksploatowanych zasobów połowowych i w przypadku których nie osiągnięto maksymalnego podtrzymywalnego połowu (MSY);
46. podkreśla znaczenie wzmocnienia i zaostrzenia kontroli, zwłaszcza w państwach członkowskich, które wykazały się dotychczas słabym wdrożeniem rozporządzenia w sprawie kontroli, w celu zwalczania nielegalnych połowów, przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa oraz poprawy jakości otrzymywanych danych;
47. przypomina, że ważne jest posiadanie zdolności do wymiany danych w czasie rzeczywistym, zwłaszcza w trakcie operacji kontrolnych prowadzonych przez agencję wspólnie z państwami członkowskimi oraz koordynowanych przez Agencję za pomocą wspólnych planów rozmieszczenia;
48. podkreśla znaczenie zwiększenia obecności EFCA bliżej państw członkowskich, w tym regionów najbardziej oddalonych;
49. proponuje, aby co najmniej dwóch przedstawicieli Parlamentu Europejskiego zasiadało w zarządzie agencji, w którym zasiada już sześć osób z Komisji i po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego, przy czym przedstawicielstwo to miałyby charakter parytetowy (równa reprezentacja kobiet i mężczyzn), a kandydatów powoływałaby Komisja Rybołówstwa Parlamentu spośród jej członków;
50. zaleca rozszerzenie kontroli – na przykład rozszerzenie monitoringu – na cały łańcuch produkcji oraz powierzenie odpowiedzialności za kontrole morskie tylko jednemu organowi administracyjnemu, aby uniknąć w ten sposób dublowania się kontroli, które powoduje marnotrawstwo zasobów ludzkich, logistycznych i finansowych oraz prowadzi do zamieszania i wywiera niepotrzebną presję na podmioty działające w sektorze rybołówstwa; ponadto apeluje o formalną współpracę instytucji państw członkowskich, która umożliwi skuteczną kontrolę całego łańcucha produkcji ryb;
51. wzywa Komisję, aby sprawdziła, czy przypisywanie punktów karnych do licencji połowowych jest odpowiednim rozwiązaniem; podkreśla, że system ten prowadzi do przenoszenia punktów wraz z licencją w przypadku sprzedaży statku, co może obniżyć wartość niektórych statków i uniemożliwić ich ewentualną odsprzedaż, przykładowo młodym rybakom pragnącym rozpocząć działalność;
52. zaleca podjęcie konkretnych działań zmierzających do bardziej świadomej i odpowiedzialnej konsumpcji w restauracjach, w tym do wprowadzenia obowiązku podawania przez właścicieli restauracji minimalnego zakresu informacji o produktach, w celu umożliwienia pośredniej kontroli ze strony konsumentów;
53. proponuje dokonywanie kontroli na szczeblu autonomii lub regionów w odniesieniu do wód śródlądowych, kontroli na szczeblu krajowym w odniesieniu do rybołówstwa morskiego prowadzonego w pasie do 12 mil morskich oraz kontroli na szczeblu wspólnotowym w odniesieniu do pozostałych wód morskich;
54. uważa, że kontrole przeprowadzane na podstawie oceny ryzyka powinny opierać się na liście przejrzystych, konkretnych i wymiernych kryteriów określonych na szczeblu europejskim;
55. zaleca harmonizację sankcji przy zachowaniu ich proporcjonalnego, niedyskryminacyjnego i odstraszącego charakteru; opowiada się bardziej za sankcjami gospodarczymi, w tym okresowym zawieszeniem działalności, niż sankcjami karnymi, lecz uważa także, że zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, należy w pierwszej kolejności stworzyć zachęty dla rybaków przestrzegających przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, aby zapobiegać naruszeniom;

Wtorek, 25 października 2016 r.

56. przypomina, że sankcje należą do zakresu kompetencji państw członkowskich, a Unia Europejska nie ma prawnej możliwości narzucania harmonizacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1224/2009; podkreśla jednakże znaczenie systemu punktów karnych jako ram sankcji i wzywa państwa członkowskie do podjęcia inicjatywy w celu wszechstronnej harmonizacji sankcji, w szczególności karnych, aby wyeliminować obecne nierówne traktowanie;
57. uważa, że system przyłowów w rzeczywistości prowadzi do objęcia podmiotów sektora rybołówstwa obiektywną i bezwzględną odpowiedzialnością, nawet jeśli działają one w pełnej zgodności z prawem i zachowują najwyższą ostrożność w celu uniknięcia przypadkowych połowów;
58. stwierdza, że system, w którym dany podmiot ponosi odpowiedzialność za czyn, którego nie popełnił ani umyślnie, ani przez zaniedbanie, jest niezgodny z ogólnymi zasadami prawa UE;
59. apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby rozważyły stworzenie zharmonizowanego minimalnego poziomu kar, który miałby zastosowanie do poważnych naruszeń lub uporczywego postępowania niezgodnego z prawem;
60. opowiada się za wprowadzeniem wyższych sankcji w przypadku połowów nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych;
61. apeluje o utworzenie mechanizmów mających na celu uwidocznienie dobrych przykładów w celu poprawy przestrzegania przepisów;
62. uważa, że interpretacja niektórych przepisów, które dają podstawę do zastosowania kar za przekroczenie limitu przyłowów bez uwzględnienia braku winy umyślnej i zaniedbania, stoi w wyraźnej sprzeczności z podstawowymi zasadami Unii Europejskiej ustanowionymi przede wszystkim w art. 6 TUE i stanowiącymi prawo pierwotne;
63. wzywa Komisję do ustanowienia wytycznych lub kryteriów stosowania i interpretacji przepisów, aby zniwelować różnice w postępowaniu w poszczególnych państwach członkowskich, zwłaszcza w odniesieniu do przypadkowych połowów oraz z uwzględnieniem całkowitej przypadkowości połowów potwierdzonej przez dobrowolne zgłaszanie przekroczenia limitów;
64. uważa, że ułatwienie podmiotom inwestowania w nowoczesne, łatwe w aktualizacji i wzajemnie kompatybilne technologie w państwach członkowskich sprawi, iż kontrole będą sprawiedliwsze, bardziej zrównoważone i skuteczniejsze;
65. zachęca do ustanowienia mechanizmów finansowania w celu zwiększenia poziomu wykorzystania niskokosztowych technologii umożliwiających dobrowolną kontrolę oraz dokładniejsze monitorowanie i zwiększających bezpieczeństwo rybaków, zwłaszcza prowadzących tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne;
66. podkreśla znaczenie technologii elektronicznych (systemów elektronicznej sprawozdawczości i elektronicznego monitorowania), stanowiących potencjalnie tani środek do rozszerzenia zakresu obserwacji działań prowadzonych na morzu;
67. potwierdza swój sprzeciw wobec wszelkich obowiązkowych systemów nadzoru wideo na statkach;
68. zwraca uwagę Komisji na fakt, że wykorzystanie nowych technologii obserwacji Ziemi, takich jak satelity Sentinel, byłoby z korzyścią dla kontroli rybołówstwa;
69. zaleca stosowanie takiej samej kontroli w stosunku do wwożonych produktów rybołówstwa, połowów w strefach przybrzeżnych i rybołówstwa rekreacyjnego, a także w stosunku do floty UE dokonującej połowów poza wodami UE oraz floty państw trzecich dokonującej połowów na wodach unijnych, tak aby zapewnić jednakowy dostęp do całego rynku europejskiego; proponuje wprowadzenie obowiązku wymiany danych dotyczących nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN);
70. twierdzi, że dostępne środki budżetowe, zwłaszcza w ramach EFMR, powinny być realistyczne, odpowiednie i wystarczające do realizacji celów kontroli;
71. zaleca, aby czuwać nad trwałością ośrodków aukcyjnych, które mają znaczenie strukturalne dla terytoriów, w szczególności przez przyznawanie finansowania z EFMR, ponieważ przyczyniają się one do przejrzystości i identyfikowalności oraz ułatwiają kontrolę połowów;

Wtorek, 25 października 2016 r.

72. popiera uwzględnienie skutków rybołówstwa rekreacyjnego w zmienionym rozporządzeniu w sprawie kontroli;
73. zwraca się o opracowanie systemu monitorowania, przekazywania informacji i analizowania danych, który będzie kompatybilny z systemami w całej Unii; apeluje ponadto, aby obowiązek określenia ram dotyczących wspomnianej wymiany informacji i danych, odpowiednio do obowiązujących przepisów o ochronie danych, spoczywał na Komisji; podkreśla, że przejrzyste ramy wymiany danych i informacji to podstawa dla stwierdzenia, czy istnieją równe warunki działania;
74. podkreśla, że wprowadzeniu obowiązku wyładunku musi towarzyszyć zapewnienie odpowiedniej elastyczności w zakresie jego kontroli, ponieważ należy mieć na uwadze zasadnicze zmiany, jakie ten obowiązek wymusza na rybakach, w szczególności w odniesieniu do połowów wielogatunkowych; przypomina o znaczeniu stopniowego stosowania sankcji i systemu punktów za poważne naruszenia przepisów związane z nieprzestrzeganiem obowiązku wyładunku, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/812 w sprawie obowiązku wyładunku;
75. podkreśla, że informacje na temat tego, czy i w jaki sposób państwa członkowskie stosują sankcje za różnego rodzaju naruszenia oraz czy sankcje stosuje się konsekwentnie, bez względu na banderę, pod jaką pływa statek, muszą być udostępniane zainteresowanym stronom oraz publicznie dostępne, z zastrzeżeniem pełnego poszanowania prywatności zaangażowanych osób;

o

o o

76. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0408

Usprawnienie połączeń i poprawa dostępności infrastruktury transportowej w Europie Środkowo-Wschodniej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie usprawnienia połączeń i poprawy dostępności infrastruktury transportowej w Europie Środkowo-Wschodniej (2015/2347(INI))

(2018/C 215/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. w sprawie wdrożenia białej księgi w dziedzinie transportu z 2011 r.: podsumowanie i dążenie w kierunku mobilności zgodnej z zasadami zrównoważonego rozwoju ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 grudnia 2015 r. w sprawie zrównoważonej mobilności w miastach ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie przyszłości regionalnych portów lotniczych i usług lotniczych w UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 170,
 - uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1315/2013 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1316/2013 ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Bezpieczeństwo drogowe w Unii Europejskiej”, opublikowane przez Komisję w marcu 2015 r. ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia ministrów państw regionu Dunaju z dnia 3 grudnia 2014 r. w sprawie skutecznej modernizacji i skutecznego utrzymywania infrastruktury dróg wodnych na Dunaju i jego żeglownych dopływach ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając deklarację łańcucką z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie zacieśnienia współpracy w dziedzinie transportu w Karpatach oraz dalszego rozwoju Via Carpatia ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając proces berliński, a także konferencję państw Bałkanów Zachodnich w 2014 r., szczyt w Wiedniu w 2015 r. oraz konferencję w Paryżu w 2016 r.,
 - uwzględniając plan działania dotyczący strategii Unii Europejskiej na rzecz regionu Dunaju (SEC(2010)1489),
 - uwzględniając plan działania dotyczący strategii Unii Europejskiej na rzecz regionu Morza Bałtyckiego (SWD(2015) 0177),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A8-0282/2016),
- A. mając na uwadze, że łączalność i dostępność infrastruktury transportowej mają znaczny wpływ na wzrost gospodarczy, konkurencyjność gospodarczą, zatrudnienie i spójność terytorialną UE i jej regionów; mając na uwadze, że Europa Środkowo-Wschodnia stanowi kluczową część europejskiego jednolitego rynku i ma potencjał pozwalający

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0310.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0423.

⁽³⁾ Dz.U. C 261 E z 10.9.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129.

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/transport/road_safety/pdf/vademecum_2015.pdf

⁽⁷⁾ <http://ec.europa.eu/transport/modes/inland/news/2014-12-04-danube-ministrial-meeting/conclusions.pdf>

⁽⁸⁾ <http://mib.gov.pl/files/0/1796967/deklaracjalancucka.pdf>

Wtorek, 25 października 2016 r.

- przyciągać inwestycje i przyczyniać się do wzrostu gospodarczego w całej UE oraz że wszystkie rodzaje transportu, bez żadnego wyjątku, powinny przyczyniać się do zwiększania konkurencyjności, do intermodalności i do transformacji ekologicznej, aby lepiej sprzyjać rozwojowi jednolitego rynku;
- B. mając na uwadze, że zwiększenie łączalności i poprawa dostępności infrastruktury transportowej w Europie Środkowo-Wschodniej to środek do osiągnięcia celów polityki spójności, zwłaszcza pożądanego rozwoju gospodarczego regionów przygranicznych;
- C. mając na uwadze, że infrastruktura transportowa w większości regionów środkowo-wschodniej części UE jest nadal słabiej rozwinięta w porównaniu z innymi regionami europejskimi, a także mając na uwadze, że słabo rozwinięta infrastruktura transportowa w Europie Środkowo-Wschodniej współistnieje obok jednej z najbardziej rozwiniętych i gęstych sieci na świecie w centrum Europy; mając na uwadze, że obywatele oczekują od państw członkowskich współpracy na rzecz poprawy jakości tej infrastruktury przy wsparciu UE;
- D. mając na uwadze, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne są głównym źródłem inwestycji w transporcie publicznym w Europie Środkowo-Wschodniej oraz że instrument „Łącząc Europę” stanowi ważny instrument finansowania służący dalszemu rozwijaniu infrastruktury transportowej w regionie w ramach korytarzy sieci bazowej TEN-T; mając na uwadze, że brak potencjału administracyjnego organów administracji krajowej, regionalnej i lokalnej może prowadzić do małej absorpcji funduszy UE i dlatego państwa członkowskie Europy Środkowo-Wschodniej, podobnie jak państwa w innych częściach UE, nie zawsze wykorzystywały w jak największym stopniu środki UE z różnych przyczyn, w tym ze względu na niewystarczające przygotowanie i niską skuteczność; mając na uwadze, że należy uruchomić budowę potencjału i pomoc techniczną, aby ułatwić powstawanie większej liczby dobrych projektów oraz wesprzeć administracje publiczne w zarządzaniu funduszami UE;
- E. mając na uwadze, że wzmożenie prac nad ważnymi projektami takimi jak Via Carpatia, Rail Baltica oraz rozwój korytarzy sieci bazowej Wschód – wschodnia część regionu Morza Śródziemnego i Bałtyk – Adriatyk oraz korytarza Morza Adriatyckiego i Morza Jońskiego oraz TRACECA dałoby ważny impuls do poprawy łączalności i dostępności infrastruktury transportowej w tej części UE; mając na uwadze, że wspieranie zbliżenia komunikacyjnego krajów trzecich sąsiadujących z państwami członkowskimi UE z Europy Środkowo-Wschodniej m.in. w obszarze transportu kolejowego i infrastruktury kolejowej pozwoli na poprawę połączeń kolejowych między Unią Europejską, sąsiednimi krajami i regionami i Azją;
- F. mając na uwadze, że dobrze rozwinięte transgraniczne połączenia transportowe mają zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności regionów i dla dalszej ekspansji MŚP na obszarach przygranicznych oraz, w szczególności w przypadku transportu publicznego, dla wspierania włączenia społecznego grup znajdujących się w trudnej sytuacji ekonomicznej; mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich Europy Środkowo-Wschodniej wciąż brakuje dobrych połączeń transportowych, zwłaszcza międzynarodowych połączeń kolejowych; mając na uwadze, że niewydajne połączenia pomiędzy różnymi rodzajami transportu oraz brak infrastruktury sieciowej pomiędzy podstawowym a ogólnym transportem oznaczają niewystarczającą interoperacyjność pomiędzy różnymi rodzajami transportu, a taka interoperacyjność nie tylko spowodowałaby obniżenie cen transportu osób i towarów i ulepszenie elastyczności usług transportowych, ale także umożliwiłaby rozwiązanie niepokojących kwestii środowiskowych i społecznych;
- G. mając na uwadze, że skoordynowane usprawnienia infrastruktury transportowej mogą mieć korzystny wpływ na środowisko i na efektywność energetyczną transportu;

Aspekty horyzontalne

1. podkreśla konieczność poprawy łączalności i dostępności infrastruktury transportu do, z i w obrębie środkowo-wschodnich części UE z uwzględnieniem potrzeb gospodarki i zasad zrównoważonego rozwoju; przypomina o celach TEN-T polegających na uzupełnianiu brakujących połączeń, usuwaniu wąskich gardeł i zapewnieniu płynnych połączeń w pasażerskim i towarowym transporcie dalekobieżnym i regionalnym, zwłaszcza w regionach transgranicznych; uważa, że wykorzystanie funduszy UE musi odzwierciedlać prawdziwe potrzeby inwestycyjne w celu ukończenia do 2030 r. sieci bazowej TEN-T w regionie; zauważa, że poza stworzeniem nowej infrastruktury Unia Europejska musi inwestować w modernizację i dokończenie istniejącej infrastruktury transportowej;

Wtorek, 25 października 2016 r.

2. podkreśla znaczenie skoordynowanego planowania projektów przez państwa członkowskie i pomiędzy nimi z uwzględnieniem w jak największym stopniu krajowych planów centralnych i koordynacji z krajami kandydującymi, przy czym jednocześnie należy przeprowadzać realistyczne oceny potrzeb transportowych w oparciu o białą księgę UE w sprawie transportu, a także analizę kosztów i korzyści oraz konsultacje z zainteresowanymi stronami; zauważa, że warunek wstępny dotyczący sporządzenia centralnych planów transportowych pomógł państwom członkowskim w określeniu priorytetów w inwestycjach transportowych; uważa, że odpowiednie służby Komisji muszą dokonać oceny tych planów centralnych i zapewnić działania następcze wobec nich, aby dopilnować, by były one zgodne również z celami i priorytetami UE;
3. zdecydowanie zaleca, by lepiej wykorzystywać istniejące strategie polityczne i instrumenty współpracy regionalnej, takie jak Europejska współpraca terytorialna, INTERREG, a zwłaszcza europejskie ugrupowania współpracy terytorialnej, aby usprawnić transport transgraniczny między regionami i usunąć wąskie gardła;
4. uważa, że makroregionalne strategie UE, takie jak istniejące już strategie na rzecz Morza Bałtyckiego, regionu Dunaju i regionu adriatycko-jońskiego oraz ewentualna przyszła strategia na rzecz regionu Karpat i regionu Morza Czarne, zapewniają innowacyjne ramy zarządzania w zakresie pokonywania wyzwań stojących przed polityką transportową, z którymi państwa członkowskie nie mogą uporać się same, aby zapewnić lepsze warunki transportowe;
5. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie wstępnych planów prac związanych z korytarzami sieci bazowej TEN-T na rok 2015, a także przyjęcie nowych map rozszerzających sieć TEN-T o kraje Bałkanów Zachodnich; podkreśla, że stworzenie sieci bazowej powinno pobudzić również rozwój kompleksowej sieci, zwłaszcza połączeń, które mają znaczenie transgraniczne i wpływają na konsolidację korytarzy; podkreśla znaczenie węzłów miejskich oraz ich roli w usprawnianiu przepływów transportowych zarówno w odniesieniu do transportu pasażerskiego, jak i towarowego;
6. podkreśla, że dysproporcje w zakresie rozwoju infrastruktury i jakości między regionem Europy Środkowo-Wschodniej a resztą Europy mogą zostać zmniejszone jedynie dzięki wyraźnej, konkretnej i zintegrowanej strategii dla całej UE;
7. przypomina Komisji o jej zobowiązaniu zapisanym w białej księdze z 2011 r. dotyczącej transportu do roku 2020, w której przyjęto plan wdrażania obejmujący 40 konkretnych środków służących rozwijaniu konkurencyjnego i zasobooszczędnego europejskiego systemu transportu; przypomina, że za jeden z dalekosiężnych celów uznano przeniesienie 30 % transportu drogowego na odległość ponad 300 km na transport kolejowy lub wodny do 2030 r., a ponad 50 % do 2050 r., co znacznie zmniejszyłoby nasilenie ruchu w Europie Środkowo-Wschodniej;
8. uważa rozwój węzłów transportowych za jeden z kluczowych elementów służących powiązaniu transportu dalekobieżnego, regionalnego i miejskiego, a tym samym promowaniu wydajności, intermodalności i rozwoju przedsiębiorstw regionalnych, z uwzględnieniem rozlicznych szans, jakie może nieść ze sobą digitalizacja, w celu zwiększenia wydajności całego łańcucha logistycznego, w tym udostępniania danych wszystkim zainteresowanym stronom (wymiana danych), aby rozwijać nowe usługi i praktyki;
9. podkreśla, że budowa i modernizacja infrastruktury drogowej w Europie Środkowo-Wschodniej powinna uwzględniać w stosownych przypadkach potrzeby rowerzystów; podkreśla znaczenie rozwoju infrastruktury rowerowej w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, co prowadzić będzie do zwiększenia poziomu bezpieczeństwa, zmniejszenia liczby ofiar wypadków drogowych, poprawy jakości życia i zdrowia społeczeństwa UE; podkreśla, że sieć rowerowa EuroVelo, w szczególności szlak nr 13 (Szlak „Żelazna Kurtyna”), Szlak „Europa Wschodnia” i „Szlak Atlantyk – Morze Czarne”, stanowi wraz z połączeniami kolejowymi interesujący potencjał dla MŚP w branży turystycznej we wschodnich i środkowoeuropejskich makroregionach, w związku z czym należy je wspierać;
10. zwraca uwagę, że zwiększenie spójności rozwoju gospodarczego państw członkowskich w zachodnich i środkowowschodnich częściach UE wymaga dużych inwestycji; podkreśla konieczność lepszej koordynacji działań organów europejskich i krajowych, zwłaszcza w odniesieniu do realizacji głównej części sieci TEN-T; przypomina jednak, że przy koordynacji wymaganej na szczeblu europejskim trzeba uwzględniać szczególne wyzwania w państwach członkowskich i różnice w zakresie ich gospodarki, systemów zabezpieczenia społecznego, jakości infrastruktury i zmian demograficz-

Wtorek, 25 października 2016 r.

nych; podkreśla, że lepsze funkcjonowanie sektora kolejowego może przyczynić się do tworzenia miejsc pracy; wzywa do usunięcia wszelkich arbitralnych przeszkód dla swobodnego przepływu towarów i usług oraz apeluje do wszystkich państw o niewprowadzanie takich barier;

11. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o zapewnienie synergii oraz wzajemnej komplementarności finansowania w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej oraz instrumentów EBI i EBOR przy realizacji projektów w zakresie infrastruktury transportowej w Europie Środkowo-Wschodniej, aby znacząco zwiększyć ich wykorzystanie i dywersyfikację; podkreśla potrzebę wymiany i rozpowszechniania wiedzy i doświadczeń w zakresie opracowywania i wykorzystywania projektów finansowanych w ramach różnych instrumentów (tak zwane łączenie funduszy); przypomina o znaczeniu terminowego wykorzystywania środków z Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), aby realizować ekonomicznie opłacalne projekty rynkowe; wzywa Komisję Europejską, EBI i Europejskie Centrum Doradztwa Inwestycyjnego do zintensyfikowania współpracy z promotorami projektów w Europie Środkowo-Wschodniej, aby dopilnować, by środki z EFIS były wykorzystywane na realizację wysokiej jakości projektów infrastrukturalnych w dziedzinie innowacyjnych i zrównoważonych rodzajów transportu; podkreśla znaczenie EFIS w opracowywaniu wszystkich rodzajów projektów w zakresie infrastruktury transportowej; zauważa, że większość projektów infrastrukturalnych, które mają zostać sfinansowane przez EFIS, znajduje się w Europie Zachodniej; wzywa zatem Komisję, by w związku z EFIS zachęcała inwestorów do wspierania platform projektów koncentrujących się na projektach w zakresie infrastruktury transportowej w Europie Środkowo-Wschodniej; podkreśla znaczenie funduszy polityki spójności dla rozwoju infrastruktury transportowej w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, której jakość nadal dalece odbiega od poziomu sieci transportowych w krajach Europy Zachodniej, w związku z czym wzywa do zagwarantowania koniecznych środków i poziomu finansowania w ramach kolejnych wieloletnich ram finansowych;

12. przypomina, że z Funduszu Spójności przeniesiono 11 305 500 000 EUR do instrumentu „Łącząc Europę” z przeznaczeniem na sektor transportu w państwach członkowskich korzystających ze wsparcia z Funduszu Spójności; podkreśla, że wykorzystanie wszystkich tych łatwo dostępnych funduszy należy przedkładać – zwłaszcza w świetle obecnego wskaźnika wykorzystania – ponad wkład inwestycyjny podmiotów trzecich, tam gdzie inwestycje są motywowane w większym stopniu względami politycznymi niż interesami biznesowymi;

13. wzywa państwa członkowskie z Europy Środkowo-Wschodniej do zapewnienia wysokiego poziomu przejrzystości i ścisłej kontroli wykorzystania funduszy UE oraz do publikowania na jak najwcześniejszym etapie szczegółowych informacji dotyczących ich przydziału;

14. zwraca uwagę na możliwości, jakie dają hybrydowe projekty partnerstwa publiczno-prywatnego dzięki połączeniu źródeł finansowania inwestycji infrastrukturalnych pochodzących z dotacji UE (do 85 % łącznych kosztów kwalifikowanych), środków publicznych stanowiących wymagany wkład własny beneficjenta oraz pieniędzy przedsiębiorców prywatnych; podkreśla jednocześnie, iż udział unijnych funduszy i środków budżetowych to czynnik zwiększający wiarygodność inwestycji, ponieważ zmniejsza ryzyko dla sektora prywatnego; zaznacza, że sektor prywatny korzysta jednocześnie ze stabilnych, długoterminowych kontraktów dających niezależność od zmian gospodarczych, politycznych i budżetowych państwa; zachęca państwa członkowskie do korzystania w miarę możliwości z partnerstw publiczno-prywatnych, które mogą być korzystną formą inwestycji w infrastrukturę, zwłaszcza w przypadku realizacji złożonych przedsięwzięć infrastrukturalnych wymagających wysokich nakładów finansowych i generujących niewielką stopę zwrotu z jednej strony oraz dążenia do zagwarantowania efektywnego świadczenia wysokiej jakości usługi publicznej z drugiej strony; w związku z tym apeluje do Komisji o udzielanie państwom członkowskim w Europie Środkowo-Wschodniej pomocy technicznej z uwagi na fakt, iż niektóre z nich mają niewielkie doświadczenie w obsłudze instrumentów finansowych oraz angażowaniu sektora prywatnego w duże projekty; ponadto wzywa Komisję, by we współpracy z władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi przeprowadzała regularne ogólne przeglądy projektów transportowych współfinansowanych w ramach poszczególnych funduszy UE z podaniem odpowiednich kwot;

15. wzywa Komisję i państwa członkowskie do usprawnienia i uproszczenia procedur przetargowych, do wydania wytycznych dotyczących PPP, do zapewnienia odpowiednich ram pomocy państwa, a także do uproszczenia procedur wydawania zezwoleń, by ułatwić realizację projektów transportowych, zwłaszcza transgranicznych;

16. podkreśla, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne mogą być wykorzystywane do tworzenia brakujących połączeń na obszarach przygranicznych w Europie Środkowo-Wschodniej oraz do konsolidacji istniejącej infrastruktury w celu zapewnienia pełnego dostępu do jednolitego rynku i dalszego wspierania wzrostu gospodarczego; podkreśla w tym kontekście, że skoro transport ma kluczowe znaczenie dla rozwoju regionalnego, to właściwa i odpowiednio finansowana infrastruktura lokalna stanowi podstawowy i nieodzowny warunek osiągnięcia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;

Wtorek, 25 października 2016 r.

17. przypomina, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne można również wykorzystać do zwiększenia potencjału administracyjnego organów pośredniczących i beneficjentów, bowiem brak takiego potencjału może osłabić wyniki unijnego wsparcia dla inwestycji transportowych w regionie; odnotowuje, że w szczególności inicjatywa wsparcia JASPERS okazała się dotychczas pomocna w tym względzie i że w związku z tym należy ją nie tylko kontynuować, ale także rozważyć wprowadzenie dla niej trwalszych ram instytucjonalnych; podkreśla, że wsparcie techniczne oferowane poprzez Europejskie Centrum Doradztwa Inwestycyjnego powinno pomóc prywatnym promotorom projektów w utworzeniu stabilnego kanału prezentowania dojrzałych, dobrze skonstruowanych projektów, pozwalającego korzystać z instrumentów finansowych w perspektywie długoterminowej; przypomina, że europejscy koordynatorzy ds. korytarzy bazowych mają co prawda mandat polityczny, ale nie dysponują wystarczającym potencjałem administracyjnym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań służących usprawnieniu publicznego zarządzania takimi zasobami w celu unikania zbędnych obciążeń administracyjnych;

18. wzywa Komisję i EBI do lepszej współpracy i koordynacji starań o zapewnienie szerszych konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami na temat finansowania infrastruktury transportowej, a także wymiany dobrych praktyk, propagowania instrumentów finansowych i wczesnego rozpoznawania potencjalnych projektów, oraz do regularnego informowania Parlamentu o tych działaniach; podkreśla, że wszelkie działania dotyczące projektów mających na celu usprawnienie połączeń i poprawę dostępności infrastruktury transportowej należy podejmować jak najpilniej;

19. zachęca regiony i państwa członkowskie do podjęcia lub kontynuowania środków służących przejściu na bardziej przyjazne środowisku rozwiązania transportowe; zachęca do korzystania z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w projektach mających generować popyt na transport publiczny i bardziej zrównoważone rozwiązania transportowe, np. dzięki uproszczonym transgranicznym systemom biletowym oraz inwestycjom w systemy punktów ładowania baterii;

20. podkreśla, że należy w równym stopniu zwrócić uwagę na korytarze transportowe na osi wschód-zachód oraz północ-południe w ramach europejskiej sieci TEN-T, które mogą przyczynić się do rozwoju gospodarczego uczestniczących państw poprzez stworzenie nowych możliwości w zakresie zatrudnienia w MŚP, przedsiębiorstw typu start-up, wymiany handlowej, nauki, badań i technologii, a także do zwiększenia bezpieczeństwa na drogach i zmniejszenia kosztów transportu; podkreśla znaczenie multimodalności i innowacji w transporcie dla rozwoju handlu i turystyki oraz ochrony środowiska, a także wspiera włączenie śródlądowych dróg wodnych do multimodalnego łańcucha logistycznego, jako że połączenie wszystkich rodzajów transportu zapewniłoby rozwój gospodarczy danego obszaru i ograniczyłoby wąskie gardła w systemie transportowym;

21. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie sieci TEN-T na kraje Bałkanów Zachodnich; apeluje do Komisji o zapewnienie integracji z siecią TEN-T krajów przystępujących z Bałkanów Zachodnich oraz współpracy w zakresie połączeń transportowych z Ukrainą, Mołdawią i innymi sąsiednimi państwami, w tym państwami, które są częścią korytarza TRACECA; podkreśla znaczenie dostosowania kryteriów finansowych, aby kraje przystępujące i kandydujące mogły w większym stopniu korzystać z instrumentów finansowych UE, zwłaszcza w przypadku projektów transgranicznych; podkreśla, że inwestycje, zwłaszcza za pośrednictwem Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej oraz ram inwestycyjnych dla Bałkanów Zachodnich, a także środki optymalizacji ruchu powinny być koordynowane na szczeblu regionalnym, aby przyczynić się do rozszerzenia sieci bazowej w regionie;

22. uważa, że usprawnienia infrastruktury transportowej i połączeń w środkowo-wschodnich państwach UE stanowią ważne narzędzie zwiększenia stabilności, rozwoju gospodarczego, współpracy regionalnej i bezpieczeństwa na wschodniej granicy UE i na Bałkanach Zachodnich, a także zwiększenia pozytywnej konwergencji warunków transportowych na rynku wewnętrznym; podkreśla w związku z tym znaczenie korytarza Wschód – wschodnia część regionu Morza Śródziemnego;

23. podkreśla absolutną konieczność zachowania strefy Schengen w celu zapewnienia wydajnego i opłacalnego systemu transportu w UE opartego na swobodnym przepływie towarów, usług i osób przez otwarte granice wewnętrzne; przypomina, że w czerwcu 2011 r. Komisja Europejska wezwała już wszystkie państwa członkowskie do podjęcia decyzji w sprawie rozszerzenia strefy Schengen na Bułgarię i Rumunię;

24. podkreśla potrzebę poprawy łączalności i dostępności infrastruktury transportowej, aby promować rozwój branży turystycznej w UE; przypomina, że rozbudowana i wydajna europejska sieć transportowa to ważny atut dla branży turystycznej, zwiększający atrakcyjność turystyczną danego regionu; zauważa, że państwa Europy Środkowo-Wschodniej dysponują ogromnym potencjałem pod względem rozwoju turystyki, który to potencjał można by lepiej wykorzystać poprzez dalszy rozwój infrastruktury transportowej;

Wtorek, 25 października 2016 r.

25. zwraca uwagę na korzyści płynące ze środowiskowej i gospodarczej synergii wynikającej z wzajemnego łączenia różnych rodzajów transportu w celu lepszego wykorzystania zalet każdego z nich;
26. podkreśla, że rozwój transportu kombinowanego w Europie Środkowo-Wschodniej wymaga poprawy parametrów towarowych korytarzy kolejowych i wsparcia budowy publicznie dostępnych terminali intermodalnych;
27. dostrzega ogromny potencjał drzemący w międzynarodowych projektach infrastrukturalnych takich jak Nowy Jedwabny Szlak dla lepszego wykorzystania przez Europę Środkowo-Wschodnią potencjału globalnej gospodarki; zauważa, że dzięki korzystnemu położeniu geograficznemu Europa Środkowo-Wschodnia może stać się ważnym centrum logistycznym i węzłem komunikacyjnym między Europą a Azją;
28. podkreśla, że zwiększenie dostępności transportowej w Europie Środkowo-Wschodniej i związane z tym inwestycje powinny być impulsem dla rozwoju lokalnych firm i przedsiębiorstw; zwraca uwagę, że procedury przetargowe i realizacja projektów powinny być przyjazne małym i średnim przedsiębiorstwom; wzywa Komisję do zwrócenia większej uwagi na problem nierzetelnej współpracy między głównymi wykonawcami inwestycji a podwykonawcami, której ofiarą bardzo często padają pracownicy o najniższych kwalifikacjach;
29. przypomina o konieczności uwzględnienia potrzeb mieszkańców regionów słabiej zaludnionych i trudno dostępnych, w tym regionów górskich, przy projektowaniu rozwiązań infrastrukturalnych w Europie Środkowo-Wschodniej; przypomina, że brak dostępu do transportu może być powodem wykluczenia społecznego, i wzywa do uwzględnienia przez Komisję potrzeb osób korzystających z lokalnych szlaków transportowych; podkreśla, że rentowność połączeń transportowych nie może być jedynym kryterium oceny ich użyteczności;

Transport drogowy

30. przypomina, że rozwój dróg transgranicznych ma kluczowe znaczenie dla ułatwiania współpracy między ludnością i przedsiębiorstwami w regionach przygranicznych; wzywa państwa członkowskie do dalszej modernizacji dróg, dalszego uzupełniania brakujących połączeń, budowania bezpiecznych i dostępnych parkingów oraz do zwiększenia stopnia powiązania dróg regionalnych i lokalnych z siecią TEN-T, ponieważ przyłączenie do sieci TEN-T jest ważną podstawą dla wzrostu gospodarczego ośrodków regionalnych;
31. podkreśla konieczność zapewnienia sprawiedliwych systemów opłat drogowych w UE; zaznacza, że przy tworzeniu takich systemów należy pozostawić państwom członkowskim pewną elastyczność z uwagi na ich szczególne uwarunkowania, przy jednoczesnym zapewnieniu interoperacyjności technicznej na odpowiednim poziomie; przypomina, że systemy te powinny zostać zaprojektowane we współpracy z przedsiębiorcami i komercyjnymi użytkownikami dróg oraz że ci ostatni nie powinni musieć uiszczać dodatkowych czy nieproporcjonalnych opłat, które prowadziłyby do spadku rentowności ich działalności gospodarczej;
32. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zajęcie się pilną potrzebą wzmocnienia infrastruktury drogowej wzdłuż wschodniej granicy UE, począwszy od Estonii, przez Łotwę, Litwę, Polskę, Słowację, Węgry, Rumunię i Bułgarię, a skończywszy na Grecji; uważa, że działania takie powinny opierać się na planowaniu realizowanym od dłuższego czasu w ramach projektu Via Carpatia, w sprawie którego przedstawiciele krajów, przez które przebiega szlak, podpisali w dniu 3 marca 2016 r. w Warszawie deklarację o dalszej współpracy w rozwoju korytarza oraz aktualizacji jego przebiegu; uważa, że dzięki budowie Via Carpatia regiony UE położone peryferyjnie uzyskają możliwość przyspieszonego rozwoju i szybciej dorównają bardziej rozwiniętym obszarom Unii; zaznacza, że budowa szlaku pobudzi również inwestycje i wzrost przedsiębiorczości oraz poprawi bezpieczeństwo całej UE zwłaszcza w związku z konfliktem zbrojnym na Ukrainie; jest zdania, że należy wykorzystać możliwość otwarcia korytarza Ren-Dunaj na północ UE przez Via Carpatia i że na Via Carpatia trzeba przeznaczyć odpowiednie środki budżetowe; dlatego wzywa do włączenia projektu Via Carpatia do sieci bazowej TEN-T, aby mógł uzyskać stosowne wsparcie finansowe z UE; zachęca też państwa członkowskie do finansowania tego projektu z wykorzystaniem wszystkich możliwych instrumentów finansowych takich jak instrument „Łącząc Europę” czy Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych;

Wtorek, 25 października 2016 r.

33. przypomina, że jakość infrastruktury drogowej ma bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo na drogach; dlatego uważa, że przy budowie infrastruktury drogowej należy oceniać również kwestię bezpieczeństwa na drogach; jest zaniepokojony utrzymującą się na stosunkowo wysokim poziomie liczbą poważnych obrażeń i ofiar śmiertelnych w wypadkach drogowych w wielu państwach członkowskich z Europy Środkowo-Wschodniej; podkreśla, że należy nadal propagować środki na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa ruchu drogowego zarówno na szczeblu państw członkowskich, jak i UE; jest zdania, że należy przeznaczyć odpowiednie środki finansowe na projekty modernizacji infrastruktury drogowej w państwach członkowskich Europy Środkowo-Wschodniej;

34. podkreśla, że bezpieczeństwo i zrównoważony charakter sektora transportu to główne priorytety rozwoju infrastruktury; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego zachęcania do digitalizacji i automatyzacji wszystkich rodzajów transportu; wzywa do uwzględniania w projektach inwestycji infrastrukturalnych rozwiązań komunikacyjnych zmniejszających ryzyko śmierci lub ciężkich obrażeń w wypadkach drogowych oraz uwzględniania potrzeb pieszych mieszkających w pobliżu szlaków komunikacyjnych o dużym natężeniu ruchu;

Transport kolejowy

35. podkreśla priorytetowe znaczenie budowy, modernizacji i utrzymania linii kolejowych dla jednolitego i trwałego rozwoju transportu kolejowego oraz dla spójności w środkowo- wschodniej części UE; zwraca uwagę, że koleje mają do odegrania ważną rolę w ograniczaniu wpływu transportu na środowisko, zanieczyszczenia powietrza i liczby wypadków oraz oczekuje korzystnego wpływu takich działań na rozwój przemysłu, logistykę transportu towarowego, jakość usług publicznych i niezawodność mobilności pasażerów; wzywa państwa członkowskie do usunięcia transgranicznych i krajowych wąskich gardeł oraz do zwiększenia potencjału operacyjnego, aby osiągnąć cele w zakresie zmiany transportu, jakie określono na lata 2030 i 2050 w białej księdze w sprawie transportu z 2011 r.;

36. uważa, że niektóre regiony Europy Środkowo-Wschodniej posiadają rozbudowaną sieć kolejową, która wymaga jednak pilnej modernizacji infrastruktury, zanim ulegnie dalszej degradacji i przestanie być operacyjna; krytycznie ocenia niedoinwestowanie transgranicznych linii kolejowych i niski poziom pasażerskich usług kolejowych na wielu obszarach przygranicznych; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia lub przywrócenia brakujących połączeń i do usunięcia wąskich gardeł; sugeruje monitorowanie sieci kolejowej za pomocą metodyki planowania dla bazowej i kompleksowej sieci TEN-T w celu znalezienia ewentualnych brakujących nadal połączeń, w szczególności transgranicznych, zarówno pomiędzy państwami członkowskimi UE, jak i państwami członkowskimi a ich sąsiadami nienależącymi do Unii; zachęca państwa członkowskie do rozwinięcia bliskiej i konstruktywnej współpracy w celu wyeliminowania takich braków oraz poprawy integracji i spójności terytorialnej; zwraca się do Komisji o udzielanie skutecznego wsparcia finansowego na rzecz wszystkich takich działań;

37. ponownie przypomina o swoim poparciu dla wdrażania europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym (ERTMS) we wszystkich korytarzach bazowej sieci TEN-T; jest zdania, że pełne i szybkie wdrożenie systemu ERTMS musi być absolutnym priorytetem UE, aby stworzyć w pełni interoperacyjną, funkcjonalną, efektywną i atrakcyjną europejską przestrzeń kolejową, która będzie w stanie konkurować z innymi rodzajami transportu;

38. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia jasnych długoletnich strategii rozwoju transportu kolejowego i do usunięcia barier dla inwestycji kolejowych realizowanych z wykorzystaniem środków UE;

39. podkreśla potrzebę intensywniejszego inwestowania w poprawę jakości kolei, aby stały się one bardziej dostępne i atrakcyjniejsze, zarówno w dziedzinie transportu pasażerskiego, jak i transportu towarów, a także aby miały większy udział w podziale zadań przewozowych zgodnie z celem nr 3 w zakresie zmiany transportu, określonym w unijnej białej księdze w sprawie transportu;

40. zwraca uwagę na brak połączeń drogowo-kolejowych z portami; podkreśla, że większość portów lotniczych w Europie Wschodniej znajduje się w pobliżu infrastruktury kolejowej i że ich połączenie jest nadal możliwe pod względem technicznym; wzywa Komisję, by w pełni popierała dalszą integrację multimodalnych połączeń transportowych (drogi-koleje-lotniska) w Europie Środkowo-Wschodniej;

41. apeluje do Komisji o dalsze wspieranie inwestycji taborowych w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, ponieważ pozwoli to na odbudowę potencjału kolei w systemach publicznego transportu pasażerskiego tych państw;

Wtorek, 25 października 2016 r.

42. podkreśla, że zrównoważony rozwój europejskiej infrastruktury kolejowej nie może ograniczać się wyłącznie do zbudowania sieci, ale musi również obejmować środki jej utrzymania w celu zapewnienia racjonalności infrastruktury pod względem kosztów w perspektywie długofalowej; uważa, że ze względu na znaczenie działań w dziedzinie utrzymania dużą część zasobów finansowych powinno się przeznaczyć na takie środki;

43. zwraca uwagę na wspólne korzyści związane z linią Rail Baltica, priorytetowym projektem w ramach korytarza Morze Północne-Morze Bałtyckie, a także na jej ogromne znaczenie strategiczne dla wszystkich zainteresowanych państw członkowskich oraz dla regionu rozpoczynającego się w Finlandii (z możliwym „rozszerzeniem botnickim”) i ciągnącego się przez Estonię, Łotwę, Litwę, Polskę, a dalej Niemcy i Holandię na południe Europy; z zadowoleniem przyjmuje postępy w budowie i przygotowaniu projektu Rail Baltica oraz podkreśla, że sprawna współpraca pomiędzy zainteresowanymi i zaangażowanymi krajami ma kluczowe znaczenie dla postępów w realizacji tego przedsięwzięcia bez dalszych opóźnień i utrudnień oraz dla uniknięcia wszelkiego ryzyka niewykorzystania środków finansowych przyznanych na to przedsięwzięcie; podkreśla, że w przypadku nieprzestrzegania zasad ustalonych przez Komisję Europejską współfinansowanie ze strony Unii w wysokości ok. 85 % przypadnie, a warunki finansowania w przyszłości nie będą aż tak korzystne jak obecnie; wzywa zainteresowane kraje do uznania i wzmocnienia roli spółki joint venture RB Rail jako najbardziej optymalnego organu dla zarządzania projektem międzynarodowym takiego kalibru oraz do składania wspólnych wniosków o finansowanie unijne, prowadzenia przetargów zarówno wspólnych, jak i krajowych, koordynowania prac nad projektem, a także wykazania, że są w stanie ze sobą współpracować;

44. mając na uwadze stagnację kolei, jeżeli chodzi o europejskie rynki transportu towarowego i pasażerskiego, podkreśla znaczenie inicjatywy Shift2Rail dla poprawy konkurencyjności i efektywności, szczególnie w dziedzinie transportu towarów; uważa, że powinno się również inwestować w poprawę jakości kolejowego transportu towarów; z zadowoleniem przyjmuje wspólne, międzynarodowe inicjatywy państw członkowskich w regionie na rzecz rozwoju i modernizacji infrastruktury kolejowej, takie jak utworzenie nowego, kolejowego szlaku towarowego nr 11, zwanego Korytarzem Bursztynowym, łączącego ośrodki przemysłowo-handlowe Polski, Słowacji, Węgier i Słowenii wspólną ofertą w zakresie przydziału przepustowości dla międzynarodowych pociągów towarowych; zwraca uwagę, iż takie projekty promują kolej jako środek transportu w międzynarodowych przewozach towarowych, poprawiają konkurencyjność transportu kolejowego oraz zapewniają lepsze wykorzystanie istniejącej zdolności przewozowej w międzynarodowym ruchu towarowym;

45. zauważa, że sektor kolejowy może korzystać z wielu źródeł finansowania dostępnych za pośrednictwem różnych programów unijnych; jest zdania, że dostęp do tych źródeł finansowania i efektywne korzystanie z nich mają podstawowe znaczenie, jako że ograniczenia finansowe są źródłem poważnych ograniczeń ilości środków publicznych, jakie rządy krajowe są w stanie zainwestować w koleje;

46. zwraca uwagę na powszechnie stosowane w krajach Europy Środkowo-Wschodniej dodatkowe opłaty w transgranicznym regionalnym kolejowym transporcie pasażerskim, nakładane często przez spółki kolejowe jako element międzynarodowej taryfy kolejowej, co prowadzi do mniejszej atrakcyjności transgranicznych połączeń kolejowych;

47. podkreśla, że kraje Europy Środkowo-Wschodniej muszą zostać połączone z sieciami kolei dużych prędkości w Europie Zachodniej, by zwiększyć konkurencyjność sektora transportu kolejowego i wesprzeć wzrost gospodarczy w tym regionie; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zachęcały do realizacji przedsięwzięć transgranicznych dotyczących połączeń kolejami dużych prędkości korytarzami TEN-T;

48. podkreśla konieczność wspierania wspólnych projektów i inwestycji z krajami trzecimi, co pozwoli na komplementarne wykorzystanie potencjału kolejowych korytarzy transportowych zmodernizowanych z wykorzystaniem funduszy unijnych, np. w połączeniach między UE a krajami azjatyckimi;

Śródlądowe drogi wodne

49. podkreśla znaczenie, jakie dla transportu multimodalnego i dla logistyki w całej UE ma transport śródlądowy, będący oszczędnym i zrównoważonym rodzajem transportu; uważa, że niezbędna w związku z tym jest modernizacja infrastruktury śródlądowych dróg wodnych do przewozu pasażerów i towarów oraz ulepszenie interoperacyjności z innymi środkami transportu;

Wtorek, 25 października 2016 r.

50. zauważa, że Europa Środkowo-Wschodnia ma znaczny potencjał rozwojowy, jeśli chodzi o drogi żeglugi śródlądowej oraz porty rzeczne i morskie; jest zdania, że potencjał ten można w pełni wykorzystać tylko przy należyтым poszanowaniu dorobku prawnego Unii w dziedzinie ochrony środowiska, różnorodności biologicznej i wody, a położenie większego nacisku na wykorzystanie portów i kolei może pomóc w osiągnięciu celu, jakim jest ulepszenie transportu multimodalnego w regionie;

51. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie programu NAIADES, a także jego kontynuację do roku 2020 za pośrednictwem programu NAIADES II i podkreśla znaczenie istnienia europejskiej strategii i planu działania w dziedzinie śródlądowych dróg wodnych;

52. uważa, że kluczowe dla potencjału ekonomicznego portów śródlądowych jest wykorzystywanie multimodalności; podkreśla, że dla przyciągnięcia użytkowników ważny jest odpowiedni dostęp na ostatnim odcinku i odpowiednie połączenia kolejowe z łączącą infrastrukturą kolejową w terminalach śródlądowego transportu wodnego, a także z węzłami transportowymi na pobliskich obszarach portów;

53. podkreśla rolę Dunaju jako kluczowej drogi wodnej w makroregionie Dunaju; zwraca uwagę, że potencjał tego regionu w zakresie śródlądowego transportu wodnego należy wykorzystać w większym stopniu, dlatego też przypomina o konieczności utrzymania przez państwa członkowskie operacyjności śródlądowych dróg wodnych należących do zakresu ich odpowiedzialności; wzywa państwa nadbrzeżne do zapewnienia ciągłości żeglowności na Dunaju oraz do wdrożenia centralnego planu odnowy i utrzymania dróg wodnych, zatwierdzonego w 2014 r., przy czym należy uwzględnić aspekty środowiskowe i zwrócić szczególną uwagę na zachowanie naturalnych siedlisk zwierząt, ochronę środowiska naturalnego, bioróżnorodności oraz wody, a tym samym zachować i wspierać MŚP w dziedzinie zrównoważonego rolnictwa i rybołówstwa oraz zrównoważonej turystyki; podkreśla, że połączenia między Odrą, Łabą i Dunajem mogłyby pobudzić wzrost przepustowości transportu i zdolności w zakresie komunikacji w całym regionie na osi Północ-Południe, co prowadziłyby do tworzenia miejsc pracy i rozwoju MŚP;

54. zachęca państwa członkowskie do intensywniejszych wysiłków na rzecz unowocześniania i osiągnięcia IV klasy żeglowności infrastruktury innych śródlądowych dróg wodnych, w szczególności rzecznych odcinków sieci bazowej TEN-T; podkreśla, że konieczne jest unowocześnienie Łaby, aby umożliwić jej pełną żeglowność, co ma podstawowe znaczenie dla korytarza Wschód – wschodnia część regionu Morza Śródziemnego; podkreśla konieczność podniesienia klasy żeglowności Odry do klasy IV; zwraca też uwagę na znaczenie międzynarodowych dróg wodnych E40 i E70 dla lepszej integracji państw Europy Środkowo-Wschodniej z paneuropejskimi śródlądowymi szlakami komunikacyjnymi; zaznacza, że stworzenie dogodnych połączeń multimodalnych między tymi drogami wodnymi a korytarzem sieci bazowej TEN-T Bałtyk – Adriatyk znacznie zwiększyłoby potencjał inwestycyjny wschodnich regionów UE;

Porty morskie i porty lotnicze

55. podkreśla potencjał dalszego rozwoju atrakcyjnej żeglugi do portów Morza Bałtyckiego, Morza Czarnego i Morza Adriatyckiego w kontekście koncepcji „autostrad morskich”; zwraca uwagę na znaczenie zwiększenia potencjału sektora energetyki, w tym zrównoważonych paliw, dla transportu wodnego, oraz zapewnienia wydajnych połączeń kolejowych z portami w głębi lądu;

56. zaznacza, że rozwoju portów na Morzu Bałtyckim, Adriatyckim i Czarnym nie może hamować żadna inna infrastruktura podwodna; jest zaniepokojony tym, że realizacja projektów takich jak gazociąg Nord Stream może zakłócić i zablokować inwestycje w tym regionie, zwłaszcza w rejonie Bałtyku; nalega, aby wszystkie rurociągi podwodne musiały spełniać wymogi głębokości zanurzenia u wejścia do portu;

57. uważa, że porty morskie i porty lotnicze będą najlepiej służyć gospodarstwu rozwojowi państw członkowskich UE z Europy Środkowo-Wschodniej, jeżeli będą węzłami wchodzącymi w skład zintegrowanego systemu transportu multimodalnego połączonego z dobrze funkcjonującą infrastrukturą kolejową;

58. podkreśla, że porty północnej części Adriatyku muszą zacieśnić wzajemną współpracę poprzez koordynację regionalną, aby wspólnie promować przepływ ruchu związanego z handlem morskim po Adriatyku północnym, a także w pełni zintegrować porty włoskie z portami słoweńskimi (Koper) i chorwackimi (Rijeka); w związku z tym wzywa Komisję, by włączyła port Rijeka do korytarza bałtycko-adriatyckiego, aby umożliwić pełne połączenie transportowe północnych portów morskich na Adriatyku północnym z Europą Centralną i Morzem Bałtyckim;

Wtorek, 25 października 2016 r.

59. przypomina, że Komisja Europejska zwróciła uwagę na kwestię luk w siatce połączeń w niedawno opracowanej europejskiej strategii w dziedzinie lotnictwa; zwraca jednak uwagę na ograniczony potencjał proponowanych rozwiązań i zachęca Komisję do monitorowania siatki połączeń lotniczych w UE, w szczególności w regionie Europy Środkowo-Wschodniej, oraz do opracowania dalszych wniosków mających na celu zmniejszenie rozbieżności w dostępie do usług transportu lotniczego; uważa, że należy dalej rozwijać połączenia lotnicze w tej części UE, ponieważ stopień połączenia w UE13 jest 7,5 raza niższy niż w UE15 ⁽¹⁾; jest zaniepokojony faktem, że o ile infrastruktura lotnicza w regionie jest stale modernizowana, o tyle zdecydowana większość nowych szlaków lotniczych jest skierowana na zachód; zachęca Komisję do przeprowadzenia analizy tego, czy odnośne prawodawstwo odpowiada swym celom oraz w razie potrzeby do zaproponowania nowych inicjatyw, które zapewnią wystarczającą jakość sieci połączeń pomiędzy obszarami peryferyjnymi a centrum Europy;

60. podkreśla, że Europa Środkowo-Wschodnia dysponuje mniejszą liczbą i gorszą jakością połączeń lotniczych w stosunku do zachodniej części UE; zaznacza, że takie luki w siatce połączeń stwierdzono w drodze niezależnej analizy przeprowadzonej na zlecenie Komisji;

61. wzywa Komisję, aby dokonała analizy jakości sieci połączeń lotniczych w państwach członkowskich i między nimi, a także by wprowadziła środki na rzecz poprawy usług transportu lotniczego pod względem jakości oferowanej konsumentom;

62. zauważa ogromny potencjał małych i średnich portów lotniczych dla dostępności transportowej Europy Środkowo-Wschodniej, szczególnie dla osób podróżujących w celach biznesowych i turystycznych; przypomina, że w ostatnich latach w Europie Środkowo-Wschodniej powstało i zostało zmodernizowanych wiele regionalnych portów lotniczych, których potencjał nie jest należycie wykorzystywany z powodu braku dogodnych połączeń między tymi lotniskami a głównymi szlakami transportowymi; podkreśla potrzebę efektywniejszego wykorzystania tych portów lotniczych poprzez budowę nowych połączeń drogowych i kolejowych;

63. uznaje różnorakie role regionalnych i lokalnych portów lotniczych w rozwoju regionów w środkowo-wschodniej części UE, jak również w ułatwianiu wzrostu gospodarczego, handlu, konkurencyjności, mobilności sprzyjającej włączeniu społecznemu i turystyki oraz zapewnianiu osobom niepełnosprawnym oraz osobom o ograniczonej sprawności ruchowej dostępu pozbawionego barier; podkreśla, że lotniska regionalne przyczyniają się do poprawy atrakcyjności regionów; utrzymuje, że w przypadku wszelkich nowych udogodnień należy dokonać właściwej oceny zapotrzebowania na ruch i jego potencjału, a wykorzystanie środków UE musi się ograniczać wyłącznie do rentownych i zrównoważonych projektów; podkreśla, że na rozwój istniejącego potencjału należy przeznaczać odpowiednie wsparcie finansowe; uważa, iż rola regionalnych portów lotniczych wzrośnie, jeżeli będą one dysponowały nowoczesną infrastrukturą oraz siecią połączeń transportowych (przede wszystkim kolejowych) odpowiednio skorelowanych z regionem i krajem umożliwiającą szybkie dotarcie do lotniska z różnych punktów pobliskich miast czy miejscowości; podkreśla znaczenie rozwijania istniejących już i nowych lotnisk regionalnych i lokalnych, które przyczyniają się do rozwoju gospodarczego, w tym sektora turystyki, w słabo rozwiniętych i odizolowanych regionach poprzez poprawę dostępności i sieci połączeń, co sprawia, że regiony te stają się atrakcyjniejsze pod kątem inwestycji i konkurencyjności, a to z kolei przyspiesza ich rozwój społeczno-gospodarczy; proponuje rozwój sieci regionalnych portów lotniczych, aby zapewnić lepsze połączenia w obrębie państw członkowskich, a także pomiędzy nimi;

o

o o

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Komitetowi Regionów.

⁽¹⁾ Dokument roboczy służb Komisji towarzyszący jej komunikatowi pt. „Strategia europejska w dziedzinie lotnictwa” (SWD(2015)0261).

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0409

Utworzenie unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. zawierające zalecenia dla Komisji w kwestii utworzenia unijnego mechanizmu dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych (2015/2254(INL))

(2018/C 215/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając preambułę Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jej motyw drugi, czwarty, piąty i siódmy,
- uwzględniając w szczególności art. 2, art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 3 akapit drugi oraz art. 6, 7 i 11 TUE,
- uwzględniając artykuły TFUE dotyczące poszanowania, propagowania i ochrony demokracji, praworządności i praw podstawowych w Unii, w tym art. 70, 258, 259, 260, 263 i 265,
- uwzględniając art. 4 ust. 3 i art. 5 TUE, art. 295 TFUE, Protokół nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej oraz Protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączone do TUE i TFUE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”),
- uwzględniając Europejską kartę społeczną Rady Europy, w szczególności jej art. E,
- uwzględniając kryteria kopenhaskie oraz zbiór zasad UE, jakie kraj kandydujący musi spełnić, jeśli chce przystąpić do Unii („wspólnotowy dorobek prawny”), w szczególności rozdziały 23 i 24,
- uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, konwencje, zalecenia, rezolucje i sprawozdania Zgromadzenia Parlamentarnego, Komitetu Ministrów, Komisarza Praw Człowieka oraz Komisji Weneckiej Rady Europy,
- uwzględniając zalecenie Rady Europy nr R(2000)21 z dnia 25 października 2000 r. i Podstawowe zasady ONZ w dziedzinie roli adwokatów z 1990 r., w których wzywa się państwa do zapewnienia wolnego i niezależnego zawodu prawnika,
- uwzględniając Protokół ustaleń między Radą Europy a Unią Europejską z dnia 23 maja 2007 r.,
- uwzględniając konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych,
- uwzględniając Europejską kartę języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy,
- uwzględniając listę kontrolną dotyczącą praworządności przyjętą przez Komisję Wenecką na jej 106. sesji plenarnej w dniu 18 marca 2016 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając traktaty ONZ dotyczące ochrony praw człowieka i podstawowych wolności oraz orzecznictwo organów traktatowych ONZ,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając podejście ONZ do pomocy w zakresie praworządności z kwietnia 2008 r.,

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, zwłaszcza cel 16,
- uwzględniając dwudzieste piąte sprawozdanie półroczne COSAC: „Zmiany w Unii Europejskiej – procedury i praktyki istotne dla kontroli parlamentarnej” z dnia 18 maja 2016 r.,
- uwzględniając publikacje Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA), w tym europejski system informacji o prawach podstawowych (EFRIS) proponowany w dokumencie FRA z dnia 31 grudnia 2013 r. zatytułowanym „Prawa podstawowe a przyszłość wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w Unii Europejskiej”,
- uwzględniając opinię FRA z dnia 8 kwietnia 2016 r. w sprawie opracowania zintegrowanego narzędzia w formie obiektywnych wskaźników praw podstawowych pozwalającego na zmierzenie zgodności ze wspólnymi wartościami wymienionymi w art. 2 TUE w oparciu o istniejące źródła informacji,
- uwzględniając pismo ministrów spraw zagranicznych Niemiec, Danii, Finlandii i Niderlandów do przewodniczącego Komisji z dnia 6 marca 2013 r.,
- uwzględniając notę włoskiej prezydencji z dnia 15 listopada 2014 r. zatytułowaną „Zapewnienie poszanowania zasady państwa prawnego w Unii Europejskiej”,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady i państw członkowskich zebranych w Radzie poświęconego zapewnieniu poszanowania zasad praworządności, które odbyło się w dniu 16 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając pierwszy i drugi dialog na temat praworządności w trakcie luksemburskiej i niderlandzkiej prezydencji w dniach 17 listopada 2015 r. i 24 maja 2016 r.,
- uwzględniając opracowane przez Radę „Wytyczne w sprawie metodologicznych działań podejmowanych w celu sprawdzenia zgodności z prawami podstawowymi w przypadku organów przygotowawczych Rady” z dnia 19 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2010 r. zatytułowany „Strategia skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską”,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 6 maja 2011 r. zatytułowany „Wytyczne operacyjne w sprawie uwzględniania praw podstawowych w ocenach skutków przeprowadzanych przez Komisję”,
- uwzględniając istniejący mechanizm monitorowania i narzędzia oceny okresowej, którymi dysponuje Komisja, w tym mechanizm współpracy i weryfikacji, tablicę wyników wymiaru sprawiedliwości, sprawozdania o zwalczaniu korupcji i monitor mediów,
- uwzględniając doroczne seminarium Komisji dotyczące praw podstawowych,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2014 r. zatytułowany „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności” (COM(2014)0158),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.,
- uwzględniając opracowany przez Radę Europy kodeks dobrych praktyk – z dnia 1 października 2009 r. – dotyczących uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego w procesie decyzyjnym,
- uwzględniając tablicę wyników wymiaru sprawiedliwości UE za 2016 r. oraz sprawozdanie roczne Komisji z dnia 15 lipca 2016 r. w sprawie monitorowania przestrzegania prawa Unii Europejskiej w roku 2015,

Wtorek, 25 października 2016 r.

- uwzględniając ocenę przeprowadzoną przez Dział ds. Europejskiej Wartości Dodanej Parlamentu w kwietniu 2016 r. zatytułowaną „Unijny mechanizm dotyczący demokracji, praworządności i praw podstawowych”,
 - uwzględniając art. 46 i 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0283/2016),
- A. mając na uwadze, że Unia opiera się na wartościach poszanowania godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności i poszanowania praw człowieka, w tym praw osób należących do mniejszości, zapisanych w jej podstawowych zasadach i celach wskazanych w pierwszych artykułach TUE i w kryteriach członkostwa w Unii;
- B. mając na uwadze, że instytucje, organy i państwa członkowskie Unii powinny przestrzegać swoich zobowiązań i dawać przykład ich skutecznego wypełniania oraz dążyć do wypracowania wspólnej kultury praworządności rozumianej jako wartość powszechna przez wszystkich tak samo w 28 państwach członkowskich i w instytucjach UE, podczas gdy pełne poszanowanie i propagowanie tych zasad jest niezbędnym warunkiem zasadności projektu europejskiego oraz podstawowym warunkiem budowania zaufania obywateli do Unii;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z opinią 2/13 Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości”) z dnia 18 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾ i z jego odnośnym orzecznictwem prawa podstawowe uznane na mocy Karty znajdują się w samym centrum struktury prawnej Unii, a poszanowanie tych praw jest warunkiem legalności aktów UE, co oznacza, że środki niezgodne z tymi prawami są w Unii niedopuszczalne;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2, art. 3 ust. 1 i art. 7 TUE Unia ma możliwość podjęcia działań w celu ochrony jej nadrzędnych wartości konstytucyjnych i wspólnych wartości, na których została zbudowana;
- E. mając na uwadze, że praworządność stanowi rdzeń europejskiej liberalnej demokracji i jest jedną z podstawowych zasad Unii wynikającą ze wspólnej tradycji konstytucjonalizmu wszystkich państw członkowskich;
- F. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie, instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz kraje kandydujące są zobowiązane do przestrzegania, ochrony i propagowania tych zasad i wartości oraz mają obowiązek lojalnej współpracy;
- G. mając na uwadze, że zgodnie, między innymi, z protokołem nr 24 do TUE i TFUE w sprawie prawa azylu dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, motywem 10 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW ⁽²⁾ i orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (takim, jak wyrok z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie M. S.S. przeciwko Belgii i Grecji) oraz Trybunału Sprawiedliwości (takim, jak wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawie N.S. i M.E. ⁽³⁾) oraz z dnia 5 kwietnia 2016 r. w sprawie Aranyosi i Căldăraru ⁽⁴⁾) państwa członkowskie, w tym sądy krajowe, mają obowiązek powstrzymać się od wdrażania prawa Unii w odniesieniu do innych państw członkowskich, w przypadku gdy istnieje wyraźne ryzyko poważnego naruszenia lub poważne i utrzymujące się naruszenie praworządności i praw podstawowych w innych państwach członkowskich;
- H. mając na uwadze, że poszanowanie praworządności w Unii jest warunkiem wstępnym ochrony praw podstawowych oraz przestrzegania wszystkich praw i obowiązków wynikających z traktatów i prawa międzynarodowego, jest też warunkiem wzajemnego uznawania i zaufania, odgrywa kluczową rolę w takich dziedzinach polityki jak rynek wewnętrzny, polityka wzrostu i zatrudnienia, przeciwdziałanie dyskryminacji, włączenie społeczne, współpraca policji i wymiarów sprawiedliwości, strefa Schengen oraz polityka azylowa i migracyjna, mając też na uwadze, że w konsekwencji erozja praworządności, demokratycznych rządów i praw podstawowych stanowi poważne zagrożenie dla stabilności Unii, unii walutowej i wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz dobrobytu Unii;

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2014:2454.

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2011:865.

⁽⁴⁾ ECLI:EU:C:2016:198.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- I. mając na uwadze, że sposób wcielania w życie praworządności w państwach członkowskich odgrywa kluczową rolę w zagwarantowaniu wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi i ich systemami prawnymi, w związku z czym istotne znaczenie ma ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych;
- J. mając na uwadze, że Unia opiera się na wspólnym zbiorze podstawowych wartości i zasad, które umożliwiają rozkwit demokracji i ochronę praw podstawowych, oraz że ich definiowanie jest żywym i stałym procesem, i choć te wartości i zasady mogą zmieniać się wraz z upływem czasu, muszą być chronione, powinny stanowić podstawę decyzji politycznych niezależnych od zmieniających się większości politycznych i być odporne na zmiany tymczasowe, w związku z czym kluczową rolę odgrywa niezależne, bezstronne sądownictwo odpowiedzialne za ich wykładnię;
- K. mając na uwadze, że obywatele i mieszkańcy Unii czasami nie są w pełni świadomi swoich wszystkich praw, które posiadają jako Europejczycy; mając na uwadze, że powinni oni być w stanie kształtować podstawowe wartości i zasady Unii, a przede wszystkim utożsamiać się z nimi;
- L. mając na uwadze, że zgodnie z art 4 ust. 2 TUE Unia ma szanować równość państw członkowskich wobec traktatów, a poszanowanie różnorodności kulturowej i tradycji krajowych, własnych oraz innych państw członkowskich, nie może utrudniać stosowania jednolitego i wysokiego poziomu ochrony demokracji, praworządności i praw podstawowych w Unii; mając na uwadze, że zasada równości i niedyskryminacji ma charakter uniwersalny i stanowi wspólny element wszystkich dziedzin polityki i działań UE;
- M. mając na uwadze, że zagwarantowanie praworządności oraz skutecznych i niezależnych systemów wymiaru sprawiedliwości odgrywa kluczową rolę w tworzeniu warunków sprzyjających przywróceniu zaufania obywateli do instytucji, a przez to również środowiska sprzyjającego inwestycjom, oraz zwiększaniu przewidywalności regulacyjnej i zapewnianiu zrównoważonego wzrostu gospodarczego;
- N. mając na uwadze, że poprawa skuteczności systemów wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich stanowi jeden z kluczowych aspektów praworządności, ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia równego traktowania, karania nadużyć ze strony rządów i zapobiegania arbitralności oraz jest uznawana przez Komisję za jeden z kluczowych elementów reform strukturalnych w ramach europejskiego semestru – rocznego cyklu koordynacji polityk gospodarczych na szczeblu unijnym; mając na uwadze, że niezależny zawód prawnika jest podstawą wolnego i demokratycznego społeczeństwa;
- O. mając na uwadze, że w wytycznych Sekretarza Generalnego ONZ pt. „Podejście ONZ do pomocy w zakresie przestrzegania praworządności” zaleca się, aby praworządność obejmowała obywateli i społeczeństwo obywatelskie, gdyż przyczyniają się oni do wzmacniania praworządności oraz do zapewniania rozliczalności urzędników i instytucji publicznych;
- P. mając na uwadze, że w badaniu Biura Analiz Parlamentu Europejskiego pt. „Koszty braku działań na poziomie europejskim w dziedzinie przestępczości zorganizowanej i korupcji” oszacowano, że integracja istniejących unijnych mechanizmów monitorowania, takich jak mechanizm współpracy i weryfikacji, tablica wyników wymiaru sprawiedliwości i sprawozdania o zwalczaniu korupcji, z szerzej rozumianymi ramami monitorowania praworządności przyniosłaby oszczędności w wysokości 70 mld EUR rocznie;
- Q. mając na uwadze, że podstawy prawne zarządzania demokracją i wymiarem sprawiedliwości Unii nie są tak solidne jak podstawy jej zarządzania gospodarczego, co oznacza, że Unia nie wykazuje takiej samej niezłomności i stanowczości w wymaganiu poszanowania swoich wartości podstawowych jak przy zapewnianiu prawidłowego wdrażania swoich zasad gospodarczych i podatkowych;
- R. mając na uwadze, że niespełnienie przez kraj kandydujący do UE wymaganych norm i brak poszanowania wymaganych wartości i zasad demokratycznych powoduje opóźnienie przystąpienia do Unii do czasu całkowitego spełnienia tych norm, podczas gdy niewywiązywanie się przez państwo członkowskie lub instytucję Unii ze spełniania tych samych norm wiąże się z niewielkimi konsekwencjami praktycznymi;

Wtorek, 25 października 2016 r.

- S. mając na uwadze, że wynikające z kryteriów kopenhaskich zobowiązania spoczywające na krajach kandydujących mają nadal zastosowanie do państw członkowskich po ich przystąpieniu do Unii na mocy art. 2 TUE i zasady lojalnej współpracy określonej w art. 4 TUE, mając też na uwadze, że w związku z tym nie tylko nowsze, ale i starsze państwa członkowskie powinny podlegać regularnej ocenie w celu ustalenia, czy ich ustawodawstwo i praktyki są nadal zgodne z kryteriami i wspólnymi wartościami, na których opiera się Unia;
- T. mając na uwadze, że około 8 % obywateli Unii należy do mniejszości narodowych i około 10 % posługuje się językiem regionalnym lub mniejszościowym; mając na uwadze, że nie istnieją unijne ramy prawne gwarantujące prawa tych osób jako mniejszości; mając na uwadze, że ustanowienie skutecznego mechanizmu monitorowania ich praw w Unii ma ogromne znaczenie; mając na uwadze, że istnieje różnica pomiędzy ochroną mniejszości a polityką antydyskryminacyjną; mając na uwadze, że równe traktowanie jest prawem podstawowym wszystkich obywateli, a nie przywilejem;
- U. mając na uwadze, że spójność i ciągłość wewnętrznej i zewnętrznej polityki dotyczącej demokracji, praworządności i praw podstawowych ma kluczowe znaczenie dla wiarygodności Unii;
- V. mając na uwadze, że istnieje niewiele instrumentów pozwalających zagwarantować zgodność prawodawczych i wykonawczych decyzji politycznych podejmowanych przez instytucje Unii z podstawowymi zasadami i wartościami Unii;
- W. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości wydał niedawno różne orzeczenia unieważniające niektóre przepisy prawa Unii i decyzje lub praktyki ustawodawcze Komisji, ponieważ stanowiły one naruszenie Karty lub zasad traktatów dotyczących przejrzystości i dostępu do dokumentów, jednak w niektórych przypadkach instytucje Unii nie wypełniły w całości litery i ducha tych orzeczeń;
- X. mając na uwadze, że przystąpienie Unii do EKPC stanowi zobowiązanie traktatowe wynikające z art. 6 ust. 2 TUE;
- Y. mając na uwadze, że propagowanie i ochrona demokracji pluralistycznej, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności, praworządność, współpraca polityczna i prawna, spójność społeczna i wymiana kulturalna stanowią trzon współpracy między Radą Europy a Unią;
- Z. mając na uwadze fakt, że zapotrzebowanie na bardziej skuteczne i wiążące mechanizmy mające zapewnić pełne stosowanie zasad i wartości traktatowych zostało uznane przez Radę i Komisję i jest realizowane w praktyce poprzez utworzenie przez Radę dialogu poświęconego praworządności oraz przyjęcie przez Komisję ram dotyczących umocnienia praworządności;
- AA. mając na uwadze, że Unia dysponuje wieloma instrumentami i procesami służącymi zapewnieniu pełnego i prawidłowego stosowania zasad i wartości traktatowych, jednak nie ma szybkiej i skutecznej reakcji ze strony instytucji UE; mając na uwadze, że istniejące instrumenty powinny być wzmacniane, oceniane i uzupełniane w ramach mechanizmu praworządności, tak aby były odpowiednie i skuteczne, a nie postrzegane jako motywowane politycznie czy arbitralne i niesprawiedliwe wobec niektórych krajów;
- AB. mając na uwadze, że liczba wyroków Trybunału Sprawiedliwości, w których powołuje się on na Kartę, wzrosła z 43 w 2011 r. do 210 w 2014 r.;
- AC. mając na uwadze, że spójność między instytucjami i państwami członkowskimi w przestrzeganiu zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych zapewni wyraźne korzyści, takie jak zmniejszenie liczby kosztownych postępowań sądowych, większa przejrzystość dla obywateli Unii, w tym w odniesieniu do ich praw, oraz większa pewność dla państw członkowskich w zakresie wdrażania;
- AD. mając na uwadze, że rządy niektórych państw członkowskich nie zgadzają się ze stwierdzeniem, że poszanowanie wartości i zasad Unii stanowi zobowiązanie traktatowe czy że Unia ma uprawnienia do zapewniania ich poszanowania;

Wtorek, 25 października 2016 r.

- AE. mając na uwadze, że w sytuacjach gdy państwo członkowskie przestaje gwarantować poszanowanie demokracji, praworządności i praw podstawowych lub w przypadkach naruszenia zasad praworządności Unia i jej państwa członkowskie mają obowiązek bronić integralności i stosowania traktatów oraz praw każdej osoby w ramach swojej jurysdykcji;
- AF. mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie odgrywa ważną rolę w budowaniu i wzmacnianiu demokracji, monitorowaniu i ograniczaniu władzy państwa oraz propagowaniu dobrych rządów, przejrzystości, skuteczności, otwartości, zdolności reagowania i rozliczalności;
- AG. mając na uwadze, że nie można powoływać się na zasadę pomocniczości w celu odrzucenia interwencji unijnej mającej służyć zapewnieniu poszanowania zasad i wartości traktatowych przez państwa członkowskie;
- AH. mając na uwadze, że działanie Unii w celu zapewnienia poszanowania przez państwa członkowskie i instytucje wartości, na których się ona opiera i z których wynikają prawa Europejczyków, stanowi podstawowy warunek ich przynależności do projektu europejskiego;
- AI. mając na uwadze, że stały proces integracji europejskiej i niedawne wydarzenia w niektórych państwach członkowskich pokazały, że nie zapobiega się należycie naruszeniu praworządności i podstawowych wartości oraz że należy dokonać przeglądu i połączenia istniejących mechanizmów oraz stworzyć skuteczny mechanizm służący usunięciu istniejących braków i zapewnieniu poszanowania, ochrony i propagowania zasad i wartości traktatowych w całej Unii;
- AJ. mając na uwadze, że należy ustanowić nowy Pakt UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych („Pakt”) a także mając na uwadze, iż Pakt powinien opierać się na podstawach naukowych; powinien być obiektywny i nie podlegać wpływowi zewnętrznym, w szczególności władzy politycznej, powinien też być niedyskryminacyjny, a przeprowadzane w jego ramach oceny powinny odbywać się na równych zasadach; powinien przestrzegać zasady pomocniczości, konieczności i proporcjonalności; powinien mieć zastosowanie zarówno do państw członkowskich, jak i do instytucji Unii, oraz powinien – w przypadku obu swoich elementów: prewencyjnego i naprawczego – opierać się na podejściu stopniowym;
- AK. mając na uwadze, że Pakt powinien dążyć do zapewniania jednolitych i spójnych ram, opierając się na istniejących instrumentach i mechanizmach i konsolidując je, a także uzupełniając wszelkie pozostałe luki;
- AL. mając na uwadze fakt, że ustanowienie Paktu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych powinno pozostawać bez wpływu na bezpośrednie stosowanie art. 7 ust. 1 i 2 TUE;
1. zaleca ustanowienie wszechstronnego mechanizmu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych, który obejmowałby wszystkie zainteresowane strony i funkcjonował do czasu ewentualnej zmiany Traktatu, w związku z czym zwraca się do Komisji o przedłożenie do września 2017 r., na podstawie art. 295 TFUE, wniosku dotyczącego zawarcia Paktu UE na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych („Pakt”) w formie porozumienia międzyinstytucjonalnego określającego uzgodnienia ułatwiające współpracę instytucji Unii i państw członkowskich w ramach art. 7 TUE, integrujące, dostosowujące i uzupełniające istniejące mechanizmy, zgodnie ze szczegółowymi zaleceniami przedstawionymi w załączniku, oraz przewidujące możliwość przystąpienia do Paktu przez wszystkie instytucje i organy Unii, które sobie tego życzą;
 2. zwraca się do Komisji o zaangażowanie się w znaczący dialog ze społeczeństwem obywatelskim oraz o zapewnienie wyraźnego uwzględnienia jego wkładu i roli we wniosku dotyczącym porozumienia międzyinstytucjonalnego;
 3. w szczególności zaleca, by Pakt obejmował element prewencyjny i naprawczy i był stosowany do wszystkich państw członkowskich, jak również do trzech głównych instytucji Unii z poszanowaniem zasady pomocniczości, konieczności i proporcjonalności;
 4. uważa, że wprawdzie głównym celem Paktu byłoby zapobieganie naruszeniom wartości Unii i ich naprawianie, jednak powinien on obejmować również możliwe sankcje, które mogą działać jako skuteczny środek odstraszący;

Wtorek, 25 października 2016 r.

5. uważa, że wnioski i opinie FRA, jak i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości stanowią dobrą podstawę dla wykładni art. 2 TUE oraz zakresu praw zapisanych w Karcie;
6. przypomina, że Komisja jako strażniczka traktatów ma obowiązek monitorować i oceniać poprawne wdrażanie prawa Unii oraz poszanowanie zasad i celów zapisanych w traktatach przez państwa członkowskie i przez wszystkie instytucje i organy Unii; zaleca w związku z tym uwzględnienie tego zadania Komisji w ocenie przestrzegania zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych w ramach cyklu polityki w zakresie demokracji, praworządności i praw podstawowych;
7. wzywa Komisję do powiązania, począwszy od 2018 r., swoich odpowiednich rocznych sprawozdań tematycznych oraz wyników istniejących mechanizmów monitorowania i narzędzi ocen okresowych w celu zaprezentowania ich wszystkich tego samego dnia i uwzględnienia w cyklu polityki w zakresie demokracji, praworządności i praw podstawowych;
8. uważa za istotne promowanie ciągłego dialogu oraz podjęcie starań zmierzających do osiągnięcia wyraźniejszego konsensusu między Unią a jej państwami członkowskimi w celu propagowania i ochrony demokracji, praworządności i praw podstawowych, żeby zagwarantować poszanowanie wspólnych wartości zapisanych w traktatach i Karcie w całkowicie przejrzysty i obiektywny sposób; jest przekonany, że nie może być żadnego kompromisu odnośnie do praw podstawowych oraz wartości zapisanych w traktatach i Karcie;
9. podkreśla, że Parlament i parlamenty narodowe powinny odgrywać kluczową rolę przy ocenie postępów we wdrażaniu wspólnych wartości Unii zapisanych w art. 2 TUE i monitorowaniu ich przestrzegania; zwraca uwagę na kluczową rolę Parlamentu w podtrzymywaniu niezbędnej stałej debaty w dążeniu do wspólnego unijnego konsensusu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych, uwzględniającej zmiany zachodzące w naszym społeczeństwie; uważa, że wdrażanie tych wartości i zasad musi opierać się także na skutecznej kontroli poszanowania praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie;
10. zaleca, aby każda międzyparlamentarna debata w sprawie demokracji, praworządności i praw podstawowych obejmowała społeczeństwo obywatelskie, i uważa, że uczestnictwo obywateli i siła społeczeństwa obywatelskiego powinny być brane pod uwagę jako wyznacznik demokracji;
11. wzywa Komisję do przedstawienia do czerwca 2017 r. nowego projektu porozumienia w sprawie przystąpienia UE do EKPC w celu wywiązania się z obowiązku zapisanego w art. 6 TUE, który to projekt będzie uwzględniał konkluzje przedstawione w opinii Trybunału Sprawiedliwości 2/13, a ponadto apeluje do Rady Europy, aby umożliwiła podpisywanie Europejskiej karty społecznej przez strony trzecie w celu rozpoczęcia przez Komisję negocjacji w sprawie przystąpienia do niej Unii;
12. wzywa Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich do podkreślenia i skonsolidowania w specjalnym rozdziale, w ramach sprawozdania rocznego, przypadków, zaleceń i decyzji związanych z prawami podstawowymi obywateli oraz zasadami demokracji i praworządności z uwzględnieniem opinii społeczeństwa; wzywa Komisję do przeanalizowania tych konkretnych zaleceń;
13. apeluje do Komisji o podjęcie środków w celu zapewnienia zgodnie z art. 47 Karty ogólnego dostępu do pomocy prawnej dla osób i organizacji uczestniczących w postępowaniach w sprawach o naruszenie zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych przez rządy krajowe lub instytucje Unii, które to środki w razie konieczności uzupełniałyby systemy krajowe i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa do pomocy prawnej przysługującego podejrzanym lub oskarżonym w postępowaniu karnym oraz osób podlegających nakazowi w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania;
14. z zadowoleniem przyjmuje reformę Trybunału Sprawiedliwości polegającą na stopniowym zwiększaniu liczby sędziów w celu podołania obciążeniu pracą i zagwarantowania skrócenia czasu trwania postępowań;
15. zaleca, aby zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym zespół ekspertów ds. demokracji, praworządności i praw podstawowych dokonywał również oceny dostępu do wymiaru sprawiedliwości na szczeblu Unii, w tym takich aspektów jak niezależność i bezstronność sądów i sędziów, niezależny zawód prawnika, zasady dotyczące legitymacji procesowej, czas trwania i koszty postępowań, adekwatność i skuteczność systemu pomocy prawnej oraz istnienie niezbędnych funduszy na ten cel, wykonywanie wyroków sądowych, zakres kontroli sądowej oraz środków odwoławczych dostępnych obywatelom, a także opcje dotyczące dochodzenia transgranicznych roszczeń zbiorowych; w tym kontekście uważa, że należy zwrócić uwagę na art. 298 ust. 1 TFUE i prawo obywateli Unii do korzystania ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej;

Wtorek, 25 października 2016 r.

16. wzywa Komisję do przygotowania i przeprowadzenia wspólnie ze społeczeństwem obywatelskim kampanii informacyjnej w celu umożliwienia obywatelom i mieszkańcom Unii pełnego korzystania z ich praw wynikających z traktatów i Karty (np. wolności słowa, wolności zgromadzeń i prawa do głosowania), informującej o prawach obywateli do dochodzenia odszkodowania na drodze sądowej oraz o możliwościach prowadzenia postępowań sądowych w sprawach o naruszenie zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych przez rządy krajowe i instytucje Unii;

17. wzywa do ustanowienia fundacji dla organizacji przyznającej dotacje na rzecz demokracji i wspierającej lokalne podmioty propagujące demokrację, praworządność i prawa podstawowe w Unii;

18. przypomina, że skoro Unia określa w zawieranych porozumieniach międzynarodowych wymogi dotyczące ochrony i propagowania praw człowieka, musi też zadbać o to, by instytucje i wszystkie państwa członkowskie przestrzegały zasad praworządności i praw podstawowych;

19. zaleca ponadto, aby Pakt obejmował regularne monitorowanie zgodności międzynarodowych porozumień ratyfikowanych przez państwa członkowskie i Unię z unijnym prawem pierwotnym i wtórnym;

20. uważa ponadto, że jeśli w przyszłości rozważany byłby przegląd Traktatu, należałoby przewidzieć następujące zmiany:

— artykuł 2 TUE i Karta powinny stać się podstawą prawną środków ustawodawczych przyjmowanych w drodze zwykłej procedury ustawodawczej;

— na mocy art. 2 TUE i Karty należy umożliwić sądom krajowym wnoszenie do Trybunału Sprawiedliwości spraw dotyczących legalności działań państw członkowskich;

— należy dokonać przeglądu art. 7 TFUE, aby wprowadzić odpowiednie i możliwe do zastosowania sankcje wobec państw członkowskich ze wskazaniem praw (poza prawem głosu w Radzie), które mogą zostać zawieszane, na przykład sankcji finansowych lub zawieszenia finansowania ze środków unijnych;

— umożliwienie, aby jedna trzecia posłów do Parlamentu Europejskiego mogła skierować unijny akt ustawodawczy do Trybunału Sprawiedliwości po jego ostatecznym przyjęciu, lecz przed jego wdrożeniem;

— poprzez zmianę art. 258 i 259 TFUE należy umożliwić osobom fizycznym i prawnym, dotkniętym bezpośrednio i indywidualnie przez dane działanie, wnoszenie skarg do Trybunału Sprawiedliwości dotyczących zarzucanych naruszeń Karty przez instytucje Unii lub przez państwo członkowskie;

— należy znieść art. 51 Karty i przekształcić ją w Kartę praw Unii;

— należy dokonać przeglądu wymogu jednomyślności w dziedzinach związanych z poszanowaniem, ochroną i upowszechnianiem praw podstawowych takich jak równość i niedyskryminacja;

21. potwierdza, że niniejsze zalecenia są zgodne z prawami podstawowymi i zasadą pomocniczości;

22. jest zdania, że wszelkie konsekwencje finansowe przedstawionych propozycji dla budżetu Unii należy pokryć z istniejących pozycji budżetowych; podkreśla, że zarówno Unii, jej państwom członkowskim, jak i obywatelom przyjęcie i wdrożenie tych propozycji mogłoby przynieść znaczne oszczędności pod względem kosztów i czasu, sprzyjać budowaniu zaufania do decyzji i działań państw członkowskich i Unii oraz do ich uznawania, a przez to przynieść również korzyści gospodarcze i społeczne;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz szczegółowych zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie oraz parlamentom i rządóm państw członkowskich oraz Komitetowi Regionów w celu przekazania ich organom i radom niższego szczebla krajowego.

Wtorek, 25 października 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

Szczegółowe zalecenia dotyczące projektu porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie uzgodnień dotyczących monitorowania i procedur następczych w odniesieniu do stanu demokracji, praworządności i praw podstawowych w państwach członkowskich i instytucjach UE

PROJEKT POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNEGO
PAKT UNII EUROPEJSKIEJ NA RZECZ DEMOKRACJI, PRAWORZĄDNOŚCI I PRAW PODSTAWOWYCH

Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska:

uwzględniając preambułę Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jej motyw drugi, czwarty, piąty i siódmy,

uwzględniając w szczególności art. 2, art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 3 akapit drugi oraz art. 6, 7 i 11 TUE,

uwzględniając artykuły Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dotyczące poszanowania propagowania i ochrony demokracji, praworządności i praw podstawowych w Unii, w tym art. 70, 258, 259, 260, 263 i 265,

uwzględniając art. 4 ust. 3 i art. 5 TUE, art. 295 TFUE oraz Protokół nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej i Protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączone do TUE i TFUE,

uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej („Karta”),

uwzględniając Europejską kartę społeczną Rady Europy, w szczególności jej art. E dotyczący zasady niedyskryminacji;

uwzględniając kryteria kopenhaskie oraz zbiór zasad Unii, jakie kraj kandydujący musi spełnić, jeśli chce przystąpić do UE (dorobek prawny), w szczególności rozdziały 23 i 24,

uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, konwencje, zalecenia, rezolucje i sprawozdania Zgromadzenia Parlamentarnego, Komitetu Ministrów, Komisarza Praw Człowieka oraz Komisji Weneckiej Rady Europy,

uwzględniając listę kontrolną dotyczącą praworządności przyjętą przez Komisję Wenecką na jej 106. sesji plenarnej w dniu 18 marca 2016 r.,

uwzględniając Protokół ustaleń między Radą Europy a Unią Europejską z dnia 23 maja 2007 r.,

uwzględniając konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych,

uwzględniając Europejską kartę języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy,

uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,

uwzględniając traktaty ONZ dotyczące ochrony praw człowieka i podstawowych wolności oraz orzecznictwo organów traktatowych ONZ,

uwzględniając publikacje Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA), w tym europejski system informacji o prawach podstawowych (EFRIS) proponowany w dokumencie FRA z dnia 31 grudnia 2013 r. zatytułowanym „Prawa podstawowe a przyszłość wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w Unii Europejskiej”,

Wtorek, 25 października 2016 r.

uwzględniając podejście ONZ do pomocy w zakresie rządów prawa z kwietnia 2008 r.,

uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, zwłaszcza cel 16,

uwzględniając dwudzieste piąte sprawozdanie półroczne COSAC: „Zmiany w Unii Europejskiej – procedury i praktyki istotne dla kontroli parlamentarnej” z dnia 18 maja 2016 r.,

uwzględniając pismo ministrów spraw zagranicznych Niemiec, Danii, Finlandii i Niderlandów do przewodniczącego Komisji z dnia 6 marca 2013 r.,

uwzględniając opinię FRA z dnia 8 kwietnia 2016 r. w sprawie opracowania zintegrowanego narzędzia w formie obiektywnych wskaźników praw podstawowych pozwalającego na zmierzenie zgodności ze wspólnymi wartościami wymienionymi w art. 2 TUE w oparciu o istniejące źródła informacji,

uwzględniając notę włoskiej prezydencji z dnia 15 listopada 2014 r. w sprawie zapewnienia poszanowania praworządności w Unii Europejskiej,

uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady i państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie zapewnienia poszanowania zasad praworządności, które odbyło się w dniu 16 grudnia 2014 r.,

uwzględniając opracowane przez Radę „Wytyczne w sprawie działań w zakresie metodyki, które należy podjąć, aby sprawdzić zgodność z prawami podstawowymi w przypadku organów przygotowawczych Rady” z dnia 19 grudnia 2014 r.,

uwzględniając pierwszy i drugi dialog na temat praworządności w trakcie luksemburskiej i niderlandzkiej prezydencji w dniach 17 listopada 2015 r. i 24 maja 2016 r.,

uwzględniając istniejący mechanizm monitorowania i narzędzia oceny okresowej, którymi dysponuje Komisja, w tym mechanizm współpracy i weryfikacji, tablicę wyników wymiaru sprawiedliwości, sprawozdania o zwalczaniu korupcji i monitor mediów,

uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2010 r. zatytułowany „Strategia skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską”,

uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 6 maja 2011 r. zatytułowany „Wytyczne operacyjne w sprawie uwzględniania praw podstawowych w ocenach skutków przeprowadzanych przez Komisję”,

uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 marca 2014 r. zatytułowany „Nowe ramy UE na rzecz umocnienia praworządności”,

uwzględniając doroczne seminarium Komisji dotyczące praw podstawowych,

uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.,

uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej (2012) ⁽¹⁾,

uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 8 września 2015 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw podstawowych w UE (2013–2014) ⁽²⁾,

- (1) mając na uwadze, że potrzebny jest mechanizm w zakresie demokracji, praworządności i praw podstawowych, który byłoby obiektywny, bezstronny, oparty na podstawach naukowych i stosowany w sposób równy i sprawiedliwy do wszystkich państw członkowskich, a także do instytucji unijnych, i który obejmowałby zarówno aspekt prewencyjny, jak i naprawczy;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0173.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0286.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- (2) mając na uwadze, że nadrzędnym celem takiego mechanizmu powinno być zapobieganie naruszeniom i nieprzestrzeganiu zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych, a jednocześnie zapewnienie narzędzi niezbędnych do umożliwienia praktycznego funkcjonowania zarówno wymiaru prewencyjnego, jak i naprawczego art. 7 TUE oraz innych instrumentów przewidzianych w traktatach;
- (3) mając na uwadze, że należy unikać zbędnego tworzenia nowych struktur lub powielania działań, a preferowanym podejściem powinno być integrowanie i łączenie istniejących instrumentów;
- (4) mając na uwadze, że opracowanie definicji, norm i punktów odniesienia dotyczących demokracji, praworządności i praw podstawowych nie jest jednorazową decyzją, lecz stałym i interaktywnym procesem opartym na szerokiej debacie publicznej i konsultacjach, regularnym przeglądzie i wymianie najlepszych praktyk;
- (5) mając na uwadze, że skuteczny może być wyłącznie mechanizm, który ma szerokie poparcie obywateli Unii i pozwala im przyjąć współodpowiedzialność za ten proces;
- (6) mając na uwadze, że państwa członkowskie ponoszą główną odpowiedzialność za przestrzeganie wspólnych norm, ale gdy tego nie czynią, Unia ma obowiązek interweniować, aby chronić swoje nadrzędne wartości konstytucyjne i dopilnowywać, by wartości określone w art. 2 TUE i w Karcie były gwarantowane wszystkim obywatelom i mieszkańcom Unii na całym jej terytorium;
- (7) mając na uwadze, że ważne jest, by władze na wszystkich szczeblach ściśle ze sobą współpracowały zgodnie ze swoimi kompetencjami i obowiązkami w celu identyfikowania na wczesnym etapie potencjalnych systemowych zagrożeń dla praworządności, a także w celu lepszej ochrony praworządności;
- (8) mając na uwadze, że istnieje szereg instrumentów odnoszących się do ryzyka poważnego naruszenia wartości Unii, jednak należy opracować jasne i obiektywne punkty odniesienia, aby instrumenty te były wystarczająco silne i odstrasżające i aby zapobiegały łamaniu zasad praworządności i praw podstawowych; mając na uwadze, że Unia nie posiada prawnie wiążącego mechanizmu pozwalającego na systematyczne monitorowanie przestrzegania wartości Unii i praw podstawowych przez państwa członkowskie i unijne instytucje;
- (9) mając na uwadze, że zgodnie z art. 295 TFUE wspomniane porozumienie międzyinstytucjonalne określa ustalenia dotyczące jedynie ułatwiania współpracy między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, a zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE instytucje te działają w granicach uprawnień przyznanych im na mocy traktatów oraz zgodnie z procedurami, na warunkach i w celach w nich określonych; mając na uwadze, że przedmiotowe porozumienie międzyinstytucjonalne nie ma wpływu na prerogatywy Trybunału Sprawiedliwości w zakresie oficjalnej wykładni prawa Unii,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Pakt Unii na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych („Pakt”) stoi na straży podstawowych wartości i zasad Unii, a mianowicie demokracji, praworządności i praw podstawowych, na całym jej terytorium. Pakt przewiduje zdefiniowanie, opracowanie, monitorowanie i egzekwowanie tych wartości i zasad oraz ma zastosowanie zarówno do państw członkowskich, jak i do instytucji Unii.

Artykuł 2

Pakt obejmuje:

- roczne europejskie sprawozdanie dotyczące demokracji, praworządności i praw podstawowych, zawierające zalecenia dla poszczególnych krajów oraz sprawozdania FRA, Rady Europy i innych organów właściwych w tym obszarze;
- coroczną międzyparlamentarną debatę na podstawie europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych;
- przewidziane w traktatach uzgodnienia dotyczące przeciwdziałania potencjalnemu ryzyku i naruszeniom oraz uruchomienia elementu prewencyjnego lub naprawczego art. 7 TUE;

Wtorek, 25 października 2016 r.

— cykl polityki na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych w instytucjach unijnych.

Artykuł 3

Pakt zostanie rozszerzony, by połączyć w jeden instrument unijny komisyjne ramy dotyczące praworządności i dialog Rady poświęcony praworządności.

Artykuł 4

Komisja sporządza europejskie sprawozdanie dotyczące demokracji, praworządności i praw podstawowych w państwach członkowskich po konsultacjach z zespołem niezależnych ekspertów ds. demokracji, praworządności i praw podstawowych, o którym mowa w art. 8. Sprawozdanie to Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i parlamentom narodowym. Sprawozdanie to jest ogólnie dostępne.

Zawiera ono część ogólną oraz zalecenia dla poszczególnych krajów.

Jeżeli Komisja nie przyjmie w przewidzianym terminie europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych, łącznie z zaleceniami dla poszczególnych krajów, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może oficjalnie zwrócić się do Komisji o przedstawienie wyjaśnień dotyczących opóźnienia oraz o niezwłoczne ich przyjęcie, aby zapobiec dalszym opóźnieniom.

Artykuł 5

Europejskie sprawozdanie dotyczące demokracji, praworządności i praw podstawowych obejmuje i uzupełnia istniejące instrumenty, w tym tablicę wyników wymiaru sprawiedliwości, monitor pluralizmu mediów, sprawozdanie o zwalczaniu korupcji i procedury oceny wzajemnej w oparciu o art. 70 TFUE, oraz zastępuje mechanizm współpracy i weryfikacji dla Bułgarii i Rumunii.

Artykuł 6

Europejskie sprawozdanie dotyczące demokracji, praworządności i praw podstawowych sporządza się przy wykorzystaniu różnych źródeł i istniejących narzędzi oceny, sprawozdawczości i monitorowania działań państw członkowskich, takich jak:

- uwagi właściwych organów państw członkowskich w zakresie poszanowania demokracji, praworządności i praw podstawowych,
- FRA, w szczególności instrument EFRIS,
- inne wyspecjalizowane agencje Unii, w szczególności Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD), Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE), Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) oraz Eurostat,
- eksperci, pracownicy akademicy, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, stowarzyszenia zawodowe i branżowe, np. sędziów, prawników i dziennikarzy,
- istniejące wskaźniki i punkty odniesienia opracowane przez organizacje międzynarodowe i pozarządowe,
- Rada Europy, w szczególności Komisja Wenecka, Grupa Państw Przeciwko Korupcji (GRECO), Kongres Władz Lokalnych i Regionalnych Rady Europy oraz Komisja na rzecz Efektywności Wymiaru Sprawiedliwości (CEPEJ),
- organizacje międzynarodowe takie jak Organizacja Narodów Zjednoczonych (ONZ), Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD),
- orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz innych sądów i trybunałów międzynarodowych oraz organów traktatowych,
- wszystkie rezolucje lub inne właściwe dokumenty Parlamentu Europejskiego, w tym roczne sprawozdania w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Unii,
- uwagi ze strony instytucji unijnych.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Wszelki wkład ze źródeł, o których mowa w niniejszym artykule, oraz projekt europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych, sporządzonego przez zespół ekspertów ds. demokracji, praworządności i praw podstawowych, łącznie z zaleceniami dla poszczególnych krajów, są dostępne publicznie na stronie internetowej Komisji.

Artykuł 7

Europejskie sprawozdanie dotyczące demokracji, praworządności i praw podstawowych, któremu towarzyszą zalecenia dla poszczególnych krajów, jest przedstawiane w jednolitym formacie i opracowywane ze szczególnym uwzględnieniem następujących aspektów:

- rozdział władz,
- bezstronny charakter państwa,
- odwracalność decyzji politycznych po wyborach,
- istnienie instytucjonalnych mechanizmów kontroli i równowagi, dzięki którym bezstronny charakter państwa nie jest podważany,
- trwałość państwa i instytucji z uwagi na niezmienność konstytucji,
- wolność i pluralizm mediów,
- wolność słowa i wolność zgromadzeń,
- promowanie przestrzeni obywatelskiej i skutecznych mechanizmów dialogu obywatelskiego,
- prawo do aktywnego i biernego uczestnictwa demokratycznego w wyborach oraz demokracja uczestnicząca,
- uczciwość i brak korupcji,
- przejrzystość i rozliczalność,
- zgodność z prawem,
- pewność prawa,
- zapobieganie nadużywaniu władzy,
- równość wobec prawa i niedyskryminacja,
- dostęp do wymiaru sprawiedliwości: niezależność i bezstronność, rzetelny proces sądowy, sprawiedliwość konstytucyjna (w stosownych przypadkach) i niezależność zawodu prawnika,
- szczególne wyzwania w zakresie praworządności: korupcja, konflikt interesów, zbieranie danych osobowych i nadzór,
- tytuły I–VI Karty,
- EKPC wraz z protokołami dodatkowymi.

Artykuł 8

Sporządzaniem oceny stanu demokracji, praworządności i praw podstawowych w państwach członkowskich, jak również projektów zaleceń dla poszczególnych krajów zajmuje się reprezentatywny zespół niezależnych ekspertów ds. demokracji, praworządności i praw podstawowych na podstawie ilościowego i jakościowego przeglądu dostępnych danych i informacji.

Wtorek, 25 października 2016 r.

8.1. W skład zespołu ekspertów wchodzi:

- po jednym niezależnym ekspercie wyznaczonym przez parlament narodowy każdego państwa członkowskiego, który musi być wykwalifikowanym sędzią trybunału konstytucyjnego lub sądu najwyższego niepozostającym w służbie czynnej;
- dziesięciu kolejnych ekspertów powołanych przez Parlament Europejski większością dwóch trzecich głosów, wybranych spośród ekspertów zgłoszonych przez:
 - (i) Zrzeszenie Europejskich Akademii Nauk (ALLEA);
 - (ii) Europejską sieć krajowych instytucji ds. praw człowieka (ENNHRI);
 - (iii) Radę Europy (w tym Komisję Wenecką, GRECO i Komisarza Praw Człowieka Rady Europy);
 - (iv) CEPEJ oraz Radę Izb Adwokackich i Stowarzyszeń Prawniczych Unii Europejskiej (CCBE);
 - (v) ONZ, OBWE i OECD.

8.2. Zespół ekspertów ds. demokracji, praworządności i praw podstawowych wybiera przewodniczącego spośród swoich członków.

8.3. W celu ułatwienia przygotowywania projektu europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych i projektu zaleceń dla poszczególnych krajów Komisja zapewnia zespołowi ekspertów sekretariat, umożliwiający skuteczne funkcjonowanie zespołu, w szczególności poprzez gromadzenie źródeł danych i informacji, które należy poddać przeglądowi i ocenie, a także poprzez udzielanie wsparcia administracyjnego w procesie sporządzania wspomnianych projektów.

Artykuł 9

Zespół ekspertów ds. demokracji, praworządności i praw podstawowych ocenia każde państwo członkowskie pod względem aspektów wymienionych w art. 7 i określa ewentualne zagrożenia i naruszenia. Ocena ta jest przeprowadzana przez każdego członka zespołu w sposób anonimowy i niezależny, aby zagwarantować niezależność zespołu ekspertów oraz obiektywizm europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych. Członkowie zespołu ekspertów ds. demokracji, praworządności i praw podstawowych mogą jednak konsultować się ze sobą w celu omówienia metod i uzgodnienia standardów.

Metody oceny są poddawane co roku przeglądowi przez zespół ekspertów i, w razie konieczności, dalej opracowywane, udoskonalane, uzupełniane i zmieniane, w stosownych przypadkach, w drodze porozumienia między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją po konsultacjach z parlamentami narodowymi, ekspertami i społeczeństwem obywatelskim.

Artykuł 10

Przyjęcie przez Komisję europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych oznacza rozpoczęcie debaty międzyparlamentarnej i debaty w Radzie, której celem jest zajęcie się rezultatami sprawozdania europejskiego i zaleceniami dla poszczególnych krajów poprzez przeprowadzenie następujących czynności:

- Parlament Europejski organizuje międzyparlamentarną debatę na podstawie europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych oraz przyjmuje rezolucję; debata ta powinna być organizowana w taki sposób, by w jej ramach można było określać wskaźniki i cele do realizacji oraz zapewnić środki pozwalające ocenić skalę zmian z roku na rok w ramach panującego unijnego konsensusu na rzecz demokracji, praworządności i praw podstawowych; stosowne procedury należy przyspieszyć w celu stworzenia takich środków, które nie tylko umożliwią natychmiastowe i skuteczne monitorowanie rocznych zmian, ale posłużą również do zapewnienia przestrzegania zobowiązań przez wszystkie zainteresowane strony;
- doroczna debata międzyparlamentarna stanowi część wieloletniego usystematyzowanego dialogu między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją oraz parlamentami narodowymi, a uczestniczy w niej również społeczeństwo obywatelskie, FRA i Rada Europy;

Wtorek, 25 października 2016 r.

- Rada przeprowadza coroczną debatę, której podstawę stanowią dialog poświęcony praworządności i europejskie sprawozdanie dotyczące demokracji, praworządności i praw podstawowych, oraz przyjmuje konkluzje, zachęcając parlamenty narodowe do podjęcia działań w reakcji na sprawozdanie europejskie, wnioski lub reformy;
 - na podstawie europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych Komisja może podjąć decyzję o uruchomieniu postępowania w sprawie „systemowego uchybienia” zobowiązaniom państwa członkowskiego na mocy art. 2 TUE i art. 258 TFUE, obejmującego kilka postępowania w sprawie uchybienia;
 - na podstawie europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych, po skonsultowaniu się z Parlamentem Europejskim i Radą, Komisja może podjąć decyzję o przedstawieniu wniosku w sprawie oceny wdrażania przez państwa członkowskie polityki Unii w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości zgodnie z art. 70 TFUE.
- 10.1. Jeżeli z europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych wynika, że dane państwo członkowskie zachowuje zgodność co do wszystkich aspektów wymienionych w art. 7, nie są konieczne dalsze działania.
- 10.2. Jeżeli z europejskiego sprawozdania dotyczącego demokracji, praworządności i praw podstawowych wynika, że dane państwo nie spełnia wymogów w odniesieniu do co najmniej jednego z aspektów wymienionych w art. 7, Komisja rozpoczyna niezwłocznie dialog z tym państwem członkowskim z uwzględnieniem zaleceń dla poszczególnych krajów.
- 10.2.1. Jeżeli w zaleceniu dla danego państwa członkowskiego zespół ekspertów uzna, że istnieje wyraźne ryzyko poważnego naruszenia wartości, o których mowa w art. 2 TUE, oraz że istnieją wystarczające podstawy do zastosowania art. 7 ust. 1 TUE, wówczas Parlament Europejski, Rada i Komisja niezwłocznie omawiają tę kwestię oddzielnie i podejmują uzasadnioną decyzję, która jest podawana do wiadomości publicznej.
- 10.3. Jeżeli – w oparciu o europejskie sprawozdanie dotyczące demokracji, praworządności i praw podstawowych – zespół ekspertów uzna w zaleceniu dla danego państwa członkowskiego, że dochodzi do stałego i poważnego naruszenia wartości, o których mowa w art. 2 TUE, tzn. że w ciągu ostatnich dwóch lat nasiliło się ono lub utrzymało, oraz że istnieją wystarczające podstawy do zastosowania art. 7 ust. 2 TUE, wówczas Parlament Europejski, Rada i Komisja niezwłocznie omawiają tę kwestię oddzielnie i każda instytucja podejmuje uzasadnioną decyzję, która jest podawana do wiadomości publicznej.

Artykuł 11

W przypadku wszystkich wniosków ustawodawczych proponowanych przez Komisję w ramach oceny skutków, zgodnie z art. 25 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, uwzględnia się prawa podstawowe.

Zespół ekspertów, o którym mowa w art. 8, ocenia przestrzeganie przez Parlament Europejski, Radę i Komisję zasad demokracji, praworządności i praw podstawowych.

Artykuł 12

Powołuje się międzyinstytucjonalną grupę roboczą ds. oceny skutków („grupa robocza”) w celu poprawy współpracy międzyinstytucjonalnej w zakresie ocen skutków oraz w celu ustanowienia kultury przestrzegania praw podstawowych i zasad praworządności. Grupa robocza zasięga opinii ekspertów krajowych na wczesnym etapie, tak aby móc skuteczniej przewidywać wyzwania związane z wdrażaniem w państwach członkowskich, a także pomóc pogodzić odmienne wykładnie i różne rozumienie przez poszczególne instytucje Unii kwestii wpływu praw podstawowych i praworządności na akty prawne Unii. Aby zapewnić zgodność z zasadami demokracji, praworządności i prawami podstawowymi oraz upowszechnić je, grupa robocza wykorzystuje opracowane przez Radę „Wytyczne w sprawie metodologicznych działań podejmowanych w celu sprawdzenia zgodności z prawami podstawowymi w przypadku organów przygotowawczych Rady”, przygotowaną przez Komisję „Strategię skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską”, opracowane przez Komisję „Wytyczne operacyjne w sprawie uwzględniania praw podstawowych w ocenach skutków przeprowadzanych przez Komisję”, narzędzie nr 24 z zestawu narzędzi na rzecz lepszych uregulowań prawnych i art. 38 Regulaminu Parlamentu Europejskiego.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Artykuł 13

Następujące roczne sprawozdania Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji dotyczące egzekwowania i przestrzegania praworządności i praw podstawowych przez instytucje Unii są przedstawiane równoległe do rocznego cyklu polityki w zakresie demokracji, praworządności i praw podstawowych europejskiego sprawozdania:

- roczne sprawozdanie dotyczące stosowania Karty;
- roczne sprawozdanie dotyczące stosowania prawa Unii;
- roczne sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

Artykuł 14

Niniejsze porozumienie wchodzi w życie...

Sporządzono w...

W imieniu Parlamentu Europej-
skiego
Przewodniczący

W imieniu Rady Unii Europej-
skiej
Przewodniczący

W imieniu Komisji Europejskiej
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0412

Śródkresowy przegląd WRF

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie śródkresowej rewizji WRF na lata 2014–2020 (2016/2931(RSP))

(2018/C 215/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 311, art. 312 i art. 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2015/623 z dnia 21 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1311/2013 określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania powyborczej rewizji WRF na lata 2014–2020: uwagi Parlamentu poprzedzające wniosek Komisji ⁽⁴⁾;
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 14 września 2016 r. dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1311/2013 określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (COM(2016)0604) i dołączone do niego dokumenty (SWD(2016)0299),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 14 września 2016 r. dotyczący zmiany Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (COM(2016)0606),
- uwzględniając oświadczenie Komisji z dnia 25 października 2016 r. dotyczące śródkresowej rewizji WRF,
- uwzględniając projekt rezolucji Komisji Budżetowej,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,

1. podkreśla ciągle zaniepokojenie Parlamentu Europejskiego niedostateczną ilością zasobów udostępnianych na podstawie obecnych wieloletnich ram finansowych (WRF); wskazuje na szereg nowych kryzysów i priorytetów, które pojawiły się na przestrzeni ostatnich lat, takich jak kryzys migracyjny i uchodźczy, sytuacje wyjątkowe poza granicami Unii, kwestie związane z bezpieczeństwem wewnętrznym, kryzys w rolnictwie, finansowanie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) oraz utrzymujący się wysoki poziom bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży; wskazuje także na niedawną ratyfikację przez UE porozumienia w sprawie zmian klimatu;

2. podkreśla, po przeprowadzeniu przeglądu funkcjonowania WRF w pierwszej połowie obecnego okresu programowania zaprezentowanego w rezolucji Parlamentu z dnia 6 lipca 2016 r., że odpowiednia reakcja na te wyzwania wymaga znacznej dodatkowej puli środków finansowych z budżetu UE, które nie mogły być w pełni zapewnione w pierwszych latach bieżącej perspektywy ze względu na ograniczone zasoby finansowe udostępniane na podstawie obecnych WRF; podkreśla, że budżet UE musi odpowiadać zobowiązaniom politycznym i celom strategicznym Unii Europejskiej; przypomina w związku z tym, że art. 311 TFUE stanowi, iż „Unia pozyskuje środki niezbędne do osiągnięcia swoich celów i należytego prowadzenia swoich polityk”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽²⁾ Dz.U. L 103 z 22.4.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.

Środa, 26 października 2016 r.

3. wyraża przekonanie, że rewizja wieloletnich ram finansowych stanowi wyjątkową okazję do zareagowania na trudności budżetowe zagrażające obecnie wiarygodności Unii Europejskiej; w związku z tym wzywa Radę do przejścia odpowiedzialności i dostosowania czynów do słów oraz do zapewnienia wiarygodnego, spójnego, realistycznego i zrównoważonego budżetu UE na pozostałe lata obecnej perspektywy; jest zdania, że rewizja musi dążyć do zapewnienia równowagi między spełnianiem długoterminowych priorytetów politycznych Unii a reagowaniem na pojawiające się nowe wyzwania; przypomina o swoim zasadniczym stanowisku, zgodnie z którym nowe inicjatywy polityczne nie powinny być finansowane kosztem istniejących unijnych programów i strategii politycznych; podkreśla potrzebę zapewnienia, by budżet UE był bardziej przejrzysty i dostępny dla obywateli Unii, co może pomóc w odbudowaniu ich zaufania do europejskiego projektu;

Ramy szybkich negocjacji w sprawie rewizji WRF

4. przypomina, że obowiązkowa powyborcza rewizja WRF stanowiła jeden z podstawowych wymogów Parlamentu podczas negocjacji dotyczących ustanowienia bieżących ram finansowych; z zadowoleniem przyjmuje zatem decyzję Komisji w sprawie wniosku o rewizję rozporządzenia w sprawie WRF i porozumienia międzyinstytucjonalnego po przeprowadzeniu przeglądu funkcjonowania WRF na lata 2014–2020, zgodnie z art. 2 rozporządzenia w sprawie WRF; wyraża przekonanie, że wniosek ten stanowi dobry punkt wyjścia negocjacji;

5. potwierdza, że jego rezolucja w sprawie WRF z dnia 6 lipca 2016 r. stanowi jego mandat w ramach nadchodzących negocjacji dotyczących WRF, łącznie ze wszystkimi aspektami śródkresowej rewizji WRF, jak również istotnymi elementami dotyczącymi WRF w okresie po 2020 r.;

6. podkreśla konieczność, by wszystkie zmiany uzgodnione podczas tej rewizji zostały niezwłocznie wdrożone i uwzględnione już w budżecie UE na 2017 r.; wzywa Radę do konstruktywnej i szybkiej reakcji na wniosek Komisji oraz do bezzwłocznego udzielenia aktualnej prezydencji mandatu negocjacyjnego; jest gotowy szybko zaangażować się w merytoryczne negocjacje z Radą w sprawie śródkresowej rewizji WRF w ramach postępowania pojednawczego w sprawie budżetu na rok 2017 i na podstawie wspólnie uzgodnionego harmonogramu i konkretnych warunków negocjacji; ubolewa, że w momencie gdy wkrótce ma się rozpocząć budżetowa procedura pojednawcza, Rada wciąż nie jest gotowa rozpocząć negocjacji w sprawie WRF; potwierdza swój zamiar osiągnięcia porozumienia w sprawie obu tych kwestii do końca 2016 r.;

Odpowiedź Parlamentu na wniosek Komisji: dążenie do ambitnego porozumienia w sprawie rewizji WRF

7. przyjmuje w sposób pozytywny zaproponowane zmiany pakietu WRF, w szczególności w zakresie elastyczności; żałuje jednak, że Komisja nie zaproponowała korekty w górę aktualnych pułapów WRF, co stanowiłoby jasne i zrównoważone rozwiązanie w zakresie finansowania szacowanych potrzeb w ramach polityki UE do końca tego okresu; podkreśla stanowisko Parlamentu, zgodnie z którym pułapy w dziale 1a (konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia), 1b (spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna), 3 (bezpieczeństwo i obywatelstwo) oraz 4 (globalny wymiar Europy) są niewystarczające i powinny być skorygowane w górę, jeśli Unia ma stawić czoła wyzwaniom i osiągnąć swoje cele polityczne;

8. przypomina w szczególności apele Parlamentu o pełne zrównoważenie związanych z EFIS cięć dotyczących programu „Horyzont 2020” i instrumentu „Łącząc Europę”, o kontynuowanie inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych ze środkami na tym samym poziomie jak w 2014 i 2015 r. oraz o znaczny wzrost środków dostępnych na walkę z kryzysem migracyjnym i uchodźczym w działach 3 i 4; pozytywnie ocenia ogólny pakiet dodatkowego ukierunkowanego zwiększenia środków zaproponowany przez Komisję, który może być finansowany w ramach marginesów dostępnych do końca tego okresu, ale podkreśla, że wniosek ten nie spełnia oczekiwań Parlamentu w wymienionych dziedzinach;

9. zauważa, że wniosek Komisji dotyczący danych i przewidujący szacunkową kwotę 12,8 mld EUR obejmuje różne elementy; w szczególności podkreśla uzupełnienie programu „Horyzont 2020” i „Łącząc Europę” (0,4 mld EUR na każdy z nich), programu Erasmus+ i COSME (0,2 mld EUR na każdy z nich) i inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych (1 mld EUR), co oznacza w sumie 2,2 mld EUR nowych środków; zauważa, że szereg wniosków ustawodawczych przedstawionych przez Komisję równoległe względem śródkresowej rewizji WRF (rozszerzenie EFIS, Plan inwestycji zewnętrznych wraz z ramami partnerstwa w zakresie współpracy z poszczególnymi krajami pochodzenia lub tranzytu oraz

Środa, 26 października 2016 r.

Wifi4EU) generuje dodatkowe 1,6 mld EUR; przypomina, że podczas prezentowania projektu budżetu na 2017 r. Komisja ujęła już 1,8 mld EUR środków wzmacniających przeznaczonych na migrację oraz zaktualizowała swoje plany finansowe o 2,55 mld EUR w ramach działu 3 w rezultacie trwających procedur ustawodawczych; podkreśla ponadto fakt, że część proponowanych uzupełnień finansowych w działach 1a i 4 zostało już ujętych w liście w sprawie poprawek 1/2017; na koniec zauważa, że dostosowania techniczne puli środków finansowych w obszarze polityki spójności, których wartość wynosi 4,6 mld EUR, wynikają z działań technicznych Komisji oraz zostały już zapewnione w ramach dostosowań technicznych ram finansowych na 2017 r.;

10. wyraża przekonanie, że mobilność młodzieży ma zasadnicze znaczenie w zwiększaniu europejskiej świadomości i tożsamości, w szczególności wobec zagrożeń związanych z populizmem i rozpowszechnianiem nieprawdziwych informacji; uznaje za imperatyw polityczny konieczność dalszego inwestowania w europejską młodzież z budżetu UE; opowiada się za wdrażaniem nowych inicjatyw, takich jak niedawno zaproponowany program „Europejskiej karty Interrail na 18. urodziny”, który przewiduje przyznanie każdemu obywatelowi Unii bezpłatnej karty Interrail na 18. urodziny; wnosi, by w kontekście śródkresowej rewizji WRF zapewnione zostało odpowiednie finansowanie na potrzeby tego wniosku;

11. jest zdecydowany, by rozstrzygnąć w sposób jednoznaczny kwestię budżetowania płatności w ramach instrumentów specjalnych WRF; przypomina o nierozwiązanym konflikcie dotyczącym interpretacji przepisów, który powstał między Komisją i Parlamentem z jednej strony, a Radą z drugiej strony, i który zdominował wszystkie negocjacje budżetowe w obecnych WRF; potwierdza przekonanie, zgodnie z którym środki na płatności wynikające z uruchomienia środków na zobowiązania w ramach instrumentów specjalnych powinny także być liczone poza rocznymi pułapami płatności w WRF; stwierdza, że według analizy i prognozy Komisji obecne pułapy płatności w WRF można utrzymać jedynie wówczas, gdy sprawa zostanie rozwiązana w ten właśnie sposób;

12. wyraża poważne zaniepokojenie obecnymi opóźnieniami we wdrażaniu programów UE w ramach zarządzania dzielonego, co znalazło odzwierciedlenie zwłaszcza w projekcie budżetu korygującego nr 4/2016, który zmniejsza poziom płatności w budżecie na 2016 r. o 7,3 mld EUR; spodziewa się, że takie opóźnienia doprowadzą do poważnego nagromadzenia wniosków o płatność pod koniec obowiązywania obecnych WRF; przypomina, że w roku budżetowym 2015 zobowiązania pozostające do spłaty ponownie osiągnęły wcześniejszy wysoki poziom oraz że kwoty, które mają być finansowane z przyszłych budżetów, wzrosły do 339 mld EUR; jest przekonany, że należy podjąć wszelkie starania, aby uniknąć nagromadzenia zaległości w nieuregulowanych rachunkach i nowego kryzysu płatności, co zaobserwowano podczas poprzedniego okresu; zdecydowanie opowiada się za opracowaniem i uzgodnieniem przez trzy instytucje nowego, wiążącego planu płatności na lata 2016–2020; ponadto uważa, że pełne wykorzystanie łącznego marginesu dla płatności, bez żadnych rocznych limitów, jest bezwzględny warunkiem wstępnym, by sprostać temu wyzwaniu;

13. ponownie podkreśla swoje utrwalone od dawna stanowisko, że ewentualne nadwyżki wynikające z niepełnego wykorzystania budżetu UE lub grywny powinny być ujmowane jako dodatkowe dochody w budżecie UE bez odpowiedniego dostosowywania wkładów opartych na dochodzie narodowym brutto (DNB); ubolewa, że Komisja nie uwzględniła tego aspektu w swoim wniosku o śródkresową rewizję WRF;

14. podkreśla, że przepisy dotyczące elastyczności okazały się kluczowe w pierwszych latach obecnych WRF w celu finansowania działań w odpowiedzi na kryzys migracyjny i uchodźczy oraz nowych inicjatyw politycznych wykraczających poza ścisłe granice pułapów WRF; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie dalszego rozszerzenia zakresu tych przepisów; popiera w szczególności usunięcie ograniczeń pod względem wielkości i zakresu łącznego marginesu na zobowiązania, zgodnie z oczekiwaniem Parlamentu; zauważa, że zaproponowane nowe roczne kwoty instrumentu elastyczności i rezerwy na pomoc nadzwyczajną są zbliżone do rzeczywistych poziomów osiągniętych w 2016 r. z powodu przeniesienia, natomiast Parlament postulował dwukrotny wzrost (odpowiednio 2 mld EUR i 1 mld EUR);

15. podkreśla, że rzeczywiste wykonanie budżetu UE stanowi dla Parlamentu absolutny priorytet; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, aby ponownie udostępnić w budżecie UE umorzone środki wynikające z niewykonania działań, na które te środki były pierwotnie przeznaczone, i podkreśla, że był to jeden z głównych postulatów Parlamentu w rezolucji w sprawie WRF z dnia 6 lipca 2016 r.; podkreśla, że takie umorzenie odpowiada faktycznie środkom, które już zostały zatwierdzone przez władzę budżetową z zamiarem ich wykonania w całości i nie

Środa, 26 października 2016 r.

można zatem uznać ich za nowe lub dodatkowe obciążenia dla skarbow państwa;

16. popiera wniosek Komisji dotyczący utworzenia rezerwy kryzysowej UE jako instrumentu umożliwiającego szybkie reagowanie na kryzysy, jak również na wydarzenia mające poważne skutki humanitarne lub dotyczące bezpieczeństwa; uważa, że uruchomienie tego instrumentu specjalnego w razie kryzysu będzie jasnym i skutecznym rozwiązaniem problemu źródeł dodatkowego finansowania; zgadza się z wnioskiem Komisji, by wykorzystać umorzone środki, ale utrzymuje, że nie może to być jedynym źródłem finansowania tego instrumentu;

17. przypomina podstawową zasadę jednolitości budżetu UE, którą podważa namnażanie funduszy wielonarodowych; zwraca się zatem o szybkie zastosowanie tej zasady, a jednocześnie o umożliwienie Parlamentowi uczestnictwa w niezbędnej kontroli parlamentarnej nad tymi funduszami;

18. uważa, że trwająca rewizja porozumienia międzyinstytucjonalnego stanowi doskonałą okazję do zapewnienia harmonizacji zasad głosowania w sprawie uruchomienia instrumentów specjalnych WRF i dostosowania ich do zasad obowiązujących podczas przyjmowania budżetu ogólnego Unii; wnosi o stosowną zmianę odpowiednich przepisów;

Równoległe wnioski ustawodawcze

19. w pełni popiera zamiar Komisji, by uprościć przepisy finansowe, i uważa, że element ten jest ważną częścią śródkresowej rewizji WRF; odnotowuje w związku z tym wniosek Komisji w sprawie pełnej rewizji rozporządzenia finansowego, jak również zmiany w 15 rozporządzeniach sektorowych; podkreśla, że uproszczenie powinno zmierzać do usprawnienia i racjonalizacji warunków wdrażania dla beneficjentów; zobowiązuje się do prowadzenia prac zmierzających do osiągnięcia pomyślnego rezultatu w tym duchu, w odpowiednim terminie;

20. zauważa, że wnioski ustawodawcze dotyczące rozszerzenia EFIS, zewnętrznego planu inwestycyjnego (uwzględniając ramy partnerstwa w dziedzinie migracji) oraz Wifi4EU, które Komisja przedstawiła w tym samym czasie co wnioski w sprawie śródkresowej rewizji WRF, zostaną rozpatrzone przez Parlament Europejski i Radę zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

Planowanie WRF po 2020 r.

21. zauważa, że śródkresowa rewizja WRF powinna także być początkiem procesu budowania konsensusu prowadzącego do WRF po 2020 r.; podkreśla, że w związku z tym należy podjąć stanowcze zobowiązania, zwłaszcza co do rozwiązania kwestii reformy systemu zasobów własnych, w tym wprowadzenia nowych zasobów własnych, które znacznie zredukują udział wkładów opartych na DNB w budżecie UE, likwidacji wszelkiego rodzaju rabatów, jak również dostosowania czasu obowiązywania WRF do politycznych cykli instytucji;

o

o o

22. wzywa Komisję do przedstawiania władzy budżetowej wszelkich istotnych informacji dotyczących skutków dla budżetu w obecnych WRF wynikających z referendum z dnia 23 czerwca 2016 r. oraz wycofania się Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej bez uszczerbku dla wyniku przyszłych negocjacji między obiema stronami;

23. podkreśla, że pokój i stabilność są podstawowymi wartościami, które muszą być podtrzymywane przez Unię; uważa, że należy chronić porozumienie wielkopiątkowe, które odegrało decydującą rolę w osiągnięciu pokoju i pojednania; podkreśla potrzebę przyjęcia konkretnych środków i programów, aby zapewnić wsparcie dla regionów szczególnie narażonych w przypadku negocjowanego wystąpienia z UE przy powołaniu się na art. 50 traktatu lizbońskiego;

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, pozostałym zainteresowanym instytucjom i organom oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0416

Europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: realizacja priorytetów na rok 2016

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: realizacja priorytetów na rok 2016 (2016/2101(INI))

(2018/C 215/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 121 ust. 2 i art. 136,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 maja 2016 r. w sprawie zaleceń dla poszczególnych krajów na 2016 r. (COM(2016)0321),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 28 i 29 czerwca 2016 r. (EUCO 26/16),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego na rok 2016 ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 kwietnia 2016 r. zatytułowany „Europejski Semestr 2016: Ocena postępów w zakresie reform strukturalnych, zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania oraz wyniki szczegółowych ocen sytuacji na mocy rozporządzenia (UE) nr 1176/2011” (COM(2016)0095),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2016 r. (COM(2015)0690), sprawozdanie Komisji przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania na 2016 r. (COM(2015)0691) i wspólne sprawozdanie o zatrudnieniu (COM(2015)0700), zalecenie Rady w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro (COM(2015)0692) oraz wniosek Komisji z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego utworzenia Programu wspierania reform strukturalnych na lata 2017–2020 (COM(2015)0701),
- uwzględniając sprawozdanie pięciu przewodniczących z dnia 22 czerwca 2015 r. zatytułowane „Dokończenie budowy europejskiej unii gospodarczej i walutowej”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie przeglądu ram zarządzania gospodarczego: sytuacja obecna i wyzwania ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego okresu oceny na potrzeby koordynacji polityki gospodarczej ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 stycznia 2015 r. zatytułowany „Optymalne wykorzystanie elastyczności przewidzianej w obowiązujących postanowieniach paktu stabilności i wzrostu” (COM(2015)0012),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz Inwestycji Strategicznych ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0058.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0238.

⁽³⁾ Dz.U. C 165 E z 11.6.2013, s. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1.

Środa, 26 października 2016 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. zatytułowany „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji Europejskiej z dnia 18 lutego 2015 r. zatytułowaną „Tworzenie unii rynków kapitałowych” (COM(2015)0063),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 czerwca 2015 r. zatytułowany „Sprawiedliwy i skuteczny system opodatkowania przedsiębiorstw w Unii Europejskiej: pięć głównych obszarów działania” (COM(2015)0302),
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 5 lutego 2013 r. ⁽¹⁾ i z dnia 15 września 2016 r. ⁽²⁾ w sprawie poprawy dostępu MSP do finansowania,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego, jak również Komisji Kultury i Edukacji (A8-0309/2016),
- A. mając na uwadze, że według prognozy Komisji z wiosny 2016 r. oczekiwana stopa wzrostu wyniesie w 2016 r. 1,6 % w strefie euro i 1,8 % w UE;
- B. mając na uwadze, że w Europie wciąż występuje poważny deficyt inwestycyjny oraz że potrzebne jest zwiększenie popytu wewnętrznego i skorygowanie zakłóceń równowagi makroekonomicznej przy jednoczesnym dalszym zwiększaniu inwestycji w UE;
- C. mając na uwadze, że ogólnie bezrobocie w UE (zaś w szczególności bezrobocie strukturalne) pozostaje jednym z głównych wyzwań, przed jakimi stoją państwa członkowskie, gdyż jest ono w chwili obecnej bardzo wysokie (10,5 mln długotrwale bezrobotnych w UE); mając na uwadze, że choć dane lekko się poprawiły w porównaniu z poprzednimi latami, stopa bezrobocia ludzi młodych i stopy bezrobocia ogółem na obrzeżach Europy są nadal znacznie wyższe od średniej stopy bezrobocia w całej UE;
- D. mając na uwadze, że spadek cen ropy naftowej oraz powolny wzrost gospodarczy na początku 2016 r. okazały się dodatkowymi czynnikami ściągającym stopę inflacji do poziomów poniżej zera;
- E. mając na uwadze, że rozwój sytuacji politycznej, a mianowicie wynik referendum w Zjednoczonym Królestwie i stosunki z Rosją, oraz niepewność co do rozwoju globalnej sytuacji gospodarczej dodatkowo przyczyniły się do zahamowania inwestycji;
- F. mając na uwadze, że napływ uchodźców do państw członkowskich również zaszkodził inwestycjom w państwach członkowskich;
- G. mając na uwadze, że zalecenia dla państw członkowskich w ramach europejskiego semestru mają taki sam wskaźnik reakcji co jednostronne zalecenia OECD (29 % w porównaniu z 30 % w 2014 r.);
- H. mając na uwadze, że Parlament Europejski w swojej rezolucji w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2016 r. przyjął z zadowoleniem lepszą kombinację polityki budżetowej i monetarnej, podkreślając jednocześnie potrzebę szczególnego skupienia się na strefie euro; ponadto podkreślił w niej potrzebę zwiększenia inwestycji, trwałych reform i odpowiedzialności fiskalnej, aby jeszcze bardziej wspierać wyższe stopy wzrostu gospodarczego i ożywienie gospodarcze w Europie;

Wyzwanie stojące przed Europą w kontekście globalnego spowolnienia gospodarczego

1. zauważa z niepokojem, że gospodarka UE będzie rosła wolniej niż się spodziewano na podstawie europejskiej prognozy gospodarczej z wiosny 2016 r., jako że PKB w strefie euro powinno wzrosnąć do 1,6 %, a w 2017 r. powinno osiągnąć 1,8 %;
2. podkreśla, że wyzwania stojące przed UE są powiązane z pogarszającym się klimatem międzynarodowym, zwlekaniem z trwałymi reformami oraz z rozbieżnościami w wynikach gospodarczych i społecznych w różnych częściach Unii; podkreśla potrzebę zwiększenia wzrostu gospodarczego, spójności, produktywności i konkurencyjności; uważa, że brak trwałych inwestycji i niedociągnięcia w tworzeniu jednolitego rynku pozbawiają UE pełni jej potencjału wzrostu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 22.1.2016, s. 2.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0358.

Środa, 26 października 2016 r.

3. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja skupiła się w swoich zaleceniach dla poszczególnych krajów na 2016 r. na trzech podstawowych priorytetach służących zwiększeniu wzrostu gospodarczego: na wspieraniu inwestycji umożliwiających innowacje, wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy, na realizacji społecznie wyważonych reform strukturalnych oraz na zachęcaniu do odpowiedzialnych finansów publicznych; podkreśla jednak, że Komisja powinna zrobić więcej dla zwiększenia stabilności finansów publicznych zgodnie z zasadami paktu stabilności i wzrostu, w pełni wykorzystując zawarte w nim klauzule elastyczności zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 13 stycznia 2015 r. (COM(2015)0012);

4. dostrzega znaczenie spójności między instrumentami polityki spójności a szerszymi ramami zarządzania gospodarczego w kontekście wspierania starań na rzecz ożywienia gospodarczego koniecznych do osiągnięcia zgodności z zasadami europejskiego semestru; podkreśla jednak, że legitymacja polityki spójności wywodzi się z traktatów oraz że polityka ta jest wyrazem europejskiej solidarności, a jej główne założenie to wzmocnienie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w UE w drodze zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju poszczególnych regionów oraz finansowania inwestycji związanych z celami strategii „Europa 2020” i zbliżenia UE do obywateli; jest zatem zdania, że środki wiążące skuteczność europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych z należytym zarządzaniem gospodarczym powinny być stosowane rozważnie, w sposób wyważony i wyłącznie w ostateczności, a ich efekty powinny być zgłaszane; przypomina ponadto, że stosowanie takich środków powinno zawsze być uzasadnione i przejrzyste oraz że przy ich stosowaniu należy brać pod uwagę uwarunkowania społeczne i gospodarcze danego państwa członkowskiego, tak aby uniknąć ograniczania inwestycji regionalnych i lokalnych, które są absolutnie niezbędne dla gospodarek państw członkowskich, a w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), gdyż maksymalizują wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy oraz pobudzają konkurencyjność i wydajność, zwłaszcza w okresie silnej presji na wydatki publiczne; w odniesieniu do przypadków dwóch państw członkowskich, których dotyczyły decyzje Rady z dnia 12 lipca 2016 r., pociągające za sobą kary w ramach procedury nadmiernego deficytu na podstawie art. 126 ust. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zwraca uwagę na wniosek Komisji z dnia 27 lipca 2016 r. i wydaną w jego następstwie decyzję Rady z dnia 8 sierpnia 2016 r. o odwołaniu kar, które mogły zostać nałożone, po uwzględnieniu uzasadnionych wniosków państw członkowskich, trudnej sytuacji gospodarczej, wysiłków reformatorskich obu państw i ich zobowiązania się do przestrzegania zasad paktu stabilności i wzrostu; uważa w związku z tym, że wniosek, by zawiesić część zobowiązań na rok 2017 dotyczących europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na mocy środków wiążących ich skuteczność z należytym zarządzaniem gospodarczym, powinien uwzględnić stanowisko Parlamentu przedstawione w ramach zorganizowanego dialogu;

5. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja nadal stosuje podejście polegające na ograniczaniu liczby zaleceń, oraz jej wysiłki na rzecz usprawnienia semestru poprzez uwzględnianie przy wyznaczaniu celów politycznych na następne 18 miesięcy przede wszystkim priorytetowych dziedzin o istotnym znaczeniu makroekonomicznym i społecznym; przypomina, że ułatwia to wdrażanie zaleceń w oparciu o kompleksowy i sensowny zbiór istniejących wskaźników gospodarczych i społecznych; podkreśla, że ograniczenie liczby zaleceń powinno również doprowadzić do większego ukierunkowania tematycznego; podkreśla potrzebę zmniejszania różnic gospodarczych między państwami członkowskimi oraz osiągnięcia konwergencji;

6. w pełni wspiera wysiłki na rzecz zapewnienia większej samoodpowiedzialności krajowej przy formułowaniu i wdrażaniu zaleceń dla poszczególnych krajów jako toczącym się procesie reformatorskim; uważa, że w trosce o zwiększenie samoodpowiedzialności krajowej i sprzyjanie wdrażaniu zaleceń dla poszczególnych krajów oraz z uwagi na to, że ponad połowę tych zaleceń muszą wdrażać władze regionalne i lokalne, zalecenia te należy jasno sformułować w oparciu o dobrze zdefiniowane i skonstruowane priorytety na szczeblu europejskim, w stosownych przypadkach z udziałem parlamentów narodowych oraz władz regionalnych i lokalnych; podkreśla, że z uwagi na obecny podział uprawnień i kompetencji w poszczególnych państwach członkowskich wdrażanie zaleceń dla poszczególnych krajów mogłoby zostać udoskonalone przy aktywnym udziale władz lokalnych i regionalnych, i w związku z tym popiera propozycję kodeksu postępowania dotyczącego udziału władz lokalnych i regionalnych w procesie europejskiego semestru, jak zasugerował to Komitet Regionów; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniej kontroli demokratycznej nad krajowymi programami reform w parlamentach narodowych;

7. podkreśla, że długotrwały kryzys gospodarczy w Europie uwidoczniał palącą potrzebę ułatwiania inwestycji w takich obszarach jak edukacja, innowacja, badania i rozwój przy jednoczesnym zwiększaniu konkurencyjności UE poprzez realizację trwałych reform strukturalnych w celu pobudzenia tworzenia wartościowych miejsc pracy oraz poprzez prowadzenie odpowiedzialnej polityki fiskalnej w celu stworzenia lepszego klimatu dla zatrudnienia, przedsiębiorstw (zwłaszcza MŚP) i inwestycji; zauważa wpływ Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych po roku jego funkcjonowania; podkreśla, jak ważne jest zwiększenie absorpcji EFIS w regionach słabiej rozwiniętych i w regionach w okresie przejściowym, oraz podkreśla znaczenie prawdziwie uzupełniającego charakteru tych inwestycji przy jednoczesnym wzmoczeniu wysiłków na rzecz opracowania platform inwestycyjnych, w tym na poziomie regionalnym;

Środa, 26 października 2016 r.

8. podkreśla, że nadal zbyt wysokie stopy bezrobocia, a szczególnie bezrobocia młodzieży, pokazują, iż zdolność tworzenia wartościowych miejsc pracy w kilku państwach członkowskich jest wciąż ograniczona, oraz podkreśla, że potrzebne są dalsze działania, prowadzone w konsultacji z partnerami społecznymi i zgodnie z krajowymi praktykami, aby zwiększyć inwestowanie w umiejętności, sprawić, by rynki pracy bardziej sprzyjały włączeniu społecznemu oraz ograniczyć wykluczenie społeczne i narastające nierówności w dochodach i majątku przy jednoczesnym utrzymaniu należytego zarządzania budżetem; stwierdza, że działania ułatwiające dostęp do finansowania, w szczególności MŚP, są konieczne do efektywnego przeciwdziałania wysokiemu bezrobociu utrzymującemu się w wielu państwach członkowskich;

9. podkreśla, że obecna sytuacja gospodarcza, w której nadwyżka płynności występuje jednocześnie ze stopami procentowymi na zerowej granicy, perspektywami niskiego popytu oraz ograniczonymi inwestycjami i wydatkami gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, wymaga od Komisji zastosowania odświeżonej kombinacji polityki fiskalnej i monetarnej w celu wygenerowania wzrostu; zauważa, że sama polityka monetarna nie wystarcza do pobudzenia wzrostu gospodarczego, gdy brakuje inwestycji i trwałych reform strukturalnych;

Priorytety i cele w zaleceniach na 2016 r.

10. podkreśla zalecenie Komisji pod adresem trzech państw członkowskich, by wyszły z procedury nadmiernego deficytu; zgadza się z Komisją, że znaczne i stałe nadwyżki na rachunkach obrotów bieżących świadczą o potrzebie pobudzenia popytu i inwestycji, w szczególności inwestycji długoterminowych, w celu podjęcia wyzwań, jakie niesie przyszłość w zakresie transportu i komunikacji, gospodarki cyfrowej, edukacji, innowacji i badań naukowych, zmiany klimatu, energii, ochrony środowiska i starzenia się populacji; wzywa Komisję do dalszego zachęcania wszystkich państw członkowskich do prowadzenia odpowiedzialnej i zrównoważonej polityki budżetowej, która leży u podstaw wzrostu i ożywienia gospodarczego, poprzez zwiększenie nacisku na inwestycje i efektywne wydatki publiczne oraz wspieranie społecznie wyważonych reform strukturalnych;

11. zauważa, że dalsze środki są potrzebne, by zwiększyć możliwości finansowania, zwłaszcza dla MŚP, i ograniczyć pożyczki zagrożone w strefie euro zgodnie z prawem UE w celu uzdrowienia bilansów banków i zwiększenia w ten sposób ich zdolności do kredytowania gospodarki realnej; podkreśla znaczenie stopniowego ukończenia i wdrożenia unii bankowej oraz rozwoju unii rynków kapitałowych w celu stworzenia stabilnego środowiska dla inwestycji i wzrostu gospodarczego oraz w celu uniknięcia rozdrobnienia rynku finansowego strefy euro;

12. podkreśla fakt, że inwestycje dotychczas pozostają w tyle i nie przynoszą trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w UE oraz nie przyczyniają się do poprawy otoczenia biznesowego; uważa, że polityce monetarnej powinna towarzyszyć odpowiednia polityka fiskalna – zgodna z zasadami paktu stabilności i wzrostu oraz jego klauzulami elastyczności – zmierzająca do wygenerowania wzrostu gospodarczego w UE; zwraca uwagę, że w ostatnich latach nastąpił silny spadek inwestycji na szczeblu samorządów terytorialnych, lecz że nadal inwestycje te stanowią około 60 % inwestycji publicznych w UE; podkreśla, że instrumenty polityki inwestycyjnej, takie jak EFIS i europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, wymagają odpowiednio skalibrowanego łączenia i komplementarności między nimi w celu zwiększenia wartości dodanej wydatków unijnych poprzez przyciągnięcie dodatkowych środków od inwestorów prywatnych; podkreśla zatem, że przy opracowywaniu danego projektu reform strukturalnych w ramach programu wspierania reform strukturalnych należy zapraszać do udziału władze lokalne i regionalne;

Reakcje polityczne i wnioski

13. podkreśla potrzebę zwiększenia ogólnej zdolności UE do wzrostu, tworzenia i utrzymywania wartościowych miejsc pracy, a tym samym do radzenia sobie z wysokimi stopami bezrobocia poprzez stworzenie ram regulacyjnych sprzyjających wzrostowi gospodarczemu; uważa, że migracja mogłaby odegrać pewną rolę w zrównoważeniu negatywnych skutków starzenia się populacji, co zależy od zdolności państw członkowskich do lepszego wykorzystania umiejętności migrantów i dostosowania systemów zarządzania migracją zarobkową do potrzeb rynku pracy;

14. podkreśla znaczenie systemów edukacji sprzyjających włączeniu społecznemu, które pobudzają innowację i kreatywność oraz rozwijają umiejętności potrzebne na rynku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem kształcenia zawodowego; zauważa, że przy unikaniu równania w dół w zakresie płac i standardów pracy należy utrzymać właściwy kompromis między kosztami gospodarczymi, społecznymi i ludzkimi zgodnie z unijnymi wartościami – solidarnością i pomocniczością, jednocześnie kładąc nacisk na inwestowanie w kapitał ludzki, badania i rozwój, udoskonalanie systemów edukacji i kształcenia zawodowego, w tym kształcenia przez całe życie; uważa, że potrzebne są dobrze zaprojektowane strategie polityczne, aby sprzyjać innowacji, badaniom i rozwojowi w celu wspierania wydajności, generowaniu stałego,

Środa, 26 października 2016 r.

trwałego wzrostu gospodarczego i służenia pomocą w radzeniu sobie z obecnymi wyzwaniami strukturalnymi, a tym samym w celu wypełnienia luki innowacyjności względem innych gospodarek;

15. zwraca się do Komisji o potraktowanie priorytetowo środków zmniejszających przeszkody utrudniające większy napływ inwestycji i wymianę handlową, które istnieją zarówno na poziomie UE z powodu braku jasności co do planowanych strategii, w szczególności w następujących dziedzinach: energetyka, transport, komunikacja i gospodarka cyfrowa; w następstwie przyjęcia unii bankowej zauważa na poziomie krajowym skutki skomplikowanych systemów prawnych, korupcji, braku przejrzystości w sektorze finansowym, przestarzałej biurokracji, nieodpowiedniej cyfryzacji usług publicznych, niewłaściwej alokacji zasobów, obecności barier dla rynku wewnętrznego w sektorze bankowym i w sektorze ubezpieczeń oraz skutki systemów edukacji, które rozmiągają się z wymaganiami rynku pracy i wymaganiami związanymi z urzeczywistnieniem rynku wewnętrznego, dla pożyczek bankowych;

16. ubolewa nad tym, że w kontekście strategii „Europa 2020”, w przypadku której po raz pierwszy walka z ubóstwem była częścią programu UE, cel dotyczący ograniczenia skali ubóstwa w Unii nie zostanie osiągnięty; uważa, że cel dotyczący walki z ubóstwem należy uwzględnić już na etapie opracowywania koncepcji każdej polityki UE;

17. podkreśla, jak ważne jest unikanie nadmiernego klina podatkowego, jako że zbyt wysokie podatki zniechęcają osoby bierne zawodowo, bezrobotne, drugich żywicieli rodziny i osoby nisko uposażone do powrotu na rynek pracy;

18. przyjmuje do wiadomości toczące się między Komisją a państwami członkowskimi dyskusje nad metodą obliczania luki produktowej;

19. zwraca uwagę, że należy dołożyć starań, by znieść pozostałe bariery dla inwestycji w państwach członkowskich i umożliwić bardziej odpowiednią kombinację polityki fiskalnej i monetarnej ukierunkowaną na strategię polityczne sprzyjające trwałemu wzrostowi gospodarczemu, łącznie z rzeczywistym naciskiem na wydatki w dziedzinie badań i rozwoju; uważa, że wsparcie publiczne i prywatne dla instytucji badawczych i placówek szkolnictwa wyższego jest kluczowym czynnikiem zwiększenia konkurencyjności gospodarki europejskiej oraz że słabość lub brak takiej infrastruktury stawia niektóre kraje w bardzo niekorzystnej sytuacji; podkreśla, że nie ma uniwersalnej, idealnej recepty na unijną politykę innowacyjności, lecz że w celu zlikwidowania istniejącej w UE przepaści w zakresie zdolności innowacyjnych należy zalecić wystarczająco zróżnicowane polityki innowacyjności w państwach członkowskich, bazujące na modelowych przykładach osiągniętych sukcesów;

20. przyjmuje z zadowoleniem porozumienie osiągnięte na konferencji klimatycznej w Paryżu (COP21) z grudnia 2015 r. oraz wzywa państwa członkowskie i Komisję do wprowadzenia go w życie;

Udział poszczególnych sektorów w europejskim semestrze na 2016 r.

Polityka zatrudnienia i polityka społeczna

21. uważa, że Rada i Komisja powinny dążyć do tego, aby procesowi konsolidacji budżetowej towarzyszyły środki, które pozwalają ograniczać nierówności, oraz podkreśla, że proces europejskiego semestru powinien pomóc znaleźć rozwiązania dla aktualnych i przyszłych wyzwań społecznych i zapewnić dzięki temu większą wydajność gospodarczą; podkreśla, że inwestycje społeczne w kapitał ludzki muszą stanowić podstawowe działanie uzupełniające, gdyż kapitał ludzki jest jednym z czynników wzrostu, stymulującym konkurencyjność i rozwój; domaga się, aby poważnym reformom strukturalnym proponowanym w zaleceniach dla poszczególnych krajów towarzyszyła ocena skutków społecznych odnosząca się do oddziaływania krótko-, średnio- i długoterminowego, której celem będzie lepsze zrozumienie wpływu społecznego, gospodarczego i skutków dla zatrudnienia, zwłaszcza pod kątem tworzenia nowych miejsc pracy i wzrostu gospodarczego;

22. podkreśla, że bezrobocie, a zwłaszcza bezrobocie młodzieży, pozostaje nadrzędnym problemem społeczeństw europejskich, oraz że według Komisji bezrobocie stale stopniowo maleje, ale pozostaje na poziomie wyższym niż w 2008 r., przy czym w kwietniu 2016 r. bez pracy pozostawało 21,2 mln osób, zaś między poszczególnymi państwami członkowskimi występują pod tym względem ogromne różnice; wskazuje na konieczność jakościowej i ilościowej oceny powstałych miejsc pracy, aby uniknąć wzrostu wskaźnika zatrudnienia będącego tylko skutkiem niepewnych form zatrudnienia lub spadku liczby ludności aktywnej zawodowo; stwierdza, że choć systemy kształcenia i szkolenia zawodowego niektórych państw członkowskich zapewniają wyniki w zakresie przekazywanych umiejętności i wiedzy, nie sprawdzają się jednak w skali międzynarodowej i borykają się z niedoborem wykwalifikowanej siły roboczej, co powoduje

Środa, 26 października 2016 r.

pośrednio, że 39 % przedsiębiorstw wciąż ma problemy ze znalezieniem pracowników o wymaganych umiejętnościach; nalega, aby w zaleceniach dla poszczególnych krajów większy nacisk położono na przezwycięzenie strukturalnego braku równowagi na rynku pracy, w tym bezrobocia długotrwałego i niedopasowania umiejętności oraz podkreśla potrzebę dalszego inwestowania oraz rozwijania systemów kształcenia i szkolenia zawodowego, zapewniających społeczeństwu narzędzia i zdolności w zakresie dostosowania się do zmieniających się wymogów rynku pracy;

23. podkreśla, że w latach 2008–2014 o 4,2 mln zwiększyła się w UE liczba osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym, wynosząca ponad 22 mln (22,3 %); stwierdza, że Komisja oświadczyła, że „większość państw członkowskich nadal odczuwa poważne społeczne skutki kryzysu”; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by podjęły bardziej zdecydowane wysiłki na rzecz ograniczenia ubóstwa, wykluczenia społecznego i narastających nierówności, aby wyeliminować dysproporcje gospodarcze i społeczne między państwami członkowskimi i w obrębie społeczeństw; jest zdania, że walka z ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz zmniejszanie nierówności powinny należeć do priorytetów odzwierciedlonych w zaleceniach dla poszczególnych krajów, ponieważ mają podstawowe znaczenie dla osiągnięcia długotrwałego wzrostu gospodarczego oraz społecznie akceptowalnego tempa wdrożenia;

24. przypomina, że – jak stwierdził Parlament – społecznie odpowiedzialne reformy muszą opierać się na solidarności, integracji, sprawiedliwości społecznej i sprawiedliwym podziale dóbr, czyli modelu, który gwarantuje równość i zabezpieczenie społeczne, chroni najsłabsze grupy społeczne i poprawia poziom życia wszystkich obywateli;

25. jest przekonany, że wzrost gospodarczy powinien gwarantować pozytywne skutki społeczne; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie trzech nowych wskaźników zatrudnienia do tabeli wyników makroekonomicznych; ponawia prośbę, aby były one traktowane tak samo jak już istniejące wskaźniki ekonomiczne, co zagwarantuje lepszą ocenę zakłóceń równowagi wewnętrznej i poprawi skuteczność reform strukturalnych; apeluje w związku z tym – aby zapobiec wybiórczemu stosowaniu wskaźników – o umożliwienie inicjowania dogłębnych analiz, umożliwiające lepsze zrozumienie związku przyczynowo-skutkowego między strategiami politycznymi a działaniami; proponuje wprowadzenie procedury dotyczącej zakłóceń równowagi społecznej przy opracowywaniu zaleceń dla poszczególnych krajów, aby zapobiegać równaniu w dół pod względem standardów społecznych, opierając się na skutecznym wykorzystaniu wskaźników społecznych i wskaźników zatrudnienia w nadzorze makroekonomicznym; jest zdania, że traktowanie tak samo wskaźników zatrudnienia i ekonomicznych powinno iść w parze ze wzrostem znaczenia Rady EPSCO w europejskim semestrze;

26. uważa, że wprowadzenie trzech wskaźników zatrudnienia pokazuje, że europejska strategia zatrudnienia, w tym wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia, odgrywają ważną rolę w procesie zarządzania gospodarką UE, lecz konieczne są dodatkowe wysiłki, zwłaszcza polegające na wprowadzeniu wskaźników społecznych;

27. docenia, że Komisja rozpoczęła prace nad ustanowieniem europejskiego filaru praw socjalnych, ale przypomina, że konieczne jest przedstawienie wyników konsultacji oraz podjęcie dalszych skutecznych kroków, dzięki którym UE zostanie pogłębiona i będzie sprawiedliwsza oraz odegra ważną rolę w rozwiązaniu problemu nierówności; zwraca w tym zakresie uwagę na sprawozdanie pięciu przewodniczących, w którym apelują o większą spójność gospodarczą i społeczną, ale przyznaje, że nie istnieje jedno uniwersalne rozwiązanie; uważa w związku z tym, że każda wspólna polityka powinna być dostosowana do sytuacji w danym państwie członkowskim; uważa, że europejskie działania powinny także uwzględniać nierówności i różnice w dochodach wewnątrz państw członkowskich i nie mogą ograniczać się do działań tylko na rzecz najbardziej potrzebujących;

28. docenia fakt, że w europejskim semestrze kładzie się obecnie większy nacisk na zatrudnienie i sytuację społeczną, jednocześnie szanując uprawnienia państw członkowskich; wzywa je do pilnych działań w celu zapewnienia godnej pracy i płac umożliwiających utrzymanie na minimalnym poziomie, dostęp do odpowiedniego minimalnego dochodu i zabezpieczenia społecznego (które obniżyło już wskaźnik ubóstwa z 26,1 % do 17,2 %) i wysokiej jakości usług publicznych, oraz popiera opracowanie i ustanowienie odpowiedniego zrównoważonego systemu zabezpieczenia społecznego; apeluje do Komisji o udzielenie pomocy państwom członkowskim i wymianę z nimi najlepszych praktyk w celu poprawy zdolności administracyjnych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, co stanowi kluczowe wyzwanie dla podjęcia na nowo długoterminowych inwestycji oraz zapewnienia tworzenia miejsc pracy i trwałego wzrostu;

29. podkreśla, że zapewnienie systemów zabezpieczenia społecznego i zarządzanie nimi podlega kompetencji państw członkowskich, a Unia te działania koordynuje, ale ich nie harmonizuje;

Środa, 26 października 2016 r.

30. uważa, że ustalanie wysokości płac leży w zakresie kompetencji państw członkowskich, co zgodnie z zasadą pomocniczości należy uszanować;

31. odnotowuje spadek stopy bezrobocia wśród młodzieży, wskazuje jednak, że nadal utrzymuje się ono na niewiarygodnie wysokim poziomie, gdyż bez pracy pozostaje w UE ponad 4 mln młodych osób (poniżej 25. roku życia), z czego 2,885 mln w strefie euro; ubolewa, że ponad trzy lata po uruchomieniu Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych wyniki wdrażania gwarancji dla młodzieży są tak nierównomierne, a niekiedy wdrażana jest ona w sposób nieefektywny; wzywa Komisję, by przedstawiła w październiku 2016 r. gruntowną analizę jej wdrożenia, która stanie się podstawą dla kontynuacji programu;

32. przypomina, że w wielu państwach członkowskich świadczenia dla bezrobotnych maleją z roku na rok w wyniku m. in. bezrobocia długotrwałego, przez co rośnie liczba osób znajdujących się poniżej progu ubóstwa i wykluczenia społecznego; apeluje o zagwarantowanie odpowiednich świadczeń dla bezrobotnych, umożliwiających im godne życie, lub o podjęcie działań umożliwiających płynną integrację tych osób na rynku pracy;

33. podkreśla fakt, że brak równowagi w systemach emerytalnych to przede wszystkim konsekwencja bezrobocia, spadku wartości wynagrodzeń i upowszechnienia się niepewnych form zatrudnienia; w związku z tym apeluje o reformy gwarantujące odpowiednie finansowanie dla silnego pierwszego filaru emerytalnego, co zapewni godne emerytury, w każdym razie przynajmniej powyżej progu ubóstwa;

34. przypomina ponownie, że swobodny przepływ osób ma podstawowe znaczenie dla wzmocnienia konwergencji między krajami europejskimi oraz ich integracji;

35. odnotowuje wzrost liczby zaleceń (dla pięciu państw członkowskich) dotyczących systemów dochodu minimalnego; wzywa Komisję – biorąc pod uwagę, że duże nierówności pod względem dochodów są szkodliwe nie tylko dla spójności społecznej, lecz także dla trwałego wzrostu gospodarczego (jak stwierdziły niedawno zarówno MFW, jak i OECD) – by zrealizowała obietnicę zawartą w przemówieniu inauguracyjnym przewodniczącego J.-C. Junckera, dotyczącą zapewnienia odpowiedniego dochodu wszystkim Europejczykom za pomocą europejskich ram minimalnego dochodu, tak aby pokryć podstawowe koszty życiowe przy jednoczesnym poszanowaniu praktyk krajowych i zasady pomocniczości;

36. wyraża zaniepokojenie z powodu wzrostu nierówności w dochodach wynikającego częściowo z nieskutecznych reform rynku pracy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia środków zapewniających poprawę jakości pracy w celu ograniczenia segmentacji rynku pracy wraz ze środkami podnoszącymi płacę minimalną do godziwego poziomu i wzmacniającymi negocjacje zbiorowe oraz pozycję pracowników w systemach kształtowania wynagrodzeń celem zmniejszenia zróżnicowania płac; ostrzega, że w ciągu ostatnich dziesięcioleci zarządy przedsiębiorstw pochłaniały większą część zysków, podczas gdy płace pracowników utrzymywały się na tym samym poziomie lub zostały obniżone; uważa, że to nadmierne zróżnicowanie wynagrodzeń pogłębia nierówności i szkodzi wydajności oraz konkurencyjności przedsiębiorstw;

37. wyraża zaniepokojenie w związku z utrzymującym się wysokim bezrobociem długotrwałym, które w UE dotyka 10,5 mln osób, oraz przypomina, że integracja długotrwałe bezrobotnych na rynku pracy ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania trwałości systemów zabezpieczenia społecznego, a także dla pewności siebie tych osób; dlatego ubolewa nad brakiem działań ze strony państw członkowskich w związku z wdrażaniem zaleceń Rady w sprawie integracji osób długotrwałe bezrobotnych na rynku pracy; ponawia apel do Komisji o wsparcie wysiłków zmierzających do stworzenia sprzyjających integracji możliwości uczenia się przez całe życie dla pracowników i osób poszukujących pracy w każdym wieku oraz o podjęcie w najwcześniejszym możliwym terminie działań mających poprawić dostęp do finansowania UE oraz w miarę możliwości do zmobilizowania dodatkowych zasobów;

38. uważa, że zabezpieczenie społeczne, w tym emerytury i usługi takie jak opieka zdrowotna, opieka nad dziećmi i opieka długoterminowa nadal mają podstawowe znaczenie dla zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, wydłużenia życia zawodowego oraz tworzenia miejsca pracy i ograniczenia nierówności; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wzmocniły strategie polityczne gwarantujące wystarczalność, adekwatność, skuteczność, a także jakość systemów zabezpieczenia społecznego przez cały okres życia, zapewniając godne życie, przeciwdziałając nierównościom i wspierając włączenie społeczne w celu eliminacji ubóstwa, zwłaszcza w odniesieniu do osób wykluczonych z rynku pracy i najsłabszych grup społecznych;

39. przypomina o przeszkodach i barierach, zarówno fizycznych, jak i elektronicznych, które wciąż napotykają osoby niepełnosprawne; oczekuje, że akt w sprawie dostępności dla osób niepełnosprawnych zainicjowany przez Komisję będzie mógł zostać szybko wdrożony i będzie skutecznie koncentrować się na konkretnych działaniach mających na celu ułatwienie włączenia społecznego i dostępu;

Środa, 26 października 2016 r.

Rynek wewnętrzny

40. z zadowoleniem przyjmuje dużą liczbę zaleceń dla poszczególnych krajów wspierających sprawnie funkcjonujący i zintegrowany jednolity rynek, w tym możliwości finansowe i inwestycyjne w celu wsparcia przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, i które pomagają tworzyć miejsca pracy, wspierają administrację elektroniczną, zamówienia publiczne i wzajemne uznawanie, w tym wzajemne uznawanie kwalifikacji; podkreśla, że ich wdrożenie ma kluczowe znaczenie, aby jeśli chcemy odczuć zmiany w tych obszarach polityki stały się odczuwalne; uważa w związku z tym za niezbędne, aby Komisja, w kontekście zaleceń dla poszczególnych krajów, zwróciła szczególną uwagę na wprowadzenie długoterminowych reform mających znaczący wpływ szczególnie w dziedzinie inwestycji społecznych, zatrudnienia i szkoleń;

41. stwierdza, że jednolity rynek jest podstawą gospodarki UE, oraz podkreśla, że lepiej zarządzany, sprzyjający lepszej regulacji i konkurencji, otwarty jednolity rynek stanowi instrument o kluczowym znaczeniu dla wspierania wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i konkurencyjności oraz utrzymania zaufania sektora biznesowego i konsumentów; wzywa w związku z tym Komisję do monitorowania postępów państw członkowskich i przypomina o znaczeniu formalnego włączenia filaru jednolitego rynku do europejskiego semestru, aby umożliwić stałe monitorowanie wskaźników jednolitego rynku pozwalających na systematyczne śledzenie i ocenę postępów państw członkowskich w realizowaniu zaleceń dla poszczególnych krajów;

42. z zadowoleniem przyjmuje determinację Komisji w podejmowaniu problemu braku koordynacji podatkowej w UE, a w szczególności trudności, które napotykają MŚP w wyniku złożoności zróżnicowanych krajowych przepisów dotyczących VAT; apeluje do Komisji o ocenę wykonalności dalszej koordynacji, a w szczególności ocenę możliwości zastosowania uproszczonego podejścia do VAT na jednolitym rynku cyfrowym;

43. potępia wciąż istniejące albo tworzone bariery, które utrudniają sprawnie funkcjonowanie i integrację jednolitego rynku; zwraca uwagę zwłaszcza na niepełną transpozycję i stosowanie dyrektywy usługowej przez wiele państw członkowskich oraz wzywa Komisję do skuteczniejszego egzekwowania od państw członkowskich zaciągniętych przez nie zgodnie z prawem UE zobowiązań; przypomina zobowiązanie Komisji do skorzystania w razie konieczności z postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, aby zagwarantować pełne wdrożenie prawodawstwa dotyczącego jednolitego rynku towarów i usług oraz rynku cyfrowego;

44. przypomina, że u podstaw systemu uznawania kwalifikacji zawodowych leżą zasady wzajemnego zaufania między systemami prawnymi i wzajemnej weryfikacji jakości kwalifikacji; stwierdza, że wymagane są dalsze działania, aby skuteczniej stosować wzajemne uznawanie kwalifikacji zawodowych; podkreśla, że właściwe egzekwowanie przepisów i lepsze stanowienie prawa mają zasadnicze znaczenie w kontekście rozdrobnienia jednolitego rynku, które utrudnia działalność gospodarczą i ogranicza możliwości wyboru konsumenta, i że powinny one obejmować wszystkie sektory biznesu oraz mieć zastosowanie zarówno do obecnego, jak i przyszłego prawodawstwa; z zadowoleniem przyjmuje prowadzone obecnie rozpoznanie uregulowanych kwalifikacji i zawodów, dzięki któremu powstanie interaktywna publiczna baza danych, która może być pomocna państwom członkowskim w przygotowaniu krajowych planów działania;

45. ubolewa, że zalecenia dla poszczególnych krajów nadal wskazują na nieprawidłowości w zamówieniach publicznych, takie jak brak konkurencji i przejrzystości, oraz że 21 państw członkowskich nie w pełni transponowało pakiet ustawodawczy, co prowadzi do zakłóceń na rynku; wzywa Komisję do szybkiego działania, poprzez wszczęcie w razie potrzeby postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, w celu dopilnowania, aby państwa członkowskie wypełniały podjęte zobowiązania prawne; apeluje do Komisji o systematyczne monitorowanie w efektywny i przejrzysty sposób procedur administracyjnych, aby nie nakładały one nieproporcjonalnego obciążenia na przedsiębiorstwa i by nie uniemożliwiały MŚP uczestnictwa w zamówieniach publicznych;

46. wspiera państwa członkowskie w ich dążeniu do modernizacji usług administracji publicznej, zwłaszcza poprzez wprowadzanie administracji elektronicznej, i apeluje o lepszą współpracę transgraniczną, uproszczenie procedur administracyjnych i interoperacyjność administracji publicznych z korzyścią dla wszystkich przedsiębiorstw i obywateli, a także apeluje do Komisji, aby tam, gdzie digitalizacja usług publicznych jest finansowana z unijnego budżetu, zaangażowała się w efektywniejsze monitorowanie odpowiedniego wykorzystywania tych środków;

o

o o

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady, przewodniczącemu Komisji, przewodniczącemu Eurogrupy, prezesowi EBC oraz parlamentom narodowym.

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0417

Tłuszcze trans

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie tłuszczów trans (2016/2637(RSP)) (2018/C 215/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności⁽¹⁾, w szczególności jego art. 30 ust. 7,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2015 r. na temat obecności izomerów trans kwasów tłuszczowych w żywności oraz w ogólnej diecie populacji Unii (COM(2015)0619),
 - uwzględniając raport Wspólnego Centrum Badawczego (JRC) pt. „Trans Fatty acids in Europe: where do we stand? A synthesis of the evidence: 2003-2013” [Izomery trans kwasów tłuszczowych w Europie: aktualna sytuacja. Synteza dowodów: 2003–2013],
 - uwzględniając opinię naukową Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) z 2009 r. z zaleceniem dotyczącym spożycia tłuszczów trans,
 - uwzględniając publikacje WHO pt. „The effectiveness of policies for reducing dietary transfat: a systematic review of the evidence” [Skuteczność polityki na rzecz ograniczenia spożywczych tłuszczów trans: systematyczny przegląd dowodów]⁽²⁾, „Eliminating trans fats in Europe – A policy brief” [Wyeliminowanie tłuszczów trans w Europie – wytyczne polityczne]⁽³⁾ oraz „Effects of trans-fatty acid intake on blood lipids and lipoproteins: a systematic review and meta-regression analysis” [Wpływ spożywania tłuszczów trans na tłuszcze i lipoproteiny zawarte we krwi: przegląd systematyczny i analiza metaregresyjna]⁽⁴⁾,
 - uwzględniając pytania do Rady i Komisji na temat tłuszczów trans (O-000105/2016 – B8-1801/2016 i O-000106/2016 – B8-1802/2016),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że izomery trans kwasów tłuszczowych (tłuszcze trans) to szczególny rodzaj tłuszczów nienasyconych;
- B. mając na uwadze, że chociaż izomery trans kwasów tłuszczowych (tłuszcze trans) naturalnie występują w żywności wytwarzanej z przeżuwaczy, takiej jak produkty mleczne i mięso, w niektórych roślinach i produktach pochodzenia roślinnego (porach, grochu, sałacie, oleju rzepakowym), to znajdują się w sztucznych, częściowo uwodornionych olejach roślinnych (oleje roślinne zmieniane przez dodanie atomów wodoru wykorzystywane do smażenia, pieczenia i w gotowych produktach spożywczych, by wydłużyć ich okres przechowywania);
- C. mając na uwadze, że spożycie tłuszczów trans jest w większości przypadków powiązane ze spożyciem sztucznych, częściowo uwodornionych olejów roślinnych używanych w przemyśle w szerokiej gamie produktów spożywczych i napojów (zarówno w żywności opakowanej, jak i żywności nieopakowanej, takiej jak żywność sprzedawana luzem oraz żywność serwowana przez przedsiębiorstwa świadczące usługi gastronomiczne i żywieniowe);
- D. mając na uwadze, że zgodnie z wnioskami EFSA z 2010 r. tłuszcze trans pochodzące od przeżuwaczy mają podobne oddziaływanie jak przemysłowe tłuszcze trans;

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s.18.

⁽²⁾ Biuletyn WHO 2013; 91:262–269H.

⁽³⁾ http://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0010/288442/Eliminating-trans-fats-in-Europe-A-policy-brief.pdf?ua=1

⁽⁴⁾ <http://apps.who.int/iris/bitstream/10665/246109/1/9789241510608-eng.pdf>

Środa, 26 października 2016 r.

- E. mając na uwadze, że tłuszcz przeżuwaczy zawiera 3-6 % tłuszczów trans;
- F. mając na uwadze, że ogólnie ludzie spożywają bardzo mało tłuszczów trans występujących naturalnie u przeżuwaczy, a według WHO tłuszcze trans naturalnie występujące u przeżuwaczy prawdopodobnie nie stanowią ryzyka dla zdrowia w rzeczywistości występujących obecnie na świecie rodzajach diety ze względu na względnie małe spożycie;
- G. mając na uwadze, że niniejsza rezolucja dotyczy tylko przemysłowych kwasów tłuszczowych;
- H. mając na uwadze, że wiele restauracji i barów szybkiej obsługi używa tłuszczów trans do smażenia głębokiego, ponieważ są one tanie i mogą być wykorzystywane wiele razy w frytkownicach gastronomicznych;
- I. mając na uwadze, że podczas przygotowywania niektórych dań dodaje się dodatkowe tłuszcze trans lub powstają one podczas tych procesów (np. podczas przygotowywania ciastek, ciast, słonych przekąsek, przy smażeniu głębokim);
- J. mając na uwadze, że wykazano związek pomiędzy częstym spożyciem sztucznych, częściowo uwodornionych olei roślinnych a podwyższonym ryzykiem wystąpienia chorób układu krążenia (większy niż dla jakiegokolwiek innego czynnika długoterminowego), bezpłodności, endometriozy, kamieni żółciowych, choroby Alzheimera, cukrzycy, otyłości i niektórych rodzajów raka;
- K. mając na uwadze, że organy europejskie muszą podjąć wszelkie niezbędne środki, aby zwalczać przyczyny otyłości;
- L. mając na uwadze, że wysoka konsumpcja tłuszczów trans zwiększa ryzyko rozwoju choroby niedokrwiennej serca (wyższe ryzyko niż w przypadku innych substancji odżywczych w przeliczeniu na kalorie), na którą według ostrożnych szacunków umiera każdego roku ok. 660 000 osób w UE, co odpowiada ok. 14 % ogólnej śmiertelności;
- M. mając na uwadze, że EFSA zaleca, by „w ramach właściwej diety ograniczyć spożycie tłuszczów trans do minimum”⁽¹⁾;
- N. mając na uwadze, że WHO zaleca bardziej konkretnie, by spożycie tłuszczów trans było mniejsze niż 1 % dziennego zapotrzebowania na energię⁽²⁾;
- O. mając na uwadze, że amerykański Urząd ds. Żywności i Leków (FDA) stwierdził w czerwcu 2015 r., iż częściowo uwodornione oleje nie są „ogólnie uznawane za bezpieczne” do stosowania w żywności przeznaczony dla ludzi;
- P. mając na uwadze, że mimo ograniczonej dostępności ogólnounijnych danych w niedawnym badaniu zawierającym informacje z dziewięciu państw członkowskich stwierdzono, że średnie dzienne spożycie tłuszczów trans wynosi mniej niż 1 % dziennego zapotrzebowania na energię, ale jest wyższe w przypadku niektórych grup społecznych w kilku z tych państw⁽³⁾;
- Q. mając na uwadze, że analiza najnowszych publicznie dostępnych danych potwierdza, iż mimo odnotowanego ograniczenia tłuszczów trans w niektórych artykułach spożywczych, na niektórych unijnych rynkach żywności nadal istnieje wiele produktów o wysokim poziomie tych tłuszczów, tj. powyżej 2 g na 100 g tłuszczu (np. ciastka lub popcorn zawierające 40–50 g tłuszczów trans na 100 g tłuszczu czy żywność nieopakowana, taka jak wyroby piekarskie);
- R. mając na uwadze, że międzynarodowe badania wykazują, iż celem strategii politycznych na rzecz ograniczenia zawartości tłuszczów trans w żywności jest zmniejszenie poziomu tych tłuszczów bez zwiększania całkowitej zawartości tłuszczu; mając na uwadze, że takie działania są realne, możliwe do zrealizowania i mają pozytywny wpływ na zdrowie publiczne;
- S. mając na uwadze, że tylko 1 na 3 konsumentów w UE wie o tłuszczach trans, co wskazuje, że środki dotyczące etykietowania okazały się nieskuteczne oraz że konieczne jest podjęcie działań informacyjnych w systemie edukacji oraz z wykorzystaniem kampanii w mediach;

⁽¹⁾ Dziennik EFSA 2010; 8(3):1461.

⁽²⁾ http://apps.who.int/iris/bitstream/10665/42665/1/WHO_TRS_916.pdf?ua=1 pg89, WHO/FAO sprawozdanie techniczne seria 916.

⁽³⁾ Mouratidou i in. „Trans Fatty acids in Europe: where do we stand?” [Izomery trans kwasów tłuszczowych w Europie: aktualna sytuacja] Wspólne Centrum Badawcze (JRC), raporty naukowe i polityczne 2014 doi:10.2788/1070.

Środa, 26 października 2016 r.

- T. mając na uwadze, że przepisy UE nie regulują kwestii zawartości tłuszczów trans w artykułach spożywczych ani nie wymagają podawania tej informacji na etykietach;
- U. mając na uwadze, że Austria, Dania, Łotwa i Węgry przyjęły przepisy ograniczające zawartość tłuszczów trans w artykułach spożywczych, natomiast większość pozostałych państw członkowskich zdecydowała się na takie środki dobrowolne jak samoregulacja, zalecenia żywieniowe lub kryteria składu określonych tradycyjnych produktów;
- V. mając na uwadze, że istnieją dowody potwierdzające, iż wprowadzone w Danii w 2003 r. ustawowe limity przemysłowych tłuszczów trans, dzięki którym ograniczono ich zawartość w olejach i tłuszczach do 2 %, okazały się sukcesem i przyczyniły się znacząco do zmniejszenia liczby zgonów z powodu chorób układu krążenia ⁽¹⁾;
- W. mając na uwadze, że dla konsumentów jedyną możliwością stwierdzenia, czy dany produkt zawiera tłuszcze trans, jest sprawdzenie listy jego składników pod kątem obecności częściowo uwodornionych olejów; mając na uwadze, że obecne zasady UE mogą skutkować dezorientacją konsumentów co do różnicy między częściowo uwodornionymi olejami (zawierającymi m.in. tłuszcze trans) a całkowicie uwodornionymi olejami (niezawierającymi tłuszczów trans, a tylko nasycone kwasy tłuszczowe), ponieważ rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 zobowiązuje do podawania tych informacji na liście składników żywności opakowanej;
- X. mając na uwadze, że ostatnie badania wykazały, iż osoby o wyższym statusie społeczno-ekonomicznym odżywiają się zdrowiej niż osoby o niższym statusie i że różnice te pogłębiają się podobnie jak nierówności społeczne;
- Y. mając na uwadze, że tłuszcze trans są zazwyczaj stosowane w tańszej żywności, a ponieważ osoby mniej zamożne są bardziej narażone na spożycie tańszej żywności z wyższą zawartością tłuszczów trans, to zwiększa się potencjalne ryzyko pogłębienia nierówności w obszarze zdrowia;
- Z. mając na uwadze, że na szczeblu UE należy podjąć odpowiednie decyzje, aby ograniczyć spożycie przemysłowych tłuszczów trans;
- AA. mając na uwadze, że organizacje zdrowotne, grupy konsumentów, stowarzyszenia pracowników służby zdrowia i przedsiębiorstwa z sektora spożywczego wezwały ⁽²⁾ Komisję do przygotowania wniosku ustawodawczego ograniczającego zawartość przemysłowych tłuszczów trans w żywności do poziomu podobnego do tego, który wyznaczyły władze duńskie (tj. 2 g tłuszczów trans na 100 g tłuszczu);
1. przypomina, że kwestia tłuszczów trans jest priorytetem Parlamentu, i wyraża ponownie zaniepokojenie w związku z zagrożeniami, jakie te tłuszcze stanowią dla zdrowia ludzi;
 2. podkreśla, że Stany Zjednoczone już zapowiedziały, że producenci żywności będą musieli do połowy 2018 r. wyeliminować częściowo uwodornione oleje z produktów sprzedawanych na rynku krajowym w świetle ustaleń z 2015 r., zgodnie z którymi tłuszczy trans ogólnie nie uznaje się za bezpieczne;
 3. przypomina dowody potwierdzające, że ograniczenie tłuszczów trans może przynieść szybkie i wyraźne korzyści zdrowotne; w związku z tym zwraca uwagę na sukces działań wdrożonych w Danii w 2003 r., które umożliwiły ograniczenie zawartości tłuszczów trans w olejach i tłuszczach na szczeblu krajowym do 2 %;
 4. podkreśla, że większa część ludności UE, szczególnie grupy najbardziej narażone, nie wie o tłuszczach trans i ich skutkach dla zdrowia, co może uniemożliwiać podejmowanie świadomych decyzji konsumpcyjnych;
 5. wyraża zaniepokojenie, że grupy najbardziej narażone, w tym słabiej wykształceni obywatele i o niższym statusie społeczno-ekonomicznym oraz dzieci częściej spożywają wiele produktów o wyższej zawartości tłuszczów trans;

⁽¹⁾ J. Brandon i in. „Denmark's policy on artificial trans fat and cardiovascular disease” [Polityka Danii dotycząca przemysłowych tłuszczów trans i chorób układu krążenia], Am J Prev Med 2015.

⁽²⁾ http://www.beuc.eu/publications/open_letter_industrially_produced_tfas_freeu.pdf

Środa, 26 października 2016 r.

6. stwierdza, że wydaje się, iż celem wszystkich istniejących strategii na rzecz ograniczenia tłuszczów trans jest znaczące obniżenie poziomu tych tłuszczów w żywności, a także wyraża ubolewanie z powodu braku ujednoliconego unijnego podejścia do tłuszczów trans; podkreśla, że indywidualne działania państw członkowskich doprowadzą do powstania mozaiki uregulowań, co mogłoby mieć różne skutki dla zdrowia w poszczególnych państwach, a także mogłoby utrudnić sprawne funkcjonowanie jednolitego rynku oraz innowacje w przemyśle spożywczym;
7. uważa zatem, że działań nie można podejmować wyłącznie na poziomie krajowym i że konieczne są środki UE w celu znaczącego ograniczenia spożycia tłuszczów trans;
8. zwraca uwagę, że zgodnie z WHO ⁽¹⁾ efektywne wdrożenie polityki etykietowania tłuszczów trans może być najbardziej kosztowne, natomiast w krajach, które wdrożyły zakaz stosowania tłuszczów trans, finansowe skutki zakazu były minimalne ze względu na niskie koszty wdrażania i monitorowania;
9. jest zdania, że obowiązkowe podawanie informacji o tłuszczach trans na etykietach jest ważnym, ale mniej skutecznym narzędziem obniżania ich spożycia przez obywateli europejskich niż obowiązkowe limity z uwagi na brak wiedzy konsumentów na temat niekorzystnego wpływu tłuszczów trans na zdrowie;
10. zaznacza tutaj ponadto, że strategia podawania na etykietach informacji o tłuszczach trans dotyczy jedynie niektórych środków spożywczych i nie obejmuje żywności nieopakowanej ani żywności w restauracjach;
11. wzywa Komisję, by jak najszybciej ustanowiła obowiązkowe limity UE przemysłowych tłuszczów trans w żywności (jako składnik i jako produkt końcowy) w celu ograniczenia ich spożycia przez wszystkie grupy społeczne;
12. domaga się przedłożenia takiego wniosku w ciągu dwóch lat;
13. domaga się, aby takiej propozycji towarzyszyła ocena skutków obejmująca koszty zmian sektorowych wynikające z wprowadzenia obowiązkowego limitu, a także potencjalne ryzyko przeniesienia tych kosztów na konsumentów;
14. zauważa tutaj zapowiedź Komisji, że przeprowadzi ona szczegółową ocenę skutków w celu ustalenia kosztów i korzyści różnych rozwiązań dotyczących wartości granicznych, i zwraca się do Komisji, by zwróciła szczególną uwagę na ich wpływ na MŚP;
15. wzywa przemysł spożywczy do preferowania alternatywnych rozwiązań zgodnych z normami w zakresie zdrowia i środowiska, takich jak używanie ulepszonych olejów, nowe metody modyfikacji tłuszczów lub połączenie składników zastępujących tłuszcze trans (błonnik, celuloza, skrobia, mieszanki białkowe itp.);
16. ponadto apeluje do Komisji o współpracę z państwami członkowskimi na rzecz zwiększenia wiedzy obywateli na temat prawidłowej diety, zachęcania konsumentów do podejmowania zdrowszych wyborów w odniesieniu do żywności oraz umożliwienia im dokonywania takich wyborów oraz na rzecz współdziałania z przemysłem i zachęcania go do wytwarzania zdrowszych produktów;
17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ „Eliminating trans fats in Europe: A policy brief” [Eliminacja tłuszczów trans w Europie. Przegląd polityki], s. 6.

Czwartek, 27 października 2016 r.

P8_TA(2016)0422

Sytuacja w północnym Iraku i Mosulu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji w północnym Iraku i Mosulu (2016/2956(RSP))

(2018/C 215/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie sytuacji w Iraku⁽¹⁾, z dnia 18 września 2014 r. w sprawie sytuacji w Iraku i Syrii oraz ofensywy Państwa Islamskiego, w tym prześladowań mniejszości⁽²⁾, z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie kryzysu humanitarnego w Iraku i Syrii, w szczególności w kontekście Państwa Islamskiego⁽³⁾, z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie ostatnich ataków i uprowadzeń dokonanych przez Państwo Islamskie/Daisz na Bliskim Wschodzie, zwłaszcza wobec Asyryjczyków⁽⁴⁾, oraz z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez tzw. „ISIS/Daisz”⁽⁵⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 23 maja 2016 r. w sprawie regionalnej strategii UE dotyczącej Syrii i Iraku oraz zagrożeń ze strony Daisz, z dnia 14 grudnia 2015 r. w sprawie Iraku, z dnia 16 marca 2015 r. w sprawie regionalnej strategii UE dotyczącej Syrii i Iraku oraz zagrożeń ze strony ISIL/Daisz, z dnia 20 października 2014 r. w sprawie kryzysu związanego z ISIL/Daisz w Syrii i Iraku, z dnia 30 sierpnia 2014 r. w sprawie Iraku i Syrii, z dnia 14 kwietnia 2014 r. i 12 października 2015 r. w sprawie Syrii oraz z dnia 15 sierpnia 2014 r. w sprawie Iraku,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Iraku i Syrii,
- uwzględniając rezolucję nr 2091 (2016) w sprawie zagranicznych bojowników w Syrii i Iraku, przyjętą przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w dniu 27 stycznia 2016 r.,
- uwzględniając posiedzenie ministerialne poświęcone stabilizacji sytuacji w Mosulu, na którym spotkały się 22 kraje, ONZ, UE oraz Liga Arabska pod wspólnym przewodnictwem Francji i Iraku, a które odbyło się w Paryżu w dniu 20 października 2016 r. w celu sporządzenia planu ochrony ludności cywilnej, rozdziału pomocy, a także zajęcia się kwestiami zarządzania obszarami wyzwolonymi z rąk ISIS/Daisz,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego z 1998 r. i zawarte w nim postanowienia o jurysdykcji w odniesieniu do ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych i zbrodni agresji,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że armia iracka przy wsparciu światowej koalicji przeciwko ISIS/Daisz, oddziałów Peshmergów Regionalnego Rządu Kurdystanu oraz sił powszechnej mobilizacji rozpoczęła operację wyzwolenia z rąk ISIS/Daisz Mosulu, czyli drugiego co do wielkości miasta w Iraku, a także wielu miast i wsi położonych w tzw. korytarzu mosulskim;
- B. mając na uwadze, że ISIS/Daisz narzucił w Mosulu drakońskie prawa; mając na uwadze, że mieszkańcy, którym udało się uciec, opowiadają o ludziach umierających z głodu i rozpaczliwie oczekujących wyzwolenia;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0171.

⁽²⁾ Dz.U. C 234 z 28.6.2016, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. C 310 z 25.8.2016, s. 35.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 316 z 30.8.2016, s. 113.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0051.

Czwartek, 27 października 2016 r.

- C. mając na uwadze, że równina Niniwy, Tal Afar i Sindżar, a także cały ten region to odwieczna ojczyzna chrześcijan (Chaldejczyków, syrokatolików i Asyryjczyków), jazydów, arabskich sunnitów i szyitów, Kurdów, Szabaków, Turkmenów, jarsanitów i sabejskich mandejczyków oraz innych wspólnot, które od stuleci zamieszkiwały ten obszar w duchu powszechnego pluralizmu, stabilności i współpracy między społecznościami mimo okresów zewnętrznej przemocy i prześladowań, aż do początku tego wieku i zajęcia znacznej części regionu przez ISIS/Daisz w 2014 r.;
- D. mając na uwadze, że Mosul to wieloetniczne miasto, w którym będący większością arabscy sunnici pokojowo współżyją z Chaldejczykami, syrokatolikami, Asyryjczykami, Kurdami, jazydami, Szabakami, jarsanitami i Turkmenami (szyitami i sunnitami); mając na uwadze, że historycznie również obszary wokół miasta charakteryzuje różnorodność etniczna i religijna: równinę Niniwy zamieszkiwały skupiska chrześcijan, w okolicach gór Sindżar mieszkali jazydzi, a w Tall Afarze – turkmeńscy muzułmanie; mając na uwadze, że liczba chrześcijan w Iraku wynosiła w 2003 r. ponad 1,5 mln osób, ale od tamtej pory spadła do 200–350 tys. osób, z których wiele żyje dziś w ubóstwie; mając na uwadze, że obecność chrześcijan i innych mniejszości w Iraku miała tradycyjnie duże znaczenie społeczne, ponieważ wnosili oni istotny wkład w stabilność polityczną, a także mając na uwadze, że zniknięcie tych mniejszości z regionu będzie prowadzić do dalszej destabilizacji;
- E. mając na uwadze, że w dniu 4 lutego 2016 r. Parlament Europejski uznał, iż ISIS/Daisz dopuszcza się ludobójstwa na chrześcijanach, jazydach i innych mniejszościach wyznaniowych i etnicznych, a następnie również Rada Europy, Departament Stanu USA, Kongres USA, parlament Zjednoczonego Królestwa, parlament Australii oraz inne państwa i instytucje uznały, że okrucieństwa ISIS/Daisz przeciwko mniejszościom religijnym i etnicznym w Iraku obejmują zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo;
- F. mając na uwadze, że zdaniem Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) od 2014 r. z powodu wojny wysiedlonych zostało około 3,3 mln Irakijczyków, a ponad 1,5 mln osób stoi wobec bezpośredniej groźby wysiedlenia z Mosulu w wyniku operacji odbijania tego obszaru;
- G. mając na uwadze, że UNHCR otworzyło pięć obozów i może przyjąć 45 tys. osób uciekających z Mosulu i okolic, a planuje otworenie w najbliższych tygodniach w sumie jedenastu obozów dla 120 tys. osób, pod warunkiem że możliwe będzie znalezienie bezpiecznych obszarów z dala od linii frontu; mając na uwadze, że do budżetu UNHCR na działania wokół Mosulu przekazano jak dotąd nieco ponad 38 % przewidzianych środków; mając na uwadze, że środki finansowe potrzebne są nie tylko na przygotowania, ale również do zajęcia się problemem powszechnych przesiedleń, który może utrzymywać się przez całą zimę;
- H. mając na uwadze, że wszystkim osobom zmuszonym do opuszczenia domów lub przymusowo wysiedlonym należy zapewnić niezbędne warunki bezpieczeństwa, by osoby te mogły jak najszybciej skorzystać z prawa do powrotu;
- I. mając na uwadze, że w dniu 18 października 2016 r. w Brukseli po raz drugi zebrała się Rada Współpracy działająca na podstawie umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Irakiem (UPIW), aby omówić najbardziej palące kwestie humanitarne i stabilizacyjne; mając na uwadze, że do tej pory UE przekazała Irakowi pomoc humanitarną na kwotę 134 mln EUR, w tym 50 mln dla Mosulu;
- J. mając na uwadze, że należy zapewnić bezpieczeństwo wszystkim społecznościom, w tym Chaldejczykom, syrokatolikom i Asyryjczykom oraz innym zagrożonym wspólnotom na równinie Niniwy;
- K. mając na uwadze, że art. 2 konstytucji Iraku „gwarantuje pełne religijne prawa wszystkich obywateli do wolności wyznania i praktykowania religii”;
- L. mając na uwadze, że art. 125 konstytucji Iraku gwarantuje „administracyjne, polityczne, kulturalne i edukacyjne prawa poszczególnym narodowościom, takim jak Turkmeni, Chaldejczycy i Asyryjczycy, a także wszystkim innym grupom społecznym”; mając na uwadze, że iracki premier Hajdar al-Abadi oświadczył w dniu 15 kwietnia 2015 r.: „Jeśli nie przeprowadzimy decentralizacji, dojdzie do rozpadu kraju. Według mnie nie ma ograniczeń dla decentralizacji”;

Czwartek, 27 października 2016 r.

M. mając na uwadze, że maksymalna autonomia i ochrona bezpieczeństwa społeczności żyjących na równinie Niniwy, w Tal Afarze i Sindżarze w ramach federalnej Republiki Iraku oznaczałaby przywrócenie i ochronę podstawowych praw człowieka, w tym praw własności, dla pierwotnych mieszkańców tego regionu;

1. zdecydowanie popiera rozpoczętą w Iraku operację uwalniania Mosulu z rąk ISIS/Daisz; postrzega tę operację jako decydujący element prowadzonych obecnie światowych działań zmierzających do trwałego pokonania ISIS/Daisz; ufa, że Irak zwycięży w tej walce ze wspólnym wrogiem oraz uwolni Mosul i inne części kraju od obecności ISIS/Daisz;

2. ponownie wyraża pełne poparcie dla niezależności, integralności terytorialnej i suwerenności Iraku oraz jego prawa do podejmowania działań niezbędnych do ich ochrony;

3. wyraża zaniepokojenie z powodu niedawnych napięć między podmiotami z tego regionu; wzywa do pełnego poszanowania integralności terytorialnej i suwerenności Iraku oraz do niepodejmowania działań zbrojnych w Iraku bez zgody rządu irackiego; podkreśla znaczenie wspierania dialogu między Irakiem a innymi krajami w regionie w celu zwiększenia bezpieczeństwa na Bliskim Wschodzie;

4. przypomina, że władze Iraku muszą podjąć konkretne działania w celu ochrony cywilów podczas walk, w tym przez zapewnienie skutecznego dowodzenia milicją oraz kontroli nad nią, a także przez zastosowanie wszelkich możliwych środków ostrożności, aby uniknąć ofiar wśród cywilów oraz naruszeń praw człowieka w czasie szturmów; podkreśla, że siły obecne na miejscu muszą w trakcie prowadzonych operacji przestrzegać międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego;

5. wyraża poparcie dla Republiki Iraku i jej obywateli w odniesieniu do uznania politycznie, społecznie i gospodarczo zrównoważonej prowincji na równinie Niniwy, w Tal Afarze i Sindżarze, zgodnie z wolą uzyskania autonomii regionalnej pełnoprawnie wyrażoną przez pierwotnych mieszkańców tego obszaru;

6. podkreśla, że prawo powrotu do ojczyzny przesiedlonych mieszkańców równiny Niniwy, Tal Afaru i Sindżaru – z których wielu przesiedlono w obrębie Iraku – powinno być priorytetem polityki rządu irackiego przy wsparciu UE, w tym jej państw członkowskich, oraz wspólnoty międzynarodowej; podkreśla, że przy wsparciu rządu Iraku i Regionalnego Rządu Kurdystanu należy przywrócić tym ludziom pełnię podstawowych praw człowieka, w tym praw własności, które powinny mieć pierwszeństwo przed wszelkimi roszczeniami własnościowymi innych stron;

7. podkreśla, że historyczne społeczności równiny Niniwy, Tal Afaru i Sindżaru – chrześcijanie (Chaldejczycy, syrokatolicy i Asyryjczycy), jazydzi, Turkmeni i inni – mają prawo do ochrony, bezpieczeństwa i autonomii regionalnej w ramach federalnej struktury Republiki Iraku;

8. zdecydowanie potępia akty przemocy i masowe egzekucje wciąż dokonywane w Iraku przez ISIS/Daisz; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu nieprzerwanego napływających doniesień, że podczas trwających wojskowych operacji wyzwalania prowadzonych w północnym Iraku ISIS/Daisz wykorzystuje dzieci, osoby starsze, kobiety i osoby słabe jako żywe tarcze;

9. odnotowuje alarmujące apele koordynatora ONZ ds. pomocy humanitarnej dotyczące braku odpowiednich funduszy w obliczu nadzwyczajnej sytuacji humanitarnej na niespotykaną skalę, mogącej wystąpić w wyniku ofensywy w Mosulu; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE w Iraku, w szczególności przekazaną dotychczas pomoc humanitarną, a także usuwanie improwizowanych urządzeń wybuchowych (IED), co będzie konieczne, aby umożliwić szybki powrót uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych; niemniej jednak pilnie wzywa UE i państwa członkowskie do zintensyfikowania wysiłków na rzecz stabilizacji na wyzwolonych obszarach;

10. wzywa rząd Iraku oraz jego partnerów międzynarodowych, by priorytetowo potraktowali pokojowe rozwiązanie kwestii spornych granic wewnętrznych Republiki Iraku;

11. wzywa wszystkie strony konfliktu do przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego w trakcie działań wojennych i po ich zakończeniu oraz do przestrzegania w czasie trwania konfliktu zasady proporcjonalności, zasady rozróżniania celów cywilnych i wojskowych oraz zasady ostrożności; apeluje do wszystkich stron konfliktu, aby otworzyły korytarze humanitarne w celu umożliwienia ludności cywilnej ucieczki ze strefy konfliktu i udzielenia jej pomocy w tej ucieczce, nie dopuściły do uwięzienia cywilów w Mosulu i do wykorzystania ich przez ISIS/Daisz jako żywych tarcz, zapewniły bezpieczeństwo i dostęp do pomocy humanitarnej oraz zagwarantowały ludności cywilnej pomoc i ochronę

Czwartek, 27 października 2016 r.

podczas kontroli bezpieczeństwa zgodnie ze standardami krajowymi i międzynarodowymi, zwłaszcza w celu nierozdzielania rodzin i nienarażania dzieci na niebezpieczeństwo, a także apeluje o stworzenie mechanizmu ONZ przewidującego monitorowanie przez strony trzecie; wzywa w szczególności, aby zastosowano wszelkie środki ostrożności niezbędne do zapewnienia dzieciom i ich rodzinom ochrony przed bombardowaniami oraz aby ograniczono do minimum liczbę ofiar śmiertelnych i zapewniono ochronę infrastruktury cywilnej, w szczególności szkół i szpitali;

12. wzywa wszystkie podmioty walczące z ISIS/Daisz w Republice Iraku do podjęcia trwałej, długofalowej i niewykluczającej nikogo współpracy politycznej i dialogu, by położyć podwaliny pod Irak wolny od ruchów radykalnych i ekstremistycznych; wzywa UE i jej państwa członkowskie, globalną koalicję przeciwko ISIL, społeczność międzynarodową i podmioty międzynarodowe do współpracy z krajowym rządem Republiki Iraku i rządami regionalnymi w celu zagwarantowania trwałego bezpieczeństwa na równinie Niniwy, w Tal Afarze i Sindżarze;

13. wzywa Unię Europejską, ONZ i całą społeczność międzynarodową do współpracy z krajowym rządem Republiki Iraku i rządami regionalnymi w celu nadzorowania reintegracji wszystkich przesiedlonych Irakijczyków oraz mniejszości etnicznych i religijnych;

14. wzywa ESDZ, państwa członkowskie i społeczność międzynarodową do udzielenia wsparcia praktycznego i dyplomatycznego na rzecz stworzenia w regionie po zakończeniu konfliktu trwałej struktury sprzyjającej integracji, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości stworzenia autonomicznej prowincji obejmującej równinę Niniwy, Sindżar i Tal Afar, politycznie reprezentowanej przez pierwotnych mieszkańców tego regionu; ponownie podkreśla znaczenie zaangażowania religijnych organizacji humanitarnych w skoordynowane działania humanitarne, zwłaszcza na rzecz przesiedlonych mniejszości etnicznych i religijnych;

15. zachęca UE i jej państwa członkowskie oraz społeczność międzynarodową do zaoferowania rządowi Iraku pomocy technicznej we wdrażaniu decyzji o utworzeniu prowincji równiny Niniwy zgodnie z decyzją gabinetu z dnia 21 stycznia 2014 r. oraz w dalszej decentralizacji – polegającej na ustanowieniu prowincji również w Tal Afarze i Sindżarze – i wspieraniu nowej administracji prowincji, aby w pełni rozwinęła swój potencjał;

16. wzywa ESDZ, aby po wyzwoleniu zaoferował pomoc w negocjacjach z Regionalnym Rządem Kurdystanu i rządem Iraku, aby zapewnić mniejszościom etnicznym w regionie, zwłaszcza chrześcijanom (Chaldejczykom, syrokatolikom i Asyryjczykom), jazydom, Turkmenom, Szabakom i jarsanitom, należne im prawa i włączenie do nowej struktury administracyjnej, by zapobiec wybuchowi kolejnych konfliktów;

17. zachęca państwa członkowskie UE, by we współpracy z rządem irackim do wykazu służb upoważnionych do otrzymywania pomocy dopisały też lokalne siły bezpieczeństwa; uważa, że lokalne siły bezpieczeństwa powinny obejmować miejscowe służby zaangażowane w ochronę najsłabszych mniejszości etnicznych i religijnych na równinie Niniwy, w Tal Afarze, Sindżarze i w innych miejscach przed zagrożeniem ze strony salafizmu dżihadystycznego;

18. przypomina, że ratowanie życia cywilów i przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego jest zasadniczym fundamentem politycznym pojednania i rozwoju, jedynym sposobem na pokonanie nienawiści i podziałów, oraz że nie należy podsycać dalszych napięć między społecznościami i położyć fundament pod stabilny i dobrze prosperujący Irak;

19. apeluje do koalicji wojskowej pod przywództwem Iraku, aby – w celu zapewnienia możliwości rozliczenia winnych – zastosowała wszelkie środki niezbędne do zachowania dowodów zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości popełnionych przez ISIS/Daisz;

20. podkreśla kluczowe znaczenie terminowego i skutecznego zapewnienia bezpieczeństwa przez tworzenie naprawdę bezpiecznych dróg, na których można trwale zapewnić ochronę, w tym przez rozminowanie, a także przywrócenie praworządności i podstawowych usług – takich jak opieka zdrowotna, zaopatrzenie w energię elektryczną i edukacja – na wyzwolonych obszarach; ostrzega, że brak podstawowych usług, bezpieczeństwa i długoterminowej strategii pokonania głębokich przyczyn konfliktu, a także brak działań na rzecz spójności społecznej może doprowadzić do ponownego pojawienia się sił ekstremistycznych; w związku z tym wzywa do aktywnego udzielania pomocy humanitarnej i do utworzenia sieci współpracy na rzecz rozwoju w celu zagwarantowania stałego dopływu pomocy, począwszy od kwestii humanitarnych, a skończywszy na stabilizacji, odporności i rozwoju Iraku;

Czwartek, 27 października 2016 r.

21. podkreśla znaczenie Mosulu dla całego Iraku i wzywa do zapewnienia mniejszościom reprezentacji w nowej administracji Mosulu; podkreśla, że mniejszości etniczne i religijne mają uzasadnione prawo do udziału w polityce i do odzyskania praw własności; wzywa do pokojowego współistnienia i do pełnego poszanowania praw poszczególnych mniejszości religijnych i etnicznych, które przez wieki licznie zamieszkiwały dane tereny i żyły pokojowo obok siebie, szczególnie jazydów w górach Sindżar, Chaldejczyków, syrokatolików i Asyryjczyków na równinie Niniwy, Turkmenów w Tal Afarze i w częściach prowincji Kirkuk, a także wzywa do zastosowania środków gwarantujących bezpieczny powrót przesiedlonych uchodźców;
 22. wzywa rząd Iraku, aby przy wsparciu ze strony UE i jej państw członkowskich zapewnił środki potrzebne do rozminowania obszarów wcześniej okupowanych przez ISIS/Daisz oraz współpracował z lokalnymi radami reprezentującymi mniejszości, aby zagwarantować sprawną koordynację i uniknąć opóźnień, które uniemożliwiłyby powrót uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych;
 23. podkreśla, że również po wyzwoleniu Mosulu należy kontynuować walkę z dalszym rozprzestrzenianiem się w regionie i poza nim ideologii islamistyczno-dżihadystycznej, w tym dżihadyzmu salafickiego, który służy za teologiczną i polityczną pożywkę dla zbrodni ISIS/Daisz; wzywa państwa członkowskie UE, aby wywierały naciski zmierzające do skierowania do Międzynarodowego Trybunału Karnego zbrodni ludobójstwa, zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości popełnionych przez ISIS/Daisz w Iraku, Syrii, Libii i innych krajach;
 24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE do spraw praw człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządowi i Radzie Reprezentantów Iraku, Regionalnemu Rządowi Kurdystanu i sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.
-

Czwartek, 27 października 2016 r.

P8_TA(2016)0423

Sytuacja dziennikarzy w Turcji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji dziennikarzy w Turcji (2016/2935(RSP))

(2018/C 215/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Turcji, w szczególności rezolucję z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie wolności słowa w Turcji – niedawne aresztowania dziennikarzy i dyrektorów mediów oraz systematyczne wywieranie nacisków na media ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sprawozdania za 2015 r. w sprawie Turcji ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji za rok 2015 r. w sprawie Turcji, opublikowane dnia 10 listopada 2015 r. (SWD (2015)0216),
 - uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie sytuacji w Turcji wydane dnia 16 lipca 2016 r. przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini oraz komisarza do spraw europejskiej polityki sąsiedztwa i negocjacji w sprawie rozszerzenia Johannes Hahna,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Turcji z dnia 18 lipca 2016 r.,
 - uwzględniając oświadczenie w sprawie ogłoszenia stanu wyjątkowego w Turcji wydane dnia 21 lipca 2016 r. przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini oraz komisarza Johannes Hahna,
 - uwzględniając dialog polityczny na wysokim szczeblu między UE a Turcją z dnia 9 września 2016 r.,
 - uwzględniając fakt, że poszanowanie praworządności, w tym wolności wypowiedzi, to jedna z podstawowych wartości UE,
 - uwzględniając prawo do wolności wypowiedzi zapisane w europejskiej konwencji praw człowieka i w Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych, których Turcja jest stroną,
 - uwzględniając zalecenia zawarte w opinii w sprawie artykułów 216, 299, 301 i 314 tureckiego kodeksu karnego, przyjęte przez Komisję Wenecką podczas jej 106. posiedzenia plenarnego (Wenecja, w dniach 11–12 marca 2016 r.),
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 15 lipca 2016 r. w Turcji miała miejsce próba zamachu stanu, w trakcie której zginęło ponad 250 osób, a ponad 2 100 osób odniosło obrażenia;
- B. mając na uwadze znaczenie obrony demokracji przy pełnym zaangażowaniu na rzecz praw człowieka i praworządności, a także znaczenie współpracy między UE, Radą Europy i Turcją w tym względzie; mając na uwadze, że Turcja jest kluczowym partnerem Unii Europejskiej;
- C. mając na uwadze, że według Europejskiej Federacji Dziennikarzy i Stowarzyszenia Dziennikarzy Tureckich po próbie zamachu stanu z dnia 15 lipca 2016 r. turecka policja aresztowała co najmniej 99 dziennikarzy i pisarzy, którym dotychczas nie przedstawiono żadnych zarzutów, przy czym liczba pracowników mediów zatrzymanych pod zarzutami prawdopodobnie związanymi z korzystaniem przez nich z prawa do wolności wypowiedzi wynosiła na dzień 20 października 2016 r. co najmniej 130; mając na uwadze, że zwolniono 64 spośród dziennikarzy aresztowanych po 15 lipca 2016 r.; mając na uwadze, że uwięzionym dziennikarzom odmówiono prawa dostępu do adwokata, są oni przetrzymywani w nieludzkich warunkach, grozi się im i są źle traktowani; mając na uwadze, że formułowane są

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 z 18.8.2016, s. 45.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0133.

Czwartek, 27 października 2016 r.

- twierdzenia, iż współredaktorzy naczelni zamkniętego dziennika *Özgür Gündem* Bilir Kaya i Inan Kizilkaya byli w więzieniu torturowani;
- D. mając na uwadze, że jeszcze przed nieudaną próbą zamachu stanu nakładano restrykcje na media i wywierano presję na dziennikarzy; mając na uwadze, że według Komitetu Obrony Dziennikarzy po próbie zamachu stanu władze Turcji zamknęły biura ponad 100 nadawców, gazet, czasopism, wydawców i dystrybutorów, pozbawiając pracy ponad 2 300 dziennikarzy i pracowników mediów; mając na uwadze, że co najmniej 330 dziennikarzom odebrano legitymacje prasowe;
- E. mając na uwadze, że wśród zatrzymanych dziennikarzy znajdują się m.in. znana pisarka Asli Erdogan, która była także członkinią organu doradczego i felietonistką obecnie zamkniętego dziennika kurdyjskiego *Özgür Gündem*, nauczyciel akademicki i felietonista Mehmet Altan oraz jego brat Ahmet Altan, pisarz i były redaktor tygodnika *Taraf*;
- F. mając na uwadze, że według Human Rights Watch wiele z tych postępowań podjęto mimo braku jakichkolwiek dowodów na udział osób oskarżonych w nieudanym zamachu; mając na uwadze, że należy zapewnić prawo do rzetelnego procesu sądowego, oraz mając na uwadze, że postępowanie wymiaru sprawiedliwości w sprawach związanych z mediami charakteryzuje się brakiem bezstronności i niezależności;
1. zdecydowanie potępia próbę zamachu stanu w Turcji, do której doszło dnia 15 lipca 2016 r.; popiera prawowite instytucje Turcji; ubolewa nad wysoką liczbą ofiar; wyraża solidarność z ofiarami i ich rodzinami;
 2. uznaje, że rząd turecki ma prawo, a także obowiązek zareagować na próbę zamachu stanu; podkreśla jednak, że nieudany przewrót wojskowy nie może być wymówką dla rządu tureckiego służącą do dalszego tłumienia legalnej i pokojowej opozycji oraz uniemożliwiania dziennikarzom i mediom pokojowego korzystania z wolności słowa poprzez nieproporcjonalne i nielegalne działania i środki;
 3. wzywa władze Turcji, aby uwolniły dziennikarzy i pracowników mediów przetrzymywanych mimo braku przekonujących dowodów działalności przestępczej, w tym znanych dziennikarzy, takich jak Nazli Ilicak, Sahin Alpay, Asli Erdogan, Murat Aksoy, Ahmet Altan i Mehmet Altan; podkreśla, że dziennikarze nie powinni być przetrzymywani z powodu treści ich materiałów dziennikarskich lub domniemanych powiązań, również w przypadku gdy przedstawiono im zarzuty, oraz podkreśla, że należy dopilnować, aby tymczasowe aresztowanie stosowano w drodze wyjątku;
 4. przypomina, że wolna i pluralistyczna prasa jest istotnym elementem każdej demokracji, podobnie jak sprawiedliwość proceduralna, domniemanie niewinności i niezawisłość sądów; przypomina władzom Turcji, że z mediami i dziennikarzami należy obchodzić się z największą ostrożnością, gdyż wolność wypowiedzi i wolność mediów ma decydujące znaczenie dla funkcjonowania demokratycznego i otwartego społeczeństwa;
 5. ubolewa, że środki nadzwyczajne są także wykorzystywane do nękania członków rodzin dziennikarzy, którzy uciekli za granicę lub się ukrywają, a nękanie to przybiera między innymi postać unieważniania paszportów lub tymczasowych aresztowań w zastępstwie za osoby faktycznie oskarżone;
 6. wyraża poważne zaniepokojenie zamknięciem ponad 150 serwisów medialnych; wzywa do ich ponownego otwarcia, przywrócenia ich niezależności oraz ponownego zatrudnienia zwolnionych pracowników zgodnie ze sprawiedliwością proceduralną; wzywa władze Turcji, by położyły kres praktyce niewłaściwego stosowania przepisów kodeksu karnego w celu mianowania powierników w prywatnych organizacjach medialnych oraz zaprzestały ingerencji w kierowanie niezależnymi organizacjami informacyjnymi, w tym w odniesieniu do decyzji redakcyjnych oraz zwolnień dziennikarzy i redaktorów, a także by przestały wywierać presję na krytyczne serwisy informacyjne i dziennikarzy oraz ich zastraszać; potępia próby zastraszania i wydalania korespondentów zagranicznych przez władze tureckie;

Czwartek, 27 października 2016 r.

7. apeluje do tureckiego rządu o zawężenie zakresu środków nadzwyczajnych, tak aby nie można ich było dłużej stosować w celu ograniczania wolności słowa; podkreśla, że dochodzenia w sprawie domniemanego udziału w próbie zamachu stanu powinny być prowadzone rzetelnie, bezstronnie i na podstawie przekonujących dowodów, a nie odpowiedzialności zbiorowej, co może prowadzić do zbiorowej kary;
 8. podkreśla, że Turcja stoi w obliczu realnego zagrożenia terroryzmem; powtarza jednak, że szeroko zdefiniowane tureckie przepisy antyterrorystyczne nie powinny być wykorzystywane do karania dziennikarzy za korzystanie z przysługującego im prawa do wolności wypowiedzi; wzywa do pilnego wdrożenia zaleceń Komisji Weneckiej z marca 2016 r. i do zmiany przepisów antyterrorystycznych;
 9. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie, by nadal ściśle monitorowały praktyczne konsekwencje wprowadzenia stanu wyjątkowego oraz by zadbały o monitorowanie wszystkich procesów dziennikarzy;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, a także prezydentowi, rządowi i parlamentowi Turcji.
-

Czwartek, 27 października 2016 r.

P8_TA(2016)0424

Bezpieczeństwo jądrowe i nierozprzestrzenianie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie bezpieczeństwa jądrowego i nierozprzestrzeniania broni jądrowej (2016/2936(RSP))

(2018/C 215/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie zaleceń konferencji przeglądowej Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT) dotyczących utworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni masowego rażenia ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej ⁽²⁾,
 - uwzględniając unijne seminaria na temat nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia oraz regularne spotkania Konsorcjum UE ds. Nieprolifracji,
 - uwzględniając strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
 - uwzględniając brak porozumienia w sprawie dokumentu końcowego konferencji przeglądowej NPT w 2015 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie 9. konferencji przeglądowej stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (8079/15),
 - uwzględniając dokumenty przyjęte wiosną 2016 roku podczas szczytu w sprawie bezpieczeństwa jądrowego w Waszyngtonie,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2310 (2016) w sprawie 20-lecia Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT),
 - uwzględniając deklarację z Tbilisi z 2016 r. przyjętą w drodze konsensusu przez Zgromadzenie Parlamentarne Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 66/61 z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie utworzenia w regionie Bliskiego Wschodu strefy wolnej od broni jądrowej,
 - uwzględniając decyzję Rady nr 2012/422/WPZiB z dnia 23 lipca 2012 r. w sprawie wsparcia procesu prowadzącego do stworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni jądrowej i wszelkich innych rodzajów broni masowego rażenia ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 70/33 z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie postępów w wielostronnych negocjacjach w sprawie rozbrojenia jądrowego, a także sprawozdanie otwartej grupy roboczej ONZ dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przyjęte w dniu 19 sierpnia 2016 r. (A/71/371),
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa na świecie, a zwłaszcza w UE, istotnie się pogorszyła, stała się bardziej zmienna i niestabilna oraz mniej przewidywalna; mając na uwadze, że zagrożenia mają charakter konwencjonalny, niekonwencjonalny i hybrydowy, a wywołują je zarówno podmioty państwowe, jak i niepaństwowe o charakterze regionalnym i globalnym;

⁽¹⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 97.

⁽²⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 77.

⁽³⁾ Dz.U. L 196 z 24.7.2012, s. 67.

Czwartek, 27 października 2016 r.

- B. mając na uwadze, że międzynarodowy pokój, bezpieczeństwo i stabilność są poważnie zagrożone różnymi czynnikami, w tym pogorszeniem się stosunków między państwami posiadającymi broń jądrową, takimi jak Federacja Rosyjska i Stany Zjednoczone oraz Indie i Pakistan, a także dalszym rozwijaniem potencjału jądrowego przez Koreę Północną;
- C. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie broni masowego rażenia w formie biologicznej i chemicznej jest obecnie minimalizowane i stopniowo wstrzymywane dzięki skutecznemu stosowaniu na arenie międzynarodowej zakazu oraz zobowiązań zawartych w Konwencji o zakazie broni biologicznej i toksycznej z 1972 r. oraz Konwencji o zakazie broni chemicznej; mając jednak na uwadze, że rozprzestrzenianie broni jądrowej masowego rażenia oraz środki jej przenoszenia pozostają jednym z najpoważniejszych zagrożeń dla światowej społeczności;
- D. mając na uwadze, że w styczniu 2016 r. dziewięć państw – Stany Zjednoczone, Rosja, Wielka Brytania, Francja, Chiny, Indie, Pakistan, Izrael i Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna (KRLD) – posiadało łącznie około 15 395 sztuk broni jądrowej, w porównaniu z około 15 850 w 2015 r.;
- E. mając na uwadze, że do priorytetów należy uniemożliwienie terrorystom lub kolejnym państwom uzyskiwania bądź wykorzystywania broni jądrowej, ograniczenie i likwidacja światowego arsenału broni jądrowej i dążenie do świata całkowicie wolnego od tej broni;
- F. mając na uwadze, że istnieje szereg układów o strefach wolnych od broni jądrowej w innych regionach świata, a mianowicie w regionie Ameryki Łacińskiej i Karaibów, Południowego Pacyfiku, Azji Południowo-Wschodniej, Afryki i Azji Środkowej;
- G. mając na uwadze, że podczas konferencji przeglądowej NPT w 2010 r. na nowo skoncentrowano się na skutkach humanitarnych broni jądrowej, a temat ten podjęły następnie rządy Norwegii, Meksyku i Austrii w ramach kolejnych konferencji w sprawie humanitarnych skutków broni jądrowej oraz w odnośnych sprawozdaniach, natomiast Austria – przy poparciu 127 państw członkowskich ONZ – uruchomiła międzynarodową inicjatywę „Humanitarian Pledge”, której rezultaty zaprezentowano podczas konferencji przeglądowej NPT w 2015 r.;
- H. mając na uwadze potrzebę dalszego wzmacniania podstawowych celów w zakresie nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia w ramach trzech filarów NPT, a mianowicie nierozprzestrzeniania broni jądrowej, rozbrojenia i współpracy w zakresie wykorzystywania energii jądrowej do celów pokojowych; mając na uwadze, że państwa posiadające broń jądrową będące sygnatariuszami NPT modernizują i powiększają swój arsenał broni jądrowej, a także opóźniają redukcję lub likwidację tego arsenału i stosują się w mniejszym stopniu do wojskowej doktryny odstraszenia nuklearnego;
- I. mając na uwadze, że na szczytach w sprawie bezpieczeństwa jądrowego, które odbyły się w ramach uzupełniającego procesu niezależnego od NPT i przyczyniły się do umocnienia NPT, zwiększając wiarygodność zawartego w nim aspektu nierozprzestrzeniania broni jądrowej, poczyniono formalne postępy w zabezpieczaniu materiałów rozszczepialnych do użytku cywilnego, jednak niedawna odmowa współpracy ze strony Rosji oraz pogorszenie stosunków rosyjsko-amerykańskich zagrażają dalszym staraniom na rzecz zabezpieczenia i redukcji materiałów rozszczepialnych;
- J. mając na uwadze, że Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych jest prawnie wiążącym instrumentem międzynarodowym w obszarze fizycznej ochrony materiałów jądrowych, który ustanawia środki prewencyjne, a także środki wykrywania i karania przestępstw związanych z materiałami jądrowymi;
- K. mając na uwadze, że Rosja i Stany Zjednoczone nadal wdrażają nowy układ START, który wygaśnie w 2021 r., chyba że termin ten zostanie wydłużony przez obie strony; mając na uwadze, że prezydent Stanów Zjednoczonych Barack Obama w swoim przemówieniu w Berlinie w 2013 r. złożył istotną propozycję dotyczącą ograniczenia liczby główek nuklearnych, którą to propozycję ponowił w Waszyngtonie w 2016 r.; mając na uwadze, że starania te, mające na celu rozpoczęcie negocjacji w sprawie porozumienia uzupełniającego do nowego układu START, nie zostały odwzajemnione przez Federację Rosyjską oraz że nie wynegocjowano dotychczas żadnego porozumienia uzupełniającego do nowego układu START w celu rozwiązania kwestii redukcji niestrategicznej i strategicznej broni jądrowej z myślą o jej wyeliminowaniu;
- L. mając na uwadze, że próby nuklearne i wszelkie inne wybuchy jądrowe stanowią zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego oraz podważają globalny porządek w kwestii rozbrojenia jądrowego i nierozprzestrzeniania broni; mając na uwadze, że Traktat o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT) stanowi najskuteczniejszy sposób zakazania testów broni jądrowej; mając na uwadze, że w 2016 r. przypada 20. rocznica otwarcia do podpisu CTBT, które nastąpiło 24 września 1996 r.;

Czwartek, 27 października 2016 r.

- M. mając na uwadze, że pomimo wszelkich wysiłków, by do grudnia 2012 r. zorganizować konferencję w sprawie utworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni jądrowej i wszelkiej innej broni masowego rażenia, zgodnie z porozumieniem osiągniętym przez państwa będące stronami NPT podczas konferencji przeglądowej NPT w 2010 r., konferencja ta nie została zorganizowana;
- N. mając na uwadze, że koncepcja strategiczna NATO z 2010 r. oraz rewizja strategii odstraszenia i obrony z 2012 r. zobowiązują NATO do stworzenia warunków dla świata bez broni jądrowej; mając na uwadze, że szacuje się, iż – zgodnie z porozumieniami w sprawie udostępniania broni jądrowej w obrębie NATO oraz z porozumieniami dwustronnymi NATO – w pięciu państwach NATO nieposiadających broni jądrowej (Belgia, Niemcy, Włochy, Holandia i Turcja), nadal rozmieszczone jest od 150 do 200 amerykańskich wolnoopadających bomb jądrowych krótkiego zasięgu, uznawanych za taktyczną lub substrategiczną broń jądrową; mając na uwadze, że broń ta została rozmieszczona w tych krajach zgodnie z obecną polityką NATO;
- O. mając na uwadze, że skutek konfliktu zbrojnego w Syrii toczącego się w pobliżu bazy lotniczej w Incirlik, a także w związku z wydarzeniami, do jakich doszło w tej bazie lotniczej oraz w jej okolicach w trakcie nieudanego zamachu stanu z dnia 15 lipca 2016 r. oraz po przeprowadzeniu tego zamachu, zwrócono baczniejszą uwagę na bezpieczeństwo amerykańskiej broni jądrowej rozmieszczonej w Turcji;
- P. mając na uwadze, że dnia 5 grudnia 2015 r. minęła 20. rocznica podpisania memorandum z Budapesztu; mając na uwadze, że Ukraina dotrzymuje wszystkich jego postanowień i zajęła proaktywne stanowiska w kwestiach rozbrojenia jądrowego i nierozprzestrzeniania broni jądrowej w przeciwieństwie do Federacji Rosyjskiej, która naruszyła swoje zobowiązania, zajmując część terytorium Ukrainy (Krym) oraz rozpoczynając zbrojną agresję na wschodnią Ukrainę; mając na uwadze, że stworzyło to groźny precedens, gdyż państwo, które zagwarantowało Ukrainie bezpieczeństwo w odpowiedzi na decyzję tego kraju o przystąpieniu do NPT jako państwo nieposiadające broni jądrowej, naruszyło suwerenność i integralność terytorialną Ukrainy oraz podważyło wiarygodność i ogólnie zadziało na szkodę instrumentu dotyczącego negatywnych gwarancji bezpieczeństwa udzielanych przez państwo posiadające broń jądrową, a także układu NPT oraz koncepcji przyspieszenia światowego rozbrojenia jądrowego i nieprolifracji w oparciu o międzynarodowe prawo i wielostronne traktaty; głęboko zaniepokojony utrzymanymi w tonie gróźb oświadczeniami składanymi przez wysokich rangą rosyjskich urzędników o przysługującym Rosji prawie do rozmieszczania i utrzymywania na Krymie broni jądrowej, co miałyby skutki o zasięgu globalnym; zaniepokojony nową rosyjską doktryną wojskową z grudnia 2014 r., która dopuszcza użycie broni nuklearnej przeciw państwu, które takiej broni nie posiada;
- Q. mając na uwadze, że Rosja rozmieściła w Kaliningradzie pociski krótkiego zasięgu typu Iskander zdolne do przenoszenia głowic jądrowych oraz przeprowadza ćwiczenia i przeloty wykorzystujące systemy zdolne do przenoszenia głowic jądrowych, a także mając na uwadze, że oświadczenia rosyjskich przywódców na temat znaczenia odstraszenia nuklearnego oraz decyzja Rosji o zawieszeniu umowy o utylizacji plutonu, podpisanej ze Stanami Zjednoczonymi w 2000 r., nasiliły obawy co do tego, że Rosja w coraz większym stopniu opiera się na broni jądrowej;
- R. mając na uwadze, że UE odgrywa istotną rolę jako strona uzgodnionego z Iranem Wspólnego kompleksowego planu działania, a także mając na uwadze jej rolę jako pełnoprawnego członka wspólnej komisji nadzorującej wdrożenie tego porozumienia;
- S. mając na uwadze, że w dniu 9 września 2016 r. KRLD przeprowadziła piątą próbę nuklearną zaledwie kilka miesięcy po poprzedniej próbie, która miała miejsce dnia 6 stycznia 2016 r.; mając na uwadze, że próba ta, którą KRLD przedstawiła jako „pomyślną próbę użycia bomby wodorowej”, stanowi wyraźne pogwałcenie zobowiązań międzynarodowych tego państwa wynikających z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz wspólnej międzykoreańskiej deklaracji o denuklearyzacji Półwyspu Koreańskiego z 1992 r., która stwierdza, że oba kraje nie będą rozwijać ani posiadać jakiegokolwiek broni jądrowej; mając na uwadze, że rozprzestrzenianie wszelkiej broni masowego rażenia, a zwłaszcza broni jądrowej oraz środków jej przenoszenia stanowi zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego; mając na uwadze, że KRLD w 2003 r. ogłosiła odstąpienie od NPT, od 2006 r. przeprowadza próby jądrowe, a w 2009 r. oficjalnie oświadczyła, że stworzyła broń atomową do celów odstraszenia, co oznacza wzrost zagrożenia ze strony KRLD dla jej sąsiadów w Azji Północno-Wschodniej oraz dla pokoju i bezpieczeństwa w regionie i na świecie;
- T. mając na uwadze, że w europejskiej strategii bezpieczeństwa z 2003 r. stwierdzono, iż rozprzestrzenianie broni masowego rażenia jest potencjalnie największym zagrożeniem dla naszego bezpieczeństwa, obejmującym możliwość wyścigu zbrojeń w dziedzinie broni masowego rażenia, oraz że UE jest zaangażowana w osiągnięcie powszechnego przestrzegania wielostronnych traktatów, a także we wzmocnienie tych traktatów i zawartych w nich przepisów

Czwartek, 27 października 2016 r.

dotyczących weryfikacji; mając na uwadze, że globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej z 2016 r. nie odnosi się do kwestii broni masowego rażenia, nieprolifracji i kontroli zbrojeń;

- U. mając na uwadze, że w okresie poprzedzającym konferencję przeglądową NPT w 2015 r. UE nie była niestety w stanie uzgodnić wspólnego stanowiska w sprawie rozbrojenia jądrowego, przynajmniej po raz pierwszy, że w kwestii skutków użycia broni jądrowej wyrażono odmienne poglądy; mając na uwadze, że podczas tej konferencji nie udało się przyjąć dokumentu końcowego ze względu na spory dotyczące podejmowania regionalnych wysiłków zmierzających do utworzenia strefy wolnej od broni masowego rażenia na Bliskim Wschodzie;
- V. mając na uwadze, że UE zobowiązała się zastosować wszelkie odpowiednie instrumenty będące do jej dyspozycji, aby zapobiegać programom rozprzestrzeniania broni jądrowej, powstrzymywać, przerywać i, w miarę możliwości, likwidować te programy, które stanowią powód do niepokoju na poziomie ogólnoświatowym, co jasno wyrażono w strategii UE na rzecz przeciwdziałania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, którą Rada Europejska przyjęła w dniu 12 grudnia 2003 r.; mając na uwadze, że UE zapewniła ściślejszą współpracę europejskich ośrodków analitycznych zajmujących się kwestią nierozprzestrzeniania broni jądrowej w ramach Konsorcjum UE ds. Nieprolifracji;
- W. mając na uwadze, że należy w sposób przejrzysty wspierać i wzmacniać zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w ten międzynarodowy proces;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w sąsiedztwie Unii Europejskiej i na obszarach bardziej oddalonych, co może prowadzić do ponownego pojawienia się broni jądrowej jako aktywnego środka odstraszającego oraz do rozprzestrzeniania broni jądrowej wśród podmiotów państwowych i niepaństwowych, a także wyraża zaniepokojenie niewdrażaniem skutecznych kroków na rzecz rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni jądrowej;
 2. apeluje do wszystkich państw posiadających broń jądrową o podjęcie konkretnych działań przejściowych mających na celu zmniejszenie ryzyka detonacji broni jądrowej, takich jak obniżenie statusu operacyjnego broni jądrowej i przeniesienie broni jądrowej z fazy rozmieszczenia do magazynowania, obniżenie roli broni jądrowej w doktrynach wojskowych i szybkie ograniczenie wszystkich rodzajów broni jądrowej;
 3. wyraża głębokie zaniepokojenie potencjalnymi naruszeniami Traktatu o likwidacji pocisków średniego i pośredniego zasięgu;
 4. wyraża głębokie zaniepokojenie nasileniem się zagrożenia jądrowego w wyniku postawy Rosji, co ma konsekwencje dla bezpieczeństwa, stabilności i przewidywalności na szczeblu globalnym, a także pogorszeniem się stosunków z NATO, w tym potencjalnymi naruszeniami Traktatu o likwidacji pocisków średniego i pośredniego zasięgu, oświadczeniami wskazującymi na zwiększoną gotowość do użycia broni jądrowej oraz na rozważanie możliwości rozmieszczenia broni jądrowej na dodatkowych obszarach w Europie; zwraca uwagę na rosyjskie ćwiczenia wojskowe symulujące wykorzystanie broni jądrowej wobec Polski i wyraża głębokie zaniepokojenie rozmieszczeniem pocisków Iskander, zdolnych do przenoszenia ładunków jądrowych, w obwodzie kaliningradzkim, który graniczy z państwami członkowskimi UE – Polską i Litwą; przypomina, że Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości uznał w swojej opinii doradczej z 1996 r., że zgodnie z obowiązującym prawem międzynarodowym, nie może „sformułować ostatecznego wniosku co do legalności lub nielegalności użycia broni jądrowej przez dane państwo w skrajnym wypadku samoobrony”;
 5. popiera szczyt w sprawie bezpieczeństwa jądrowego z 2016 r., uznając, że nielegalny handel materiałami jądrowymi oraz ich stosowanie stanowi bezpośrednie i poważne zagrożenie dla globalnego bezpieczeństwa, a także oczekuje zapewnienia pełnego monitorowania i fizycznego zabezpieczenia wszystkich materiałów nadających się do produkcji broni;
 6. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie prac otwartej grupy roboczej ONZ na rzecz postępów w wielostronnych negocjacjach w sprawie rozbrojenia jądrowego, zgodnie z rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 70/33; z zadowoleniem przyjmuje zalecenie dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ, zawarte w sprawozdaniu końcowym otwartej grupy roboczej (A/71/371) i przyjęte przy szerokim poparciu w dniu 19 sierpnia 2016 r., dotyczące zwołania w 2017 r. konferencji, otwartej dla wszystkich państw, w celu wynegocjowania prawnie wiążącego instrumentu na rzecz zakazu broni jądrowej, prowadzącego do jej całkowitej likwidacji; uznaje, że wzmocni to zawarte w NPT cele i zobowiązania dotyczące nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia oraz pomoże stworzyć warunki dla światowego bezpieczeństwa i świata bez broni jądrowej;

Czwartek, 27 października 2016 r.

7. zachęca państwa członkowskie UE, by opowiedziały się za zwołaniem takiej konferencji w 2017 r. oraz konstruktywnie uczestniczyły w jej pracach, a także wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by wniosły konstruktywny wkład w prace w ramach tej konferencji;

8. przypomina o 20. rocznicy otwarcia do podpisu Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT) w dniu 24 września 1996 r. i podkreśla, że powszechny, międzynarodowy i faktycznie wiarygodny traktat o zakazie prób jest najbardziej skutecznym sposobem zakazania próbnym wybuchom jądrowym oraz wszelkich innych prób jądrowych;

9. apeluje do pozostałych państw wymienionych w załączniku II do CTBT, które muszą ratyfikować traktat, aby mógł on wejść w życie, o podpisanie i/lub ratyfikowanie tego traktatu z nowym poczuciem pilności sprawy, tak aby nadać temu kluczowemu instrumentowi międzynarodowemu pełne skutki prawne bez dalszej zwłoki; w tym kontekście wyraża zadowolenie z przyjęcia przez Radę Bezpieczeństwa ONZ rezolucji nr 2310 (2016);

10. wyraża uznanie dla znacznych postępów poczynionych przez Komisję Przygotowawczą Organizacji do spraw Traktatu o Całkowitym Zakazie Prób Jądrowych (CTBTO) w tworzeniu i realizowaniu jej skutecznego międzynarodowego systemu monitoringu, który – nawet bez wejścia w życie traktatu – przyczynia się do stabilizacji regionalnej jako ważny środek budowy zaufania, wzmacnia system nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia oraz przynosi państwom dodatkowe korzyści naukowe i obywatelskie; wyraża przekonanie, że w odniesieniu do dalszego funkcjonowania systemu monitorowania Komisja Przygotowawcza CTBTO będzie nadal polegać na składkach finansowych państw;

11. ubolewa nad faktem, że wbrew nadziejom broń jądrowa staje się na powrót elementem strategicznego planowania przez państwa posiadające broń jądrową; wzywa do pogłębienia dialogu z wszystkimi potęgami jądrowymi z myślą o realizacji wspólnego programu na rzecz stopniowej redukcji zapasów głowic jądrowych; popiera w szczególności działania podjęte przez USA i Rosję w celu zmniejszenia ich arsenału rozmieszczonej broni jądrowej zgodnie z ustaleniami zawartymi w nowym układzie START;

12. ubolewa, że od momentu wejścia w życie nowego układu START w 2011 r. nie toczyły się dalsze negocjacje w sprawie pilnie potrzebnej redukcji rozmieszczonych i nierozmieszczonych głowic jądrowych, w tym – jak wcześniej uzgodniły USA i Rosja – środków mających na celu ograniczenie i likwidację broni jądrowej krótkiego zasięgu oraz taktycznej broni jądrowej uznawanej za substrategiczną i niestrategiczną broń jądrową;

13. uznaje, że wspólne i jednoczesne usunięcie z terytorium Europy broni jądrowej krótkiego zasięgu, taktycznej broni jądrowej oraz substrategicznego i niestrategicznego arsenału jądrowego przyczyniłoby się do stworzenia warunków do utworzenia kolejnych stref wolnych od broni jądrowej, a tym samym doprowadzić do realizacji zobowiązań do nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia, zawartych w NPT, ustanawiając przy okazji precedens dla dalszego rozbrojenia jądrowego;

14. pochwała utworzenie stref wolnych od broni jądrowej, będące właściwym krokiem na drodze do świata wolnego od broni jądrowej; w związku z tym uważa, że strefa wolna od broni jądrowej na Bliskim Wschodzie, utworzona na podstawie dobrowolnych uzgodnień, miałaby kluczowe znaczenie dla osiągnięcia długotrwałego i powszechnego pokoju w tym regionie; w tym kontekście wyraża głębokie rozczarowanie, że w 2012 r. nie udało się zorganizować pod mandatem NPT konferencji o ustanowieniu na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni masowego rażenia;

15. popiera dalsze wysiłki podejmowane w celu wzmocnienia mandatu Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA), w tym upowszechnienia protokołów dodatkowych do porozumień MAEA o zabezpieczeniach, oraz inne kroki zmierzające do rozwijania środków budowania zaufania; stara się o zapewnienie tej organizacji dostatecznych środków, aby mogła wypełnić swój kluczowy mandat polegający na nadaniu bezpiecznego charakteru działaniom podejmowanym w zakresie technologii jądrowej; wzywa do dokonania postępów w ramach najbliższego komitetu przygotowawczego NPT w 2017 r. oraz podczas konferencji wysokiego szczebla w sprawie rozbrojenia jądrowego w 2018 r.;

16. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie między grupą 5+1 a Iranem dotyczące ambicji nuklearnych Iranu i zachęca obie strony do ciągłej współpracy, aby zadbać o pełne wdrożenie Wspólnego kompleksowego planu działania; uważa, że ten plan działania, znany również jako porozumienie jądrowe z Iranem, to wybitne osiągnięcie dyplomacji wielostronnej, a szczególnie dyplomacji europejskiej, które powinno umożliwić nie tylko znaczną poprawę w stosunkach między UE a Iranem, lecz również propagowanie stabilności w całym regionie; uważa, że wszystkie strony odpowiadają teraz za zapewnienie jego dokładnej i pełnej realizacji; wyraża zadowolenie z powodu ustanowienia wspólnej komisji, w skład której wchodzi przedstawiciel Iranu oraz E3/UE+3 (Chiny, Francja, Niemcy, Federacja Rosyjska, Wielka Brytania i Stany Zjednoczone), a także wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel; w pełni wspiera wiceprzewodniczącą

Czwartek, 27 października 2016 r.

Komisji/wysoką przedstawiciel w pełnieniu funkcji koordynatora wspólnej komisji ustanowionej na mocy Wspólnego kompleksowego planu działania, a także wyraża przekonanie, że wciąż najważniejsza jest dokładna i pełna realizacja tego planu działania;

17. potępia niedawne próby jądrowe przeprowadzone przez KRLD i odrzucenie przez ten kraj szeregu rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, w tym ostatniej rezolucji z dnia 2 marca 2016 r. (2070); wzywa KRLD, aby powstrzymała się od dalszych prowokacyjnych działań i w sposób całkowity, weryfikowalny i nieodwracalny zrezygnowała z dalszego prowadzenia swojego programu jądrowego i programu raketowych pocisków balistycznych, a także by zaprzestała prowadzenia wszelkich związanych z tym działań i natychmiast zapewniła zgodność z jej zobowiązaniami międzynarodowymi, w tym z rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ i Rady Zarządzających MAEA oraz innymi międzynarodowymi normami dotyczącymi rozbrowienia i nierozprzestrzeniania broni jądrowej, oraz by powróciła do stołu negocjacyjnego; wzywa KRLD do niezwłocznego podpisania i ratyfikowania Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych; potwierdza, że pragnie dążyć do znalezienia dyplomatycznego i politycznego rozwiązania problemu jądrowego w KRLD, i popiera wznowienie rozmów sześciostronnych; wzywa Chiny do wywierania większego nacisku na KRLD;

18. z zadowoleniem przyjmuje włączenie klauzul o nierozprzestrzenianiu broni masowego rażenia do porozumień UE z krajami trzecimi i do planów działania; podkreśla, że środki takie muszą być wdrażane przez wszystkie bez wyjątku kraje partnerskie UE;

19. z zadowoleniem przyjmuje przedstawienie globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE i wzywa ESDZ – w ramach kontynuacji działań – do aktualizacji i rozszerzenia strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia z 2003 r. oraz nowych kierunków działań z 2009 r., przy uwzględnieniu kwestii i problemów opisanych powyżej, tak aby UE stała się siłą napędową w procesie wzmocnienia i rozwijania wielostronnych układów o rozbrowieniu i o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej;

20. z zadowoleniem przyjmuje regularne dyskusje na ten temat w ramach Konsorcjum UE ds. Nieprolifracji oraz innych organizacji społeczeństwa obywatelskiego i ośrodków analitycznych, a także zwraca się do Konsorcjum UE ds. Nieprolifracji, kierowanym przez głównego doradcę UE i specjalnego wysłannika ds. nierozprzestrzeniania broni oraz rozbrowienia, o poszerzenie jego programu i uwzględnienie w nim kwestii rozbrowienia;

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji państwom członkowskim, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, sekretarzowi generalnemu ONZ, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Rozbrojenia, Organizacji Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych i dyrektorowi generalnemu MAEA, a także pięciu stałym członkom Rady Bezpieczeństwa ONZ.

Czwartek, 27 października 2016 r.

P8_TA(2016)0425

Wolontariat europejski

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie wolontariatu europejskiego i promowania wolontariatu w Europie (2016/2872(RSP))

(2018/C 215/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie Europejskiego Roku Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską (rok 2011) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. pt. „Komunikat w sprawie polityki UE i wolontariatu: Uznanie i propagowanie wolontariatu transgranicznego w UE” (COM(2011)0568),
 - uwzględniając Agendę Działań na rzecz Wolontariatu w Europie opracowaną przez Przymierze Europejskiego Roku Wolontariatu 2011,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się poza formalnego i nieformalnego ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wolontariatu i działalności wolontariackiej w Europie ⁽³⁾,
 - uwzględniając definicję wolontariatu zaproponowaną przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) w opracowanym przez nią podręczniku dotyczącym mierzalnej oceny pracy wolontariuszy (2011),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie uznania i propagowania wolontariatu transgranicznego w UE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie roli wolontariatu w kształtowaniu spójności gospodarczej i społecznej ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając Europejską kartę praw i obowiązków wolontariuszy ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając skierowane do Komisji pytanie w sprawie wolontariatu europejskiego (O-000107/2016 – B8-1803/2016),
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. przypominając, że w 2016 r. wolontariat europejski obchodzi 20. rocznicę powstania i że w minionych 20 latach wsparcie otrzymało 100 000 wolontariuszy;
- B. podkreślając, że Europejski Rok Wolontariatu 2011, zdecydowanie poparty przez Parlament Europejski, stanowił ważną okazję polityczną do podkreślenia wartości dodanej wolontariatu w Europie i że obecnie, po pięciu latach, Parlament Europejski powinien zastanowić się nad skutkami Europejskiego Roku Wolontariatu 2011 dla polityki rozwoju pod względem wartości dodanej oraz nad tym, w jaki sposób wolontariat jest ujęty w najważniejszych europejskich programach takich jak Erasmus+ i wolontariat europejski;
- C. przypominając, że Europejski Rok Wolontariatu 2011 stanowił impuls i kontekst w odniesieniu do ustanowienia lub zmiany wielu krajowych i prawnych ram wolontariatu w całej Europie; podkreślając jednak, że Europie wciąż brakuje skoordynowanej polityki dotyczącej wolontariatu wraz z pojedynczym punktem kontaktowym w instytucjach UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 17 z 22.1.2010, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0549.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 14.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 9.

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/citizenship/pdf/volunteering_charter_en.pdf

Czwartek, 27 października 2016 r.

- D. przypominając, że osoby podejmują się wolontariatu, kierując się własną wolą, wyborem i motywacją, i nie dążą przy tym do korzyści finansowych; podkreślając, że można go zdefiniować jako „podróż motywowaną solidarnością” i że stanowi on sposób reagowania na ludzkie, społeczne bądź środowiskowe potrzeby i problemy;
- E. mając na uwadze, że wolontariat stanowi kluczowy czynnik aktywnego obywatelstwa i demokracji, jak również kształtowania jednostki, uosabiając takie wartości europejskie jak solidarność i niedyskryminacja, mając również na uwadze, że przyczynia się on do rozwoju demokracji uczestniczącej i do promowania praw człowieka w UE i poza nią;
- F. podkreślając, że wolontariat ma wartość i znaczenie jako jeden z najbardziej widocznych przejawów solidarności, który propaguje i ułatwia włączenie społeczne, buduje kapitał społeczny i powoduje przemianę społeczeństwa, oraz że wolontariat przyczynia się zarówno do rozwoju dobrze prosperującego społeczeństwa obywatelskiego – które może oferować kreatywne i innowacyjne rozwiązania wspólnych wyzwań – jak i do wzrostu gospodarczego i jako taki zasługuje na szczegółowy i ukierunkowany pomiar pod względem kapitału tak ekonomicznego, jak społecznego;
- G. przypominając, że sprzyjające otoczenie jest kluczem do zapewnienia zaangażowania w wolontariat większej liczby obywateli europejskich, gwarantując w ten sposób sprawiedliwe finansowanie infrastruktury wolontariackiej, w tym organizacji skupiających wolontariuszy, z korzyścią dla samych wolontariuszy i ich działalności;
- H. podkreślając, że wolontariat wymaga połączenia mechanizmów wsparcia lub odpowiednich struktur organizacyjnych określających prawa i obowiązki wolontariuszy i wolontariatu;
- I. podkreślając, że każda osoba ma prawo do równego dostępu do możliwości w zakresie wolontariatu i ochrony przed wszystkimi rodzajami dyskryminacji, a także powinna mieć prawo do godzenia działalności wolontariackiej z życiem prywatnym i zawodowym, dzięki czemu mogłaby dysponować pewną elastycznością w działalności wolontariackiej;
- J. podkreślając, że uznanie społecznej i ekonomicznej wartości wolontariatu jest też kluczowe dla sprzyjania odpowiednim zachętom dla wszystkich zainteresowanych stron, a tym samym zwiększenia skali, jakości i wpływu wolontariatu;
- K. przypominając o konkursie na Europejską Stolicę Wolontariatu, który uznaje osiągnięcia gmin z całej Europy w zakresie uznawania i wspierania wysiłków wolontariuszy na ich terenie;
- L. podkreślając, że nowy program Erasmus+ nadal oferuje możliwości finansowania i wspierania projektów wolontariackich, zwłaszcza poprzez program wolontariatu europejskiego, oraz że program „wolontariusz pomocy UE” został zainicjowany przez DG ECHO, aby zapewnić praktyczne wsparcie dla projektów pomocy humanitarnej; uznając, że w nowych unijnych WRF na lata 2014–2020 przeznaczono pewne fundusze UE na wolontariat, a w szczególności w programie „Europa dla obywateli”, obecnie zarządzanym przez DG HOME, utrzymano priorytetowy charakter wolontariatu; zauważając jednak, że dostęp organizacji wolontariackich do innych głównych funduszy unijnych, takich jak europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, pozostaje bardzo ograniczony;
- M. przypominając, że reakcja UE na obecny kryzys uchodźczy jest odpowiednim przykładem i widocznym symbolem znaczenia wolontariuszy oraz tego, jak ucieleśniają oni europejskie wartości, przyczyniają się do zwiększenia odporności i są gotowi proponować elastyczne i pragmatyczne rozwiązania wspólnych problemów;
1. uważa, że wolontariat stanowi przejaw solidarności, wolności i odpowiedzialności, który przyczynia się do wzmocnienia aktywnego obywatelstwa i osobistego rozwoju ludzkiego, oraz że jest istotnym narzędziem włączenia społecznego i spójności, a także szkolenia, edukacji i dialogu międzykulturowego, wnosząc jednocześnie istotny wkład w upowszechnianie wartości europejskich; podkreśla, że korzyści płynące z wolontariatu są również widoczne w działalności wolontariackiej prowadzonej z państwami trzecimi, która stanowi strategiczne narzędzie wspierania wzajemnego zrozumienia i relacji międzykulturowych;
 2. podkreśla znaczenie opracowania europejskich ram działań wolontariatu określających prawa i obowiązki oraz ułatwiających mobilność i uznawanie umiejętności; zachęca państwa członkowskie, które wciąż muszą określić środowisko prawne dla wolontariuszy, aby oparły się na zaleceniach Agendy Działań na rzecz Wolontariatu w Europie i Europejskiej karty praw i obowiązków wolontariuszy;

Czwartek, 27 października 2016 r.

3. zachęca państwa członkowskie do wdrożenia konkretnych procesów walidacji w ramach zalecenia Rady z 2012 r. w celu zapewnienia lepszego zrozumienia i porównywalności umiejętności i doświadczenia; apeluje, aby we wszystkich przyszłych inicjatywach w zakresie europejskiego paszportu umiejętności i Euro pass nadać większe znaczenie wolontariatowi jako uczeniu się nieformalnemu i poza formalnemu; przypomina, że wolontariat pomaga ludziom w nabyciu umiejętności i kompetencji, które mogą im ułatwić dostęp do rynku pracy; podkreśla, że wolontariat nie powinien nigdy być traktowany ani stosowany jako zastępujący pracę;
4. zauważa, że w Europie wolontariuszami jest prawie 100 mln obywateli w każdym wieku, a ich praca przyczynia się do wygenerowania ok. 5 % jej PKB; zwraca się do Komisji o rozważenie wartości ekonomicznej towarów i usług dostarczanych przez wolontariuszy poprzez politykę w większym stopniu skupioną na wolontariacie;
5. sugeruje, że należy wspierać i wdrożyć uznawanie czasu wolontariuszy za kwalifikowany wkład we współfinansowanie w przypadku dotacji unijnych, jak niedawno zaproponowała Komisja w nowym wniosku dotyczącym rozporządzenia finansowego;
6. zwraca się do Eurostatu, aby wspierał państwa członkowskie w tym zadaniu, tak aby zapewnić gromadzenie w Europie danych porównawczych, lecz również opracować wspólne ogólnoeuropejskie wskaźniki i metodologie pomiaru społecznego wpływu wolontariatu; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia opracowanego przez Międzynarodową Organizację Pracy systemu pomiaru ekonomicznej wartości wolontariatu;
7. zachęca państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do ustanowienia odpowiednio finansowanych krajowych systemów służb wolontariatu i do poprawy dostępu do wysokiej jakości informacji na temat możliwości w zakresie wolontariatu na szczeblu krajowym i lokalnym, zwłaszcza poprzez istniejące sieci informacji i wzajemnego informowania się, oraz do tworzenia krajowych ośrodków służb obywatelskich, które również propagowałyby międzynarodowy wolontariat wśród osób w każdym wieku;
8. wzywa Komisję, aby ułatwiła opracowanie bardziej skoordynowanej europejskiej polityki w zakresie wolontariatu w celu ustanowienia w Komisji pojedynczego punktu kontaktowego, który łączyłby poszczególne inicjatywy i programy oraz usprawnił dostęp do programów wolontariackich;
9. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badania na temat krajowych systemów służb wolontariatu, a także służby obywatelskiej i korpusu solidarności, oraz aktualnego otoczenia dla potencjalnych wolontariuszy w państwach członkowskich, w celu ułatwienia wzajemnego zrozumienia i szerzenia dobrych praktyk, a także możliwości ustanowienia europejskiej służby obywatelskiej uzupełniającej istniejące możliwości w zakresie wolontariatu – z myślą o promowaniu europejskiego obywatelstwa;
10. odnotowuje zaproponowany przez Komisję pomysł utworzenia nowej europejskiej inicjatywy w zakresie wolontariatu młodzieży, znanej jako „europejski korpus solidarności”; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny wartości dodanej tej inicjatywy, w celu wsparcia pracy już wykonanej przez społeczeństwo obywatelskie, oraz o zapewnienie, że organizacje wolontariackie będą włączone w jej opracowanie; podkreśla ponadto potrzebę dopilnowania, by jej wdrożenie nie podważyło budżetów przydzielonych już na inne programy;
11. wspiera Komisję i państwa członkowskie w obchodach 20. rocznicy wolontariatu europejskiego; nalega, aby program wolontariatu europejskiego niósł korzyści zaangażowanym osobom i organizacjom, a także całemu społeczeństwu, oraz aby wolontariat europejski przyczyniał się do wymiaru zaangażowania obywatelskiego programu Erasmus+; podkreśla znaczenie propagowania wolontariatu europejskiego wśród wszystkich młodych ludzi, zwłaszcza tych, którzy jeszcze nie są zainteresowani wolontariatem i mobilnością, co pobudzi motywację i zmiany postaw – jednakże bez wykluczania starszego pokolenia, ponieważ może ono odegrać istotną rolę, np. mentorów;
12. zachęca państwa członkowskie, aby w swoich systemach edukacyjnych i akademickich promowały wolontariat europejski jako narzędzie służące upowszechnianiu kształcenia na temat solidarności i zaangażowania obywatelskiego wśród młodego pokolenia;
13. podkreśla, że wolontariat europejski opiera się na wysokiej jakości ofertach wolontariatu i przestrzega karty wolontariatu oraz zasad karty jakości mobilności edukacyjnej oraz że powinien on opierać się na strukturze, która zachęca organizacje wolontariackie do stawania się organizacjami przyjmującymi, tym samym zapewniając im odpowiednie finansowanie i szkolenie, przy jednoczesnym wzmocnieniu roli organizacji koordynujących, które wspierają wiele organizacji przyjmujących, np. pod względem administracji i szkolenia;

Czwartek, 27 października 2016 r.

14. przypomina, że wolontariat europejski powinien umożliwić szybki i łatwy dostęp do programu, i w związku z tym wzywa do uproszczenia obecnego systemu składania wniosków;
 15. podkreśla potrzebę wzmocnienia działań następczych i wymiaru lokalnego po doświadczeniach z wolontariatu za granicą, poprzez dostarczanie wsparcia – nie tylko przed wyjazdem, ale także po powrocie – w postaci szkoleń po fazie ukierunkowania i integracji;
 16. wzywa władze krajowe, regionalne i lokalne do zapewnienia należytego finansowania i do uproszczenia procedur administracyjnych oraz do wprowadzenia zachęt podatkowych dla organizacji i sieci wolontariackich – w szczególności małych organizacji, które dysponują ograniczonymi środkami;
 17. podkreśla, że w całym procesie należy zapewnić opiekę mentorską poprzez odpowiedzialne zarządzanie wolontariuszami oraz uświadomienie wolontariuszom własnej odpowiedzialności wobec organizacji i społeczeństwa;
 18. wzywa Komisję do udoskonalenia i dostosowania strategii komunikacyjnej dotyczącej wolontariatu europejskiego poprzez podkreślenie społecznych, humanistycznych i obywatelskich wartości wolontariatu;
 19. podkreśla znaczenie aktywnego starzenia się dla wolontariatu i podkreśla rolę zarówno młodych, jak i starszych obywateli w aktywności obywatelskiej w Europie w oparciu o impulsy, które zapewnił Europejski Rok Wolontariatu (2011) oraz Europejski Rok Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej (2012);
 20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.
-

Czwartek, 27 października 2016 r.

P8_TA(2016)0426

Strategia UE na rzecz młodzieży w latach 2013–2015

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie oceny strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2013–2015 (2015/2351(INI))

(2018/C 215/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 14, 15, 21, 24 i 32,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylające decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady w sprawie planu prac Unii Europejskiej na rzecz młodzieży na lata 2016–2018 ⁽²⁾ oraz rezolucję Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie planu plac Unii Europejskiej na rzecz młodzieży na lata 2014–2015 ⁽³⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 7 i 8 lutego 2013 r. dotyczące inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram Europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie programu Erasmus+ i innych narzędzi wspomagania mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym – podejścia zakładającego uczenie się przez całe życie ⁽⁸⁾,
- uwzględniając „Oświadczenie w sprawie promowania obywatelstwa i wspólnych wartości, jakimi są wolność, tolerancja i niedyskryminacja poprzez kształcenie” przyjęte podczas nieformalnego posiedzenia ministrów edukacji państw członkowskich Unii Europejskiej w dniu 17 marca 2015 r. w Paryżu,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie Rady i Komisji za rok 2015 w sprawie realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy w dziedzinie młodzieży (2010–2018) przyjętych przez Radę w dniu 23 listopada 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 września 2015 r. pt. „Projekt wspólnego sprawozdania Rady i Komisji na rok 2015 w sprawie realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy w dziedzinie młodzieży (2010–2018)” (COM(2015)0429) oraz dokumenty robocze służb Komisji załączone do komunikatu tej ostatniej zatytułowane „Wyniki otwartej metody koordynacji w dziedzinie młodzieży ze szczególnym uwzględnieniem drugiego cyklu (2013–2015)” (SWD(2015)0168) oraz „Sytuacja ludzi młodych w UE” (SWD(2015)0169),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.

⁽²⁾ Dz.U. C 417 z 15.12.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 183 z 14.6.2014, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 120 z 26.4.2013, s. 1.

⁽⁵⁾ EUCO 37/13.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0107.

Czwartek, 27 października 2016 r.

- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie poświadczania uczenia się pozaformalnego i nieformalnego,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 sierpnia 2015 r. zatytułowany „Projekt wspólnego sprawozdania Rady i Komisji z 2015 r. w sprawie wdrażania strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) – Nowe priorytety europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia” (COM(2015)0408),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany: „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając swe rezolucje z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wdrażania strategii UE na rzecz młodzieży na lata 2010–2012 ⁽¹⁾ oraz z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie strategii UE na rzecz młodzieży – inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania ⁽²⁾,
 - uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie zdobywania wiedzy o UE w szkole ⁽³⁾,
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie promowania przedsiębiorczości młodzieży przez kształcenie i szkolenia ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie kontynuacji wdrażania procesu bolońskiego ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie roli dialogu międzykulturowego, różnorodności kulturowej i edukacji w promowaniu podstawowych wartości UE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając raport alternatywny na temat polityki młodzieżowej opublikowany przez Europejskie Forum Młodzieży,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 10 marca 2014 r. w sprawie ram jakości staży,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinie Komisji Kontroli Budżetowej i Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0250/2016),
- A. mając na uwadze, że ludzie młodzi powinni być aktywnie angażowani w planowanie, opracowywanie, wdrażanie, monitorowanie i ocenę wszystkich strategii politycznych dotyczących młodzieży;
- B. mając na uwadze, że powinno się pomagać młodym ludziom w rozwiązywaniu stojących przed nimi obecnie bardzo poważnych problemów oraz w stawianiu czoła wyzwaniom, z którymi będą musieli zmierzyć się w przyszłości, za pomocą lepiej dostosowanej, skuteczniejszej i lepiej skoordynowanej polityki ds. młodzieży oraz bardziej ukierunkowanego wykorzystania strategii polityki gospodarczej, polityki zatrudnienia i polityki socjalnej na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i unijnym;
- C. mając na uwadze, że należy aktywniej włączać problematykę młodzieżową, współpracę międzysektorową i kwestie społeczne w działania UE, a także poprawić współdziałanie pomiędzy strategią UE na rzecz młodzieży a innymi strategiami europejskimi, takimi jak strategię dotyczące kształcenia, szkoleń, zdrowia i zatrudnienia, aby zagwarantować takie kształtowanie aktualnej i przyszłej polityki, które będzie stanowiło skuteczną odpowiedź na sytuację i potrzeby młodych ludzi borykających się z poważnymi problemami ekonomicznymi, socjalnymi i związanymi z zatrudnieniem oraz mając na uwadze, że w tym względzie udział organizacji młodzieżowych w kształtowaniu polityki ma kluczowe znaczenie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 9.3.2016, s. 61.

⁽²⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 21.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0106.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0292.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 2.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0005.

Czwartek, 27 października 2016 r.

- D. mając na uwadze, że odniesieniu do młodych ludzi stosuje się otwartą metodę koordynacji, inspirowaną współpracą europejską w dziedzinie zatrudnienia;
- E. mając na uwadze, że jednym z celów ogólnych programu Erasmus+ jest przyczynienie się do realizacji odnowionych ram współpracy europejskiej w dziedzinie młodzieży (2010–2018); mając na uwadze, że w tym względzie należy zapewnić dostęp organizacji młodzieżowych do dotacji projektowych w ramach odnowionego programu Erasmus+ oraz zniesienie barier dla kwalifikowalności małych projektów;
- F. mając na uwadze, że strategia UE na rzecz młodzieży (2010–2018) obejmuje osiem głównych dziedzin działania, w których należy podjąć inicjatywy: edukacja i szkolenia, zatrudnienie i przedsiębiorczość, zdrowie i dobrobyt, aktywne uczestnictwo, działania w dziedzinie wolontariatu, integracja społeczna, młodzież i świat, a także kreatywność i kultura;
- G. mając na uwadze, że w trzecim i ostatnim trzyletnim cyklu strategii UE na rzecz młodzieży (2010–2018) priorytetowo traktowane będą integracja społeczna wszystkich ludzi młodych, zwłaszcza ze środowisk defaworyzowanych, aktywniejsze uczestnictwo w życiu demokratycznym i obywatelskim, a także łatwiejsze wejście na rynek pracy;
- H. mając na uwadze, że w strategii UE na rzecz młodzieży (2010–2018) podkreśla się potrzebę stałego, zorganizowanego dialogu pomiędzy decydentami politycznymi a młodzieżą i jej organizacjami; wskazuje jednak, że zdaniem 57 % organizacji młodzieżowych w UE przy opracowywaniu strategii politycznych dotyczących młodzieży nie bierze się pod uwagę wiedzy fachowej posiadanej przez młodzież;
- I. mając na uwadze, że polityka odnosząca się do młodzieży powinna opierać się na prawach i wspierać rozwój wszystkich młodych ludzi, zapewniając poszanowanie przysługujących im praw i wykorzystywanie ich potencjału przy jednoczesnym unikaniu stygmatyzowania konkretnych grup;
- J. mając na uwadze, że ważne jest podkreślenie, iż młodzi ludzie angażują się w politykę na różne sposoby, ale coraz rzadziej biorą udział w wyborach;
- K. mając na uwadze, jak ważne jest zapewnienie, by wszyscy młodzi ludzie mieli dostęp do wysokiej jakości edukacji, zarówno formalnej, jak i pozaformalnej, oraz byli możliwie najlepiej wyszkoleni, jako że dzisiejsza młodzież europejska stoi w obliczu wysokiego poziomu bezrobocia w wielu państwach członkowskich, niepewnych miejsc pracy oraz większego zagrożenia ubóstwem i wykluczeniem społecznym, co szczególnie dotyczy młodych ludzi o niskich kwalifikacjach, młodzieży niekształcącej się, niepracującej ani nieszkolącej się (NEET), a także młodych ludzi o szczególnych potrzebach, z defaworyzowanych środowisk społeczno-ekonomicznych, takich jak mniejszości etniczne, migranci, uchodźcy i osoby ubiegające się o azyl, którym grozi większe ryzyko bezrobocia i marginalizacji;
- L. mając na uwadze, że potrzebne są nieustanne działania na rzecz podniesienia poziomu udziału w rynkach pracy młodych kobiet, zwłaszcza po urlopie macierzyńskim, oraz samotnych matek, a także młodych migrantów, osób, które przedwcześnie zakończyły naukę szkolną, osób o niskich kwalifikacjach, niepełnosprawnych osób młodych i wszystkich młodych ludzi zagrożonych dyskryminacją;
- M. mając na uwadze, że edukacja i szkolenia zawodowe mogą pomóc w rozwiązaniu problemu braku zaangażowania społecznego, marginalizacji i radykalizacji młodzieży oraz problemu bezrobocia ludzi młodych, a także podnieść ich wiedzę na temat wagi podstawowych wartości, na których opiera się Unia Europejska; mając na uwadze, że podejścia międzykulturowe i międzyreligijne mają kluczowe znaczenie dla budowania wzajemnego szacunku i integrowania młodzieży w dziedzinie edukacji i życia społecznego, a także dla walki z uprzedzeniami i brakiem tolerancji;
- N. mając na uwadze szczególnie charakter i rolę sportu w integracji społecznej młodzieży defaworyzowanej, zwłaszcza młodych uchodźców i imigrantów, a także wkład sportu w zwalczanie ksenofobii i rasizmu;
- O. mając na uwadze, że młodzi ludzie to przyszłość i że należy ich postrzegać jako zasób o ogromnym potencjale dla przyszłości społeczeństw europejskich;

Czwartek, 27 października 2016 r.

- P. mając na uwadze kluczowe znaczenie włączania do strategii politycznych dotyczących młodzieżowej perspektywy płci i uwzględnienie na wszystkich etapach procesu politycznego specjalnych okoliczności i wyzwań, w obliczu których stają młode kobiety i dziewczęta; mając na uwadze, że do polityki dotyczącej młodzieży należy włączyć konkretne środki uwzględniające aspekt płci w odniesieniu do takich kwestii, jak zwalczanie przemocy wobec kobiet i dziewcząt, edukacja seksualna i wychowanie w rodzinie oraz edukacja na temat równouprawnienia płci;
- Q. mając na uwadze, że przy opracowywaniu i wdrażaniu strategii politycznych odnoszących się do młodzieży trzeba również zwrócić szczególną uwagę na potrzeby młodych ludzi cierpiących wskutek różnorakiej dyskryminacji, w tym młode osoby niepełnosprawne czy cierpiące na przypadłości psychiczne, oraz osoby określające się jako LGBTI;
- R. mając na uwadze, że integracja i mobilność społeczna muszą być centralnymi priorytetami europejskiej strategii na rzecz młodzieży, która w związku z tym musi być skierowana konkretnie do młodzieży z grup o szczególnych potrzebach, jak młodzi ludzie zmagający się z ubóstwem i marginalizacją społeczną, młodzi ludzie z odizolowanych obszarów wiejskich lub ze zmarginalizowanych społeczności, takich jak mniejszości etniczne czy uchodźcy i osoby ubiegające się o azyl;

Zalecenia ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie w sprawie młodzieży w UE z dnia 15 września 2015 r. oparte na komunikacie Komisji dotyczącym realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy w dziedzinie młodzieży (2010–2018), w którym przedstawiono główne wyniki ostatniego trzyletniego cyklu strategii UE na rzecz młodzieży i zaproponowano priorytety na kolejny cykl (COM(2015)0429); zaleca władzom unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym dopilnowanie, by poszczególne programy na szczeblu UE dotyczące strategii politycznych na rzecz młodzieży były odpowiednio promowane, realizowane i koordynowane z myślą o zaspokojeniu nowych potrzeby w kontekście nadchodzących wyzwań społecznych i edukacyjnych;
2. postrzega otwartą metodę koordynacji jako odpowiedni, ale jednak niewystarczający środek określania strategii politycznych na rzecz młodzieży, który należy uzupełnić innymi środkami; powtórnie wzywa do ściślejszej współpracy i wymiany wzorcowych praktyk w dziedzinie młodzieży na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i unijnym; wzywa państwa członkowskie do ustalenia czytelnych wskaźników i punktów odniesienia umożliwiających monitorowanie osiągniętych postępów;
3. podkreśla, że zapewnienie młodym ludziom niepełnosprawnym integracji na rynku pracy jest niezbędne, aby mogli oni prowadzić samodzielne życie i w pełni zintegrować się ze społeczeństwem jako jego aktywni członkowie wnoszący w nie prawdziwy wkład;
4. podkreśla znaczenie zorganizowanego dialogu jako środka angażowania ludzi młodych, zarówno tych, którzy działają w organizacjach młodzieżowych, jak i tych, którzy do nich nie należą; podkreśla w tym względzie potrzebę rozszerzenia zasięgu, poprawienia widoczności i podniesienia jakości procesu przy zwróceniu szczególnej uwagi na zaangażowanie grup o szczególnych potrzebach i grup zmarginalizowanych, aby skuteczniej rozwijać, wdrażać i oceniać politykę dotyczącą młodzieży na wszystkich szczeblach, a także wspierać aktywne obywatelstwo wśród ludzi młodych; apeluje o wzmocnienie zorganizowanego dialogu będącego ważnym narzędziem uczestnictwa, które posłuży młodym ludziom w przyszłych ramach współpracy na rzecz młodzieży;
5. zauważa wpływ drugiego cyklu strategii na rzecz młodzieży (2013–2015) na wyeksponowanie znaczenia możliwego do dostosowania podejścia do polityki na rzecz młodzieży, w którą zaangażowanych będzie szereg sektorów na wielu poziomach; ceni w tym względzie zorganizowany dialog z organizacjami młodzieżowymi; apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie młodym osobom lepszego dostępu do wysokiej jakości edukacji i szkoleń oraz zatrudnienia; przypomina o ośmiu dziedzinach działania promowanych w strategii na rzecz młodzieży;
6. podkreśla znaczenie strategii na rzecz młodzieży, zważywszy na niepokojąco wysoką stopę bezrobocia ludzi młodych, wysokie i bardzo zróżnicowane odsetki młodzieży z grupy NEET, a także wyzwania związane z zagrożeniem ubóstwem i wykluczeniem społecznym; podkreśla, że w następnym cyklu (2016–2018) należy osiągnąć dwa cele strategii na rzecz młodzieży przez identyfikację przyczyn bezrobocia wśród młodzieży oraz przeciwdziałanie im, jak np. przedwczesne kończenie nauki, przez wspieranie przedsiębiorczości wśród osób młodych, inwestowanie w edukację, staże, praktyki zawodowe i szkolenia rozwijające umiejętności odpowiadające możliwościom, potrzebom i rozwojowi rynku pracy oraz przez ułatwianie wchodzenia na rynek pracy dzięki środkom zapewniającym lepszą koordynację programów edukacyjnych, polityki zatrudnienia oraz popytu na rynku pracy; zwraca uwagę, że należy wspierać podmioty rynku pracy w staraniach na rzecz realizacji gwarancji dla młodzieży, aby sprawić, by młodzi ludzie najpóźniej w ciągu czterech miesięcy po ukończeniu szkoły podejmowali pracę albo kształcili się dalej bądź odbywali szkolenia zawodowe w tej samej lub innej dziedzinie;

Czwartek, 27 października 2016 r.

7. podkreśla, że skuteczne wdrażanie strategii na rzecz młodzieży powinno być ściśle powiązane z realizacją głównych celów strategii „Europa 2020”, w szczególności celu osiągnięcia poziomu 75 % zatrudnienia osób w grupie wiekowej 20–64 lat oraz celu wydzwignięcia jak największej liczby młodych osób z ubóstwa i wykluczenia społecznego; zauważa, że chociaż od 2013 r. w niektórych państwach członkowskich odnotowano spadek bezrobocia, nadal bardzo niepokojące jest to, że bezrobocie młodych ludzi utrzymuje się na poziomie niemal dwukrotnie wyższym niż ogólny poziom bezrobocia, a blisko 8 mln młodych Europejczyków nadal pozostaje bez pracy; podkreśla zatem wagę rozwiązania problemu niedopasowania geograficznego pomiędzy popytem na pracę a popytem na nią, zarówno w poszczególnych państwach członkowskich, jak i pomiędzy nimi, poprzez dokonanie zmian w Europejskim Portalu Mobilności Zawodowej (EURES), w celu zwiększenia szans młodzieży na znalezienie zatrudnienia i osiągnięcia większej spójności społecznej;
8. podkreśla, że kwestią zasadniczą jest, by w celach następnego cyklu strategii UE na rzecz młodzieży uwzględniono młodych uchodźców i młode osoby ubiegające się o azyl, zapewniono im równe i niedyskryminujące traktowanie, dostęp do edukacji, szkoleń zawodowych i zatrudnienia oraz integrację społeczną, aby w ten sposób wesprzeć ich w konstruowaniu swej tożsamości w krajach przyjmujących, w pełnym wykorzystywaniu ich talentów i potencjału oraz zapobiec ich marginalizacji i rozzarowaniom;
9. wyraża zaniepokojenie zjawiskiem drenażu mózgow i związanymi z nim zagrożeniami dla niektórych państw członkowskich, zwłaszcza tych, które borykają się z problemami i muszą realizować programy dostosowawcze, i z których z powodu olbrzymiego bezrobocia emigruje coraz większa liczba młodych naukowców, wskutek czego państwa te pozbawiane są najcenniejszych i najproduktywniejszych zasobów ludzkich;
10. podkreśla potencjał nowych technologii pod względem kontaktu z młodzieżą i zachęca UE oraz jej państwa członkowskie do czerpania korzyści z tych technologii, aby zintensyfikować dialog z młodzieżą, a także poprawić jej zdolność do uczestnictwa w życiu społecznym;
11. podkreśla znaczenie angażowania ludzi młodych i organizacji młodzieżowych w kształtowanie priorytetów i w opracowywanie nowych unijnych ram współpracy na rzecz młodzieży po 2018 r.;
12. zaleca państwom członkowskim i UE realizację oceny skutków strategii politycznych ukierunkowanych na ludzi młodych;
13. jest zdania, że dzielenie się doświadczeniami, kształtowanie polityki w oparciu o dane naukowe, opinie grup eksperckich, wzajemne uczenie się i wzajemna ocena to ważne narzędzia w ukierunkowanej na wyniki i międzysektorowej współpracy mającej na celu wspieranie ludzi młodych; podkreśla znaczenie rozpowszechniania wyników tych działań, aby zmaksymalizować ich oddziaływanie;
14. zwraca uwagę, jak ważna jest współpraca międzysektorowa na wszystkich szczeblach, a zwłaszcza między różnymi strategiami UE mającymi wpływ na ludzi młodych (obecne i przyszłe strategie UE dotyczące młodzieży, edukacji i szkolenia, zdrowia, zatrudnienia itp.);
15. podkreśla znaczenie oraz potrzebę umocnienia i dalszego rozwijania strategii i inicjatyw mających na celu zapobieganie przemocy i nękanii w szkole;
16. kładzie nacisk na rolę optymalnej i zorientowanej na indywidualne potrzeby dzieci lub młodzieży współpracy rodzin ze szkołami, społecznościami religijnymi i społecznościami lokalnymi, stowarzyszeniami młodzieżowymi, osobami pracującymi z młodzieżą, a także innymi podmiotami udzielającymi wsparcia młodzieży oraz oferującymi kształcenie formalne, pozaformalne i nieformalne w prowadzeniu ludzi młodych do pełnej integracji społecznej przez oferowanie im bezpiecznego miejsca, w którym mogą wzrastać i uczyć się;
17. sugeruje angażowanie władz lokalnych i regionalnych w zagadnienia dotyczące młodych ludzi, zwłaszcza w tych krajach członkowskich, w których posiadają one kompetencje w tym zakresie;
18. podkreśla znaczenie promowania zdrowego trybu życia, aby zapobiegać chorobom, i uważa za konieczne przekazywanie młodzieży właściwych informacji na temat poważnych problemów zdrowia psychicznego, takich jak uzależnienie od tytoniu, alkoholu i narkotyków oraz zapewnianie jej wsparcia w tym zakresie;
19. przypomina o wartości uwzględniania wymiaru międzypokoleniowego w strategiach politycznych dotyczących młodzieży oraz o potrzebie zapewnienia skuteczniejszego dialogu między pokoleniami;
20. podkreśla, jak ważne jest zajęcie się problemem ubóstwa młodzieży z defaworyzowanych środowisk społeczno-ekonomicznych, młodych ludzi, których rodzice nie pracują, oraz młodych ludzi, którym nie udało się wyostać z kontekstu społeczno-ekonomicznego, w jakim tkwią ich rodziny;

Czwartek, 27 października 2016 r.

21. nalega, by państwa członkowskie oferowały efektywne szkolenia w językach krajowych zgodnie z zasadami wielojęzyczności i niedyskryminacji, a także w oparciu o prawodawstwo krajowe i zasady europejskie, oraz by zwiększyły wsparcie dla placówek oświatowych prowadzących nauczanie w języku ojczystym mniejszości krajowych lub językowych;

22. przypomina, że główny cel strategii „Europa 2020” przewiduje, iż odsetek osób przedwcześnie kończących edukację i szkolenie powinien spaść poniżej 10 %; podkreśla potrzebę walki z przedwczesnym kończeniem nauki, które jest czynnikiem przyczyniającym się do bezrobocia, w drodze dialogu między sektorem edukacji, publicznymi służbami ds. zatrudnienia i partnerami społecznymi, identyfikowania niedociągnięć systemu edukacji i społeczeństwa przez wspieranie studentów w poszukiwaniu ich własnych metod uczenia się, wdrażania odpowiednich i interesujących programów nauczania oraz stworzenia silnego, dobrze rozwiniętego systemu poradni zawodowych zapewniającego wszystkim uczniom wysokiej jakości usługi doradztwa i orientacji, w szczególności z chwilą pojawienia się pierwszych sygnałów zamiaru porzucenia nauki, przez odpowiednie informowanie ich o przyszłych możliwościach oferowanych przez rynek pracy, w tym o zawodach technicznych i rzemieślniczych, zapewnienie kształcenia w dziedzinie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki, kształcenie dwutorowe i wysokiej jakości praktyki zawodowe, staże i praktyki, a także oferowanie uczącym się drugiej szansy w postaci szkolenia zawodowego;

23. wzywa państwa członkowskie do wydawania opartych na wiedzy i dowodach sprawozdań dotyczących sytuacji społecznej i warunków życia młodych ludzi oraz do sporządzenia krajowych planów działania i ich konsekwentnego wdrażania;

24. podkreśla, że promowanie większych możliwości i równych szans dla wszystkich młodych osób, umacnianie integracji społecznej, równouprawnienia i solidarności, a także zwalczanie wszelkich form dyskryminacji młodych osób, w szczególności ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne czy niepełnosprawność, powinny stanowić główne elementy osiągnięcia celów strategii UE na rzecz młodzieży;

25. zwraca uwagę, że politykę i strategię krajowe na rzecz młodzieży należy opracowywać dla młodych osób i z ich udziałem;

26. z zadowoleniem przyjmuje szczególnie korzyści płynące z ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018), które przyczyniają się do pogłębiania współpracy między państwami członkowskimi a Unią Europejską oraz otwierają możliwości wynikające z projektu integracji europejskiej dla młodych ludzi i rozwijają jego zalety; w związku z tym wzywa Komisję, by utrzymała te ramy w okresie po 2018 r. oraz dalej je rozwijała;

27. wzywa państwa członkowskie do stworzenia placówek oświatowych niezbędnych, aby integrować młodych uchodźców, umożliwiając im naukę języka państwa, w którym uzyskają azyl, ukończenie podstawowego kształcenia zawodowego lub uzupełnienie nabytych już umiejętności w celu dostosowania ich do poziomu europejskiego, co pozwoli ułatwić ich integrację na rynku pracy oraz w społeczeństwie europejskim;

28. apeluje o ukierunkowane działania wobec osób przedwcześnie kończących naukę, które potrzebują wsparcia, nowych umiejętności i szkoleń, a także o skuteczny system na wczesnym etapie edukacji, który identyfikuje osoby zagrożone przedwczesnym zakończeniem nauki i dołączeniem do grona młodzieży NEET, aby pomagać im w młodym wieku i zapobiec wybraniu przez nich tego niekorzystnego dla nich rozwiązania;

29. zachęca państwa członkowskie, bo włączały zasady solidarności międzypokoleniowej w ramy swej polityki emerytalnej oraz by uwzględniały wpływ, jaki polityka ta wywiera na ludzi młodych obecnie i jaki wywrze w przyszłości;

30. z zadowoleniem przyjmuje swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie zdobywania wiedzy o UE w szkole i w związku z tym wzywa państwa członkowskie, aby wspierały przekazywanie szerszej wiedzy na temat Unii Europejskiej w drodze kształcenia formalnego, pozaformalnego i nieformalnego, kładąc szczególny nacisk na współpracę między placówkami oferującymi takie formy kształcenia, co może się powieść w ramach stałej strategii UE na rzecz młodzieży;

31. wzywa państwa członkowskie, by w większym stopniu włączały w proces realizacji niezależne podmioty, zwłaszcza na szczeblu lokalnym, oraz lepiej dostosowywały do siebie procedury będące elementem strategii w okresie po 2018 r. (np. przez zaangażowanie w prace komitetów pomocy dla dzieci i młodzieży w całej UE) z myślą o długotrwałym stosowaniu unijnej strategii na rzecz młodzieży;

Czwartek, 27 października 2016 r.

32. podkreśla konieczność wyposażenia młodych ludzi w solidną wiedzę o UE i zapewnienia zrozumienia przez nich kwestii europejskich, m.in. w drodze nauczania o podstawowych wartościach UE, systemie rządów i procesach decyzyjnych w UE, dzięki czemu będą mogli angażować się w krytyczną refleksję o UE i stawać się odpowiedzialnymi i aktywnymi obywatelami Europy; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w większym stopniu promowały wymiar unijny w edukacji, aby przygotować uczniów do życia i pracy w coraz bardziej złożonej i zintegrowanej Unii, którą mogą i powinni kształtować;

Zatrudnienie i edukacja

33. wzywa państwa członkowskie, by jak najskuteczniej wykorzystywały dostępne unijne i krajowe strategie polityczne i ramy finansowe, aby wspierać odpowiednie inwestowanie w ludzi młodych i tworzenie trwałego zatrudnienia wysokiej jakości; nalega, aby na wszystkich poziomach prowadzono programy mobilności, które zaowocują poprawą umiejętności i kompetencji młodych osób, dadzą im pewność siebie, pobudzą ich ciekawość i zainteresowanie innymi metodami nauki i zaangażowaniem społecznym; zdecydowanie zaleca uznawanie i ocenę umiejętności rozwijanych dzięki mobilności; wzywa UE i państwa członkowskie, aby zapewniły młodym ludziom lepszy dostęp do informacji o wszystkich programach i inicjatywach, z których mogą korzystać;

34. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrażania programu Erasmus+, zwłaszcza jego części poświęconej przyuczaniu do zawodu, aby w ten sposób promować i jeszcze bardziej wspierać szkolenia transgraniczne oraz możliwości kariery międzynarodowej i mobilności na rynku pracy wśród młodych ludzi, a także zapewniać im umiejętności i kompetencje na całe życie, w tym umiejętności językowe, a jednocześnie rozszerzać ich możliwości i poprawiać ich szanse na udział zarówno w rynku pracy, jak i społeczeństwie, niezależnie od kwalifikacji akademickich, umiejętności czy poziomu edukacji; wyraża obawę, że mobilność osób odbywających praktyki zawodowe nie osiągnęła jeszczeżądanego poziomu, i nawołuje Komisję, państwa członkowskie, przedsiębiorstwa i szkoły, by poszukiwały rozwiązań w celu przezwyciężenia pojawiających się nadal przeszkód w mobilności stażystów; w związku z młodym wiekiem uczniów zawodu i z ich często jeszcze niestabilną sytuacją finansową, podkreśla znaczenie udzielania im pomocy w ich przedsięwzięciach związanych z mobilnością, m.in. w drodze usuwania niektórych drugorzędnych przeszkód w mobilności, takich jak problemy z mieszkaniem czy transportem;

35. wzywa do poprawy szans osób objętych kształceniem i szkoleniem zawodowym na odbywanie praktyk w krajach ościennych, aby propagować większe zrozumienie dla praktyk innych państw członkowskich w zakresie pracy i kształcenia, np. przez finansowanie kosztów podróży tym uczącym się, którzy zachowują miejsce zamieszkania w kraju pochodzenia; przypomina, że mobilność w dziedzinie szkolenia zawodowego to podstawowy atut przy wchodzeniu na rynek pracy, ale również przyczynek do zrozumienia projektu europejskiego i zaangażowania się weń przez bezpośrednie doświadczenie; kładzie nacisk na znaczenie wprowadzenia europejskich ram na rzecz mobilności w przyuczaniu do zawodu i szkoleniu zawodowym; apeluje ponadto do państw członkowskich o korzystanie w pełni z sieci EURES w celu wspierania wewnątrzunijnej mobilności młodych pracowników, w tym mobilności w zakresie praktyk zawodowych;

36. podkreśla znaczenie nauczania i uczenia się ogólnych umiejętności podstawowych, takich jak technologie informacyjno-komunikacyjne (ICT), matematyka, krytyczne myślenie, języki obce, mobilność itp., które pozwolą młodym ludziom łatwo dostosowywać się do zmieniającego się środowiska społeczno-gospodarczego;

37. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie większej liczby lepszych szkoleń w dziedzinie ICT, by wyposażyc wszystkich młodych ludzi w odpowiednie umiejętności cyfrowe przydatne na rynku pracy, na przykład przez przesunięcia przyznanych środków finansowych w ramach Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;

38. przypomina, że ICT mają do odegrania ważną rolę w rozwoju osobistym i zawodowym młodzieży oraz uznaje ich potencjał w zakresie poprawy pozycji młodych ludzi, którzy dzięki nim mogą jednoczyć się w reakcji na problemy społeczne, i które umożliwiają im nawiązywanie kontaktów ponad barierami geograficznymi, społecznymi, wyznaniowymi, płciowymi i ekonomicznymi; apeluje zatem do państw członkowskich o podjęcie działań w celu zapewnienia wszystkim młodym ludziom solidnych i aktualnych umiejętności i kompetencji w dziedzinie ICT;

39. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by kontynuowały programy na rzecz młodzieży i programy oświatowe poprawiające pozycję młodych kobiet i dziewcząt i ułatwiające im dostęp do sektorów tradycyjnie zdominowanych przez mężczyzn, w których są one niedostatecznie reprezentowane, takich jak sektor przedsiębiorczości, ICT lub sektor nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki (ang. science, technology, engineering and mathematics – STEM);

Czwartek, 27 października 2016 r.

40. przypomina o ogromnym potencjale współdziałania między sektorem STEM a sektorem ICT w dziedzinie sztuki i projektowania oraz przemysłu kreatywnego, który przekształca STEM w STEAM (science, technology, engineering, art and mathematics – nauki ścisłe, technologia, inżynieria, sztuka i matematyka), oraz kładzie nacisk na potencjał takiego współdziałania w zakresie przyciągania większej liczby młodych ludzi, zwłaszcza kobiet i dziewcząt, do sektora STEM;
41. apeluje do państw członkowskich, by zachęcały kobiety do odbywania szkoleń i rozpoczynania kariery zawodowej w sektorach, w których były dotychczas niedostatecznie reprezentowane, takich jak sektor STEM i IT.
42. podkreśla konieczność zapewnienia młodym ludziom szans zdobycia przynajmniej podstawowych umiejętności cyfrowych oraz wiedzy o mediach i zrozumienia ich, aby mogli oni pracować, uczyć się i aktywnie uczestniczyć w życiu nowoczesnego społeczeństwa;
43. stwierdza, że nawet gdyby młodym ludziom udało się przezwyciężyć wyzwania związane ze znalezieniem pracy, to w wielu państwach członkowskich praca ta nie zawsze zapewnia im środki wystarczające do życia powyżej poziomu ubóstwa;
44. apeluje o kontynuowanie Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; domaga się dalszego dostosowania przepisów i zasobów, aby przezwyciężyć przeszkody utrudniające realizację tej inicjatywy do końca okresu obowiązywania obecnych ram finansowych;
45. apeluje o lepsze dostosowanie programów nauczania i szkoleń na wszystkich szczeblach do potrzeb zmieniających się rynków pracy; domaga się, aby prowadzono kampanie informacyjne, uświadamiające i promocyjne dotyczące programów mobilności we wszystkich placówkach kształcenia ogólnego i zawodowego w Unii w celu zrealizowania zamierzeń polityki spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej Unii Europejskiej, a także z myślą o uwzględnieniu utrzymujących się nierówności pomiędzy obszarami miejskimi, podmiejskimi i wiejskimi; podkreśla jednak, że należy utrzymywać wartość wiedzy oraz wspierać wszechstronne wykształcenie i solidną wiedzę naukową; zachęca uniwersytety i środowisko biznesowe do prowadzenia intensywniejszego dialogu i współpracy w celu opracowania programów edukacyjnych, które pomogą młodym ludziom zdobyć odpowiedni zestaw umiejętności, wiedzę i kompetencje; apeluje w związku z tym o bliższą współpracę między instytucjami edukacyjnymi, przedsiębiorstwami, zwłaszcza MŚP, i służbami zatrudnienia; sugeruje, aby państwa członkowskie wymieniały się doświadczeniami w tym zakresie;
46. podkreśla fakt, że całościowe i integracyjne podejście do edukacji jest kluczowe, by wszyscy studenci czuli się mile widziani i zintegrowani oraz by brali odpowiedzialność za decyzje o własnym wykształceniu; przypomina, że kończenie nauki przez młodzież bez uzyskania kwalifikacji to jedno z wielkich wyzwań, przed jakimi stoją nasze społeczeństwa, ponieważ prowadzi do marginalizacji społecznej, a zatem zwalczanie tego zjawiska musi być jednym z głównych celów; przypomina, że oprócz przystosowania systemów szkolenia należy wprowadzić zindywidualizowane środki na rzecz grup znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji; przypomina, że staże i praktyki zawodowe powinny prowadzić do zatrudnienia, a warunki pracy i powierzone zadania powinny pomóc stażystom zdobyć doświadczenie praktyczne i odpowiednie umiejętności umożliwiające wejście na rynek pracy; uważa, że podstawą rozwiązania problemu bezrobocia wśród młodzieży jest zaangażowanie publicznych i prywatnych podmiotów regionalnych i lokalnych w opracowywanie i wdrażanie odpowiedniego zestawu działań politycznych;
47. apeluje do państw członkowskich o wdrożenie środków ułatwiających młodym osobom przechodzenie od kształcenia do zatrudnienia, w tym poprzez zapewnienie wysokiej jakości staży i praktyk zawodowych dających młodym ludziom wyraźnie określone prawa, które obejmują dostęp do systemu ochrony socjalnej, wiążących umów pisemnych oraz uczciwego wynagrodzenia, w celu zadbania o to, by młodzi ludzie nie byli dyskryminowani w dostępie do rynku pracy i w celu odpowiedniego informowania studentów o przyszłych możliwościach na rynku pracy;
48. podkreśla, że stopa bezrobocia wyraźnie spada wraz ze wzrostem poziomu wykształcenia, co sprawia, że konieczne jest promowanie możliwości zdobywania wyższego wykształcenia przez młode osoby w UE oraz dokonywanie inwestycji w tym zakresie;
49. zwraca jednak uwagę, że kształcenie powinno nie tylko zapewniać umiejętności i kompetencje dostosowane do potrzeb rynku pracy, ale powinno również przyczynić się do rozwoju osobistego młodych ludzi, aby uczynić ich aktywnymi i odpowiedzialnymi obywatelami; w związku z tym podkreśla potrzebę edukacji obywatelskiej w całym systemie kształcenia – zarówno formalnym, jak i pozaformalnym;

Czwartek, 27 października 2016 r.

50. apeluje do państw członkowskich o zapewnienie utalentowanym młodym sportowcom możliwości dwutorowej kariery, aby mogli rozwijać swój talent sportowy i jednocześnie zdobywać wykształcenie;

51. podkreśla potrzebę uwzględnienia elementów uczenia się przedsiębiorczości na wszystkich poziomach kształcenia i szkolenia zawodowego, ponieważ zaszczepienie ducha przedsiębiorczości u młodych ludzi na wczesnym etapie jest skutecznym sposobem walki z bezrobociem wśród młodzieży; w związku z tym zachęca do aktywnego dialogu i współpracy między środowiskami uniwersyteckimi a światem biznesu w celu opracowania programów edukacyjnych, które pomogą wyposażyć młodych ludzi w niezbędne umiejętności i kompetencje; podkreśla ponadto potrzebę promowania i wspierania strategii, które sprzyjają przedsiębiorczości młodych ludzi, zwłaszcza w dziedzinie kultury i kreatywności oraz w dziedzinie sportu, w celu tworzenia nowych, trwałych i wysokiej jakości miejsc pracy, a także pobudzenia rozwoju społecznego i spójności społeczności; zwraca również uwagę na potencjał wolontariatu w zakresie zdobywania umiejętności, stymulowania rozwoju osobowego i umożliwiania młodym ludziom znalezienia powołania;

52. przypomina, że przedsiębiorczość wymaga rozwijania umiejętności przekrojowych, takich jak kreatywność, myślenie krytyczne, praca zespołowa i zmysł inicjatywy, które to umiejętności przyczyniają się do rozwoju osobistego i zawodowego młodych ludzi oraz ułatwiają im wejście na rynek pracy; w związku z powyższym uważa, że konieczne jest ułatwianie przedsiębiorcom udziału w procesie nauczania i zachęcanie ich do tego;

53. podkreśla znaczenie aktywniejszego inwestowania w przedsiębiorstwa rozpoczynające działalność oraz w młodych ludzi podejmujących własną działalność gospodarczą, co ułatwi im dostęp do kapitału początkowego i do sieci doświadczonych mentorów biznesowych;

54. przypomina, że zatrudnienie i przedsiębiorczość to jeden z ośmiu priorytetów określonych w strategii UE na rzecz młodzieży (2010–2018); zwraca uwagę, że praca młodych osób i pozaformalne zdobywanie wiedzy, zwłaszcza za pośrednictwem stowarzyszeń młodych przedsiębiorców i stowarzyszeń młodzieżowych oferujących młodym ludziom możliwość rozwijania innowacyjnych projektów, zdobycia doświadczenia w przedsiębiorstwie, a także zdobycia umiejętności i nabrania pewności siebie umożliwiających rozpoczęcie własnej działalności, odgrywają kluczową rolę w rozwijaniu kreatywnego i innowacyjnego potencjału ludzi młodych, w tym ducha przedsiębiorczości i umiejętności w zakresie przedsiębiorczości i postawy obywatelskiej; podkreśla potrzebę stworzenia otoczenia sprzyjającego duchowi przedsiębiorczości i powstawaniu nowych innowacyjnych przedsiębiorstw z myślą o zatrudnieniu młodzieży w Europie; kładzie nacisk na fakt, że należy usuwać wszystkie przeszkody, które uniemożliwiają młodym rozwijanie ich pomysłów, potencjału i postaw;

55. zaleca, by w strategii UE na rzecz młodzieży skoncentrować się na przedsiębiorczości, która jest kluczem do pobudzania wzrostu gospodarczego; zwraca uwagę, że w 2014 r. tylko jeden na pięciu Europejczyków pragnął założyć własne przedsiębiorstwo, uznając to za trudne zadanie; opowiada się za nadaniem priorytetowego charakteru rozwijaniu kultury przedsiębiorczości już od najmłodszych lat, elastycznym przepisom dotyczącym łączenia pracy z nauką, dualnemu systemowi kształcenia oraz dostępowi do finansowania;

56. przypomina, że branże twórcze są jednymi z najbardziej przedsiębiorczych i najszybciej rozwijających się sektorów oraz że kształcenie twórcze rozwija uniwersalne umiejętności, takie jak myślenie twórcze, rozwiązywanie problemów, praca zespołowa i zaradność; uznaje branżę artystyczną i branżę mediów za szczególnie atrakcyjne dla młodych ludzi;

57. podkreśla rolę przedsiębiorczości społecznej jako siły napędowej innowacji, rozwoju społecznego i zatrudnienia i apeluje w związku z tym do UE i państw członkowskich o jej lepsze promowanie i podkreślanie jej roli;

58. zachęca państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz motywowania do przedsiębiorczości w drodze stwarzania przyjaźniejszych warunków dla przedsiębiorców oraz nowych przedsiębiorstw – mogłyby one obejmować systemy i środki na rzecz łatwiejszego uzyskiwania kredytów w bankach, uproszczone regulacje, a także ulgi podatkowe, umożliwiające ludziom młodym wprowadzanie w życie pomysłów biznesowych; popiera metody szkoleń, które przyczyniają się do kultywowania ducha przedsiębiorczości i kreatywności oraz zachęca do zatrudniania absolwentów w przedsiębiorstwach;

Czwartek, 27 października 2016 r.

59. podkreśla, że aby zaradzić bezrobociu młodzieży państwa członkowskie potrzebują dobrze wyszkolonego personelu poradni zawodowych, który posiada wiedzę zarówno o możliwościach edukacyjnych w szkołach wyższych, jak i zawodowych oraz zna aktualną sytuację na rynku pracy, prognozy rozwojowe państw członkowskich i nowe gałęzie ich gospodarki;

60. zachęca państwa członkowskie do udzielania młodym ludziom wsparcia w rozpoczynaniu samodzielnego życia i zakładaniu rodziny dzięki dodatkom mieszkaniowym, preferencyjnym uzgodnieniom i ulgom w podatku dochodowym oraz preferencyjnym pożyczkom studenckim;

61. podkreśla znaczenie wzajemnego uznawania i walidacji umiejętności, kompetencji i wiedzy nabytych w drodze kształcenia nieformalnego, pozaformalnego oraz uczenia się przez całe życie, jako że ma to kolosalne znaczenie dla uwidoczniania i docenienia różnicowanego i bogatego doświadczenia edukacyjnego jednostek, zwłaszcza tych o bardziej ograniczonych możliwościach; zwraca uwagę, że walidacja umiejętności przyczynia się do poszerzania dostępu do edukacji formalnej i nowych możliwości zawodowych, a także podnosi poczucie własnej wartości i zwiększa motywację do nauki, rozwoju wartości, predyspozycji i zdolności ludzi młodych, przyczynia się również do uczenia się o postawach obywatelskich i zaangażowaniu demokratycznym na wszystkich szczeblach; apeluje do państw członkowskich o wielokrotne wysiłki na rzecz utworzenia kompleksowych mechanizmów walidacji do 2018 r., do czego wzywała Rada w zaleceniu z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, w ściślejszej współpracy z wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym organizacjami młodzieżowymi;

62. podkreśla znaczenie uczenia się formalnego, nieformalnego i pozaformalnego, zwłaszcza w ramach działalności w stowarzyszeniach, dla rozwijania wartości, umiejętności i kwalifikacji u ludzi młodych, jak również dla kształtowania postaw obywatelskich i uczestnictwa w życiu demokratycznym; przypomina o rozlicznych możliwościach i modelach szkolenia istniejących w państwach członkowskich, a w szczególności o modelu dwutorowym, który może ułatwić przejście z edukacji lub szkolenia do zatrudnienia; popiera wdrażanie uczenia się przez całe życie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia spójnego i obejmującego całą Europę uznawania umiejętności nabytych w ramach formalnego, pozaformalnego i nieformalnego uczenia się i staży z myślą o zlikwidowaniu przepaści pomiędzy niedoborami i niedopasowaniem umiejętności obserwowanymi na europejskim rynku pracy oraz do udzielania wsparcia dla takich działań w ramach odnośnych programów UE; ponadto wzywa do położenia większego nacisku na nauczanie języków, zwłaszcza języków krajów sąsiednich, w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, aby wzmocnić pozycję odnośnych uczniów i zwiększyć ich szanse na zatrudnienie na transgranicznym rynku pracy;

63. zauważa, że w związku z obecną falą digitalizacji oraz nowymi tendencjami na rynku pracy coraz więcej młodych osób znajduje nowe formy zatrudnienia, równoważące elastyczność i bezpieczeństwo; podkreśla znaczenie odpowiedniego kształcenia młodych ludzi ukierunkowanego na wyeksponowanie roli mechanizmów ochrony socjalnej w przebiegu kariery zawodowej;

64. uważa, że podejmowanie działań na wczesnym etapie oraz aktywne strategie polityczne dotyczące rynku pracy stanowią przejście od podejścia polegającego na łagodzeniu symptomów wielopokoleniowej deprivacji do podejścia opartego na wskazywaniu zagrożeń i eliminowaniu ich na wczesnym etapie życia w celu zapobiegania bezrobociu i ułatwiania reintegracji; zwraca szczególną uwagę na sytuację osób najbardziej marginalizowanych i w największym stopniu zagrożonych bezrobociem;

65. podkreśla znaczenie otwartych i łatwo dostępnych programów w zakresie pracy z młodymi ludźmi z mniej rozwojowych środowisk;

66. zwraca uwagę na znaczenie uczenia się przez całe życie i poprawy możliwości młodych ludzi w zakresie edukacji i zatrudnienia przez zagwarantowanie wzajemnego transgranicznego uznawania i transgranicznej przystawalności kwalifikacji oraz stopni naukowych, aby poprawić system kontroli jakości; wzywa do ciągłego rozszerzania wymogów szkoleniowych, jeżeli chodzi o wzajemne transgraniczne uznawanie i transgraniczną przystawalność kwalifikacji i stopni naukowych, do oceny tych wymogów i dostosowywania do ich zmian oraz podkreśla, że należy to zapewnić na szczeblu europejskim i we wszystkich krajach, które należą do europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, oraz krajach wymienionych w europejskich ramach kwalifikacji;

67. podkreśla w związku z tym ważną rolę kształcenia nieformalnego i pozaformalnego, a także udziału w imprezach sportowych i wolontariacie, w stymulowaniu rozwoju kompetencji i umiejętności obywatelskich, społecznych i międzykulturowych; zwraca uwagę, że niektóre państwa poczyniły znaczne postępy, jeżeli chodzi o rozwój odnośnych ram prawnych, zaś inne mają trudności w opracowywaniu kompleksowych strategii walidacji; podkreśla w związku z tym potrzebę opracowywania kompleksowych strategii umożliwiających walidację;

Czwartek, 27 października 2016 r.

68. zwraca uwagę na znaczenie rozwiązywania problemu niedoboru oraz niedopasowania umiejętności w drodze propagowania i ułatwiania mobilności uczących się i pracowników dydaktycznych za pomocą skuteczniejszego wykorzystywania wszystkich narzędzi i programów unijnych; przypomina, że mobilność w szkoleniu to ważny atut przy wchodzeniu na rynek pracy; zwraca uwagę na potrzebę wprowadzenia środków prowadzących do zapewnienia koordynacji, komplementarności i spójności funduszy strukturalnych na rzecz mobilności, w tym przykładowo Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), oraz innych programów takich jak Erasmus+; podkreśla w związku z tym ważną rolę, jaką odgrywają programy mobilności, np. Erasmus+, w stymulowaniu rozwoju umiejętności i kompetencji przekrojowych oraz wymiany międzykulturowej wśród ludzi młodych; z zadowoleniem przyjmuje przekształcenie unijnego portalu dotyczącego umiejętności o nazwie Skills Panorama;

69. podkreśla potrzebę nadania większej roli programowi „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”, aby zapewnić długoterminowe zatrudnienie wysokiej jakości; jest zdania, że mobilność w podejmowaniu zatrudnienia jest niezbędna, aby uwolnić potencjał młodych osób; zauważa, że obecnie wśród 217,7 mln osób posiadających zatrudnienie w UE 7,5 mln (3,1 %) pracuje w innym państwie członkowskim; zwraca ponadto uwagę, że z sondaży UE wynika, iż osoby młode są bardziej skłonne do przemieszczania się i powracania do kraju z nowo nabytymi umiejętnościami i kwalifikacjami;

70. apeluje do Komisji o rozwijanie i wspieranie mobilności studentów w obszarze kształcenia i szkolenia zawodowego dzięki promowaniu programu Erasmus przewidzianego dla osób przyuczających się zawodu;

71. apeluje do państw członkowskich o pełne wykorzystanie obecnej reformy sieci EURES w celu wspierania wewnątrzunijnej mobilności młodych pracowników, w tym mobilności w czasie praktyk zawodowych i staży; wzywa państwa członkowskie do regularnego aktualizowania wakatów i życiorysów; wzywa Komisję do ulepszenia procesu dopasowywania ofert zatrudnienia EURES w celu zagwarantowania, że młodzi ludzie będą otrzymywać adekwatne i dobrej jakości oferty pracy odpowiadające ich życiorysowi;

72. zachęca państwa członkowskie, by w celu przezwyciężenia niedopasowania umiejętności obecnie i w przyszłości stworzyły dualny system kształcenia i szkolenia zawodowego we współpracy z lokalnymi i regionalnymi podmiotami gospodarczymi, w oparciu o wymianę wzorców w tym zakresie oraz zgodnie ze specyficznymi właściwościami każdego systemu edukacji;

73. zwraca się do państw członkowskich i do Komisji o stworzenie nowatorskich i elastycznych dotacji, których celem byłoby pielęgnowanie talentów i zdolności artystycznych i sportowych w dziedzinie kultury, edukacji oraz szkolenia zawodowego; popiera państwa członkowskie zamierzające wprowadzić systemy stypendiów dla uczniów odnoszących sukcesy w dziedzinie edukacji, sportu i sztuki;

74. zauważa, że przedwczesne kończenie nauki szkolnej i kończenie jej bez uzyskania kwalifikacji stanowi jedno z największych wyzwań, z jakimi borykają się nasze społeczeństwa, ponieważ prowadzi do prekariatu i marginalizacji społecznej, a zatem walka z tym zjawiskiem musi być jednym z naszych głównych celów; przypomina, że mobilność, dostosowanie systemów oświaty oraz wprowadzanie zindywidualizowanych środków może zaowocować powstaniem rozwiązań dla osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, dzięki czemu spadnie liczba osób przedwcześnie rezygnujących z kształcenia i szkolenia;

75. podkreśla konieczność opracowania umowy studenckiej umożliwiającej studentom uniwersytetów oraz osobom w trakcie szkolenia zawodowego połączenie nauki z pracą, najlepiej w przedsiębiorstwach działających w dziedzinie będącej przedmiotem studiów lub szkolenia, z gwarancją ukończenia rozpoczętych studiów;

76. podkreśla, że należy w dalszym ciągu dążyć do obniżenia liczby osób przedwcześnie kończących naukę szkolną i do wspierania edukacji młodzieży defaworyzowanej;

77. zauważa, że pomimo spadku bezrobocia ludzi młodych w większości państw członkowskich po roku 2013, kiedy to odnotowano jego najwyższy poziom, kwestia ta jest nadal poważnym problemem w UE, jako że 8 mln młodych Europejczyków nie może znaleźć pracy, a odsetek osób, którym grozi długoterminowe bezrobocie lub przymusowe zatrudnienie na niepełny etat lub status praktykanta, jest nadal wysoki;

Czwartek, 27 października 2016 r.

Środki finansowe

78. podkreśla znaczenie inwestycji strategicznych, w tym europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, w szczególności Europejskiego Funduszu Społecznego, dla rozwoju regionalnego, konkurencyjności oraz tworzenia wysokiej jakości staży, praktyk zawodowych oraz stabilnych miejsc pracy; zwraca uwagę, że należy poświęcić szczególną uwagę młodym ludziom, którzy nie są zatrudnieni, nie kształcą się i nie szkolą;

79. zwraca uwagę, że rozpoczęcie okresu programowania 2014–2020 trwało kilka miesięcy oraz że pierwsza ocena polityki UE w tym okresie, a w szczególności polityki dotyczącej młodych ludzi, nie może być w pełni reprezentatywna dla jej rzeczywistego oddziaływania;

80. zwraca uwagę, że w poprzednim okresie programowania Trybunał Obrachunkowy oszacował, iż poziom błędu w przypadku transakcji dokonywanych w ramach programów „Uczenie się przez całe życie” oraz „Młodzież w działaniu” wynosi ponad 4 %; oczekuje, że Komisja zajmie się tymi błędami, wdrażając program Erasmus+;

81. odnotowuje fakt, że w 2013 r. poziom wykonania budżetu na programy realizowane w okresie 2007–2013, w szczególności program „Uczenie się przez całe życie”, program MEDIA oraz programu „Młodzież w działaniu”, wyniósł 100 %; uważa jednak, że sam tylko poziom wykonania nie jest wymownym wskaźnikiem skuteczności programów dla oceny ich sukcesu;

82. wyraża zaniepokojenie, że pod koniec roku 2013 rozbieżność pomiędzy podjętymi zobowiązaniami a środkami na płatności doprowadziła do deficytu płatności (przykładowo w przypadku programu Erasmus+ w kwocie 202 mln EUR), co miało negatywne konsekwencje w roku następnym; zwraca się do Komisji o dołożenie starań, by ta sytuacja nie powtórzyła się w przypadku nowych programów;

83. przypomina, że niechęć młodych osób do podejmowania własnej działalności gospodarczej również przyczynia się do spowolnienia tempa wzrostu gospodarczego w Europie, w związku z czym uważa, że konieczne jest wspieranie młodych ludzi w tworzeniu własnych przedsiębiorstw;

84. z zadowoleniem odnosi się do faktu, że w nowym okresie programowania na walkę z bezrobociem wśród młodych ludzi przeznaczono ponad 12,4 mld EUR z EFS i z Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych (YEI);

85. z zadowoleniem zauważa, że 110 300 bezrobotnych młodych ludzi uczestniczyło w 2014 r. w działaniach finansowanych w ramach YEI; przychylnie odnosi się do faktu, że głowy państw i szefowie rządów UE zdecydowali się przeznaczyć kwotę 6,4 mld EUR na gwarancję dla młodzieży w ramach środków unijnych (3,2 mld EUR z EFS i 3,2 mld EUR z nowej pozycji budżetowej); podkreśla jednak, że w niektórych państwach członkowskich nadal obserwuje się trudności we wdrażaniu gwarancji dla młodzieży i YEI;

86. zwraca się do UE i państw członkowskich o wzmożenie działań na rzecz dopilnowania, by przyuczanie do zawodu i praktyki zawodowe nie zastępowały prawdziwego zatrudnienia w zawodzie i nie były wykorzystywane jako niepewne formy zatrudnienia oraz o to, by zapewniono wszystkie odnośne środki ochrony pracy, także te związane z wynagrodzeniem i innymi uprawnieniami finansowymi;

87. domaga się ukierunkowanych i uproszczonych środków poprawy zdolności państw członkowskich do wykorzystywania dostępnych zasobów finansowych za pośrednictwem europejskich funduszy strukturalnych, EFS, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), Inicjatywy na rzecz zatrudnienia młodych, inicjatywy Mobilna młodzież, programu „Twoja pierwsza praca z EURES-em”, programu Horyzont 2020 oraz programów i działań w dziedzinie obywatelstwa;

88. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uproszczenia procedur administracyjnych odnoszących się do przyznawania środków finansowych organizacjom młodzieżowym, ponieważ często organizacjom tym brak umiejętności radzenia sobie ze skomplikowanymi procedurami składania wniosków przy staraniu się o wsparcie z różnych programów UE;

Czwartek, 27 października 2016 r.

89. zachęca państwa członkowskie do pełnego wykorzystania programu Erasmus+ w celu skuteczniejszego docierania do osób na wszystkich poziomach kształcenia, aby poprawić perspektywy zatrudnienia młodych ludzi, sprzyjać międzynarodowemu rozwojowi ich kariery zawodowej oraz sprawiedliwej mobilności siły roboczej; wspiera edukację międzykulturową i obywatelstwo europejskie, a także zapoznanie młodych ludzi z demokracją i powiązanymi z nią wartościami, dlatego też wzywa Komisję, aby w trakcie śródkresowego przeglądu zidentyfikowała i wyeliminowała przeszkody w procedurze finansowania, które utrudniają realizację tych celów, tak aby program Erasmus+ mógł być jeszcze skuteczniejszy w tym zakresie;

90. z zadowoleniem odnosi się do faktu, że liczba uczestników programu Erasmus przekroczyła wartość referencyjną 3 mln studentów; zwraca uwagę, że ten główny program unijny cieszy się niezmiennym powodzeniem od czasu jego powstania oraz że należy dołożyć starań, by program ten nadal otrzymywał wsparcie;

91. ubolewa nad ogromnymi rozbieżnościami pomiędzy państwami członkowskimi pod względem liczby uczestników programu Erasmus przyjmowanych w danym kraju i wysyłanych za granicę; zaleca prowadzenie bardziej asertywnych kampanii informacyjnych oraz uproszczenie obowiązujących zasad;

92. przypomina państwom członkowskim, że powinny zobowiązać się do zwiększenia finansowania krajowego będącego dopełnieniem środków z EFS i YEI, aby doprowadzić do niezbędnego podwyższenia poziomu zatrudnienia młodzieży; uważa ponadto, że konieczne jest, aby stosowane instrumenty i przyznawane dotacje mogły zapewnić godne życie; apeluje więc o ocenę poziomu dotacji w porównaniu z rzeczywistym kosztem życia w poszczególnych państwach członkowskich;

93. domaga się, by państwa członkowskie podjęły niezbędne działania na rzecz wprowadzenia systemu gwarancji dla młodzieży; wzywa do stałego zaangażowania politycznego w gwarancję dla młodzieży, która jest długoterminową reformą strukturalną gwarantującą zrównoważoną integrację na rynku pracy przez wysokiej jakości oferty pracy;

94. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia gwarancji dla młodzieży w oparciu o bliską współpracę między władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi, systemami edukacji oraz służbami zatrudnienia; zwraca uwagę, że gwarancja dla młodzieży powinna zostać w pełni włączona do krajowych planów działania na rzecz zatrudnienia, a także w proces planowania polityki dotyczącej młodzieży i edukacji, oraz być szeroko rozpowszechniana wśród młodzieży; przypomina, że włączenie organizacji młodzieżowych w informowanie o gwarancji dla młodzieży, a także w jej ocenę i wdrażanie, jest kluczowe dla jej powodzenia;

95. przypomina, że młode kobiety i mężczyźni będący w różnej sytuacji społeczno-ekonomicznej mają do czynienia z różnymi warunkami na rynku pracy w zależności od wieku; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia takich uwarunkowań dotyczących płci i względów społeczno-ekonomicznych przy określaniu i wdrażaniu polityki dotyczącej młodzieży i rynku pracy, jak np. gwarancji dla młodzieży;

96. uważa, że szczególnie duża niepewność zatrudnienia wśród młodych osób oraz starzenie się społeczeństwa europejskiego stanowią główne wyzwania dla zapewnienia trwałości, wystarczalności i adekwatności systemów emerytalnych i poważnie szkodzą solidarności międzypokoleniowej; apeluje zatem, by Komisja i państwa członkowskie podjęły wszelkie niezbędne działania w celu zapobieżenia nadużyciom, przynajmniej w systemie dotacji udzielanych w ramach gwarancji dla młodzieży, oraz by sprzyjały, przynajmniej w przypadku umów zawartych w ramach gwarancji dla młodzieży, umowom, które pozwolą młodym osobom uiszczać składki na rzecz krajowych systemów zabezpieczenia społecznego;

97. wzywa państwa członkowskie, by w pełni wdrażały i monitorowały skuteczność gwarancji dla młodzieży w drodze pełnego wykorzystania funduszy udostępnionych przez UE, co umożliwi prowadzenie działań na rzecz zatrudnienia młodych przez włączanie młodych osób, w tym niepełnosprawnych, w rynek pracy za pomocą zatrudnienia, staży lub praktyk zawodowych w okresie czterech miesięcy od zakończenia kształcenia lub utraty pracy, przykładowo przez wprowadzanie dostosowanych do potrzeb i dostępnych dla osób w każdym wieku systemów doradztwa zawodowego, biur rejestracji, punktów informacji i metod zbierania danych, a także wzywa państwa członkowskie, by zachęcały do rejestracji bezrobotnych w celu uzyskania rzeczywistego obrazu sytuacji w kwestii bezrobocia ludzi młodych oraz by doprowadziły do poprawy usług biur pośrednictwa pracy dla młodych osób poszukujących zatrudnienia;

98. apeluje do państw członkowskich, by niezwłocznie zajęły się głównymi czynnikami sukcesu we wdrażaniu europejskiej gwarancji dla młodzieży, takimi jak: jakość i zrównoważony charakter ofert pracy, dalsza edukacja i szkolenie, integracja społeczna, synergia z innymi obszarami polityki (system edukacji, rynek pracy, usługi socjalne i polityka na rzecz młodzieży) oraz współpraca między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami na rzecz wprowadzania młodych ludzi na

Czwartek, 27 października 2016 r.

rynek pracy, obniżenia poziomu bezrobocia wśród młodzieży, w celu osiągnięcia długotrwałego pozytywnego wpływu w zakresie zapobiegania wykluczeniu społecznemu i wykluczeniu z rynku pracy osób młodych przechodzących z systemu kształcenia na rynek pracy;

99. apeluje o rozszerzenie zakresu obowiązywania europejskiej gwarancji dla młodzieży w odniesieniu do edukacji i szkolenia niewykwalifikowanych lub słabo wykwalifikowanych młodych bezrobotnych, aby objąć nim również absolwentów szkół oraz młode osoby, które ukończyły już szkolenie zawodowe, a także apeluje o podniesienie limitu wieku obowiązywania gwarancji dla młodzieży z 25 do 29 roku życia, aby uwzględnić fakt, że wielu absolwentów i wiele osób wchodzących na rynek pracy zbliża się już do trzydziestego roku życia;

100. apeluje do państw członkowskich i regionów o wymianę wzorcowych praktyk i wzajemne korzystanie ze zdobytych doświadczeń; przypomina o znaczeniu przeprowadzenia przez państwa członkowskie oceny realizacji inicjatywy na rzecz zatrudnienia młodzieży w 2014 r. i 2015 r.; podkreśla, jak ważne jest dokonanie średnioterminowej oceny skuteczności gwarancji dla młodzieży, w której należy skoncentrować się na osiągnięciach tej gwarancji w umożliwianiu ludziom młodym zdobywania kompetencji i rozpoczynania kariery zawodowej, a także na kontynuowaniu tej inicjatywy w przyszłości; wskazuje ponadto, że włączenie organizacji młodzieżowych w ocenę i wdrażanie gwarancji dla młodzieży jest kluczowe dla jej powodzenia;

101. oczekuje na przedstawienie przez Komisję w bieżącym roku kompleksowego sprawozdania w sprawie wdrażania gwarancji dla młodzieży;

102. zauważa, że sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego na temat wdrażania unijnej gwarancji dla młodzieży w państwach członkowskich, które ma zostać ukończone na początku 2017 r., będzie zawierać bardziej szczegółową ocenę wyników programu; uważa, że w sprawozdaniu należy zawrzeć m.in. analizę skuteczności gwarancji i jej długoterminowych skutków;

103. przypomina Komisji, jak ważne jest dołożenie starań, by młodzież była dobrze poinformowana o dostępnych programach i możliwościach udziału w nich, a także zagwarantowanie, że oferowane informacje o programach są wysokiej jakości i zawierają wymierne wskaźniki (takie jak np. reakcja i zaangażowanie grupy docelowej);

104. apeluje do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o prowadzenie ekspansywnej polityki gospodarczej zapewniającej większy margines elastyczności w zakresie inwestycji na kształcenie, szkolenie i wysokiej jakości przygotowanie zawodowe;

105. nalega, by państwa członkowskie inwestowały więcej w politykę ds. młodzieży, sztukę, kulturę, kształcenie, opiekę zdrowotną i usługi socjalne oraz żeby nie dokonywały cięć w krajowych budżetach na te cele; ponadto wzywa państwa członkowskie do ukierunkowywania inwestycji na kształcenie integracyjne, które jest odpowiedzią na wyzwania społeczne pod względem zapewniania równego dostępu i równych szans wszystkim, w tym młodym ludziom z różnych środowisk społeczno-ekonomicznych oraz grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji i mających szczególne potrzeby;

106. zaleca, by kwestię przedsiębiorczości młodych włączono do wieloletnich ram finansowych oraz by państwa członkowskie działały na rzecz opracowywania krajowych strategii mających na celu wypracowanie synergii pomiędzy programami Erasmus+, ESF, europejską inicjatywą na rzecz młodzieży oraz programem „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”, a także na rzecz jasnych wytycznych, jakie Komisja powinna zapewnić państwom członkowskim;

107. zwraca się do Komisji, by wprowadziła kompleksowy system monitorowania programów dotyczących młodzieży, który łączyłby w sobie wskaźniki planowanych wyników, konkretne wyniki oraz wyniki w perspektywie długoterminowej;

108. podkreśla, że należy skupić się na wydajności i wynikach oraz z zadowoleniem zauważa, że w nowych ramach prawnych odnoszących się do europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w okresie programowania 2014–2020 uwzględniono obowiązek składania przez państwa członkowskie sprawozdań z wyników;

Czwartek, 27 października 2016 r.

109. przypomina, że 68 % budżetu EFS jest przeznaczane na projekty, które mogą być potencjalnie ukierunkowane na młodych ludzi;

110. podkreśla konieczność wspierania stypendiów mieszkaniowych, aby zaspokoić potrzeby wynikające z niemożności odbycia studiów uniwersyteckich lub szkoleń zawodowych we własnym mieście lub w pobliskich miastach położonych mniej niż 50 km od miejsca zamieszkania;

Uczestniczenie w procesie decyzyjnym

111. wzywa do nawiązywania bliższych stosunków partnerskich przez organizacje młodzieży i władze publiczne, aby umożliwić młodzieży i jej organizacjom aktywniejsze uczestniczenie w tworzeniu polityki; uważa, że organizacje młodzieży, organizacje artystyczne i organizacje sportowe odgrywają szczególną rolę w rozwijaniu umiejętności ludzi młodych w zakresie uczestnictwa w procesach decyzyjnych, a także w poprawie jakości tych procesów, przy czym zwraca w szczególności uwagę na fakt, że młodzież wnosi wkład do społeczeństwa i znajduje rozwiązania dla współczesnych wyzwań, z jakimi boryka się społeczeństwo europejskie; podkreśla wyjątkową rolę, jaką odgrywają organizacje młodzieży w rozwijaniu poczucia obywatelstwa przez praktyczne doświadczanie wartości i procesów demokratycznych;

112. podkreśla wartość organizacji młodzieży jako czynników uczenia się obywatelstwa i kształcenia w zakresie wartości demokratycznych, a także rozwijania umiejętności i kompetencji, oraz uznaje ich wkład w rozszerzanie uczestnictwa młodzieży w procesach demokratycznych;

113. podkreśla podstawową rolę uczenia się nieformalnego i pozaformalnego, sztuki, sportu, wolontariatu i działalności społecznej w zachęcaniu młodzieży do uczestnictwa i w sprzyjaniu spójności społecznej jako narzędzi, które mogą wywierać ogromny wpływ na społeczności lokalne i mogą przyczyniać się do sprostania wielu wyzwaniom społecznym;

114. apeluje do państw członkowskich o ścisłe przestrzeganie zasad integracji młodzieży w pracy ze szczególnym naciskiem na młode osoby niepełnosprawne;

115. podkreśla konieczność intensywnego rozwijania świadomości obywatelskiej, kompetencji medialnych i umiejętności cyfrowych, krytycznego myślenia i zrozumienia międzykulturowego przy użyciu szerokiej gamy narzędzi znanych młodym ludziom (np. sieci społecznościowych); podkreśla ważną rolę, jaką tego rodzaju programy i edukacja odgrywają w zapobieganiu radykalizacji młodych ludzi;

116. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wzięcie pod uwagę nowych form zaangażowania gospodarczego ludzi młodych, takich jak coraz bardziej powszechne wśród młodych ludzi wykorzystanie instrumentów gospodarki dzielenia się;

117. podkreśla, że należy wspierać dobrowolne działania młodych ludzi w dziedzinie polityki, kwestii społecznych, kultury i sportu podejmowane na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym oraz w większym stopniu dostrzegać ich wartość jako ważnej formy uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, która przyczynia się do rozwoju kluczowych kompetencji potrzebnych w życiu oraz propagowania takich wartości, jak współpraca, solidarność, równość i sprawiedliwość; podkreśla jednak, że gotowość młodych ludzi do angażowania się w działalność opartą o wolontariat nie może być ostatecznie postrzegana jako możliwość taniego zastąpienia usług, które powinny zapewniać państwa członkowskie; domaga się honorowania działalności wolontariackiej i jej pełnego uznawania lub walidowania;

118. wzywa państwa członkowskie do promowania zaangażowania demokratycznego uczniów i do wspierania zaangażowania uczącej się młodzieży w kształcenie i przyczynianie się do niego za pośrednictwem członkostwa młodych ludzi w organizacjach uczniowskich;

119. kładzie nacisk na fakt, że lepsze zrozumienie wartości UE, jej funkcjonowania oraz różnorodności europejskiej mają kluczowe znaczenie dla promowania uczestnictwa w demokracji i zwiększania aktywnego obywatelstwa wśród młodych ludzi;

120. wzywa Komisję do jak najszerszego korzystania z nowych narzędzi cyfrowych i pełnego wykorzystania możliwości oferowanych przez media społecznościowe w edukacji i szkoleniu, aby zapewniać ukierunkowane, wysokiej jakości szkolenia w zakresie mediów sprzyjające rozwijaniu umiejętności korzystania z nich i krytycznego myślenia oraz do promowania uczestnictwa młodzieży w podejmowaniu decyzji, a także jej uczestnictwa w życiu obywatelskim,

Czwartek, 27 października 2016 r.

kulturalnym i socjalnym społeczeństwa oraz zachęcania jej do tego; uznaje również potencjał tych narzędzi, który należy wykorzystać jako skuteczny środek walki z nękaniami, mową nienawiści i radykalizacją;

o

o o

121. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów państw członkowskich.

Czwartek, 27 października 2016 r.

P8_TA(2016)0427

W jaki sposób WPR może usprawnić tworzenie miejsc pracy na obszarach wiejskich

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sposobu, w jaki WPR może usprawnić tworzenie miejsc pracy na obszarach wiejskich (2015/2226(INI))

(2018/C 215/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji – Zatrudnienie na obszarach wiejskich: wypełnianie luki w zatrudnieniu (COM(2006)0857),
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0285/2016),
- A. mając na uwadze, że obszary wiejskie stanowią ponad 77 % terytorium Unii Europejskiej oraz że na obszarach tych wiele miejsc pracy, z których duża część nie podlega delokalizacji, uzależnionych jest od rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego;
- B. mając na uwadze, że rolnictwo i przemysł rolno-spożywczy wytwarzają łącznie 6 % PKB Unii Europejskiej i składa się na nie 15 mln przedsiębiorstw i 46 mln miejsc pracy;
- C. mając na uwadze, że w wielu państwach Europy już od dziesięcioleci liczba rolników drastycznie spada, podobnie rzecz ma się z ich dochodami oraz dochodami innych pracowników sektora rolnego, spada również stale poziom zatrudnienia na obszarach wiejskich; mając na uwadze, że w latach 2005–2014 w 28 państwach członkowskich UE nastąpił spadek nakładów pracy w rolnictwie o blisko jedną czwartą (- 23,6 %) ⁽¹⁾;
- D. mając na uwadze, że choć działalność rolnicza jest nadal główną użytkownika gruntów w Europie, zajmuje się nią zaledwie niewielka części ludności aktywnej zawodowo na obszarach wiejskich; mając na uwadze, że dywersyfikacja użytkowania gruntów na obszarach wiejskich, łącząca funkcje produkcji w ramach działalności gospodarczej z funkcjami mieszkaniowymi i rekreacyjnymi oraz funkcjami ochrony i zachowania środowiska naturalnego, to poważne wyzwanie z punktu widzenia dynamiki i zatrudnienia na różnych obszarach wiejskich w Unii; mając na uwadze, że choć w niektórych regionach odwrócono tendencje spadkowe w zakresie liczby ludności w związku z napływem osób pragnących mieszkać na wsi, czemu zwykle towarzyszy zjawisko periurbanizacji, obserwuje się tendencje spadkowe na obszarach znacznie mniej zamożnych, gdzie problemem jest ich oddalenie, a wspieranie rozwoju i tworzenia miejsc pracy na nich jest znacznie trudniejsze;
- E. mając na uwadze, że wiele obszarów wiejskich boryka się z takimi poważnymi wyzwaniami, jak niski poziom dochodów, ujemny przyrost naturalny, brak miejsc pracy i wysoka stopa bezrobocia, jak również powolny rozwój sektora usług, brak zdolności do przetwarzania produktów spożywczych, niskie kwalifikacje oraz ograniczony kapitał;
- F. mając na uwadze, że dziewięciu na dziesięciu Europejczyków uważa, że rolnictwo i obszary wiejskich mają znaczenie dla przyszłości;
- G. mając na uwadze, że dochód na jednostkę pracy w działalności rolniczej jest stosunkowo niski, co jest powodem do niepokoju;
- H. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy uderzył we wszystkie części Europy, jednak najdotkliwiej odczuły go obszary wiejskie;

⁽¹⁾ Eurostat, 2016 r.

Czwartek, 27 października 2016 r.

- I. mając na uwadze, że w związku z obecnym kryzysem gospodarczym Unia Europejska uczyniła zatrudnienie – m.in. za pośrednictwem Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) – jednym ze swych głównych priorytetów oraz że w związku z tym wspólna polityka rolna (WPR) musi stać się skuteczniejsza i konieczne jest potwierdzenie jej prawomocności jako jednego z głównych instrumentów działania na szczeblu europejskim w dziedzinie utrzymania i tworzenia miejsc pracy na obszarach wiejskich, głównie w sektorze rolnictwa; mając na uwadze, że w tym kontekście należy ocenić zakres, w jakim WPR wpływa na tworzenie i utrzymywanie miejsc pracy na obszarach wiejskich;
- J. mając na uwadze, że kluczowe znaczenie ma utrzymanie obydwu filarów WPR, ponieważ filar I przeciwdziała opuszczaniu sektora rolnictwa przez małe i rodzinne gospodarstwa oraz pozwala utrzymać miejsca pracy w tym sektorze, zaś fundusze filara II zapewniają tworzenie miejsc pracy w innych obszarach, np. w turystyce, przetwórstwie spożywczym i innych powiązanych sektorach;
- K. mając na uwadze, że rolnictwo europejskie boryka się z wieloma wyzwaniami związanymi z produkcją żywności i zapewnieniem jej podaży, ochroną środowiska i bioróżnorodności, zachowaniem jego zrównoważonego charakteru, energią i zmianą klimatu, dlatego też kluczowe znaczenie ma umocnienie związków pomiędzy społeczeństwem a rolnictwem, wypracowywanie nowatorskich rozwiązań walki z wspomnianymi wyzwaniami, aby zapewnić odporność i konkurencyjność sektora rolnictwa, a także ponownie rozważyć cele prawdziwie publicznej polityki, która służyłaby interesom wszystkich – jest to jeden z najważniejszych aspektów integracji europejskiej;
- L. mając na uwadze, że reterytorializacja rolnictwa – będąca koniecznym powiązaniem produkcji i zatrudnienia z danym terytorium – zbyt długo była lekceważona i że naszym obowiązkiem jest utrzymanie przy życiu działalności rolniczej wykonywanej przez mężczyzn i kobiety na zamieszkiwanych przez nich terenach, która to działalność ma kluczowe znaczenie dla utrzymania dynamiki obszarów wiejskich i szerokich możliwości zatrudnienia; mając na uwadze, że reterytorializacja pozwoli również zagwarantować właściwą równowagę między rozwojem miast i obszarów wiejskich;
- M. mając na uwadze wzrost znaczenia rolnictwa miejskiego i okołomiejskiego i zainteresowania nim, a także zmieniający się model konsumpcji, który jest kombinacją różnych czynników, takich jak wywieranie minimalnego wpływu na środowisko naturalne, wytwarzanie lokalnych produktów wysokiej jakości oraz uznanie wartości pracy małych i regionalnych producentów;
- N. mając na uwadze, że elementy strukturalne ostatniej reformy WPR umożliwiły reorientację i bardziej sprawiedliwy podział pomocy między państwa członkowskie i różne sektory rolnictwa oraz potwierdziły znaczenie gospodarcze i społeczną funkcję stabilizującą wspólnej polityki rolnej w stosunku do gospodarstw rolnych i terenów wiejskich;
- O. mając na uwadze, że choć z wyników badań wynika, iż płatności bezpośrednie w ramach filara I nie przyczyniają się bezpośrednio do tworzenia miejsc pracy, odgrywają one jednak istotną rolę w utrzymaniu miejsc pracy i zatrzymaniu rolników na roli; mając na uwadze, że wycofanie tego wsparcia politycznego zmusiłoby 30 % rolników do zaprzestania działalności i opuszczenia sektora rolnictwa; mając na uwadze, że płatności te pozwalają przetrwać małym gospodarstwom i utrzymać przy życiu obszary wiejskie;
- P. mając na uwadze, że płatności bezpośrednie wspierające rolników gospodarujących na obszarach peryferyjnych, na których występują niekorzystne warunki lub grunty gorszej klasy, są niezbędne nie tylko, by umożliwić im dalsze prowadzenie gospodarstw i wypracowywanie przyzwoitych środków do życia, ale również by zapewnić ochronę tych terenów i sprawić, by odgrywały rolę w przyciąganiu turystów na te obszary;
- Q. mając na uwadze, że głównym celem filara I zreformowanej WPR jest zagwarantowanie zaopatrzenia w żywność, które przyczynia się do utrzymania obecnego zatrudnienia w rolnictwie oraz mając na uwadze, że istnieje wymóg zapewnienia sprawiedliwszego rozdziału płatności w ramach filara I, aby zmaksymalizować pozytywny wpływ tego wsparcia;
- R. mając na uwadze doświadczenia praktyczne, z których wynika, że możliwe są inne sposoby rozwoju rolnictwa, mogące zaoferować lepsze rezultaty pod względem jakości żywności oraz wyników agronomicznych, środowiskowych i społeczno-ekonomicznych, mając również na uwadze, że należy wspierać i propagować różnorodność systemów rolnych oraz że małe i średnie gospodarstwa rolne mające z reguły bardziej zróżnicowany i nowatorski charakter są często dobrze zorganizowane pod względem tworzenia grup producentów i spółdzielni oraz przynoszą korzyści społecznościom, w których się znajdują, a co za tym idzie, wspierają gospodarkę wiejską, kluczową dla rozwoju rolnictwa europejskiego;

Czwartek, 27 października 2016 r.

- S. mając na uwadze, że aktualny kryzys dowiódł, iż w ramach wspólnej polityki rolnej ukierunkowanej na rynek zasadnicze znaczenie ma utrzymanie wspólnej organizacji rynków rolnych i zdefiniowanie odpowiednich nowych narzędzi regulacyjnych, aby zagwarantować stabilność cen, utrzymanie zatrudnienia i dochodów z rolnictwa;
- T. mając na uwadze, że rolnicy europejscy działają na coraz bardziej globalnym rynku i w związku z tym są narażeni na zmienność cen w większym stopniu niż inne sektory;
- U. mając na uwadze, że obecny system rozliczeń w łańcuchu żywności nie zapewnia harmonijnego podziału wartości dodanej i nierzadko powoduje, że dochody producentów surowców nie wystarczają nawet na pokrycie kosztów;
- V. mając na uwadze, że w porównaniu z obszarami miejskimi obszary wiejskie charakteryzują się zwykle statystycznie wyższym poziomem bezrobocia i znacznie mniejszymi średnimi dochodami mieszkańców, a także znacznie mniej atrakcyjną infrastrukturą i mniejszym dostępem do usług, których świadczenie generuje wyższe koszty z powodu mniejszej gęstości zaludnienia i mniejszej dostępności;
- W. mając na uwadze, że tworzenie miejsc pracy na obszarach wiejskich powinno wpisywać się w ramy zrównoważonej polityki dostosowanej do konkretnych obszarów, która polega na utrzymaniu i rozwoju działalności rolniczej i działalności pośrednio powiązanej z rolnictwem i sektorem leśnictwa, a także działalności okołorolniczej przyczyniającej się do powstawania więzi społecznych i solidarności pomiędzy różnymi podmiotami oraz poprawy stanu środowiska;
- X. mając na uwadze, że przyszłość obszarów rolnych zależy nie tylko od rozwoju sektora rolnictwa, ale jest również powiązana z dywersyfikacją oraz utrzymaniem innej działalności gospodarczej, takiej jak leśnictwo, rzemiosło oraz rozwój małych i średnich przedsiębiorstw, jak również rozwój zdolności w zakresie zintegrowanej produkcji, działalność agroturystyczna, rekreacyjna, oświatowa i sportowa (np. jazda konna) oraz zrównoważone wykorzystywanie zasobów rolnych i leśnych (łącznie z odpadami) do produkcji energii ze źródeł odnawialnych lub materiałów i produktów powstających w ramach procesach ekologicznych; mając na uwadze zapotrzebowanie na zdecentralizowaną i zintegrowaną politykę lokalną powiązaną z aspektami społeczno-gospodarczymi oraz tożsamością mieszkańców obszarów wiejskich, dążenie do synergii i opieranie się na zasobach obszarów wiejskich za pośrednictwem podejścia zbiorowego i międzysektorowego, w tym wykorzystywanie funduszy UE na stymulowanie rozwoju obszarów wiejskich i powstawania zatrudnienia na tych obszarach, przy jednoczesnym zagwarantowaniu istnienia odpowiedniej infrastruktury;
- Y. mając na uwadze, że w związku z tym niezwykle ważne jest zwrócenie uwagi na fakt, że liczne zawody w rolnictwie są uzależnione od miejsca wykonywania pracy oraz rodzaju wykonywanej działalności (np. leśnictwo), nie podlegają delokalizacji i obejmują usługi związane i niezwiązane z żywnością, takie jak ochrona krajobrazu i wód oraz zarządzanie nimi;
- Z. mając na uwadze, że należy przede wszystkim wspierać niewielkie gospodarstwa rodzinne, tj. pojedynczych rolników, którzy – samodzielnie lub przy pomocy współników – prowadzą je w sposób odpowiedzialny, niezależny i efektywny i którzy mogą radzić sobie z pojawiającymi się problemami, dostosowując decyzje lub metody produkcyjne i dywersyfikując swą działalność, aby radzić sobie ze zmianami strukturalnymi stale zachodzącymi w sektorze rolnictwa;
- AA. mając na uwadze, że potencjał kobiet pracujących lub prowadzących działalność gospodarczą na obszarach rolniczych i wiejskich należy przeanalizować, opisać i promować we wszystkich dziedzinach polityki UE oraz że kobiety nie powinny być traktowane gorzej w żadnej z tych dziedzin, ponieważ jest to podstawa aktywnego udziału kobiet w rozwoju i innowacji, który pomoże całemu sektorowi w przezwyciężeniu kryzysu; mając na uwadze, że kobiety powinny uczestniczyć w planach rozwoju sektora na szczeblu lokalnym i regionalnym, aby możliwe było uwzględnienie ich potrzeb oraz skorzystanie z ich doświadczeń i wizji, w związku z czym muszą posiadać umiejętności niezbędne do aktywnego udziału w tworzeniu tych planów;
- AB. mając na uwadze, że w 2010 r. tylko 7,5 % rolników było w wieku poniżej 35 lat oraz ponad 4,5 mln osób obecnie prowadzących gospodarstwa rolne jest w wieku powyżej 65 lat, a także że art. 50 i 51 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 w ramach WPR zawierają przepisy służące wsparciu wymiany pokoleniowej w rolnictwie;

Czwartek, 27 października 2016 r.

- AC. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich na obszarach wiejskich dostęp kobiet do rynku pracy jest ograniczony, zarówno w rolnictwie, jak i w innych sektorach tego rynku, a różnice w zarobkach kobiet i mężczyzn są większe niż gdzie indziej, tymczasem rola kobiet jest niezwykle istotna dla rozwoju i życia społecznego na obszarach wiejskich, w szczególności w gospodarstwach rolnych dywersyfikujących swoją działalność (agroturystyka, wysokiej jakości produkty, działalność rekreacyjna, edukacyjna, sportowa i inne usługi); mając na uwadze, że przedsiębiorczość kobiet może stanowić ważny filar zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich pod względem społecznym, gospodarczym i ekologicznym; mając na uwadze, że ograniczony dostęp do gruntów to czynnik ograniczający szanse kobiet na rozwinięcie działalności gospodarczej w sektorze rolnictwa; mając na uwadze, że w Europie średnio 29 % gospodarstw rolnych jest kierowanych przez kobiety;
- AD. mając na uwadze, że liczba odmian roślin uprawianych w celach przemysłowych jest mała; mając na uwadze, że lokalne odmiany roślin i rasy zwierząt odgrywają dużą rolę w zachowaniu różnorodności biologicznej i zapewnianiu źródeł utrzymania mieszkańcom regionów oraz w utrzymywaniu lokalnej produkcji;
- AE. mając na uwadze, że należy podnieść atrakcyjność obszarów wiejskich w oczach młodego pokolenia przez wspieranie kształcenia promującego innowacyjność, a także unowocześnienie zawodów oraz technologii;
- AF. mając na uwadze opracowane przez FAO uniwersalne ramy przewidziane w ocenie zrównoważonego charakteru systemów rolniczych i produkcji żywności (SAFA);
- AG. mając na uwadze, że EFRROW może być wykorzystany do działań w zakresie szkolenia zawodowego i nabywania umiejętności w różnych sektorach działalności na obszarach wiejskich;

W ramach obecnej WPR

1. wzywa wszystkie państwa członkowskie do zapewnienia młodym rolnikom długoterminowych perspektyw, aby rozwiązać problem wyludniania obszarów wiejskich, do wprowadzenia globalnej strategii wymiany pokoleniowej i w związku z tym do pełnego wykorzystania wszystkich możliwości wspierania młodych rolników i nowych gospodarstw, również poza kontekstem rodzinnym, oferowanych przez nową WPR, w szczególności przez pomoc dla młodych rolników w ramach pierwszego i drugiego filara oraz przez ułatwianie osobom w wieku powyżej 40 lat zakładania nowych gospodarstw rolnych; zwraca także uwagę, że przepisy te powinny zostać również uzupełnione przepisami związanymi z polityką krajową (polityka gruntowa, polityka podatkowa i zabezpieczenia społeczne itd.) i być z nimi spójne, a także obejmować wsparcie na mocy art. 50 i 51 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;
2. zauważa, że zdecydowana większość płatności bezpośrednich w ramach WPR trafia do najbogatszych gospodarstw i że w 2014 r. 74 % tych płatności przekazano zaledwie 13 % beneficjentów; uważa, że nie sprzyja to tworzeniu miejsc pracy w rolnictwie, ponieważ małe gospodarstwa wymagają większych nakładów pracy, a 53 % pracowników pracuje w gospodarstwach o małej wielkości ekonomicznej; wzywa do lepszego podziału płatności w ramach WPR z korzyścią dla małych gospodarstw rolnych;
3. zachęca państwa członkowskie do aktywniejszego wspierania małych i średnich gospodarstw rolnych, szczególnie poprzez szersze wykorzystanie płatności redystrybucyjnych; zachęca również do wprowadzenia mechanizmów nagradzania dla przedsiębiorstw zorganizowanych w efektywny sposób oraz dla przedsiębiorstw wykorzystujących instrumenty prawne w zakresie grupowania przedsiębiorstw;
4. uważa, że WPR powinna w większym stopniu uwzględniać terytoria o niekorzystnych warunkach geograficznych (obszary górskie, terytoria zamorskie, regiony najbardziej peryferyjne oraz obszary najbardziej podatne pod względem przyrodniczym itd.), ponieważ utrzymanie rolnictwa stanowi kluczowy czynnik rozwoju gospodarczego, społecznego i środowiskowego sprzyjającego zatrudnieniu; dodaje niemniej, że WPR powinna również uwzględniać nowe zmiany związane z niekontrolowanym rozrastaniem się miast i wspierać obszary podmiejskie borykające się z ograniczeniami wynikającymi z ich specyficznego charakteru;
5. przypomina, że państwa członkowskie skorzystały w szerokim zakresie z możliwości przyznawania wsparcia związanego z wielkością produkcji – pozwalającego, dzięki rozwojowi produkcji i utrzymaniu jej na określonym poziomie, utrzymać miejsca pracy na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania – i zachęca je do udzielania tego rodzaju wsparcia w szerszym zakresie czynnym zawodowo rolnikom, do zwiększenia jego elastyczności i wykorzystywania w większym stopniu na rzecz lepszego zaopatrzenia Unii w białka pochodzenia roślinnego, surowca, od którego przywozu

Czwartek, 27 października 2016 r.

z państw trzecich Unia jest obecnie uzależniona; sugeruje ponadto, by dostosowywać poziom dobrowolnych płatności powiązanych z wielkością produkcji do poziomu zatrudnienia w danym rodzaju uprawy, dzięki czemu w większym stopniu wspierane byłyby rodzaje produkcji wymagające większego udziału siły roboczej;

6. przypomina, że w obecnym okresie programowania i w programie rozwoju obszarów wiejskich przewidziano środki na celową pomoc przeznaczoną na uprawę lokalnych odmian roślin i hodowlę lokalnych ras zwierząt, dzięki którym wspiera się regionalne zatrudnienie i zachowanie różnorodności biologicznej; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia mechanizmów celowego wspierania grup i organizacji producenckich oraz rolników uprawiających lokalne odmiany roślin i hodujących lokalne rasy zwierząt;

7. przypomina, że konieczne wprowadzenie wymiaru środowiskowego pomocy bezpośredniej powinno sprzyjać nadawaniu zrównoważonego charakteru gospodarstwom rolnym i zapewnianiu ich rentowności oraz przyczynić się do tworzenia nowych miejsc pracy przez np. posiadłości i zabytkowe nieruchomości m.in. w ochronie bioróżnorodności, w branży agroturystycznej i w zarządzaniu obszarami wiejskimi; apeluje do UE o uproszczenia oraz o to, aby przepisy dotyczące środowiska mogły być wdrażane w prosty, przystępny i bezproblemowy sposób; przypomina, że wymiar środowiskowy nie może prowadzić do zmniejszania lub porzucania produkcji rolnej, która jest szczególnie wrażliwa na obszarach górskich i peryferyjnych;

8. uważa, że ze względu na zjawisko nadumieralności pszczoły miodnej stwierdzone w wielu państwach członkowskich UE oraz na kluczową rolę, jaką odgrywa ten owad zapylający w odniesieniu do bezpieczeństwa żywnościowego i gospodarki wielu działów produkcji roślinnej, Unia powinna mocniej wspierać ten sektor i przyjąć prawdziwą europejską strategię przywrócenia populacji pszczół; dodaje, że działanie takie nie będzie wymagać znacznych inwestycji, a prowadziłyby do utworzenia wielu miejsc pracy, bądź przez dywersyfikację działalności istniejących gospodarstw rolnych, bądź dzięki powstawaniu nowych specjalistycznych gospodarstw rolnych, w przypadku których według opinii ekspertów do zapewnienia rentowności wystarczyłoby 200 uli na gospodarstwo, a ich głównym zadaniem byłaby produkcja wyselekcjonowanych królowych i rojów, a następnie miodu, na który unijne zapotrzebowanie jest w znacznym stopniu niezaspokojone; wskazuje na to, że takie podejście opiera się na różnych kierunkach europejskiej strategii – na innowacyjności, włączeniu społecznym, tworzeniu miejsc pracy – i w pełni współbrzmi z dążeniem do ukierunkowania wspólnej polityki rolnej i rozwoju rolnictwa na bardziej zrównoważone tory;

9. uważa, że dla utrzymania miejsc pracy w gospodarstwach sektor ten musi sięgnąć po nowe narzędzia zarządzania ryzykiem i zwiększyć wykorzystanie takich narzędzi, jak organizacje producentów przewidziane w rozporządzeniu o wspólnej organizacji rynku oraz w filarze II, co pozwoli lepiej reagować na zmienność i potrzeby globalnego rynku; jest zdania, że środki rynkowe oraz kryzysowe środki nadzwyczajne i środki zarządzania ryzykiem przewidziane w rozporządzeniu o wspólnej organizacji rynków i w filarze II powinny być wprowadzane szybciej i bardziej zdecydowanie, przy czym konieczne jest dostosowanie unijnego wsparcia budżetowego do konkretnej sytuacji regionów najbardziej oddalonych, górskich i innych, które muszą sprostać wyzwaniom związanym z konkurencyjnością, aby ograniczyć negatywny wpływ spadków cen na dochody w rolnictwie; podkreśla, że wdrożenie nadzwyczajnych środków kryzysowych nie doprowadziło do pełnej realizacji zakładanych celów oraz że konieczne jest uwzględnienie w większym stopniu istniejącej infrastruktury i możliwości państw członkowskich; zachęca Komisję, aby w kontekście niedawnego kryzysu opracowała sprawniejsze i skuteczniejsze systemy reagowania, które będą w stanie zapobiec najbardziej negatywnym skutkom;

10. wzywa Komisję do pełnego wykorzystania potencjału środków nadzwyczajnych przewidzianych w art. 219–222 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;

11. uważa, że ceny interwencyjne, aby mogły odgrywać rolę mechanizmu bezpieczeństwa, muszą być regularnie dostosowywane w zależności od zmian kosztów produkcji, co pozwoliłoby na bezpośrednie oddziaływanie na dochody i utrzymanie działalności producentów oraz na zatrudnienie; wzywa UE do ustanowienia we wszystkich dużych sektorach produkcji narzędzi zapobiegawczych, na wzór Centrum Obserwacji Rynku Mleka, które monitorowałyby rynki i tym samym przyczyniały się do sterowania produkcją i zapewnienia interwencji w przypadku kryzysu, dzięki elastycznym i sprawnie reagującym narzędziom zarządzania rynkiem, które można by uruchamiać w razie potrzeby;

12. uznaje, że krótkie łańcuchy dostaw łączące rolników z lokalnymi producentami mogą pobudzać tworzenie miejsc pracy na obszarach wiejskich i podkreśla, że systemy jakości, oznaczenia geograficzne i rolnictwo ekologiczne stwarzają możliwości rozwoju sektora rolno-spożywczego i mogą przyczynić się do tworzenia miejsc pracy opartych na rolnictwie, a ze względu na to należy je nie tylko chronić, ale i rozwijać, aby tworzyć nowe miejsca pracy oraz zachować regionalną

Czwartek, 27 października 2016 r.

kulturę i tożsamość; podkreśla konieczność zapewnienia tym produktom dostępu do większych rynków, a także potrzebę wprowadzenia środków dotyczących jakości, promocji i ochrony, co pomogłoby w obrocie tymi produktami oraz we włączeniu ich do ogólnej oferty produktów turystycznych na danym obszarze geograficznym; w kontekście aktualnie omawianych wniosków ustawodawczych przypomina, że te pozytywne skutki dla gospodarki wynikają z zaufania, jakim konsumenci darzą ten rodzaj produktów, a zaufania tego nie należy naruszać przez zmiany, które mogłyby zostać odebrane jako obniżenie jakości tych produktów; podkreśla ponadto, że proces osiągania tych standardów jakości może stanowić obciążenie, więc należy go uprościć;

13. zaleca, by państwa członkowskie w większym stopniu eksploatowały dziedziny w obrębie priorytetu nr 6 drugiego filara dotyczące działań w zakresie ochrony i tworzenia miejsc pracy, przekazywania wiedzy fachowej, kształcenia zawodowego i ustawicznego szkolenia zawodowego (łącznie z przyuczaniem do zawodu, doksztalaniem i przekwalifikowaniem pracowników rolnych), tak aby pracownicy mogli podejmować inne prace na obszarach wiejskich, a także środki z zakresu doradztwa i pomocy w zarządzaniu w celu poprawy wyników gospodarczych i środowiskowych gospodarstw rolnych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia szkoleń pomagających rolnikom oraz osobom zatrudnionym w rolnictwie i na obszarach wiejskich w zdobywaniu wszechstronnych kwalifikacji oraz zdolności do dywersyfikacji ich działalności oraz inicjatyw, oraz w celu wzmocnienia innowacji;

14. zauważa, że obecne programy rozwoju obszarów wiejskich są w o wiele mniejszym stopniu ukierunkowane na projekty społeczne służące ochronie zatrudnienia w porównaniu do poprzedniego okresu programowania 2007–2013, a wynika to z wyboru środków dokonanego przez państwa członkowskie w ramach ich programów rozwoju obszarów wiejskich oraz z mniejszej kwoty dostępnych funduszy przydzielonych na potrzeby środków działających bezpośrednio na rzecz zatrudnienia; w związku z tym wzywa do większej elastyczności w realizacji polityki obszarów wiejskich;

15. uważa, że należy koniecznie uprościć stosowanie polityki rozwoju obszarów wiejskich, przyjętą bardziej spójne rodzaje podejścia typu wielofunduszowego oraz unikać przeszkód w postaci zbyt drobiazgowych kontroli administracyjnych i finansowych narzucanych przez służby państw członkowskich i Komisji;

16. wzywa państwa członkowskie do lepszego propagowania możliwości, jakie daje drugi filar WPR w zakresie dywersyfikowania działalności na obszarach wiejskich (np. agroturystyka, produkcja energii ze źródeł odnawialnych);

17. przypomina, że czynnik podejmowania ryzyka nieodłącznie związany z innowacjami nie jest dostatecznie brany pod uwagę, zarówno w ramach polityki krajowej, jak i wspólnotowej, a zjawisko to stanowi przeszkodę dla innowacji i tworzenia miejsc pracy, w szczególności dla licznych podmiotów, które nie dysponują wystarczającymi funduszami, aby realizować swoje innowacyjne projekty;

18. podkreśla, że rozwój obszarów wiejskich oraz tworzenie miejsc pracy idą ze sobą w parze i w związku z tym wzywa państwa członkowskie i regiony do zmaksymalizowania potencjału władz lokalnych i regionalnych, którym wyzwania i możliwości ich terytorium są najbliższe, potencjału w zakresie osiągania celów filaru II oraz przestrzegania priorytetów WPR, w tym propagowania włączenia społecznego, ograniczania ubóstwa i propagowania rozwoju gospodarczego; przypomina o możliwości skoncentrowania programów rozwoju obszarów wiejskich i programów operacyjnych na tworzeniu i utrzymywaniu miejsc pracy oraz na poprawie usług na obszarach wiejskich, a także wzywa Komisję do udzielania organom pomocy w dążeniu do tego celu; podkreśla znaczenie dostosowania modeli konsumpcji współdzielonej na obszarach wiejskich w celu zwiększenia zatrudnienia, poprawy wydajności działalności rolniczej i ograniczenia kosztów;

19. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wspieranie przedsiębiorstw i spółdzielni w gospodarce społecznej, w tym społecznych gospodarstw rolnych w dążeniu do poprawy integracji społecznej⁽¹⁾ i zatrudnienia na obszarach wiejskich; zwraca uwagę na działania podejmowane w ramach Inicjatywy na rzecz przedsiębiorczości społecznej i wzywa Komisję do propagowania udziału gospodarki społecznej w rozwoju obszarów wiejskich, na przykład poprzez plan działania na rzecz gospodarki społecznej;

⁽¹⁾ cf: <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.nat-opinions.25458>

Czwartek, 27 października 2016 r.

20. podkreśla, że działaniom służącym wspieraniu rozwoju demograficznego i zapewnieniu przyjaznego rodzinie charakteru obszarów wiejskich należy poświęcić większą uwagę w celu wspierania rodzin i ułatwiania godzenia życia rodzinnego i zawodowego, również w związku z kwestiami dotyczącymi rynku pracy i rozwoju gospodarczego na obszarach wiejskich;

21. podkreśla potrzebę promowania aktywnych działań i strategii, wskazując na pozytywną rolę migracji w pobudzaniu wzrostu gospodarczego i wspieraniu spójności społecznej na obszarach wiejskich;

22. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie, by wdrożyły politykę podnoszącą atrakcyjność obszarów wiejskich przez rozwój turystyki, która – pod warunkiem zapewnienia odpowiedniej struktury i zachęt – może stać się siłą napędową dla rozwoju kulturalnego, społecznego i gospodarczego na obszarach dysponujących istotnymi zasobami naturalnymi, krajobrazowymi, kulturalnymi i rolno-spożywczymi; podkreśla ponadto, że rozwój turystyki na obszarach wiejskich oraz dywersyfikacja działalności rolniczej (działalność edukacyjna, kulturalna, rekreacyjna) zachęcają młode pokolenia do powrotu na wieś i zaszczepiania tam ducha inicjatywy i przedsiębiorczości, ukierunkowanego na innowacje i promowanie wyrobów typowych dla danych obszarów;

23. podkreśla, że utworzenie synergii pomiędzy różnymi obszarami polityki – za pomocą EFRROW i innych funduszy unijnych – będzie miało podstawowe znaczenie w podejmowaniu wyzwania polegającego na tworzeniu zatrudnienia na obszarach wiejskich, a także w dopilnowaniu, by rolnictwu przywrócona została rola kluczowego czynnika w rozwoju terytorialnym; zauważa, że fundusze filaru II można wykorzystać jako dynamiczne narzędzie finansowe do uzyskania większej synergii z alternatywnymi źródłami i programami finansowania, zapewniając ich dostępność na obszarach wiejskich w celu zwiększenia łączności, konkurencyjności i dywersyfikacji gospodarczej oraz wspierania przedsiębiorczości, z uwzględnieniem ochrony kultury i tożsamości obszarów wiejskich;

24. podkreśla, że małe gospodarstwa rolne prowadzone przez właścicieli znajdują się pod coraz większą presją w związku z wykupem gruntów rolnych przez inwestorów; uważa, że ochrona terenów uprawnych oraz dostęp do gruntów jest elementem kluczowym dla tworzenia i rozwijania gospodarstw rolnych oraz że ma zasadnicze znaczenie dla podtrzymywania zatrudnienia na obszarach wiejskich; podkreśla, że w opublikowanym w listopadzie 2015 r. sprawozdaniu Komisji w sprawie potrzeb młodych rolników wykazano, iż największym problemem dla młodych rolników i rolników rozpoczynających działalność w rolnictwie jest dostępność gruntów na sprzedaż lub do wydzierżawienia; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do wymiany najlepszych praktyk i do opracowania narzędzi umożliwiających dostęp do gruntów na obszarach wiejskich o wysokim bezrobociu, np. poprzez użytkowanie i zarządzanie partycypacyjne w zakresie wykorzystania użytków rolnych zgodnie z praktyką krajową lub utworzenie systemów zarządzania i przekazywania informacji o nieużytkach lub gruntach nadających się do użytkowania jako grunty rolne, które to systemy mogłyby być wykorzystywane przede wszystkim przez młodych rolników oraz kobiety;

25. uważa, że jest istotne, aby programy rozwoju obszarów wiejskich w większym stopniu promowały stosunki między środowiskiem wiejskim i miejskim w celu stymulowania sieci współpracy i otwierania możliwości dla przedsiębiorstw działających na obszarach wiejskich, niezbędnych dla rozwoju tych obszarów oraz tworzenia miejsc pracy; uważa również, że w ramach stosunków miejsko-wiejskich miasteczka odgrywają znaczącą rolę, umożliwiając mieszkańcom okolicznych obszarów wiejskich dostęp do podstawowych usług, i w związku z tym państwa członkowskie powinny również w ramach swojej polityki terytorialnej promować usługi na obszarze miasteczek;

26. wzywa do stworzenia obowiązkowych zasad uczciwego rozliczania się w łańcuchu dostaw żywności między producentami żywności, hurtownikami i przetwórcami, które zapewnią, że rolnikom przypadnie należąca i zapewniająca zrównoważone rolnictwo część wartości dodanej;

27. podkreśla, że sektor leśnictwa, obecnie w niedostatecznym stopniu wykorzystywany w Europie, stanowi istotną rezerwę miejsc pracy, którą należą intensywniej promować w różnych formach w całym sektorze drewna; zauważa jednocześnie, że UE cierpi na znaczny deficyt zaopatrzenia w drewno, w związku z czym konieczne jest inwestowanie w infrastrukturę niezbędną do celów rozwoju tego sektora;

28. podkreśla, że dostęp do gruntów ma podstawowe znaczenie przy zakładaniu i powiększaniu gospodarstw rolnych; zwraca uwagę, że dostęp do gruntów jest największym problemem, przed jakim stoją młodzi rolnicy zamierzający założyć gospodarstwo rolne;

Czwartek, 27 października 2016 r.

Przyszłość WPR po roku 2020

29. podkreśla, że należy uprościć procedury WPR i zachować wystarczający poziom finansowania, a co najmniej utrzymać go na obecnym poziomie, odzwierciedlając dużą europejską wartość dodaną tej polityki, tak aby mogła ona skutecznie i długoterminowo odgrywać swoją rolę we wspieraniu zatrudnienia w ramach zróżnicowanego europejskiego rolnictwa i leśnictwa, propagując zrównoważony rozwój obszarów wiejskich i ich atrakcyjność; podkreśla również, że należy stopniowo wzmacniać politykę rozwoju obszarów wiejskich umożliwiającą bardziej bezpośrednie i skutecznie działanie na rzecz ograniczania wykluczenia społecznego wśród mieszkańców obszarów wiejskich oraz na rzecz zatrudnienia i zwiększenia dynamiki terenów wiejskich, nie osłabiając wsparcia w ramach pierwszego filara, które należy również poddać reorganizacji, aby dopilnować, między innymi, lepszego funkcjonowania rynków i ich większej stabilności, niezbędnej dla zabezpieczenia dochodów rolniczych, europejskiego modelu rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego, a także dopilnować, by obszary wiejskie zachowały swoją atrakcyjność (z naciskiem na jakość życia) w zestawieniu z obszarami miejskimi;

30. podkreśla, że w WPR dużą wagę powinny mieć instrumenty o charakterze modernizacyjnym i inwestycyjnym, które zapewnią konkurencyjność sektorów gospodarki zlokalizowanych na obszarach wiejskich (w tym branży rolno-spożywczej, energetycznej, przetwórstwa, usług, sektora społecznego) w sposób zrównoważony, z poszanowaniem zasad ochrony środowiska, a tym samym zapewnią utrzymanie miejsc pracy; podkreśla, że instrumenty te pozwolą ponadto na dalsze zmniejszanie różnic w zakresie rozwoju rolnictwa i wsi między państwami członkowskimi, a także między regionami;

31. podkreśla znaczenie sektora turystyki (np. agroturystyki) jako źródła dochodu dla gospodarstw rolnych; wzywa państwa członkowskie i Komisję do ustanowienia programów wspierających inwestycje i przedsiębiorczość; uważa, że należy wspierać te gospodarstwa za pomocą kampanii na rzecz turystyki;

32. odnotowuje dotychczasowe działania w zakresie uproszczenia WPR, lecz wzywa Komisję do dalszego opracowywania i wdrażania środków mających na celu wprowadzenie proporcjonalności i elastyczności w zakresie ograniczania obciążeń administracyjnych WPR i zwiększania wydajności gospodarstw;

33. podkreśla, że istnieją pewne ograniczenia w zakresie efektów, jakie można osiągnąć w ramach WPR, ponieważ jej głównym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność, oraz że skuteczne podjęcie wielu wyzwań związanych z tworzeniem i utrzymaniem miejsc pracy na obszarach wiejskich będzie wymagało szerszego podejścia łączącego różne obszary polityki zarówno na poziomie regionalnym, jak i na poziomie państw członkowskich;

34. wzywa Komisję do wspierania konkurencyjnego i zrównoważonego europejskiego modelu rolnictwa opartego na gospodarstwach rodzinnych, zdywersyfikowanych i wielofunkcyjnych – modelu, który priorytetowo traktował będzie utrzymanie sprawiedliwie opłacanych miejsc pracy na obszarach wiejskich, ze specjalnym uwzględnieniem obszarów o szczególnych ograniczeniach określonych w art. 349 TFUE oraz – w zakresie produkcji żywności oraz produktów nieżywnościowych – zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego, w także bezpieczeństwa żywności, z myślą o ochronie zdrowia;

35. zwraca się do państw członkowskich o rozwijanie narzędzi obserwacji i regulacji kwestii dotyczących gruntów, tak aby sprzyjać zdobywaniu większej wiedzy na temat rynków obrotu gruntami i móc powstrzymać zjawiska masowego skupiania lub wykupu gruntów i narzędzi produkcji;

36. podkreśla potrzebę zachęcania do opracowywania, wprowadzania do obrotu i sprzedaży produktów rolnych o wysokiej jakości; wzywa do stworzenia inicjatyw mających na celu otwieranie nowych rynków oraz wprowadzanie operacyjnych programów rozwoju produktów i kampanii marketingowych w celu zapewnienia dywersyfikacji produktów i konkurencyjności europejskiego łańcucha dostaw żywności;

37. uważa, że WPR powinna uwzględniać europejskie rolnictwo we wszystkich jego formach i na wszystkich obszarach wiejskich, także tych, które znajdują się w najtrudniejszej sytuacji i są najbardziej narażone (jak obszary górskie, regiony najbardziej oddalone), aby zapewnić najlepsze możliwe wykorzystanie wszystkich zasobów; uważa, że wiąże się to z odtwarzaniem użytków rolnych na opuszczonych terenach rolnych;

38. zwraca uwagę, że zdywersyfikowane rolnictwo i regionalne niszowe rynki zwiększają i zapewniają zatrudnienie na obszarach wiejskich; wzywa do stworzenia inicjatyw mających na celu wspieranie dywersyfikacji gospodarstw rolnych (np. marketing bezpośredni produktów rolnych) oraz całej gospodarki wiejskiej (np. ułatwianie przejścia z pracy w rolnictwie do innego rodzaju pracy);

Czwartek, 27 października 2016 r.

39. uważa, że w przyszłości środki finansowe WPR powinny w większym stopniu wspierać spowolnienie tempa spadku liczby małych i średnich gospodarstw oraz przedsiębiorstw zgrupowanych w organizacjach producenckich, które ze względu na to, że są z reguły w większym stopniu zdwersyfikowane, bardziej rentowne i autonomiczne oraz że łatwiej jest je przekazywać, są skuteczniejsze pod kątem tworzenia wartości dodanej oraz miejsc pracy na obszarach wiejskich oraz są istotnym gospodarczym i społecznym filarem tych regionów; a jednocześnie należy w dalszym ciągu udzielać specjalnego wsparcia obszarom dotkniętym szczególnymi ograniczeniami, określonych w art. 349 TFUE;

40. zaznacza, że płatności bezpośrednie w ramach wspólnej polityki rolnej muszą być przyznawane jedynie osobom, których podstawowym obszarem działalności jest rolnictwo;

41. podkreśla, że poszukiwanie rozwiązań w zakresie zatrudnienia w czasie recesji w regionach najbardziej oddalonych jest utrudnione przez brak łączności, oraz – mając na uwadze znaczenie rolnictwa w tych regionach – jest zdania, że w przyszłości środki WPR powinny wiązać się z pozytywną dyskryminacją terytoriów charakteryzujących się szczególnymi ograniczeniami określonymi w TFUE, biorąc pod uwagę, że będzie to miało efekt mnożnikowy w odniesieniu do innych związanych z rolnictwem rodzajów działalności, takich jak przemysł rolny, turystyka, ochrona środowiska, produkcja energii i gospodarka o obiegu zamkniętym, uzupełniając strategię finansowania z wielu funduszy; podkreśla, że strategia ta powinna uwzględniać czynniki pozytywnego różnicowania ustalone w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych, które dzięki temu stanowiłyby laboratorium oryginalnych i innowacyjnych rozwiązań w rolnictwie, a rozwiązania te mogłyby znaleźć zastosowanie w innych, mniej skrajnych i bardziej wszechstronnych kontekstach związanych ze strukturą gospodarstw rolnych, glebą i warunkami klimatycznymi oraz charakterystyczną różnorodnością biologiczną;

42. uważa, że należy promować i wspierać finansowo łączenie gospodarstw w grupy, ponieważ umożliwia ono obniżenie kosztów produkcji w gospodarstwach, w szczególności kosztów mechanizacji, a ponadto sprzyja solidarności między rolnikami i dzieleniu się innowacjami, wiedzą fachową i dobrymi praktykami oraz pobudza dynamikę korzystną dla rozwoju i zatrudnienia;

43. wzywa Komisję do stymulowania dywersyfikacji i konkurencyjności małych gospodarstw rolnych również w rolnictwie społecznym i w sektorze usług rolnych;

44. podkreśla, że ważne jest, by WPR umożliwiała większe wsparcie dla pozytywnych działań rolnictwa pod względem zatrudnienia i ochrony środowiska oraz w bardziej skutecznie wspierała rolnictwo ekologiczne i biodynamiczne oraz wszystkie inne zrównoważone metody produkcji, w tym zrównoważone rolnictwo i agroleśnictwo w ramach agroekologii; w tym celu niezbędne jest uproszczenie obowiązujących przepisów, a w przyszłości przyjęcie przepisów, które będzie można wdrożyć w prosty, przystępny i bezproblemowy sposób; uważa, że wartość tych pozytywnych działań na rzecz zatrudnienia i środowiska, które mają znaczenie dla całego społeczeństwa, należy traktować jako składnik dochodu z działalności rolniczej;

45. przypomina pozytywny przykład „eko-okręgów” – czyli obszarów, gdzie za pomocą całej serii skoordynowanych działań promuje się lokalne produkty rolnicze i hodowlane uzyskiwane zgodnie z metodami rolnictwa ekologicznego oraz całą powiązaną z tym działalność gospodarczą (przedsiębiorstwa sektora rolno-spożywczego, gastronomicznego i turystycznego) – które udowodniły, że mogą korzystnie wpływać na lokalne dochody i sprzyjać ochronie gruntów przez zachowanie krajobrazu i wyrobów tradycyjnych;

46. podkreśla potencjał zrównoważonych systemów rolniczych i żywnościowych, zwłaszcza rolnictwa ekologicznego, a także zrównoważonego gospodarowania zasobami gleb i wód, bioróżnorodnością i infrastrukturą na obszarach wiejskich dla utrzymania i stworzenia godnych warunków pracy w rolnictwie i prosperujących gospodarstw wiejskich;

47. jest zdania, że zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego w Unii Europejskiej musi pozostać podstawowym działaniem w ramach WPR w przyszłości, przy czym nie należy zaniedbywać rynków poza UE; w tym kontekście uważa, że umowy handlowe mogą stwarzać realne zagrożenie, ale także potencjalne możliwości dla europejskiego rolnictwa oraz jest zdania, że umowy o wolnym handlu nie mogą wywoływać nieuczciwej konkurencji dla małych i średnich gospodarstw rolnych, ani szkodzić lokalnym gospodarkom i miejscom pracy;

48. jest zdania, że w celu poprawy nieodpowiedniego obecnie zorganizowania w sektorze warzywno-owocowym należy przywrócić dofinansowania unijne na inwestycje dla nowo utworzonych grup producentów owoców i warzyw;

Czwartek, 27 października 2016 r.

49. podkreśla, że w kontekście dużej niepewności przyszłości niskich i ulegających nieustannym zmianom cen produktów rolnych Unia Europejska powinna realizować traktatowe cele WPR, w większym stopniu działając na rzecz korygowania niestabilności rynków w przypadku ich zakłóceń, a także zapewnić odporność i konkurencyjność sektora rolnictwa poprzez tworzenie zabezpieczeń oraz systemów zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi, aby utrzymać równowagę między podażą a popytem oraz tworzenie narzędzi zarządzania kryzysowego bazujących na nowych, innowacyjnych systemach i angażujących samych rolników w finansowanie; uważa, że należy zwiększyć finansowanie środków mających na celu stabilizację rynków rolnych, a w szczególności, że WPR powinna również wzmocnić systemy ubezpieczeniowe mające chronić rolników przed różnymi zagrożeniami klimatycznymi, zdrowotnymi i ekonomicznymi; uważa, że w związku z zagrożeniami związanymi z globalnym ociepleniem Unia musi dołożyć wszelkich starań, aby wykorzystać pozytywną rolę, jaką może odegrać rolnictwo, dzięki takim środkom, jak agronomia i lepsze gospodarowanie gruntami na potrzeby lepszego wychwytywania dwutlenku węgla, oraz że istotne jest, aby wspierać rolników pod względem technicznym i finansowym w procesie stopniowych zmian praktyk i wdrażania innowacji;

50. podkreśla również, że płatności bezpośrednie powinny pozostać instrumentem WPR po 2020 roku, aby wspierać i stabilizować dochody rolnicze, rekompensować koszty związane ze spełnianiem wysokich standardów unijnych (w odniesieniu do sposobów produkcji, a w szczególności wymogów środowiskowych), a także utrzymać produkcję rolną w regionach o najtrudniejszych warunkach gospodarowania; podkreśla zatem, że płatności bezpośrednie powinny służyć zapewnianiu stabilności ekonomicznej rolnictwa, a także bezpieczeństwa żywnościowego i środowiskowego; w tym kontekście zwraca uwagę, że wyrównanie stawek płatności bezpośrednich jest niezbędne dla zapewnienia równych warunków konkurencji na jednolitym rynku UE, jak i dla zrównoważonego wykorzystania zasobów rolnictwa w skali UE;

51. uważa, że przy istniejących dużych różnicach poziomu współpracy wśród rolników w poszczególnych państwach członkowskich, gdy brak współpracy wpływa niekorzystnie na odporność rolników na sytuacje kryzysowe i presję rynku, WPR musi wszechstronnie wspierać rozwój współpracy wśród rolników, przede wszystkim w dziedzinach produkcji i przetwórstwa;

52. apeluje do państw członkowskich o nadanie priorytetu – w ramach drugiego filaru WPR – europejskiemu partnerstwu na rzecz innowacji; apeluje do Komisji o priorytetowe potraktowanie programu Horyzont 2020 oraz o zapewnienie rolnikom lepszego dostępu do możliwości finansowania przez EBI, wsparcie innowacyjnych, zrównoważonych modeli rolnictwa i leśnictwa w dziedzinie produkcji dóbr i usług spożywczych i niespożywczych (energia odnawialna, ekogospodarka, agroturystyka, a także nowe dla rolników możliwości dostarczania surowców w epoce industrializacji po wyczerpaniu zasobów ropy naftowej), a także rozwijanie zasobów każdego obszaru wiejskiego;

53. stwierdza stanowczo, że także w przyszłości konieczne będzie promowanie ustawicznego szkolenia zawodowego rolników i pracowników rolnictwa, zapewnienie upowszechniania wiedzy naukowej oraz innowacji, co zapewni zdolność przystosowania się do zmieniającego się środowiska i ułatwi rozpoczynanie działalności gospodarczej;

54. szacuje, że podejście oddolne do rozwoju lokalnego typu LEADER/CLLD okazało się skuteczne pod względem ilości utworzonych miejsc pracy oraz niewielkich wydatków publicznych na każde stworzone miejsce pracy, wobec czego powinno się je wzmocnić, promować i wprowadzić we wszystkich państwach członkowskich w ramach podejścia wielofundusowego oraz w drodze wzmocnienia roli władz lokalnych i regionalnych; podkreśla w szczególności rolę, jaką odgrywają przywódcy lokalnych grup działania, zapewniając pomoc techniczną i obsługę inicjatyw mających na celu uruchamianie projektów sprzyjających tworzeniu miejsc pracy; wzywa na koniec, aby lokalne grupy działania mogły cieszyć się jak największą samodzielnością i zwiększyć w ten sposób skuteczność działania; dodaje, że konieczne jest ustanowienie mechanizmów zapewniających rzeczywisty udział partnerów społecznych i apeluje do Komisji o przedstawienie wzorów dobrych praktyk w odniesieniu do transnarodowych projektów w ramach LEADER II;

55. uważa, że utrudnienia w dostępie do informacji dotyczących krajowego i unijnego programowania i finansowania są przeszkodą dla rozwoju gospodarki wiejskiej;

56. domaga się, by inwestycjom przewidzianym w polityce rozwoju obszarów wiejskich, takim jak wsparcie dla zatrudnienia na obszarach wiejskich, nadawano priorytetowy charakter z ukierunkowaniem na miejsca pracy, zmianę pracy, skuteczność beneficjentów oraz zachęty do zatrudniania pracowników, i zaleca, aby programy rozwoju obszarów wiejskich uwzględniały zwiększanie mikrofinansowania, w szczególności przydatnego dla wspierania przedsiębiorstw rolniczych i pozarolniczych rozpoczynających działalność;

Czwartek, 27 października 2016 r.

57. podkreśla, że znaczenie drugiego filara dla tworzenia miejsc pracy można zwiększyć przez umożliwienie dużo większej elastyczności stosownie do konkretnych potrzeb danego regionu;

58. uważa, że konieczne będzie dalsze opracowanie w przyszłości wysokiej jakości związanych z danym terenem systemów żywnościowych dostarczających żywności w stanie nieprzetworzonym lub przetworzonym dzięki wspieraniu odpowiedzialności obywatelskiej oraz uczestnictwa grup podmiotów, zrzeszających producentów, przetwórców, dystrybutorów i konsumentów lub zrzeszeń producentów i konsumentów, bądź też łączeniu wszystkich operatorów ekonomicznych z sektorów agro-spożywczego i turystyki kulinarnej w inicjatywach jakościowych i umownych, mających na celu zapewnienie dostaw i bezpieczeństwa żywności, ale także sprawiedliwego wynagrodzenia umożliwiającego rolnikom godne utrzymanie się ze swojej pracy oraz trwałe utrzymanie miejsc pracy w gospodarstwach; te systemy żywnościowe mogą w szczególności, lecz nie wyłącznie, przyjmować formę krótkich łańcuchów dostaw lub rynków lokalnych; jest zdania, że w przyszłości należy przeznaczyć więcej unijnych środków na rozwój i funkcjonowanie niektórych szczególnych systemów oznaczania jakości żywności oraz na dalszy rozwój słynnej w świecie europejskiej gastronomii; uważa, że do tego celu niezbędne jest lepsze dostosowanie ram prawnych zamówień publicznych, aby organy samorządowe mogły promować lokalną produkcję;

59. zwraca uwagę na konieczność dodatkowego wspierania rolnictwa i tworzenia miejsc pracy w rolnictwie na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz obszarach położonych przy granicach zewnętrznych UE;

60. uważa, że należy promować formy zrzeszające wielu partnerów – rolników i inne podmioty ze środowiska wiejskiego – ponieważ umożliwiają one rozwój wielu rodzajów działalności sprzyjających w sposób bezpośredni i pośredni tworzeniu miejsc pracy, takich jak tworzenie lokalnych struktur branży spożywczej i niespożywczej oraz wdrażanie różnych usług (agroturystyka, utrzymanie terenów prywatnych i publicznych itp.);

61. uważa, że Komisja i państwa członkowskie powinny zachęcać rolników w ramach WPR oraz w ramach innych polityk do dywersyfikacji źródeł dochodu, która zabezpieczy ich przed spadkami koniunktury na rynku; uważa, że taka dywersyfikacja powinna obejmować ekoturystykę, rozwój produkcji energii ze źródeł odnawialnych (np. energii wiatrowej i słonecznej), zwiększanie wartości dodanej produktów rolnych z wykorzystaniem przetwórstwa oraz sklepy przy gospodarstwach;

62. wzywa Komisję do zapewnienia większego wsparcia dla lokalnych spółdzielni, aby pomóc im odzyskać kontrolę nad cenami i produktami;

63. zauważa, że sektor turystyczny oferuje znaczny potencjał pod względem dochodów oraz bezpośredniego i pośredniego zatrudnienia w rolnictwie i na obszarach wiejskich, umożliwiając dowartościowanie dziedzictwa historycznego, kulturowego, gastronomicznego, krajobrazowego i ekologicznego każdego regionu; zwraca również uwagę na fakt, że atrakcyjność turystyczna opiera się nie tylko na znaczeniu historycznym regionów, ale w coraz większym stopniu na jakości żywności, krajobrazu i środowiska; z tych wszystkich względów sektor turystyczny powinien być jeszcze mocniej wspierany w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich;

64. podkreśla, że wyzwania związane ze zmianą klimatu i środowiskiem wymagają podjęcia znacznych inwestycji publicznych i prywatnych sprzyjających tworzeniu miejsc pracy, ze wsparciem pochodzącym od nowych zawodów, aby zapewnić utrzymanie i ochronę zasobów na obszarach wiejskich, przywrócić jakości zniszczonych ekosystemów, skuteczniejszą walkę z powodzią i pożarami, lepszą ochronę jakości wody, gleby, powietrza i różnorodności biologicznej; zauważa, że wymaga to oczywiście współpracy między rolnictwem a innymi podmiotami środowiska wiejskiego, ale otwiera również nowe możliwości w dziedzinie dywersyfikacji dochodów w rolnictwie;

65. zwraca się do Komisji o dokonanie oceny skutków społecznych obecnego kryzysu w rolnictwie, przede wszystkim pod względem utraty miejsc pracy, w szczególności na obszarach wiejskich; wzywa państwa członkowskie do zastanowienia się nad sposobem poprawy konkurencyjności sektorów rolnictwa, tak by sektor ten mógł tworzyć miejsca pracy i wartość dodaną, która byłaby równomiernie rozdzielona w sektorze rolnym i rolno-spożywczym, zapewniając uczciwą konkurencję i ograniczając szkody wynikające z dumpingu socjalnego oraz niepewnych i niestandardowych warunków pracy, niewspółmiernie dotykających niektóre grupy; zauważa, że wielu członków rodzin rolniczych jest pozbawionych statusu socjalnego lub prawnego bądź nie jest objętych systemem zabezpieczenia społecznego; podkreśla, że przedsiębiorstwa rolne muszą działać zgodnie z krajowymi przepisami w zakresie zatrudnienia i spraw socjalnych; uważa, że wprowadzenie jakichkolwiek dodatkowych warunków w odniesieniu do płatności w pierwszym filarze WPR spowodowałoby znaczne zwiększenie obciążenia administracyjnego dla rolników i ograniczyłoby ich potencjał w zakresie tworzenia nowych miejsc pracy; apeluje o wzmocnienie roli partnerów społecznych na równi z organami odpowiedzialnymi za zarządzanie i wzywa państwa członkowskie do uznania i zagwarantowania praw socjalnych rolników w drodze zapewnienia, aby wszyscy pracownicy w rolnictwie, zatrudnieni w niepełnym lub pełnym wymiarze

Czwartek, 27 października 2016 r.

czasu pracy, byli objęci systemem zabezpieczenia społecznego; wzywa państwa członkowskie do transpozycji do prawa krajowego dyrektywy 2014/36/UE w sprawie pracowników sezonowych; domaga się zapewnienia krajowym organom ds. zdrowia i bezpieczeństwa wystarczających zasobów do rozpowszechniania informacji na temat bezpieczeństwa w gospodarstwach;

66. apeluje do Komisji o wprowadzenie wskaźników proponowanych przez FAO w jej ocenie zrównoważonego charakteru systemów rolniczych i produkcji żywności (SAFA), zwłaszcza tych dotyczących zatrudnienia i opieki społecznej;

67. przypomina, że średnio europejski rolnik posiada tylko 12 ha ziemi, a 70 % gospodarstw rolnych ma powierzchnię poniżej 5 ha; zauważa, że ze względu na rozmiary i strukturę gospodarstw rolnych ich właściciele nie zawsze mogą pozwolić sobie na korzystanie z usług pracowników najemnych w pełnym wymiarze czasu pracy czy pracowników o wysokich kwalifikacjach; zachęca w związku z tym Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia środków zachęcających do tworzenia grup pracodawców;

68. uważa, że konieczne jest zapewnienie obecności służb publicznych i prywatnych, aby zagwarantować atrakcyjność obszarów wiejskich i umożliwić rozwój zatrudnienia na tych obszarach; uważa, że mieszkańcy obszarów wiejskich mają prawo do równego dostępu do usług publicznych o wysokiej jakości, takich jak kształcenie, usługi socjalne i opieka zdrowotna; uważa, że bardzo istotne jest, aby wszystkie szczeble władzy – a więc władze lokalne, rządy regionalne (jeśli istnieją) i lokalny sektor prywatny – współpracowały ze sobą w celu promowania inwestycji i zapewnienia obszarom wiejskim i oddalonym podstawowej infrastruktury, takiej jak połączenia transportu publicznego i prywatnego, bezpieczne dostawy energii i niezawodna, szybka sieć szerokopasmowa, a także programy finansowania i programy kredytowe dla wiejskich przedsiębiorców, mikroprzedsiębiorstw i MŚP, ponieważ bez tego wiejskie przedsiębiorstwa i gospodarstwa domowe będą nieustannie w niekorzystnym położeniu, a mieszkańcy tych obszarów będą nadal migrować do miast;

69. uważa, że z uwagi na niedawne epidemie wśród zwierząt, a także niedawne skandale związane z bezpieczeństwem żywnościowym, takie jak zakażenie bakterią *E. coli* w 2011 r., skandal z koniną w 2013 r., czy będąca w toku sprawa fałszowanego miodu konieczne jest znaczne zwiększenie funduszy na rzecz bezpieczeństwa żywności i pasz – o czym mowa w dziale trzecim wieloletnich ram finansowych – ponieważ środki unijne w wysokości 1,93 mld EUR przyznane na obecny okres siedmiu lat są całkowicie niewystarczające;

70. podkreśla, że rolnicy muszą borykać się w dużym stopniu z problemem kosztów administracyjnych związanych z WPR i że koszty te są bardzo zróżnicowane w zależności od państwa członkowskiego; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zmniejszenia obciążeń administracyjnych poprzez ograniczenie biurokracji i uproszczenie WPR oraz zoptymalizowanie kosztów transpozycji jej przepisów;

71. podkreśla, że dostęp do podstawowych usług, takich jak kształcenie, opieka zdrowotna i mieszkalnictwo, a także ciągłość tych usług stanowią warunki wstępne, od których uzależnione jest stworzenie okoliczności sprzyjających powstawaniu miejsc pracy oraz zaspokojenie podstawowych potrzeb ludności zamieszkującej na obszarach wiejskich;

72. uważa, że należy zwrócić się do organów sektora publicznego o utworzenie na obszarach wiejskich sieci usług doradztwa i wsparcia w zakresie prowadzenia działalności rolniczej, aby zmodernizować rolnictwo europejskie;

73. apeluje do Komisji i państw członkowskich o promowanie i ułatwianie równości kobiet na rynku pracy oraz godzenia pracy i życia rodzinnego na obszarach wiejskich, szczególnie jeśli chodzi o wynagrodzenie i prawa socjalne i emerytalne, promowanie nowych kwalifikacji i oferowanie kobietom perspektyw i możliwości zatrudnienia w rolnictwie i poza nim, zgodnie z zasadą równości i niedyskryminacji w strategiach politycznych i programach UE; apeluje także do nich o lepsze wykorzystanie możliwości oferowanych przez ukierunkowane internetowe platformy informowania, działania i pomocy dla nowych lub już działających kobiet-rolników oraz kobiet na obszarach wiejskich, zwłaszcza w ramach EFRROW i innych unijnych funduszy wspierających powstawanie projektów, a także o pomoc w utrzymaniu podstawowej infrastruktury i usług, które są ważne w codziennym życiu na wsi, co pomoże ograniczyć ucieczkę kobiet z obszarów wiejskich; ponadto zwraca uwagę na potrzebę, w szczególności na obszarach wiejskich, zrównoważonych strategii mających na celu utrzymanie, promowanie i wspieranie sieci i organizacji kobiet oraz ich roli w podejmowaniu decyzji w rolnictwie i na obszarach wiejskich; apeluje też o łatwiejszy dostęp do edukacji, finansowania i informacji, aby ułatwić kobiece inicjatywy w zakresie przedsiębiorczości (np. poprzez e-biznes), a także nabywanie i rozwijanie przedsiębiorstw rolniczych;

Czwartek, 27 października 2016 r.

74. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia roli partnerów społecznych oraz organizacji opieki społecznej pracujących z władzami przy nadzorowaniu przestrzegania prawa pracy, walce z nierejestrowanym zatrudnieniem oraz monitorowaniu stosowania norm socjalnych i dotyczących bezpieczeństwa, które ułatwiają integrację społeczno-gospodarczą pracowników migrujących, w tym kobiet-pracowników sezonowych, imigrantek i uchodźczyń; wzywa do ustanowienia mechanizmu na rzecz zapewnienia udziału kobiet na wszystkich poziomach tego procesu;

75. przypomina, że powierzchnia gruntów rolnych w UE maleje z roku na rok; podkreśla, że ochrona gruntów ornych ma zasadnicze znaczenie dla podtrzymywania zatrudnienia na obszarach wiejskich; wzywa państwa członkowskie do wspierania zwiększenia dostępu do gruntów na obszarach wiejskich o wysokim bezrobociu; w tym kontekście apeluje o zwiększenie dostępu do kredytów oraz ułatwienie udziału w zarządzaniu ziemią młodym kobietom trudniącym się rolnictwem;

76. zwraca uwagę na fakt, że 45 % ludności czynnej zawodowo w gospodarstwach rolnych stanowią kobiety; apeluje do Komisji, aby zmieniła definicję gospodarstwa rodzinnego w celu ułatwienia kobietom dostępu do szkoleń i profesjonalnego doradztwa, a także do kapitału i świadczeń;

77. wzywa właściwe władze krajowe, regionalne i lokalne do zachęcania kobiet do udziału w lokalnych grupach działania oraz do tworzenia lokalnych stowarzyszeń w ramach programu LEADER, a także do zagwarantowania zrównoważonego pod względem płci udziału w ich organach zarządzających;

o

o o

78. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 4 października 2016 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0364

Wniosek o uchylenie immunitetu Giorgosa Grammatikakisa**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Giorgosa Grammatikakisa (2016/2084(IMM))**

(2018/C 215/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Giorgosa Grammatikakisa, przekazany w dniu 1 kwietnia 2016 r. przez zastępcę prokuratora przy Sądzie Najwyższym Republiki Greckiej w związku z postępowaniem, jakie prokurator w Retimno zamierza wszcząć w sprawie naruszenia zaufania przy wykonywaniu obowiązków, jakiego poseł miał się dopuścić wraz z innymi sprawcami w Retimno na Krecie w latach 2000–2002 (nr sprawy: ABM:AB05/1956), i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
- uwzględniając fakt, że Giorgos Grammatikakis zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
- uwzględniając art. 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾
- uwzględniając art. 62 konstytucji Grecji, art. 54 greckiego kodeksu postępowania cywilnego i art. 83 regulaminu parlamentu Grecji,
- uwzględniając nakaz prokuratora przy sądzie apelacyjnym na Krecie nr 5181/18.11.2015,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 7 kwietnia 2015 r. w sprawie wyjaśnień posła do Parlamentu Europejskiego Giorgosa Grammatikakisa, jego odpowiedź na zarzuty i powiązane dokumenty,
- uwzględniając orzeczenie rady apelacyjnej na Krecie nr 104/2015,

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., *Wagner/Fohrmann i Krier*, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., *Wybot/Faure i inni*, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., *Mote/Parlament*, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., *Marra/De Gregorio i Clemente*, C200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., *Gollnisch/Parlament*, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., *Patriciello*, C163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., *Gollnisch/Parlament*, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Wtorek, 4 października 2016 r.

- uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0279/2016),
 - A. mając na uwadze, że zastępca prokuratora przy Sądzie Najwyższym Republiki Greckiej zwrócił się o uchylenie immunitetu posła do PE Giorgosa Grammatikakisa w związku z postępowaniem w sprawie o zarzucane przestępstwo;
 - B. mając na uwadze, że w myśl art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
 - C. mając na uwadze, że w myśl art. 62 Konstytucji Republiki Greckiej w trakcie kadencji parlamentarnej posła nie można ścigać, aresztować, uwięzić ani objąć innymi środkami ograniczenia wolności bez uprzedniej zgody parlamentu;
 - D. mając na uwadze, że władze greckie zamierzają wszcząć postępowanie przeciwko Giorgosowi Grammatikakisowi oraz innym osobom w związku z niedopełnieniem niektórych obowiązków przewidzianych prawem;
 - E. mając na uwadze, że zamierzone postępowanie dotyczy rozmowy z dnia 8 marca 1996 r. na temat możliwości wykupienia nowej, prywatnej grupowej polisy ubezpieczeniowej, wykraczającej poza ubezpieczenie obowiązkowe, dla wszystkich pracowników Uniwersytetu Kreteńskiego oraz zarzuczanych nielegalnych płatności, których dokonywano ratałnie w latach 2000–2002;
 - F. mając na uwadze, że poprzednie postępowanie w tej samej sprawie obejmowało okres od 2000 r. i zakończyło się uniewinnieniem wszystkich oskarżonych;
 - G. mając na uwadze, że zamierzone postępowanie nie ma żadnego związku ze statusem Giorgosa Grammatikakisa jako posła do Parlamentu Europejskiego, skoro dotyczy jego wcześniejszego stanowiska Rektora Senatu Uniwersytetu Kreteńskiego;
 - H. mając na uwadze, że zarzuczany czyn nie dotyczy opinii wyrażonych lub głosów oddanych w ramach wykonywania obowiązków danego posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
 - I. mając na uwadze, że zakres zamierzonego postępowania poszerzono, by objąć okres lat 1996–2000 i ująć ostatnie posiedzenie Senatu Uniwersytetu Kreteńskiego z udziałem Giorgosa Grammatikakisa jako rektora, na którym dyskutowano nad tą sprawą, ale nie podjęto decyzji; mając na uwadze, że nie istnieją podstawy, aby zakładać, że celem zamierzonego postępowania ma być zaszkodzenie politycznej działalności posła do PE;
 - J. mając na uwadze, że zamierzone postępowanie ciągle umarzano w odniesieniu do wielu współoskarżonych członków Senatu Uniwersytetu Kreteńskiego i komisji ELKE z powodu upływu 15-letniego okresu przedawnienia zarzuczanych czynów, zaś innych sąd ostatecznie uniewinnił od wszystkich zarzutów w maju 2016 r.;
 - K. wyrażając zdumienie, że wniosek o uchylenie immunitetu złożono ok. 20 lat po zarzuczanych wydarzeniach oraz że w greckim systemie wymiaru sprawiedliwości nie zdołano w tym okresie wszcząć postępowania przeciwko Giorgosowi Grammatikakisowi, a teraz organy tego systemu chcą to uczynić, kiedy Giorgos Grammatikakis jest posłem do Parlamentu Europejskiego;
 - L. mając na uwadze, że działający powoli system wymiaru sprawiedliwości nigdy nie będzie naprawdę sprawiedliwy, jako że zaangażowane w sprawę osoby są inne niż 20 lat temu; mając na uwadze, że jeżeli wymiar sprawiedliwości ma zasługiwać na swoją nazwę, musi działać we właściwym czasie;
 1. postanawia uchylić immunitet Giorgosa Grammatikakisa, zgodnie z wnioskiem samego Giorgosa Grammatikakisa, żeby zakończyć długoletnie postępowanie w jego sprawie;
 2. zobowiązuje przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji władzom greckim i Giorgosowi Grammatikakisowi.
-

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0395

Wniosek o uchylenie immunitetu Jeana-Marie Le Pena**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Jeana-Marie Le Pena (2016/2108(IMM))**

(2018/C 215/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dwa wnioski o uchylenie immunitetu Jeana-Marie Le Pena skierowane w dniu 14 marca 2016 r. przez prokurator przy Sądzie Apelacyjnym w Paryżu i ogłoszone na posiedzeniu plenarnym w dniu 8 czerwca 2016 r. w związku z dwoma postępowaniami prowadzonymi przez sędziów śledczych przy Sądzie Wielkiej Instancji w Paryżu pod zarzutem nawoływania do nienawiści na tle rasowym (nr 2211/15/21 i 2226/15/9), przy czym oba postępowania dotyczą tych samych okoliczności faktycznych,
- po wysłuchaniu wyjaśnień Jeana-Marie Le Pena zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
- uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 26 Konstytucji Republiki Francuskiej,
- uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0301/2016),
- A. mając na uwadze, że dwaj sędziowie śledczy przy Sądzie Wielkiej Instancji w Paryżu złożyli wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego Jeana-Marie Le Pena w związku z zarzutem popełnienia czynu karalnego;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa członkowskiego z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu tego państwa członkowskiego;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 26 Konstytucji Republiki Francuskiej „żaden członek parlamentu nie może być ścigany, poszukiwany, zatrzymany, aresztowany bądź sądzony z powodu wyrażonych poglądów w związku z wykonywaniem swych funkcji lub z powodu głosowania” oraz że „żaden członek parlamentu nie może być aresztowany ani poddany pozbawieniu lub ograniczeniu wolności w sprawach dotyczących zbrodni lub występku” bez zgody parlamentu;
- D. mając na uwadze, że art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej przewiduje, iż wobec posłów do Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;
- E. mając na uwadze, że celem tego przepisu jest zasadniczo zapewnienie posłom do Parlamentu Europejskiego możliwości korzystania z wolności słowa, przy tym jednak to prawo do wolności słowa nie zezwala na pomawianie, zniesławianie, podżeganie do nienawiści, naruszanie czci innych osób ani na wypowiedzi, które naruszają art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- F. mając na uwadze, że przepisy o immunitacie parlamentarnym podlegają wykładni w świetle wartości, celów i zasad traktatów unijnych;
 - G. mając na uwadze, że w przypadku posła do PE immunitet obejmuje nie tylko opinie wyrażane przez niego na oficjalnych posiedzeniach Parlamentu, ale także opinie wyrażane poza nim, np. w mediach, kiedy istnieje „związek między wyrażoną opinią a [...] obowiązkami parlamentarnymi”;
 - H. mając na uwadze, że Jeanowi-Marie Le Penowi postawiono zarzut, iż w dniu 6 czerwca 2014 r. w nagraniu wideo umieszczonym w internecie publicznie nawoływał do nienawiści na tle rasowym;
 - I. mając na uwadze, że nie zachodzi związek między zarzucaną wypowiedzią a działalnością parlamentarną Jeana-Marie Le Pena, dlatego Jean-Marie Le Pen nie działał w ramach wykonywania obowiązków służbowych posła do Parlamentu Europejskiego;
 - J. mając na uwadze, że nie ma podstaw do podejrzenia, że zachodzi *fumus persecutionis*, czyli próba zaszkodzenia działalności parlamentarnej Jeana-Marie Le Pena;
 - 1. postanawia uchylić immunitet Jeana-Marie Le Pena;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do bezzwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwym władzom Republiki Francuskiej.
-

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0396

Wniosek o skorzystanie z przywilejów i immunitetu przez Jane Collins**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku Jane Collins o skorzystanie z przywilejów i immunitetu (2016/2087(IMM))**

(2018/C 215/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Jane Collins z dnia 3 maja 2016 r. dotyczący skorzystania z przywilejów i immunitetu w związku z postępowaniem cywilnym toczącym się w wydziale Queen's Bench Division sądu High Court w Londynie (skarga nr HQ14DO4882), ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 11 maja 2016 r.,
 - po wysłuchaniu wyjaśnień Jamesa Carvera, który reprezentował Jane Collins, zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 7, 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2 oraz art. 7 i 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0297/2016),
- A. mając na uwadze, że Jane Collins złożyła wniosek o skorzystanie z przywilejów i immunitetu w związku z postępowaniem cywilnym toczącym się w wydziale Queen's Bench Division sądu High Court w Londynie;
- B. mając na uwadze, że – po pierwsze – wniosek dotyczy skorzystania z prawa posłów do Parlamentu Europejskiego, przysługującego na mocy art. 7 Protokołu, do niepodlegania ograniczeniom administracyjnym lub innym w odniesieniu do swobody przepływu posłów do PE podróżujących do lub z miejsca obrad Parlamentu Europejskiego;
- C. mając na uwadze, że ta część wniosku odnosi się do przedstawionego przez Jane Collins zarzutu, iż uniemożliwiono jej wyjazdów na posiedzenia parlamentarne poprzez wyznaczanie terminów w toczącym się przeciwko niej postępowaniu sądowym;
- D. mając jednak na uwadze, że art. 7 Protokołu nie stosuje się do ograniczeń wynikających z postępowania sądowego, jako że podlegają one szczególnym uregulowaniom z art. 8 i 9 Protokołu⁽²⁾, stąd wniosek o skorzystanie z przywileju parlamentarnego jest niedopuszczalny na gruncie art. 7 Protokołu;
- E. mając na uwadze, że – po drugie – wniosek dotyczy ochrony swobody posłów do Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 8 Protokołu, przed wszelką formą dochodzenia, postępowania sądowego czy zatrzymania z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; pkt 49 i 51.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- F. mając na uwadze, że ta część wniosku dotyczy sytuacji, w której wobec Jane Collins w Zjednoczonym Królestwie wniesiono roszczenie cywilne o odszkodowanie, w tym odszkodowanie kwalifikowane, w związku z zarzutem zniesławienia i oszczerstwa, a także żądanie, by zaprzestała powtarzania spornych twierdzeń;
- G. mając na uwadze, że zarzut zniesławienia i oszczerstwa dotyczy oskarżeń, jakie Jane Collins sformułowała na kongresie partyjnym;
- H. mając na uwadze, że immunitet parlamentarny przysługujący na mocy art. 8 Protokołu stosuje się do opinii wyrażonych przez posłów do Parlamentu Europejskiego tylko w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;
- I. mając na uwadze, że opinie wyrażone przez posłów do Parlamentu Europejskiego uznaje się za wyrażone w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych, tylko jeżeli opinie te odpowiadają subiektywnej ocenie, która wykazuje bezpośrednią i oczywistą więź z wykonywaniem takich obowiązków⁽¹⁾;
- J. mając jednak na uwadze, że nie istnieje bezpośrednia, oczywista więź między spornymi wypowiedziami a obowiązkami Jane Collins jako posłanki do Parlamentu Europejskiego, ponieważ wypowiedzi te nie odnoszą się do jej działalności jako posłanki do Parlamentu Europejskiego ani do polityki Unii Europejskiej, a ponadto zostały sformułowane w krajowej debacie politycznej;
- K. mając na uwadze, że z tego względu sporne wypowiedzi nie są objęte art. 8 Protokołu;
1. nie wyraża zgody na skorzystanie przez Jane Collins z przywilejów i immunitetu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji właściwym władzom Zjednoczonego Królestwa, m.in. sędziemu Warby'emu.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C163/10, ECLI: EU:C:2011:543.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0397

Wniosek o skorzystanie z przywilejów i immunitetu poselskiego przez Maria Borghezia**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku o skorzystanie z przywilejów i immunitetu Maria Borghezia (2016/2028(IMM))**

(2018/C 215/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Maria Borghezia z dnia 5 stycznia 2016 r. dotyczący skorzystania z przywilejów i immunitetów ramach toczącego się postępowania karnego (Nr 41838/13 RGNR, Nr 12607/14 RG GIP) ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 1 lutego 2016 r. ,
 - po wysłuchaniu wyjaśnień Maria Borghezia zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 1 ust. 1 lit. A) ustawy włoskiej nr 205/1993,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2 oraz art. 7 i art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0312/2016),
- A. mając na uwadze, że poseł do Parlamentu Europejskiego Mario Borghezio złożył wniosek o skorzystanie z immunitetu parlamentarnego na mocy art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w związku z postępowaniem karnymi toczącym się przed sądem w Mediolanie; mając na uwadze, że według aktu wydanego przez prokuraturę M. Borghezio, w czasie audycji radiowej, dopuścił się rzekomo wygłaszania poglądów świadczących o poczuciu wyższości oraz nienawiści rasowej lub etnicznej, który to czyn podlega karze na mocy art. 1 lit. a) włoskiej ustawy nr 205/1993;
- B. mając na uwadze, że art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej wykluczają się wzajemnie ⁽²⁾; mając na uwadze, że rozpatrywana sprawa dotyczy jedynie zarzutu dyskryminujących opinii wyrażonych przez posła do Parlamentu Europejskiego; mając na uwadze, że w związku z tym zastosowanie art. 8 ww. Protokołu jest oczywiste;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 Protokołu nr 7 wobec posłów do Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych;
- D. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że opinia, aby mogła być objęta immunitetem, powinna być wypowiedziana przez posła do Parlamentu Europejskiego „w czasie wykonywania [przez niego] obowiązków służbowych”, z czego wynika tym samym wymóg związku między wyrażoną opinią a obowiązkami parlamentarnymi; mając na uwadze, że więź między wyrażoną opinią a obowiązkami parlamentarnymi powinna być bezpośrednia i oczywista ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r. Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI: EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

⁽²⁾ Sprawy połączone C-200/07 i C-201/07 Marra, op. cit., pkt 45.

⁽³⁾ Sprawa C-163/10 Patriciello, op. cit., pkt 33 i 35.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- E. mając na uwadze, że w czasie wspomnianej audycji radiowej Mario Borghezio został poproszony o odniesienie się do mianowania i kompetencji jednego z nowych członków włoskiego rządu, mianowicie nowo wybranej minister ds. integracji;
- F. mając na uwadze, że fakty w tej sprawie – jak wynika z dokumentów przedstawionych Komisji Prawnej oraz z przesłuchania przed komisją – wskazują na to, iż wydane przez posła w czasie wywiadu oświadczenia nie miały bezpośredniego i oczywistego związku z jego działalnością parlamentarną;
- G. mając na uwadze, że oświadczenia, które poseł rzekomo wygłosił, wykraczają poza ton stosowany zwykle w debacie politycznej i mają ponadto wybitnie nieparlamentarny charakter; mając na uwadze, że są one sprzeczne z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w związku z tym nie można uznać, by zostały one wygłoszone w ramach wykonywania obowiązków posła do Parlamentu Europejskiego;
- H. mając na uwadze, że nie można zatem uznać, iż Mario Borghezio działał, wykonując mandat posła do Parlamentu Europejskiego;
- I. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że jeżeli przed sądem krajowym zostało wniesione powództwo przeciwko posłowi do Parlamentu Europejskiego i sąd ten został poinformowany, że wszczęte zostało, przewidziane w Regulaminie PE, postępowanie w sprawie skorzystania z przywilejów i immunitetów przysługujących temu posłowi, rzeczonemu sąd powinien zawiesić postępowanie sądowe i zwrócić się do Parlamentu o zajęcie stanowiska w jak najkrótszym terminie⁽¹⁾; mając na uwadze, że sąd w Mediolanie, przed którym wniesiono powództwo przeciwko M. Borghezio, odmówił zawieszenia postępowania i zadecydował o jego kontynuacji pomimo wniesienia przez M. Borghezio wniosku na podstawie odpowiedniego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości;
 - 1. nie wyraża zgody na skorzystanie przez Maria Borghezio z przywilejów i immunitetu;
 - 2. ubolewa z powodu faktu, że sąd w Mediolanie, pomimo istotnego w tej sprawie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, odmówił zawieszenia postępowania przeciwko M. Borghezio;
 - 3. oczekuje od władz włoskich stosowania się zawsze do określonej przez Trybunał Sprawiedliwości zasady, zgodnie z którą właściwy sąd ma obowiązek wstrzymania postępowania przeciwko posłowi do Parlamentu Europejskiego, jeśli złożył on wniosek o skorzystanie z immunitetu i przywilejów;
 - 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do bezzwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji, właściwym władzom Republiki Włoskiej i Mariowi Borghezio.

⁽¹⁾ Sprawy połączone C-200/07 i C-201/07 Marra, op. cit., pkt 43.

Wtorek, 4 października 2016 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0363

Podpisanie, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego podczas Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu *****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (12256/2016 – C8-0401/2016 – 2016/0184(NLE))**

(Zgoda)

(2018/C 215/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12256/2016),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 192 ust. 1 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0401/2016),
 - uwzględniając porozumienie paryskie przyjęte na dwudziestej pierwszej sesji konferencji stron (COP 21) Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która miała miejsce w Paryżu (Francja) w grudniu 2015 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Po konferencji w Paryżu: ocena skutków porozumienia klimatycznego z Paryża – komunikat towarzyszący wnioskowi dotyczącemu decyzji Rady w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej porozumienia klimatycznego z Paryża przyjętego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie klimatu” (COM(2016)0110),
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 i 24 października 2014 r.,
 - uwzględniając przedstawione UNFCCC w dniu 6 marca 2015 r. przez Łotwę i Komisję Europejską zaplanowane, ustalone na szczeblu krajowym wkłady (INDC) UE i jej państw członkowskich,
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0280/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie porozumienia paryskiego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Wtorek, 4 października 2016 r.

P8_TA(2016)0365

Uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Grecji w następstwie trzęsienia ziemi, które dotknęło Wyspy Jońskie w listopadzie 2015 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (FSUE) (COM(2016)0462 – C8-0283/2016 – 2016/2165(BUD))

(2018/C 215/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0462 – C8-0283/2016),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 10,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, w szczególności jego pkt 11,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0270/2016),
1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 4 października 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Grecji

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2016/1856.)

Wtorek, 4 października 2016 r.

P8_TA(2016)0366

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji – wniosek EGF/2016/001 FI/Microsoft

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Finlandię – EGF/2016/001 FI/Microsoft) (COM(2016)0490 – C8-0348/2016 – 2016/2211(BUD))

(2018/C 215/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0490 – C8-0348/2016),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego art. 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0273/2016),
- A. mając na uwadze, że choć globalizacja na ogół pobudza wzrost gospodarczy, taki wzrost należy również wykorzystywać w celu poprawy sytuacji osób zmagających się z negatywnymi skutkami globalizacji;
- B. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najefektywniej;
- D. mając na uwadze, że Finlandia złożyła wniosek EGF/2016/001 FI/Microsoft o przyznanie wkładu finansowego z EFG zgodnie z kryteriami interwencji określonymi w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG w związku ze zwolnieniem 2 161 osób w przedsiębiorstwie Microsoft Mobile Oy oraz u ośmiu jego dostawców i producentów znajdujących się na niższym etapie łańcucha dostaw w Finlandii, prowadzących działalność w dziale 62 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Działalność związana z oprogramowaniem, doradztwo w zakresie informatyki i działalność powiązana”);
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności ustanowione w rozporządzeniu w sprawie EFG;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 4 października 2016 r.

F. mając na uwadze, że za kontrolę finansową działań wspieranych z EFG odpowiedzialne jest zainteresowane państwo członkowskie, zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG;

1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Finlandia ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 5 364 000 EUR na mocy tego rozporządzenia, co stanowi 60 % łącznych kosztów wynoszących 8 940 000 EUR;

2. zwraca uwagę, że Finlandia złożyła wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 11 marca 2016 r. oraz że po przekazaniu przez Finlandię dodatkowych informacji Komisja zakończyła ocenę wniosku w dniu 29 lipca 2016 r. – a zatem dotrzymała 12-tygodniowego terminu od momentu otrzymania kompletnego wniosku – i uznała, że warunki przyznania wkładu finansowego z EFG zostały spełnione;

3. zauważa, że głównym powodem zwolnień w przedsiębiorstwie Microsoft jest jego malejący udział w rynku telefonów wykorzystujących system operacyjny Microsoft Windows, który to udział spadł z ponad 50 % w 2009 r. do 0,6 % w drugim kwartale 2016 r.;

4. przypomina, że pod względem zatrudnienia udział Unii w globalnym sektorze technologii informacyjno-komunikacyjnych maleje w ostatnich latach oraz że w gospodarce fińskiej sektor ten odgrywa kluczową rolę – w 2014 r. w tym sektorze zatrudnionych było 6,7 % pracowników, co jest najwyższym odsetkiem wśród państw członkowskich; uważa, że zwolnienia w przedsiębiorstwie Microsoft mają związek z tendencją utrzymującą się w całej fińskiej branży elektronicznej od upadku Nokii w kraju swojego pochodzenia, w związku z którą wpłynęły cztery wcześniejsze wnioski; stwierdza, że wydarzenia te są bezpośrednio związane ze zmianami w strukturze światowego handlu spowodowanymi globalizacją;

5. przypomina, że branża oprogramowania ma charakter wysoce międzynarodowy, a przedsiębiorstwa z tej branży konkurują ze sobą w skali światowej, co oznacza, że wszyscy uczestnicy rynku mogą starać się o pozyskanie tych samych klientów, a miejsce zamieszkania i pochodzenie kulturowe pracowników mają ograniczone znaczenie;

6. stwierdza, że niniejszy wniosek stanowi kontynuację serii wcześniejszych wniosków, z których wszystkie dotyczyły pogorszenia się pozycji Nokii w Finlandii, oraz że oczekuje się wpłynięcia dwóch dalszych powiązanych wniosków dotyczących pracowników zwolnionych w branży ICT;

7. zwraca uwagę, że zwolnienia skoncentrowały się w regionach NUTS 2 Helsinki-Uusimaa (FI1B), Etelä-Suomi (FI1C) i Länsi-Suomi (FI197) i dotyczą pracowników o bardzo zróżnicowanych kwalifikacjach, a 89 % z nich jest w wieku od 30 do 54 lat; wyraża zaniepokojenie już i tak trudną sytuacją w dziedzinie zatrudnienia w odniesieniu do osób o wysokich kwalifikacjach i wyższym wykształceniu, których perspektywy na znalezienie pracy byłyby w przeciwnym razie jak zawsze dobre, zwłaszcza kobiet, które mają więcej trudności ze znalezieniem pracy, jeśli wziąć pod uwagę, że stanowią niemal połowę beneficjentów objętych pomocą;

8. zauważa, że do chwili obecnej branża „Działalność związana z oprogramowaniem, doradztwo w zakresie informatyki i działalność powiązana” była przedmiotem dwóch wniosków o wkład z EFG, z których oba oparte były na kryterium globalizacji handlu (EGF/2013/001 FI/Nokia i EGF/2015/005 FI/Computer programming);

9. podkreśla znaczenie branży ICT dla zatrudnienia w regionach Helsinki-Uusimaa, Etelä-Suomi i Länsi-Suomi oraz potencjał zwolnionych pracowników w zakresie wnoszenia wkładu w tę branżę, jeśliby uzyskali odpowiednie wsparcie na kontynuowanie kształcenia, szkolenia i realizację planów założenia własnej działalności gospodarczej;

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że władze Finlandii rozpoczęły świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług już w dniu 11 września 2015 r., a więc na długo przed złożeniem wniosku o przyznanie z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, ponieważ takie działania kwalifikują się do współfinansowania z EFG;

11. z zadowoleniem przyjmuje, że duża część (niemal 80 %) całego pakietu jest przeznaczona na usługi zindywidualizowane;

12. zauważa, że Finlandia planuje wdrożyć sześć rodzajów środków na rzecz zwolnionych pracowników objętych wnioskiem: (i) środki w zakresie coachingu i inne środki przygotowawcze; (ii) usługi dotyczące zatrudnienia i przedsiębiorczości; (iii) szkolenia zawodowe; (iv) dopłaty do wynagrodzeń; (v) dotacje na rozpoczęcie działalności; (vi) dodatki na podróż, zakwaterowanie i przeprowadzkę; zwraca uwagę, że na kontrolę i sprawozdawczość przeznaczono wystarczające środki;

Wtorek, 4 października 2016 r.

13. zauważa, że dopłaty do wynagrodzeń, o których mowa w ust. 12, wyniosą od 30 do 50 % kosztu wynagrodzenia pracownika i będą udostępniane przez okres od 6 do 24 miesięcy; wzywa państwa członkowskie, by przy wykorzystywaniu dopłat do wynagrodzeń zadbały w szczególności o to, by zwolnieni pracownicy zatrudniani dzięki dopłatom nie otrzymywali w całości lub częściowo stanowisk, które wcześniej w danym przedsiębiorstwie zajmowali inni pracownicy; wyraża zadowolenie, że władze fińskie zapewniły, iż zwrócą na tę kwestię szczególną uwagę;
14. zauważa, że środki wspierania dochodu stanowią 16,64 % całego pakietu zindywidualizowanych środków, co jest wartością znacznie poniżej limitu 35 % określonego w rozporządzeniu w sprawie EFG, i że działania te są uzależnione od czynnego uczestnictwa objętych pomocą beneficjentów w poszukiwaniu pracy lub szkoleniach;
15. zwraca się do Komisji o ocenę skutków środków wsparcia dochodu na przestrzeni kilku lat oraz o udostępnienie informacji na ten temat w trosce o to, aby środki te były z korzyścią dla wysokiej jakości zatrudnienia i nie stanowiły dopłaty do krótkoterminowych umów generujących niskie koszty;
16. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z przedstawicielami osób objętych pomocą oraz z partnerami społecznymi, krajowymi i regionalnymi;
17. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane do potrzeb zwolnionych pracowników, do ich umiejętności i kompetencji oraz do faktycznej sytuacji gospodarczej;
18. zauważa, że wniosek w sprawie przedsiębiorstwa Microsoft będzie wdrażany we współpracy z projektem w zakresie mobilności pracowników w Europie na lata 2014–2020 w ramach krajowych działań na rzecz rozwijania usług EURES; zauważa, że międzynarodowe imprezy rekrutacyjne będą organizowane na skalę regionalną we współpracy z EFG i służbami EURES; z zadowoleniem przyjmuje takie środki oraz fakt, że władze fińskie zachęcają zwolnionych pracowników do pełnego korzystania z prawa do swobodnego przepływu;
19. zauważa, że w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego uruchomiono krajowy pakiet środków dotyczący modeli współpracy między przedsiębiorstwem zatrudniającym a przedsiębiorstwem zwalnającym; zauważa, że wyniki stosowania tego pakietu mogą być użyteczne przy wdrażaniu projektów w ramach niniejszego wniosku o wkład z EFG; z zadowoleniem przyjmuje starania władz fińskich polegające na poszukiwaniu synergii z innymi działaniami finansowanymi ze środków krajowych lub unijnych;
20. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
21. zauważa, że w przypadku wcześniejszych wniosków o pomoc z EFG osobiste świadczenie usług zwolnionym pracownikom okazało się nader korzystnym rozwiązaniem;
22. zauważa, że władze fińskie potwierdziły, iż na proponowane działania nie zostanie przyznane wsparcie finansowe z innych funduszy unijnych ani instrumentów finansowych, będzie się zapobiegać wszelkim przypadkom podwójnego finansowania oraz że działania te uzupełnią działania finansowane z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania rocznej analizy porównawczej tych danych, aby w pełni zagwarantować przestrzeganie obowiązujących przepisów oraz zapobiec powielaniu usług finansowanych przez Unię;
23. z zadowoleniem przyjmuje zapewnienie Finlandii, że wkład finansowy z EFG nie zastąpi działań, które zainteresowane przedsiębiorstwo ma obowiązek podjąć na mocy prawa krajowego lub na podstawie układów zbiorowych;
24. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw;
25. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 4 października 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (w następstwie wniosku z Finlandii – EGF/2016/001 FI/Microsoft)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2016/1857.)

Wtorek, 4 października 2016 r.

P8_TA(2016)0367

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2016/002 SE/Ericsson

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Szwecję – EGF/2016/002 SE/Ericsson) (COM(2016)0554 – C8-0355/2016 – 2016/2214(BUD))

(2018/C 215/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0554 – C8-0355/2016),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0272/2016),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, ustalenia wkładu finansowego Unii na poziomie 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, w sprawie rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz w sprawie finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 4 października 2016 r.

- D. mając na uwadze, że Szwecja złożyła wniosek EGF/2016/002 SE/Ericsson o przyznanie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze gospodarki zaklasyfikowanym do działu 26 według NACE Rev. 2 (produkcja komputerów oraz wyrobów elektronicznych i optycznych) głównie w regionach Sztokholm (SE11), Östra Mellansverige (SE12), Sydsverige (SE22) i Västsverige (SE23), zaliczanych do poziomu NUTS 2, przy czym zakłada się, że spośród 1 556 zwolnionych pracowników kwalifikujących się w ramach wkładu z EFG ze środków skorzysta 918;
- E. mając na uwadze, że wniosek został złożony zgodnie z kryterium interwencji określonym w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG, które wymaga co najmniej 500 zwolnień w czteromiesięcznym okresie odniesienia, w przedsiębiorstwie w państwie członkowskim, z uwzględnieniem zwolnień pracowników u jego dostawców lub producentów niższego szczebla i osób, które zaprzestały prowadzenia działalności na własny rachunek;
- F. mając na uwadze, że z powodu braku wzrostu i jednocześnie coraz ostrzejszej konkurencji ze strony producentów azjatyckich Ericsson ogranicza produkcję urządzeń telekomunikacyjnych, a proces ten rozpoczął się dwadzieścia lat temu;
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Szwecja ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 3 957 918 EUR na mocy tego rozporządzenia, co stanowi 60 % łącznych kosztów wynoszących 6 596 531 EUR, co pomoże 918 beneficjentom objętym pomocą powrócić na rynek pracy;
 2. zauważa, że Szwecja przedłożyła wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 31 marca 2016 r., i że po przekazaniu przez Szwecję dodatkowych informacji Komisja sfinalizowała ocenę wniosku dnia 5 września 2016 r. i przekazała ją tego samego dnia Parlamentowi, a zatem dotrzymała 12-tygodniowego terminu od momentu otrzymania kompletnego wniosku;
 3. zwraca uwagę, że w branży informatycznej i telekomunikacyjnej dominują producenci z Azji, do których przenoszona jest produkcja; zauważa, że Ericsson stopniowo ogranicza liczbę pracowników w Szwecji (z 21 178 w 2005 r. do 17 858 w 2014 r.), ale jednocześnie bardzo się rozrasta na świecie (z 56 055 w 2005 r. do 118 055 w 2014 r.);
 4. podkreśla, że w omawianych regionach zwolniono w tym samym czasie stosunkowo dużą grupę starszych pracowników o podobnych kwalifikacjach, przy czym większość z nich – zwłaszcza w mieście Kista dotkniętym największą skalą zwolnień – nie posiada umiejętności poszukiwanych na lokalnym rynku pracy;
 5. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Szwecji o skoncentrowaniu potencjalnego wsparcia z EFG w zakładach Kista, Katrineholm i Kumla, w których występują największe problemy, przy jednoczesnym oferowaniu zindywidualizowanej pomocy pracownikom zwolnionym w innych miejscach;
 6. przypomina o dużym zróżnicowaniu pracowników, zarówno fizycznych, jak i umysłowych, dotkniętych zwolnieniami; wyraża zaniepokojenie, że niektórzy pracownicy zetkną się z rynkiem pracy charakteryzującym się raczej niskim popytem w tradycyjnych branżach przetwórczych; dostrzega szanse dla tych pracowników w publicznym lub prywatnym sektorze usług, co wymagałoby znacznych wysiłków w zakresie zmiany kwalifikacji;
 7. uznaje ocenę Arbetsförmedlingen (szwedzkiego urzędu pracy), zgodnie z którą pracownicy fizyczni mają potencjalne możliwości zatrudnienia w publicznym lub prywatnym sektorze usług, o ile zapewni im się gruntowne przekwalifikowanie;
 8. uznaje, że większość zwolnionych pracowników umysłowych stanowią inżynierowie, z których część jest wyspecjalizowana w niszowych dziedzinach typowych dla przedsiębiorstwa Ericsson, jednak z zadowoleniem przyjmuje przeświadczenie szwedzkiego urzędu pracy, że zindywidualizowany pakiet programów szkoleń i coachingu umożliwi większości zwolnionych pracowników znalezienie nowych miejsc pracy wysokiej jakości;
 9. zauważa, że współfinansowane ze środków EFG zindywidualizowane usługi, które mają być świadczone zwolnionym pracownikom, obejmują: doradztwo i poradnictwo zawodowe; chronione i wspierane zatrudnienie oraz działania na rzecz rehabilitacji; edukację i szkolenia; oraz dodatek na poszukiwanie pracy; z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź, że przy zapewnianiu szkoleń motywacyjnych i planowania rozwoju zawodowego osoby w wieku 50 lat i powyżej będą traktowane w szczególny sposób;

Wtorek, 4 października 2016 r.

10. zwraca uwagę, że środki wsparcia dochodu będą stanowić 33,92 % ogólnego pakietu zindywidualizowanych środków, a jest to wartość zbliżona do pułapu 35 % ustanowionego na mocy rozporządzenia; zauważa też, że działania te są uzależnione od czynnego zaangażowania się beneficjentów objętych pomocą w poszukiwanie pracy lub szkolenia; uważa, że ta stosunkowo wysoka wartość procentowa jest uzasadniona ze względu na znaczny odsetek starszych pracowników oraz zapewnienie indywidualnego wsparcia uczestnikom mającym trudności w uczeniu się;
11. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług opracowano w drodze konsultacji z beneficjentami objętymi pomocą, ich przedstawicielami oraz lokalnymi podmiotami publicznymi, biorąc pod uwagę fakt, że 22 % pracowników to kobiety, a 78 % mężczyźni;
12. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług wspieranego z EFG należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
13. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
14. z zadowoleniem przyjmuje zapewnienie władz szwedzkich, że podjęte zostaną szczególne wysiłki w celu przełamania tradycyjnych przeszkód związanych z płcią, w tym poprzez zachęcanie beneficjentów będących mężczyznami do znalezienia zatrudnienia w sektorze opieki zdrowotnej, a także fakt, że działania te przyczynią się do spełnienia 16 celów w zakresie ochrony jakości środowiska w Szwecji;
15. zwraca się do Komisji, aby ponadto w przyszłych wnioskach wskazywała, w których sektorach pracownicy mają szanse znaleźć zatrudnienie i czy oferta szkoleniowa jest dostosowana do przyszłych perspektyw rozwoju gospodarczego i potrzeb rynku pracy w regionach dotkniętych problemem zwolnień;
16. zauważa, że władze szwedzkie potwierdziły, iż na proponowane działania nie zostanie przyznane wsparcie finansowe z innych funduszy unijnych ani instrumentów finansowych, będzie się zapobiegać wszelkim przypadkom podwójnego finansowania oraz że działania te uzupełnią działania finansowane z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania dublowaniu usług finansowanych przez Unię;
17. zauważa, że sektor produkcji komputerów oraz wyrobów elektronicznych i optycznych był przedmiotem 14 wniosków o pomoc z EFG, przy czym w 11 z nich powoływano się na wpływ globalizacji na strukturę handlu, a w trzech – na światowy kryzys finansowy i gospodarczy;
18. ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
19. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw;
20. zwraca się do Komisji o zapewnienie publicznego dostępu do dokumentów związanych z pomocą z EFG;
21. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 4 października 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w następstwie wniosku ze
Szwecji – EGF/2016/002 SE/Ericsson**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2016/1858.)

Wtorek, 4 października 2016 r.

P8_TA(2016)0368

Pomoc prawna dla podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym oraz osób podlegających nakazowi w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie tymczasowej pomocy prawnej dla podejrzanych lub oskarżonych, którzy zostali pozbawieni wolności, oraz w sprawie pomocy prawnej w ramach postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania (COM(2013)0824 – C7-0429/2013 – 2013/0409(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 215/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0824),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 82 ust. 2 litera b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0429/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 marca 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 30 czerwca 2016 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0165/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0409

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 października 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wniosek w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2016/1919)

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 63.

Wtorek, 4 października 2016 r.

P8_TA(2016)0369

Handel niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania (COM(2014)0001 – C7-0014/2014 – 2014/0005(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 215/44)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0001),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0014/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 30 czerwca 2016 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0267/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0005

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 4 października 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2016/2134)

⁽¹⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte dnia 27 października 2015 r. (Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0368).

Wtorek, 4 października 2016 r.

P8_TA(2016)0370

Porozumienie o współpracy strategicznej między Europolem a Chinami *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 4 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady zatwierdzającej zawarcie przez Europejski Urząd Policji (Europol) Porozumienia o współpracy strategicznej między Ministerstwem Bezpieczeństwa Publicznego Chińskiej Republiki Ludowej a Europolem (08364/2016 – C8-0217/2016 – 2016/0808(CNS))

(Konsultacja)

(2018/C 215/45)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (08364/2016),
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0217/2016),
 - uwzględniając decyzję Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającą Europejski Urząd Policji (Europol) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 23 ust. 2,
 - uwzględniając decyzję Rady 2009/934/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie przyjęcia przepisów wykonawczych regulujących stosunki Europolu z partnerami, w tym wymianę danych osobowych i informacji niejawnych ⁽²⁾, w szczególności jej art. 5 i 6,
 - uwzględniając decyzję Rady 2009/935/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. określającą wykaz państw trzecich i organizacji, z którymi Europol zawiera porozumienia ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0265/2016),
1. zatwierdza projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. wzywa Komisję, aby po dniu rozpoczęcia stosowania nowego rozporządzenia w sprawie Europolu ⁽⁴⁾ dokonała oceny przepisów zawartych w porozumieniu o współpracy; apeluje do Komisji o poinformowanie Parlamentu i Rady o wynikach tej oceny i w razie potrzeby o przedstawienie zalecenia dotyczącego upoważnienia do międzynarodowego renegotjowania tego porozumienia;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i Europolowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 12.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

Środa, 5 października 2016 r.

P8_TA(2016)0372

Przystąpienie Peru do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej Republikę Austrii i Rumunię do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Peru do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (COM(2016)0367 – C8-0234/2016 – 2016/0168(NLE))

(Konsultacja)

(2018/C 215/46)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2016)0367),
 - uwzględniając art. 38 akapit czwarty konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę,
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0234/2016),
 - uwzględniając opinię Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾ w sprawie wyłącznych kompetencji zewnętrznych Unii Europejskiej w odniesieniu do kwestii wyrażenia zgody na przystąpienie państwa trzeciego do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę,
 - uwzględniając art. 59 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0267/2016),
1. zatwierdza upoważnienie Republiki Austrii i Rumunii do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Peru do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich i Peru oraz Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego.

⁽¹⁾ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r., 1/13, ECLI:EU:C:2014:2303.

Środa, 5 października 2016 r.

P8_TA(2016)0373

Przystąpienie Kazachstanu do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Kazachstanu do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (COM(2016)0368 – C8-0232/2016 – 2016/0169(NLE))

(Konsultacja)

(2018/C 215/47)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2016)0368),
 - uwzględniając art. 38 akapit czwarty konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę,
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0232/2016),
 - uwzględniając opinię Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾ w sprawie wyłącznych kompetencji zewnętrznych Unii Europejskiej w odniesieniu do kwestii wyrażenia zgody na przystąpienie państwa trzeciego do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę,
 - uwzględniając art. 59 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0268/2016),
1. zatwierdza upoważnienie niektórych państw członkowskich do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Kazachstanu do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich i Kazachstanu oraz Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego.

⁽¹⁾ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r., 1/13, ECLI:EU:C:2014:2303.

Środa, 5 października 2016 r.

P8_TA(2016)0374

Przystąpienie Republiki Korei do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej niektóre państwa członkowskie do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Republiki Korei do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (COM(2016)0372 – C8-0233/2016 – 2016/0173(NLE))

(Konsultacja)

(2018/C 215/48)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2016)0372),
 - uwzględniając art. 38 akapit czwarty konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę,
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0233/2016),
 - uwzględniając opinię Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾ w sprawie wyłącznych kompetencji zewnętrznych Unii Europejskiej w odniesieniu do kwestii wyrażenia zgody na przystąpienie państwa trzeciego do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę,
 - uwzględniając art. 59 oraz art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0266/2016),
1. zatwierdza upoważnienie niektórych państw członkowskich do wyrażenia zgody, w interesie Unii Europejskiej, na przystąpienie Republiki Korei do konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i Republice Korei oraz Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego.

⁽¹⁾ Opinia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 października 2014 r., 1/13, ECLI:EU:C:2014:2303.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0391

Zautomatyzowana wymiana danych w odniesieniu do danych DNA w Danii *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie rozpoczęcia w Danii zautomatyzowanej wymiany danych w odniesieniu do danych DNA (11219/2016 – C8-0340/2016 – 2016/0813(CNS))

(Konsultacja)

(2018/C 215/49)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (11219/2016),
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0340/2016),
 - uwzględniając decyzję Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej⁽¹⁾, w szczególności jej art. 33,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie zacieśnienia transgranicznej współpracy w zakresie ścigania w UE: wdrażanie decyzji w sprawie konwencji z Prüm oraz europejski model wymiany informacji⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0289/2016),
1. zatwierdza projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 67.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0269.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0392

Zautomatyzowana wymiana danych w odniesieniu do danych daktyloskopijnych w Danii ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie rozpoczęcia w Danii zautomatyzowanej wymiany danych w odniesieniu do danych daktyloskopijnych (11220/2016 – C8-0341/2016 – 2016/0814(CNS))****(Konsultacja)**

(2018/C 215/50)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (11220/2016),
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0341/2016),
 - uwzględniając decyzję Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej⁽¹⁾, w szczególności jej art. 33,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie zacieśnienia transgranicznej współpracy w zakresie ścigania w UE: wdrażanie decyzji w sprawie konwencji z Prüm i europejski model wymiany informacji⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0288/2016),
1. zatwierdza projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 67.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0269.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0393

Umowa między UE a Chińską Republiką Ludową w sprawie zniesienia wiz krótkoterminowych dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych (15470/2015 – C8-0110/2016 – 2015/0293(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 215/51)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (15470/2015),
 - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową dotyczącej zniesienia wiz krótkoterminowych dla posiadaczy paszportów dyplomatycznych (15469/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0110/2016),
 - uwzględniając pismo Komisji Spraw Zagranicznych,
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0281/2016),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Chińskiej Republiki Ludowej.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0394

Państwa członkowskie doświadczające poważnych trudności w zakresie stabilności finansowej lub nimi zagrożone *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2016)0418 – C8-0238/2016 – 2016/0193(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 215/52)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0418),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 177 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0238/2016),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 21 września 2016 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając pismo Komisji Budżetowej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 21 września 2016 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A8-0292/2016),
1. zatwierdza swoje stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2016)0193

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 października 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenie (UE) 2016/2135.)

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0398

Statystyka transportu kolejowego w odniesieniu do gromadzenia danych dotyczących towarów, pasażerów i wypadków *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 91/2003 w sprawie statystyki transportu kolejowego w odniesieniu do gromadzenia danych o towarach, pasażerach i wypadkach (10000/1/2016 – C8-0365/2016 – 2013/0297(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 215/53)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (10000/1/2016 – C8-0365/2016),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0611),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A8-0300/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w dniu 11.3.2014, P7_TA(2014)0197.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0399

Statystyki dotyczące transportu towarów wodami śródlądowymi (uprawnienia przekazane i wykonawcze) *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1365/2006 w sprawie statystyk dotyczących transportu towarów wodami śródlądowymi w odniesieniu do nadawania Komisji uprawnień delegowanych i wykonawczych do przyjęcia niektórych środków (09878/1/2016 – C8-0358/2016 – 2013/0226(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 215/54)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (09878/1/2016 – C8-0358/2016),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0484),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Transportu i Turystyki (A8-0298/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w dniu 11.3.2014, P7_TA(2014)0180.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0400

Unijne ramy prawne dotyczące naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji ***I

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 25 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji (COM(2013)0884 – C8-0033/2014 – 2013/0432(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 215/55)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy

Umocowanie 1

Tekst proponowany przez Komisję

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33,

Poprawka

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33 **i 114**,

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(1a) *Niniejsza dyrektywa powinna być zgodna z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽¹⁾.*

⁽¹⁾ *Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).*

Poprawka 3

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(2) **Dlatego też naruszenia** przepisów prawa celnego i związane z tym sankcje podlegają 28 różnym zbiorom przepisów **prawnych**. Wskutek tego naruszenie unijnych przepisów prawa celnego nie jest traktowane w taki sam sposób w całej Unii, a sankcje, jakie mogą zostać nałożone w każdym przypadku, różnią się pod względem charakteru i surowości w zależności od państwa członkowskiego, które je nakłada.

(2) **Naruszenia** przepisów prawa celnego i związane z tym sankcje podlegają 28 różnym zbiorom przepisów. Wskutek tego naruszenie unijnych przepisów prawa celnego nie jest traktowane w taki sam sposób w całej Unii, a sankcje, jakie mogą zostać nałożone w każdym przypadku, różnią się pod względem charakteru i surowości w zależności od państwa członkowskiego, które je nakłada, **co może prowadzić do uszczuplenia dochodów państw członkowskich oraz do zakłóceń w handlu.**

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 61 ust. 2 akapit drugi regulaminu(A8-0239/2016).

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 4

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Rozbieżności między systemami prawnymi państw członkowskich **mają wpływ** nie tylko na optymalne zarządzanie unią celną, ale także uniemożliwiają **stworzenie przedsiębiorcom** równych warunków działania w unii celnej, ponieważ **mają wpływ** na **ich** dostęp do uproszczeń celnych i ułatwień.

Poprawka

- (3) Rozbieżności między systemami prawnymi państw członkowskich nie tylko **mają negatywny wpływ** na optymalne zarządzanie unią celną **i przejrzystość niezbędną do zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, jeśli chodzi o sposoby postępowania poszczególnych organów celnych w przypadku naruszeń**, ale także uniemożliwiają **osiągnięcie** równych warunków działania w unii celnej **dla przedsiębiorców, już podlegających w Unii różnym zbiorom przepisów**, ponieważ **wpływa to** na dostęp do uproszczeń celnych i ułatwień.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 6

Tekst proponowany przez Komisję

- (6) **Należy** ustanowić wykaz czynów, które powinny być traktowane jako naruszenia unijnych przepisów prawa celnego i **które powinny** podlegać sankcjom. Te naruszenia przepisów prawa celnego powinny być w pełni oparte na obowiązkach wynikających z przepisów prawa celnego z bezpośrednim odniesieniem do kodeksu. Niniejsza dyrektywa **nie określa, czy** w odniesieniu do tych naruszeń przepisów prawa celnego państwa członkowskie powinny stosować sankcje **na podstawie prawa administracyjnego czy karnego**.

Poprawka

- (6) **W niniejszej dyrektywie należy** ustanowić wykaz czynów, które powinny być traktowane jako naruszenia unijnych przepisów prawa celnego i podlegać sankcjom. Te naruszenia przepisów prawa celnego powinny być w pełni oparte na obowiązkach wynikających z przepisów prawa celnego z bezpośrednim odniesieniem do kodeksu. Niniejsza dyrektywa **przewiduje, że** w odniesieniu do tych naruszeń przepisów prawa celnego państwa członkowskie powinny stosować sankcje **inne niż karne**. **Państwa członkowskie powinny także móc przewidzieć nakładanie sankcji karnych, zgodnie z prawem krajowym i prawem Unii, zamiast sankcji innych niż karne, jeżeli wymaga tego charakter i waga danych naruszeń, by sankcje były odstraszające, skuteczne i proporcjonalne**.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 7

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) **Pierwsza kategoria czynów powinna obejmować naruszenia przepisów prawa celnego, za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka i w których nie musi występować element winy, przy uwzględnieniu obiektywnego charakteru obowiązków w danym przypadku oraz faktu, że osoby odpowiedzialne za ich dopełnienie nie mogą ignorować ich istnienia i wiążącego charakteru**.

Poprawka

skreśla się

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) *Druga i trzecia kategoria czynów powinna obejmować naruszenia przepisów prawa celnego popełnione, odpowiednio, w wyniku niedbalstwa lub umyślnie, gdy ustalenie tego elementu subiektywnego jest konieczne do zaistnienia odpowiedzialności.*

Poprawka

skreśla się

Poprawka 8

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) W celu zagwarantowania pewności prawa należy określić, że wszelkie działania lub zaniechania wynikające z błędu organów celnych nie powinny być traktowane jako **naruszenia** przepisów prawa celnego.

Poprawka

- (10) W celu zagwarantowania pewności prawa należy określić, że wszelkie działania lub zaniechania wynikające z błędu organów celnych, **o którym mowa w kodeksie**, nie powinny być traktowane jako **stanowiące naruszenie** przepisów prawa celnego.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 12

Tekst proponowany przez Komisję

- (12) W celu zbliżenia krajowych systemów sankcji państw członkowskich należy określić skale sankcji, które odzwierciedlałyby **różne kategorie** naruszeń przepisów prawa celnego **oraz ich wagę**. W celu zapewnienia skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego efektu nakładanych sankcji państwa członkowskie powinny także zapewnić uwzględnianie przez ich właściwe organy **pewnych** okoliczności obciążających i łagodzących przy określaniu rodzaju i poziomu sankcji, które mają zostać zastosowane.

Poprawka

- (12) W celu zbliżenia krajowych systemów sankcji państw członkowskich należy określić skale sankcji, które odzwierciedlałyby **wagę** naruszeń przepisów prawa celnego. W celu zapewnienia skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego efektu nakładanych sankcji państwa członkowskie powinny także zapewnić uwzględnianie przez ich właściwe organy **określonych** okoliczności obciążających i łagodzących przy określaniu rodzaju i poziomu sankcji, które mają zostać zastosowane.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 10
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 12 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (12a) **Wyłącznie w przypadkach, gdy poważne naruszenia wiążą się nie z faktem niezapłacenia cel, lecz z wartością danych towarów, np. w przypadku naruszeń dotyczących praw własności intelektualnej lub towarów niedozwolonych lub objętych ograniczeniami, organy celne powinny uzależniać nakładaną sankcję od wartości towarów.**

Poprawka 11
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 13

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (13) Termin przedawnienia dla postępowań dotyczących naruszenia przepisów prawa celnego należy ustalić na cztery lata od dnia jego popełnienia lub, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń, od dnia gdy działanie stanowiące to naruszenie prawa ustaje. Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość przerwania biegu okresu przedawnienia przez czynność związaną z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym naruszenia przepisów prawa celnego. Państwa członkowskie **mogą określić przypadki, w których okres ten ulega zawieszeniu. Wszczęcie lub kontynuowanie tych postępowań powinno być wykluczone** po upływie ośmiu lat, natomiast okres przedawnienia w odniesieniu do egzekwowania sankcji powinien wynosić trzy lata.

- (13) Termin przedawnienia dla postępowań dotyczących naruszenia przepisów prawa celnego należy ustalić na cztery lata od dnia jego popełnienia lub, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń, od dnia gdy działanie stanowiące to naruszenie prawa ustaje. Państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość przerwania biegu okresu przedawnienia przez czynność związaną z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym **tego** naruszenia przepisów prawa celnego **lub przez czynność osoby odpowiedzialnej za naruszenie**. Państwa członkowskie **powinny mieć możliwość określenia, w jakich przypadkach okres ten jest zawieszany. Wszelkie postępowania powinny się przedawniać** po upływie ośmiu lat **niezależnie od przerw w okresie przedawnienia**, natomiast okres przedawnienia w odniesieniu do egzekwowania sankcji powinien wynosić trzy lata.

Poprawka 12
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (14) Zawieszenie postępowania administracyjnego dotyczącego naruszenia przepisów prawa celnego powinno być przewidziane w przypadkach, gdy w związku z tymi samymi faktami wszczęto postępowanie karne przeciwko tej samej osobie. Kontynuowanie postępowania administracyjnego po zakończeniu postępowania karnego powinno być możliwe jedynie przy ścisłym przestrzeganiu zasady *ne bis in idem*.

- (14) Zawieszenie postępowania administracyjnego dotyczącego naruszenia przepisów prawa celnego powinno być przewidziane w przypadkach, gdy w związku z tymi samymi faktami wszczęto postępowanie karne przeciwko tej samej osobie. Kontynuowanie postępowania administracyjnego po zakończeniu postępowania karnego powinno być możliwe jedynie przy ścisłym przestrzeganiu zasady *ne bis in idem*, **co oznacza, że za to samo wykroczenie lub przestępstwo nie można karać dwukrotnie.**

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 13
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(15a) *Ogólnym celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie skutecznego egzekwowania unijnych przepisów prawa celnego. Ramy prawne przewidziane w niniejszej dyrektywie nie umożliwiają jednak zastosowania zintegrowanego podejścia do egzekwowania przepisów, w tym nadzorowania, kontroli i dochodzenia. Komisja powinna zatem zostać zobowiązana do przekazania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania na temat tych aspektów, w tym na temat wdrożenia wspólnych ram zarządzania ryzykiem, aby ocenić, czy potrzebne są dalsze przepisy.*

Poprawka 14
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 18 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(18a) *Niniejsza dyrektywa ma na celu zacieśnienie współpracy celnej przez zbliżenie ustawodawstw krajowych dotyczących sankcji za naruszanie przepisów prawa celnego. Ze względu na znaczne różnice występujące obecnie między tradycjami prawnymi państw członkowskich nie jest możliwa pełna harmonizacja w tej dziedzinie.*

Poprawka 15
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 1 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. *Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy prawne dotyczące naruszeń unijnych przepisów prawa celnego i przewiduje sankcje za te naruszenia.*

1. *Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynianie się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i określenie ram prawnych dotyczących naruszeń unijnych przepisów prawa celnego, i przewiduje ona nakładanie sankcji innych niż karne za te naruszenia, zbliżając przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich.*

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 16**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 2 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. Niniejsza dyrektywa obejmuje obowiązki państw członkowskich wobec partnerów handlowych Unii Europejskiej, a także Światowej Organizacji Handlu i Światowej Organizacji Celnej, z myślą o utworzeniu jednolitego i rzeczywistego rynku wewnętrznego przy równoczesnym ułatwieniu handlu i zapewnieniu pewności.

Poprawka 17**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 2**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 2

Artykuł 2

Naruszenia przepisów prawa celnego i sankcje**Zasady ogólne**

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji za naruszenia unijnych przepisów prawa celnego określone w art. 3 do 6.

1. **Państwa** członkowskie określają zasady dotyczące sankcji za naruszenia unijnych przepisów prawa celnego określone w art. 3 i 6, w ścisłej zgodności z zasadą *ne bis in idem*.

Państwa członkowskie zapewniają uznawanie działań lub zaniechań wymienionych w art. 3 i 6 za stanowiące naruszenie przepisów prawa celnego, jeżeli zostały popełnione w wyniku niedbalstwa lub umyślnie.

Państwa członkowskie mogą przewidzieć nakładanie sankcji karnych, zgodnie z prawem krajowym i prawem Unii, zamiast sankcji innych niż sankcje karne, jeżeli wymaga tego charakter i waga danych naruszeń, by sankcje były odstrasżające, skuteczne i proporcjonalne.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

a) organy celne ustalają, czy naruszenie zostało popełnione w wyniku niedbalstwa, co oznacza, że osoba odpowiedzialna nie zachowała należytej staranności w zakresie kontroli swoich czynności lub zastosowała środki rażąco niewystarczające do uniknięcia okoliczności prowadzących do naruszenia, jeżeli ryzyko wystąpienia takich okoliczności można racjonalnie przewidzieć;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- b) organy celne ustalają, czy naruszenie zostało popełnione umyślnie, co oznacza że dana osoba odpowiedzialna dopuściła się działania lub zaniechania, wiedząc, że to działanie lub zaniechanie stanowi naruszenie, lub umyślnie i świadomie dążąc do złamania przepisów prawa celnego;
- c) błędy lub pomyłki pisarskie nie stanowią naruszenia przepisów prawa celnego, chyba że wszystkie okoliczności jasno wskazują, że popełniono je w wyniku niedbalstwa lub umyślnie.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 2a

Ułatwienia w handlu

W celu dopełnienia obowiązków Unii wynikających z umowy WTO o ułatwieniach w handlu państwa członkowskie działają wspólnie na rzecz stworzenia systemu współpracy obejmującego wszystkie państwa członkowskie. System ten służy koordynacji kluczowych wskaźników skuteczności sankcji celnych (analiza liczby odwołań, wskaźnik powtarzalności naruszeń itd.), rozpowszechnianiu najlepszych praktyk wśród organów celnych (skuteczność kontroli i sankcji, zmniejszenie kosztów administracyjnych itd.), przekazywaniu doświadczeń podmiotów gospodarczych i tworzeniu powiązań między nimi, monitorowaniu sposobu działania służb celnych oraz prowadzeniu prac statystycznych dotyczących naruszeń popełnianych przez przedsiębiorstwa z państw trzecich. W systemie współpracy wszystkie państwa członkowskie są niezwłocznie powiadamiane o dochodzeniach w sprawie naruszeń przepisów prawa celnego i udowodnionych naruszeniach, tak aby ułatwić wymianę handlową, zapobiegać wprowadzaniu na rynek wewnętrzny nielegalnych towarów i poprawić skuteczność kontroli.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 19
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 3

Naruszenia przepisów prawa celnego, **za które odpowiedzialność ponoszona jest na zasadzie ryzyka**

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego **bez względu na fakt, czy wystąpił element winy**:

- a) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową lub wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie prawidłowości i kompletności informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) kodeksu;
- b) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową lub wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie autentyczności, prawidłowości i ważności załączonego dokumentu zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) kodeksu;
- c) niezłożenie przez osobę przywózowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 127 kodeksu, zgłoszenia przybycia statku morskiego lub statku powietrznego zgodnie z art. 133 kodeksu, deklaracji do czasowego składowania zgodnie z art. 145 kodeksu, zgłoszenia celnego zgodnie z art. 158 kodeksu, powiadomienia o działalności w wolnym obszarze celnym zgodnie z art. 244 ust. 2 kodeksu, deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie zgodnie z art. 263 kodeksu, zgłoszenia do powrotnego wywozu zgodnie z art. 270 kodeksu, wywózowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 271 kodeksu lub powiadomienia o powrotnym wywozie zgodnie z art. 274 kodeksu;
- d) niedopełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku przechowywania dokumentów i informacji związanych z zakończeniem formalności celnych na dowolnym nośniku przez okres wymagany przepisami prawa celnego zgodnie z art. 51 kodeksu;

Poprawka

Artykuł 3

Naruszenia przepisów prawa celnego

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego:

- a) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową lub wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie prawidłowości i kompletności informacji podanych w zgłoszeniu, deklaracji, powiadomieniu lub wniosku zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) kodeksu;
- b) niezapewnienie przez osobę składającą zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywózową lub wywózową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie autentyczności, prawidłowości i ważności załączonego dokumentu zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) kodeksu;
- c) niezłożenie przez osobę przywózowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 127 kodeksu, zgłoszenia przybycia statku morskiego lub statku powietrznego zgodnie z art. 133 kodeksu, deklaracji do czasowego składowania zgodnie z art. 145 kodeksu, zgłoszenia celnego zgodnie z art. 158 kodeksu, powiadomienia o działalności w wolnym obszarze celnym zgodnie z art. 244 ust. 2 kodeksu, deklaracji poprzedzającej wyprowadzenie zgodnie z art. 263 kodeksu, zgłoszenia do powrotnego wywozu zgodnie z art. 270 kodeksu, wywózowej deklaracji skróconej zgodnie z art. 271 kodeksu lub powiadomienia o powrotnym wywozie zgodnie z art. 274 kodeksu;
- d) niedopełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku przechowywania dokumentów i informacji związanych z zakończeniem formalności celnych na dowolnym nośniku przez okres wymagany przepisami prawa celnego zgodnie z art. 51 kodeksu;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- e) podjęcie towarów wprowadzonych na obszar celny Unii z dozoru celnego bez zgody organów celnych, wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit pierwszy i drugi kodeksu;
- f) podjęcie towarów objętych dozorem celnym wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit czwarty, art. 158 ust. 3 i art. 242 kodeksu;
- g) niewykonanie przez osobę wprowadzającą towary na obszar celny Unii obowiązków dotyczących ich przewiezienia do właściwego miejsca zgodnie z art. 135 ust. 1 kodeksu lub **poinformowania** organów celnych, gdy obowiązki te nie mogą zostać wykonane zgodnie z art. 137 ust. 1 i 2 kodeksu;
- h) niewprowadzenie przez osobę wprowadzającą towary do wolnego obszaru celnego, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a krajem trzecim, tych towarów do wolnego obszaru celnego bezpośrednio bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Unii zgodnie z art. 135 ust. 2 kodeksu;
- i) nieprzedstawienie dokumentów organom celnym przez zgłaszającego, który składa deklarację do czasowego składowania lub zgłoszenie do procedury celnej, gdy wymagają tego przepisy unijne lub gdy jest to konieczne do kontroli celnych zgodnie z art. 145 ust. 2 i art. 163 ust. 2 kodeksu;
- j) nieobjęcie towarów nieunijnych, które są czasowo składowane, procedurą celną lub niewywiezienie ich powrotnie **przez przedsiębiorcę** odpowiedzialnego za te towary w **odpowiednim terminie zgodnie z art. 149 kodeksu**;
- e) podjęcie towarów wprowadzonych na obszar celny Unii z dozoru celnego bez zgody organów celnych, wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit pierwszy i drugi kodeksu;
- f) podjęcie towarów objętych dozorem celnym wbrew przepisom art. 134 ust. 1 akapit czwarty, art. 158 ust. 3 i art. 242 kodeksu;
- g) niewykonanie przez osobę wprowadzającą towary na obszar celny Unii obowiązków dotyczących ich przewiezienia do właściwego miejsca zgodnie z art. 135 ust. 1 kodeksu lub **niepoinformowanie bez zwłoki** organów celnych, gdy obowiązki te nie mogą zostać wykonane zgodnie z art. 137 ust. 1 i 2 kodeksu, **oraz niepoinformowanie o miejscu, w którym znajdują się towary**;
- h) niewprowadzenie przez osobę wprowadzającą towary do wolnego obszaru celnego, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a krajem trzecim, tych towarów do wolnego obszaru celnego bezpośrednio bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Unii zgodnie z art. 135 ust. 2 kodeksu;
- i) nieprzedstawienie dokumentów organom celnym przez zgłaszającego, który składa deklarację do czasowego składowania lub zgłoszenie do procedury celnej, gdy wymagają tego przepisy unijne lub gdy jest to konieczne do kontroli celnych zgodnie z art. 145 ust. 2 i art. 163 ust. 2 kodeksu;
- j) nieobjęcie towarów nieunijnych, które są czasowo składowane, procedurą celną lub niewywiezienie ich powrotnie **w odpowiednim terminie, zgodnie z art. 149 kodeksu, przez odpowiedzialnego za te towary zgłaszającego, który składa deklarację do czasowego składowania, lub przez odpowiedzialną za te towary osobę, która je przechowuje, jeżeli są one przechowywane w innych miejscach wyznaczonych lub dopuszczonych przez organy celne**;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

- k) nieposiadanie i niepozostawienie do dyspozycji organów celnych dokumentów załączanych do zgłoszenia, wymaganych do zastosowania danej procedury zgodnie z art. 163 ust. 1 i art. 167 ust. 1. akapit drugi kodeksu, przez zgłaszającego towary do procedury celnej w chwili składania zgłoszenia celnego lub zgłoszenia uzupełniającego;
- l) niezłożenie przez zgłaszającego towary do procedury celnej, w przypadku zgłoszenia uproszczonego na mocy art. 166 kodeksu lub wpisu do rejestru zgłaszającego na mocy art. 182 kodeksu, zgłoszenia uzupełniającego we właściwym urzędzie celnym i w określonym terminie zgodnie z art. 167 ust. 1 kodeksu;
- m) usunięcie lub zniszczenie środków identyfikacyjnych umieszczonych przez organy celne na towarach, opakowaniach lub środkach transportu bez wcześniejszego upoważnienia przez organy celne zgodnie z art. 192 ust. 2 kodeksu;
- n) niezamknięcie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania czynnego procedury celnej w określonym terminie zgodnie z art. 257 kodeksu;
- o) niewywiezienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania biernego towarów wadliwych w terminie zgodnie z art. 262 kodeksu;
- p) prowadzenie prac budowlanych w wolnym obszarze celnym bez zgody organów celnych zgodnie z art. 244 ust. 1 kodeksu;
- q) nieuiszczenie należności celnych przywozowych lub wywozowych przez osobę zobowiązaną do zapłaty w określonym terminie zgodnie z art. 108 kodeksu.

Poprawka

- k) nieposiadanie i niepozostawienie do dyspozycji organów celnych dokumentów załączanych do zgłoszenia, wymaganych do zastosowania danej procedury zgodnie z art. 163 ust. 1 i art. 167 ust. 1. akapit drugi kodeksu, przez zgłaszającego towary do procedury celnej w chwili składania zgłoszenia celnego lub zgłoszenia uzupełniającego;
- l) niezłożenie przez zgłaszającego towary do procedury celnej, w przypadku zgłoszenia uproszczonego na mocy art. 166 kodeksu lub wpisu do rejestru zgłaszającego na mocy art. 182 kodeksu, zgłoszenia uzupełniającego we właściwym urzędzie celnym i w określonym terminie zgodnie z art. 167 ust. 1 kodeksu;
- m) usunięcie lub zniszczenie środków identyfikacyjnych umieszczonych przez organy celne na towarach, opakowaniach lub środkach transportu bez wcześniejszego upoważnienia przez organy celne zgodnie z art. 192 ust. 2 kodeksu;
- n) niezamknięcie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania czynnego procedury celnej w określonym terminie zgodnie z art. 257 kodeksu;
- o) niewywiezienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury uszlachetniania biernego towarów wadliwych w terminie zgodnie z art. 262 kodeksu;
- p) prowadzenie prac budowlanych w wolnym obszarze celnym bez **uprzedniej** zgody organów celnych zgodnie z art. 244 ust. 1 kodeksu;
- q) nieuiszczenie należności celnych przywozowych lub wywozowych przez osobę zobowiązaną do zapłaty w określonym terminie zgodnie z art. 108 kodeksu;
- qa) niedostarczenie przez przedsiębiorcę, w odpowiedzi na żądanie organów celnych, wymaganych dokumentów i informacji w odpowiedniej formie i w rozsądnym terminie oraz nieudzielenie wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia formalności celnych lub kontroli zgodnie z art. 15 ust. 1 kodeksu;**

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- qb) niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;
- qc) niepoinformowanie bez zwłoki organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji, a wpływających na jej dalsze stosowanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;
- qd) nieprzedstawienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu unijnego towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie zgodnie z art. 233 ust. 1 lit. a) kodeksu;
- qe) rozładowanie lub przeładowanie towarów ze środka transportu, którym są przewożone, bez pozwolenia organów celnych lub w miejscach, które nie zostały wyznaczone lub dopuszczone przez te organy, zgodnie z art. 140 kodeksu;
- qf) składowanie towarów w magazynach czasowego składowania lub w składach celnych bez pozwolenia organów celnych zgodnie z art. 147 i 148 kodeksu;
- qg) niewykonanie przez posiadacza pozwolenia lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składowania celnego zgodnie z art. 242 ust. 1 lit. a) i b) kodeksu;
- qh) przedstawienie organom celnym nieprawdziwych informacji lub fałszywych dokumentów wymaganych przez te organy zgodnie z art. 15 lub 163 kodeksu;
- qi) korzystanie przez przedsiębiorcę z niedokładnych lub niepełnych informacji lub nieautentycznych, niedokładnych lub nieważnych dokumentów w celu uzyskania od organów celnych:
 - (i) statusu upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 38 kodeksu;
 - (ii) zgody na stosowanie zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 166 kodeksu;
 - (iii) zgody na stosowanie innych uproszczeń celnych zgodnie z art. 177, 179, 182 lub 185 kodeksu lub
 - (iv) pozwolenia na objęcie towarów procedurami specjalnymi zgodnie z art. 211 kodeksu;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- qj) wprowadzenie towarów na obszar celny Unii lub wyprawienie towarów poza ten obszar bez przedstawienia ich organom celnym zgodnie z art. 139, 245 lub art. 267 ust. 2 kodeksu;
- qk) przetwarzanie towarów w składzie celnym bez zezwolenia organów celnych zgodnie z art. 241 kodeksu;
- ql) nabycie lub posiadanie towarów, których dotyczy jedno z naruszeń przepisów prawa celnego określonych w lit. qd) i qj).

Poprawka 20

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 4

skreśla się

Naruszenia przepisów prawa celnego popełnione w wyniku niedbalstwa

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego, jeżeli dopuszczono się ich w wyniku niedbalstwa:

- a) nieobjęcie towarów nieuniijnych, które są czasowo składowane, procedurą celną lub niewywiezienie ich powrotnie przez przedsiębiorcę odpowiedzialnego za te towary w odpowiednim terminie zgodnie z art. 149 kodeksu;
- b) nieudzielenie organom celnym przez przedsiębiorcę wszelkiej pomocy niezbędnej do zakończenia formalności celnych lub kontroli zgodnie z art. 15 ust. 1 kodeksu;
- c) niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;
- d) niepoinformowanie niezwłocznie organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach, które zaistniały po wydaniu decyzji przez te organy i mogą wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- e) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wprowadzanych na obszar celny Unii zgodnie z art. 139 kodeksu;
- f) nieprzedstawienie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu unijnego towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie zgodnie z art. 233 ust. 1 lit. a) kodeksu;
- g) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wprowadzonych do wolnego obszaru celnego zgodnie z art. 245 kodeksu;
- h) nieprzedstawienie przez przedsiębiorcę organom celnym towarów wyprowadzanych poza obszar celny Unii przy ich wyprowadzaniu zgodnie z art. 267 ust. 2 kodeksu;
- i) rozładowanie lub przeładowanie towarów ze środka transportu, którym są przewożone, bez pozwolenia organów celnych lub w miejscach, które nie zostały wyznaczone lub dopuszczone przez te organy, zgodnie z art. 140 kodeksu;
- j) składowanie towarów w magazynach czasowego składowania lub w składach celnych bez pozwolenia organów celnych zgodnie z art. 147 i 148;
- k) niewykonanie przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury lub posiadacza pozwolenia obowiązków wynikających ze składowania towarów objętych procedurą składowania celnego zgodnie z art. 242 ust. 1 lit. a) i b) kodeksu.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 5

skreśla się

Naruszenia unijnych przepisów prawa celnego popełnione umyślnie

Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące działania lub zaniechania stanowiły naruszenia przepisów prawa celnego, jeżeli dopuszczono się ich umyślnie:

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- a) przedstawienie organom celnym nieprawdziwych informacji lub fałszywych dokumentów wymaganych przez te organy zgodnie z art. 15 lub 163 kodeksu;
- b) korzystanie przez przedsiębiorcę z fałszywych oświadczeń lub jakichkolwiek innych środków niezgodnych z prawem w celu uzyskania od organów celnych:
- (i) statusu upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 38 kodeksu,
 - (ii) zgody na stosowanie zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 166 kodeksu,
 - (iii) zgody na stosowanie innych uproszczeń celnych zgodnie z art. 177, 179, 182 i 185 kodeksu,
 - (iv) pozwolenia na objęcie towarów procedurami specjalnymi zgodnie z art. 211 kodeksu;
- c) wprowadzenie towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzenie towarów poza ten obszar bez przedstawienia ich organom celnym zgodnie z art. 139, 245 lub 267 ust. 2 kodeksu;
- d) niewypełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji zgodnie z art. 23 ust. 1 kodeksu;
- e) niepoinformowanie niezwłocznie organów celnych przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego o wszelkich okolicznościach, które zaistniały po wydaniu decyzji przez te organy i mogą wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść, zgodnie z art. 23 ust. 2 kodeksu;
- f) przetwarzanie towarów w składzie celnym bez zezwolenia organów celnych zgodnie z art. 241 kodeksu;
- g) nabycie lub posiadanie towarów, których dotyczy jedno z naruszeń przepisów prawa celnego określonych w art. 4 lit. f) i literze c) niniejszego artykułu.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 22
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 6

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 6

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby podżeganie lub pomocnictwo w odniesieniu do działań lub zaniechań, o których mowa w art. 5, stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby usiłowanie działania lub zaniechania, o których mowa w art. 5 lit. **b)** lub **c)**, stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego.

Poprawka

Artykuł 6

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby podżeganie lub pomocnictwo w odniesieniu do działań lub zaniechań, o których mowa w art. **8b ust. 2**, stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby usiłowanie działania lub zaniechania, o których mowa w art. 3 lit. **qi)** lub **qj)**, stanowiło naruszenie przepisów prawa celnego.

Poprawka 23
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 7

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 7

Błąd organów celnych

Działania lub zaniechania, o których mowa w art. 3 **do** 6, nie stanowią naruszeń przepisów prawa celnego, jeżeli są one wynikiem błędu organów celnych.

Poprawka

Artykuł 7

Błąd organów celnych

Działania lub zaniechania, o których mowa w art. 3 **i** 6, nie stanowią naruszeń przepisów prawa celnego, jeżeli są one wynikiem błędu organów celnych **zgodnie z art. 119 kodeksu; organy celne ponoszą odpowiedzialność za błędy, które przyniosły szkodę.**

Poprawka 24
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 8 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa członkowskie zapewniają pociągnięcie osób prawnych do odpowiedzialności za naruszenia przepisów prawa celnego popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą indywidualnie albo wchodzącą w skład organu osoby prawnej i zajmującą w niej pozycję kierowniczą, w oparciu o:

Poprawka

1. Państwa członkowskie zapewniają pociągnięcie osób prawnych do odpowiedzialności za naruszenia przepisów prawa celnego **określone w art. 3 i 6** popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą indywidualnie albo wchodzącą w skład organu osoby prawnej i zajmującą w niej pozycję kierowniczą, w oparciu o:

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 25**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 2**

Tekst proponowany przez Komisję

2. Państwa członkowskie zapewniają także pociągnięcie do odpowiedzialności osób prawnych, w przypadkach gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1, umożliwił popełnienie na korzyść tej osoby prawnej naruszenia przepisów prawa celnego przez osobę działającą pod zwierzchnictwem osoby, o której mowa w ust. 1.

Poprawka

Nie dotyczy polskiej wersji językowej.

Poprawka 26**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 3 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Do celów niniejszej dyrektywy „osoba prawna” oznacza każdy podmiot posiadający osobowość prawną na mocy prawa właściwego, z wyjątkiem państw i organów publicznych wykonujących władzę publiczną oraz publicznych organizacji międzynarodowych.

Poprawka 27**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Artykuł 8a**

Czynniki, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy naruszenie jest mniejszej wagi

1. Decydując, czy dane naruszenie, o którym mowa w art. 3, jest mniejszej wagi, państwa członkowskie zapewniają, że od początku procesu, czyli od stwierdzenia, czy popełniono naruszenie przepisów prawa celnego, ich właściwe organy uwzględniają wszelkie stosowne okoliczności, które mogą mieć zastosowanie, w tym następujące elementy:

a) naruszenie popełniono w wyniku niedbalstwa;

b) dane towary nie są objęte zakazami lub ograniczeniami, o których mowa w art. 134 ust. 1 zdanie drugie i art. 267 ust. 3 lit. e) kodeksu;

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- c) *naruszenie ma niewielki lub zerowy wpływ na wysokość należnych cel;*
 - d) *w czasie postępowania osoba odpowiedzialna za naruszenie rzeczywiście współpracuje z właściwym organem;*
 - e) *osoba odpowiedzialna za naruszenie dobrowolnie ujawnia naruszenie, jeżeli naruszenie to nie jest jeszcze przedmiotem czynności dochodzeniowej, o której wiadomo osobie odpowiedzialnej za naruszenie;*
 - f) *osoba odpowiedzialna za naruszenie może wykazać, że podejmuje znaczne wysiłki, aby dostosować się do unijnych przepisów prawa celnego, przez potwierdzenie wysokiego poziomu kontroli jej czynności, np. z wykorzystaniem systemu zapewniania zgodności;*
 - g) *osoba odpowiedzialna za naruszenie to małe lub średnie przedsiębiorstwo bez wcześniejszego doświadczenia w sprawach celnych.*
2. *Właściwe organy uznają dane naruszenie za mające mniejszą wagę tylko wtedy, gdy w odniesieniu do naruszenia nie występują okoliczności obciążające, o których mowa w art. 8b.*

Poprawka 28

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 8b

Czynniki, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy naruszenie jest poważne

1. *Decydując, czy dane naruszenie, o którym mowa w art. 3 lub 6, jest poważne, państwa członkowskie zapewniają, że od początku procesu, czyli od stwierdzenia, czy popełniono naruszenie przepisów prawa celnego, właściwe organy uwzględniają wszystkie następujące okoliczności, które mogą mieć zastosowanie:*
- a) *naruszenie zostało popełnione umyślnie;*
 - b) *naruszenie utrzymywało się przez długi okres, co wskazuje na jego zamierzone kontynuowanie;*

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- c) *wystąpiło podobne lub powiązane naruszenie ciągłe lub powtarzające się, tzn. popełnione więcej niż jeden raz;*
- d) *naruszenie ma znaczny wpływ na wysokość niezapłaconych należności celnych przywózowych lub wywózowych;*
- e) *dane towary są objęte zakazami lub ograniczeniami, o których mowa w art. 134 ust. 1 zdanie drugie i art. 267 ust. 3 lit. e) kodeksu;*
- f) *osoba odpowiedzialna za naruszenie odmawia współpracy lub pełnej współpracy z właściwym organem;*
- g) *osoba odpowiedzialna za naruszenie już wcześniej popełniała naruszenia.*
2. *Naruszenia, o których mowa w art. 3 lit. f), g), p), qi) i qj), stanowią poważne naruszenia ze względu na sam ich charakter.*

Poprawka 29

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 9

Artykuł 9

Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3

Państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3, przy następujących ograniczeniach:

- a) gdy naruszenie przepisów prawa celnego **dotyczy określonych towarów**, kara pieniężna wynosi **od 1 % do 5 % wartości tych towarów**;
- b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie **dotyczy określonych towarów**, kara pieniężna wynosi **od 150 EUR** do 7 500 EUR.

Sankcje **inne niż karne** za **mniej wagi** naruszenia przepisów prawa celnego

1. Państwa członkowskie **oprócz odzyskania niezapłaconych należności celnych** zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających sankcji **innych niż karne** za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i które zgodnie z art. 8a uznano za naruszenia **mniej wagi**, przy następujących ograniczeniach:

- a) gdy naruszenie przepisów prawa celnego **ma związek z niezapłaconymi cłami**, kara pieniężna wynosi do **70 % kwoty niezapłaconych cel**;
- b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie **ma związku z niezapłaconymi cłami**, kara pieniężna wynosi do 7 500 EUR.
2. **Decydując o wysokości nakładanych sankcji przy uwzględnieniu ograniczeń, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają uwzględnienie wszystkich stosownych okoliczności wymienionych w art. 8a.**

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 30
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 10

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 10

skreśla się

Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 4

Państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszących sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 4, przy następujących ograniczeniach:

- a) *gdy naruszenie przepisów prawa celnego dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 15 % wartości tych towarów;*
- b) *gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 22 500 EUR.*

Poprawka 31
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 11

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 11

Artykuł 11

Sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 5 i 6

Sankcje **inne niż karne** za **poważne** naruszenia przepisów prawa celnego

Państwa członkowskie zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszących sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 5 i 6, przy następujących ograniczeniach:

- a) *gdy naruszenie przepisów prawa celnego dotyczy określonych towarów, kara pieniężna wynosi do 30 % wartości tych towarów;*

1. Państwa członkowskie **oprócz odzyskania niezapłaconych należności celnych** zapewniają nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszących sankcji **innych niż karne** za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6 i **które zgodnie z art. 8b uznano za poważne**, przy następujących ograniczeniach:

- a) *gdy naruszenie przepisów prawa celnego ma związek z niezapłaconymi cłami, kara pieniężna wynosi od 70 % do 140 % kwoty niezapłaconych cel;*
- aa) *gdy naruszenie przepisów prawa celnego ma związek nie z niezapłaconymi cłami, lecz z wartością towarów, kara pieniężna wynosi od 15 % do 30 % wartości towarów;*

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie **dotyczy określonych** towarów, kara pieniężna wynosi do 45 000 EUR.

Poprawka

b) gdy naruszenie przepisów prawa celnego nie **ma związku ani z niezapłaconymi cłami, ani z wartością** towarów, kara pieniężna wynosi **od 7 500** do 45 000 EUR.

2. *Decydując o wysokości nakładanych sankcji przy uwzględnieniu ograniczeń, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają uwzględnienie wszystkich stosownych okoliczności wymienionych w art. 8a i art. 8b ust. 1.*

Poprawka 32

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 11a

Pozostałe sankcje inne niż karne za poważne naruszenia

1. *Oprócz sankcji wymienionych w art. 11 i przy zachowaniu zgodności z kodeksem państwa członkowskie mogą nałożyć następujące sankcje niepieniężne w przypadku popełnienia poważnego naruszenia:*

- a) *stała lub tymczasowa konfiskata towarów;*
- b) *zawieszenie wydanego pozwolenia.*

2. *Zgodnie z kodeksem państwa członkowskie przewidują, że decyzje o przyznaniu statusu upoważnionego przedsiębiorcy są odwoływane w razie popełnienia poważnych lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego.*

Poprawka 33

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 11b

Przegląd

1. *Pięć lat od dnia ... [the date of entry into force of this Directive] Komisja wraz z właściwymi organami państw członkowskich dokonuje przeglądu wysokości grzywien mających zastosowanie zgodnie z art. 9 i 11. Celem procedury przeglądu jest zapewnienie większej zbieżności wysokości grzywien nakładanych w unii celnej, aby zharmonizować jej funkcjonowanie.*

Wtorek, 25 października 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Komisja publikuje co roku szczegółowe informacje o sankcjach nałożonych przez państwa członkowskie za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 i 6.

3. Państwa członkowskie zapewniają przestrzeganie przepisów prawa celnego w rozumieniu art. 5 pkt 2) rozporządzenia (UE) nr 952/2013 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1).

Poprawka 34

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 11c

Ugoda

Państwa członkowskie zapewniają możliwość zawarcia ugody w procedurze umożliwiającej właściwym organom porozumienie z osobą odpowiedzialną za naruszenie w celu zamknięcia sprawy o naruszenie przepisów prawa celnego, jako alternatywę dla wszczęcia lub prowadzenia postępowania sądowego, w zamian za co dana osoba akceptuje niezwłocznie wykonalną sankcję.

Jeżeli jednak wszczęto już postępowanie sądowe, właściwe organy mogą zawrzeć ugodę tylko za zgodą organu sądowego.

Komisja dostarcza wytycznych dotyczących procedur ugody, by zapewnić danie osobie odpowiedzialnej za naruszenie możliwości zawarcia ugody zgodnie z zasadą równego traktowania i przy zachowaniu przejrzystości, a także publikowanie wyników procedury w odniesieniu do wszystkich zawartych uгод.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 35
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 12

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 12

skreśla się

Skuteczne stosowanie sankcji i wykonywanie przez właściwe organy uprawnień do nakładania sankcji

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy, określając rodzaj i poziom sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 do 6, uwzględniły wszelkie istotne okoliczności, w tym odpowiednio:

- a) wagę i czas trwania naruszenia prawa,
- b) fakt, czy osoba odpowiedzialna za naruszenie jest upoważnionym przedsiębiorcą,
- c) kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, których zapłaty uniknięto,
- d) fakt, czy dane towary podlegają zakazom lub ograniczeniom, o których mowa w art. 134 ust. 1 zdanie drugie kodeksu oraz w art. 267 ust. 3 lit. e) kodeksu, lub stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego;
- e) poziom współpracy osoby odpowiedzialnej za naruszenie prawa z właściwym organem;
- f) wcześniejsze naruszenia popełnione przez osobę odpowiedzialną za dane naruszenie prawa.

Poprawka 36
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 12 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 12a**Zgodność**

Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie zainteresowanym stronom wytycznych i publikacji dotyczących sposobu zapewnienia i utrzymania zgodności z unijnymi przepisami prawa celnego w łatwo dostępnej, zrozumiałej i aktualnej formie.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 37
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 13

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 13

Przedawnienie

1. Państwa członkowskie zapewniają czteroletni termin przedawnienia w przypadku postępowań dotyczących któregośkolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **do 6, przy czym termin rozpoczyna bieg** w dniu popełnienia naruszenia przepisów prawa celnego.

2. Państwa członkowskie zapewniają rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego, w dniu, w którym zaprzestano działania lub zaniechania stanowiącego naruszenie przepisów prawa celnego.

3. Państwa członkowskie zapewniają przerwanie biegu **terminu** przedawnienia przez czynność właściwego organu, o **którym** dana osoba jest informowana, **w związku** z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym tego **samego** naruszenia przepisów prawa celnego. **Termin** przedawnienia **rozpoczyna bieg w dniu podjęcia** czynności przerywającej przedawnienie.

4. **Państwa członkowskie zapewniają wykluczenie możliwości wszczęcia lub kontynuowania jakiegokolwiek postępowania dotyczącego któregośkolwiek z** naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **do 6**, po upływie ośmiu lat od dnia, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

5. Państwa członkowskie zapewniają trzyletni termin przedawnienia przy egzekwowaniu decyzji o nałożeniu sankcji. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym decyzja ta staje się ostateczna.

6. Państwa członkowskie określają przypadki, w których terminy przedawnienia określone w ust. 1, 4 i 5 zostają zawieszane.

Poprawka

Artykuł 13

Przedawnienie

1. Państwa członkowskie zapewniają czteroletni termin przedawnienia w przypadku **wszczęcia** postępowań dotyczących któregośkolwiek z naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **i 6, oraz dopilnowują, aby bieg terminu rozpoczynał się** w dniu popełnienia naruszenia przepisów prawa celnego.

2. Państwa członkowskie zapewniają rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia, w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego, w dniu, w którym zaprzestano działania lub zaniechania stanowiącego naruszenie przepisów prawa celnego.

3. Państwa członkowskie zapewniają przerwanie biegu **okresu** przedawnienia przez czynność właściwego organu, o **której** dana osoba jest informowana, **związaną** z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym tego naruszenia przepisów prawa celnego, **lub przez czynność osoby odpowiedzialnej za naruszenie. Bieg terminu** przedawnienia **jest kontynuowany od dnia zakończenia** czynności przerywającej przedawnienie.

4. **Bez uszczerbku dla art. 14 ust. 2 państwa członkowskie zapewniają przedawnienie wszelkich postępowań dotyczących** naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **lub 6, niezależnie od przerwania okresu przedawnienia, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu**, po upływie ośmiu lat od dnia, o którym mowa w ust. 1 lub 2 **niniejszego artykułu**.

5. Państwa członkowskie zapewniają trzyletni termin przedawnienia przy egzekwowaniu decyzji o nałożeniu sankcji. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym decyzja ta staje się ostateczna.

6. Państwa członkowskie określają przypadki, w których terminy przedawnienia określone w ust. 1, 4 i 5 zostają zawieszane.

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 38**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 16 – ustęp 1***Tekst proponowany przez Komisję*

Państwa członkowskie współpracują ze sobą i wymieniają się informacjami niezbędnymi w postępowaniach dotyczących działań lub zaniechań stanowiących naruszenie przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **do** 6, w szczególności w przypadkach gdy więcej niż jedno państwo członkowskie wszczęło postępowanie przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami.

Poprawka

Państwa członkowskie współpracują ze sobą i wymieniają się informacjami niezbędnymi w postępowaniach dotyczących działań lub zaniechań stanowiących naruszenie przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **i** 6, w szczególności w przypadkach, gdy więcej niż jedno państwo członkowskie wszczęło postępowanie przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi faktami. **Współpraca między państwami członkowskimi ma na celu zwiększanie skuteczności kontroli celnych dotyczących towarów oraz zharmonizowanie procedur na obszarze Unii.**

Poprawka 39**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 16 – ustęp 1 a (nowy)***Tekst proponowany przez Komisję**Poprawka*

Komisja nadzoruje współpracę państw członkowskich w celu opracowania kluczowych wskaźników efektywności kontroli i sankcji celnych, rozpowszechniania najlepszych praktyk i koordynacji szkoleń funkcjonariuszy organów celnych.

Poprawka 40**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 17***Tekst proponowany przez Komisję**Poprawka*

Artykuł 17

Artykuł 17

Zajęcie

Zajęcie

Państwa członkowskie zapewniają możliwość tymczasowego zajęcia przez właściwe organy wszelkich towarów, środków transportu **oraz wszelkich** innych środków wykorzystanych do popełnienia naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **do** 6.

Państwa członkowskie zapewniają możliwość tymczasowego zajęcia przez właściwe organy wszelkich towarów, środków transportu **lub** innych środków wykorzystanych do popełnienia naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 3 **i** 6. **Jeżeli po nałożeniu sankcji państwo członkowskie stosuje stałą konfiskatę takich towarów, może podjąć decyzję o ich zniszczeniu, ponownym użyciu lub recyklingu, stosownie do sytuacji.**

Wtorek, 25 października 2016 r.

Poprawka 41

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 18 – ustęp 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat pozostałych elementów egzekwowania unijnych przepisów prawa celnego, np. nadzoru, kontroli i dochodzenia, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym dotyczącym uzupełnienia niniejszej dyrektywy.

Poprawka 42

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 18 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 18a

Sprawozdawczość państw członkowskich

Aby umożliwić Komisji ocenę stosowania niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie przekazują Komisji dane statystyczne dotyczące naruszeń oraz wskazujące, jakie sankcje nałożono w wyniku tych naruszeń. Informacje te przekazuje się corocznie, począwszy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Komisja może wykorzystać te dane w przeglądzie niniejszej dyrektywy w celu lepszego zbliżenia krajowych systemów sankcji.

Wtorek, 25 października 2016 r.

P8_TA(2016)0401

Projekt budżetu korygującego nr 3/2016: bezpieczeństwo instytucji**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 3/2016 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016: bezpieczeństwo instytucji (12600/2016 – C8-0409/2016 – 2016/2121(BUD))**

(2018/C 215/56)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 41,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 25 listopada 2015 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽³⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 3/2016 przyjęty przez Komisję dnia 30 czerwca 2016 r. (COM(2016)0310),
 - uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 3/2016 przyjęte przez Radę dnia 11 października 2016 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu tego dnia (12600/2016 – C8-0409/2016),
 - uwzględniając pismo przewodniczącego Parlamentu do przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 7 czerwca 2016 r., w szczególności jego ust. 3;
 - uwzględniając swoje oświadczenie w sprawie stosowania pkt 27 porozumienia międzyinstytucjonalnego, które stanowi część wspólnych wniosków w ramach procedury pojednawczej dotyczącej budżetu na 2016 r. w dniu 14 listopada 2015 r.;
 - uwzględniając art. 88 i 91 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0295/2016),
- A. mając na uwadze, że niedawne ataki terrorystyczne zmusiły instytucje UE do dokonania przeglądu ich potrzeb w zakresie bezpieczeństwa i do ustalenia potrzeby uzyskania dodatkowych środków w 2016 r.;
- B. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 3/2016 w związku z tym proponuje zwiększenie budżetu na bezpieczeństwo o łączną kwotę 15,8 mln EUR na szkoły europejskie, Parlament Europejski, Komisję Europejską, Trybunał Sprawiedliwości, Trybunał Obrachunkowy, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, Komitet Regionów oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 48 z 24.2.2016.⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 25 października 2016 r.

- C. mając w szczególności na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 3/2016 ma na celu stworzenie 35 dodatkowych stałych stanowisk w celu zatrudnienia dodatkowych pracowników ochrony w Parlamencie Europejskim; mając na uwadze, że stanowiska te powinny zostać utrzymane w budżecie na 2017 r. i zwolnione z celu redukcji personelu o 5 %, ponieważ odpowiadają one nowej działalności; mając na uwadze, że Parlament w pełni respektuje swoje oświadczenie dotyczące 5 % redukcji personelu załączone do wspólnych konkluzji w sprawie budżetu na rok 2016;
1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 3/2016 przedstawiony przez Komisję;
 2. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 3/2016;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 3/2016 został ostatecznie przyjęty i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz parlamentom narodowym.
-

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0410

Niewyrażenie sprzeciwu wobec aktu delegowanego: regulacyjne standardy techniczne dotyczące technik ograniczania ryzyka związanego z niektórymi kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym

Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 4 października 2016 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (C(2016)06329 – 2016/2930(DEA))

(2018/C 215/57)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2016)06329),
- uwzględniając pismo Komisji z dnia 4 października 2016 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
- uwzględniając pismo Komisji Gospodarczej i Monetarnej z dnia 13 października 2016 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
- uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie infrastruktury rynku europejskiego – rozporządzenie EMIR), w szczególności jego art. 11 ust. 15,
- uwzględniając art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE ⁽²⁾, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE ⁽³⁾ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE ⁽⁴⁾,
- uwzględniając projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony w dniu 8 marca 2016 r. przez Europejskie Urzędy Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) zgodnie z art. 11 ust. 15 rozporządzenia (UE) nr 648/2012,
- uwzględniając zalecenie Komisji Gospodarczej i Monetarnej dotyczące decyzji,
- uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
- uwzględniając fakt, iż nie wyrażono żadnego sprzeciwu w terminie określonym w art. 105 ust. 6 tiret trzecie i czwarte Regulaminu, który to termin upłynął w dniu 25 października 2016 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

Środa, 26 października 2016 r.

- A. mając na uwadze, że rozporządzenie EMIR ustanawia wymogi w zakresie usług rozliczeniowych i dwustronnego zarządzania ryzykiem dotyczące kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, wymogi w zakresie zgłaszania kontraktów dotyczących instrumentów pochodnych oraz jednolite wymogi dotyczące prowadzenia działalności przez kontrahentów centralnych („CCP”) i repozytoria transakcji;
- B. mając na uwadze, że art. 11 ust. 15 rozporządzenia EMIR przewiduje, iż Europejskie Urzędy Nadzoru opracowują wspólny projekt regulacyjnych standardów technicznych określających procedury zarządzania ryzykiem, w tym wymagany poziom i rodzaj zabezpieczenia oraz uzgodnienia dotyczące wyodrębnienia wymagane do spełnienia wymogów art. 11 ust. 3 rozporządzenia EMIR, procedury, jakich mają przestrzegać kontrahenci i odnośne właściwe organy przy stosowaniu kryteriów zwolnienia, o których mowa w art. 11 ust. 6–10 rozporządzenia EMIR oraz mające zastosowanie kryteria, o których mowa w art. 11 ust. 5–10 rozporządzenia EMIR, w tym – w szczególności – co należy uznać za przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego przenoszenia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami;
- C. mając na uwadze, że na mocy art. 11 ust. 15 rozporządzenia EMIR Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych, w zależności od formy prawnej kontrahenta – zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 (rozporządzenie w sprawie EUNB), rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 (rozporządzenie w sprawie EIOPA) albo rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 (rozporządzenie w sprawie ESMA);
- D. mając na uwadze, że Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego (BCBS) oraz Międzynarodowa Organizacja Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO) wydały we wrześniu 2013 r. wspólne ramy globalne ustanawiające wymogi dotyczące depozytu zabezpieczającego dla rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych, a w marcu 2015 r. dokonały ich przeglądu;
- E. mając na uwadze, że w dniu 8 marca 2016 r. Europejskie Urzędy Nadzoru przedłożyły Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych;
- F. mając na uwadze, że w dniu 28 lipca 2016 r. Komisja poinformowała Europejskie Urzędy Nadzoru o zamiarze zatwierdzenia projektu regulacyjnych standardów technicznych ze zmianami, zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzeń w sprawie EUNB, EIOPA i ESMA;
- G. mając na uwadze, że Europejskie Urzędy Nadzoru zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzeń w sprawie EUNB, EIOPA i ESMA przedłożyły Komisji w dniu 8 września 2016 r. formalną opinię oraz zmieniony projekt regulacyjnych standardów technicznych;
- H. mając na uwadze, że w dniu 4 października 2016 r. Komisja przyjęła rozporządzenie delegowane;
- I. mając na uwadze, że przedmiotowe rozporządzenie delegowane może wejść w życie pod koniec okresu kontroli przez Parlament i Radę jedynie pod warunkiem, że ani Parlament, ani Rada nie zgłoszą sprzeciwu lub jeżeli przed wygaśnięciem tego terminu zarówno Parlament, jak i Rada poinformują Komisję o braku sprzeciwu;
- J. mając na uwadze, że okres kontroli przewidziany w art. 13 ust. 1 rozporządzeń w sprawie EUNB, EIOPA i ESMA wynosi trzy miesiące od daty powiadomienia o regulacyjnych standardach technicznych; mając na uwadze, że w związku z tym okres kontroli, o którym mowa, upływa w dniu 4 stycznia 2017 r.;
- K. mając na uwadze, że na szczelnie międzynarodowym (BCBS i IOSCO) uzgodniono harmonogram wdrażania wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego dla rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych; mając na uwadze, że choć Unia nie dotrzymała terminu pierwszego etapu wdrażania uzgodnionego na dzień 1 września 2016 r., może jeszcze zdążyć wprowadzić przepisy z zachowaniem drugiego terminu wyznaczonego na dzień 1 marca 2017 r., kiedy to duża liczba kontrahentów finansowych i grup niefinansowych powinna rozpocząć wymianę depozytów zabezpieczających;
- L. mając na uwadze, że w związku z tym należy jak najwcześniej poinformować o niewyrażaniu sprzeciwu, tak aby umożliwić Unii dotrzymanie jej międzynarodowego zobowiązania, a kontrahentom dać z odpowiednim wyprzedzeniem możliwość przygotowania się do nowych wymogów; mając na uwadze, że takie podejście przyczyni się do zapewnienia uczestnikom rynku w Unii i w państwach trzecich pewności prawa na możliwie wczesnym etapie;
 - 1. oświadczą, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0411

Budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017 – wszystkie sekcje**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. dotyczące stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017 (11900/2016 – C8-0373/2016 – 2016/2047(BUD))**

(2018/C 215/58)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie wieloletnich ram finansowych”),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾ („porozumienie międzyinstytucjonalne”),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie śródkresowego przeglądu/rewizji wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 (COM(2016)0603),
- uwzględniając rezolucję z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie ogólnych wytycznych dotyczących przygotowania budżetu na rok 2017, sekcja 3 – Komisja ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie preliminarza dochodów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2017 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. pt.: „Przygotowanie rewizji powyborczej WRF na lata 2014–2020: uwagi Parlamentu poprzedzające wniosek Komisji” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017, przyjęty przez Komisję dnia 18 lipca 2016 r. (COM(2016)0300),
- uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2017, przyjęte przez Radę dnia 12 września 2016 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu dnia 14 września 2016 r. (11900/2016 – C8-0373/2016),
- uwzględniając art. 88 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie innych zainteresowanych komisji (A8-0287/2016),

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.⁽²⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0080.⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0132.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0309.

Środa, 26 października 2016 r.

- A. mając na uwadze, że w sytuacji szczupłych zasobów należy przywiązywać większą wagę do potrzeby przestrzegania dyscypliny budżetowej oraz do wykorzystywania środków finansowych w sposób wydajny i skuteczny;
- B. mając na uwadze, że dialog między Parlamentem a Komisją, jaki przewidziano w art. 318 TFUE, powinien sprzyjać powstawaniu w łonie Komisji kultury dbania o wyniki, a także zwiększaniu przejrzystości i rozliczalności;

Sekcja 3

Informacje ogólne

1. podkreśla, że budżet na 2017 r. należy rozpatrywać w szerszym kontekście śródkresowej rewizji wieloletnich ram finansowych (WRF); podkreśla potrzebę zapewnienia równowagi pomiędzy długoterminowymi priorytetami a nowymi wyzwaniami; wobec tego podkreśla, że budżet na 2017 r. musi być zgodny z celami strategii „Europa 2020”, które stanowią jego główny punkt ciężkości i nadrzędny priorytet;
2. podtrzymuje swe zdecydowane przekonanie, że – w obecnym szczególnym kontekście – inicjatywy takie jak zawieszenie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych przez Komisję, zgodnie z art. 23 ust. 15 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 (rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów)⁽¹⁾, są nie tylko niesprawiedliwe i nieproporcjonalne, lecz również polityczne niezrównoważone;
3. podkreśla, że podczas czytania w Parlamencie budżetu na rok 2017 w pełni uwzględniono priorytety polityczne przyjęte przeważającą większością głosów w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie ogólnych wytycznych oraz rezolucji z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przygotowania wyborczej rewizji wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020: uwagi Parlamentu poprzedzające wniosek Komisji;
4. podkreśla, że pokój i stabilność są podstawowymi wartościami, które muszą być podtrzymywane przez Unię; uważa, że należy chronić porozumienie wielokpiątkowe, które okazało się niezbędne dla pokoju i pojednania w Irlandii Północnej; podkreśla potrzebę zastosowania szczególnych środków w celu zapewnienia wsparcia dla regionów, które poniosą szczególne konsekwencje w przypadku wynegocjowanego wyjścia z Unii w następstwie zastosowania przez Zjednoczone Królestwo, zgodnie z wolą wyrażoną przez jego obywateli, art. 50 TUE;
5. podkreśla, że Unia boryka się obecnie z szeregiem poważnych sytuacji kryzysowych i nowych wyzwań, których nie dało się przewidzieć w momencie ustanawiania WRF na lata 2014–2020; jest przekonany, że w budżecie Unii trzeba uruchomić więcej środków finansowych w celu sprostania wyzwaniom politycznym i umożliwienia Unii wywiązania się z zadań oraz skutecznego reagowania na te kryzysy w trybie pilnym i priorytetowym; uważa, że niezbędne jest zdecydowane zaangażowanie polityczne, aby zapewnić na ten cel dodatkowe środki w 2017 r. oraz do końca okresu programowania;
6. podkreśla, że budżet na 2017 r. musi zaspokajać potrzeby związane z wyzwaniami wynikającymi z migracji i spowolnionego tempa wzrostu gospodarczego w następstwie kryzysu gospodarczego; zauważa, że należy zwiększyć środki finansowe na badania i projekty infrastrukturalne, a także na walkę z bezrobociem młodzieży;
7. przypomina, że chociaż Parlament niezwłocznie zatwierdził dodatkowe środki finansowe, które są niezbędne w celu radzenia sobie z obecnymi wyzwaniami związanymi z migracją i uchodźcami, przy jednoczesnym kontynuowaniu wsparcia celów zrównoważonego rozwoju, zawsze twierdził, że wyzwania te nie mają pierwszeństwa przed innymi istotnymi politykami Unii, w szczególności tworzeniem godnych i wysokiej jakości miejsc pracy oraz rozwojem przedsiębiorstw i przedsiębiorczości na rzecz inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; zauważa, że pułap w dziale 3 jest zdecydowanie niewystarczający do zapewnienia odpowiedniego finansowania wewnętrznego wymiaru obecnych wyzwań związanych z migracją i uchodźcami; nalega na potrzebę przyjęcia kompleksowego i opartego na prawach człowieka podejścia łączącego migrację z rozwojem i gwarantującego integrację pracowników migrujących, osób ubiegających się o azyl i uchodźców, jak również programów priorytetowych, takich jak programy w dziedzinie kultury; podkreśla, że w celu zapewnienia niezbędnego dodatkowego finansowania w tej

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

Środa, 26 października 2016 r.

dziedzinie Komisja zaproponowała w projekcie budżetu na 2017 r. (PB), a Rada zaakceptowała, bezprecedensowe środki na specjalne instrumenty WRF, w tym pełne wykorzystanie instrumentu elastyczności oraz uruchomienie w znaczącym stopniu „ostatecznego środka”, jakim jest margines na nieprzewidziane wydatki;

8. przypomina swoje stanowisko, że wnioski o dodatkowe środki potrzebne do rozwiązania obecnych wyzwań związanych z migracją i uchodźcami nie powinny być realizowane kosztem istniejących działań zewnętrznych Unii, w tym jej polityki rozwoju; przypomina, że ustanowienie Instrumentu Pomocy dla Uchodźców w Turcji (FRT), funduszy powierniczych i innych instrumentów ad hoc nie może być finansowane poprzez cięcia w innych istniejących instrumentach; jest zaniepokojony tym, że tworzenie instrumentów ad hoc poza budżetem Unii mogłoby zagrozić jedności budżetu i pominąć procedurę budżetową, która wymaga zaangażowania Parlamentu Europejskiego i przewiduje prowadzenie przezeń kontroli; ma poważne wątpliwości, czy pułap działu 4 (Globalny wymiar Europy) jest wystarczający do zapewnienia trwałej i skutecznej reakcji na bieżące wyzwania zewnętrzne, w tym obecne wyzwania związane z migracją i uchodźcami;

9. podtrzymuje przekonanie, że w budżecie Unii należy znaleźć sposoby finansowania nowych inicjatyw bez uszczerbku dla istniejących unijnych programów i strategii politycznych; wzywa do określenia zrównoważonych sposobów finansowania nowych inicjatyw; wyraża zaniepokojenie, że działania przygotowawcze dotyczące badań nad obronnością, na które w ciągu najbliższych trzech lat przeznaczony się 80 mln EUR, zostanie okrojone w ramach obecnego budżetu WRF; jest przekonany, że – przy już i tak niedofinansowanym budżecie Unii – dodatkowe wysiłki w odniesieniu do operacji, kosztów administracyjnych, działań przygotowawczych i projektów pilotażowych związanych ze wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony wymagają dodatkowych środków finansowych również ze strony państw członkowskich; uważa, że państwa członkowskie powinny w tym celu wykorzystać obecny śródkresowy przegląd / śródkresową rewizję WRF; wywukła potrzebę wyjaśnienia długoterminowego finansowania wspólnych badań nad obronnością;

10. przypomina, że Unia ratyfikowała porozumienie COP 21 i musi przeznaczyć część swych zasobów finansowych na wypełnianie zobowiązań międzynarodowych; zauważa, że zgodnie z preliminarzem na rok budżetowy 2017 na ten cel ma przypaść 19,2 % wydatków przewidzianych w budżecie; usilnie zachęca Komisję do kontynuowania tej drogi, tak aby zrealizować cel 20 %, zgodnie ze zobowiązaniem się Komisji do włączenia działań na rzecz klimatu do głównego nurtu WRF;

11. wzywa Komisję do przedstawienia – w ramach budżetu na 2017 r. – dysponującej odpowiednimi środkami inicjatywy, mającej na celu zapewnienie młodym Europejczykom, wybranym w drodze konkursu, bonów na transport publiczny; głównym celem takiej inicjatywy powinno być przeprowadzenie oceny wykonalności oraz potencjalnego wpływu bardziej ogólnego systemu, który będzie ukierunkowany w szczególności na mobilność młodzieży, zbliżenie UE do młodzieży oraz promowanie równości szans;

12. przywraca środki w odniesieniu do wszystkich cięć zaproponowanych przez Radę w PB; nie jest w stanie zrozumieć powodów proponowanych cięć i kwestionuje ogłoszony przez Radę zamiar przywrócenia sztucznych marginesów w niektórych działach, takich jak poddział 1a (Konkurencyjność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia) i dział 4 (Globalny wymiar Europy), szczególnie ze względu na fakt, że marginesy i tak byłyby zbyt małe, aby móc za ich pomocą odpowiednio reagować na nieprzewidziane sytuacje czy kryzysy;

13. zauważa, że Radzie – podczas czytania budżetu w ostatnich pięciu latach – nie udało się przewidzieć rzeczywistego wykonania budżetu Unii i że, uwzględniając wszystkie budżety korygujące, w każdym ostatecznym budżecie potrzebne były znacznie większe środki; dlatego apeluje do Rady, aby dostosowała swoje stanowisko w komitecie pojedynczym w celu zapewnienia już od samego początku odpowiednich środków finansowych w budżecie na 2017 r.;

14. zapowiada, że w celu odpowiedniego finansowania tych palących potrzeb, a także biorąc pod uwagę bardzo wąskie marginesy WRF w 2017 r., Parlament sfinansuje zwiększenie środków ponad poziom zapisany w PB poprzez wyczerpanie wszelkich dostępnych marginesów i częstsze korzystanie z marginesu na nieprzewidziane wydatki;

15. dokonuje pełnej rekompensaty wszystkich cięć związanych z Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) w ramach instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) i programu „Horyzont 2020”, na łączną kwotę 1 240 mln EUR w zobowiązaniach na 2017 r. za pomocą nowych środków, które powinny zostać uzyskane w ramach śródkresowej rewizji WRF; podkreśla potrzebę skutecznego przeciwdziałania bezrobociu ludzi młodych w całej Unii;

Środa, 26 października 2016 r.

z tego względu zwiększa środki przeznaczone na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych o dodatkowe 1 500 mln EUR w środkach na zobowiązania w celu umożliwienia jej kontynuacji; uważa, że w ramach śródkresowej rewizji WRF należy ustalić odpowiednie dodatkowe finansowanie tych ważnych unijnych programów;

16. oczekuje, że Rada będzie podzielać ten pogląd i że w postępowaniu pojedynczym szybko zostanie osiągnięte porozumienie, co pozwoli Unii stanąć na wysokości zadania i skutecznie reagować na przyszłe wyzwania;

17. ustala ogólną wysokość środków w budżecie na 2017 r. na kwotę 160,7 mld EUR w środkach na zobowiązania i 136,8 mld EUR w środkach na płatności;

Poddział 1a – Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia

18. zauważa, że poddział 1a ponownie został poważnie dotknięty cięciami dokonanymi przez Radę podczas czytania budżetu, a 52 % ogółu cięć dokonanych przez Radę w zobowiązaniach przypada na ten dział; zastanawia się zatem, w jaki sposób priorytet polityczny Rady w zakresie tworzenia miejsc pracy i wzrostu gospodarczego znajduje odzwierciedlenie w tym czytaniu;

19. zdecydowanie sprzeciwia się cięciom w dziale, który symbolizuje europejską wartość dodaną i przyczynia się do większego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy dla obywateli; w związku z tym postanawia przywrócić środki w odniesieniu do wszystkich cięć dokonanych przez Radę;

20. postanawia w pełni przywrócić pierwotny profil linii budżetowych dotyczących programu „Horyzont 2020” i instrumentu „Łącząc Europę” (CEF), w których dokonano cięć środków celem zasilenia funduszu gwarancyjnego EFIS, i w ten sposób wywiązać się z podjętego w czerwcu 2015 r. zobowiązania do maksymalnego ograniczenia skutków dla budżetu wynikających z utworzenia Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) dla programu „Horyzont 2020” i instrumentu „Łącząc Europę” (CEF) w ramach rocznej procedury budżetowej; podkreśla znaczenie największego unijnego programu w zakresie badań i innowacji „Horyzont 2020”, który przekształca wspaniałe pomysły w produkty i usługi, a tym samym stymuluje wzrost gospodarczy i zatrudnienie; apeluje o dodatkowe środki na zobowiązania w wysokości 1,24 mld EUR ponad poziom zapisany w PB; oczekuje, że w ramach śródkresowej rewizji WRF osiągnięte zostanie ogólne porozumienie w sprawie tej naglącej kwestii; zwraca uwagę, że EFIS powinien zostać usprawniony, tak aby był on w pełni skuteczny i efektywny dzięki zagwarantowaniu przestrzegania zasady dodatkowości, poprawie równowagi geograficznej i sektorowej oraz zwiększeniu przejrzystości procesu decyzyjnego;

21. zgodnie ze swoimi stałymi priorytetami w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz po przeprowadzeniu dokładnej oceny ich dotychczasowych zdolności absorpcyjnych, postanawia zaproponować pewne selektywne zwiększenie środków ponad poziom z PB w odniesieniu do programów COSME, Progress, Marie Curie, Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych oraz programów Eures i Erasmus+; zwraca uwagę, że takie zwiększenie środków można sfinansować w ramach dostępnego marginesu tego poddziału;

22. z tego względu podnosi poziom środków na zobowiązania w poddziale 1a względem PB o 45 mln EUR (wyłączając EFIS, projekty pilotażowe i działania przygotowawcze);

Poddział 1b — Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna

23. podkreśla, że ok. jedna trzecia rocznego budżetu Unii jest przeznaczona na spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną; podkreśla, że polityka spójności jest główną strategią inwestycyjną Unii oraz narzędziem zmniejszania nierówności między wszystkimi regionami UE i że odgrywa ona ważną rolę w realizacji celów strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;

24. odrzuca proponowane przez Radę cięcia w wysokości 3 mln EUR w zobowiązaniach i, co ważniejsze, 199 mln EUR w płatnościach w poddziale 1b, w tym w liniach przeznaczonych na wsparcie; wzywa Radę do wyjaśnienia, w jaki sposób owe cięcia są zgodne z celem zapewnienia „niezbędnych środków umożliwiających sprawną realizację nowych programów w czwartym roku obowiązywania wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020”; przypomina, że poziom płatności zaproponowany przez Komisję w tym dziale jest już o 23,5 % niższy od poziomu w budżecie na 2016 r.; podkreśla w związku z tym, że nie można uzasadnić lub zaakceptować jakichkolwiek dodatkowych cięć środków na płatności;

25. apeluje o przeprowadzenie oceny wpływu unijnych polityk w oparciu o sprawozdania z oceny skutków, tak aby można było określić, w jakim stopniu udało się dzięki nim m.in. zmniejszyć dysproporcje gospodarcze, rozwinąć konkurencyjne i zdywersyfikowane gospodarki lokalne oraz pobudzić wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy;

Środa, 26 października 2016 r.

26. wyraża zaniepokojenie z powodu znacznych opóźnień we wdrażaniu cyklu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, co może mieć poważny negatywny wpływ na terminowe osiąganie rezultatów w praktyce, ale może również prowadzić do ponownego powstania zaległości w odniesieniu do nieuregulowanych rachunków w drugiej połowie okresu obowiązywania WRF; wzywa zainteresowane państwa członkowskie do niezwłocznego wyznaczenia pozostałych instytucji zarządzających, płatniczych i certyfikujących oraz wyeliminowania wszelkich innych powodów opóźnień w realizacji programów; odnotowuje propozycje Komisji dotyczące dalszego uproszczenia w tym zakresie i uważa, że państwa członkowskie powinny pilnie podjąć wszelkie starania w celu zapewnienia osiągnięcia pełnej dynamiki przez programy; apeluje zatem o większą synergię i komplementarność pomiędzy polityką inwestycji publicznych w budżetach państw członkowskich i budżecie Unii a polityką mającą na celu wspieranie wzrostu i tworzenia trwałych miejsc pracy, co stanowi podstawę Unii;

27. odnotowuje wniosek Komisji dotyczący ustanowienia Programu wspierania reform strukturalnych, na który przeznaczono środki finansowe w wysokości 142 800 000 EUR, i podkreśla, że to finansowanie powinno być przyznawane z myślą o wzmocnieniu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;

28. ubolewa, że Komisja nie zaproponowała żadnych środków na zobowiązania w 2017 r. dla Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych z powodu koncentracji środków finansowych tego programu na początku okresu finansowania w latach 2014–2015; potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla kontynuowania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; postanawia, w pierwszym etapie i zgodnie z rozporządzeniem w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego⁽¹⁾, które przewiduje możliwość takiej kontynuacji, zwiększyć środki przeznaczone na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych o 1 500 mln EUR w środkach na zobowiązania i 500 mln EUR w środkach na płatności w celu zapewnienia skutecznej reakcji na problem bezrobocia wśród ludzi młodych, w oparciu o wnioski z wyników dokonanej przez Komisję oceny Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; zauważa, że – zgodnie z wnioskami Parlamentu – ogólne porozumienie w sprawie odpowiedniego dodatkowego finansowania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w odniesieniu do pozostałej części obecnego okresu programowania powinno zostać osiągnięte w ramach zbliżającej się śródkresowej rewizji WRF; apeluje do państw członkowskich, aby dołożyły wszelkich starań w celu przyspieszenia wdrażania w praktyce tej inicjatywy, co przyniesie bezpośrednie korzyści młodym Europejczykom;

29. postanawia przywrócić środki na zobowiązania i płatności zapisane w PB we wszystkich liniach, w których Rada dokonała cięć; zwiększa środki na zobowiązania dla poddziału 1b o 1 500 mln EUR, a środki na płatności o 500 mln EUR ponad poziom zapisany w PB na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, oraz o 4 mln EUR na zobowiązania i 2 mln EUR na płatności na rzecz Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym, co oznacza przekroczenie obecnego pułapu środków na zobowiązania o 1,57 miliarda EUR;

30. podkreśla, że poddział 1b zawiera największą część pozostających aktualnie do spłaty zobowiązań, które na początku września 2016 r. wyniosły 151 119 mln EUR, co może utrudnić wdrażanie nowych programów;

31. podkreśla istotny wkład polityki spójności w odniesieniu do skutecznego wdrożenia zasady sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci; wzywa Komisję do wsparcia działań na rzecz ustanowienia odpowiednich instrumentów służących do osiągnięcia równości płci, takich jak systemy zachęt wykorzystujące fundusze strukturalne do wspierania sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci na szczeblu krajowym;

Dział 2 – Trwały wzrost gospodarczy: zasoby naturalne

32. zauważa, że Rada zmniejszyła środki w dziale 2 o 179,5 mln EUR w zobowiązaniach i 198 mln EUR w płatnościach w liniach budżetowych na wsparcie administracyjne, na operacyjną pomoc techniczną (np. Europejski Fundusz Morski i Rybacki oraz program LIFE), w liniach operacyjnych w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG), który jest niezbędny dla utrzymania rolnictwa na zaludnionych terenach, oraz w liniach na agencje zdecentralizowane; zauważa, że największych cięć w płatnościach dokonano w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich; uważa, że list w sprawie poprawek powinien pozostać podstawą rzetelnego przeglądu środków EFRG; przywraca odpowiednio poziom środków zapisanych w PB;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470).

Środa, 26 października 2016 r.

33. uważa, że w budżecie Unii należy priorytetowo traktować inicjatywy ułatwiające rzeczywistą ekologizację gospodarki;
34. oczekuje na przedstawienie listu w sprawie poprawek w odniesieniu do pakietu wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych, w szczególności dla sektora mleczarskiego, i postanawia wyrazić swoje zdecydowane poparcie dla sektora rolnictwa w Unii; z tego względu zwiększa środki o 600 mln EUR ponad poziom zapisany w PB w celu przeciwdziałania skutkom kryzysu w sektorze mleczarskim i złagodzenia skutków rosyjskiego embarga dla sektora mleczarskiego;
35. z zadowoleniem przyjmuje przydzielenie środków na badania i innowacje związane z rolnictwem w ramach programu „Horyzont 2020”, aby zapewnić wystarczające zaopatrzenie w bezpieczną żywność wysokiej jakości oraz inne bioprodukty; podkreśla potrzebę priorytetowego potraktowania projektów angażujących producentów produktów pierwotnych;
36. przypomina, że środki na WPR nie powinny być wykorzystywane na pokrycie wydatków związanych z rozrodem i hodowlą byków dla potrzeb działalności związanej z walkami byków; wzywa Komisję do przedstawienia bez dalszej zwłoki niezbędnych zmian ustawodawczych w celu realizacji tego wniosku, który został już sformułowany w budżecie ogólnym Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016;
37. podkreśla, że wdrożenie nowej Wspólnej Polityki Rybołówstwa pociąga za sobą zmianę paradygmatu w zarządzaniu rybołówstwem, zarówno dla państw członkowskich, jak i dla rybaków, a także przypomina w związku z tym trudności napotkane w poprzednich latach budżetowych, gdy ograniczono środki;
38. choć wyraża zadowolenie z podwyższenia w PB środków na zobowiązania w ramach programu LIFE o 30,9 mln EUR, ubolewa w tym kontekście, że w tym roku program LIFE, którego budżet opiewa na całkowitą kwotę w wysokości 493,7 mln EUR, ponownie stanowi jedynie 0,3 % całego PB;
39. podkreśla wcześniejsze problemy związane z brakiem środków na płatności w ramach programu LIFE, co utrudniło i opóźniło jego właściwe wdrożenie;
40. zgodnie z celami strategii „Europa 2020”, a także ze swoimi zobowiązaniami międzynarodowymi w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu, postanawia zaproponować zwiększenie środków ponad poziom zapisany w PB na program LIFE+;
41. z tego względu zwiększa środki na zobowiązania o 619,8 mln EUR, a środki na płatności o 611,3 mln EUR (wyłączając projekty pilotażowe i działania przygotowawcze), pozostawiając margines w wysokości 19,4 mln EUR poniżej pułapu środków na zobowiązania w dziale 2;

Dział 3 – Bezpieczeństwo i obywatelstwo

42. podkreśla, że Parlament nadal będzie zaliczał obecny kryzys migracyjny do priorytetowych elementów swojego programu prac; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o zwiększenie pierwotnie zaplanowanych na 2017 r. środków o dodatkowe 1,8 mld EUR na walkę z wyzwaniem migracyjnym w Unii; zauważa, że znaczne odejście od pierwotnego programowania przemawia za potrzebą dodatkowej korekty pułapu działu 3; podkreśla, że Komisja proponuje sfinansować te dodatkowe środki w dużej mierze poprzez uruchomienie instrumentu elastyczności (na kwotę 530 mln EUR, a tym samym w pełni wyczerpując środki dostępne na ten rok) oraz marginesu na nieprzewidziane wydatki (na kwotę 1 160 mln EUR); biorąc pod uwagę bezprecedensowy poziom środków na wydatki związane z migracją (na łączną kwotę 5,2 mld EUR w 2017 r. w dziale 3 i 4 oraz uruchomienie Europejskiego Funduszu Rozwoju) oraz przedłożone wnioski dotyczące stosowania elastyczności, nie domaga się dalszego dofinansowania polityki migracyjnej; jednocześnie będzie się sprzeciwiał wszelkim próbom obniżenia środków na działania Unii w tym zakresie;
43. przypomina, że elastyczność budżetowa ma swoje granice i może być jedynie rozwiązaniem krótkoterminowym; jest głęboko przekonany, że perspektywiczną i odważną odpowiedzią w obliczu tych długofalowych wyzwań związanych z uchodźcami i migrantami, które obejmują cały kontynent i nie wykazują oznak osłabienia, jest dodatnia korekta pułapu działu 3; uważa, że wszystkie ostatnie decyzje budżetowe o zapewnieniu dodatkowych środków w tym obszarze faktycznie ujawniły potrzebę zmiany tego pułapu;

Środa, 26 października 2016 r.

44. w kontekście obecnych wyzwań związanych z bezpieczeństwem i migracją z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie finansowania Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (1,6 mld EUR) oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego (0,7 mld EUR); uważa, że zwiększenie środków Funduszu Azylu, Migracji i Integracji nasila konieczność zapewnienia sprawiedliwego i przejrzystego podziału rocznych środków między poszczególne programy i cele funduszu oraz poprawy czytelności sposobów wydatkowania tych środków finansowych;

45. zauważa, że w dniu 15 marca 2016 r. przyjęto nowy Instrument na rzecz wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii, dysponujący orientacyjną pulą środków finansowych w wysokości 700 mln EUR w ciągu trzech lat (2016–2018), co już przyniosło natychmiastowe efekty w praktyce w postaci nadzwyczajnych środków wsparcia w odpowiedzi na potrzeby humanitarne dużej liczby uchodźców i migrantów przybywających do państw członkowskich; przypomina jednak swoje stanowisko, że w przyszłości należy zaplanować bardziej stabilne ramy prawne i budżetowe, aby umożliwić mobilizowanie pomocy humanitarnej w Unii; nalega na prowadzenie regularnego dialogu z Komisją na temat funkcjonowania i finansowania, obecnie i w przyszłości, niniejszego instrumentu, w oparciu o pełną przejrzystość informacji i sprawozdania z oceny skutków;

46. w obliczu zwiększonych poziomów zagrożenia w szeregu państw członkowskich i równoczesnych wyzwań związanych z zarządzaniem migracją, zwalczaniem terroryzmu i przestępczości zorganizowanej oraz konieczności skoordynowanej reakcji Europy, domaga się przyznania środków na dodatkowy personel dla Europolu w celu ustanowienia działającej 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu komórki antyterrorystycznej zapewniającej właściwym organom państw członkowskich wsparcie wywiadowcze; uważa, że to zwiększenie środków przeznaczone jest również na usprawnienie walki z handlem ludźmi (ze szczególnym uwzględnieniem małoletnich bez opieki), usprawnienie walki z cyberprzestępczością (nowy personel dla Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością) oraz na wzmocnienie zasobów ludzkich we włoskich i greckich „hotspotach” (punktach szybkiej rejestracji); przypomina, że do dyspozycji Europolu jest obecnie tylko 3 pracowników gotowych do oddelegowania do 8 stałych oraz dodatkowych tymczasowych „hotspotów” w samych tylko Włoszech; uważa, że liczba ta jest zbyt niska, by Europol mógł realizować swe zadania w zakresie walki z handlem ludźmi, terroryzmem i innymi formami poważnej przestępczości transgranicznej;

47. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nowej linii budżetowej dotyczącej finansowania działań na rzecz ofiar terroryzmu; popiera udostępnienie środków na rzecz zaspokojenia szerokiego wachlarza potrzeb ofiar, w tym jeśli chodzi o zabiegi fizyczne, usługi psychospołeczne oraz wsparcie finansowe; uważa, że gdy proponowane są środki na rzecz zwalczania zagrożenia terrorystycznego, zbyt często zapomina się o potrzebach niewinnych ofiar terroryzmu lub potrzeby te uważa się za drugorzędne;

48. potępia cięcia dokonane przez Radę w wielu programach w dziedzinie kultury, mediów, obywatelstwa, praw podstawowych oraz zdrowia publicznego na łączną kwotę 24,3 mln EUR w środkach na zobowiązania; uważa, że Rada wysłała negatywny sygnał, dokonując cięć w programach w dziedzinie kultury w celu uwolnienia środków na obecne wyzwania związane z uchodźcami i migrantami; ubolewa nad tym, że wiele z tych cięć dokonywanych jest w sposób arbitralny i bez uwzględniania doskonałych wskaźników wykonania; jest zdania, że nawet niewielkie cięcia mogą zagrozić osiągnięciu wyników programów oraz sprawnej realizacji działań Unii; dlatego przywraca wszystkie linie budżetowe do poziomu zapisanego w PB;

49. podkreśla, że konieczne jest zwiększenie funduszy na szereg działań w ramach programów „Kreatywna Europa” i „Europa dla obywateli”, które od dawna są niedofinansowane; zdecydowanie uważa, że programy te mają większe znaczenie niż kiedykolwiek, zarówno pod względem zwiększenia wkładu sektora kultury i przemysłu kreatywnego w tworzenie miejsc pracy i generowanie wzrostu gospodarczego, jak i zachęcania do aktywnego uczestnictwa obywateli w unijnym procesie kształtowania i realizacji polityki; nie rozumie, jak Rada może uzasadniać zmniejszenie środków dla MŚP w sektorze kultury i sektorze kreatywnym, gdy właśnie uruchomiono (w czerwcu 2016 r.) system poręczeń na rzecz sektora kultury i sektora kreatywnego, którego finansowanie już zostało odroczone i który stanowi doskonały przykład innowacyjnego rozwiązania poważnej nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku dzięki budowaniu potencjału i zapewnieniu ochrony ryzyka kredytowego pośrednikom finansowym udzielającym kredytów w sektorze kultury i sektorze kreatywnym;

50. podkreśla, że programy Unii w dziedzinie kultury, edukacji i obywatelstwa, jak i programy skierowane do młodzieży mają wyraźną europejską wartość dodaną oraz charakter uzupełniający w stosunku do strategii politycznych, których celem jest integracja migrantów i uchodźców, a także przyczyniają się do generowania efektów synergii w połączeniu z tymi strategiami; zwraca się zatem do instytucji unijnych o odpowiednio wyższe środki na finansowanie programów zarządzanych bezpośrednio, takich jak program „Kreatywna Europa”, a także na odpowiednie linie budżetowe w funduszach strukturalnych i inwestycyjnych;

Środa, 26 października 2016 r.

51. zauważa, że muszą być przewidziane niezbędne gwarancje budżetowe dla działań przygotowawczych w perspektywie realizacji Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego 2018;
52. przypomina, że unijny mechanizm ochrony ludności to podstawa solidarności w Unii; podkreśla, że Unia odgrywa rolę „siły pomocniczej” wspierającej, koordynującej lub uzupełniającej działania państw członkowskich polegające na zapobieganiu katastrofom, przygotowywaniu się do nich i reagowaniu na nie; przyjmuje do wiadomości nieznaczny wzrost środków na zobowiązania w ramach tego programu;
53. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie linii budżetowej dla funduszu poszukiwawczo-ratunkowego UE, który ma objąć działania poszukiwawczo-ratunkowe prowadzone przez państwa członkowskie i koordynowane na szczeblu unijnym, w szczególności w regionie Morza Śródziemnego; jest zdania, że utworzenie specjalnego funduszu stanowi bardziej odpowiednie rozwiązanie niż stałe zwiększanie budżetu Fronteksu lub nowo utworzonej Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej;
54. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie linii budżetowej na wspieranie europejskiej inicjatywy obywatelskiej, która jest nowo utworzonym instrumentem mającym na celu zaangażowanie obywateli w unijny proces podejmowania decyzji oraz pogłębianie europejskiej demokracji; uważa, że poziom środków na zobowiązania zaproponowany w PB jest zbyt niski; postanawia zwiększyć środki w tej linii budżetowej;
55. wyraża zadowolenie z powodu podniesienia w 2017 r. środków finansowych na działania komunikacyjne przedstawicielstw Komisji, dialog z obywatelami i działania w ramach partnerstwa do kwoty 17,036 mln EUR w środkach na zobowiązania i 14,6 mln EUR w środkach na płatności, ponieważ chodzi tu o inicjatywy mające na celu dotarcie do obywateli europejskich, zdobycie ich zaufania i poprawę ich zrozumienia polityki i strategii politycznych Unii;
56. podkreśla potrzebę udostępnienia wspólnemu sekretariatowi rejestru służącego przejrzystości wystarczających i odpowiednich środków administracyjnych i finansowych, aby mógł on realizować zadania powierzone mu po przyjęciu nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie rejestru służącego przejrzystości;
57. zauważa, że podczas czytania (wylączając projekty pilotażowe i działania przygotowawcze) przekroczono pułap działu 3 o 71,28 mln EUR w środkach na zobowiązania, jednocześnie zwiększając środki na płatności o 1 857,7 mln EUR; ze względu na brak marginesu już na poziomie PB, proponuje, aby sfinansować te dodatkowe środki w ramach pułapu, a jednocześnie uruchomić margines na nieprzewidziane wydatki w odniesieniu do szeregu istotnych pozycji wydatków związanych z migracją;

Dział 4 – Globalny wymiar Europy

58. zauważa, że w kontekście aktualnych wyzwań związanych z uchodźcami i migracją odnotowuje się stale rosnące zapotrzebowanie na finansowanie działań zewnętrznych Unii, znacznie przekraczające obecne kwoty w dziale 4; dlatego poważnie zastanawia się, czy pułapy w dziale 4 są wystarczające do zapewnienia odpowiedniego finansowania zewnętrznego wymiaru wyzwań związanych z uchodźcami i migracją; ubolewa nad tym, że w celu finansowania nowych inicjatyw, takich jak Instrument Pomocy dla Uchodźców w Turcji (FRT), Komisja opowiedziała się w swoim PB za wprowadzeniem cięć w innych programach, jak Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju i Instrument na rzecz Przyczyniania Się do Stabilności i Pokoju; podkreśla, że nie powinno się to odbywać kosztem strategii politycznych w innych obszarach; dlatego postanawia w dużym stopniu zminimalizować przesunięcie znacznych zasobów finansowych z tych dwóch instrumentów, które między innymi zajmują się podstawowymi przyczynami przepływów migracyjnych; przypomina, że głównym celem unijnej polityki rozwoju musi pozostać ograniczanie ubóstwa; ubolewa nad tym, że środki na pomoc humanitarną i na śródziemnomorski wymiar Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (ENI) są niższe od środków przyjętych w budżecie na 2016 r., choć wyraźnie przyczyniają się do podejmowania licznych wyzwań zewnętrznych; ubolewa nad nieuzasadnionymi cięciami dokonanymi przez Radę;
59. postanawia w związku z tym cofnąć wszystkie cięcia dokonane przez Radę w dziale 4; postanawia również przywrócić poziomy środków z 2016 r. w liniach dotyczących śródziemnomorskiego wymiaru ENI i pomocy humanitarnej; ponadto podejmuje decyzję o ograniczeniu cięć wprowadzonych przez Komisję do Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju i Instrumentu na rzecz Przyczyniania Się do Stabilności i Pokoju; uważa za konieczne utrzymanie przez Unię wiodącej roli we wspieraniu bliskowschodniego procesu pokojowego, Autonomii Palestyńskiej i UNRWA, a także utrzymanie poziomu odnośnego wsparcia finansowego oraz linii budżetowych przeznaczonych na Partnerstwo Wschodnie ENI; podkreśla znaczenie Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;

Środa, 26 października 2016 r.

60. postanawia zwiększyć pomoc makrofinansową, która została znacznie ograniczona w porównaniu z rokiem 2016; uważa, że konieczny będzie wyższy poziom finansowania niż zaproponowano, w celu zapewnienia realizacji wszystkich przyszłych wniosków kredytowych;

61. udziela pełnego poparcia FRT i proponuje, aby – ze względu na dobre wyniki w realizacji tego instrumentu i duże marginesy dostępne jeszcze w budżecie na 2016 r. – uwolnić już w 2016 r. część wkładu z budżetu Unii przewidzianego na 2017 r.; wzywa zatem do wzmocnienia IPA II kwotą 400 mln EUR za pośrednictwem budżetu korygującego na 2016 r. oraz do odpowiedniego uruchomienia marginesu na nieprzewidziane wydatki; umieszcza taką samą kwotę w rezerwie w budżecie na 2017 r. w oczekiwaniu na kompleksowe porozumienie dotyczące alternatywnego finansowania FRT, które powinno zmniejszyć bezprecedensową presję wywieraną na inne instrumenty finansowania zewnętrznego;

62. zauważa z zaniepokojeniem, że pomimo ich aktualności i znacznego rozmiaru unijne fundusze powiernicze i FRT są praktycznie niewidoczne w budżecie Unii; apeluje o ich włączenie w bardziej przejrzysty sposób i z większym poszanowaniem jedności budżetu Unii i prerogatyw władzy budżetowej, a także tworzy w tym celu nowe linie budżetowe; zwraca się również do Komisji o przedstawienie dowodów na to, że stosowanie instrumentów finansowych w ramach funduszy powierniczych nie prowadzi do wykorzystywania środków niezgodnie z celami zapisanymi w ich pierwotnych podstawach prawnych; zauważa, że jak na razie ciągle nie udaje się zrealizować celu zmobilizowania wkładów krajowych, które uzupełniłyby budżet Unii; podkreśla w związku z tym, że w przyszłości Parlament będzie zatwierdzał wnioski o wkład z budżetu UE na fundusze powiernicze tylko wówczas, gdy zapewniona zostanie porównywalna kwota wkładów państw członkowskich; apeluje zatem do państw członkowskich, by jak najszybciej wypełniły swoje zobowiązania;

63. zauważa, że według sprawozdania Komisji w sprawie gwarancji pokrytych z budżetu ogólnego (COM(2016)0576) Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych, który pokrywa straty wynikające z niespłaconych pożyczek i gwarancji pożyczkowych udzielonych państwom trzecim lub na projekty realizowane w państwach trzecich, potrzebuje dodatkowych środków finansowych w celu osiągnięcia kwoty docelowej, co w konsekwencji doprowadziło do zapewnienia w PB kwoty 228,04 mln EUR; jest zaniepokojony tym, że te wymogi wywierają dodatkową presję na już bardzo napięte pułapy w dziale 4;

64. z zadowoleniem przyjmuje wnioski budżetowe Komisji dotyczące nowych ram partnerstwa w dziedzinie migracji i planu inwestycji zagranicznych; wyraża jednak zaniepokojenie utworzeniem potencjalnych nowych „satelitów” poza budżetem Unii; przypomina o potrzebie zachowania pełnego nadzoru parlamentarnego nad budżetem Unii; zdecydowanie nalega na poszanowanie zasady jedności budżetu; jest przekonany, że nowy priorytet nie powinien być finansowany kosztem istniejących projektów unijnych; uważa, że należy przewidzieć dodatkową elastyczność, aby zapewnić ambitne ramy promowania inwestycji w Afryce i sąsiedztwie UE, dysponujące odpowiednimi, nowymi środkami;

65. ponownie apeluje o przesunięcie – w sposób neutralny dla budżetu – linii budżetowej dotyczącej specjalnych przedstawicieli UE z budżetu WPZiB do budżetu administracyjnego ESDZ w celu dalszej konsolidacji działalności dyplomatycznej Unii;

66. z tego względu podnosi poziom środków na zobowiązania w dziale 4 względem PB o 499,67 mln EUR w środkach na zobowiązania i o 493,2 mln EUR w środkach na płatności (wyłączając projekty pilotażowe i działania przygotowawcze, a włączając przeniesienie specjalnych przedstawicieli UE do budżetu ESDZ);

67. uważa za niezbędne podniesienie środków w linii budżetowej przeznaczonej dla społeczności Turków cypryjskich (+3 mln EUR), aby zdecydowanie przyczynić się do kontynuowania i zintensyfikowania działań Komitetu ds. Osób Zaginionych na Cyprze, a także wesprzeć Komisję Techniczną ds. Dziedzictwa Kulturowego, w której skład wchodzi przedstawiciele obydwu społeczności, gdyż sprzyja to zaufaniu i pojednaniu między tymi społecznościami;

Dział 5 – Administracja; inne działy – wydatki administracyjne oraz na wsparcie badań naukowych

68. uważa, że dokonane przez Radę cięcia są bezpodstawne i szkodliwe, oraz przywraca środki zapisane w PB w odniesieniu do wszystkich wydatków administracyjnych Komisji, w tym wydatków na wsparcie administracyjne i na wsparcie badań naukowych w działach od 1 do 4;

Środa, 26 października 2016 r.

69. postanawia, w świetle ostatnich doniesień oraz aby odzyskać zaufanie obywateli Unii i wiarygodność instytucji Unii, zatrzymać w rezerwie 20 % środków z dodatków przejściowych dla byłych posłów do czasu wprowadzenia przez Komisję surowszego kodeksu postępowania dla komisarzy w celu unikania konfliktu interesów i tzw. efektu „drzwi obrotowych”;

70. uważa, że międzyinstytucjonalna współpraca administracyjna jest źródłem skuteczności, jako że wiedza fachowa, zdolności i zasoby rozwinięte dla jednej instytucji mogą zostać udostępnione innym; zatem wzywa do utworzenia systemu, który ogranicza obciążenia administracyjne do niezbędnego minimum, zapewnia odpowiednią jakość usług, udostępnia głównej instytucji odpowiedzialnej niezbędne środki budżetowe oraz zachęca inne instytucje do współpracy przez ograniczanie ich udziału do znikomych kosztów wynikających ze współpracy, a tym samym dostosowuje decyzje dotyczącego należytego zarządzania finansowego podejmowane na szczeblu instytucji do ogólnego należytego zarządzania finansowego budżetem;

Agencje

71. zasadniczo potwierdza szacunki Komisji dotyczące potrzeb budżetowych agencji; zwraca uwagę, że Komisja obniżyła już w znacznym stopniu wstępne zapotrzebowanie na środki zgłoszone przez większość agencji; uważa wobec tego, że wszelkie dalsze cięcia proponowane przez Radę stanowiłyby zagrożenie dla właściwego funkcjonowania agencji i uniemożliwiłyby im wypełnianie zadań, które zostały im wyznaczone;

72. z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie budżetu skutecznych agencji działających w ramach WSiSW, zwłaszcza tych zaangażowanych w kwestie migracji i bezpieczeństwa; podkreśla, że te agencje muszą mieć odpowiednie zasoby (w tym na inwestowanie w nowe technologie) i personel, gdy rozszerza się ich mandat;

73. w kontekście obecnych wyzwań związanych z bezpieczeństwem i pamiętając, że konieczna jest skoordynowana reakcja Europy, uważa, że w niektórych przypadkach zwiększenie środków nie jest wystarczające, i podejmuje decyzję o zwiększeniu środków dla Europejskiego Urzędu Policji (Europol), Europejskiej Jednostki Współpracy Sądowej, Europejskiej Agencji ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA) i Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA);

74. podkreśla w szczególności konieczność zapewnienia wystarczających zasobów ludzkich i materialnych dla nowo ustanowionych w Europolu Europejskiego Centrum ds. Zwalczania Terroryzmu, Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością (EC3) i jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (IRU), w tym jeśli chodzi o wspólne planowanie operacyjne i ocenę zagrożeń w celu umocnienia skoordynowanego podejścia państw członkowskich do zwalczania przestępczości zorganizowanej, cyberprzestępczości i przestępczości związanej z internetem, terroryzmu i innych poważnych przestępstw; apeluje o dodatkowe środki finansowe na wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze;

75. przypomina o planowanym usprawnieniu i interoperacyjności różnych systemów informacyjnych WSiSW, które Komisja ogłosiła w komunikacie z dnia 6 kwietnia 2016 r. w sprawie przyszłych ram wydajniejszych i inteligentniejszych systemów informacyjnych do celów zarządzania granicami i zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego; nalega, by przewidzieć konieczność szybkiego i skutecznego zapewnienia odpowiednich środków na te rozwiązania techniczne;

76. z zadowoleniem przyjmuje włączenie do budżetu na 2017 r. odpowiednich środków na wspieranie długoterminowego przekształcania Fronteksu w Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz przekształcania EASO w pełnoprawną agencję ds. azylu; podkreśla, że mimo iż zasoby dla Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej wydają się w obecnej chwili odpowiednie, konieczne będzie ściśle monitorowanie przyszłych potrzeb tej agencji w zakresie zasobów operacyjnych oraz liczby pracowników, aby agencja ta nadążała za wymogami rzeczywistości;

77. postanawia ponadto zwiększyć środki w budżecie na 2016 r. dla Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu w związku z pogarszającą się sytuacją humanitarną w krajach sąsiadujących z Europą od południa, większą liczbą osób ubiegających się o azyl, a także głównie w związku z zamiarem zapewnienia temu urzędowi szerszego mandatu od tego przewidzianego we wniosku Komisji;

78. ponownie nie zgadza się z podejściem Komisji i Rady do kwestii obsadzania stanowisk w agencjach i wobec tego wprowadza zmiany do znacznej liczby planów zatrudnienia; po raz kolejny podkreśla, że każda agencja powinna zredukować liczbę stanowisk o 5 % w ciągu pięciu lat, zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym, ale też że nowym stanowiskom potrzebnym do realizacji dodatkowych zadań wynikających ze zmian w polityce i z nowych przepisów wprowadzanych od 2013 r. muszą towarzyszyć dodatkowe zasoby oraz że stanowisk tych nie należy wliczać do celu, jakim jest redukcja liczby pracowników zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym; wobec tego ponownie podkreśla swój sprzeciw wobec koncepcji wspólnej dla agencji puli realokacji, ale potwierdza swoją gotowość do

Środa, 26 października 2016 r.

zwolnienia stanowisk dzięki poprawie wydajności w ramach ściślejszej współpracy administracyjnej między agencjami lub nawet poprzez łączenie agencji w odpowiednich przypadkach, a także w drodze łączenia pewnych funkcji z Komisją lub inną agencją;

79. podkreśla, że można by osiągnąć znaczne oszczędności operacyjne i kadrowe, gdyby agencje działające w kilku miejscach (ENISA, eu-LISA, ERA) miały tylko jedną siedzibę; jest zdania, że bieżące potrzeby operacyjne tych agencji umożliwiają dokonanie takiej zmiany; podkreśla, że przeniesienie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z Londynu i połączenie go z co najmniej jednym z dwóch pozostałych organów nadzoru mogłoby prowadzić do znacznych oszczędności w kosztach tych dwóch agencji; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w tej sprawie;

Projekty pilotażowe i działania przygotowawcze

80. po przeprowadzeniu starannej analizy przedłożonych projektów pilotażowych i działań przygotowawczych pod kątem udanej realizacji aktualnych projektów i działań, a także po wykluczeniu inicjatyw objętych już obowiązującymi podstawami prawnymi, jak i w pełni uwzględniając ocenę Komisji dotyczącą możliwości wdrożenia projektów, postanawia przyjąć pakiet kompromisowy, na który składa się ograniczona liczba projektów pilotażowych i działań przygotowawczych, również ze względu na ograniczone dostępne marginesy i pułapy dla projektów pilotażowych i działań przygotowawczych;

Instrumenty szczególne

81. przypomina o znaczeniu rezerwy na pomoc nadzwyczajną (EAR) dla zapewniania szybkiej reakcji na konkretne potrzeby w zakresie pomocy dla krajów trzecich w razie nieprzewidzianych wydarzeń, a także o swoim wcześniejszym postulacie dotyczącym znacznego zwiększenia odnośnej puli środków finansowych w ramach rewizji WRF; zauważa, że bardzo szybkie zużycie tych środków w 2016 r., w ramach którego mogą zostać wykorzystane wszelkie możliwości przeniesienia, stanowi wskazówkę, że ten instrument szczególnie okaże się niewystarczający dla zaspokojenia wszystkich dodatkowych potrzeb w 2017 r.; z tego względu zwiększa środki na ten cel, aby osiągnąć roczny przydział w wysokości 1 mld EUR w oczekiwaniu na decyzję w sprawie rocznego przydziału dla EAR, która zostanie podjęta w kontekście śródkresowej rewizji WRF;

82. przywraca środki zapisane w PB dla rezerwy na Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji i Fundusz Solidarności Unii Europejskiej w celu ułatwienia uruchamiania tych instrumentów szczególnych;

Płatności

83. wyraża zaniepokojenie z powodu istotnego zmniejszenia środków na płatności w PB w porównaniu z budżetem na 2016 r.; zauważa, że świadczy to o opóźnieniach we wdrażaniu, które nie tylko są niepokojące dla realizacji polityki Unii, ale także pociągają za sobą ryzyko nagromadzenia zaległości w postaci niezapłaconych rachunków na koniec obecnego okresu programowania; uważa, że problemem tym należy zająć się w ramach rewizji WRF; ubolewa ponadto, że Rada wprowadza cięcia w płatnościach pomimo sporych marginesów dostępnych poniżej pułapów;

84. podkreśla, że na wniosek Parlamentu uzgodniony został plan płatności z myślą o zmniejszeniu zaległości w nieuregulowanych wnioskach o płatność dotyczących polityki spójności w okresie 2007–2013 do „normalnego” poziomu 2 mld EUR przed końcem 2016 r.; zaznacza, że na koniec 2015 r. w odniesieniu do okresu 2007–2013 w dziedzinie polityki spójności zidentyfikowano co najmniej 8,2 mld EUR w niezapłaconych rachunkach; oczekuje się, że wartość ta spadnie poniżej 2 mld EUR przed końcem 2016 r.; sądzi, że trzy instytucje powinny opracować i uzgodnić wspólny wiążący plan płatności na lata 2016–2020; podkreśla, że taki nowy plan płatności powinien opierać się na należytych zarządzaniu finansami oraz zapewniać jasną strategię, tak aby spełnić wszystkie potrzeby w zakresie płatności we wszystkich działach do końca obowiązywania aktualnych WRF oraz uniknąć „ukrytych zaległości” spowodowanych sztucznym spowolnieniem wdrażania niektórych programów wieloletnich i innych środków łagodzących, takich jak zmniejszenie płatności zaliczkowych;

85. postanawia przywrócić środki na płatności zapisane w PB we wszystkich liniach, w których Rada dokonała cięć, i wzmacnia środki na płatności w tych wszystkich liniach, w których zmieniono wysokość środków na zobowiązania;

Środa, 26 października 2016 r.

Budżetowanie oparte na wynikach

86. przypomina, że w swojej rezolucji z dnia 3 lipca 2013 r. w sprawie zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej ⁽¹⁾ Parlament zgodził się z poglądem wyrażonym przez Trybunał Obrachunkowy, zgodnie z którym wszelkie próby pomiaru wyników nie mają sensu, jeżeli budżet nie opiera się na wskaźnikach wydajności ⁽²⁾, i wzywa do ustanowienia modelu budżetu publicznego opartego na wynikach, w którym każda linia budżetowa zawierałaby cele i wyniki mierzone przy pomocy wskaźników wydajności;

87. z zadowoleniem przyjmuje deklaracje programowe dotyczące wydatków operacyjnych dołączone do PB, gdyż po części stanowią one odpowiedź na wniosek Parlamentu dotyczący celów, wyników i wskaźników; zwraca uwagę, że deklaracje te stanowią uzupełnienie stosowanej już metody sporządzania budżetu zadaniowego o pewne dane dotyczące wydajności;

88. uważa, że z uwagi na uproszczenie wewnętrznych narzędzi Komisji w zakresie zarządzania dyrektorzy generalni powinni przestrzegać celów i wskaźników politycznych określonych w deklaracjach programowych dotyczących wydatków operacyjnych, kiedy przyjmują plany zarządzania i roczne sprawozdania z działalności, a Komisja powinna na tej podstawie sporządzać sprawozdanie oceniające przewidziane w art. 318 TFUE;

Inne sekcje

Sekcja 1 – Parlament Europejski

89. nie wprowadza zmian do przyjętego na posiedzeniu plenarnym w dniu 14 kwietnia 2016 r. ogólnego poziomu swojego budżetu na 2017 r., który wynosi 1 900 873 000 EUR; uwzględni neutralne budżetowo dostosowania techniczne w celu odzwierciedlenia w budżecie swoich niedawnych decyzji, a także uwalnia środki w rezerwie dla linii budżetowej dotyczącej transportu posłów, osób i towarów;

90. zatwierdza zmiany w swoim planie zatrudnienia i odpowiednie środki budżetowe w celu zaspokojenia dodatkowych potrzeb grup politycznych; dokonuje pełnej rekompensaty tych podwyżek przez obniżenie środków w rezerwie na nieprzewidziane wydatki i w linii budżetowej dotyczącej zagospodarowania pomieszczeń służbowych;

91. przypomina o swojej decyzji politycznej dotyczącej zwolnienia grup politycznych z obowiązku realizacji celu redukcji personelu o 5 %, jak podkreślił w swoich rezolucjach w sprawie budżetu na rok 2014 ⁽³⁾, 2015 ⁽⁴⁾ i 2016 ⁽⁵⁾;

92. ogranicza plan zatrudnienia swojego Sekretariatu Generalnego ⁽⁶⁾ w 2017 r. o 60 stanowisk (cel zakładający obniżenie liczby pracowników o 1 %), zgodnie z porozumieniem z dnia 14 listopada 2015 r. zawartym z Radą w sprawie budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016; przypomina, że skutki budżetowe tych działań uwzględniono już w preliminarzu;

93. likwiduje jeszcze 20 stanowisk w swoim planie zatrudnienia, aby odzwierciedlić zakończenie przenoszenia stanowisk przewidzianego w porozumieniu o współpracy z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i Komitetem Regionów; podkreśla, że ponieważ stanowiska te nie zostały zapisane w budżecie, Parlament nie musi redukować swoich środków;

94. zachęca sekretarzy generalnych Parlamentu Europejskiego, Komitetu Regionów i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego do współpracy w celu wypracowania ewentualnych dalszych uzgodnień dotyczących współdzielenia funkcji i usług zaplecza administracyjnego przez te trzy instytucje; wzywa tych sekretarzy generalnych do przeprowadzenia również analizy możliwości osiągnięcia podobnej synergii funkcji i usług zaplecza administracyjnego między Parlamentem, Komisją i Radą;

95. utrzymuje w swoim planie zatrudnienia na 2017 r. 35 nowych stanowisk, o które wnioskuje się w PBK 3/2016 z myślą o wzmocnieniu bezpieczeństwa instytucji; nie uwzględni tych stanowisk w realizacji celu redukcji personelu o 5 %, jako że odpowiadają one nowej działalności w Parlamencie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 100.

⁽²⁾ Uwagi Kersti Kaljulaid podczas wysłuchania w sprawie zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej zorganizowanego przez Komisję Kontroli Budżetowej w dniu 22 kwietnia 2013 r.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0437.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0036.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0376.

⁽⁶⁾ z uwagi na polityczną decyzję o wyłączeniu z tego rachunku grup politycznych redukcja dotyczy części planu zatrudnienia obejmującej Sekretariat Generalny;

Środa, 26 października 2016 r.

96. podkreśla, że osiągnięcie celu redukcji personelu nie powinno zagrozić należytemu funkcjonowaniu Parlamentu ani korzystaniu przez Parlament z jego podstawowych uprawnień; nie powinno też wpłynąć na wysoką jakość prac ustawodawczych Parlamentu ani na warunki pracy posłów i pracowników;

97. w świetle licznych problemów napotkanych przy tegorocznej wewnętrznej procedurze budżetowej stwierdza, że przegląd rozdziału 9 i odnośnych części innych rozdziałów Regulaminu PE jest nieunikniony, aby zrealizować postulat Parlamentu zawarty w rezolucji z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie preliminarza dochodów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2017, zgodnie z którym „wszelkie istotne informacje należy przedstawiać członkom Prezydium i Komisji Budżetowej na każdym jej etapie, terminowo, w sposób czytelny oraz z zachowaniem niezbędnego poziomu szczegółowości i w sposób odpowiednio uporządkowany, tak aby umożliwić Prezydium, Komisji Budżetowej i grupom politycznym właściwą analizę i podejmowanie decyzji na podstawie pełnego obrazu stanu budżetu i potrzeb budżetowych Parlamentu”;

98. zgodnie z ust. 15 swojej wspomnianej powyżej rezolucji z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie preliminarza dochodów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2017 wymaga, aby metoda ustanawiania budżetu Parlamentu na podstawie aktualnych potrzeb, a nie na podstawie metody współczynnikowej, została zastosowana po raz pierwszy podczas procedury budżetowej na rok budżetowy 2018;

99. przypomina, że administracja zobowiązała się do przedstawienia średnio i długoterminowego planowania budżetowego, obejmującego wyraźne rozróżnienie na inwestycje i wydatki operacyjne związane z działalnością instytucji, w tym na obowiązkowe zobowiązania statutowe; oczekuje zatem, że wstępny projekt preliminarza budżetowego na 2018 r. zostanie przedstawiony w takim samym formacie;

100. przypomina o sprawozdaniu Foksa-Häfnera z 2013 r.⁽¹⁾, w którym oszacowano, że koszty wynikające z geograficznego rozproszenia Parlamentu wynoszą od 156 mln EUR do 204 mln EUR, co stanowi 10 % budżetu Parlamentu; zwraca uwagę na stwierdzenie, że 78 % wszystkich podróży służbowych pracowników statutowych Parlamentu wynika bezpośrednio z rozproszenia geograficznego Parlamentu; podkreśla, że w sprawozdaniu w tej sprawie szacuje się również, iż wpływające na środowisko emisje CO₂ na skutek geograficznego rozproszenia wynoszą od 11 000 do 19 000 ton; ponownie podkreśla negatywny odbiór społeczny tego rozproszenia i w związku z tym wzywa do opracowania planu przeniesienia Parlamentu do jednej siedziby oraz do ograniczenia środków w odnośnych liniach budżetowych;

101. ubolewa nad tym, że pomimo licznych apeli Komisji Budżetowej średnioterminowa i długoterminowa strategia dotycząca nieruchomości Parlamentu nie jest dostępna, aby komisja mogła przeprowadzić świadomą debatę na jej temat;

Sekcja 4 – Trybunał Sprawiedliwości

102. ubolewa nad tym, że Rada podnosi stopę standardowego potrącenia z 2,5 % do 3,8 %, co stanowi redukcję środków o 3,4 mln EUR oraz stoi w sprzeczności z wyjątkowo wysokim wskaźnikiem obsadzenia stanowisk w Trybunale (98 % pod koniec 2015 r.); w związku z tym dostosowuje stopę standardowego potrącenia do poziomu z PB, dzięki czemu Trybunał będzie mógł wypełniać swoją misję w kontekście ciągłego wzrostu liczby spraw sądowych;

103. postanawia ponadto przywrócić środki zapisane w PB w odniesieniu do dodatkowych sześciu pozycji budżetowych objętych cięciami Rady w tytułach I i II budżetu Trybunału, które to cięcia miałyby szczególnie silny wpływ na priorytety Trybunału w zakresie językowym i bezpieczeństwa;

104. wyraża niezadowolenie z powodu jednostronnego oświadczenia Rady i odnośnego załącznika w sprawie redukcji personelu o 5 %, które zostały ujęte w stanowisku Rady w sprawie projektu budżetu na 2017 r. i zgodnie z którymi Trybunał musi zmniejszyć swój plan zatrudnienia jeszcze o 19 stanowisk; podkreśla, że tych 19 stanowisk odpowiada 12 i 7 stanowiskom prawidłowo przyznanym przez Parlament Europejski i Radę w ramach procedury budżetowej na 2015 i 2016 r., aby zaspokoić dodatkowe potrzeby, i nalega w związku z tym, by nie odbierać tych 19 stanowisk, ponieważ Trybunał już należycie spełnił wymóg redukcji personelu o 5 %, likwidując 98 stanowisk w okresie 2013–2017;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0498.

Środa, 26 października 2016 r.*Sekcja 5 – Trybunał Obrachunkowy*

105. przywraca stopę standardowego potrącenia do pierwotnego poziomu 2,6 %, aby Trybunał Obrachunkowy mógł zaspokoić swoje potrzeby wynikające z planu zatrudnienia;
106. przywraca pięć dodatkowych linii budżetowych, w których Rada dokonała cięć, aby Trybunał Obrachunkowy mógł zrealizować swój program prac i sporządzić planowane sprawozdania z audytu;
107. częściowo przywraca środki zapisane w PB w odniesieniu do trzech pozycji budżetowych, zgodnie z propozycjami dotyczącymi oszczędności przedstawionymi przez sam Trybunał Obrachunkowy;

Sekcja 6 – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

108. przywraca stopę standardowego potrącenia do pierwotnego poziomu 4,5 %, aby Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny mógł zaspokoić swoje potrzeby oraz poradzić sobie z ciągłą redukcją personelu w kontekście porozumienia o współpracy zawartego między Parlamentem Europejskim a Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społeczny i Komitetem Regionów w lutym 2014 r.;
109. przywraca dwanaście stanowisk oraz powiązane środki zmniejszone przez Komisję w PB zgodnie z wyżej wymienionym porozumieniem o współpracy, co odzwierciedla rzeczywistą liczbę stanowisk przeniesionych z Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego do Parlamentu;
110. ponadto postanawia dostosować pozycję dotyczącą usług dodatkowych dla służb tłumaczeniowych do poziomu oszacowanego przez instytucję, a tym samym częściowo zrekompensować przeniesienie 36 stanowisk z Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego do Parlamentu, zgodnie z wyżej wymienionym porozumieniem o współpracy;

Sekcja 7 – Komitet Regionów

111. przywraca osiem stanowisk oraz powiązane środki zmniejszone przez Komisję w PB zgodnie z wyżej wymienionym porozumieniem o współpracy, co odzwierciedla rzeczywistą liczbę stanowisk przeniesionych z Komitetu Regionów do Parlamentu;
112. ponadto przywraca środki zmniejszone przez Komisję w PB, dotyczące kosztów biurowych i dodatków z zakresu IT na rzecz członków Komitetu, do poziomu oszacowanego przez Komitet, aby zagwarantować wystarczające finansowanie kosztów biurowych i dodatków z zakresu IT na rzecz członków Komitetu Regionów;
113. wyraża ubolewanie z powodu cięć w pozycji budżetowej „Zagospodarowanie pomieszczeń” wprowadzonych przez Komisję w jej PB i postanawia przywrócić środki w tej pozycji do poziomu oszacowanego przez sam Komitet, aby mógł on zaspokoić większe potrzeby w zakresie bezpieczeństwa, utrzymać budynki w dobrym stanie i zgodnie ze zobowiązaniami prawnymi oraz poprawić efektywność energetyczną;
114. na koniec przywraca skorygowane w dół przez Komisję w PB środki na działalność komunikacyjną grup politycznych, aby zapewnić odpowiednie finansowanie działalności komunikacyjnej grup politycznych Komitetu;

Sekcja 8 – Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

115. zauważa, że Rada obniżyła środki w PB Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich o 195 000 EUR; podkreśla, że obniżka ta stanowiłaby niewspółmierne obciążenie dla nader ograniczonego budżetu Rzecznika i poważnie wpłynęłaby na zdolność tej instytucji do podejmowania skutecznych działań w służbie obywatelom europejskim; wobec tego przywraca środki we wszystkich liniach budżetowych, w których Rada dokonała cięć, aby umożliwić Rzecznikowi wypełnianie mandatu i wywiązywanie się z zobowiązań;

Sekcja 9 – Europejski Inspektor Ochrony Danych

116. z ubolewaniem zauważa, że Rada obniżyła środki w PB Europejskiego Inspektora Ochrony Danych o 395 000 EUR; zwraca uwagę, że pozostaje to w ostrym kontraście z dodatkowymi zadaniami powierzonymi instytucji przez Parlament i Radę oraz naraziłoby na szwank zdolność tej instytucji do podejmowania skutecznych działań w służbie instytucjom europejskim; wobec tego przywraca środki we wszystkich liniach budżetowych, w których Rada dokonała cięć, aby umożliwić Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych wypełnianie mandatu i wywiązywanie się z zobowiązań;

Środa, 26 października 2016 r.

Sekcja 10 – Europejska Służba Działań Zewnętrznych

117. przywraca środki we wszystkich liniach, w których Rada dokonała cięć;

118. ponadto postanawia utworzyć pozycję budżetową przeznaczoną dla zespołu ds. strategicznej komunikacji zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z marca 2015 r. oraz udostępnić ESDZ odpowiedni personel i narzędzia w celu stawienia czoła wyzwaniu dezinformacji ze strony państw trzecich i podmiotów niepaństwowych;

119. z zadowoleniem przyjmuje pisemne zobowiązanie się wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do zajęcia się odnotowywanym wśród personelu ESDZ brakiem równowagi, jeśli chodzi o obsadzanie niektórych stanowisk dyplomatami z państw członkowskich i pracownikami statutowymi UE, oraz do przedstawienia przeglądu polityki kadrowej ESDZ w 2017 r.; wzywa wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do poinformowania Parlamentu o podjętych krokach najpóźniej do wiosny 2017 r., przed rozpoczęciem następczej procedury budżetowej;

o

o o

120. jest przekonany, że budżet Unii może skutecznie przyczynić się nie tylko do eliminacji skutków, ale i podstawowych przyczyn kryzysów, z jakimi Unia obecnie się zmagą; jest jednak zdania, że na nieprzewidziane wydarzenia dotyczące całej Unii należy reagować poprzez łączenie wysiłków i udostępnianie dodatkowych środków na szczeblu Unii, a nie poprzez kwestionowanie zobowiązań z przeszłości lub powrót do iluzji poszukiwania rozwiązań na szczeblu poszczególnych państw; podkreśla zatem, że przepisy dotyczące elastyczności mają na celu umożliwienie takiego wspólnego i szybkiego reagowania i należy z nich w pełni korzystać, aby zrekompensować ścisłe ograniczenia dotyczące pułapów WRF;

121. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z poprawkami do projektu budżetu ogólnego Radzie, Komisji, innym zainteresowanym instytucjom i organom oraz parlamentom narodowym.

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0413

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2016/003 EE/ropa naftowa i chemikalia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek złożony przez Estonię – EGF/2016/003 EE/ropa naftowa i chemikalia) (COM(2016)0622 – C8-0389/2016 – 2016/2235(BUD))

(2018/C 215/59)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2016)0622 – C8-0389/2016),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0314/2016),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, ustalenia wkładu finansowego Unii na poziomie 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, w sprawie rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz w sprawie finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 26 października 2016 r.

- D. mając na uwadze, że Estonia złożyła wniosek EGF/2016/003 EE/ropa naftowa i chemikalia o przyznanie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze gospodarki zaklasyfikowanym do działu 19 według NACE Rev. 2 („Wytwarzanie i przetwarzanie koksu i produktów rafinacji ropy naftowej”) i działu 20 („Produkcja chemikaliów i wyrobów chemicznych”), a także mając na uwadze, że Estonia nie jest podzielona na regiony zaliczane do poziomu 2 według wspólnej klasyfikacji NUTS i oczekuje się, że 800 spośród 1 550 zwolnionych pracowników kwalifikujących się w ramach wkładu z EFG skorzysta z proponowanych środków;
- E. mając na uwadze, że wniosek złożono na podstawie kryteriów interwencji przewidzianych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EFG, stanowiących odstępstwo od kryteriów określonych w art. 4 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, zgodnie z którymi wymagane jest zwolnienie co najmniej 500 pracowników w dziewięciomiesięcznym okresie odniesienia w przedsiębiorstwach działających w tym samym sektorze gospodarki według klasyfikacji NACE Rev. 2 i zlokalizowanych w jednym regionie lub w dwóch sąsiadujących ze sobą regionach zaliczonych do poziomu NUTS 2 w państwie członkowskim;
- F. mając na uwadze, że z powodu niedawnych globalnych zawirowań na rynku ropy naftowej, ogólnego osłabienia pozycji Europy w międzynarodowym handlu nawozami (na korzyść producentów z Chin) oraz regionów spoza Europy charakteryzujących się występowaniem taniego gazu przedsiębiorstwa Eesti Energia AS, Nitrofert AS i Viru Keemia Grupp AS zamknęły zakłady lub ograniczyły produkcję, co doprowadziło do zbiorowego wypowiedzenia umów o pracę;
- G. mając na uwadze, że Estonia postanowiła uwzględnić wszystkie zwolnienia w jednym wniosku dotyczącym regionu, ponieważ doszło do nich w tym samym miejscu i w tym samym czasie oraz dotyczyły one pracowników o bardzo podobnych kwalifikacjach;
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 2 rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Estonia ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 1 131 358 EUR na mocy tego rozporządzenia, co stanowi 60 % łącznych kosztów wynoszących 1 885 597 EUR, na zindywidualizowane usługi obejmujące wspieranie zdobywania formalnego wykształcenia – pokrycie kosztów szkolenia, zwrot kosztów szkolenia dla pracodawców, szkolenie w zakresie rynku pracy, praktykę zawodową, doradztwo związane z zadłużeniem, doradztwo psychologiczne, dopłaty z tytułu zdobywania formalnego wykształcenia, stypendia oraz zasiłek na transport i zakwaterowanie w przypadku nauki języka estońskiego;
 2. z zadowoleniem przyjmuje pierwszy wniosek o wsparcie z EFG złożony przez Estonię; jest zdania, że EFG mogłyby stanowić szczególne istotne narzędzie pomocy pracownikom z krajów o słabej gospodarce i ze szczególnie podatnych na zagrożenia gospodarek Unii;
 3. zauważa, że Komisja dotrzymała 12-tygodniowego terminu od momentu otrzymania kompletnego wniosku od władz estońskich w dniu 6 lipca 2016 r. do sfinalizowania oceny zgodności z warunkami przyznania wkładu finansowego w dniu 28 września 2016 r., którą to ocenę przekazała Parlamentowi tego samego dnia;
 4. zauważa, że Unia stopniowo traciła swoją pozycję światowego lidera w sprzedaży chemikaliów, ustępując Chinom, których udział w rynku wzrósł dzięki temu w tym samym czasie z 9 do 35%; przypomina, że wytwarzanie nawozów mineralnych jest bardzo energochłonne (ceny gazu stanowią do 80 % całkowitych kosztów produkcji); zwraca uwagę, że ze względu na spadek cen ropy estoński eksport paliw mineralnych zmniejszył się w pierwszych dwóch miesiącach 2016 r. o 25 % w porównaniu z tym samym okresem roku poprzedniego; zauważa, że w Estonii skoncentrowane są liczne branże przemysłu uzależnione od cen ropy naftowej i gazu;
 5. zwraca uwagę, że oczekuje się, iż wpływ zwolnień na gospodarkę lokalną i regionalną oraz na zatrudnienie będzie znaczny;
 6. z zadowoleniem przyjmuje decyzję władz estońskich o uwzględnieniu dwóch sektorów gospodarki w jednym wniosku regionalnym, ponieważ do zwolnień doszło w tym samym regionie, co pozwoli na ograniczenie obciążeń administracyjnych i umożliwi opracowanie wspólnych środków na rzecz pracowników zwolnionych w obu sektorach;
 7. wyraża zadowolenie z opracowania regionalnej strategii rozwoju, przedstawionej w planie działania dla prowincji Ida-Virumaa (Virumaa Wschodnia) na lata 2015–2020 ⁽¹⁾, w której sektor logistyki i branżę turystyczną określono jako dziedziny potencjalnego wzrostu; dostrzega, że rozpoczęto realizację projektów infrastrukturalnych w celu stymulowania wzrostu gospodarczego i położenia podwalin pod proces dywersyfikacji gospodarki;

(¹) https://www.siseministeerium.ee/sites/default/files/dokumendid/Arengukavad/ida-virumaa_tegevuskava_2015-2020_26.02.15.pdf

Środa, 26 października 2016 r.

8. zwraca uwagę na przyczynę stosunkowo niskiej liczby zwolnionych pracowników, którzy mają być objęci proponowanymi środkami (800 spośród 1 550): jest nią chęć udzielenia pomocy pracownikom mającym najmniejsze szanse na rynku pracy, a także fakt, że część pracowników oświadczyła, iż nie jest zainteresowana środkami przewidzianymi przez Estonię; zauważa, że odsetek obywateli spoza Unii będących beneficjentami pomocy jest stosunkowo wysoki (63,3 %);
9. zauważa, że współfinansowane przez EFG zindywidualizowane usługi dla zwolnionych pracowników obejmują pokrywanie kosztów zdobycia formalnego wykształcenia, zwrot kosztów szkolenia dla pracodawców, szkolenia w zakresie rynku pracy, kursy języka estońskiego, praktyki zawodowe i doradztwo; zwraca uwagę, że Estonia przedstawiła wymagane informacje na temat działań, jakie zainteresowane przedsiębiorstwo ma obowiązek podjąć zgodnie z prawem krajowym lub porozumieniami zbiorowymi, oraz potwierdziła, że wkład finansowy z EFG nie zastąpi tych działań;
10. zwraca uwagę, że Estonia oświadcza ponadto, iż skoordynowany pakiet środków jest zgodny z przejściem na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę oraz daje duże możliwości usprawnienia tego procesu, co odpowiada postanowieniom art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG;
11. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym ze związkami zawodowymi, stowarzyszeniami pracodawców, przedsiębiorstwami i publicznymi służbami zatrudnienia, które prowadzono na szczeblu krajowym i regionalnym z myślą o opracowaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług;
12. zauważa, że wydatki na działania określone w art. 7 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EFG, a mianowicie na działania przygotowawcze, zarządzanie, działania informacyjne i reklamowe oraz kontrola i sprawozdawczość, stanowią dość wysoki udział w kosztach całkowitych (7,7 %);
13. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
14. zwraca uwagę, że środki wsparcia dochodu będą stanowiły 27,25 % ogólnego pakietu zindywidualizowanych środków, czyli mniej niż pułap 35 % ustanowiony na mocy rozporządzenia; ponadto zauważa, że środki te są uzależnione od czynnego zaangażowania się beneficjentów objętych pomocą w poszukiwanie pracy lub szkolenia;
15. zauważa, że koszty wsparcia technicznego stanowią stosunkowo wysoki odsetek kosztów całkowitych; uważa, że jest to uzasadnione, biorąc pod uwagę fakt, że jest to pierwszy wniosek Estonii o wsparcie z EFG;
16. zauważa, że Estonia potwierdza, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych Unii; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania dublowaniu usług finansowanych przez Unię;
17. zauważa, że środki te opracowano zgodnie z potrzebami wskazanymi w estońskiej strategii rozwoju regionalnego oraz wpisują się one w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
18. zwraca się do Komisji o zapewnienie publicznego dostępu do dokumentów związanych z pomocą z EFG;
19. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Środa, 26 października 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w następstwie wniosku złożonego przez Estonię – EGF/2016/003 EE/ropa naftowa i chemikalia

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2016/2099.)

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0414

Dostępność stron internetowych i aplikacji mobilnych instytucji sektora publicznego *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępności stron internetowych i aplikacji mobilnych instytucji sektora publicznego (09389/1/2016 – C8-0360/2016 – 2012/0340(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 215/60)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (09389/1/2016 – C8-0360/2016),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 22 maja 2013 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0721),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0269/2016),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 19.9.2013, s. 116.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w dniu 26.2.2014, P7_TA(2014)0158.

Środa, 26 października 2016 r.

P8_TA(2016)0415

Środki ochronne przeciwko agrofagom roślin *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie stanowiska Rady z myślą o przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin, zmieniającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013, (UE) nr 652/2014 i (UE) nr 1143/2014 oraz uchylającego dyrektywy Rady 69/464/EWG, 74/647/EWG, 93/85/EWG, 98/57/WE, 2000/29/WE, 2006/91/WE i 2007/33/WE (08795/2/2016 – C8-0364/2016 – 2013/0141(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2018/C 215/61)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (08795/2/2016 – C8-0364/2016),
- uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez Radę Związkową Austrii, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 grudnia 2013 r. ⁽¹⁾,
- po konsultacji z Komitetem Regionów,
- uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0267),
- uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 76 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A8-0293/2016),
 1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 170 z 5.6.2014, s. 104.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w dniu 15.4.2014, P7_TA(2014)0382.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL